

Giới thiệu Hoàng Gia Sủng Túc

Hãy theo dõi truyện Hoàng Gia Sủng Túc của tác giả Thái Điền lấy bối cảnh sau một cuộc gặp gỡ vô tình đầy khó hiểu, Tiêu Thiệu Giác buồn bực phát hiện ra, hắn không thể không quan tâm đến con nhóc con kia.

Nàng đau, hắn cũng đau.

Nàng bệnh, hắn cũng bệnh.

Một vị tổ tông sống như vậy, hắn dám không nâng niu trong lòng bàn tay mà dốc lòng che chở à?

Người người đều nói, Khánh Vương điện hạ phúc hắc hung ác nham hiểm, sát phạt quả quyết, huống chi kiếp trước hắn tạo phản thất bại, chết sớm vô cùng.

Lục Thanh Lam nghĩ, vẫn nên triệt để vạch rõ giới hạn với hắn thì tốt hơn

Nhưng vạch vạch, vạch một hồi sao lại chui tọt vào trong chần của người ta rồi?

Mà vị Khánh Vương điện hạ ngôn tình sủng trước mắt này, muốn gì được nấy, ngàn ý trăm thuận, nghe lời răm rắp, bao che khuyết điểm, rốt cuộc là cái quý gì vậy...

Về tà mị lãnh khốc mà mọi người đồn đãi đâu?

Đây là truyện xưa về một nữ chính đoạt lấy cơ hội sống lại của nam chính, vì trả nợ mà đành phải buộc lòng ủy thân gả cho hắn, đồng thời ân ái sinh bánh bao, từ nay về sau nửa đời thanh tình. Đọc truyện để rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nguyên Nhân

Lục Thanh Lam chết đứng vào ngày sinh nhật ba mươi tuổi của mình.

Ngày ấy là một ngày hiếm hoi mà Thành Khang để Tiêu Thiệu Huyền buông lỏng công vụ chồng chất như núi, bãi giá đến điện Nguyệt Tiên vì bữa tiệc chúc mừng sinh nhật này. Lúc say rượu đến nóng cả tai, hoàng đế vô cùng cao hứng, hứa hẹn sẽ tấn phong nàng lên làm quý phi, còn muốn cho nàng một đứa bé.

Lục Thanh Lam đã gả cho Tiêu Thiệu Huyền được mười bốn năm, làm Lục Thục phi tám năm, nhưng mãi vẫn không có con nối dòng. Không phải Lục Thanh Lam không thể sinh, mà Thành Khang để không muốn để cho nàng sinh. Tiêu Thiệu Huyền hiểu rõ việc này, Lục Thanh Lam lại càng rõ ràng hơn.

Lục Thanh Lam nung nấu tạ ân, phụ họa hòa theo nỡ nự cười với y, nự cười ấy vẫn tươi tắn như hoa xuân như trước. Khuôn mặt nàng e thẹn, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt đẹp ân sương như tắm trong một dòng suối trong vắt mát lạnh, đẹp đến kinh người. Ba mươi tuổi rồi mà da dẻ vẫn trắng ngần, dung mạo tươi đẹp như xưa. Ba nghìn giai nhân trong hậu cung Thành Khang để, nếu luận về dung mạo, không ai theo kịp nàng.

Tiêu Thiệu Huyền uống cũng khá nhiều, nắm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của nàng, ôn nhu an ủi: "Ái phi, nàng cứ yên tâm. Lục gia là Lục gia, nàng là nàng. Lục Hân cùng Lục Văn Đình đại nghịch bất đạo, đã bị quốc pháp trừng phạt nghiêm khắc, chuyện này cứ để nó trôi đi theo quá khứ thôi, trăm cũng sẽ không truy cứu nữa. Nàng cứ việc đảm nhiệm vị trí Thục phi của nàng, hầu hạ trẫm cho tốt, sinh con dưỡng cái cho trẫm, tương lai trẫm nhất định không bạc đãi nàng!" Nghe xong lời này, nự cười của Lục Thanh Lam không khỏi cứng lại.

Lục Hân cùng Lục Văn Đình mà Thành Khang để nhắc tới, một người là đại bá phụ của nàng, một người là huynh trưởng ruột thịt của nàng. Một năm trước, hai người này đều là nhân vật quyền khuynh triều dã của Đại Tề, chỉ là hôm nay đều đã hóa thành xương khô chôn sâu dưới đất, thành một nắm đất vàng.

Lục Thanh Lam xuất thân từ Trường Hưng hầu phủ. Trường Hưng hầu phủ là gia đình trâm anh thế phiệt số một số hai của Đại Tề, nhân tài trong phủ cường thịnh, vì giúp đỡ Tiêu Thiệu Huyền leo lên ngôi vị hoàng đế mà lập được vô số công lao hiển hách.

Sau khi Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ, luận công ban thưởng, Lục Hân làm Hộ bộ Thượng thư, nắm quyền quản lý tài chính của Tề quốc. Lục Văn Đình làm tổng binh Vân Châu, thống lĩnh quân đội, thủ hạ trong tay có đến mười vạn. Trường Hưng hầu phủ một văn một võ, một trong một ngoài, Tiêu Thiệu Huyền vốn đa nghi, thấy thế lực Trường Hưng hầu phủ lớn mạnh như thế, quả thực khó mà an giấc.

Tiêu Thiệu Huyền đang muốn tìm cách giải trừ quyền lực của hai người, lại vừa vặn gặp phải chuyện Khánh Vương làm phản.

Khánh Vương Tiêu Thiệu Giác ít hơn Thành Khang để năm tuổi, là hoàng tử thứ chín của tiên hoàng. Hắn lớn lên tuấn mỹ vô song, phong thái bức người, được khen là “Mỹ nam đệ nhất trong hoàng thất”. Trong đám huyênh đệ, hắn là người thần bí khó lường nhất, tính tình cổ quái lãnh đạm, nhưng năng lực lại rất mạnh, giỏi về mưu lược, cực am hiểu quyền mưu thao lược. Trước khi băng hà, tiên hoàng từng giao lại cảm ỷ vệ cùng Đông Hán cho Tiêu Thiệu Giác thống lĩnh.

Hắn tích cực thi hành cách thống trị đặc biệt, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi đã có thể trải rộng hai bộ máy bí mật ấy, thâm nhập vào bộ máy quốc gia, vào tất cả các ngõ ngách của các đại thế gia cùng với quân đội, khiến cho toàn bộ Đại Tề đắm mình trong một mảnh tình phong huyết vũ. Năm chữ “Khánh Vương Tiêu Thiệu Giác” nghiêm nhiên trở thành biệt danh Hồn Thế Ma Vương.

Dưới sự lãnh đạo của hắn, quy mô của cảm ỷ vệ cùng Đông Hán bành trướng chưa từng có, trở thành “bộ máy siêu cấp” vượt trội hơn hẳn những nha môn thuộc sở hữu của triều đình. Nhờ đó mà hắn cũng nắm giữ quyền lực tối cao, từng một lần uy hiếp được hoàng quyền.

Sau khi Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ luôn phải bên bị kiềm chế đấu tranh quyền lực với hắn, cuối cùng tước đoạt quyền hành của đệ đệ, đuổi hắn chạy tới đất Hải Châu cần cõ làm phiên vương. Nhưng lại không ngờ, Tiêu Thiệu Giác chỉ dùng ba năm để chuẩn bị, sau đó đã kéo một đội quân khổng lồ đến, công nhiên đẩy binh làm phản.

Thành Khang để phái binh đón đánh, lại chưa từng nghĩ tới, Tiêu Thiệu Giác không những chỉ giỏi trong chuyện làm mấy việc bí mật, mà chỉ huy quân đội cũng vô cùng thành thạo, sai khiến dễ dàng. Thậm chí Tiêu Thiệu Huyền đã thay đến năm vị tướng quân thống lĩnh, lại vẫn luôn rơi vào tình cảnh binh bại như núi. Chưa tới nửa năm, Hải Châu, An Châu, Hạ Châu, Hưng Châu đều lần lượt rơi vào tay giặc, Tiêu Thiệu Giác hùng hổ tiến thẳng một mạch đến Nam Đô, kinh đô thứ hai của Đại Tề, nhét một nửa quốc thổ Đại Tề cùng nơi sản xuất ra bảy mươi phần trăm lương thực vào trong túi.

Rơi vào đường cùng, Thành Khang để chỉ phái một lần nữa bắt đầu dùng đến tổng binh Văn Châu Lục Văn Đình đã bị y kiểm soát giáng chức trước đó. Hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi nhất cũng tài hoa nhất kêu gọi tập hợp một đội quân trên trăm vạn ở Nhân Châu, triển khai giằng co kịch liệt, nhiều lần tranh đoạt, không ai nhường ai, không bên nào có thể đánh bại đối thủ trong thời gian ngắn hạn.

Chiến tranh, vừa xảy ra là đã đánh ba năm.

Về mặt cung ứng lương thực cùng tiếp viện hậu cần, quân triều đình vốn nằm ở thế xấu, nhưng may mà Đại Tề còn có một vị Hộ bộ Thượng thư tài giỏi. Lục Hân là một nhân tài trong chiến lược, cực kỳ am hiểu tổ chức cùng phối hợp. Trong lúc chiến tranh, ông tích cực cải cách chính sách thu thuế của quốc gia, trấn an lễ dân bách tính, bảo đảm chắc chắn cho việc cung ứng hậu cần cho quân đội.

Khi cuộc chiến bước vào năm thứ tư, tình thế rốt cuộc cũng có chuyển biến. Tiêu Thiệu Giác có sức khỏe luôn luôn tốt, nay đột nhiên mắc bệnh nặng, nằm liệt trên giường, không tài nào xử lý công việc cũng như chỉ huy quân đội được. Nhân vật được coi như linh hồn của đội quân bị bệnh, quân Hải Châu lại không có một vị thống soái nào có đủ uy vọng cùng năng lực để có thể địch nổi Lục Văn Đình.

Lục Văn Đình nắm lấy cơ hội, hai quân thủy bộ đồng thời phối hợp, đánh tan quân chủ lực của Hải Châu trên chiến trường sông Thanh Hà. Chiến dịch này khiến hơn hai mươi vạn quân Hải Châu bị chia ra bao vây ở hai bờ sông Thanh Hà, số người chết trong quân Hải Châu vượt quá mười vạn, toàn bộ số phần quân còn lại đều tước vũ khí đầu hàng.

Tiêu Thiệu Giác bị ép lui về Nam Đô.

Lục Văn Đình thừa thắng xông lên, hơn mười vạn đại quân bao vây quanh Nam Đô. Mất thấy cuộc chiến đã hết hy vọng, Tiêu Thiệu Giác châm lửa tự thiêu trong hành cung Nam Đô. Nhân vật số hai của quân Hải Châu, Thủ Phi Bạch dẫn đầu tàn quân đầu hàng. Đến tận lúc này, cuộc chiến loạn Khánh Vương ròng rã bốn năm trời mới kết thúc.

Trưởng Hưng hầu phủ đứng ra ngăn con sông dữ, giành được sức mạnh cùng uy vọng to lớn chưa từng có. Công lao vĩ đại như vậy, không thể không thưởng. Tiêu Thiệu Huyền chỉ phái gia phong Lục Hân làm Đông Các Đại học sĩ, bổ nhiệm Lục Văn Đình làm Binh bộ Thượng thư. Hai người, một thành các lão trong nội các, một thành lục bộ thượng thư, đều là vị cực nhân thần (1).

(1) Vị cực nhân thần: Chỉ người có địa vị cao nhất trong số các đại thần, là trọng thần, có quan chức rất cao.

Tiêu Thiệu Huyền là một vị quân chủ cực kỳ khắc bạc đa nghi, ngoài mặt y giả vờ giao trọng trách cho hai đại công thần, tín nhiệm trăm bề, nhưng trên thực tế lại luôn cảnh giác cao độ, rất sợ Lục gia không có lòng thần phục, đồng thời tìm mọi cách để làm suy yếu quyền lực và sức ảnh hưởng của Lục gia.

Lục Hân là người chìm nổi nhiều trong chốn quan trường, rất nhanh đã ý thức được điểm này. Vì vậy Lục Hân càng thêm ràng buộc các môn khách đệ tử, cũng bắt đầu cáo ốm không lên triều, không tham dự vào quyết sách của triều đình nữa. Lục Văn Đình cũng bị bá phụ thuyết phục, chủ động nộp lên toàn bộ binh quyền, biểu thị sự thần phục với Thành Khang để.

Nhưng việc Lục gia thoái nhượng cũng không khiến Tiêu Thiệu Huyền yên tâm hoàn toàn. Ngay năm thứ hai sau khi Lục Văn Đình bình định loạn Khánh Vương, cũng chính là năm Thành Khang thứ chín, Tiêu Thiệu Huyền đã không kịp chờ đợi mà hạ thủ với Lục gia.

Khi ấy là thánh thọ của hoàng đế, quân thần uống tiệc rượu, bầu không khí đang vui vẻ, bỗng nhiên có một đội cảm ỷ vệ chạy ào vào, truy bắt Lục Hân ngay tại chỗ. Chỉ huy sứ của cảm ỷ vệ là Phiên Kiệt tuyên bố trước mặt mọi người, Lục gia kết bè kết cánh, âm mưu tác loạn, thông đồng ngoại quốc, mưu đồ gây rối... liệt kê hẳn mười hai tội lớn.

Lục Văn Đình dẫn dắt thân vệ kịch liệt phản kháng, vốn có thể mở một đường máu mà chạy. Hầu như tất cả tướng lĩnh trong quân Đại Tề đều từng theo vị đại soái này đi đánh giặc, trung quân hạ quan trong quân đều do một tay hắn đề bạt lên, chỉ cần hắn chạy ra khỏi hoàng cung, vùng cánh tay hồ lên,

chưa hẳn là không thể phé bỏ tên hôn quân Tiêu Thiểu Huyền này.

Tiêu Thiểu Huyền lại đem Lục Thanh Lam ra làm con tin, buộc hắn đi vào khuôn khổ. Hai người huynh muội tình thâm, Lục Văn Đình bị ép buộc, chỉ có thể bất đắc dĩ buông vũ khí xuống.

Tiêu Thiểu Huyền vốn đã hứa hẹn, chỉ bắt chứ không giết người Lục gia, thế nhưng quay lưng đi lại thay đổi, bí mật xử tử Lục Văn Đình ngay trong đêm đó. Lục Hân bị nhốt trong thiên lao, khi hay tin cháu mình bị giết, ông tự biết khó có thể bảo toàn mạng sống mình, liền đập vỡ chén cơm, cầm mảnh vỡ cắt cổ tay tự sát.

Tiêu Thiểu Huyền không khoan dung không buông tha, tịch thu toàn bộ gia sản Lục gia, vợ, huynh đệ, con cháu của Lục Hân và Lục Văn Đình, tất cả hơn bảy mươi người đều bị xử tử.

Lục gia âm thầm sụp đổ, Lục Thanh Lam trong cung cũng mất đi chỗ dựa vững chắc, Tiêu Thiểu Huyền trái lại có thể yên tâm lớn mật mà sủng ái nàng, y vốn là một kẻ đam mê sắc đẹp.

Ngoài mặt, Lục Thanh Lam kính cẩn nghe theo, thực ra trong lòng hận thấu Tiêu Thiểu Huyền. Rốt cuộc nàng cũng nhìn ra được, tuy Tiêu Thiểu Huyền có một bộ dáng vô cùng bất mắt, nhưng trong thâm tâm lại hoàn toàn là một tên khốn nạn, có thể nói chính là “cặn bã”.

Màn đêm buông xuống, Lục Thanh Lam đỡ hoàng thượng uống say đến mức lưng lay sắp đổ đi đến ngự tháp. Tiêu Thiểu Huyền mất say lơ đãng, trong mộng lung nhìn ái phi thiên hương quốc sắc trước mặt, không khỏi nổi lên lòng dâm tà, liền đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng. Đang muốn ôm nàng lăn lộn trên ngự tháp dâm nhạc một phen, lại bất ngờ bị ngăn trở.

Lục Thanh Lam bỗng nhiên rút một cây chủy thủ từ trong lòng ngực ra, hung hăng dùng toàn lực đâm về phía ngực y. Tính nàng cương liệt, có chết cũng tuyệt đối không chịu thỏa hiệp, khoảng thời gian qua phải là mặt lá trái với y, chẳng qua là vì muốn tìm cơ hội để báo thù cho đại bá phụ, báo thù cho ca ca, chứ không phải là vì không bỏ được vinh hoa phú quý chốn cung cấm này.

Vốn định thừa dịp đêm tối lúc y ngủ rồi mới động thủ, nhưng nàng thực sự là hận chết y, không tài nào chịu nổi việc phải nằm chung chăn gối, làm chuyện phu thê ân ái với y, vì thế mới gấp gáp ra tay trước như vậy.

Tiêu Thiểu Huyền là người tập võ, tuy rằng những năm gần đây ngồi trên ngôi hoàng đế bảo tọa, nhưng một thân võ nghệ cũng không bị mai một, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, lập tức nghiêng người, tránh được đòn công kích vào chỗ yếu hại, chủy thủ của Lục Thanh Lam cứng rắn đâm sâu vào cánh tay y, máu tươi phút chốc phọt ra.

Cánh tay không bị thương của Tiêu Thiểu Huyền vung lên, giáng một bạt tai lên mặt Lục Thanh Lam, khiến nàng ngã sấp xuống đất.

Khuôn mặt y hiện lên vẻ phẫn nộ khiếp sợ xen lẫn khó tin: "Tiện nhân! Trăm đối xử với ngươi không tệ, ngươi lại dám vương giết vua?"

Lục Thanh Lam chậm rãi đứng lên, nâng tay lau chút máu chảy ra bên khóe miệng, hận ý tràn ra trong mắt, hùng hục thiêu đốt: “Ngươi là tên hôn quân! Ngươi giết hơn bảy mươi người Lục gia ta, còn muốn ta phải mang ơn ngươi? Phi! Ta hận không thể ăn thịt ngươi uống máu ngươi!”

Trên cánh tay y vẫn còn cầm thanh chủy thủ, từng bước từng bước tiến tới gần nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Ngươi thật điên cuồng hoang đường, dám âm mưu ám sát quân vương? Trẫm vốn không muốn vì chuyện Lục gia mưu nghịch mà liên lụy tới ngươi, hôm nay cũng là ngươi tự đi tìm đường chết.”

Lục Thanh Lam một bước cũng không nhường, nhìn chằm chằm y: “Sống có gì vui, chết có gì khổ? Bắt đầu từ thời điểm khi Lục gia ta bị diệt, ta đã luôn luôn ngóng chờ thời khắc này. Chỉ tiếc là ta bất tài, không thể tự tay đâm kẻ thù, báo thù cho những người thân của ta!”

Lúc này, hoàng gia thị vệ đang đứng ngoài điện bảo hộ cho an nguy của hoàng đế nghe thấy âm thanh bên trong, liền mang theo đao kiếm vọt vào, bao vây xung quanh Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam nói xong câu đó, không chút do dự đâm đầu về phía thị vệ tay cầm cương đao.

Thị vệ kia không ngờ nàng cương liệt như vậy, né tránh không kịp, trong khoảnh khắc máu tươi liền phun ra. Trên cần cổ trắng ngần như bạch ngọc của nàng xuất hiện một vết thương thật lớn, máu tuôn trào như suối, nhuộm đỏ cả bộ cung trang màu tuyết trắng của nàng, cực kỳ khủng khiếp.

Tiêu Thiểu Huyền sợ đến mức lui về phía sau một bước.

Lục Thanh Lam run rẩy vươn một ngón tay, thốt ra những lời lên án cuối cùng. Vì vết hầu đã bị cắt, giọng nói của nàng cũng trở nên khàn đặc, vô cùng khó nghe: “Tiêu Thiểu Huyền... Lục Thanh Lam ta... đời này... việc hối hận nhất... chính là đã chung giường chung gối với ngươi suốt mười bốn năm ròng... Nếu có kiếp sau... Cho dù nam nhân trên thiên hạ này đều chết hết... Ta cũng tuyệt đối không liên quan gì đến ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sống Lại

Một tháng sau, tại Hải Châu.

Một tòa cung điện rộng lớn bí ẩn đầy khí thế sùng sững tọa lạc sâu trong những dãy núi lớn mịt mờ.

Tòa cung điện nguy nga tráng lệ này là nơi Hạ tộc dùng để thờ cúng Nguyệt thần, được Tiêu Thiều Giác gọi là Trung Ương thần điện. Ngày rằm, trên bầu trời treo lơ lửng một vầng trăng tròn vàng vạc, đây chính là ngày mà Nguyệt lực phát ra mạnh mẽ nhất.

Lúc này, ở giữa Trung Ương thần điện, một pháp đàn rất lớn hình tròn được dựng lên. Trong ngoài thần điện, mấy nghìn tế sư thuộc Hạ tộc đang ra sức râm rì cầu nguyện, những câu chú ngữ tối nghĩa hòa cùng với những lời cầu khẩn thành kính, dường như tạo thành một dòng nước lũ cuộn cuộn vang vọng ầm ầm trong Trung Ương thần điện.

Một nghi thức cực kỳ thần bí đang được cử hành.

Hạ tộc là chủng tộc thần bí nhất cũng là chủng tộc ưu tú nhất trên thế giới này. Với lịch sử sáng lập lâu đời cùng nền văn minh huy hoàng rực rỡ, họ từng gây dựng được một đại đế quốc có diện tích lãnh thổ rộng lớn nhất đời này – Hạ quốc. Sau hơn ba trăm năm truyền thừa, cuối cùng hoàng quyền Hạ quốc cũng suy tàn, ba thế lực lớn mạnh nhất trong triều đình Hạ quốc thừa cơ nổi dậy, chia cắt lãnh thổ Hạ quốc, lập nên ba đại đế quốc, chính là Đại Tề, Đại Chu, Đại Lương ngày nay.

Dân số Hạ tộc rất thưa thớt, nhưng mỗi một người Hạ tộc đều mang trong mình tài trí cao tuyệt cùng dung mạo tuyệt mỹ. Tuy nhiên, đồng hành với những ưu ái được trời ban đó, thọ mệnh cùng năng lực sinh sản của họ lại bị hạn chế.

Người Hạ tộc có tuổi thọ trung bình không quá ba mươi, cao nhất cũng không quá bốn mươi, hơn nữa năng lực sinh sản của người Hạ tộc cực thấp, nữ nhân Hạ tộc rất khó thụ thai, vì vậy dân số Hạ tộc luôn bị hạn chế. Sau nhiều năm phát triển, dân số Hạ tộc không những không tăng, ngược lại càng ngày càng giảm.

Đây chính là một chủng tộc vừa được trời xanh sủng ái, vừa bị trời xanh trừng phạt.

Người Hạ tộc thờ phụng Nguyệt thần, cho rằng Nguyệt thần là vị thần có thực duy nhất trong vũ trụ này. Trong Hạ tộc, cứ một trăm người thì sẽ có một tế sư. Theo truyền thuyết, tế sư có khả năng kết nối với Nguyệt thần, mượn Nguyệt lực thi triển một vài bí thuật thần bí khó lường. Ngày hôm nay, tụ tập tại Trung Ương thần điện này, chính là toàn bộ tế sư hiện có trong Hạ tộc.

Người đứng đầu trong nhóm các tế sư là một lão ông quốc thước mặc đạo bào hai màu đỏ vàng, râu tóc bạc trắng, đôi mắt sáng ngời như ánh sao. Người này họ Hạ tên Quang, được tôn xưng là Đại tế sư, thủ lĩnh của các đế sư trong Hạ tộc.

Lúc này nghi thức đã được tiến hành hơn phân nửa, tất cả các tế sư đều cảm thấy áp lực xung quanh tăng lên gấp bội. Đứng đằng sau Đại tế sư là một thanh niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc áo bào màu xanh đen, diện mạo mi thanh mục tú, cực kỳ tuấn mỹ.

Người này tên là Lâm Ngân Hà, cũng là người Hạ tộc, đồng thời cũng là tế sư. Hôm nay hắn xuất hiện trong nghi thức này là để bảo hộ cho sự an toàn của Đại tế sư. Lâm Ngân Hà còn có một thân phận khác, chính là ngự tiền thị vệ Đại Tề. Một tháng trước, Lục Thanh Lam xông thẳng vào đạo môn mạng, đạo đó là của Lâm Ngân Hà.

Lòng bàn tay Lâm Ngân Hà ướt đầm mồ hôi, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào tế đàn vĩ đại ngay trước mặt. Đại tế sư đã từng rất nhiều lần nhắc về tầm quan trọng của nghi thức ngày hôm nay, thiếu chủ hao mất hai mươi năm tâm huyết, không tiếc khơi mào chiến tranh, đổi lấy mười vạn tàn hồn mới có thể ngưng luyện thành một khối hồn bài, cũng chỉ vì mong muốn nghịch thiên cải mệnh, vì Hạ tộc mà cố gắng tranh thủ một cơ hội cuối cùng.

Lời nói của Đại tế sư lại vang lên bên tai hắn.

“Trong lịch sử, Hạ quốc ta bị diệt vong ba lần, lại phục quốc ba lần. Các bậc tiên hiền trí sĩ, hơn mười đại tâm huyết, hơn ba trăm năm truyền thừa, không thể để mất trong tay chúng ta. Nếu có thể khiến thiếu chủ sống lại một đời, bằng kỳ tài ngút trời, lại thêm ký ức một đời, nhất định có thể đoạt lại thiên hạ, phục hưng tộc chúng ta...”

“Di hồn trận này uy lực vô cùng, có thể khiến một người đã khuất quay lại kiếp trước. Nhưng việc này là nghịch thiên, trái với ý trời, một khi trận này được phát động, mặc kệ có thành công hay không, hơn một nghìn danh tế sư tiến hành trận này chắc chắn đều phải chết, hơn nữa còn bị giam cầm trong hắc ám, không được vào luân hồi. Lúc trận này toàn lực vận hành, lão phu cũng không thể phân thân làm chuyện gì khác nữa, đến lúc đó Ngân Hà người chỉ cần canh lúc nghiệp hỏa trên tế đàn cháy vượng nhất, thả hồn bài vào đó là được.”

Hạ tộc đã sử dụng hết toàn bộ năng lực của tộc mình, liều mạng đánh một trận, chơi một ván cờ với mức tiền cược vô cùng lớn. Nếu di hồn trận thất bại, Hạ tộc sẽ hoàn toàn bị xóa đi trong sử sách.

Bàn tay Lâm Ngân Hà đỏ đầy mồ hôi, không nhìn được đưa tay sờ tấm bảng gỗ trong ngực. Đó chỉ là một miếng gỗ đen như mực nhưng lại không tầm thường chút nào, cảm giác lạnh lẽo truyền đến khiến trong lòng hắn bình tĩnh hơn.

Lúc này, dưới sự hướng dẫn của Đại tế sư, tiếng râm rì cầu nguyện lại cao thêm tám độ. Đúng vào lúc đó, trên tế đàn bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa yếu ớt màu trắng xanh. Tất cả mọi người, bao gồm cả Đại tế sư, đều thở dài một hơi. Nghiệp hỏa đã được châm lên, nghi thức liền thành công một nửa. Nhiều tính mạng tộc nhân như vậy, cuối cùng cũng không hy sinh một cách vô ích.

Đại tể sư nhẹ nhàng ấn lên một cái nút dưới tế đàn, cùng với tiếng vang “ầm ầm”, một cỗ quan tài bằng thủy tinh trong suốt chậm rãi nâng lên. Trong quan tài là một nam nhân trẻ tuổi có dung nhan tuyệt lệ, hần mặc một bộ cẩm bào có màu xanh trong veo như bầu trời sau cơn mưa, tuy hai mắt hần đóng chặt, nhưng hàng mi đen dài rậm, tóc mai gọn ghẽ chỉnh tề, vóc người cao to ưu mỹ, da căng trắng nõn lạ thường, cả người như một pho tượng được điêu khắc nên từ bạch ngọc.

Hần nằm an tường trong quan tài, không giống một người đã chết rất lâu mà cứ như vừa mới ngủ thiếp đi.

"Thiếu chủ!"

"Cửu điện hạ!"

Vô số người kêu lên.

Lâm Ngân Hà rơi nước mắt.

Người đang nằm trong quan tài kia, chính là tia hy vọng cuối cùng của Hạ tộc, là người đương thời cuối cùng của Hạ tộc mang trong mình huyết mạch hoàng thất, Tiêu Thiệu Giác.

Tiêu Thiệu Giác, hoàng tử thứ chín của tiên đế, còn có một thân phận khác là thủ lĩnh Hạ tộc.

Hai năm trước, Lục Văn Đình mang binh vây đánh Nam Đô, Tiêu Thiệu Giác châm lửa tự thiêu. Lúc Lục Văn Đình dẫn quân tiến vào Nam Đô, việc đầu tiên hần làm là phái người dập lửa, tìm thi thể của Tiêu Thiệu Giác, nhưng sống không thấy người chết không thấy xác, sau này lại trở thành một trong những lý do để Thành Khang để xử tử hần.

Có ai ngờ, hai năm sau, thi thể hần lại xuất hiện ở đây, còn được bảo tồn hoàn hảo đến thế.

Trong cái nhìn soi mói đầy khiếp sợ của Lâm Ngân Hà, quan tài thủy tinh chậm rãi tan ra, bốc hơi dưới nhiệt độ cực cao. Tiêu Thiệu Giác an tường nằm trong ngọn lửa, không chỉ huyết nhục mạnh khỏe không việc gì, mà ngay cả xiêm y cũng không bị thiêu cháy.

Mắt thấy ngọn lửa trên tế đàn càng lúc càng cao, càng lúc càng vượng, đôi tròng mắt của Đại tể sư cũng càng ngày càng sáng. Mà lúc này nghi thức cũng đang đi tới thời điểm quan trọng nhất, một tế sư lại một tế sư bị di hồn trận ép khô tinh huyết, gục ngã xuống đất.

Thậm chí vàng trắng sáng vàng vạc trên bầu trời dường như cũng bị lây nhiễm một tầng huyết sắc.

Lâm Ngân Hà nhìn cảnh tượng thảm liệt trước mắt, vành mắt như muốn nứt ra, khăn trương đến mức trái tim dường như cũng muốn nổ tung. Chỉ trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, ngoại trừ Đại tể sư, tất cả các tế sư khác đều đã ngã gục dưới đất.

Trên tế đàn, quan tài thủy tinh đã hóa thành tro tàn, nghiệp hỏa gần như đã đốt tới nóc thần điện, thi thể Tiêu Thiệu Giác được một luồng sức mạnh thần bí nâng lên, chìm nổi trong hỏa diễm.

Đến lúc này, Đại tể sư cũng đã hao hết tinh lực, nỗ lực mở miệng nói: "Ngân Hà, mau, hồn bài!"

Lâm Ngân Hà như sực tỉnh lại từ một cơn mộng dài, lấy từ trong lòng ra một khối bảng gỗ màu đen tuyền, dùng hết sức ném thẳng vào trong nghiệp hỏa màu trắng xanh.

Hồn bài vừa tiếp xúc với nghiệp hỏa, nghiệp hỏa đột nhiên bùng lên dữ dội, ngọn lửa cao thêm đến mấy trượng, nóc Trung Ương thần điện phút chốc hóa thành hư vô như chưa từng tồn tại. Lâm Ngân Hà ngẩng đầu nhìn vàng trắng trên bầu trời, sáng đến chói mắt, chợt thấy một quang sáng trút xuống như thác nước, liên thông với nghiệp hỏa. Tất cả mọi thứ bất chợt yên tĩnh lại, thoáng chốc toàn bộ thế giới dường như đều ngưng lại trong một lúc.

Đôi mắt Đại tể sư toát lên vẻ vui mừng: “Hơn mười năm tâm huyết, rốt cuộc cũng thành công!”

Đúng vào lúc này, đột nhiên xuất hiện dị biến. Trong ngọn lửa bốc cao hòa cùng với quang sáng, một đôi mắt nữ nhân mơ hồ hiện ra. Đôi mắt ấy đẹp đến cực hạn nhưng lại tràn ngập tuyệt vọng vô tận cùng hận ý khắc cốt ghi xương, kẻ khác vừa nhìn vào sẽ sinh ra cảm giác như linh hồn bị đoạt mất, hít thở không thông.

Đại tể sư nhìn cặp mắt kia, chợt phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất, tuyệt vọng kêu lên: "Đó không phải là Cửu điện hạ..."

Lâm Ngân Hà mặt mày run rẩy ngồi dưới đất, chuẩn bị hai mươi năm, tính mạng của ngàn vạn tộc nhân, lẽ nào đến cuối cùng, Nguyệt thần vẫn bỏ rơi Hạ tộc sao?

Hần cũng không biết, ngày ấy hồn bài nằm trong ngực hần, vì Lục Thanh Lam giận dữ xông tới, máu tươi bắn ra đã dần dần nhuộm hết hồn bài của Cửu hoàng tử...

Đại Tề, năm Gia Hòa thứ mười lăm. Trời đổ tuyết lớn.

Trong Thuyết Phong uyển của chi thứ hai Trường Hưng hầu phủ, mọi người đều tắt bật, ma ma nha đầu gã sai vặt người ra người vào, vô cùng bận rộn.

Tại chính phòng, lư hương bằng ngọc lưu ly khắc hình đầu thú vì đốt địa long mà tỏa khói lượn lờ, nơi góc tường lại bày thêm hai chậu than, trong phòng ấm áp như xuân.

Trương thái y ngồi trước giường Lục Thanh Lam, nhìn đứa bé như cầm tú bạch ngọc này, thần sắc nghiêm trọng. Hắn nâng tay thử độ nóng trên trán đứa bé gái một chút, cảm thấy kinh hãi.

Kỷ thị, mẫu thân của Lục Thanh Lam vội kêu lên: “Thái y, con bé còn cứu được không?” Giọng nói hơi run rẩy.

Gần đến cuối năm, lão thái thái Trương thị dẫn theo thứ nữ Lục Thanh Lam vào cung bái phỏng. Từ nhỏ đứa bé này đã hoạt bát nghịch ngợm, lúc thăm viếng hoàng hậu cùng chư vị phi tần xong xuôi, chuẩn bị xuất cung, bà gặp lão phu nhân Định Quốc công phủ, vừa tiến lên chào hỏi, quay đầu lại thì bé con đã chạy đi đâu mất, không thấy bóng dáng.

Lão thái thái một đường tìm tới, vừa vặn thấy Cửu hoàng tử mặc măng bào, hông đeo đai ngọc, bộ dạng tinh xảo xinh đẹp, đang dùng một tay đẩy người vào trong ao.

Cơ thể Lục Thanh Lam vốn khá yếu, mùa đông nước ao lạnh lẽo như vậy, nào có chịu được? Chờ đến khi thị vệ tới vớt nàng lên, nàng đã mất hết nửa cái mạng, lại mất thời gian đưa nàng từ trong cung về đến nhà, tiểu cô nương càng thêm hấp hối. Cuối cùng, cũng là đường mẫu Trinh phi của Cửu hoàng tử thấu tình đạt lý, tức khắc phái Trương thái y trong cung đến khám chữa bệnh.

Trương thái y cũng không sót ruột trả lời, ông chăm chú bắt mạch, lại nhìn đầy mắt, lưỡi... của bé con, cuối cùng mới cân nhắc từng câu từng chữ, nói: “Lệnh thiên kim bị trúng phong tà, nay phong tà đã thâm nhập sâu vào cơ thể, lại phát sốt quá cao... Trước tiên hạ quan kê một toa thuốc, cho bé thử trước. Có thể qua được ải này hay không, còn phải xem bé có gắng gượng qua được đêm nay hay không.”

Kỷ thị thấy nữ nhi về bị biến thành bộ dáng này, đã khóc đến mức sắp mù cả hai mắt, lúc này nghe được lời Trương thái y nói, càng cảm thấy người mềm nhũn như mất hết sức lực, thần trí bị đoạt mất. May mà trượng phu Lục Thần có năng lực gánh vác, còn có thể nỗ lực chống đỡ, sai người dựa theo toa của Trương thái y mà sắc thuốc. Đến khi mớm thuốc, Lục Thanh Lam cắn chặt răng, hần tự mình cạy mở khớp hàm nữ nhi ra, miễn cưỡng đồ chén thuốc vào.

Sống hay chết, đành phải xem số trời!

Lục Thần tiễn Trương thái y đi, quay về nhìn lại, thấy thể tử Kỷ thị đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, lệ như suối trào. Trưởng nữ Lục Thanh Nhân, trưởng tử Lục Văn Đình, tất cả đều ngồi vây quanh trước giường, liên tục nâng tay gạt lệ. Cả gian phòng như bao phủ trong mây đen mù sương, Lục Thần thấy mà tim như bị đao cắt. Trong ba đứa con, Lục Thanh Lam hoạt bát nghịch ngợm, thể nhưng cực kỳ thông minh, ông luôn luôn hiểu rõ đứa con gái út này nhất. Nhớ tới con gái nhỏ béo tròn khả ái tri kỷ của mình, ông buồn rầu nghĩ, chẳng lẽ mình nhất định không thể giữ được con bé sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chúc Phúc

Lục Thanh Lam cảm giác cơ thể mình rất nhẹ, như đang phiêu du trên trời, không nơi nương tựa.

Dường như chỉ một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi nàng tan biến mất.

Nàng cảm giác mình mệt mỏi, quá mệt mỏi!

Vì Trường Hưng hầu phủ, vì gia tộc, mười sáu tuổi nàng đã gả cho Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền. Nam nhân kia lớn hơn nàng 8 tuổi, nàng cũng không thương hắn. Nhưng mười bốn năm trôi qua, nàng phí hết tâm tư nịnh nọt hắn lấy lòng hắn, mỗi ngày đều hăm sâu trong những lục đục giữa nữ nhân hậu cung với nhau, vậy mà thậm chí một đứa bé nàng cũng không thể sinh. Trước mặt người khác thì quang vinh rạng rỡ, sau lưng gặp bao nhiêu khổ sở, nào có ai thấu?

Cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi. Chất bản khiết lại hoàn khiết khứ (1), cứ để cho nàng hóa thành một làn khói nhẹ, cứ thế tiêu tán đi.

(1) *Chất bản khiết lại hoàn khiết khứ*: Lúc sinh ra trong sạch thế nào, thì khi đi cũng trong sạch như thế ấy.

"Bảo nhi, tình, tình! Mau tỉnh lại!" Từng tiếng gọi ôn nhu thoáng xông vào tai của nàng.

"Con là con gái đáng yêu tri kỷ hiểu chuyện của mẹ, nếu con cứ thế mà đi, bảo mẹ phải sống thế nào đây?"

...

Tiếng khóc nỉ non của phụ nhân khiến tiếng lòng nàng rung động! Mẫu thân! Là giọng của mẫu thân!

Mẫu thân chính là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời nàng, vô luận như thế nào, trước khi chết, nàng luôn muốn đến nhìn mẫu thân một cái.

Lục Thanh Lam duy trì một tia thanh minh cuối cùng trong ý thức, mạnh mẽ mở hai mắt ra, chỉ thấy ở một nơi rất gần rất gần ngay trước mắt, một vầng trăng tròn to lớn treo lơ lửng. Nói là ánh trăng, lại cảm thấy không đúng lắm, bởi vì nàng chưa từng thấy vầng trăng nào có thể phát ra ánh sáng chói lòa đến vậy.

Khi còn đang trong kinh ngạc, nàng bỗng cảm giác thấy một lực hút mạnh mẽ, như kéo nàng bay về phía ánh trăng. Tia sáng quá gắt, theo bản năng nàng nhắm mắt lại. Chờ đến khi nàng mở mắt ra lần nữa, chỉ thấy trong phòng một màu tối mịt, ánh nến nhàn nhạt hắt vào trong mắt nàng, trong lúc mơ hồ cảm giác như mình đang nằm trong một cái ôm ấm áp an toàn, có một đôi tay đang ôn nhu từ ái vuốt ve tóc nàng, da thịt nàng, như là đang vuốt ve trân bảo quý trọng nhất trên thế giới này. Thậm chí nàng còn chưa kịp thấy rõ bộ mặt của người kia, đôi mắt nàng đã bị che phủ bởi nước mắt.

"Mẫu thân!" Nàng nhào vào trong lòng Kỳ thị khóc rống lên.

Ngay thời điểm khi Lục Thanh Lam sốt cao không lùi, tại Ngọc Minh cung trong Tử Cấm thành, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác cũng bỗng nhiên không hề báo trước phát sốt rất cao. Trình phi nương nương lập tức phái người mời viện chính của Thái y viện Ngao Kinh Luân đại nhân đến khám, Ngao Kinh Luân đứng bệnh kê đơn. Nhưng căn bệnh này của Tiêu Thiệu Giác bất chợt âm ỉ kéo dài, lại cực kỳ cổ quái, vốn đã được rót một chén thuốc được kê cực kỳ đúng bệnh vào miệng, thế mà bệnh tình của hắn vẫn không hề thuyên giảm.

Khi các thái y đang hết đường xoay xở, thậm chí kinh động đến cả Gia Hòa đế, bệnh của Tiêu Thiệu Giác lại hết hẳn mà không cần đến thuốc, vô cùng khó hiểu.

Từ đó về sau, những việc kỳ quái liên tiếp phát sinh trên người Cửu hoàng tử. Có khi chẳng hiểu từ đâu ra, tự nhiên trên đầu Cửu hoàng tử lại xuất hiện một cục u thật lớn, giống như vừa va phải khung cửa. Hoặc là, rõ ràng vừa dùng qua điểm tâm, lại lập tức đói là người, ăn bao nhiêu cũng như chưa từng ăn.

Trong vòng một tháng, Tiêu Thiệu Giác lại vô duyên vô cớ bị bệnh hai lần, mỗi một lần đều uống thuốc châm kim nhưng vô hiệu, sau đó bệnh tình lại vô duyên vô cớ tốt lên.

Trình phi cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, mọi người trong Ngọc Minh cung lại hoảng sợ.

"A ——" Cậu bé đang nằm trên giường chợt bật ngồi dậy, thở hổn hển từng hơi từng hơi, đôi con ngươi óng ánh sáng ngời như sao sa tràn ngập áp lực cùng sợ hãi sâu sắc.

"Hoàng nhi, con sao vậy?" Trình phi ôm cậu bé thanh tú tuyệt luân kia trong ngực, "Hoàng nhi đừng sợ, mẫu phi ở đây."

Tiêu Thiệu Giác ôm lấy cánh tay Trình phi, hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại được.

Trình phi hỏi: "Hoàng nhi lại mơ thấy con ác mộng kia à?"

Trong mắt cậu bé hiện lên chút sợ hãi, chậm rãi gật đầu. Từ sau khi hắn tự xưng bị bệnh, mỗi đêm hắn đều sẽ gặp cùng một con ác mộng, sợ đến mức giật mình tỉnh giấc. Cảnh trong mộng đều giống nhau như đúc, đều là ngọn lửa trắng xanh hừng hực bốc cháy, tiếng rầm rì cầu nguyện không rõ ràng, cùng với một đôi mắt nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Mỗi khi Tiêu Thiệu Giác ở trong mộng nhìn kỹ đôi mắt nữ nhân kia, đều cảm thấy hít thở không thông cùng nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Sau đó, hắn sẽ từ trong mộng giật mình tỉnh giấc.

Vệ Bân, tiểu thái giám bên người Tiêu Thiệu Giác tiến đến, rót cho hắn một chén trà nóng, Tiêu Thiệu Giác uống ừng ực một hơi cạn sạch, lúc này mới cảm thấy khoan khoái hơn một chút.

"Mẫu phi, con không sao!" Giọng Cửu hoàng tử hơi khàn khàn, nhưng lại có sự trầm ổn cùng trấn định vượt quá tuổi, "Người mau đi ngủ đi! Vì giấc mộng kỳ quái này của con mà mấy ngày nay người cũng chưa từng được yên giấc."

Trình phi ôn nhu vuốt vuốt tóc hắn, chỉ cảm thấy thật đau lòng. Tiêu Thiệu Giác mới tám tuổi, nhưng hắn trưởng thành sớm hơn rất nhiều so với các cậu bé cùng tuổi, còn nhỏ nhưng rất có trách nhiệm. Bởi vì hắn là huyết mạch duy nhất còn lưu lại trên đời này của hoàng thất Hạ tộc, gánh vác trọng trách trọng chấn Hạ tộc. "Mẫu phi không sao hết, chỉ cần hoàng nhi bình an trưởng thành thật tốt, đừng nói là thiếu ngủ vài đêm, cho dù tuổi thọ ngắn đi mười năm, mẫu phi cũng cam nguyện."

Tiêu Thiệu Huyền nói: "Không, mẫu phi nhất định phải sống lâu trăm tuổi."

"Sống lâu trăm tuổi?" Trình phi xoa xoa đầu hắn: "Hạ tỷ tỷ là kỳ tài ngút trời, nhưng cũng chỉ sống được hai mươi mấy năm, liền hương tiêu ngọc vẫn. Đừng quên, Hạ tộc chúng ta là chủng tộc bị Nguyệt thần nguyên rủa! Ta cũng mang trong mình một nửa dòng máu Hạ tộc, tuổi thọ của ta sao có thể kéo dài như người bình thường chứ?"

Trình phi cũng không phải là mẹ ruột của Tiêu Thiệu Giác.

Mẹ ruột của Tiêu Thiệu Giác là Hạ Huệ phi, vào cung năm Gia Hòa thứ nhất, là sủng quan lục cung (*nôm na là được hoàng đế cưng chiều sủng ái nhất trong số các phi tần hậu cung*), đến tận năm Gia Hòa thứ bảy mới lưu lại một chút huyết mạch cho Gia Hòa đế. Đáng tiếc, ông trời không cho nàng sống thọ, không lâu sau khi Hạ Huệ phi sinh hạ Cửu hoàng tử, bị bệnh đi mất, khi chết cũng chỉ mới hai mươi bốn tuổi. Gia Hòa đế vô cùng bi thương, đưa Tiêu Thiệu Giác đến Ngọc Minh cung, để Trinh phi nuôi nấng thay.

Bởi vì Trinh phi cùng Huệ phi tình như tỷ muội, hơn nữa vào cung mấy năm vẫn không có con, chỉ có giao Tiêu Thiệu Giác cho nàng, hoàng đế mới có thể yên tâm. Đây cũng là nguyện vọng của Hạ Huệ phi.

Quả nhiên, Trinh phi đối xử với Tiêu Thiệu Giác như con ruột, luôn quan tâm hẳn hoi đầy đủ, chăm sóc cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ. Gia Hòa đế vẫn cho rằng Trinh phi đối xử với Tiêu Thiệu Giác tốt như vậy, toàn bộ là vì nàng và Huệ phi có quan hệ tốt, lại không biết còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, Trinh phi chính là một nửa người Hạ tộc.

Tiêu Thiệu Giác nghe xong lời này, đôi mắt buồn bã, im lặng không nói gì.

Trinh phi thở dài một hơi, "Ngày mai ta sẽ mời Đại tể sư tới, gần đây con liên tục gặp chuyện kỳ quái, ta sợ con trúng phải vu cổ thuật của người nào!" Trong cung này, ngoài mặt nhìn như một gia đình lớn hòa hòa thuận thuận, nhưng từ lâu đã ngầm tranh tranh đấu đấu, mưu kế quỷ quyệt.

Gia Hòa đế đăng cơ mười lăm năm, sinh được tổng cộng mười một hoàng tử. Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du cùng nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, một là đích trưởng tử của tiên hoàng hậu, xuất thân cực tốt; một là trưởng tử của hoàng hậu hiện thời, được sủng ái bội phần. Hai người đều đã trưởng thành, hơn nữa đều xuất cung khai phủ đại hôn thành thân, nhưng cũng không biết được trong lòng Gia Hòa đế có suy nghĩ gì, vẫn chậm chạp không chịu lập thái tử. Hai vị hoàng tử này, vì thái tử vị mà tranh đấu gay gắt, làm đầy lên từng trận sóng to gió lớn nơi hậu cung.

Trong số các hoàng tử, tuổi của Tiêu Thiệu Giác khá nhỏ, nhưng hẳn kế thừa từ Hạ Huệ phi một dung mạo không ai bì kịp, hơn nữa lại thông minh tuyệt đỉnh, hiếm thấy trên đời. Vì vậy, hoàng đế khó tránh khỏi sủng ái Tiêu Thiệu Giác nhiều hơn một chút. Khi còn sống, Hạ Huệ phi từng được sủng quan lục cung, không biết đã đắc tội với bao nhiêu phi tần, người ghen ghét nàng vốn nhiều, nên Tiêu Thiệu Giác bị không ít người đâm sau lưng, hương lưỡi dao sắc bén về phía hắn.

Hôm sau Đại tể sư tới, chính là Hạ Quang khi còn trẻ, tầm hai mươi mấy tuổi.

Người Hạ tộc thừa tuần nam mỹ nữ, Hạ Quang mặc trang phục thái giám thâm kỳ lân trong xứng với tài năng của hắn, dung nhan tuấn mỹ trong sáng, phong thái nhanh nhẹn, tuy là hoạn quan thứ thiệt, nhưng lại khiến cho người ta vừa gặp đã có thiện cảm.

Hạ Quang là Đại tể sư đời thứ bảy mươi ba của Hạ tộc, vì bảo vệ mẹ con Hạ Cơ trong cung mà không tiếc tự hiến vào cung. Với kiến thức tài học của hắn, chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã leo lên được tới chức Chung cổ ti Chương ấn thái giám.

Tại hậu cung, trong mười hai giám thị Chung cổ ti là một nhánh thuộc loại không có quyền thế nhất, nhưng dù sao cấp bậc của Chương ấn thái giám cũng đủ cao, tiện cho Hạ Quang lui tới Ngọc Minh cung.

Trinh phi cho lui tất cả cung nữ thái giám, thuật lại một lần tất cả những chuyện kỳ lạ xảy ra trên người Tiêu Thiệu Giác, sau đó tràn ngập mong đợi nhìn Hạ Quang.

Địa vị của tể sư trong Hạ tộc cực cao, Đại tể sư lại càng không thể nghi ngờ chính là người xuất sắc nhất trong tộc. Trong mắt Trinh phi, Hạ Quang trọng trọng cho một điều gì đó vô cùng thần thông quảng đại. Sau khi hắn nghe xong lời tường thuật của Trinh phi, lại tỉ mỉ hỏi rất nhiều chi tiết, sau đó lấy từ trong người ra bốn viên đá thủy tinh có màu sắc khác nhau. Thứ này gọi là Nguyệt thạch, do người Hạ tộc trông coi, nghe nói có thể kết nối với Nguyệt thần, đạt được năng lực thần bí khó lường.

Hạ Quang chia ra đặt bốn viên Nguyệt thạch ở bốn góc Ngọc Minh cung, sau đó trong miệng lầm rầm vài câu, thi triển pháp thuật, bặt chợt mất một lúc. Mất thấy bốn khối Nguyệt thạch lóe ra ánh sáng, Trinh phi tràn ngập mong đợi hỏi thăm: "Đại tể sư, có tra ra được là ai động thủ với con ta không?"

Trên mặt Hạ Quang vừa vui vừa buồn, chậm rãi nói: "Cửu điện hạ không có trúng vu cổ thuật."

Trinh phi nói: "Không phải vu cổ thuật thì là gì?"

Tiêu Thiệu Giác cũng đóng tai lắng nghe.

Hạ Quang nói: "Chẳng biết nương nương cùng Cửu điện hạ có từng nghe qua... 'Nguyệt thần chúc phúc' ?"

Lục Thanh Lam đứng trên một cái ghế rất lớn làm từ gỗ hoàng dương, nhìn nhìn gương trang điểm bằng đồng thau cao hơn nửa người trên tường, trái soi phải soi.

Trong gương là một bé gái béo béo trắng trắng, gương mặt tròn tròn, hai má phúng phính, cái mặt bánh bao giống như một quả táo, khiến người ta vừa thấy liền không nhịn được mà muốn cắn một cái, cánh tay căng chân nhỏ nhỏ tròn lẳn như củ sen.

Bé gái nhìn không được mà nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cảm giác trơn mềm không gì sánh được, giống như một quả trứng gà vừa bóc vỏ. Hóa ra khi nàng còn bé, diện mạo là như thế này —— sao không có ai nói với nàng hết vậy!

Nhũ mẩu Tần thị mang theo hai đại nha hoàn thiếp thân Thạch Lựu cùng Bò Đào, ba người vây quanh hai bên trái phải chiếc ghế, hai tay dang rộng, tiết trời đang giữa đông lạnh lẽo mà mồ hôi trên trán lại đổ ròng ròng. Giọng nói nức nở của Thạch Lựu vang lên: "Lục cô nương, ngài mau đi xuống đi, nếu không sẽ dọa chết nô tỳ mất!"

Lục cô nương là thịt là tim của cả chi thứ hai, ai ai trong nhà cũng coi nàng như bảo bối. Lần trước, nàng ở trong cung bị rơi xuống nước, ốm một trận, gãy vò cả viện đến gà bay chó sủa, đến giờ mà Nhị lão gia Nhị thái thái vẫn còn vô cùng khẩn trương lo lắng kia kia. Nếu để Lục cô nương bị té, dù chỉ xước da một chút xiu thôi, thì cho dù các nàng chết một trăm lần cũng không đủ bồi tội.

"Cô nương, ngài mau xuống đây đi."

Cuối cùng cũng là vì Lục Thanh Lam đã soi đủ rồi, nhanh nhẩu nhảy "huych" một cái từ trên ghế xuống. Nàng nhìn nhìn tay chân tròn lẳn của mình, đôi môi chum chím nở nụ cười.

Tiểu cô nương mặc bộ quần áo nho nhỏ màu đỏ anh đào, vốn béo trắng mốp mốp như một trái banh nhỏ, cười lên một cái lại sáng lạn như ánh mặt trời, càng thêm ngây thơ khả ái.

Nàng chạy bịch bịch bịch đến trước mặt nhũ mẩu, kéo tay áo Tần ma ma, giọng nói non nớt cất lên: "Nhũ mẩu nhũ mẩu, bây giờ là Thành Khang năm thứ mấy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phụ Mẫu

Lục Thanh Lam là đứa con thứ ba của Kỳ thị, lúc nàng ra đời, Kỳ thị không đủ sữa, nên Lục Thanh Lam bú sữa của Tần ma ma mà lớn, Tần ma ma đối xử với tiểu chủ tử này thậm chí còn tốt hơn so với con gái ruột của nàng. Lục Thanh Lam cũng rất thân cận với Tần ma ma.

Nàng ôm lấy cơ thể nho nhỏ đầy thịt của tiểu chủ tử, từ ái nói: "Lục cô nương, không phải nhũ mẩu đã nói với người rồi sao, niên hiệu lúc này không phải là Thành Khang, mà là Gia Hòa —— Gia Hòa năm thứ mười lăm!"

Trong một tháng qua, hầu như ngày nào Lục Thanh Lam cũng hỏi câu này một lần. Tần ma ma cảm thấy thật kỳ lạ, tuy tiểu chủ tử còn nhỏ, nhưng trí nhớ luôn luôn tốt, sao lại không nhớ được niên hiệu hiện nay chứ?

Gia Hòa à...

Đôi mắt to tròn ngập nước của Lục Thanh Lam híp lại, trong mắt chứa đầy ý cười.

Từ khi Đại Tề, Đại Chu, Đại Lương phân chia Hạ quốc, Gia Hòa đế là hoàng đế thứ ba của Đại Tề, tại vị ba mươi năm. Sau khi ông qua đời, Tư hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền đánh bại Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du cùng Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, ngoài dự đoán của mọi người mà đoạt được ngôi vàng, lên làm Thành Khang đế.

... Nói cách khác, nàng đã quay lại hai mươi lăm năm trước, biến thành một đứa bé gái năm tuổi không rành thế sự.

—— Có thể sống lại một đời, thật tốt!

Bây giờ Thành Khang đế Tiêu Thiệu Huyền vẫn chỉ là một hoàng tử bình thường không được sủng ái, cũng không có nhiều thế lực.

Nàng vẫn còn mười lăm năm, còn đủ thời gian để chậm rãi trù tính. Nàng lập lời thề, Tư hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, tên khốn nạn ấy đừng bao giờ mơ tưởng đến chuyện hủy diệt Trường Hưng hầu phủ, hủy diệt toàn bộ cuộc đời nàng nữa!

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe đám nha đầu bên ngoài cất tiếng thỉnh an: "Nhị thái thái!"

Mẫu thân tới.

Chỉ thấy một thiếu phụ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, được một đoàn ma ma nha hoàn vây quanh, chậm rãi đi đến. Thiếu phụ kia mặc một thân áo tay rũ màu đỏ thắm xen vàng, da trắng hơn tuyết, dung mạo bức người, khuôn mặt có sáu phần tương tự như Lục Thanh Lam sau khi đã trưởng thành, chính là mẹ ruột của Lục Thanh Lam, Kỳ thị.

Lục Thanh Lam dùng đôi chân nhỏ xiu ngắn cựa học tốc chạy tới, bỏ nhào vào trong vòng tay của mẫu thân, ôm lấy cánh tay mẫu thân, mềm mềm ngọt ngọt gọi một tiếng "Mẫu thân", khiến Kỳ thị nghe mà lòng mềm nhũn.

Kỳ thị gả đến Trường Hưng hầu phủ từ năm mười sáu tuổi, vào phủ chưa tới nửa năm đã mang thai, sinh ra trưởng nữ Lục Thanh Nhàn, một năm sau lại có tin tốt, sinh trưởng tử Lục Văn Đình. Từ đó về sau, bất luận hai vợ chồng có gắng thế nào cũng không thấy động tĩnh gì nữa, Kỳ thị nôn nóng kinh

khủng, thẳng đến hai năm sau, mới lại mang thai Lục Thanh Lam.

Thai này vừa thành hình, nàng liền ốm nghén đủ loại, tuy rằng trước đó đã sinh hai lần, nhưng đến khi sinh nở vẫn cực kỳ không thuận lợi. Thứ nữ tới không dễ, nàng và trượng phu Lục Thần càng xem nàng như trân như bảo, thậm chí còn cưng chiều hơn cả trưởng tử.

Vậy mà đứa bé này vẫn không được mạnh khỏe, ốm đau không ngừng, một tháng trước vào cung suýt thì mất luôn cái mạng nhỏ, bây giờ Kỳ thị nghĩ lại mà vẫn còn sợ hãi.

Cũng may mà được thái y khám chữa cho, lại thêm nàng tỉ mỉ chăm sóc, cơn sốt của Lục Thanh Lam lùi dần, bệnh cũng từ từ tốt lên. Chỉ là sau khi tỉnh lại, con người Lục Thanh Lam thâm trầm u ám, khiến người ta khiếp sợ vô cùng, mấy câu nói ra lại càng không giống những lời mà một đứa bé năm tuổi có thể nói, đến nỗi ngay cả trượng phu cũng bị kinh hãi, đứng ngồi không yên, đêm không thể chợp mắt.

Mất thấy một tháng trôi qua, bé con rốt cuộc cũng dần dần khôi phục về hoạt bát đáng yêu, tâm tình Kỳ thị cũng nhờ đó mà buông lỏng xuống. "Hôm nay Bảo nhi có ngoan không đấy, ở nhà có nghe lời mẹ không?" Nàng kéo nữ nhi đến bên cạnh, vuốt hai tay nữ nhi, thấy mặt bé con hồng hào, tay cũng ấm, trong lòng vui mừng vô hạn.

Lục Thanh Lam khờ dại hỏi: "Không phải mẫu thân đến Vũ An bá phủ uống rượu mừng ư? Sao lại về sớm thế?"

Quan hệ giữa Trường Hưng hầu phủ và Vũ An bá phủ cũng không tệ, Vũ An bá Mạnh Bá Duyên từng cứu mạng lão Hầu gia Lục Kháng. Hôm nay là lễ tắm ba ngày của tiểu thiếu gia Vũ An bá phủ, Kỳ thị không thể không đến chúc mừng.

Đi thì phải đi, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ tới nữ nhi, chỉ ngồi một chốc trong bá phủ, liền vội vã quay về. Lúc này nàng đặt cảm lên cái đầu nhỏ của bé con, cười nói: "Con không phải là tại mẫu thân lo cho Bảo nhi của mẹ à!"

Lục Thanh Lam vui vẻ nói: "Mẫu thân đối với con tốt thật đó!"

Kỳ thị nhìn đôi mắt to trong suốt sáng ngời ngập tràn yêu mến của Lục Thanh Lam, cảm thấy trong lòng dâng lên niềm ngọt ngào vô hạn, giống như vừa được ăn đường.

Nàng hao tổn rất nhiều tâm tư trên người của đứa con gái này, nhưng từ nhỏ con gái vẫn luôn thân cận với trượng phu hơn, vì vậy mà nàng ghen tỵ với trượng phu không ít. Bây giờ thì được rồi, từ sau cơn bạo bệnh của con gái, địa vị của nàng trong lòng Bảo nhi thuận lợi vượt qua Lục Thần, khiến nàng thoải mái cực kỳ.

Khi không có ai, nàng còn đem chuyện này ra khoe với trượng phu mấy lần, lúc đó trượng phu còn điểm điểm lên mũi nàng, cười nhạo nàng đã là mẹ của ba đứa bé mà còn giống như một tiểu cô nương chưa lớn.

Kỳ thị suy nghĩ một hồi, tâm tư thoáng phiêu dạt đi, tận đến khi phát hiện con gái đang lắc lắc tay mình mới sực phản ứng lại, cười hỏi: "Bảo nhi vừa mới nói gì thế?"

Lục Thanh Lam lăm lăm nói: "Mẫu thân, lát nữa chúng ta ăn điểm tâm được không!"

"Được! Được! Được! Bảo nhi muốn ăn gì?" Xem ra đã bình phục khá rồi, lại quay trở lại làm một bé con khoái ăn vặt.

Lục Thanh Lam đếm đếm đầu ngón tay, nói: "Con muốn ăn bánh hạch đào nè! Con còn muốn ăn cả bánh xộp táo, bánh xộp hoa quả nữa..." Bé con liệt kê liên tiếp bảy tám loại.

Lục Thanh Lam bị sinh non, ốm yếu từ bé, Lục Thần cùng Kỳ thị tốn không ít tâm tư, bắt đầu từ khi bé con cai sữa đã mời vài đầu bếp giỏi từ khắp bốn phương về nhà, chuyên làm đủ loại món ăn cho bé con, mấy năm này cũng đã nuôi bé con được trắng trắng tròn tròn, nhìn như con heo nhỏ.

Nhưng hai vợ chồng vẫn không tài nào yên lòng được. Đứng nhìn bé con béo béo mà lăm, đó cũng chỉ là béo giả thôi.

Được cái, đứa bé này quả thật cũng không cô phụ vợ chồng bọn họ, từ nhỏ đã thích ăn, ăn đủ các loại các món đa dạng, ngay cả tên của nha hoàn bên người cũng đều là tên các món ăn, chẳng hạn như Thạch Lựu, Bồ Đào. Chỉ cần đơn thuần nhìn vào tên của nha hoàn đã biết thuộc tính khoái ăn hàng của con bé.

Mất thấy sắp tới bữa ăn tối, Kỳ thị sợ bé con không ăn nổi bữa chính, chỉ cho bé ăn một ít điểm tâm. Lục Thanh Lam biểu hiện vô cùng nhu thuận, không có vừa khóc vừa nháo giống như ngày xưa. Kỳ thị thầm nghĩ, sau khi bé con vượt qua cơn bạo bệnh lại trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều, cũng không nghĩ gì khác.

Ăn cơm xong, Lục Thanh Lam đi theo tỷ tỷ Lục Thanh Nhân, ca ca Lục Văn Đình chơi một hồi, sau đó Kỳ thị dỗ Lục Thanh Lam ngủ ở phòng sát vách, rồi mới gọi nữ hầu Cảnh ma ma vào, hầu hạ nàng đến tịnh phòng rửa mặt chải đầu một phen, chờ trượng phu về.

Tấm màn thêu hoa lạc tiên buông xuống, đôi mắt đang nhắm chặt của Lục Thanh Lam đột nhiên mở ra. Nhìn bóng lưng Kỳ thị, nàng chỉ cảm thấy vành mắt ẩm ướt xót xa.

Đời này sống lại, thu hoạch lớn nhất của nàng chính là được trở về bên cạnh mẫu thân một lần nữa.

Kiếp trước, năm nàng sáu tuổi, vì phụ thân nạp thiếp mà mẫu thân tự sát bỏ mình. Bởi vì tuổi còn quá nhỏ, nàng thậm chí còn không nhớ rõ hình dáng mẫu

thân là thế nào, tất cả mọi chuyện về mẫu thân, đều nhờ sau này ca ca tỷ tỷ kể lại cho nàng nghe.

Chân chân thật thật ở cùng một chỗ, cùng sinh hoạt chung với mẫu thân, cảm nhận được mẫu thân bảo bọc che chở nàng, thật tốt!

Nhớ tới khi nàng sống lại, tất cả đều nhờ chấp niệm của Kỳ thị làm cảm động thần minh. Vì vậy đời này, nàng nhất định không thể để bị kịch kia diễn ra lần nữa.

Mẫu thân, đời này, con nhất định sẽ bảo vệ ngài sống lâu trăm tuổi!

Đến giờ lên đèn, Lục Thần từ Đông Sơn thư viện quay về nhà.

Trưởng Hưng hầu phủ lập nghiệp từ quân lính, lão Trưởng Hưng Hầu gia đời thứ nhất vốn là một gã đồ tể, đi theo khai quốc hoàng đế chém giết hơn hai mươi năm, quân công tích lũy dần dần, đổi được một cái Hầu tước. Những năm chinh chiến, võ tướng đương nhiên là nổi tiếng, nhưng từ đó về sau thiên hạ thái bình, ngồi trên lưng ngựa có thể đoạt được thiên hạ nhưng lại không thể trị vì thiên hạ, thế nên quan văn dần dần vượt qua võ tướng.

Mấy năm này thiên hạ thái bình, võ tướng không có đất dụng võ, địa vị càng lúc càng giảm, chiến công hiển hách không địch lại một bài văn chương lai láng. Có một vài gia đình quyền thế nhìn xa trông rộng, cổ vũ thế hệ con cháu trong nhà đi theo đường khoa cử, chỉ có đậu Tiến sĩ, vào quan trường mới thật sự có tiền đồ tươi sáng.

Từ khi Đại Tề lập triều tới nay, trừ lão Trưởng Hưng Hầu gia đời thứ nhất là lão luyện trong việc đánh giặc, còn thì nhân tài Trưởng Hưng hầu phủ chẳng có mấy ai, vẫn chưa sinh ra được một nhân vật nào kinh tài tuyệt diệu. Như lão Hầu gia Lục Kháng cũng chỉ làm một chức quan nhân tân hữu danh vô thực tại Ngũ quân đô đốc phủ, nếu cứ tiếp tục thế này, Hầu phủ nhờ vào âm (1) của tổ tông thì tạm thời còn có thể đặt chân tại kinh sư, nhưng cứ miệng ăn núi lở như thế, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ bị loại bỏ khỏi vòng tròn thế gia vọng tộc.

(1) Âm: thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan.

Lão Hầu gia cũng hiểu rõ đạo lý này, tốn không ít tiền bạc, đưa Nhị lão gia Lục Thần cùng tam lão gia Lục Diệp đến Đông Sơn thư viện đọc sách, lại vì Lục Thần mà cầu cưới con gái một đại tộc Giang Nam là Kỳ thị làm vợ.

Lục Thần coi như thông tuệ, vốn dĩ nếu siêng năng chịu khó, cũng có thể sớm tranh thủ một cái công danh. Nào biết lão Hầu gia luôn luôn cưng chiều hắn, ở trong thư viện, hắn chỉ biết chơi chung với một đám công tử quân là áo lụa kém cỏi vô học, ngày ngày đi đá gà đấu chó, cưới ngựa xem hoa, cứ thế phí phạm mấy năm trời.

Đến khi Kỳ thị gả cho hắn, từ từ ràng buộc hắn, lúc này hắn mới bắt phóng túng, đặt tâm tư vào chuyện học hành. Cho đến bốn năm trước, rốt cuộc hắn cũng đỗ kỳ thi viện, trở thành tú tài, miễn cưỡng cũng có thể coi là có tài nhưng thành đạt muộn.

Kỳ thị thấy trọng phụ về, ôn nhu tiến lên hầu hạ hắn cởi áo tháo thắt lưng, đổi một bộ trung y màu xanh lá trúc. Năm nay Lục Thần đã ba mươi, nhưng không hề lộ vẻ gì là già cả, ngược lại càng thêm phong thần tuấn lãng, đẹp như châu ngọc.

Hắn vốn định đi xem nữ nhi, lại bị Kỳ thị cản lại. “Con bé vừa ngủ rồi, chàng đừng đánh thức nó.”

Lục Thần rất tốt tính, nhéo nhéo mặt Kỳ thị cười nói: “Được, nghe lời nàng hết.”

Hai vợ chồng thành thân mười năm, sinh ba đứa con, tình cảm càng ngày càng nồng nàn.

Kỳ thị ngửi thấy mùi rượu nhân nhật trên người hắn, hơi mất hứng nói: “Lại uống rượu à?”

Lục Thần cười một tiếng, kéo người vào trong lòng, ngã ra giường, vuốt ve từng chút một trên lưng nàng, “Đi Nguyệt Tiên lâu uống vài chén thôi, đều là bạn cùng trường... Yên tâm, trong lòng ta biết mà, không làm bậy đâu.”

Kỳ thị bĩu bĩu môi, “Thiếp mới lười quần chàng ấy. Chẳng qua là thiếp sợ mùi rượu trên người chàng xông hòng Bảo nhi thôi.”

Lục Thần nhéo nhéo gò má Kỳ thị, vợ hắn cũng sắp ba mươi, vậy mà da thịt vẫn trơn bóng nhẵn mịn như thiếu nữ, kiều mị vô song, khiến Lục Thần nhìn không chớp mắt. Hắn cười nói sang chuyện khác: “Bảo nhi hôm nay sao rồi?” Đứa con này chính là bảo bối quý giá nhất của hắn, hắn luôn coi con bé như mạng của mình.

Nói đến con gái, Kỳ thị quả nhiên không quan tâm chuyện Lục Thần đi ra ngoài uống rượu nữa. Nàng tỉ mỉ kể lại chuyện ăn uống sinh hoạt hàng ngày của bé con cho trưởng phụ nghe.

Lục Thần nghe chăm chú vô cùng, cuối cùng vẻ mặt thoáng ngưng trọng, nói: “Hôm nay đại ca nhắc ta, bảo nàng nên dắt Bảo nhi vào cùng một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vào Cung

Đại ca, chính là Lục Hân, hiện đang nhậm chức Thiếu chiêm sĩ chính tứ phẩm tại Chiêm sĩ phủ, là ngôi sao tương lai của Trường Hưng hầu phủ. Lục Thần luôn luôn hết sức tín phục vị huynh trưởng này, đôi khi lời của hắn còn có tác dụng hơn cả lão Hầu gia.

“Vào cung?” Kỳ thị nghe xong lời này liền nghiêng người ngồi dậy. "Thiếp thật không muốn dẫn Bảo nhi tiến cung nữa."

Lần tiến cung trước, cũng không biết Bảo nhi đắc tội với Cửu hoàng tử thế nào, mà bị Cửu hoàng tử đẩy thẳng vào hồ sen ngay trong ngày đông giá rét như thế, suýt thì mất mạng rồi.

Cửu hoàng tử là thiên chi kiêu tử, các nàng không thể trêu vào, cũng không dám nói câu oán hận gì cả, nhưng kiêu gì thì kiêu, Kỳ thị cũng không muốn dắt con gái vào cung thêm một lần nào nữa.

Lục Thần ngồi dậy, ôm vai vợ mình: "A Hành, sao ta lại không hiểu tâm trạng của nàng cơ chứ? Bảo nhi cũng là máu là thịt của ta, trong lòng ta cũng tuyệt đối không muốn con bé vào cung nữa, lỡ như gặp phải Cửu hoàng tử không chịu nói lý kia..." Nói đến đây hắn thở dài một hơi, "Nhưng nàng đừng quên, bệnh của Bảo nhi là nhờ Trương thái y trị dứt, Trương thái y lại là do Trình phi nương nương của Ngọc Minh cung đề cử đến đây, theo quy củ, chúng ta nên vào cung tạ ơn. E là chúng ta không né chuyện này được đâu."

"Huống chi... Bên Mục Nguyên đường cũng thúc giục chúng ta mấy lần rồi. Tính tình của lão thái thái, nàng không phải là không biết. Nếu nàng còn không chịu đi, ta sợ lão thái thái sẽ trực tiếp dẫn Bảo nhi vào cung, vậy còn không bằng nàng tự đi, ta còn có thể yên tâm hơn chút." Lão thái thái Trương thị là kẻ thất của lão Hầu gia Lục Kháng, không phải là tổ mẫu ruột của Lục Thanh Lam, cho nên cũng không để tâm đến Lục Thanh Lam lắm.

Lần trước Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng là vì lão thái thái làm lạc mất con bé ở trong cung.

Nhớ tới kiểu cách của lão thái thái, Kỳ thị chợt cảm thấy thật khó chịu, trong lòng như bị ghen: "Nói thế nào, Bảo nhi cũng là cháu gái của bà ấy, sao bà ấy có thể mang Bảo nhi ra để lấy lòng nương nương trong cung chứ?"

Phải kính trọng trưởng bối, Kỳ thị xuất thân đại tộc, đọc nhiều sách vở, hiểu rõ lễ nghi nhất, nếu không phải tức chết rồi, nàng tuyệt đối sẽ không nói ra mấy lời kiêu vậy.

Lục Thần nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể vỗ nhẹ từng cái từng cái lên lưng thê tử, thuận khí cho nàng.

Kỳ thị suy nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết tâm: "Thôi được rồi, nếu không trốn được thì ngày kia thiếp sẽ dắt Bảo nhi vào cung."

Cách một ngày sau.

Sáng sớm, Kỳ thị dậy thật sớm đi sang phòng sát vách, thấy nữ nhi còn đang say giấc mộng đẹp, cả người xếp thành hình chữ đại – tay chân dang rộng ra, đầu hơi lệch qua một bên, nước bọt chảy ra một vệt thật dài.

Bé con này chả có lúc nào chịu ngủ ngoan, mà từ sau đợt bệnh lần trước, tướng ngủ lại càng xấu hơn.

Kỳ thị yêu thương cảm lấy khăn từ trong tay nha hoàn, cẩn thận lau nước miếng bên khóe miệng nữ nhi. Lục Thanh Lam mơ mơ màng màng tỉnh lại, cơ thể nhỏ nhắn chui chui rúc rúc, gọi một tiếng: "Mẫu thân."

Kỳ thị bế khuê nữ béo béo mềm mềm nhà mình lên, Lục Thanh Lam vui trong lòng Kỳ thị ăn vạ, không mở mắt nổi, trời còn sớm quá.

Kỳ thị nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Bảo nhi dậy nào, thay đồ trang điểm một tí, mẹ dẫn con đi gặp Mạnh di di với Kỳ tỷ tỷ, ha?"

Mạnh di di với Kỳ tỷ tỷ trong miệng Kỳ thị chính là thê tử cùng với con gái của Quảng Ninh vương Tiêu Ninh, Mạnh thị và Lâm An quận chúa Tiêu Kỳ.

Trong kinh có không ít vương gia, nhưng không phải vương gia nào cũng giống nhau. Quảng Ninh vương Tiêu Ninh là em trai của Gia Hòa đế, nhỏ hơn Gia Hòa đế tận mười lăm tuổi, thậm chí cũng không hơn Đại hoàng tử Tiêu Thiếu Du bao nhiêu tuổi. Năm Gia Hòa đế bước lên đế vị, cũng từng phải trải qua một trận tranh đấu chính trị đầy gió tanh mưa máu. Đối thủ giả truyền chi dụ của tiên đế, công kích hắn muốn soán vị, khi ấy Tiêu Ninh tám tuổi, ngay trước mặt bao nhiêu người, một mực chắc chắn chính tai nghe phụ hoàng nói, truyền ngôi vị hoàng đế cho nhị ca, tức là Gia Hòa đế.

Vì thế, lúc Gia Hòa đế nắm lấy triều quyền trong tay, liền xem Tiêu Ninh như con trai mà nuôi lớn, cũng sủng ái hơn hẳn những huynh đệ khác, không những phong hắn làm thân vương, mà còn cho hắn nắm giữ binh quyền trong kinh, quả xứng với tám chữ "Tay cầm thực quyền, quyền cao chức trọng".

Tuy Lục Thần là công tử Hầu phủ, nhưng đến nay vẫn là bạch thân (1). Còn với thân phận của Kỳ thị, vốn là không tài nào với được đến dòng dõi cao như Quảng Ninh vương phủ. Nhưng Quảng Ninh Vương phi Mạnh thị lại là nhân sĩ của Ninh phủ tại Hưng Châu, không chỉ có tình đồng hương với Kỳ thị, mà hai người còn quen biết từ nhỏ, trước khi xuất giá từng là bạn thân cực kỳ thân thiết.

(1) Bạch thân: Chỉ người bình dân, không có quan chức, không có tước vị.

Sau này, hai người, một gả cho vương gia trẻ tuổi anh duệ, một gả cho công tử thiếu niên của Hầu phủ, tuy rằng thân phận cách xa, lại không hề ảnh

hướng gì đến tình cảm của hai người.

Bên này, Kỳ thị thấy nữ nhi đã tỉnh hẳn, liền bế bé con đến trên băng ghế trước gương trang điểm, bắt đầu tự mình động thủ trang điểm cho nữ nhi. Mặc xiêm y, mang đồ trang sức, lẩn qua lộn lại đến nửa canh giờ mới chuẩn bị xong. Kỳ thị nhìn khuê nữ trắng trắng mập mập trong gương, nhìn không được hôn một cái lên khuôn mặt tròn trĩnh của Lục Thanh Lam: “Bảo nhi của chúng ta xinh xắn thật đấy!”

Lục Thanh Lam liền cong đôi môi nhỏ, nở nụ cười.

Hai mẹ con vừa ăn xong bữa sáng, Kỳ thị liền dẫn Lục Thanh Lam đi đến Mục Nguyên đường.

Trương thị mặc một bộ quần áo màu đình hương thêu hoa văn bướm vờn hoa nhỏ, tuổi không tính là lớn, trên đầu lại mang chiêu quân bộ (1) khắc hình chồn bắt chuột, đôi mắt hẹp dài mà lại sắc bén, lúc nhìn tới khiến người ta có cảm giác vênh vào hung hăng như người từ trên cao nhìn xuống. Lục Thanh Lam cực chán ghét vị kế tổ mẫu này, nhưng vẫn phải theo quy củ tiến lên hành lễ một cái.

(1) Chiêu quân bộ: Hình:

Kỳ thị nói với Trương thị về dự định tiến cung của mình, Trương thị dặn dò vài câu "Ở trong cung phải thận trọng từ lời nói đến việc làm", "Trông Bảo nhi cho kỹ đừng để con bé chạy loạn" các kiểu rồi đuổi hai mẹ con đi.

Kỳ thị thấy sắc trời không còn sớm, liền trực tiếp dắt Lục Thanh Lam lên xe ngựa ngồi, chẳng mấy chốc đã chạy đến Đông Hoa môn. Ở đây đã có một chiếc xe bánh đồ mui vàng đồ sẵn đợi mẹ con các nàng.

Kỳ thị mang theo Lục Thanh Lam xuống xe ngựa.

Từ trên chiếc xe kia cũng có một đôi mẹ con bước xuống, đi trước là một vị quý phu nhân khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, mặc một chiếc áo màu vàng ánh trắng cùng váy yên la mềm mại, chải búi tóc vọng nguyệt kế nhìn rất hoa mỹ, trên đầu cài kim bộ điều hình bướm khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng. Bình thường nàng vốn có nhan sắc mỹ miều, mặc một thân quần áo này lại càng thêm đẹp đẽ vô song.

Kỳ thị tiến lên kéo lấy tay nàng, áy náy nói: "Hôm nay lại phải làm phiền muội muội rồi."

Vị quý phu nhân này chính là Mạnh thị, nghe xong lời của Kỳ thị liền sẵn giọng: “Chẳng qua chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, tỷ tỷ còn coi muội là người ngoài như thế, muội sẽ giận đấy.”

Cùng xuất thân từ thư hương môn đệ, Kỳ thị là điển hình của dạng tiểu thư khuê các, mà Quảng Ninh Vương phi lại rất có khí phách, có thể nói là nữ trung hào kiệt. Nhưng nghĩ lại, nếu tính nàng không như thế, Quảng Ninh vương gia tại kinh thành có tiếng là soi mói cũng sẽ không cưới nàng làm phi.

Lúc này Lục Thanh Lam quy củ tiến lên hành lễ với Mạnh thị, mềm ngọt kêu: "Mạnh di di!"

Mạnh thị thấy bé con ngây thơ động lòng người như thế, hết sức vui mừng, lập tức bế nàng lên, xóc xóc mấy cái, nói: “Bảo nhi ngoan, có nhớ Mạnh di di không nào." Lại quay đầu nói với Kỳ thị: “Hình như Bảo nhi lại béo lên?”

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam thỏa sức ăn uống, không béo mà được à?

Quảng Ninh Vương phi và Kỳ thị thân thiết với nhau, thường xuyên qua lại. Lục Thanh Lam còn nhỏ tuổi, bề ngoài thoạt nhìn nhu thuận khả ái, trên thực tế tính tình lại quật cường, ân oán phân minh, hợp ý Mạnh thị nhất, cho nên Mạnh thị thích nhất là đùa bé này.

Lục Thanh Lam liền hôn chụt một cái lên mặt Quảng Ninh Vương phi, nói: "Mạnh di di, Bảo nhi rất nhớ người." Nàng thật sự rất thích thân cận với Quảng Ninh Vương phi. Đồi trước, Kỳ thị chết sớm, nhờ có Quảng Ninh Vương phi chăm sóc chiếu cố, lúc nào cũng làm chỗ dựa cho mấy người Lục Thanh Lam, tam phòng mới không dám quá mức hà khắc đối với mấy người bọn họ.

Mạnh thị cao hứng cười khanh khách không ngừng. Lúc này chợt nghe thấy một giọng nói ôn nhu dễ nghe vang lên. Đầu tiên là yếu ớt thờ dài, sau đó nói: “Con biết mà, Bảo nhi muội muội vừa tới, mẫu phi nhất định sẽ quên con mất tiêu luôn!”

Đó là một bé gái sáu bảy tuổi, mặc áo mầu đỏ thẫm dệt hoa mẫu đơn vàng, phía dưới là váy cùng màu thêu hoa sen lượn lờ, bên hông đeo một miếng ngọc Hòa Điền, xinh xắn tươi vui, thướt tha dịu dàng, đẹp như một búp bê bằng ngọc. Mặc dù bé gái phát ra mấy lời oán giận, nhưng trên mặt lại tràn ngập tươi cười, vốn đã xinh xắn, càng nhìn lại càng có thiện cảm.

Đây chính là hòn ngọc quý trên tay Quảng Ninh vương phủ, Lâm An tiểu quận chúa Tiêu Kỳ.

"Kỳ tỷ tỷ!" Lục Thanh Lam núp trong lòng Quảng Ninh Vương phi, nghịch ngợm đưa tay tóm lấy nụ hoa trên đầu Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ nghiêng đầu tránh khỏi, thừa dịp người lớn không chú ý, thè lưỡi làm một cái mặt quỷ với Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam mở to miệng, cao hứng cười rộ lên.

Kiếp trước tính tình Lục Thanh Lam kiêu ngạo cương trực, sống một đời mà bằng hữu lại chẳng có mấy ai, nhưng mỗi một người đều có thể coi là tri tâm,

sống chết vì nhau. Tiêu Kỳ chính là một trong số những người ít ỏi đó.

Hai đôi mẹ con hàn huyên vài câu việc nhà, Mạnh thị lấy đồng hồ bỏ túi ra, nhìn canh giờ một chút, nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta đi vào thôi."

Kỷ thị gật đầu, ôm nữ nhi lên chiếc xe ngựa bánh đỏ mũi vàng của Quảng Ninh vương phủ. Quy củ trong cung rất nhiều, đa số xe ngựa đều không được phép thông hành, chỉ có thể đi bộ, nhưng xe ngựa của Quảng Ninh vương phủ thì lại có thể ra vào thoải mái.

Xe ngựa vương phủ rộng rãi cực kỳ, bên trong bày biện đầy đủ mọi thứ, Tiêu Kỳ mang theo tiểu muội muội ngồi một bên chơi dây hình. Bên cạnh, Mạnh thị đang an ủi Kỷ thị: "Tỷ tỷ yên tâm đi. Trình phi nương nương thông tình đạt lý, tính nết hiền hòa, sẽ không để cho tỷ với Bảo nhi chịu ủy khuất đâu. Huống chi còn có muội nữa mà!"

Trong cung, Mạnh thị rất được coi trọng. Quảng Ninh vương phủ ở Đại Tề này có địa vị rất cao, tầm ảnh hưởng lớn, ngay cả tiên hoàng hậu cũng muốn mượn sức vương phi năng, muốn nàng ủng hộ đưa con trai tiên hoàng hậu lên làm thái tử.

Kỷ thị than thở: "Tỷ đây cũng là vì một lần bị rấn cấn, sợ dây thừng ba năm. Nếu không phải là tỷ không an lòng về Cửu điện hạ, tỷ cũng sẽ không làm phiền đến muội muội." Nàng mời Mạnh thị ra mặt, trong lòng cũng kiên định hơn được vài phần.

Mạnh thị cau mày nói: "Tiểu cửu là một đứa bé rất nhu thuận khôn khéo, sao lại đẩy Bảo nhi xuống nước cơ chứ? Lạ thật đấy." Mạnh thị chính là một người thích xinh đẹp, trong số tất cả các hoàng tử, Tiêu Thiếu Giác là tuần mỹ nhất, vì thế ấn tượng của Mạnh thị đối với hắn cũng rất tốt.

Kỷ thị nói: "Tỷ chỉ hy vọng Bảo nhi bình an thôi." Cửu điện hạ gì gì đó, cách thế giới của mẹ con các nàng quá xa, nàng không dám có ý nghĩ xa vời là sẽ báo thù, cũng lười phải biết chuyện gì của hắn.

Đang vui vẻ chơi dây với Tiêu Kỳ, Lục Thanh Lam bỗng chứng người lại. Trải qua hai đời, nàng vẫn không tài nào hiểu được, tại sao Tiêu Thiếu Giác lại muốn đẩy nàng vào trong ao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tửc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Sơ Ngộ

Xe ngựa xa hoa của vương phủ đi thẳng tới trước cửa Ngọc Minh cung, người của Mạnh thị đã sớm đưa bài tử xin tiến vào, Trình phi dẫn theo đại cung nữ chờ nàng ở trước cửa.

Hai cặp mẹ con xuống xe ngựa, cùng nhau tiến lên hành lễ với Trình phi. Trình phi mặc một thân váy dài nhiều lớp màu hồng đào, trên đầu chải búi tóc Đọa Mã kế phức tạp với ngọc trai đính xung quanh. Một khuôn mặt tươi cười rực rỡ vô song, điểm lệ đoan trang, nàng là nửa tộc nhân của Hạ tộc, tất nhiên dung mạo không thể kém, trong toàn bộ hậu cung, cũng là người đẹp nhất.

Đối với việc mẹ con Kỷ thị đến, Trình phi cũng không kỳ quái, bởi vì Mạnh thị đã báo trước.

Trình phi cười đưa các nàng vào chính điện, phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình.

Kỷ thị trịnh trọng nắm tay Lục Thanh Lam quỳ xuống nói: "Hôm trước tiểu nữ bị nhiễm phong hàn, sốt cao không lùi, may mà có nương nương sai Trương thái y của thái y viện đến chữa trị cho tiểu nữ, lúc này nàng mới hồi phục lại, thần phụ và tiểu nữ tạ đại ân của nương nương."

Lục Thanh Lam dựa theo lời Kỷ thị dạy, cũng nãi thanh nãi khí nói: "Tạ đại ân của Trình phi nương nương."

Nếu không có mặt mũi của Mạnh thị, Trình phi chưa chắc sẽ gặp Kỷ thị. Để cho nàng dập đầu một cái bên ngoài cung rồi đuổi đi cũng được. Nay nhìn thấy tiểu nữ oa trắng trẻo mập mạp ngây thơ đáng yêu, trong lòng không khỏi mềm đi vài phần. Cả đời nàng không có một mụn con, mặc dù có Cửu hoàng tử dưỡng dưới gối, nhưng hắn lại có tính cách thanh lãnh, vẫn thích nhất tiểu cô nương ôn nhu mềm mại như thế này, liền cười vẫy tay nói: "Tiểu cô nương mau lại đây, để bản cung nhìn một cái!"

Lục Thanh Lam vô cùng nghe lời đứng lên, đôi chân ngắn mũm mĩm chạy đến trước mặt Trình phi, làm Kỷ thị sợ hết hồn, đây là hoàng cung chứ không phải Trường Hưng hầu phủ, nữ nhi tùy ý như vậy, không khéo chọc giận vị phật lớn trước mặt.

Ngoài ý muốn là Trình phi một chút cũng không tức giận, ngược lại còn càng xem càng thích tiểu nữ oa này. Nàng lấy tay nheo nheo khuôn mặt béo của Lục Thanh Lam, cảm giác tốt đến bất ngờ, lấy một khối điểm tâm làm từ hạt trần đưa cho Lục Thanh Lam cười nói: "Bé ngoan, ăn đi."

Lục Thanh Lam thập phần nhu thuận nói một tiếng: "Cảm ơn Trình phi nương nương." Không khách khí nhận lấy miếng điểm tâm nhu thuận ăn như một con sóc nhỏ.

Lúc này Kỷ thị mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trình phi bỗng dưng khách khí nói: "Lại nói tiếp, đứa nhỏ này rơi xuống nước cũng là do hoàng nhi, nay có thể bình an không có việc gì, bản cung cũng an tâm." Nói xong phân phó đại cung nữ đứng một bên: "Đi mang chiếc vòng tay kim tương ngọc của bản cung đến đây, liền thưởng cho Lục tiểu cô nương đi."

Rất nhanh cung nữ cầm vòng tay đến, đó là một chiếc vòng kim tương ngọc chạm khắc hoa văn sóng nước, mặt trên đính vài viên hồng ngọc lớn bằng ngón tay cái, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ. Hơn nữa vòng tay kia còn treo một chiếc chuông nhỏ, khi rung cổ tay, sẽ phát ra tiếng leng keng, rất thích hợp cho tiểu cô nương như Lục Thanh Lam đeo.

Trình phi tự mình đeo vòng tay lên cổ tay cho tiểu cô nương.

Kỷ thị vội vàng nói: "Nương nương ban thưởng vốn không dám chối từ, nhưng vòng tay này cũng quá quý trọng."

Trình phi nói: "Dù sao cũng là do hoàng nhi sai trước, này không đáng gì." Lại cúi đầu hỏi tiểu nữ oa: "Thích không?"

Lục Thanh Lam lắc lắc cổ tay, chuông bạc trên vòng tay phát ra tiếng đing đing đang đang, nàng lộ ra dáng vẻ thật cao hứng: "Thích!"

Trình phi nhìn tiểu cô nương trắng trẻo mập mạp này, càng xem càng thích, lấy tay sờ sờ đầu nàng, mới kêu nàng trở lại bên cạnh Kỷ thị.

Bầu không khí trong điện thoải mái hơn rất nhiều. Mặc dù Trình phi xuất thân nhà tướng môn Thành quốc công phủ, nhưng lại cực kì hiền lành, một chút cũng không kiêu ngạo, mấy người cũng tự nhiên mà nói về đứa nhỏ, Trình phi nói: "Ta cũng làm mẹ, biết đứa nhỏ bị bệnh khiến cho người mẹ thật lo lắng." Nhớ tới nàng cùng đại tể sư đang tìm nữ hài được nguyệt thần chúc phúc, cho tới bây giờ cũng không có một chút manh mối, ánh mắt không khỏi nhuộm một tầng buồn rầu.

Nữ hài có quan hệ sinh tử với hoàng nhi đang ở đâu!

Nữ nhân đều giống nhau, nói về đứa nhỏ nhà mình đều thao thao bất tuyệt, ba người phụ nữ cùng tụm lại, thời gian bất tri bất giác liền trôi qua. Buổi sáng Lục Thanh Lam thức dậy quá sớm, nghe một chút liền cảm thấy buồn ngủ, ngồi bên cạnh Kỷ thị gật gà gật gù như con gà mổ thóc, cũng sắp ngủ.

Trình phi nhìn thấy bật cười, nói với Tiêu Kỳ: "Kỳ nhi, người dẫn Lục tiểu cô nương đi ra ngoài chơi thôi. Không cần ở đây."

Vốn đã tạ ơn xong, xem như hoàn thành nhiệm vụ, Kỷ thị sớm đã muốn đứng dậy cáo từ. Nhưng mà Trình phi nương nương đang nói thật say sưa, nàng không dám cắt đứt, trong lòng Kỷ thị cũng hơi sốt ruột, nghe Trình phi kêu bọn nhỏ ra ngoài, nàng càng thêm thấp tha thấp thỏm.

Mạnh thị liền đưa tay qua cầm lấy tay nàng, ý là bình tĩnh chờ nóng vội, còn có Kỳ nhi đi theo.

Tiêu Kỳ được Trình phi phân phó đáp một tiếng, kéo tay Lục Thanh Lam nói: "Bảo nhi, chúng ta đi ra ngoài!"

Lục Thanh Lam gật đầu. Kiếp trước nàng ở hoàng cung gần người mười năm, đối với nơi này vô cùng quen thuộc, cho nên nàng một chút cũng không sợ hãi.

Trình phi lại phái đại cung nữ của chính mình đi theo các nàng, tránh gặp chuyện không may.

Lại nói hai tỷ muội đi ra từ trong Ngọc Minh cung, trong cung ngoại trừ phòng ở lớn một chút, nhà nhiều một chút thì cũng không có gì vui để chơi. Hai người đi dạo ở trước cửa Ngọc Minh điện, Tiêu Kỳ đề nghị: "Hay ta chơi đá cầu đi!"

Lục Thanh Lam nài thanh nãi khí nói: "Được."

Đại cung nữ biết Lâm An tiểu quận chúa ở trong cung được sủng ái, ngay cả đại bá phụ Gia Hòa đế cũng vô cùng thích, tất nhiên muốn nịnh nọt, vội vàng gọi người mang quả cầu đến.

Hai người liền ở trong sân chơi đá cầu. Đang chơi cao hứng, một tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ chạy tới, lớn tiếng la hét: "Ta cũng muốn chơi, ta cũng muốn chơi, Kỳ tỷ tỷ ta cũng muốn chơi!"

Tiểu cô nương búi tóc trái đào, mặc quần áo đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn, phía dưới là váy màu trắng sữa, trên cổ đeo một cái khóa trường mệnh bằng vàng. Nàng lớn lên thanh tú xinh đẹp, nhất là hai đôi mắt to đào quanh rất là linh động, nhìn tuổi ước chừng lớn hơn Lục Thanh Lam một hai tuổi.

Lúc này một đám nha hoàn bà tử mới từ sau chạy tới, la hét: "Tam công chúa, ngài chậm một chút! Chậm một chút!" Khóe miệng Lục Thanh Lam hơi nhếch lên, không nghĩ tới lại gặp Tiêu Nguyên San ở đây.

Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam hành lễ với tam công chúa.

Tam công chúa Tiêu Nguyên San, mẹ đẻ là Tổng quý tần. Gia Hòa đế có mười một đứa con, tổng cộng chỉ có ba nữ nhi, trưởng nữ gả đến Đại Lương hòa thân, thứ nữ mới bốn tuổi liền chết non, nay trong cung chỉ còn lại tam nữ nhi Tiêu Nguyên San này. Bởi vậy tuy rằng thân phận mẹ đẻ nàng không cao, nhưng vật hiếm thì quý, Gia Hòa đế vẫn là hết sức sủng ái nàng.

Có chỗ dựa là hoàng đế, tiểu nha đầu này từ nhỏ liền bướng bỉnh, quả thực thành tiểu bá vương ở hậu cung, ai cũng không dám trêu chọc nàng. Nhân Tổng quý tần vẫn có quan hệ tốt với Trình phi, Tiêu Nguyên San lại hết sức sủng ái cửu hoàng huynh Tiêu Thiếu Giác của mình, bởi vậy không có việc gì liền chạy tới Ngọc Minh cung.

Lúc này tam công chúa vung tay nhỏ lên, nói: "Đừng hành lễ, chúng ta mau đá cầu! Chúng ta thi đấu, ai thua chính là con chó nhỏ!" Nói xong liền đoạt quả cầu trong tay Lục Thanh Lam, không nói hai lời liền đá lên, dùng nhìn nàng tuổi nhỏ, bình thường cũng hay đá cầu với các cung nữ, một hơi đá mười mấy trái.

Lúc này mới tới lượt Tiêu Kỳ, tuy tuổi của Tiêu Kỳ không lớn, nhưng nàng đã sớm biết rõ cách sinh tồn trong cung, đương nhiên sẽ không vượt qua tam công chúa, cẩn thận đá mười cái trái liền cố ý làm rớt quả cầu.

Tam công chúa vui sướng đến phát rồ, liên tục vỗ tay: "Ta thắng, ta thắng!"

Dường như lúc này nàng mới phát hiện ra Lục Thanh Lam, hỏi: "Kỳ tỷ tỷ, bé mập này là ai vậy?"

Bé mập... Khỏe miệng Lục Thanh Lam giựt giựt, nghĩ đến sau này tam công chúa không quản được miệng mình, ăn cho béo liền tự mình đến Nguyệt Tiên điện cầu nàng mắng cho tỉnh, nghĩ rằng ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, tương lai hai chúng ta còn chưa biết ai béo đâu!

Tiêu Kỳ nói: "Vị này là Lục cô nương của Trường Hưng hầu phủ."

Tam công chúa không phải là một người có kiên nhẫn, gật gật đầu, sốt ruột nói: "Tốt lắm tốt lắm, người mau bắt đầu đi."

Lục Thanh Lam biết tính tình của nàng, cũng không nói nhiều, lấy quả cầu trong tay Tiêu Kỳ đá lên. Trên tay nàng đeo vòng tay kim tương ngọc khắc hoa văn sóng nước mà Trinh phi cho, chuông bạc phát ra tiếng leng keng linh linh vô cùng dễ nghe, ánh mắt tam công chúa sáng lên: "Ngừng ngừng ngừng, trên tay người đeo cái gì?"

Vội vội vàng vàng chạy tới bắt lấy tay của Lục Thanh Lam nhìn chiếc vòng trên cổ tay của nàng.

"Vòng tay này sao lại ở trên tay người?" Tam công chúa nhìn thấy chiếc vòng này ở trong hộp trang sức của Trinh phi, nàng cũng rất thích. Nếu không phải Tổng quý tần luôn dặn dò, nàng đã sớm mở miệng xin Trinh phi, không nghĩ tới vật mình thích lại mang trên cổ tay người khác.

Tam công chúa nhất thời cảm thấy tức giận không có chỗ phát tiết, lớn tiếng nói: "Vòng tay này là của ta! Người mau cõi ra trả lại cho ta!" Nói xong liền muốn cậy mạnh tháo vòng tay trên cổ tay Lục Thanh Lam ra.

Tiêu Kỳ biết tam công chúa tức giận, chạy lên kéo tam công chúa ra, lớn tiếng nói: "A San, vòng tay kia là Trinh phi nương nương thưởng cho Bảo nhi, nếu người muốn, ngày mai ta đưa cho người một chiếc giống y như vậy, người không nên hồ nháo!"

Lục Thanh Lam chẳng phải tiểu hài tử chân chính, kiếp trước nàng ở hậu cung mười năm, thứ tốt gì chưa thấy qua, một cái vòng tay kim tương ngọc nàng cũng không để vào trong mắt, nếu là bình thường nàng cho tam công chúa cái vòng tay này cũng không sao, nhưng hôm nay vòng tay này là của Trinh phi nương nương cho, vì vậy liền không nói gì.

Trong lòng nàng cũng rất khó chịu, kiếp trước cô em chồng này bị nàng sửa trị cho dễ bảo, vô cùng nghe lời của nàng, kiếp này lần đầu gặp mặt liền khi dễ nàng, nàng cũng là người không chịu ủy khuất, trong lòng không khỏi có chút căm tức.

Tam công chúa làm sao nghe được lời khuyên nhủ, la lớn: "Vòng tay là của ta, mau đem tới cho ta!" Nàng thấy Tiêu Kỳ ngăn cản không cho nàng đi qua, liền hô một cung nữ giữ chặt Tiêu Kỳ, mình thì chạy tới cướp vòng tay của Lục Thanh Lam.

Nàng lớn tuổi hơn so với Lục Thanh Lam, dùng sức đẩy Lục Thanh Lam một chút, Lục Thanh Lam liền thực sự té ngã xuống đất. Lần này ngã không nhẹ, chỉ cảm thấy cái mông bị đập cho nở hoa.

Đang huyền não lợi hại, một tiểu thiếu niên trắng ngần dẫn theo một tiểu thái giám tuổi không sai biệt hần lăm đi vào trong viện. Vừa lúc nhìn thấy tam công chúa đẩy Lục Thanh Lam ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Giao Phong

Người nợ chính là Cửu hoàng tử Tiêu Thiếu Giác.

Hôm nay hần mặc một bộ áo bào nhỏ màu xanh đen với hoa văn thủy tiên in chìm, vì bộ quần áo này được may rất khéo khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của hần càng thêm rung động lòng người. Diện mạo của hần vốn đã cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, làn da tuyết trắng, ngũ quan như khắc như họa, đôi mắt to đen láy thâm thúy còn sáng hơn cả sao trên trời. Lục Thanh Lam cũng xinh xắn, Tiêu Kỳ lại càng đáng yêu, nhưng dường như thiếu niên nho nhỏ này còn đẹp hơn các bé gái ấy vài phần.

Tuy hân có một vẻ đẹp diễm lệ như thế, nhưng lại mang theo nét trong trẻo lạnh lùng, tuổi còn nhỏ mà giữa trán đã hiện thị phong thái thờ ơ lạnh nhạt như từ chối người ngoài gần gũi, khiến người khác không dám lại gần thân cận.

Vốn dĩ hân cũng lười liếc mắt nhìn ba cô nương trước mặt cãi nhau đánh nhau nghiêng trời lệch đất, thế nhưng... Hân sờ sờ cái mộng đầu âm ý của mình, trong mắt lóe lên một tia kinh dị, lập tức mang theo vẻ mặt sương lạnh đi tới.

Lúc này Tam công chúa đang cười trên người Lục Thanh Lam, cô bé cũng là một người thích cái đẹp, người mà cô bé sùng bái nhất từ nhỏ chính là ca ca mặt liệt này, liền lớn tiếng nói: “Cửu ca ca, huynh đến rồi à! Mau mau giúp muội đánh kẻ xấu đi!”

Mặt Tiêu Thiệu Giác vẫn không thay đổi, đưa tay ra tóm lấy cổ áo Tam công chúa, xách cô bé lên cao. Tam công chúa còn nhỏ, tướng Tiêu Thiệu Giác đang đùa với cô bé, cao hứng cười khanh khách, cũng buông lỏng Lục Thanh Lam ra. Vậy mà Tiêu Thiệu Giác lại nâng tay lên, vứt cô bé ra xa, mộng đập cái bịch xuống đất.

Khả năng nhẫn nhịn của Tam công chúa không bằng Lục Thanh Lam, đau đến mức oa oa khóc lớn lên.

Tiêu Thiệu Giác cúi người xuống nhìn tiểu cô nương trước mắt. Hôm nay Lục Thanh Lam xuất môn, mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, trên đầu là hai búi tóc nhỏ nhỏ, bím tóc bên dưới lẩn vào áo gấm hồng nhạt, rũ xuống hai bên vai. Tiết trời khá lạnh, Kỳ thị cho bé con đội nón hình đầu hổ, càng tôn lên khuôn mặt trắng nõn béo tròn của bé con, dễ thương khả ái vô cùng. Mặc dù nhìn hơi béo chút, nhưng lại hết sức đáng yêu.

Tiêu Thiệu Giác sực nhớ ra nàng. Lần ấy hân đang định hồi cung, khi đến hồ sen gần cung Vinh Hòa, lại gặp tiểu cô nương này vội vàng vàng chạy tới, bất chợt ôm chặt lấy chân hân khóc lớn đòi tổ mẫu, nước mắt nước mũi bôi đầy lên áo choàng của hân.

Trước giờ tính hân luôn khó chiều, lại có bệnh sạch sẽ thái quá, làm sao chịu nổi chuyện này? Hân lập tức giơ tay đẩy ra, nào ngờ tiểu cô nương lại giống một hình nhân làm bằng giấy, thoát cái bị hân đẩy vào trong hồ sen.

Khi đó hân cũng hoảng sợ, gọi Vệ Bân xuống dưới cứu người, chờ đến khi cứu được thì tiểu cô nương ấy cũng đã mất nửa cái mạng, còn hân đêm hôm ấy cũng tự dưng phát sốt.

Thật không ngờ tiểu cô nương này lại tiến cung nữa.

Nói một cách thật lòng, ấn tượng của Tiêu Thiệu Giác đối với vị tiểu cô nương khóc sụt sướt này, quả thực là không tốt nổi.

Hân lại vươn tay sờ sờ mộng mình, đầu mình, cảm giác đau đớn vẫn rõ ràng như thế. Chẳng lẽ tiểu cô nương này chính là bé gái được Nguyệt thần chúc phúc mà mình đang tìm?

Tiêu Thiệu Giác cúi người xuống, đôi con ngươi đen như mực, mặt không thay đổi nhìn Lục Thanh Lam, nhìn đến mức Lục Thanh Lam tự dưng thấy lạnh cả người, trong lòng thầm kêu một tiếng toi rồi, sau lại nghĩ, đối phương chẳng qua chỉ là một đứa bé tám tuổi, hình như mình suy nghĩ hơi nhiều quá rồi?

Kiếp trước, Tiêu Thiệu Giác là em chồng của nàng, hai người rất ít khi gặp mặt. Chẳng qua, đối với vị Cửu hoàng thúc đại danh鼎鼎 này, Lục Thanh Lam lại không xa lạ gì, trong cung lan truyền rất nhiều chuyện về hân. Tuần mỵ vô song, thủ đoạn độc ác, giết người như ngóc... Quả thực là khiến người khác vừa thương vừa sợ!

Hai người cứ bốn mắt giao nhau nhìn trong một lát, sau đó Tiêu Thiệu Giác bất chợt đưa tay tóm lấy cổ Lục Thanh Lam, nhấc nàng lên. Lục Thanh Lam thầm hoảng, hỏi một câu: "... Người làm gì vậy?"

Tiêu Thiệu Giác lại không có biểu cảm gì mà buông lỏng tay, mộng Lục Thanh Lam lại đập mạnh xuống đất lần nữa, đau này chồng lên đau kia, suýt thì Lục Thanh Lam không kiềm được mà phát khóc.

Nàng nghĩ thầm trong lòng, sao mình lại trêu phải kẻ gian ác này chứ, thật không hiểu nổi mà!

Tiêu Thiệu Giác sờ sờ mộng mình đầu mình lần nữa, căn bản đã xác định được tiểu cô nương này chính là người mình muốn tìm. Thực đúng là đi mò mò gót giày tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công!

Hân ngồi xổm xuống trước mặt Lục Thanh Lam, đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm giác béo tròn này ngược lại rất khá. Hân lên tiếng: “Hóa ra là người!”

Lục Thanh Lam rơm rớm nước mắt bò dậy, sờ sờ cái mộng vừa chịu đủ mọi loại chà đạp của mình, hơn nữa lần trước còn bị thằng nhóc này đẩy vào trong nước, chỉ cảm thấy tên này âm tình bất định khó nắm bắt, ấn tượng về hân kém tới cực điểm.

Chẳng qua, nàng hiểu rõ một đạo lý, tay không đo được với chân, trong cung mà đấu với thằng nhóc này thì đúng là muốn tìm chết. Vì vậy, tuy trong lòng cực hận tiêu thiếu niên đầy bụng xấu xa này, nhưng rốt cuộc lại không dám làm gì, chỉ có thể dùng ánh mắt giận sôi gan mà trừng hân.

Tiêu Thiệu Giác ngược lại có chút ngoài ý muốn, tiểu cô nương này thoát nhìn còn nhỏ hơn Tam công chúa, hân vốn tưởng lần này bé con bị quăng ngã sẽ oa oa khóc lớn giống Tam công chúa, lại không ngờ chẳng khóc tiếng nào, quả thực khác hẳn lần gặp trước.

Lúc này Tiêu Kỳ đã thoát khỏi tay cung nữ đang giữ nàng, vội vã chạy tới, vươn tay bảo vệ Lục Thanh Lam ở đằng sau mình, lớn tiếng nói: "Cửu hoàng huynh, Bảo nhi là bạn tốt của muội, huynh đừng bắt nạt muội ấy."

"Bảo nhi?" Tiêu Thiệu Giác lẩm bẩm, đứng dậy hỏi: "Ngươi tên gì?"

Lục Thanh Lam vốn không muốn phản ứng đến hắn, nhưng nghĩ đến tên này tương lai sẽ quản lý cảm y vệ cùng Đông Hán, quyền khuynh triều dã, lại biết hắn hành sự tàn nhẫn, nhỏ nhen thù dai, là kẻ mà mình trăm triệu lần không thể đắc tội, nên đành cắn răng trả lời: "Ta là Lục Thanh Lam."

Giọng nói ngọt ngào mềm mại, đặc biệt êm tai.

Mặc dù Tiêu Thiệu Giác lạnh lùng xa cách, nghe được giọng nói ngọt như vậy cũng không nhịn được mà nhu hòa đi vài phần.

Hắn vẫy vẫy tay với Lục Thanh Lam, nói: "Ngươi qua đây."

Lục Thanh Lam chẳng biết trong lòng thằng nhóc này đang suy tính điều gì, nhưng cân nhắc lợi hại một lúc, thấy vẫn đừng nên chọc giận tiểu sát tinh thì hơn, liền từ sau lưng Tiêu Kỳ đi vòng ra, đến trước mặt Tiêu Thiệu Giác.

Đứng thấy Tiêu Thiệu Giác chỉ lớn hơn Lục Thanh Lam ba tuổi mà nhảm, hắn cao hơn tiểu cô nương này nhiều. Hắn bồng cúi người xuống, bế bồng Lục Thanh Lam lên. Một tiểu thiếu niên cao hơn nửa người bế một tiểu cô nương béo béo, nhìn lại có cảm giác khá là hài hòa.

Lục Thanh Lam sợ thằng nhóc này lại quẳng mình ra đất, cảm thấy sợ hãi, ôm chặt lấy cổ tên nhóc không buông tay.

Dường như Tiêu Thiệu Giác biết tiểu cô nương có kỳ cái gì, nhân nhát nói một câu: "Yên tâm." Có lẽ là sợ dọa đến tiểu cô nương, giọng hắn nhu hòa hơn một chút: "Chúng ta đi." Nói xong liền đi đến thiên điện của mình. Hắn cảm thấy tiểu cô nương trong ngực mình thơm thơm mềm mềm, còn có một mùi sữa nhân nhát dễ ngủ, đặc biệt động lòng người. Hắn ghét nhất là động chạm cơ thể với người khác, nhưng khi ôm tiểu cô nương này, hắn lại không có chút cảm giác khó chịu nào.

Lần này không chỉ Lục Thanh Lam cùng Tiêu Kỳ há hốc mồm, mà ngay cả Tam công chúa đang ngồi bệt dưới đất khóc lớn cũng ngừng khóc, ở phía sau la lớn: "Cửu ca ca, muội cũng muốn ôm một cái, muội cũng muốn ôm một cái!"

Cô bé đòi Tiêu Thiệu Giác ôm cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng trước giờ Tiêu Thiệu Giác chưa từng nhìn cô bé lấy một cái. Lần này cũng vậy, mặc cho cô bé gọi thế nào, Tiêu Thiệu Giác vẫn mắt điếc tai ngơ, làm như không nghe thấy.

Tiêu Kỳ cũng tròn tròn mắt, nàng không biết Cửu hoàng huynh muốn ôm Bảo nhi đi đâu làm gì, rất sợ Bảo nhi bị ỷ khuất, liền vội vàng vàng đến chính điện tìm viện binh.

Trong chốc lát, Tiêu Thiệu Giác bế Lục Thanh Lam đi, Tiêu Kỳ cũng rời khỏi, chỉ còn lại một mình Tam công chúa ngồi bệt dưới đất không ai để ý, tức giận đập loạn đôi chân nhỏ, khóc càng thêm lợi hại.

Trong lúc Lục Thanh Lam còn đang đầy hoang mang, Tiêu Thiệu Giác bế nàng vào trong Tây thiên điện.

Tây thiên điện là tẩm cung của Tiêu Thiệu Giác, sạch sẽ đến mức một hạt bụi cũng không có, mỗi một mảnh đất một cục gạch đều được lau đến khi có thể dùng làm gương soi, có khi ngay cả tẩm cung của hoàng thượng cũng chưa chắc sạch bằng chỗ hắn. Thông với tẩm điện là một tịnh phòng (*phòng tắm*) cực lớn, bên trong là một hồ tắm nước nóng, có thể dùng để tắm rửa hàng ngày. Tiêu Thiệu Giác tắm ít nhất ba lần một ngày, mỗi ngày ngoại trừ thượng thư phòng với tẩm điện, thì tịnh phòng chính là nơi hắn ở lâu nhất.

Tiêu Thiệu Giác bế Lục Thanh Lam đi tới, vốn định đặt bé con trên ghế thái sư, nhưng nghĩ đến mông bé con đã bị đập xuống đất hai lần liên tiếp, hiển nhiên là đau vô cùng, do dự một chút liền đặt Lục Thanh Lam lên cái giường mà hắn thường ngày vẫn ngủ.

Lục Thanh Lam chẳng biết hắn muốn làm gì, định xoay người lại, nhưng Tiêu Thiệu Giác vỗ vỗ lưng nàng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên: "Đừng nhúc nhích!"

—— Làm mông nàng đau, hắn cũng sẽ đau theo.

Lục Thanh Lam sợ chọc giận vị gia hỏa hi nộ vô thường này, bản thân mình sẽ lại phải chịu nổi khổ da thịt, đành phải im thin thít không dám nhúc nhích.

Vệ Bân thấy Tiêu Thiệu Giác bế một bé gái về, cảm thấy không tài nào tưởng tượng nổi. Không ai biết rõ hơn hắn, bệnh sạch sẽ của tiểu chủ tử nghiêm trọng đến mức nào, điều mà tiểu chủ tử ghét nhất chính là đụng chạm cơ thể với người khác. Mà hành động hôm nay của Tiêu Thiệu Giác lại khiến nhận thức của hắn vuron lên một tầm cao mới. Cái giường kia chính là cấm địa của tất cả mọi người tại Ngọc Minh cung, phạm là có ai ngồi lên giường một chút, tiểu chủ tử đều cảm thấy người khác làm dơ giường của hắn, cả đêm sẽ ngủ không yên.

Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây à.

Tiêu Thiệu Giác bế Lục Thanh Lam về rồi, lại không biết nên xử lý bé gái này thế nào, liền bảo Vệ Bân trước tiên hầu hạ hắn thay một cái áo choàng khác màu thiên thanh, nơi mép vạt áo có thêu hoa văn mai lan trúc cúc. Áo choàng này thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng thực ra được làm từ vải do Cao Câu Ly tiến cống, tên là "Cao Ly cẩm", hàng năm trong cung cũng chỉ có hơn mười xấp vải, nếu không thật sự được Gia Hòa đế coi trọng, thì cho dù có là hoàng tử cũng đừng mơ tưởng. Có thể nói là số lượng có hạn.

Tên nhóc này cực kỳ chú trọng chuyện ăn mặc, chuyện này cũng bình thường thôi, vì kiếp trước hắn mắc bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, cực kỳ soi mói những người những vật xung quanh. Lục Thanh Lam đang ở tuổi cần ngủ nhất, sáng nay nàng dậy quá sớm, vốn buồn ngủ vô cùng, vừa rồi đánh nhau với

Tam công chúa lại tiêu hao không ít thể lực, bây giờ được ngồi trên giường lớn mềm mại thư thái, chỉ cảm thấy thật buồn ngủ. Ban đầu nàng còn tự nhắc nhở mình, không thể ngủ ở đây, nhưng con buồn ngủ kéo tới, muốn ngủ cũng ngủ không được, chỉ một lát sau nàng liền ngủ mất.

Tiêu Thiệu Giác thay áo xong đi tới giường nhìn, thấy bé con đã ôm cái gối to màu xanh lá trúc của hấn ngủ say sưa. Vì nằm ngủ nên từ trong miệng tiểu cô nương chảy ra một vệt nước miếng trong suốt, đặc biệt chói mắt, lập tức rơi lên cái gối xanh của hấn.

Vệ Bân thầm hô một tiếng tiêu rồi, tiểu cô nương làm bẩn gối đầu của tiểu chủ tử, lại còn bằng kiểu này nữa chứ, tiểu chủ tử không giết nàng mới lạ.

Đôi mắt Tiêu Thiệu Giác tối sầm lại, ánh mắt lập tức toát ra vẻ âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thỉnh An

Đúng vào lúc này, Tiêu Kỳ rốt cuộc cũng dẫn cứu binh tới, Trình phi mang theo Mạnh thị và Kỳ thị cùng đi đến.

Kỳ thị nghe Tiêu Kỳ nói Lục Thanh Lam bị Tiêu Thiệu Giác bế đi, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán. Hôm kia nữ nhi rơi xuống nước chính là do thiếu niên này một tay gây nên, bây giờ hấn lại muốn làm gì?

Vành mắt Kỳ thị ửng đỏ, Trình phi cũng cảm thấy kỳ lạ. Đứa con trai này do nàng nuôi lớn, có tính xấu nào của thằng bé mà nàng không biết chứ? Có bao giờ thằng bé chịu chủ động bế một bé gái đâu, hôm nay thật đúng là lần đầu.

Trình phi vội vàng mang theo hai người đến Tây thiên điện.

Vừa vào điện đã nhìn thấy Lục Thanh Lam đang nằm ngủ say sưa trên giường Tiêu Thiệu Giác, còn hấn thì mang vè mặt âm trầm đứng một bên.

Vì mẩu tắc cường (1), Kỳ thị cũng không quan tâm mấy quy củ gì đó nữa, bước nhanh xông lên phía trước, ôm lấy Lục Thanh Lam, oán giận nói: "Bảo nhi, mau tỉnh lại đi, sao con lại ngủ ở đây chứ?"

(1) Vì mẩu tắc cường: Người làm mẹ vì con cái mình sẽ trở nên mạnh mẽ can đảm.

Lục Thanh Lam đang ngủ say, bị mẩu thân tắc tỉnh, thoáng mất hứng lắm bầm hai tiếng, mở đôi mắt nhấp nhem còn đang mông lung buồn ngủ, gọi một tiếng "Mẩu thân", chui chui trong lòng Kỳ thị rồi lại ngủ tiếp.

Kỳ thị thầm nghĩ, nha đầu ngốc này thật đúng là gan, cũng không xem đây là đâu, cứ thế mà ngủ chẳng biết trời trăng mây đất gì. Nàng thấy nữ nhi bình an vô sự, lúc này mới thở dài một hơi, ôm nữ nhi cong gối thì lễ với Cửu hoàng tử: "Đa tạ Cửu điện hạ đã trông nom cho Bảo nhi nhà ta."

Tuy thái độ cũng coi như thành khẩn, nhưng sự đề phòng cùng xa cách toát ra từ trong xương vẫn bị Tiêu Thiệu Giác miễn cảm bắt được, hấn nhất thời cảm thấy không có gì thú vị, khoát tay áo nói: "Không có việc gì, lui ra đi."

Kỳ thị đã muốn bỏ chạy từ sớm, nghe được câu này giống như hoàng ân đại xá, lại hướng về Trình phi nói: "Thần nữ xin cáo từ." Mạnh thị vừa thấy vậy, đương nhiên cũng cáo từ về theo.

Trình phi nóng lòng muốn hỏi rõ Tiêu Thiệu Giác xem vừa nãy xảy ra chuyện gì, nên cũng chỉ khách khí nói: "Vây bản cung sẽ không tiễn các người." Sau đó lệnh cho đại cung nữ của mình đưa các nàng đến đại môn.

Kỳ thị đang định rời khỏi Tây thiên điện, Tiêu Thiệu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: "Chậm đã." Kỳ thị ngừng chân nói: "Cửu điện hạ còn có chuyện gì muốn dặn dò sao?"

Tiêu Thiệu Giác đi tới trước mặt Kỳ thị, nhìn tiểu cô nương buồn ngủ đến mức dúi cả mắt trong lòng nàng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Xin phu nhân hãy chăm sóc Lục tiểu cô nương thật tốt, đừng để nàng bệnh nữa."

Mặc dù Lục Thanh Lam sắp ngủ, nhưng tai vẫn nghe thấy rõ ràng, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Tiêu Thiệu Giác... đang quan tâm nàng đấy à?

Kỳ thị cũng ngạc nhiên, vội nói: "Bảo nhi là con gái ta, đương nhiên ta sẽ chăm sóc con bé kỹ càng."

Tiêu Thiệu Giác nghe vậy mới cảm thấy thoả mãn.

Chờ tiễn Kỳ thị cùng Mạnh thị đi rồi, Trình phi cho bình lui mọi người, sau đó hấp tấp hỏi: "Chuyện hôm nay là thế nào vậy?"

Tiêu Thiệu Giác chậm rãi nói: "Mẩu phi, nhi tử nghĩ Lục tiểu cô nương chính là bé gái được Nguyệt thần chúc phúc."

“Sao có thể thế được?” Trinh phi căn bản là không tin, “Con bé đâu phải người Hạ tộc, sao có thể được Nguyệt thần chúc phúc?”

"Nhi tử cũng thấy lạ," Tiêu Thiệu Giác cau chặt hàng lông mày, nói: "Hoặc là tiểu cô nương này vốn cũng là người Hạ tộc, chẳng qua chúng ta không biết mà thôi?" Sau đó hắn liền kể rõ mọi chuyện xảy ra ngoài điện cho Trinh phi nghe.

Trinh phi nói: “Chuyện này vô cùng quan trọng, hôm nay không kịp mời Đại tể sư đến, lần tới chúng ta lại mượn cớ để tiểu cô nương tiến cung một chuyến. Nếu tiểu cô nương này thực sự là người chúng ta muốn tìm, vậy thì phải bảo đảm cho an toàn của con bé mới được.” Theo lời của Đại tể sư, nếu tiểu cô nương này chết, Tiêu Thiệu Giác cũng không sống nổi.

Hai cặp mẹ con ngồi trên chiếc xe bánh đỏ mũi vàng ra khỏi Đông Hoa môn, Kỳ thị ôm con gái xuống, lên xe ngựa của Trường Hưng hầu phủ, chào từ biệt mẹ con Mạnh thị, hơn nửa canh giờ sau mới về tới Trường Hưng hầu phủ.

Cuối cùng cũng bình an về nhà, hôm nay có kinh sợ nhưng lại không nguy hiểm, trái tim đang treo cao của nàng rốt cuộc cũng bình thường trở lại.

Cả một đường ngồi xe, Lục Thanh Lam đều ngủ, về đến nhà tinh thần lại hăng hái ngồi ngồi.

Vì lo lắng cho vợ con, Lục Thần đã sớm từ Đông Sơn thư viện quay về.

“Tiểu Bảo nhi của ta, hôm nay vào cung có vui không?” Lục Thần mặc một thân cẩm bào màu xanh biển bằng gấm Tô Châu sải bước tiến vào, ôm ngang Lục Thanh Lam lên, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé con. Lục Thanh Lam quay đầu đi không để ý tới hắn, mặc dù Lục Thần cảm thấy hơi lạ, nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Màu xanh biển sắc sỡ như vậy, người bình thường chắc chắn không dám mặc, bởi vì dung mạo sẽ bị nhấn chìm, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy xiêm y không thấy người. Thế nhưng Lục Thần có diện mạo tuấn mỹ, mặc bộ cẩm bào này chẳng những không làm hắn thất sắc, trái lại còn làm nổi bật lên, khiến hắn càng thêm sáng rỡ chói mắt. Hiện tại hắn đã là cha của ba đứa con, tuổi cũng gần ba mươi, nhưng thoát nhìn chỉ nghĩ hắn cùng lắm chỉ chừng hai mươi tuổi, hơn nữa phong độ nhẹ nhàng, khí độ thanh nhã.

Kỳ thị nhìn thấy trượng phu cứ như gặp được người tâm phúc, càng cảm thấy nhẹ nhõm. Lúc này Lục Thần cũng hỏi nàng: "Hôm nay thế nào?"

Kỳ thị gật đầu: "Ít nhiều cũng nhờ Vương phi cùng Kỳ nhi ở một bên trông nom, nói chung là thần tiên Bồ Tát phù hộ, tất cả đều thuận lợi." Vì sợ Lục Thần lo lắng nên nàng cũng không nói với hắn chuyện Tam công chúa.

Ánh mắt Lục Thần toát ra ý cười nhàn nhạt, vui vẻ nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Chỉ cần người một nhà chúng ta bình an, ta cũng không cầu gì hơn. Ta ở trong thư viện lo lắng cả một ngày đấy!”

Kỳ thị nghe xong lời này, vẻ mặt càng thêm ôn nhu.

Lục Thần tốt tính, thấy con gái bày ra vẻ mặt ghét bỏ, cũng không tức giận, chỉ đưa tay捏捏 cái mũi nhỏ của nàng, nói: “Rốt cuộc cha chọc Bảo nhi của chúng ta chỗ nào, mà khiến Bảo nhi giận lâu thế?”

Nói thật, Lục Thần người phụ thân này đối xử với nàng tốt vô cùng, nhưng Lục Thanh Lam vừa nghĩ đến chuyện không quá một năm sau, Lan di nương kia vào phủ, mẫu thân bị ép tự sát, thì nàng liền cảm thấy cho dù thế nào cũng không tha thứ cho phụ thân được. Nhưng rồi lại nghĩ tới kết cục thể lương của phụ thân trong kiếp trước, không được chết từ từ, lại không tài nào thật sự cứng rắn đối với phụ thân, nhất thời vô cùng mâu thuẫn.

Lục Thần cho rằng bé con không thích được mình ôm, lập tức buông bé con xuống, cười nói: “Hôm nay Bảo nhi của chúng ta có nhớ cha không nào?”

Lục Thanh Lam giong gối đáp: "Không nhớ!"

Lục Thần lắc đầu cười khổ: “Con bé không có lương tâm này.” Kỳ thị cười to không ngừng.

Lục Thần cũng không nổi giận, vẫy tay nói với Lục Thanh Lam: "Bảo nhi qua đây, xem cha mang về cho con cái gì nè?" Nô tài Quan Ngôn bên cạnh nghe vậy lập tức từ trong gói đồ lấy ra một cái chong chóng đủ màu, cung kính đưa lên.

Tuy không phải là thứ quý trọng gì, nhưng tâm ý của hắn thật khiến người ta cảm động.

Bồ Đào vô cùng hiểu chuyện kêu lên một tiếng: “Ái chà, cái chong chóng này đẹp quá!” Giọng nói hơi khoa trương.

Lục Thanh Lam bĩu môi, nếu nàng thật sự là một đứa bé năm tuổi, đương nhiên sẽ thích cái chong chóng này, nhưng tuổi của nàng hai đời cộng lại so ra còn lớn hơn cha nàng... Nàng dùng đôi chân ngắn cùn cùn bịch bịch chạy tới, đoạt lấy chong chóng từ tay Quan Ngôn, cũng không thèm nhìn liền tiện tay nhét vào tay Bồ Đào: "Bồ Đào tỷ tỷ thích, vậy đưa cho tỷ đó!"

"Cô nương..." Bồ Đào choáng váng, cảm giác như mình đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay, nhận không được mà không nhận cũng không được.

“Có thứ gì tốt mà cứ đẩy tới nhường đi thế...” Một giọng nói trong trẻo tùy tiện truyền đến, tỷ đệ Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cùng nhau đi vào.

Tỷ đệ hai người, một bảy tuổi, một chín tuổi. Lục Thanh Nhân đang học trong học đường ở Hầu phủ nhà mình, Lục Văn Đình thì đi theo lão Hầu gia Lục Kháng tập võ, hai người đều nghe nói muội muội từ trong cung về, đặc biệt chạy tới hỏi thăm muội muội.

Tĩnh Lục Văn Đình vốn coi mở tùy tiện, lập tức đoạt lấy chong chóng từ tay nha hoàn, nói: ““Muội muội đừng nha, đưa cho huynh đi!” Tuy hắn còn nhỏ tuổi, nhưng bản chất thông minh, vừa nhìn đã biết đây là quà phụ thân mua cho muội muội.

"Tỷ tỷ! Ca ca!" Lục Thanh Lam cực kỳ thân cận với ca ca tỷ tỷ mình, liền mềm giọng ngọt ngào kêu lên, chạy tới mỗi tay dắt lấy một người. Kiếp trước, ba huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, bọn họ chính là lòng tin, là trụ cột để nàng sống tiếp.

Lục Văn Đình thấy muội muội đáng yêu khả ái, nhịn không được đưa tay sờ sờ đầu nàng, nếu là bình thường, Lục Thanh Lam sẽ không để hắn đắc thủ, đã xoay người tránh từ sớm rồi. Nhưng ngày hôm nay, nàng lại hết sức nhu thuận, không tránh không né mà để mặc cho hắn sờ soạng vài cái. Lục Văn Đình không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lục Thanh Nhân kéo lấy bàn tay nhỏ bé của muội muội, nhẹ giọng hỏi chuyện nàng vào cung thế nào, Lục Thanh Lam chọn lấy vài chuyện để kể. Ba đứa bé vừa nói vừa cười vô cùng hài hòa, vút bỏ phụ thân mẫu thân sang một bên.

Kỷ thị thấy ba đứa con nhà mình tương thân tương ái, không khỏi bất ngờ. Sau khi Bảo nhi bệnh dậy, dường như hiểu chuyện không ít.

Hôm nay vào cung, đương nhiên sau đó phải đến Mục Nguyên đường kể lại tình hình cho Trương thị nghe. Vì vậy, vợ chồng hai người liền dẫn theo ba đứa bé đi đến chính viện thỉnh an Trương thị.

Lục Thanh Lam vừa nghe đến chuyện lại phải đến gặp lão thái bà kia, cái miệng nhỏ bĩu ra dài đến mức có thể treo một cái hồ lô.

Lúc nàng bị bệnh, Trương thị cũng chỉ phái một ma ma đến xem một cái, có thể thấy rằng bà ấy thật sự không quan tâm gì đến chi thứ hai, đến đứa cháu gái là nàng.

Lão thái thái coi trọng nhất chính là tam phòng, bởi vì Tam lão gia Lục Diệp mới là con trai ruột của bà.

Lão thái thái xuất thân từ Ngạc Quốc công phủ, tính tình cứng nhắc khác bạc, cho dù trời mưa gió bão bùng, ba phòng Hầu phủ vẫn phải ngày ngày sớm chiều đến thỉnh an, dứt khoát không thể thiếu! Thay vì nói là coi trọng quy củ, thật ra là vì gia tăng quyền uy, bày ra cái giá của Hầu phủ thái phu nhân mà thôi.

Trên đường đi, người một nhà cười cười nói nói, Lục Văn Đình phụ trách kể chuyện cười cho phụ thân mẫu thân tỷ tỷ muội muội nghe, đừng thấy hắn còn nhỏ, miệng lại dẻo vô cùng, chọc cho Lục Thanh Lam cười ha ha. Lục Thần tìm được cơ hội ôm lấy nữ nhi bảo bối lần nữa, mặc dù Lục Thanh Lam ngậm miệng nhích hắn vô số lần, nhưng vẫn không thể kiên quyết cứng rắn, đành tùy ý để phụ thân bế mình.

Lục Thần đắc ý nháy nháy mắt với Kỷ thị, nụ cười trong sáng thuần túy, chói đến mức Lục Thanh Lam có chút hoa mắt. Nhớ tới kiếp trước, sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân sa sút tinh thần, lạnh đời lạnh người, chán chường không chịu nổi, trước mặt mấy đứa con cũng chưa từng nở nụ cười. Có lẽ, sau khi mẫu thân mất, trong lòng cha cũng chịu không thấu.

Nhớ tới những chuyện này, vành mắt nàng đỏ ửng, suýt thì rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bất Công

Ở lối rẽ, đứng phải cả nhà đại bá phụ.

Lục Hân dẫn theo thê tử Phùng thị, cùng với hai gái hai trai đi tới, hai nhà dừng lại hàn huyên một lát, sau đó kết thành một đội, cùng đi đến Mục Nguyên đường.

Lục Hân mặc một bộ trường bào màu thạch anh cổ tròn, dáng người cao gầy, để râu dưới cằm, bộ dạng tuy không tuấn mỹ bằng Lục Thần, nhưng cũng được coi là đường hoàng, nụ cười của ông ôn hòa thân thiết, làm cho người ta như được tắm trong gió xuân. Người Lục gia, trừ vài người có dụng tâm kín đáo, còn lại đều thực thích ông.

Kiếp trước đại bá phụ làm quan tới chức Hộ bộ thượng thư, Đông Các Đại học sĩ, còn nàng là Thục phi cao quý, trong gia tộc hai người đều là nhân vật hết sức quan trọng, thường xuyên gặp nhau trong cung. Nàng biết rất rõ đại bá phụ là người đa mưu túc trí, phúc hắc và biết ẩn nhẫn, ông mới thật sự là trụ cột của gia tộc này.

Lục Thanh Lam là nữ tử, rất khó tiếp xúc với chính trị, muốn thay đổi bi kịch gia tộc bị giết, thì phải trông cậy cả vào Lục Hân, cho nên đã sớm tính toán ôm lấy bắp đùi của đại bá phụ.

Cơ thể nhỏ bé liền vịn vào trong lòng Lục Thần, giờ tay về phía Lục Hân hô một tiếng: "Đại bá phụ, ôm!"

Lục Thần đang nói sự tình Kỷ thị vào cung hôm nay với Lục Hân, nghe xong liền sửng sốt, có chút bất đắc dĩ nói: "Bảo nhi, không thể bướng bỉnh." Vừa cười vừa xin lỗi Lục Hân: "Đại ca, con nít không hiểu chuyện, huynh đừng chấp nhặt với nàng."

Lục Hân không khỏi cười lên ha ha, đưa tay nhận lấy cháu gái, còn trêu ghẹo đệ đệ nói: "Thế nào, nhị đệ lo lắng ta đoạt khuê nữ của đệ sao?" Trong lòng hơi kỳ quái, từ khi nào thì cháu gái này thích hắn như vậy?

Kiếp trước, Lục Thanh Lam và đại bá phụ cũng không thân cận, bởi vì lại nói tiếp, Lục Hân và Lục Thanh Lam cũng không có quan hệ máu mủ.

Lại nói tiếp, Trường Hưng hầu phủ cũng là một đóa kỳ ba lộng lẫy ở kinh thành. Ba vị lão gia trong phủ, mỗi người một mẹ.

Vốn dĩ từ trước tới nay con nối dòng của Trường Hưng hầu phủ cũng không nhiều, bắt đầu từ đời ông nội của Lục Kháng, ba đời đơn truyền. Đến đời Lục Kháng này, mười bảy tuổi lấy đích nữ Giang Âm Lạc làm vợ, nỗ lực cây cày mười ba năm vẫn chưa có một đứa con. Trong ba tội bất hiếu, không có người nối dõi là nặng nhất, mất thấy sẽ đoạn tử tuyệt tôn, vợ chồng lão hầu gia đều gấp đến độ mất.

Nếu không có người thừa kế gia nghiệp, như vậy đơn thư thiết khoán(*) của Trường Hưng hầu phủ sẽ bị triều đình thu hồi. Lão tổ tông đánh đổi xương máu để có được cơ nghiệp như ngày hôm nay, sao có thể để mất trong tay hắn, không còn cách nào khác, Lục Kháng đành phải nhận con thừa tự.

(*) Đơn thư thiết khoán: là vật được hoàng đế ban cho vị trọng thần có công hiến nhiều nhất, hoặc có công đức lớn, như trong chiến tranh lập được công trạng hiển hách giết được tướng giặc. Trong truyền thuyết được hoàng đế ban thưởng vật này là điều vô cùng vinh dự, dù cho phạm tội tày đình cũng được miễn tội chết.

Vì thế mở từ đường, Lục Hân lúc ấy vừa mới năm tuổi liền thành con nối dòng của Lục Kháng. Lục Hân thông minh lanh lợi, học giỏi, cũng là người khôn khéo, ngay từ đầu liền sống chung hòa thuận với tổ phụ, tổ mẫu, nếu Lục Kháng vẫn mãi không có con trai, hai người phụ tử từ từ hiểu cũng có thể trở thành một đoạn giai thoại.

Nào biết sau một năm từ khi Lục Hân trở thành con thừa tự, chuyện xảy ra biến hóa. Một ngày, Lục thị cảm thấy khó chịu, thỉnh thoảng đến bất mạch, lại là có thai. Tất nhiên tổ phụ, tổ mẫu mừng rỡ như điên, sau mười tháng mang thai, tổ mẫu sinh hạ một bé trai, đó là phụ thân Lục Thần.

Tổ phụ, tổ mẫu hơn ba mươi tuổi mới có được một đứa con trai duy nhất này, tất nhiên là vô cùng cưng chiều, yêu như trân bảo.

Lúc này, địa vị của Lục Hân có chút xấu hổ. Vốn gia nghiệp của Trường Hưng hầu phủ rất lớn, nuôi thêm một đứa trẻ, thì nhiều lắm cũng là cho hắn một ngụm cơm ăn thôi. Nhưng dựa theo luật pháp đương thời, quyền kế thừa của con thừa tự còn được xếp trước con trai ruột. Nói cách khác, tương lai, sau khi lão hầu gia qua đời, cả Trường Hưng hầu phủ to lớn này sẽ vào tay Lục Hân, mặc dù Lục Thần là con ruột của hắn, cũng không có quyền kế thừa hầu phủ.

Tất cả của cải to lớn, cơ nghiệp tổ tông vất vả gây dựng... Mặc dù tổ phụ là người rộng rãi, cũng không thể nuốt trôi cục tức này.

Từ đó về sau, tổ phụ đối với đại bá phụ thấy thế nào cũng không vừa mắt. Cũng may tổ mẫu là người thông tình đạt lý, nàng nuôi đại bá phụ ở dưới gối vài năm, sớm đã có cảm tình sâu đậm. Tổ mẫu bằng mọi cách chăm sóc đại bá phụ thật chu toàn, lại nghĩ cách khuyên tổ phụ, có thể này đại bá phụ mới có thể bình an lớn lên, thành gia lập nghiệp.

Cũng bởi vậy, đại bá phụ luôn ghi nhớ công ơn của tổ mẫu, quan tâm đến Lục Thần và chi thứ hai rất nhiều.

Tuy nhiên, ngày vui ngắn chẳng tày gang, sau khi tổ mẫu sinh hạ phụ thân, chưa đến một năm lại sinh cho tổ phụ một cô con gái, dù sao tổ mẫu tuổi cùng đã lớn, lúc sinh hạ đại cô cơ thể bị tổn thương, một năm sau liền bỏ lại hai đứa con mà đi.

Rất nhanh, tổ phụ liền tái giá, lấy đích nữ của Ngạc quốc công phủ làm vợ, đó là kẻ tổ mẫu Trương thị. Trương thị liên tục sinh hạ ba người: tam thúc, nhị cô, tam cô.

Bởi vì tăng quan hệ đó với Trường Hưng Hầu Phủ, nên đứng là cát không đứt, mà gỡ lại càng rối thêm.

Lục Thần đành phải bật cười lắc đầu, nói: "Đứa nhỏ này, bị đệ làm hư ..."

Lục Hân không thêm đề ý chút nào. Hắn chỉ cảm thấy bé gái trong lòng thật mềm mại đầy thịt, một đôi mắt to trong suốt giống như những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, Lục Hân cảm thấy thật yêu thích, đôi tay bẻ eo của nàng không khỏi xiết chặt hơn một chút.

Đang muốn mở miệng trêu chọc cháu gái nhỏ một chút, Lục Thanh Lam bỗng nhiên nói một câu: "Đại bá phụ, Bảo nhi có một bí mật muốn nói cho ngài!"

Lục Hân liền cảm thấy hứng thú: "Bảo nhi muốn nói gì với đại bá phụ?"

Tiểu nữ oa cảnh giác nhìn bốn phía, thật cẩn thận tiến gần đến bên tai Lục Hân nói: "Bảo nhi rất thích đại bá phụ!"

Lục Hân nghe được giọng nói ngây thơ của đứa bé, dù lòng dạ hắn có thâm trầm đến mấy, cũng cảm thấy thật ấm áp, liền cúi xuống nói một câu ở bên tai Lục Thanh Lam: "Đại bá phụ cũng thích Bảo nhi!"

Chỉ một lát liền đến Mục Nguyên đường.

Mới đến chính viện, liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng bé gái làm nũng, cùng với tiếng cười sang sảng của lão phu nhân Trương thị.

Tiểu nha đầu nhanh như chớp đi vào thông báo cho lão phu nhân, đợi lão phu nhân kêu vào, lúc này mọi người mới dựa theo thứ tự lớn bé mà bước vào nhà chính.

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy Trương thị ngồi ở chính giữa sạp la hán, tam lão gia Lục Diệp, tam phu nhân Triệu thị một trái một phải ngồi trên ghế lớn làm bằng gỗ lê hoa. Tứ thiếu gia Lục Văn Tuyên, ngũ cô nương Lục Thanh Dong vô cùng ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Triệu thị, tứ cô nương Lục Thanh Nhân ngồi ở bên cạnh lão phu nhân, không biết nói gì mà làm cho lão phu nhân cười không ngừng.

Trương thị là người rất trọng quy tắc, Lục Hân dẫn đầu, mọi người cùng nhau quỳ xuống dập đầu làm đại lễ cho lão phu nhân, xong xuôi mới đứng dậy. Bên cạnh lão phu nhân cũng không có chỗ ngồi cho vân bối, từ sau khi đại phòng và chi thứ hai tiến vào, tam phòng mọi người cũng đứng lên. Chỉ có mỗi tứ cô nương Lục Thanh Nhân bị lão phu nhân ôm trong lòng, không có đứng dậy, tất nhiên cũng không ai dám nói gì nàng.

Ánh mắt lão phu nhân thân nhiên lướt qua người Lục Hân, dừng ở trên người Lục Thần: "Đều miễn lễ đi." Thái độ coi như ôn hòa.

Chèn ép đại phòng, mượn sức chi thứ hai luôn là sách lược của lão phu nhân và tam phòng.

Trương thị vốn là người kiêu căng, việc con trai mình còn không có quyền lực bằng một đứa con thừa tự làm cho trong lòng nàng như mắc một cây gai, đối với Lục Hân đều là xem không vừa mắt. Có nàng ở chính giữa quá nhiều, tuy rằng Lục Hân đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng đến giờ vẫn chưa được lập làm thế tử Hâu phủ.

Chờ mọi người hành lễ xong, lúc này người của tam phòng mới tiến lên chào hỏi đại phòng và chi thứ hai.

Đầu tiên lão phu nhân hỏi Kỷ thị tình hình tiến cung, Kỷ thị cung kính trả lời, lão phu nhân nghe xong cũng chỉ gật đầu vài cái, không nói thêm gì.

Lão phu nhân quay đầu nói với Lục Thần: "Vừa nghe lão tam nói ở con ở Đông Sơn thư viện chế văn bát cổ, được Nam Sơn tiên sinh khen ngợi, là thật sao?" Nam Sơn tiên sinh chính là hiệu trưởng của Đông Sơn thư viện, có uy vọng cực cao trong giới tri thức, có thể được một câu đánh giá "Rất tốt" của ông, là có thể chắc chắn, ở khoa thi tiếp theo Lục Thần sẽ trúng cử.

Lục Thần đứng dậy nói: "Lão phu nhân quá khen, là do con may mắn thôi, cũng không phải là giỏi giang gì."

Triệu thị có chút chua xót nói: "Xem ra hâu phủ chúng ta không lâu nữa sẽ có một vị cử nhân." Nói xong không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn trượng phu Lục Diệp một cái.

Lục Thần cũng là một người biết hối cải, Lục Diệp lại hoàn toàn không phải là người có thể đi theo con đường học tập, lão phu nhân đốc thúc vô cùng nghiêm khắc, nhưng hắn lại hoàn toàn đọc không vào đầu cái gì, liên tục đi thi mấy lần, đến bây giờ còn chưa đậu tú tài. Mọi người trong nhà ngay cả lão phu nhân cũng đều rõ ràng hắn không thích hợp với con đường khoa cử này.

Lục Thần đối Triệu thị thường xuyên quấy rối, gây sự này không có một chút ấn tượng tốt nào, liền thân nhiên đáp một câu: "Tam thẩm thẩm nói đùa." Rồi không nói gì nữa.

Ánh mắt Triệu thị lại hướng về phía Kỷ thị, thấy ánh mắt nàng dịu dàng nhìn Lục Thần, trong mắt tràn đầy sùng bái. Sự ghen tuông trong mắt Triệu thị như là muốn tràn ra. Nàng xuất thân từ Bình Lương hâu phủ, từ nhỏ đã hiểu thấu, đại phòng luôn luôn cụp đuôi làm người, mũi nhọn liền hoàn toàn hướng về phía nhị tẩu Kỷ thị.

So về dung mạo, nàng luôn tự cho là có dung mạo xuất chúng, Kỷ thị lại cố tình áp nàng một đầu; so về con cái, Kỷ thị vừa vào cửa liền mang thai, tuy rằng đầu tiên là con gái, nhưng rất nhanh liền sinh ra con trai trưởng, nàng lại cố gắng bảy tám năm mới có thể sinh ra một đứa con gái; so trượng phu, Lục Thần dịu dàng săn sóc, không những cùng Kỷ thị tương kính như tân, hơn nữa vẫn luôn giữ mình trong sạch, không cần nói di nương mà một cái thông phòng cũng không có. Trượng phu của nàng thì sao, mặc dù quân nghiêm như vậy, hắn vẫn lén lút ra ngoài vụng trộm! Nay Lục Thần mất thấy sẽ trúng cử, lão hâu gia liền có thể chạy một chức quan cho hắn, còn trượng phu của mình vẫn là một kẻ trắng tay.

Dựa vào cái gì mà tất cả những chuyện tốt đều bị nàng chiếm hết? Triệu thị thiếu chút nữa vò hông khản rồi.

Trong lòng lão phu nhân cũng không vui về gì, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ: "Mấy năm nay lão nhị tiến bộ rất nhiều. Tốt lắm tốt lắm!" Rồi quay sang giáo huấn mấy đứa cháu trai: "Đại Tề ta từ trước đến nay đều là trọng văn khinh võ, các cháu phải nhớ kỹ, nếu ý vào gia sản tổ tông để lại, làm một phú ông rất dễ dàng, nhưng muốn đạt được chức tước, có được địa vị to lớn, thì chỉ có một con đường đọc sách khoa cử này. Đừng bắt chước những kẻ kiến thức hạn hẹp, cho rằng sinh ra trong nhà hâu tước liền mọi sự không lo! Về sau, phải học tập nhứt tâm các cháu nhiều hơn!"

Vài cháu trai đều gật đầu nghe chỉ bảo.

Lục Thanh Lam lại âm thầm bĩu môi, Lục Thần cha nàng chẳng qua chỉ là một tú tài, được Nam Sơn tiên sinh khích lệ vài câu, có thể trúng cử nhân hay không còn chưa biết, mà trước mắt đã có sẵn một vị hai bảng tiến sĩ, bà ta cũng không nhắc tới! Lục Hân mười bốn tuổi đã trúng tú tài, mười bảy tuổi trúng cử nhân, chưa tới hai mươi tuổi liền có tên trên bảng vàng, đứng thứ hai trong Nhị giáp, con đường thi cử vô cùng thuận lợi, chính là đại tài tử số một số hai trong kinh thành. Nếu so sánh năng lực học tập, phụ thân nàng thúc ngra cũng đuổi không kịp.

Lão phu nhân một lòng muốn đoạt tước vị cho tam phòng, nên chèn ép đại phòng khắp nơi, làm cho người ta khinh thường.

Chương 10: Vạch Trần Khuyết Điểm

Tiếp tục trò chuyện thêm vài câu, lão phu nhân mới sức nhớ tới bệnh tình của Lục Thanh Lam, hỏi: "Lục nha đầu bệnh tật thế nào rồi, có khỏi hẳn chưa? Mấy ngày nay trời rét lắm đấy, nếu chưa khỏe thì không cần đến đây cũng được, nơi này cũng đâu thiếu thốn gì một cái đập đầu thỉnh an của con bé."

Kỷ thị thực sự rất là bất mãn, lúc đầu Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng do Trương thị không cẩn thận trông nom, nhưng nay lại chỉ hỏi thăm một câu cho có lệ như thế.

Nhưng bất mãn thì bất mãn, bà vẫn đứng dậy cung kính trả lời: "Thưa lão phu nhân, sức khỏe Bảo nhi đã khá hơn nhiều rồi, con bé vẫn luôn một mực nhớ đến chuyện phải sang đây đập đầu thỉnh an lão phu nhân."

Lão phu nhân nghe được lời này, vẻ mặt rốt cuộc cũng hòa ái hơn một chút, nói với Kỷ thị: "Lục nha đầu là một đứa bé rất hiếu thuận, cũng nhờ bậc làm cha mẹ như con biết cách dạy dỗ!" Sau đó lại quay sang vỗ tay với Lục Thanh Lam: "Lục nha đầu qua đây nào, đến ngồi bên cạnh tổ mẫu này, để tổ mẫu nhìn một chút xem!"

Lục Thanh Lam đang mãi suy nghĩ về chuyện tiến cung hồi sáng nay, buột miệng nói ra: "Con không qua!"

Giọng nói trong veo, lời lẽ đầy khí phách!

Chỉ ba từ ngắn ngủi nhưng lại chọc trúng tổ ong vò vẽ.

Mặt lão phu nhân lập tức trầm xuống, trong phòng thoáng chốc im phăng phắc, đến nỗi cây kim rơi nhẹ xuống đất cũng nghe thấy được, ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều tập trung trên thân hình nhỏ nhỏ của Lục Thanh Lam.

Kỷ thị vô cùng hoảng sợ, lão phu nhân là một người chuyên bói lông tìm vết, chuyện nhỏ nhất cũng có thể xé ra cho to, lần này con gái ngoan của bà khiến lão phu nhân mất sạch thể diện như thế, lão phu nhân há lại dễ dàng dung thứ cho con bé? Chỉ trong một thoáng thời mà trên chóp mũi của bà đã lấm tấm mồ hôi: "Lão phu nhân, Bảo nhi còn bé, không hiểu chuyện, cũng do con dâu dạy dỗ không tốt..."

Cứ thế tự đổ hết tội lên đầu mình.

Lúc này Lục Thanh Lam mới phát hiện ra mình đã gây ra họa gì. Kiếp trước nàng ở trong hoàng cung, cuộc sống cũng coi như thoải mái tùy tiện, nay sống lại một đời, thật không muốn để bản thân mình phải chịu tui chịu nhục, nên cũng không cảm thấy hối hận vì vừa rồi của mình, lập tức lớn tiếng nói: "Có liên quan gì đến mẫu thân đâu! Do con phải đứng từ nãy đến giờ, người mệt chân đau, đi đường không nổi thôi!"

Một đứa bé mới năm tuổi đầu, đạo lý trên đời cái hiểu cái không, người định bắt chẹt kiểu gì? Cho dù trong lòng lão phu nhân đang giận sôi sùng sục, cũng không thể phát tiết với một đứa con nít, chỉ đành kim nén lửa giận, nói: "Không phải bệnh của con đã khá hơn rồi à?"

Lục Thanh Lam cau cái mũi nhỏ: "Nơi này của tổ mẫu ngay cả cái ghế nhỏ để dựa cũng không có, Bảo nhi đứng lâu, đương nhiên chân sẽ đau." Lời này vừa thốt ra, đám tiểu bối đều không tự chủ được mà nhúc nhích đôi chân.

Có chân ai mà không đau đâu?

Ngũ cô nương Lục Thanh Dung của Tam phòng chợt tiến lên một bước, nói: "Lời này của Lục muội muội không đúng rồi. Tổ mẫu không ban ghế ngồi cho chúng ta, không phải vì không thông cảm với con với cháu, mà thật ra là muốn tốt cho chúng ta thôi. Muội có biết cái gì gọi là không có phép tắc không? Đại Tề coi trọng đạo hiếu nhất, thử nghĩ xem, sao chúng ta có thể ngồi ngay trước mặt lão phu nhân cùng với các vị lão gia phu nhân khác?"

Lão phu nhân nghe được lời này, liền tục gật đầu, nói với Tam phu nhân: "Tiểu ngũ thật hiểu chuyện. Tốt! Tốt!"

Ngũ cô nương chính là thứ nữ của Tam phòng, để sống sót được dưới bàn tay của Triệu thị quả thật vô cùng gian nan, nay được lão phu nhân khích lệ một câu, kích động đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng cả lên.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lục Thanh Lam lại khiến mọi người ngậm miệng ngay tức khắc: "Vậy tại sao Tứ tỷ tỷ lại có thể ngồi yên ổn bên cạnh lão phu nhân, trong khi bọn con phải đứng?"

Lão phu nhân luôn luôn như thế, đối với Đại phòng cực kỳ nghiêm khắc, đối với Nhị phòng thì tốt hơn một chút, còn Tam phòng là được bà dung túng nhất, vậy mà lúc nào cũng bày đặt ra vẻ công bằng chính trực không thiên vị ai.

Hôm nay Lục Thanh Lam cứ luôn một mực nhắm thẳng vào lỗi sai của lão phu nhân mà nã. Vì sao Tứ cô nương có thể ngồi yên ổn bên cạnh lão phu nhân, còn đám cháu trai cháu gái khác thì đều phải khoanh tay cung cung kính kính đứng ở dưới?

Vì sao à? Đương nhiên vì Tứ cô nương là con gái do chính Tam phu nhân sinh ra, cũng chính là cháu gái ruột của lão phu nhân rồi. Nhưng lời giải thích này lại hoàn toàn không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

Lão phu nhân và Tam phu nhân liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy được nỗi lòng hậm hực cùng sự tức giận đang tuôn trào trong mắt đối phương. Mà đầu một cái là, người gây ra chuyện này lại chỉ là một đứa con nít chưa hiểu sự đời, đầu thế nào phát tiết lên người con bé?

Dưới sự tức giận cùng cực, Tam phu nhân rống to với Tứ cô nương Lục Thanh Nhân: “Còn ngồi ngốc ở đó làm cái gì! Không mau đứng lên cho ta!”

"Mẫu thân... " Tứ cô nương cúi đầu đứng dậy, “Con không muốn đứng...” Đám con cháu ở đây đều còn ít tuổi, mà đứa nào đứa nấy đều được nuông chiều từ tấm bé, bắt đứng trước mặt lão phu nhân cả nửa canh giờ, quả thực chả ai chịu nổi.

Trong mắt lão phu nhân lóe lên lửa giận, phản phất đại nha hoàn Trần Châu đứng hầu bên cạnh mình: “Còn đứng đó ngẩn ngơ làm gì? Không mau mau đi lấy ghế đến cho các vị lão gia phu nhân cùng công tử tiểu thư đi?”

Lúc này lão phu nhân quả thực có khổ mà không nói được. Bây giờ muốn phát giận với Kỳ thị, la rầy bà ta dám lên lút xúi giục Lục Thanh Lam nói ra những lời như vậy, nhưng ngẫm lại Kỳ thị đâu phải thần tiên, nào có đoán được hôm nay Tứ cô nương vừa khéo ngồi ngay bên cạnh bà? Càng ngẫm càng thấy, chỉ có thể đổ lỗi là do con nít không hiểu chuyện, nghĩ gì nói nấy không chịu suy xét cẩn thận mà thôi.

Chẳng qua, nếu những lời này lọt ra ngoài, rất có thể bà sẽ phải gánh cái tiếng khát khe, đối xử hà khắc với đám con cháu, hơn nữa mấy đứa cháu này lại còn không có quan hệ máu mủ ruột rà gì với bà, mấy lời bình luận sẽ càng khó nghe hơn ấy chứ.

Con giận của lão phu nhân cứ thế mà bị đè nén trong ngực, không phát ra được, cảm thấy hết sức khó chịu, thành ra nhìn ai cũng không vừa mắt. Ngược lại, con cháu trong nhà nhờ chuyện này mà thu được lợi ích vô cùng thực tế, ai nấy đều vui mừng phấn khởi. Lục Thanh Lam thì dường như chẳng biết mình đã đắc tội với lão phu nhân, một mình một ghế cực kỳ sung sướng, cơ thể nhỏ nhỏ lọt thỏm trong ghế dựa, cảm quả táo cắn nhai ròn rột.

Hết sức vô tư hồn nhiên.

Nhóm ca ca tỷ tỷ đều cùng chung suy nghĩ, hôm nay Lục muội muội đáng yêu dị thường. Chỉ có Lục Thanh Nhân là hung hăng trừng nàng, nhưng Lục Thanh Lam vờ như không thấy.

Đời trước hai người cũng là kẻ thù đối địch với nhau. Ngay từ thuở ấu thơ Lục Thanh Nhân đã thích con trai út của Nam An Hầu phủ, chính là mỹ nam tử đại danh lẫy lừng cả kinh sư - Lý Ngọc. Nhưng đời lâm ế le, người Lý Ngọc chọn trịnh lại không phải Lục Thanh Nhân nàng, mà là Lục Thanh Lam của Nhị phòng, lại còn nặng tình với Lục Thanh Lam vô cùng, dứt khoát không rời không bỏ.

Vì chuyện đó mà Lục Thanh Nhân hận không thể tự cầm đao đâm chết đường muội của mình.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân ý mình là đích nữ duy nhất của Tam phòng, lại có lão phu nhân cùng Tam phu nhân làm chỗ dựa, tạo ra cái tính ‘mình ta là nhất’, ngang ngược phô trương, cáu kỉnh dễ giận, không chỉ riêng muội muội cùng cha khác mẹ với nàng ta là Ngũ cô nương bị nàng ta suốt ngày khi dễ, mà tiểu đường muội Lục Thanh Lam không có mẫu thân cũng bị nàng ta làm nhục không ít lần.

Cá tính của Lục Thanh Lam vốn mạnh mẽ, há có thể mặc cho người chém giết mà không phản kháng lại? Vì vậy, mặc dù nàng rõ ràng không thích Lý Ngọc, nhưng càng muốn dây dưa với hắn, khiến Lục Thanh Nhân phải sụp đổ.

Những ân oán gút mắt trong đó, không phải chỉ một hai câu là có thể kể rõ đầu cua tai nheo thế nào.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân cũng chỉ có trước mặt lão phu nhân là đề đầu nàng được, nay nàng sống lại một đời, có thêm vài chục năm kinh nghiệm cùng với năng lực thấy trước được tương lai, hiển nhiên không đặt Lục Thanh Nhân trong lòng.

Tiếng nói cười cuối cùng cũng được khôi phục, nhưng thật ra cũng chỉ có lão phu nhân cùng Tam phu nhân trò chuyện vui đùa với nhau, Đại phu nhân thì từ khi bước chân vào gian phòng này đã biến thành không khí, trừ khi lão phu nhân hỏi bà chuyện gì bà mới trả lời, không thì đến một tiếng động cũng không phát ra. Kỳ thị cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, im thin thít, có thể không nói là dứt khoát không nói.

Chuyện trò thêm một lúc, lão phu nhân mới nói: “Không còn sớm nữa, ta cũng mệt rồi, các người giải tán hết đi.” Mọi người vui mừng như được đại xá, đứng dậy cúi chào lão phu nhân, ra khỏi Mực Nguyên đường, quay về phòng của mình.

Tam phòng vừa trở lại Hằng Phong uyển, Dương ma ma liền tiến vào nội thất xin chỉ thị: "Lão gia, phu nhân, bầy com lên chưa ạ?"

Dây dưa rõ lâu trong chính viện, Lục Diệp đã sớm đói bụng, liền gạt đầu, lại không biết Tam phu nhân ăn trứng thuốc nổ ở đâu, cả giận nói: “Com gì mà com! Lui xuống hết đi!”

Dương ma ma vội vàng dẫn theo toàn bộ nha hoàn lui ra ngoài.

Lục Diệp không hài lòng nói: “Có ai trêu chọc gì nàng đâu? Đang yên đang lành tự dưng tức giận gì chứ?”

Tam phu nhân nói: “Rõ ràng Đại phòng Nhị phòng đều cùng một giuộc, thông đồng với nhau bức hiếp Tam phòng chúng ta, vậy mà chàng vẫn còn lòng dạ ngồi ăn ngồi uống à!”

Lục Diệp nói: “Nàng dựa vào đâu mà nói vậy?” Nụ cười thật đấy.

“Chuyện hôm nay rõ ràng như vậy mà chàng còn thắc mắc?” Triệu thị nói, “Nhân nhi của chúng ta chẳng qua chỉ ngồi cạnh lão phu nhân một chút thôi, thế mà Nhị tẩu lại đi xúi giục một đứa bé mới tí tuổi đầu như Lục nha đầu đi nói mấy lời sáo rỗng, lăng mạ Nhân nhi của chúng ta. Hiện giờ phụ thân vẫn còn mà đã như thế, sau này phụ thân đi rồi, đại ca lên kế thừa tước vị Hầu phủ, liệu còn mảnh đất nào cho Tam phòng chúng ta dung thân sao?” Nói xong liền cầm lấy khăn tay chấm chấm giọt lệ nơi khóe mắt.

Lục Diệp đau đầu, “Đang êm đẹp tự dưng khóc làm gì! Mấy lời Lục nha đầu nói lúc này chưa chắc đã do Nhị tẩu dạy, ta thấy chẳng qua con bé còn nhỏ không biết gì, nói năng không suy nghĩ mà thôi!” Ông vốn là người không ôm chí lớn, nhưng mẫu thân với thế tử lại hăng hái quá mức, ông lại không có tính quyết đoán, dễ bị ảnh hưởng, nên ông chỉ đành phải kiên trì xôn lên.

Tam phu nhân quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Sao mà chàng có thể yếu đuối đến thế! Lão đại căn bản không phải là con ruột của cha, đến tận bây giờ mà cha vẫn chưa chịu lập thế tử, tức là tước vị Trường Hưng hầu này, cha tuyệt đối không cam lòng dâng cho Đại phòng. Vậy tương lai...” Nói đến đây, mắt Tam phu nhân sáng rõ.

Hiển nhiên là muốn Tam lão gia giành lấy tước vị Hầu phủ.

“Cứ cho là vậy đi, nhưng bên trên không phải còn có nhị ca à?” Tam lão gia chỉ chỉ lên trời phản đối.

“Chàng thử còn không thèm thử, thì sao biết được mình có được hay không!” Tam phu nhân hận vô cùng tận, “Chàng đừng quên, bên phía Nhị phòng, mẫu thân thì mất sớm, lại không thể dựa dẫm vào bên nhà cậu cậu. Còn chàng thì sao? Chàng là cháu họ của Hoàng hậu nương nương đó! Chính là Hoàng hậu nương nương nể mặt thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh đó! Có bà ấy ủng hộ, phần thắng của chúng ta chưa chắc kém Nhị phòng!”

Thấy Tam lão gia vẫn tỏ vẻ không đồng ý, Tam phu nhân liền cầm khăn lau mắt khóc hu hu, “Ta đây chính là đích nữ của Hầu phủ, còn người thì chỉ là con út do kẻ thất sinh ra thôi, hồi trước vì sao ta lại chịu gả cho người cơ chứ? Không phải là trông mong vào tiền đồ sáng lạn của người, hy vọng người cố gắng kiếm được cái danh mệnh phụ cho ta hay sao! Nào ngờ người lại không có chí tiến thủ như thế... Thật đáng thương cho cái thân này của ta, bao nhiêu năm qua cực khổ sinh con nuôi con, lo liệu việc nhà cho người, sao mạng của ta lại khổ đến thế chứ...”

Tam lão gia nghe tiếng bà ta khóc lóc kể lể mà phát phiền: “Thôi được rồi được rồi! Đừng có khóc nữa! Ta chịu khó vuron lên, chịu khó xông pha là được chứ gì!”

Tam phu nhân nhớ tới chuyện hôm nay, càng cảm thấy tức giận không biết phát tiết vào đâu, bèn la lớn: “Chịu khó chịu khó! Người và nhị ca vào Đông Sơn thư viện học cùng một lúc, nhị ca không những đã sớm thi trúng tú tài, mà hôm nay còn được tiên sinh khích lệ nữa! Còn người tự nhìn lại bản thân người xem! Ngày ngày chỉ biết đi xem đá gà đua chó cùng với mấy tên công tử quần là áo lượt khác, không thì lại tụ tập chơi bời với đám lưu manh đầu đường xó chợ! Cứ tiếp tục thế này, Tam phòng chúng ta còn có hy vọng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tiến Cung Lần Hai

Lưu Diệp bị Triệu thị chửi mắng một trận, nhưng do hấn quá nhu nhược, nên cũng không dám phản bác, chỉ ngập ngừng nói, “Ta vốn cũng không phải là ham thích đọc sách mà...”

Triệu thị lại nghĩ mình đến nay vẫn chưa sinh được con trai trưởng, thành thân cũng đã bảy tám năm rồi, chỉ sinh được đích nữ Thanh Nhân, tìm giống như đang trong chảo dầu nóng, càng nhìn gương mặt Tam lão gia càng thấy phiền, “Còn đứng ngốc ở chỗ này làm gì, không mau đi đọc sách đi. Năm nay nếu ông còn không đỗ tú tài, thì mấy người thông phòng và đi nương trong viện này, ông đừng hòng biết vào phòng người nào hết.”

Tam lão gia nghĩ thầm, cơm còn chưa ăn, lấy đâu ra khí lực để đọc sách chứ. Chỉ là nhìn thấy sắc mặt thế tử không được tốt, nên cũng không dám nhiều lời, chỉ vâng dạ đi ra.

Tam thái thái cảm thấy có một luồng khí uất hận bị nghẹn trong ngực, không thể thả lỏng. Thiếp thân Hồ ma ma vội vàng tiến đến, rót cho Tam thái thái một chén trà nóng rồi nói, “Lão gia không hiểu rõ sự việc, thái thái chậm rãi chỉ bảo hẳn là được. Không nên tức giận như thế này, không tốt cho thân thể, mà như thế cũng không đáng.”

Tam thái thái khóc ròng nói, “Ma ma, người nói coi, ta đây đến cùng là gây phải nghiệt gì, từng chuyện từng chuyện một, không có nổi một chuyện vừa lòng.” Ở trước mặt Tam lão gia, bà chỉ giả bộ dữ dằn một chút, nhưng bây giờ lại khóc thiết.

Hồ ma ma tận tình khuyên nhủ, tất nhiên bà hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của Tam thái thái, dù sao bà cùng Nhị thái thái đều có xuất thân giống nhau.

Tam thái thái xuất thân từ Bình Lương Hầu phủ, vốn là đích trưởng nữ. Bình Lương Hầu phủ cũng có danh thế hiển hách, người của họ dương dương tự đắc. Nhà mẹ đẻ cực kỳ cường thế, vốn có thể nào đi nữa thì Tam thái thái không đến mức phải gả đến Trường Hưng Hầu phủ, thành thân với ấu tử của kẻ thất, dù sao cuộc nhân duyên này cũng do Trương thị mặt dày đi cầu xin hoàng hậu, nhờ người đứng ra từ hôn cho.

Trương thị có chút quan hệ thân thích với Tiền hoàng hậu. Tiền hoàng hậu còn phải gọi bà là biểu di, đó cũng chính là chỗ dựa để cho lão thái thái kiêu ngạo ương ngạnh trong Trường Hưng hầu phủ này.

Hồ ma ma cận lực khuyên nhủ, “Dù Tam lão gia không được việc, nhưng còn có lão Hầu gia cùng mấy vị lão gia khác giúp đỡ. Tương lai đến lúc ra ở riêng, cũng không đến mức sống không nổi.” Lão hầu gia trong lời bà chính là Bình Lương Hầu Triệu Bình. Triệu Bình Hòa là trưởng tử của lão, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân đội, là cánh tay đắc lực của Nhị điện hạ.

Tam thái thái lau khô nước mắt nói, “Không thể chuyện gì cũng trong cậy vào phụ thân và các ca ca, chính chúng ta cũng phải lo tính toán chuẩn bị mới được.” Dừng lại một chút, lại nói, “Ta rốt cuộc cũng thông suốt, đối thủ lớn nhất của Tam lão gia không phải là Đại phòng, mà chính là chi thứ hai. Chi thứ hai bên kia, không thể để cho bọn họ cứ thuận buồm xuôi gió như thế.”

Hồ ma ma hỏi lại, “Ý tứ của thái thái là?”

Triệu thị suy nghĩ một chút nói, “Không phải hôm kia người đã nói với ta, người mà phụ thân bị giết, các ca ca bị lưu đây, Triệu Huệ Lan từng tới tìm ta?”

Hồ má má gật đầu.

Triệu Huệ Lan cũng là con gái của nhà quan lại, có chút giao tình với Bình Lương Hầu phủ. Chỉ vì cha nàng từng đắc tội với binh bút thái giám* Hạ Tùng, nên bị Hạ Tùng thiết kế hãm hại, lấy đi tính mạng, các nam nhân trong nhà đều bị lưu đây. Triệu Huệ Lan cùng đường nên lúc này mới đến cầu xin Tam thái thái. Tam thái thái lại không muốn vì nàng mà nhất thời đắc tội với Hạ Tùng, căn bản coi như không nhìn thấy, chỉ kêu Hồ ma ma cho nàng hai mươi lượng bạc rồi đuổi đi.

*Binh Bút thái giám là thái giám đứng đầu trong cung.

Tam thái thái nói, “Năm nay Triệu Huệ Lan vừa mới mười lăm, chưa lập gia đình, lớn lên cũng có chút tư sắc... Cha nàng đã chết, các ca ca thì bị lưu đây, cũng không có nơi tốt để đi. Nhị bá bên kia, chỉ có mình Nhị tẩu, trong phòng rất quạnh quẽ. Người nói xem, nếu chúng ta nghĩ cách, để nàng làm lương thiếp cho Nhị bá, cho Nhị bá hồng tự thêm hương, mà Huệ Lan cũng có người phụ quân tốt, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?”

Hồ ma ma giục mình, hay cho chiêu gấp lừa bỏ vào tay người khác, nếu Lục Thần nạp Triệu Huệ Lan làm thiếp, Hạ Tùng tất nhiên sẽ báo thù, sẽ không dễ dàng buông tha cho ông. Nhị gia đắc tội với đại thái giám trong cung, lão gia tự nhiên sẽ không thích. Điều quan trọng nhất là, chuyện này sẽ như một cây gai, cắm ngay giữa Nhị thái thái cùng Nhị lão gia, làm ly gián tình cảm vợ chồng của bọn họ...

*Nguyên bản chính là “Họa thủy đông dẫn”, cũng có nghĩa là chiêu nghĩ kế để gây họa cho kẻ khác, có nghĩa gần giống như câu Gấp lừa bỏ vào tay người khác nên mình dùng câu ấy cho dễ hiểu.

E rằng đây mới là điều mà Tam thái thái muốn thấy nhất!

Bên này Lục Thanh Lam chưa nghỉ ngơi được mấy ngày, trong cung lại lần nữa truyền ý chỉ đến chỉ điểm đích danh muốn Lục Thanh Lam vào cung bồi Tam công chúa đọc sách.

Người một nhà nghe xong ý chỉ này, toàn bộ đều tròn tròn con mắt. Ai chả biết Tam công chúa trong cung luôn luôn kiêu căng, lại còn ngang bướng. Ngày đó lúc về Kỳ thị cũng có nghe Tiêu Kỳ kể lại. Bây giờ lại đưa Lục Thanh Lam vào cung, còn không biết nàng sẽ phải chịu đựng cùng ủy khuất gì nữa. “Sao có thể tốt như thế, sao tốt như thế được chứ!” Kỳ thị gấp đến nỗi rơi cả nước mắt.

Dù gì thánh chỉ cũng đã truyền xuống, tuyệt đối không thể thay đổi được.

Ngày thứ hai dậy sớm ăn mặc một phen, Lục Thanh Lam bị đem đến Đông Hoa Môn. Kỳ thị vốn cho rằng có thể đi theo nữ nhi vào cung một chút, nhưng không ngờ ở Đông Hoa Môn bị một tên thái giám không khách khí cản lại.

Lục Thanh Lam biết Kỳ thị đang lo lắng điều gì, hôn trên mặt Kỳ thị một cái, ngọt ngào mềm mại nói, “Mẫu thân đừng lo lắng cho con, Bảo nhi sẽ cố gắng tự chăm sóc chính mình thật tốt.” Đối với Tiêu Nguyên San, nàng cảm thấy mình vẫn có biện pháp để ứng phó với nàng ấy.

Kỳ thị thấy nữ nhi hiểu chuyện như thế, thoáng một cái nước mắt lại lấp đầy hai mắt.

Chuyến qua một chiếc kiệu nhỏ, thẳng một đường đem Lục Thanh Lam đến Trường Hi cung của Tổng quý tần. Tính tình của Tam công chúa không tốt, nhưng có một điểm, nàng là người mau quên. Vài ngày không gặp, đã đem chuyện ngày đó hai người oánh lộn với nhau mà quên mất tiêu, tự mình ra cửa của Trường Hi Cung để tiếp đón Lục Thanh Lam.

Đừng xem nàng là kim chi ngọc diệp, lớn như vậy rồi mà trong cung ngay đến một người bạn để chơi cùng cũng không có. Ngày đó khi Cửu hoàng huynh bảo để Lục Thanh Lam tiến cung làm thư đồng cho nàng, mặc dù nàng có chút chán ghét Lục Thanh Lam, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Lục Thanh Lam đang tính hành lễ với nàng, ai ngờ nàng lại kéo tay Lục Thanh Lam, hùng hùng hổ hổ nói, “Mau mau mau, bốn công chúa chờ người lâu lắm rồi. Người nhanh đến chơi đùa cùng Bốn công chúa đi.” Nói xong liền lôi kéo Lục Thanh Lam vào đại điện.

Lục Thanh Lam không khỏi buồn cười, nha đầu này còn là một người nóng tính nữa.

Nói là thư đồng, kỳ thực chính là chơi đùa. Hai tiểu cô nương ngồi trong điện sôi nổi chơi trò xếp gỗ. Đại khái nửa canh giờ trôi qua, mà cũng không thấy Tổng quý tần đi ra, cung điện lớn như vậy mà chỉ có hai ba cung nữ hầu hạ, Lục Thanh Lam cảm thấy thế này thì có vẻ rất kỳ quái.

Lục Thanh Lam âm thầm quan sát chung quanh, thấy hai bên đại điện có bày một bình phong rất lớn, trong lòng không khỏi sợ run, chẳng lẽ còn có người ẩn nấp phía sau bình phong kia sao?

Sau bình phong quả thật có người.

Đại tể sư, Trình phi cùng Tiêu Thiệu Giác thấy ánh mắt nàng quét qua đây, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ, tiểu nha đầu này còn nhỏ tuổi, như lại quá thông minh đi.

Kết quả trong lúc Lục Thanh Lam không để ý, lại làm đổ khối gỗ của Tam công chúa. Tam công chúa nhất thời giận dữ, “Sao ngươi lại làm ngã khối gỗ của ta?”

Lục Thanh Lam lại càng hoảng sợ, cho rằng nàng muốn nhảy vào đánh nhau với mình một trận, nhưng không ngờ Tam công chúa chỉ tức giận nói vài câu, lại nhớ lại lời Cửu hoàng huynh uy hiếp, nếu nàng còn dám động thủ đả thương Lục Thanh Lam lần nữa, Cửu hoàng huynh sẽ xem nàng như trò chơi đang thịnh hành trong kinh thành, mà phóng nàng lên tận trời cao. Từ nhỏ Tam công chúa đã sợ độ cao, chỉ tưởng tượng cái cảnh trong lời nói của Cửu hoàng huynh một chút thôi mà lòng dài lòng ngắn đều dựng đứng lên hết, cho nên lúc này nàng mới như quả bóng bị xì hơi nói, “Quên đi, ta không đánh nhau với ngươi đâu.”

Lục Thanh Lam thật không ngờ nàng có thể nhịn xuống, không phát hỏa như thế. Điều này lúc nàng mười lăm mười sáu tuổi còn chưa làm được, huống chi là bây giờ? Nhất định có người sau lưng dạy dỗ nàng. Trong nhất thời, Lục Thanh Lam cảm thấy có vô số nghi vấn không hiểu.

Lục Thanh Lam cầm một miếng gỗ ném xuống, rồi đơn giản nói, “Ở đây không có gì vui hết, chúng ta ra ngoài chơi đi.” Nàng cũng không muốn bị người phía sau tấm bình phong kia theo dõi.

Tam công chúa cũng là người không chịu ngồi yên, nghe xong lời này liền đem miếng gỗ ném đi, hào hứng đáp, “Tốt, chúng ta ra ngoài chơi.”

Sau khi hai tiểu cô nương vui sướng đi ra ngoài, ba người phía sau bình phong mới đi ra.

Trình phi nhíu mày hỏi, “Đại tể sư, ngươi xem có phải nàng ấy không?”

Đại tể sư bấm ngón tay tính toán một chút, cuối cùng gật đầu, “Mệnh cách của cô gái này so với Cửu điện hạ có chín phần giống nhau, chính là người chúng ta muốn tìm.”

Trên mặt Trình phi lộ vẻ kinh hãi vô cùng, “Làm sao có thể chứ, rõ ràng nàng không phải là người của Hạ tộc.” Trong khoảng thời gian này, bọn họ phải toàn bộ thuộc hạ trong Hạ tộc bí mật điều tra tất cả mọi chuyện của Trường Hưng Hầu phủ, rốt cuộc kết quả cuối cùng lại là Lục Thanh Lam đến một cộng lòng cũng không có quan hệ với Hạ tộc bọn họ.

Đại tể sư nói, “Việc này quả thật là rất khó giải thích. Nhưng Nguyệt thần đã an bài như thế, tất nhiên là có đạo lý của người.” Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Thiệu Giác, “Việc cấp bách nhất là cần phải giữ kín bí mật này, không thể để người khác biết tiểu cô nương này chính là mạng môn* của điện hạ. Đồng thời phải cố gắng để nàng bình an lớn lên.”

*Mạng môn: tính mệnh, điểm chết người

Tiêu Thiệu Giác vừa mới gật đầu, lại cảm thấy sau óc đột nhiên đau nhói.

Lúc này trong vườn hoa gần Trường Hi Cung, Lục Thanh Lam đang chơi đùa bỗng nhiên ôm đầu gào khóc ầm ĩ. Chuyện là Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam đi ra khỏi Trường Hi Cung, Lục Thanh Lam liền hỏi Tam công chúa ở đây có nơi nào chơi vui, Tam công chúa liền dẫn nàng đến vườn hoa này.

Trong vườn hoa có một khu rừng nhỏ, bên trong nuôi rất nhiều chim chóc. Tuy bây giờ là mùa đông, không có hoa hay cây cảnh gì, nhưng hai tiểu hài tử vẫn chơi vui vẻ tung búng. Hai người xoay quanh một thân cây trơ trụi, người đuổi ta trốn, chơi vui đến nỗi quên trời quên đất.

Tính tình Tam công chúa cũng rộng lượng, không mang thù, rất nhanh đem những chuyện không thoải mái quên hết. Tiếng cười như chuông bạc của hai tiểu cô nương truyền đi thật xa.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên Lục Thanh Lam kêu “Ôi” một tiếng, cuống quýt lấy tay che kín đầu mình, chỉ thấy một viên đạn màu vàng rơi xuống dưới chân, đang xoay tít rất nhanh.

Tam công chúa vội chạy đến, kỳ quái hỏi, “Làm sao thế? Làm sao thế?” Có chút nghi ngờ khom lưng nhặt viên đạn màu vàng trên đất lên nhìn. Kỳ lạ chính là, cách đó không xa, một viên đạn khác lại bay tới, đánh vào cánh tay của nàng, làm Tam công chúa cũng “Ài da” một tiếng, tức giận quay đầu lại.

Chỉ thấy cách đó vài chục bước, có một thiếu niên mặc bộ quần áo màu vàng, tay có sắc đỏ, mang theo mấy tiểu thái giám đứng đó, trong tay cầm một cây cung, chính là chìa về chỗ các nàng đang vui chơi. Thoạt nhìn thiếu niên này lớn hơn Tiêu Thiệu Giác một chút, đáng vẻ lớn lên có chút nhả nhận đoạn chính, vẻ mặt cao lạnh nhưng lại quần là áo lụa, làm người ta nhìn vào có cảm giác không thích.

Tam công chúa quát to một tiếng, “Bát hoàng huynh, huynh làm gì mà lại tùy tiện đánh người như thế!” Lục Thanh Lam là thư đồng của nàng, nàng tuyệt

đôi không cho phép người khác khi dễ Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chỗ Dựa

Lục Thanh Lam cũng nhận ra, thiếu niên này là hoàng tử thứ tám của Gia Hòa đế, Tiêu Thiệu Mân. Tiêu Thiệu Mân là con trai thứ hai của Tiền hoàng hậu, nói cách khác hẳn chính là đệ đệ cùng mẹ của Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, nhờ có hoàng hậu cùng nhị ca làm chỗ dựa cho hẳn, từ nhỏ hẳn đã ăn chơi suốt ngày không chịu học hành gì, ở trong cung hoành hành ngang ngược, làm muru làm gió, quả thực khiến người và quý đều ghét.

Kiếp trước Nhị hoàng tử đoạt ngôi thất bại, đầu tiên là bị Tiêu Thiệu Huyền giam cầm, sau lại bị bí mật xử tử. Bát hoàng tử vì bất tài vô học, không được lòng người nên được Tiêu Thiệu Huyền giữ lại, hơi hợt ban cho một tước vị Quận vương hoàn toàn không có thực quyền gì, chỉ có tác dụng duy nhất là tăng thêm danh tiếng cho Tiêu Thiệu Huyền mà thôi. Cái vị thô lỗ, ngang tàng lại không có đầu óc ấy tại kinh thành này từng gây ra không ít chuyện khiến người ta chê cười, mọi người cũng gọi hẳn là Hoang Đường vương gia.

Tiêu Thiệu Mân ha ha cười một tiếng: "Bỏ cung thích thì làm thôi, ngươi quản được sao?" Vừa nói vừa ném thêm một khối cầu tới đây. Viên cầu của hẳn đều được chế tạo từ vàng hòa lẫn đồng thau, đánh trúng vào người đau kinh khủng, vai Tam công chúa bị trúng một viên, đau đến mức oa oa khóc lên.

Nàng hét lớn: "Bát hoàng huynh, huynh là người xấu! Người xấu!"

Tiêu Thiệu Mân thấy nàng khóc nháo lại càng thêm vui vẻ, tiếp tục kéo dây cung vừa lui vừa bắn, "vèo vèo vèo" bắn trúng hai người mấy phát liên tiếp, khiến Tam công chúa khóc càng lớn. Tiêu Thiệu Mân hết sức thích thú, nói: "Lần này không có lão Cửu khốn kiếp kia giúp ngươi, ngươi khóc cũng vô ích."

Lục Thanh Lam cũng bị trúng vài viên, cũng đau dữ dội, nhưng lại không khóc. Thấy Tam công chúa muốn xông lên liều mạng với Tiêu Thiệu Mân, nàng đánh giá tình thế hiện giờ một chút, thấy bên người Tiêu Thiệu Mân có chừng mười tên thái giám, cứ cho là các nàng có thể xông đến gần Bát hoàng tử để đánh hẳn đi, thì chính bản thân các nàng cũng không hay ho gì.

Vì vậy nàng kéo Tam công chúa lại, nói: "Đừng để ý tới người xấu này, chúng ta đi!" Lôi kéo Tam công chúa muốn rời khỏi đó.

Tiêu Thiệu Mân đang chơi vui đến quên trời quên đất, sao có thể để mặc các nàng rời đi như vậy, "Muốn chạy à, không dễ đâu!" Hẳn vừa ra lệnh cho mấy tên thái giám tiến lên ngăn cản hai tiểu cô nương, vừa tập trung bắn đạn về phía Lục Thanh Lam, nhất quyết không làm cho Lục Thanh Lam khóc lén sẽ không ngừng.

Dù sao Lục Thanh Lam cũng còn nhỏ, thân thể yếu ớt, rõ ràng thấy viên đạn bay tới, nhưng tốc độ phản ứng của cơ thể không theo kịp tư duy, không tránh thoát được.

"Tiểu cô nương, ngươi khóc đi, khóc một tiếng bốn điện hạ sẽ bỏ qua cho ngươi."

Lại bị bắn thêm hai phát, quả thực như kim châm muối xát, nhưng dù sao nàng không phải là đứa nhỏ, tính tình lại quật cường. Tiêu Thiệu Mân càng muốn làm cho nàng khóc, nàng càng dứt khoát không khóc.

Mắt thấy lại thêm một khối cầu bay tới, bỗng có một bóng người lao ra, rút chủy thủ bên hông ra, leng keng một tiếng đánh rớt khối cầu kia.

Viên cầu này bay cực nhanh, phải là người có nhãn lực cùng tốc độ phản ứng cỡ nào mới có thể thoát cái đánh rớt một viên cầu đang bay trên không như thế, quả thực không phải là một nhân vật bình thường.

Người nọ chậm rãi thu hồi chủy thủ, lạnh lùng nói: "Chắc chắc chắc, Bát ca ức hiếp hai bé gái như vậy, thực sự là anh hùng đó nha!"

Thiếu niên này mặc áo choàng nhỏ màu xanh ngọc thạch, trên đầu đội kim quan khảm ngọc quý báu, mặt như quan ngọc, trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho không ai dám thân cận, không phải Tiêu Thiệu Giác thì là ai?

Tiêu Thiệu Mân thấy đệ đệ, miệng hùm gan sửa nói: "Cửu đệ, việc của Bát ca đệ quản ít chút đi."

"Nếu như đệ không thể không can thiệp thì sao?" Tiêu Thiệu Giác vừa dứt lời, liền lao nhanh tới trước mặt Bát hoàng tử, vừa rồi mỗi một lần Lục Thanh Lam bị bắn trúng, hẳn đều cảm nhận được nỗi đau đớn, không khác gì những viên cầu ấy đang bắn thẳng vào người hẳn. Hẳn cũng giống Lục Thanh Lam, không bao giờ để bản thân phải uất ức, lúc này mặt ngoài nhìn khá bình tĩnh, thực ra trong lòng đã phẫn nộ như điên.

Bát hoàng tử chỉ cảm thấy hoa mắt, còn không kịp phản ứng, đã bị Tiêu Thiệu Giác đoạt lấy cây cung. Bát hoàng tử lại càng hoảng sợ, dần lui về phía sau, nhưng đã không kịp nữa rồi. Tiêu Thiệu Giác nện thẳng một quyền lên mặt hẳn, chỉ thoáng chốc Bát hoàng tử đã chảy máu mũi đầm đề, bị Tiêu

Thiếu Giác đánh ngã ra đất.

Lại nói tiếp, Bát hoàng tử còn lớn hơn Tiêu Thiếu Giác một tuổi, nhưng Tiêu Thiếu Giác là người của Hạ tộc, bất luận là thể chất hay là trí tuệ, đều so với Bát hoàng tử cao hơn không chỉ một bậc, Bát hoàng tử đâu phải là đối thủ của hắn.

Tiêu Thiếu Giác găm đũa giầy mềm lên mặt hắn, Bát hoàng tử lập tức gào lên như lợn bị giết: "Không dám, huynh không dám nữa! Cứu đệ tha mạng!"

Tam công chúa thấy Tiêu Thiếu Giác chinh cho Bát hoàng tử phải khóc oa oa, cũng dừng khóc, chạy đến trước mặt hắn liên tục vỗ tay: "Đánh hay lắm! Đánh hay lắm! Xem huynh còn dám bắt nạt muội với Bảo nhi nữa hay không!" Vừa trải qua một phen đồng cam cộng khổ, xưng hô đối với Lục Thanh Lam đã được thăng cấp từ "Này" lên "Bảo nhi".

Tiêu Thiếu Giác vẫn chưa nguôi giận, cầm lấy khối cầu trong ngực Bát hoàng tử, dùng cung bắn loạn xạ lên người hắn, đánh cho Bát hoàng tử kêu cha gọi mẹ, oa oa khóc gào.

Lục Thanh Lam thấy vậy, rất là hả giận. Người xưa có câu "Đĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ nhân", nói cho dễ hiểu chính là người ta dùng cách gì đối phó với mình thì mình cũng dùng chính cách đó đáp trả lại họ, ăn miếng trả miếng, cứ để cho hắn ném thù mùi vị bị bắn đạn như thế đi.

Tận đến khi tất cả viên đạn đều đã được bắn hết, Tiêu Thiếu Giác mới ngừng tay. Trên mặt Bát hoàng tử nào là nước mắt nào là nước mũi, nhìn vô cùng buồn thảm, liên tục cầu xin tha thứ: "Cứu đệ tha mạng, đệ tạm tha cho ca ca đi. Ca ca cũng không dám nữa!"

Cái tên nhát gan yếu đuối này!

Mấy tên thái giám Bát hoàng tử mang tới muốn giúp đỡ chủ tử chạy thoát, đều bị Vệ Bân mang người bắt giữ lại, có mấy người muốn chạy đi Vĩnh Ninh cung của hoàng hậu bảo tin, cũng bị bắt trở về, quý thành một hàng.

Tiêu Thiếu Giác lúc này mới quăng cung sang một bên, "Bát ca thực sự không dám?"

Tiêu Thiếu Mân liên tục xoa tay, không hề dám phản kháng, chỉ biết là liên tục cầu xin tha thứ, "Thực sự không dám, huynh không bao giờ dám bắt nạt Tam muội muội nữa."

Tiêu Thiếu Giác hừ một tiếng: "Chỉ có Tam muội muội thôi sao?"

Tiêu Thiếu Mân lúc này lại trở nên nhanh trí, "Còn có tiểu cô nương này..."

Tiêu Thiếu Giác nói: "Lục tiểu cô nương..."

Tiêu Thiếu Mân biết nghe lời phải, "Huynh cũng không dám bắt nạt Tam muội muội và Lục tiểu cô nương nữa. Huynh, huynh thề với trời." Liền chỉ lên trời mà thề độc.

Tiêu Thiếu Giác nở nụ cười như một ác ma: "Đệ nhớ hình như hồi trước Bát ca từng thề, không bao giờ đến Ngọc Minh cung và Trường Hi cung gây sự nữa, trí nhớ của Bát ca kém thật đấy!" Hắn vỗ tay một cái nói: "Thề này đi, đệ sẽ làm người tốt đến cùng, bớt chút thời gian làm vài chuyện để giúp Bát ca ghi nhớ được lâu hơn chút."

Sắc mặt Tiêu Thiếu Mân đại biến: "Đệ, đệ định làm gì?"

Tiêu Thiếu Giác không đáp, đưa tay kéo Tiêu Thiếu Mân lên, từng bước một đi đến cạnh ao sen, Tiêu Thiếu Mân sợ đến mức mặt tái xanh hết cả, "Không, Cứu đệ đừng như vậy, huynh không biết bơi mà!"

Tiêu Thiếu Giác mất điếc tai ngơ, "rào rào" một tiếng ném hắn vào trong hồ sen lạnh như băng.

Mùa này nước ao lạnh đến tận xương, có nhiều chỗ còn kết thành một tầng băng mỏng, Tiêu Thiếu Mân vừa rơi vào nước, tim mặt gì đó đều đã sợ đến tê liệt, ở trong ao đập tay đập chân loạn xạ, "Có ai cứu mạng! Cứu mạng với!"

Tiêu Thiếu Giác lạnh lùng nhìn, nét mặt không có chút biểu cảm nào. mấy tên thái giám hắn dắt tới đều cảm như hén, không ai dám nói một chữ.

Tiêu Thiếu Mân càng vùng vẫy thì càng chìm xuống, chẳng mấy chốc nước đã ngập qua đầu của hắn, làm hại hắn uống ừng ực ừng ực hai ngụm nước ao. Chỉ trong khoảnh khắc, Tiêu Thiếu Mân đã chìm hẳn tới đáy, trên mặt hồ chỉ còn lại một ít bong bóng.

Vệ Bân bồn chồn lo sợ, "Điện hạ..." Nếu như thật sự chìm chết một vị hoàng tử, bất cứ người nào có mặt ở đây cũng đừng mong sống sót.

Về mặt Tiêu Thiếu Giác lại hết sức tự nhiên, khoát tay áo: "Không sao!"

Vệ Bân cũng không dám nói thêm cái gì.

Tam công chúa vốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi này giờ, đến lúc này cũng hơi sợ, trốn phía sau Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam lại càng hoảng sợ, thậm chí nghĩ thẳng nhóc này còn nhỏ mà đã ra tay độc ác như vậy, thảo nào sau này hắn có thể thống lĩnh cấm vệ cùng Đông Hán, trở thành thủ lĩnh chỉ huy lớn nhất.

Thời gian thoáng chốc kéo dài như cả một năm. Lại sau một lúc lâu, Tiêu Thiểu Giác thấy cũng tạm được rồi, mới khoát tay áo nói với Vệ Bân: "Vớt hán lên đi."

Vệ Bân không nói hai lời, y phục cũng không kịp cời, "bôm" một tiếng nhảy vào trong ao sen, nhanh chóng cứu được Tiêu Thiểu Mân.

Vớt lên rồi mới thấy, Bát hoàng tử quả thực đã dùng hết sức bình sinh mà chống đỡ, sau khi nôn ra vài ngụm nước liền từ từ tỉnh lại. Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Thiểu Giác, quả thực tựa như thấy được kẻ địch trời sinh, trong mắt đều là kính sợ.

Tiêu Thiểu Giác thân nhiên nói: "Như vậy, Bát ca đương nhiên sẽ không quên lời thề độc mà mình vừa phát." Nói xong câu đó, hán xoay người lại gọi Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam: "Chúng ta đi!"

Đi được vài bước, Vệ Bân tâm trạng không yên hỏi: "Hay là, nô tài phái người đưa Bát điện hạ về Vĩnh Ninh cung?"

Tiêu Thiểu Giác thân nhiên nói: "Không cần, người đưa hán mang tới chỗ mấy tên thái giám được thả, bọn họ tự nhiên sẽ đưa hán về."

Tiêu Thiểu Giác mang theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam trở về tấm điện của mình trong Ngọc Minh cung.

Lục Thanh Lam chẳng biết hán muốn gì, thực ra hành động vừa rồi của Tiêu Thiểu Giác làm nàng cũng rất kính sợ, nàng đã hạ quyết tâm, nhất quyết không thể trêu chọc con người gian ác này.

Tiêu Thiểu Giác gọi hai tiểu cô nương đến ngồi ở trên ghế, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, da mềm mịn, trên trán bị Bát hoàng tử dùng cung đánh một cái, sưng lên một cục u thật lớn, nhìn có chút dọa người.

Tiêu Thiểu Giác không tự chủ được sờ sờ trán của mình, cũng là vô cùng đau đớn, chẳng quakhông có nổi u mà thôi.

Hán phân phó Vệ Bân: "Mang cao băng cơ tiêu sưng tới."

Đôi mắt Lục Thanh Lam sáng bừng lên, nàng biết cao băng cơ tiêu sưng này, đây chính là một loại thuốc giảm sưng giúp lưu thông máu cực kỳ quý báu, nữ nhân dùng còn rất tốt cho da dẻ, kiếp trước ở trong cung nàng đã từng được dùng. Cao băng cơ tiêu sưng này chuyên cung cấp cho hoàng thất Đại Chu, trân quý vô cùng, dù là kiếp trước nàng cũng không thể thường dùng, không nghĩ tới hán có một lọ ở đây.

Vệ Bân nhanh chóng cầm tới một bình nhỏ tinh xảo màu trắng, mở nắp chai, lập tức liền có một mùi thơm kỳ lạ truyền đến. Tiêu Thiểu Giác ngồi xổm trước mặt của Lục Thanh Lam, dùng ngón trỏ lấy cao, chuẩn bị bôi lên mặt Lục Thanh Lam, hai người cách quá gần, Lục Thanh Lam hầu như có thể thấy từng lỗ chân lông trên mặt hán, liền nghiêng đầu một chút.

Tiêu Thiểu Giác nhíu mày, giọng điệu không vui: "Ngồi im!" Tiêu Thiểu Giác đương nhiên mất hứng, vận mạng của mình cùng người khác buộc chung một chỗ, không có một chút cảm giác an toàn, khiến hán đặc biệt khó chịu.

Lục Thanh Lam vốn nghĩ hán vừa cứu nàng, trong lòng tràn đầy cảm kích với hán, nhưng bây giờ thấy thái độ hán ác liệt như vậy, chợt cảm thấy không thoải mái, thầm nghĩ người này âm tình bất định, khó hiểu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bôi Thuốc

Ngón tay thon dài trắng nõn của Tiêu Thiểu Giác linh hoạt bôi bôi trét trét trên trán nàng, động tác của hán nhẹ nhàng thích hợp, giống như là tự bôi thuốc cho chính mình.

Thực ra Tiêu Thiểu Giác rất khâm phục tiểu cô nương này, bị khối cầu bắn trúng nhiều lần như vậy, trên đầu sưng lên một cục lớn, lại không rên tiếng nào, thật là một tiểu cô nương kiên cường. Tam công chúa cũng gặp chuyện tương tự giờ này vẫn đang ở một góc nức nở khóc liên tục.

Lục Thanh Lam âm thầm kinh ngạc, thầm nghĩ kiếp trước vị Cửu điện hạ này có tiếng là lãnh khốc vô tình, thủ đoạn máu tanh. Thế mà sao lúc giúp đỡ người ta lại thông thạo thành thực, thuận buồm xuôi gió như vậy?

Hiện tại Tam công chúa đang rất không vui. Nàng còn đang ngồi đợi mồi mả ở một bên, bản thân nàng cũng bị Bát hoàng tử đánh cho rất chật vật. Nhưng Tiêu Thiểu Giác lại không bôi thuốc cho nàng trước, ngược lại hán giúp Lục Thanh Lam bôi thuốc trước. Rốt cuộc ai mới là muội muội của hán chứ?

Tam công chúa lập tức chạy tới, lôi kéo cánh tay Tiêu Thiểu Giác, mắt long lanh nói: "Cửu ca ca, bôi thuốc cho muội trước, bôi thuốc cho muội trước."

Lông mày Tiêu Thiểu Giác cau lại, nói: "Trước tiên muội ngồi ở một bên đi."

Tam công chúa nói: "Không, huynh phải bôi thuốc cho muội trước."

Lục Thanh Lam cũng cảm thấy, dù là luận về mức độ thân thiết hay là địa vị cao thấp, Tiêu Thiểu Giác trước hết đều phải quan tâm Tam công chúa xong rồi mới tới lượt nàng.

Không ngờ Tiêu Thiểu Giác lại nói: "Trong hai người ai nhiều tuổi hơn?"

Tam công chúa so sánh giữa nàng và Lục Thanh Lam rồi nói: "Muội lớn hơn."

Tiêu Thiểu Giác gật đầu, "Đúng rồi. Phụ hoàng vẫn thường hay dạy chúng ta phải biết kính già yêu trẻ mà, nàng ấy nhỏ tuổi hơn muội, đương nhiên là phải bôi thuốc cho nàng trước."

"Nhưng, nhưng...." Tam công chúa dù sao cũng mới sáu tuổi, đầu thế nói lại được với Tiêu Thiểu Giác.

Tiêu Thiểu Giác nói: "Không nhưng nhị gì cả, muội ngồi ở một bên cho huynh, huynh giúp Lục tiểu cô nương bôi thuốc xong sẽ giúp muội!"

"Vâng." Tam công chúa hơi sợ vị Cữu ca ca này, không dám nói nữa, ngồi lại về ghế.

Lục Thanh Lam rất là kinh ngạc, nàng hậu tri hậu giác mà nghĩ đến: Cữu hoàng tử... Vì sao đối đãi với nàng tốt như vậy?

Động tác Tiêu Thiểu Giác rất nhanh, chẳng bao lâu đã bôi một lượt thuốc lên vùng đầu bị đánh của nàng, sau đó dùng một đôi mắt không có biểu cảm gì mà bảo Lục Thanh Lam "Cởi xiêm y."

Lục Thanh Lam vừa nghe lời này nhất thời trợn tròn mắt. Thằng nhóc này muốn làm gì?

Mây đẹp của Tiêu Thiểu Giác cau lại, vươn tay trực tiếp cởi nút buộc trên áo nàng. Lục Thanh Lam bắt đắc dĩ, đành phải tự cởi áo ngoài của mình ra, trên bả vai của nàng bị bắn trúng một phát, bầm tím, không biết sao Tiêu Thiểu Giác lại biết được.

Tiêu Thiểu Giác thấy nàng cởi áo ngoài, lộ ra áo trung y màu trắng tuyết bên trong, mặc dù áo trung y trắng tinh, nhưng lại không sánh được với làn da trắng hồng của nàng. Tiêu Thiểu Giác bôi cao băng cơ giảm sưng lên trên bả vai nàng, dù gì Lục Thanh Lam cũng không thật sự là một nhóc con năm tuổi, bị một nam tử xa lạ nhìn bả vai, lại còn tiếp xúc da thịt, khiến mặt nàng không khỏi ửng hồng.

Tiêu Thiểu Giác lại không có chút nào khác thường, với hắn mà nói, đối phương chỉ là một bé gái năm tuổi.

Chỉ vậy mà thôi.

Hắn xúc thuốc vào vết thương của nàng xong, liền thờ phào nhẹ nhõm nói: "Được rồi."

Lục Thanh Lam vội vàng mặc lại xiêm y.

Tam công chúa lúc này mới cao hứng chạy tới, lôi kéo cánh tay Tiêu Thiểu Giác, hai mắt sáng ngời trong suốt: "Cữu ca ca, giờ đến lượt muội."

Tiêu Thiểu Giác không nhận được thoát khỏi tay Tam công chúa, vút bình nhỏ cho Vệ Bán nói: "Người bôi thuốc cho muội ấy." Liền xoay người đi ra.

Tam công chúa không ngờ Tiêu Thiểu Giác không nể mặt mình như vậy, vừa đuổi theo vừa nói: "Cữu ca ca, Cữu ca ca chờ muội chút, huynh nói không giữ lời!"

Tiêu Thiểu Giác mắt điếc tai ngơ, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Tam công chúa buồn tui vô cùng, oa một tiếng khóc lớn lên.

Lục Thanh Lam chưa từng thấy ca ca nào như vậy, lòng nhất thời tràn đầy cảm phẫn. Nghĩ lại vừa rồi, Tiêu Thiểu Giác không kiên nhẫn với muội muội mình như thế, vì sao lại đối đãi với nàng tốt vậy?

Vệ Bán đến gần Tam công chúa, cười nói: "Công chúa điện hạ, hãy để cho nô tài bôi thuốc cho ngài đi."

Tam công chúa vừa khóc vừa nháo, nhưng cũng không làm trễ nải việc Vệ Bán bôi thuốc cho nàng.

Nán lại Tây thiên điện nghỉ ngơi một lát, Tiêu Thiểu Giác để Vệ Bán đưa Lục Thanh Lam ra khỏi cung. Trước khi đi Tam công chúa tức giận, cũng không nói chuyện với Lục Thanh Lam. Theo ý nàng, Tiêu Thiểu Giác chỉ quan tâm Lục Thanh Lam lại mặc kệ nàng, là Lục Thanh Lam đoạt ca ca của mình.

Lục Thanh Lam cười híp mắt, không hề lo lắng. Tính tình Tam công chúa nàng hiểu rất rõ, muốn làm nàng ấy vui cũng chỉ là chuyện trong chốc lát mà thôi. Huống chi Tam công chúa mất hứng mới tốt, như vậy sẽ không gọi nàng tiến cung khiến nàng chịu giày vò nữa. Nàng nghĩ nàng và hoàng cung này quả thực là bất tự tương khắc, không có lần nào tiến cung là không xảy ra chuyện.

Lục Thanh Lam xuất cung. Kỷ thị còn đang ở Đông hoa môn chờ nàng, tựa như vẫn mãi chờ ở đây, chừa từng về nhà. Hốc mắt Lục Thanh Lam không khỏi nóng lên.

Kỷ thị liếc mắt đã nhìn thấy trên trán Lục Thanh Lam có một cục u lớn, thoáng chốc nước mắt chảy xuống, lập tức ôm nữ nhi vào lòng: "Tam công chúa lại ăn hiếp con à, Bảo nhi đáng thương của mẹ!"

Không phải là Tam công chúa!

Lục Thanh Lam cọ cọ trong lòng Kỷ thị, sợ khai ra Bát hoàng tử thì lại càng hù dọa mẫu thân, liền nói: "Mẫu thân, Tam công chúa đối xử với Bảo nhi rất tốt, là Bảo nhi không cẩn thận ngã sấp xuống đập đầu vào ngưỡng cửa, mẫu thân đừng lo!"

Kỷ thị đầu chịu tin.

Hai mẹ con trở lại Hầu phủ, Lục Thanh thấy đầu nàng sưng lên một cục, cũng cảm thấy đau xót. Thực ra khối u trên đầu Lục Thanh Lam đã tan không ít, nhưng hai vợ chồng vẫn không yên tâm, vội vàng mời đại phu đến xem.

Đại phu kiểm tra tỉ mỉ thương thế của Lục Thanh Lam rồi cười nói: "Tiểu hài tử da mềm mại, dù chỉ va chạm một chút cũng rất dễ sưng lên, Lục cô nương đã bôi cao băng cơ tiêu sưng quý giá, lão phu ở đây cũng không có thuốc nào tốt hơn, nên sẽ không cho cô nương đơn thuốc khác."

Hai vợ chồng nhìn nhau, đều có chút giật mình, bọn họ cũng từng nghe tới cao băng cơ giảm sưng, quý báu vô cùng, thật không ngờ Trường Hi cung lại lấy ra cho nữ nhi sử dụng.

Bên này vừa tiễn đại phu đi, trong cung lại có người đến.

Người tới là một thái giám hơn ba mươi tuổi, nhìn rất hiền lành. Tự xưng là người của Trường Hi cung, cầm một lọ cao băng cơ giảm sưng mới, đưa cho Kỷ thị nói: "Tam công chúa nhớ tới thương thế của Lục cô nương, đặc biệt sai nô tài mang một lọ thuốc tới, xin Nhị lão gia Nhị phu nhân vui lòng nhận cho."

Trong cung ban thưởng đồ, Lục Thanh cùng Kỷ thị không dám không nhận.

Lục Thanh Lam vừa chơi với mấy ngón tay của mình, vừa ngẩng đầu lên nhìn tên thái giám, cái gì mà Trường Hi cung, cái gì mà Tam công chúa phái tới, toàn là nói bậy. Chính Tam công chúa cũng không có cao băng cơ giảm sưng!

Nàng biết rõ đây chính là thái giám bên cạnh Tiêu Thiệu Giác, Lục Thanh Lam từng gặp hắn ở Ngọc Minh cung. Hiện nhiên Tiêu Thiệu Giác đang dùng danh nghĩa của Tam công chúa để đưa cao cho nàng.

Việc này không cần thiết nói cho phụ mẫu, nàng cũng không vạch trần lời nói dối của tên thái giám. Chỉ là nàng cảm thấy hết sức bất an, rốt cuộc Tiêu Thiệu Giác có mưu đồ gì?

Vĩnh Ninh cung.

Tiền hoàng hậu nhìn nữ tử bị lạnh đến mức sắc mặt tái xanh, tay ôm lò sưởi răng đánh bò cạp run cầm cập, tức đến mức suýt nữa cắn nát hàm răng. Tiền hoàng hậu mặc một bộ cung trang màu vàng thêu hình phượng và mẫu đơn, đầu đội mũ phượng bằng Bát Bảo lưu ly, mặc dù tuổi đã bốn mươi, nhưng bảo dưỡng tốt, thoát nhìn cũng mới qua ba mươi một chút, mặc lên bộ phục sức đầy hoa lệ này lại càng có vẻ ung dung hoa quý, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần.

Khó trách được Gia Hòa để phù chính từ quý phi lên làm hoàng hậu, hơn hai mươi năm quang vinh cung chiều không dứt, lại còn sinh hạ hai đứa con trai cho ngài.

Bát hoàng tử khóc lóc ỉ ôi, nói: "Mẫu hậu, người nhất định phải làm chủ cho hài nhi!"

Tiền hoàng hậu yêu thương nữ tử hết mực, nhưng thấy hắn không có tiền đồ như thế, không khỏi cá giận nói: "Con thật đúng là một kẻ bất lực, con còn lớn hơn hắn một tuổi, sao bị hắn đánh thành như vậy mà không biết đánh lại?"

Bát hoàng tử lầu bầu nói: "Mẫu hậu cũng không phải không biết, Tiêu Thiệu Giác ngày thường thông minh, từ nhỏ đã theo bọn thị vệ học tập võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung, nhi tử đâu phải là đối thủ của hắn? Lần này nhi tử, nhi tử suýt thì bị hắn hại cho chết đuối, suýt thì không còn được gặp lại mẫu hậu nữa rồi...Hu hu hu..."

Tiền hoàng hậu nghĩ đến những thủ đoạn độc ác của Tiêu Thiệu Giác, tức giận đến mức trên trán nổi lên một đường gân xanh.

Bát hoàng tử vẫn còn lầu bầu làm nũng: "Mẫu hậu phải báo thù cho nhi tử đó!"

Đang nói, cung tỳ tiến đến thông truyền: "Hoàng hậu nương nương, Lỗ vương điện hạ tới."

Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh một năm trước đã thành thân mở phủ riêng, được phong là Lỗ vương. Theo tổ chế, hoàng tử nào được phong vương sẽ phải tới đất phong làm phiên vương, nhưng Gia Hòa đến vẫn chưa lập thái tử, nên hai vị Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đều ở lại kinh thành.

Tiêu Thiệu Cảnh năm nay hai mươi một tuổi, nhỏ hơn Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du ba tuổi. Hắn mặc một bộ măng trường bào cổ tròn màu lục sắc, đầu đội kim quan màu tím, thân hình cao lớn, dáng vẻ đầy khí phách. Những năm gần đây hắn cùng Đại hoàng tử tranh đoạt vị trí thái tử, mặc dù hắn còn trẻ tuổi, ngược lại lòng dạ lại khá sâu xa.

Tiêu Thiệu Cảnh hướng đến mẫu hậu hành lễ.

Tiền hoàng hậu thấy nhi tử anh khí bừng bừng, một đôi mắt hổ sáng ngời, trong lòng không khỏi vui mừng, nói: “Con biết tin rồi à.”

Tiêu Thiệu Cảnh đi tới trước giường ngồi xuống, đầu tiên là hỏi: "Bát đệ không sao chứ?"

Tiền hoàng hậu tức giận nói: "Không chết đuối nhưng suýt thì bị chết lạnh, tên tiểu súc sinh Tiêu Thiệu Giác, hạ thủ quá độc ác!"

Tiêu Thiệu Mân nước mắt lã chã nhìn hấn, "Nhị ca, huynh nhất định phải báo thù cho đệ!"

Tiêu Thiệu Cảnh an ủi vài câu, bảo hấn dưỡng bệnh thật tốt, sau đó cùng Tiền hoàng hậu đi vào trong mật thất bàn bạc.

Tiêu Thiệu Cảnh nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiền hoàng hậu liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện. Tiêu Thiệu Cảnh cau mày nói: "Bát đệ thật không nên thân, lớn tòng ngồng rồi mà suốt ngày chỉ biết ở trong cung bắt nạt Tam muội muội và một tiểu cô nương. Mẫu thân nên tìm cho đệ ấy một lão sư cao tay có nhiều học vấn, để dễ quản giáo đệ ấy."

Tiền hoàng hậu không vui nói: "Nó là đệ đệ con, cùi chỏ của con thế nhưng lại hướng ra bên ngoài?"

Tiêu Thiệu Cảnh cười nói: "Mẫu hậu, AMân với con là cùng một mẹ, trong tất cả huynh đệ chỉ có con và đệ ấy là có quan hệ gần nhất, con không hướng về đệ ấy chẳng lẽ lại hướng về Cửu đệ à?"

"Vậy sao con..."

Tiêu Thiệu Cảnh nói: "Mẫu hậu muốn xử lý việc này như thế nào?"

Tiền hoàng hậu nói: "Đương nhiên là kẻ nào đã gây ra họa phải bị trừng phạt nghiêm khắc, cũng là để đệ đệ con được hả giận, miễn cho sau này trong cung mọi người đều muốn cười lên đầu Vĩnh Ninh cùng chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Phân Xử

Tiêu Thiệu Cảnh nói: "Mẫu hậu cũng biết, trên danh nghĩa Cửu đệ là con của ngài, nhưng nếu ngài muốn động đến một sợi tóc của hấn, cũng phải được phụ hoàng đồng ý. Còn Ngọc Minh Cung thì đã sớm bị Trình Phi kiểm soát đến mức gió mưa không lọt vào. Giờ ngài muốn trừng phạt Cửu đệ, ngài có nghĩ tới chuyện phụ hoàng có chịu hay không?"

Tiền hoàng hậu nghĩ tới đây không khỏi tức giận: "Phụ hoàng con... thật bị Hạ Cơ dụ dỗ mê hoặc mất rồi, đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn đối với ả nhợ mãi không quên, tìm mọi cách che chở tên tiểu súc sinh này. Nếu không có phụ hoàng con làm chỗ dựa, tên tiểu súc sinh này sao dám ngồng cuồng đến thế chứ?"

Tiêu Thiệu Cảnh nói: "Đúng là như vậy, nếu như chúng ta truy cứu việc này đến cùng, cạn tào ráo máng với hấn, phụ hoàng nhất định sẽ che chở Cửu đệ, đến lúc đó chúng ta không chỉ không thể bắt hấn phải trả một cái giá thật lớn, trái lại còn có thể chọc giận phụ hoàng. Hơn nữa, đại ca vẫn luôn muốn lấy lòng hấn, một lòng muốn lôi kéo Cửu đệ về phe của mình, đến lúc đó tự dung chúng ta lại có thêm một cường địch. Cửu đệ thông minh nhạy bén, năng lực cũng rất mạnh, chúng ta không thể khơi khơi dâng tặng đại ca một nhân tài như vậy. Huống chi hấn còn có Quốc Công phủ làm chỗ dựa."

Tiền hoàng hậu nhíu mày nói: "Vậy theo ý con thì phải làm thế nào?"

Tiêu Thiệu Cảnh nói: "Nếu chúng ta biết rõ không làm gì được hấn, tại sao lại không rộng lượng một chút, chứng tỏ rằng mình khoan dung, bỏ qua chuyện cũ, để hấn phải nợ ơn nghĩa của chúng ta. Như vậy vừa được lòng của phụ hoàng, mà sau này chúng ta cũng có thể nhân cơ hội lợi dụng hấn."

Tiền hoàng hậu tức giận bất bình: "Lẽ nào cứ thế bỏ qua cho tiểu súc sinh kia? Mân Nhi chịu thiệt thòi nhiều như vậy mà không trả thù hấn chút nào sao?"

Tiêu Thiệu Cảnh lạnh mặt. Diện mạo của hấn khá tốt, nhưng khi nghiêm mặt lại, giữa hai hàng lông mày sẽ toát lên vẻ hung ác nham hiểm, ngược lại cũng có chút dọa người. "Có câu quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ tương lai nhi tử đoạt được ngai vàng, không phải chúng ta có thể mặc sức xử lý hấn hay sao!"

Tiền hoàng hậu không cam lòng, cứ do dự mãi, rốt cuộc đại nghiệp của nhi tử vẫn quan trọng hơn. "Việc nhỏ không nhẫn việc lớn sẽ loạn, nghe lời con vậy."

Trong Ngọc Minh cung, hai mẹ con Trình Phi cùng Tiêu Thiệu Giác cũng đang bí mật thương nghị với nhau.

Trình Phi rầu rĩ nói: "Mẫu phi biết con rất oán hận Vĩnh Ninh cung. Năm đó nếu không phải do Vĩnh Ninh cung giờ trò, Hạ tỷ tỷ cũng sẽ không sớm như vậy liền ngọc nát hương tiêu, những năm gần đây Vĩnh Ninh cung xem chúng ta như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, làm không ít chuyện xấu sau lưng chúng ta... Nhưng lần này con suýt thì làm Bát hoàng tử chết đuối, ta sợ bên kia sẽ không từ bỏ ý đồ."

Trên mặt Tiêu Thiệu Giác hiện lên ý cười nhạt. Năm xưa Tiền hoàng hậu thiết kế hại chết Hạ Huệ phi, tưởng là người chẳng biết quỷ không hay, đầu nghĩ đến thực lực và hiệu suất làm việc của mật vệ Hạ tộc so với Đông Hán cấm vệ còn cao hơn một bậc, sớm đã bị Tiêu Thiệu Giác tra ra dấu vết. Thật nực cười là Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh còn bày ra bộ dạng huynh trưởng từ ái để lôi kéo hắn.

"Mẫu phi yên tâm đi, nhi tử cũng không phải chỉ nhất thời muốn phát tiết oán hận mà làm vậy." Ánh sáng rét lạnh lóe lên trong đôi mắt hắn: "Mấy ngày trước đây Quốc tử giám Tế tửu Lâm đại nhân dâng tấu chương lên cho phụ hoàng, xin phụ hoàng lập Đại hoàng huynh làm thái tử, để bản dân thiên hạ được yên lòng. Mặc dù phụ hoàng không tỏ thái độ gì, nhưng trong triều lại xôn xao hết cả lên, một phái ủng hộ Đại hoàng huynh, một phái ủng hộ Nhị hoàng huynh, thế lực coi như là ngang nhau. Ngoại tổ phụ trong quân đội có uy vọng rất cao, nếu ngoại tổ phụ tỏ thái độ ủng hộ Đại hoàng huynh, thì e là cho dù Nhị hoàng huynh không muốn cũng vẫn phải đi đến đất phong làm phiên vương ... Đương nhiên trước mắt, Nhị hoàng huynh tuyệt đối không dám đắc tội chúng ta."

"Đây..." Trình Phi khó tin nhìn đứa nhỏ năm nay mới tám tuổi, "Lúc con đẩy Bát hoàng tử vào hồ, chỉ trong một khoảnh khắc đó thôi mà đã suy tính kỹ càng mọi việc như thế?"

Tiêu Thiệu Giác gật đầu.

Tuổi thọ của người Hạ tộc ngắn hơn người bình thường, cho nên tâm trí cũng trưởng thành sớm hơn chút. Thế nhưng đứa nhỏ này mới tám tuổi thôi mà, Trình Phi chỉ cảm thấy thật đau lòng.

Chuyện này tuyệt đối không ém nhem được. Đêm vừa buồn xuống, Gia Hòa để lập tức cho truyền hoàng hậu, Trình Phi, Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử... tất cả mọi người đều được triệu tập đến Kiến Thủy điện.

Ngoại trừ bốn người bọn họ, Gia Hòa để còn gọi tất cả nhi tử của mình, cùng với nữ nhi duy nhất là Tam công chúa Tiêu Nguyên San tới đây.

Gia Hòa để ngồi ở trên long ý to lớn, nhìn các phi tử cùng con cái quỳ đầy trên mặt đất, tức giận đến mức vỡ bần. "Từng người từng người cá người thực sự là quá tốt. Trẫm vừa nhận được thư cầu cứu khẩn cấp từ Vân Châu, đề ngăn sông Vân Thủy vừa vỡ, huyện Huỳnh Xương gặp đại nạn, ngàn vạn người không có nhà để về, bị lũ lụt cuốn cho chết chìm có đến mấy nghìn người. Con dân của trẫm bụng ăn không no quần áo rách rưới, thậm chí còn có người chết vì bị đông lạnh. Trẫm lo lắng đến sụt đầu mồ trán, các người thì hay rồi, không những không san sẻ giúp đỡ gì được cho trẫm, trái lại huynh đệ tương tàn. Đệ đệ đây ca ca vào hồ nước, suýt thì chết đuối? Trong lòng các người để chữ hiếu ở đâu, để tình cảm huynh đệ như tay chân ở đâu? Sách thánh hiền học được vớ đầu hết hả?"

Bát hoàng tử được Tiền hoàng hậu dắt tới, vì muốn tỏ ra hắn bị đệ đệ bắt nạt quá mức, nên trước khi đến Tiền hoàng hậu cố ý phái một đôi cung nữ đến để hóa trang cho hắn, bây giờ nhìn đôi môi hắn tím bầm, hai mắt dại ra, trông thê thảm không gì sánh được. Bát hoàng tử nghe thấy hình như phụ hoàng có ý bênh vực cho mình, khóc thút thít mà nói rằng: "Phụ hoàng, cầu phụ hoàng làm chủ cho nhi thần ạ, nhi thần bị lão Cửu đẩy vào hồ nước lạnh, suýt thì chết đuối chết lạnh, suýt thì không được đến đây gặp phụ hoàng nữa!" Hắn vừa nói vừa lết gối đến trước mặt Gia Hòa để, ôm lấy bắp đùi của ông, nước mắt nước mũi đua nhau chảy xuống.

Gia Hòa để nhìn bộ dạng nhi tử liền giận không chỗ phát tiết, giơ chân đá một cước khiến hắn lăn sang một bên, chỉ vào mũi hắn mắng to: "Người còn có mặt mũi ở trước mặt của trẫm mà khóc? Người là ca ca, còn lớn hơn lão Cửu một tuổi, thế mà bị hắn đánh cho một trận lại không trả đũa được, thật đúng là một phế vật! Nếu như người không có học vấn không có bản lĩnh đến thế, vậy trẫm đây lập tức đưa người đến Nam đại doanh, để tướng lĩnh ở đó huấn luyện cho người!"

Nam đại doanh nằm ngay biên giới giữa Đại Lương và Đại Tề, hai nước giằng co tranh chiến quanh năm, cứ năm năm lại có một trận đánh lớn, ba năm một trận đánh nhỏ, chết người như cơm bữa. Người ta đồn tướng sĩ Nam đại doanh hung hãn vô cùng, nếu Gia Hòa để thật sự đưa hắn đến đó, thì không biết hắn sẽ phải ném bao nhiêu khổ đây!

Bát hoàng tử nghe được ba chữ này, sắc mặt lập tức trở nên vàng như nghệ. Ngay cả khóc cũng không dám khóc.

Tiền hoàng hậu tái xanh mặt mày, những lời này của hoàng thượng là đang mắng bà không biết dạy con.

Hoàng đế mắng xong Tiêu Thiệu Mân, lại quay sang mắng Tiêu Thiệu Giác, "Lão Cửu, con quỳ đến đây cho trẫm"

Đầu gối Tiêu Thiệu Giác xê dịch lên hai bước, quỳ đến trước mặt Gia Hòa để. Gia Hòa để thấy trên khuôn mặt anh tuấn của hắn tràn đầy sắc thái quật cường, đôi môi mím chặt, tư thái cực kỳ giống mẫu thân đã mất của hắn. Tim của Gia Hòa để lập tức mềm nhũn đi.

Gia Hòa để nổi giận mắng: "Lão Cửu, con có biết con sai chỗ nào không?"

Tiêu Thiệu Giác cứng đầu nói: "Hồi bẩm phụ hoàng, nhi tử không biết!"

Hoàng đế tức giận đến ngã ngửa. "Người là đàn em mà lại hỗn láo với anh trai, đối xử với ca ca của mình như kẻ thù, như vậy là đại nghịch bất đạo, thế mà vẫn không biết sai sao!" Hoàng đế tức giận, cầm lấy nghiến mực định ném về phía đầu Tiêu Thiệu Giác.

Khóe miệng Tiêu Thiệu Giác hàm chứa ý cười nhàn nhạt, mắt không chớp lấy một cái.

Nghiên mực này được điều khắc chế tạo ra từ loại đá Kê Huyết cực phẩm, hoàng đế cũng biết nếu lần này đập trúng, đầu nhi tử sẽ không tránh khỏi bị tổn thương. Tiêu tử này tính tình quái cường, ấy thế mà không hề né tránh, hiện giờ ông đã leo lên lưng hổ, không ném thì lại rất ngượng.

Cũng may Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du bước nhanh tiến lên, giữ lại cổ tay của hoàng đế, sau đó quỳ trên mặt đất nói: "Phụ hoàng bớt giận, bọn đệ đệ không hiểu chuyện, đều là do nhi thần thân là huynh trưởng lại không chịu để ý dạy bảo, ngài đừng quá tức giận như vậy, ngài còn phải lo cho giang sơn xã tắc, nhất định phải giữ gìn sức khỏe mới được."

Trong khoảnh khắc lên lút đoạt lấy nghiên mực trên tay hoàng đế, không để lại chút dấu vết nào. Thực ra hoàng đế vốn cũng không định thật sự ném nghiên mực vào Tiêu Thiệu Giác, nên cũng vô cùng phối hợp buông lỏng tay ra.

Tiêu Thiệu Du mặc một bộ quần áo màu trắng, khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, thừa kế toàn những đặc điểm tốt của hoàng thất, mắt sao mày kiếm môi hồng răng trắng, cực kỳ tuấn lãng, mà càng khó có được chính là trên người hắn luôn toát ra vẻ ung dung hoa quý cùng khí chất nho nhã chỉ thuộc về văn nhân, tính tình hắn khá là ôn hòa, hết mực tôn trọng văn nhân, nên cũng rất được tầng lớp nhân sĩ trí thức yêu quý.

Giọng nói của hắn vô cùng êm tai, có thể dễ dàng khiến cho người ta nguôi giận, còn được tất cả người dân kinh thành tán dương là có tính khiêm tốn. Nhắc tới vị trí thái tử, hắn chính là người có tư cách kế thừa nhất. Đáng tiếc là tiên hoàng hậu mất sớm, hắn không có mẫu tộc giúp đỡ, thậm chí trong cuộc đấu tranh với Nhị hoàng tử, hắn còn đứng ở thế hạ phong.

Tiêu Thiệu Du nói: "Là do nhi tử không có dạy bảo tốt bọn đệ đệ, phụ hoàng muốn phạt thì phạt nhi tử trước đi."

Tiêu Thiệu Cảnh tức giận đến ngứa răng, trong lòng nhủ thầm, Đại hoàng huynh nói vậy mà cũng nói được. Chẳng qua, thân là đại ca, nói những lời này là chuyện đương nhiên, hắn là đệ đệ mà lại đi nói những lời này thì thật chả ra làm sao.

Gia Hòa để lại khá là ôn hòa với Đại hoàng tử: "Chuyện này không liên quan gì đến con, con lui xuống trước đi."

Tiêu Thiệu Du không dám kháng mệnh, quỳ lui sang một bên.

Gia Hòa để thấy Tiêu Thiệu Giác vẫn ngang bướng không chịu nhận tội, liền nổi giận: "Hay lắm, ngươi đã không biết hối cải như thế, vậy trăm không thể làm gì khác hơn là cho ngươi ném thử đòn roi. Ngươi ——"

Gia Hòa để đang muốn gọi thị vệ vào, bỗng nhiên từ trong đám người vang lên một tiếng "Oa" thật lớn, sau đó Tam công chúa hấp tấp chạy ra, ôm lấy Tiêu Thiệu Giác khóc lớn nói: "Phụ hoàng, Cửu ca ca là người tốt, người đừng đánh Cửu ca ca. Bát ca ca là người xấu, người muốn đánh thì đánh Bát ca ca đi."

Tiêu Thiệu Giác không thích nhất chính là đụng chạm với người khác, hoàng muội ôm hông của hắn khiến hắn không khỏi nhủ này.

Tam công chúa mới sáu tuổi, lúc khóc nhìn vô cùng đáng thương, cho dù ai nhìn cũng cảm thấy mềm lòng. Giọng hoàng đế nhu hòa hơn một chút, hỏi: "Lão Bát bắt nạt con à? Nó làm gì con?"

Tam công chúa vừa khóc vừa nức nở nói: "Bát ca ca đánh con, dùng một khối cầu lớn cỡ này nè." Tam công chúa một tay chỉ vào khối u to dùng trên đầu mình, một tay dùng sức mình họa. Theo động tác khoa tay múa chân của nàng, khối cầu kia cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng còn to hơn cả đầu của Tam công chúa.

Lúc đó Tiêu Thiệu Giác mới không nhanh không chậm lấy từ trong lồng ngực ra một khối cầu. Tam công chúa nhìn thấy mắt liền sáng lên, chỉ vào khối cầu trong tay Tiêu Thiệu Giác nói: "Chính là cái này!"

Thái giám tổng quản vội vàng cầm lấy khối cầu trình lên cho Gia Hòa để xem, sau đó thấp giọng nói một câu bên tai Gia Hòa đế: "Đúng là thế ạ."

Gia Hòa để nhìn viên cầu một lúc lâu, càng nhìn càng thấy giận. Viên cầu này dùng vàng trộn với đồng thau chế thành, trọng lượng cũng không nhẹ, nếu dùng cung bắn ra, trúng vào người sẽ đau cỡ nào chứ. Nếu thứ này mà bắn thẳng vào đầu, tuyệt đối có thể làm chết người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tham Ăn

"Ngươi hay dùng cách này để đối phó muội muội ruột của ngươi?" Hoàng đế quả thực giận không kèm được, rít gào với Bát hoàng tử. "Rốt cuộc con bé treu chọc ngươi chỗ nào, mà ngươi phải dùng viên đạn lớn như vậy đi bắn con bé, muốn bắn chết con bé mới được à? Nó mới được có sáu tuổi thôi!"

Hoàng đế hung hăng nện viên đạn lên vai Bát hoàng tử, Bát hoàng tử không dám trốn, toàn thân hắn run lên vì đau. Gia Hòa đế nói: "Súc sinh như ngươi cũng biết đau sao, thời điểm ngươi đánh muội muội ngươi sao lại không nghĩ thử, nếu viên đạn này đánh vào người ngươi, chính ngươi có đau hay không?"

Bát hoàng tử bị ai kêu lên: “Con không dám, con không dám”

Lúc này Tiêu Thiểu Giác lên tiếng, “Nếu Bát ca còn bắt nạt tam muội muội như thế, con sẽ còn quăng huynh ấy vào hồ sen. Từ nhỏ con đã phải chịu những đau khổ đó, thật không muốn khiến tam muội muội dẫm phải vết xe đổ của con!”. Hắn nói thật nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng hàm ý trong đó chính là Tiêu Thiểu Mân từ nhỏ đã bắt nạt đệ đệ là hắn, oán khí tích lũy qua bao nhiêu ngày tháng, lúc này mới bùng nổ.

Ai cũng đều biết hắn là đứa nhỏ không có mẹ, Trình phi ở trong cung cũng không có sức ảnh hưởng gì quá lớn, từ bé đến giờ hắn chịu không biết bao nhiêu là uất ức. Trong lúc nhất thời không ít người đều cảm thấy đồng tình với hắn. Theo như lời nói thì Tiêu Thiểu Giác hành động như vậy cũng không tính là quá đáng.

Tiêu Thiểu Cảnh thấy Ngọc Minh cung chiếm hết thượng phong, nếu mình vẫn im lặng không nói, e là Vĩnh Ninh cung cũng không có cơ hội xoay người. Bất đắc dĩ lúc này mới mở miệng nói, “Phụ hoàng, con nít cãi nhau âm ỉ cũng là chuyện bình thường. Bát đệ quả thực có lỗi, nhưng đó cũng chỉ là nhất thời ham chơi, tuyệt đối không có ý định muốn dồn người khác vào chỗ chết. Tục ngữ nói, đầu lưỡi không thể không chạm vào răng nanh, mấy người lớn như con với Đại hoàng huynh, hồi nhỏ cũng thường hay cãi nhau âm ỉ, đến khi trưởng thành còn không phải hòa hòa thuận thuận, huynh nhường đệ kính hay sao? Hai vị đệ đệ đều còn nhỏ, không bằng tiêu trừ đại giới (1), ngài thấy thế nào?”

(1) Tiêu trừ đại giới: chỉ cần có khuyết điểm nhỏ là dạy bảo khiến trách ngay, tránh cho sau này phạm phải sai lầm lớn.

Về mặt cảm tình, Gia Hòa đế vốn thiên về Tiêu Thiểu Giác, thấy Tiêu Thiểu Cảnh chủ động tỏ thái độ như vậy, ông cũng liền mượn nước đẩy thuyền, hỏi Tiền Hoàng Hậu ngồi bên cạnh một câu: “Hoàng hậu có ý kiến gì không?”

Tiền hoàng hậu hận đến nổi hàm răng cắn chặt, nhưng nhớ đến lời nói của con, vẫn lấy đại cục làm trọng: “Cảnh Nhi nói có lý, thần thiếp không có ý kiến.”

Hoàng đế lúc này mới nói: “Mẫu hậu cùng Nhị ca con đều cầu tình cho con, như vậy lần này trăm sẽ tạm thời cho qua. Nếu lại có lần sau, hai tội cùng phạt, nhất định sẽ không nhẹ.” Ông suy nghĩ một chút, nói: “Mau mau quay về cung của mình ngoan ngoãn học hành hết đi, trong vòng một tháng không ai được xuất môn!”

Bên ngoài thoát nhìn đều là trừng phạt như nhau, trên thực tế Bát hoàng tử lại bị thua thiệt nhiều nhất, hoàng đế thiên vị ai vừa nhìn là biết ngay.

Tiêu Thiểu Giác đã sớm đoán được kết cục này, cũng không ngoài ý muốn, dập đầu nói: “Tạ phụ hoàng ân điển.”

Tam công chúa thấy Cửu ca ca không bị phạt, vui sướng cười toe toét.

Mọi người rời khỏi Kiến Thủy điện, Nhị hoàng tử đi đến trước mặt Tiêu Thiểu Giác, đưa tay vỗ vỗ lên vai hắn, tươi cười ấm áp: “Bát đệ không hiểu chuyện, huynh về sẽ dạy bảo lại đệ ấy.”

Vai Tiêu Thiểu Giác hạ xuống, tránh thoát bàn tay hắn, gật gật đầu với Nhị hoàng tử: “Nếu Bát ca không đi trêu chọc Ngọc Minh cung và Trường Hi điện, sau này đệ cũng sẽ không khó xử huynh ấy nữa.”

Nhị hoàng tử cười cười, nhưng nụ cười kia lại có vài phần miễn cưỡng: “Đây là điều hiển nhiên!”

Tiêu Thiểu Giác chấp tay chào hắn rồi xoay người rời đi với Trình phi.

Nhị hoàng tử nhìn theo bóng dáng Tiêu Thiểu Giác chậm rãi đi xa, ánh mắt trở nên âm trầm. Lúc này một thiếu niên cao lớn mặc trường bào cổ tròn màu xanh đen, bên ngoài khoác áo gấm màu xanh ngọc thêu hoa đi tới, nói: “Đệ tiền Nhị ca xuất cung!”

Tiêu Thiểu Cảnh quay đầu nhìn hắn một cái, trên mặt hiện lên ý cười, kêu một tiếng “Tứ đệ”, sau đó nói: “Chúng ta đi nào.”

Đây chính là Tứ hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền.

Tiêu Thiểu Huyền khoảng mười ba mười bốn tuổi, đầu đội ngọc quan màu trắng, tóc được buộc chặt chẽ gọn gàng bên trong. Trong số các hoàng tử, hắn không phải là người khôi ngô tuấn tú nhất, nhưng thân hình hắn cao lớn, đôi mắt thâm thúy âm u, anh khí bừng bừng. Hơn nữa với thân phận hoàng tử cao quý, hắn thoát nhìn hết sức ung dung trang nghiêm, quyền rũ vô cùng.

Tam hoàng tử là kẻ gốc, vì vậy ngoại trừ Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử, thì Tiêu Thiểu Huyền được xem là vị hoàng tử lớn nhất. Mẹ ruột hắn có xuất thân thấp hèn, chỉ là một cung tì. Vì có một ít tư sắc, Gia Hòa đế khi còn trẻ từng có một lần uống say, liền lâm hạnh nàng. Sau khi xong việc Gia Hòa đế quên khuấy chuyện này, thật không ngờ chỉ một lần đó, cung tì kia liền hoài thai, về sau hạ sinh được một hoàng tử chính là Tiêu Thiểu Huyền.

Năm Tiêu Thiểu Huyền được năm tuổi, mẹ ruột qua đời, Gia Hòa đế giao hắn cho Tôn Hiền phi nuôi nấng. Ở hậu cung Tôn Hiền phi luôn luôn phụ thuộc vào Tiền hoàng hậu, bởi vậy Tiêu Thiểu Huyền từ nhỏ đã đi theo sau bóng Nhị hoàng tử lớn lên, đối với Nhị hoàng tử trung thành và tận tâm, là người thuộc “đáng của Nhị hoàng tử” mà ai ai cũng biết.

Hai người sống vai mà đi.

Tiêu Thiểu Huyền nói: “Phụ hoàng thiên vị Lão Cửu như thế, thật khiến người ta hâm mộ!” Hắn xuất thân hèn mọn, Gia Hòa đế đối xử với hắn rất nhạt nhẽo xa cách, không hề sủng ái hắn giống như sủng ái Nhị hoàng tử, Cửu hoàng tử.

Tiêu Thiệu Cảnh thở dài một hơi, nói: "Lão Bát không tốt, mẫu hậu lại quá cung chiều đệ ấy... Đệ sống ở trong cung, hãy giúp huynh quản giáo chỉ điểm đệ ấy nhiều hơn." Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ bằng hữu như heo, bào đệ ruột thịt của hắn chẳng những không thể hỗ trợ, mà còn suốt ngày cản trở hắn.

Tiêu Thiệu Huyền kính cẩn nói: "Đệ đệ nhớ kỹ." Lại nói: "Lão Cửu khắp nơi che chở Trường Hi cung, chẳng lẽ thật sự muốn làm một ca ca tốt bảo vệ muội muội à?"

"Tổng Quý tần vốn là thị nữ hồi môn của Trinh phi nương nương, Ngọc Minh cung cùng Trường Hi cung luôn luôn hỗ trợ lẫn nhau, cùng suy nghĩ cùng hành động..." Lúc này hắn mới nghe ra hàm ý trong lời nói của Tiêu Thiệu Huyền: "Ý của tứ đệ là?"

Tiêu Thiệu Huyền nói: "Ngày nào đệ cũng học chung với lão Cửu, tính tình hắn thế nào, đệ là người hiểu nhất. Hắn luôn luôn ngạo mạn lạnh lùng, thường ngày cho dù có thấy người ta bắt nạt tam muội muội, cũng vờ như không thấy, nhị ca không cảm thấy lần này lão Cửu phản ứng có hơi quá khích rồi sao?"

Có băng cơ hóa úr cao, không qua mấy ngày, vết thương của Lục Thanh Lam đã lành lại.

Tam công chúa lại cho vùi nàng vào cung làm bạn.

Ngày hôm ấy, Kỳ thị trang điểm cho Lục Thanh Lam, lại một lần nữa tự mình đưa nàng tiến cung. Ra đại môn Hậu phủ, Lục Thanh Lam năn nỉ nói: "Mẫu thân, chúng ta vào cung từ chợ đông đi."

Kỳ thị cười chột chột lên trán nàng, nghĩ rằng nàng tham ăn, lại nghĩ nữ nhi trước nay vẫn được sủng ái trăm bề, vài lần tiến cung bị không ít khổ, bà không đành lòng từ chối, liền đồng ý.

Chợ đông là nơi buôn bán sầm uất nhất, náo nhiệt nhất kinh thành. Xiếc, ảo thuật, mãi nghệ, quán ăn vặt... cái gì cần có đều có. Ở đây quây hàng bán đồ ăn vặt rất nhiều, vừa đến chợ đông, Lục Thanh Lam liền cảm thấy hưng phấn, muốn xuống xe đích thân đi mua đồ ăn.

Kỳ thị không lay chuyển được đưa con thích ăn vặt này, liền mang theo nón che, nắm lấy bàn tay mập mập của khuê nữ xuống xe ngựa, tự mình đi mua đồ. Lục Thanh Lam vừa đi dạo một bên, vừa mua kẹo hồ lô, kẹo đường, kẹo hình người, khoai lang nướng, hạt dẻ nướng... cả một đồng đồ.

Kỳ thị thấy khuê nữ nhà mình tham ăn như thế, nhin không được trêu ghẹo nói: "Mua lắm đồ như vậy, con có ăn hết được không?"

Lục Thanh Lam cười tủm tỉm nói: "Tất nhiên là không kịp ăn rồi, con mang đến cho Tam công chúa ăn."

Kỳ thị ngây cả người, vốn cảm thấy mang đồ ăn vặt dân gian vào trong cung, đưa cho các chủ tử ăn hình như không ổn, phải biết rằng mấy thứ này thường ngày ngay cả Trường Hưng hậu phủ cũng không ăn. Nhưng lại nghĩ đến nếu có thể dùng những thứ này đến "hối lộ" Tam công chúa, Bảo nhi ở trong cung cũng có thể tốt hơn chút, nên không ngăn cản nữa.

Kỳ thị néo néo khuôn mặt bánh bao của nữ nhi, "Bảo nhi của chúng ta thật thông minh, biết mua đồ ăn đồ cho Tam công chúa vui vẻ."

Lục Thanh Lam ưỡn ưỡn ngực thẳng, đắc ý dào dạt nói: "Hiển nhiên!" Nàng đây còn không hiểu Tiêu Nguyên San thì ai hiểu chứ, muốn thu mua nàng ấy thật sự rất dễ dàng.

Kỳ thị sai người dùng giấy dầu bọc kín đồ ăn, ôm nữ nhi một lần nữa lên xe. Nán lại ở chợ đông thêm một chút, lúc đến Đông Hoa môn, tiểu thái giám Trường Hi cung đã đang đứng chờ.

Kỳ thị ôm Lục Thanh Lam xuống xe. Lục Thanh Lam hôn một cái chụt lên mặt mẫu thân, nói: "Mẫu thân về nhà đi, không cần ở chỗ này chờ Bảo nhi đâu, buổi chiều giờ Mùi phái quân sự tới đón Bảo nhi về là được rồi."

Vô cùng hiểu chuyện.

Kỳ thị ở trên gương mặt nàng hôn rồi lại hôn, nói: "Bảo nhi mau vào đi thôi, không cần quan tâm đến mẫu thân."

Lục Thanh Lam thở dài một hơi, biết mẫu thân sẽ không về nhà.

Đi theo tiểu thái giám đến Trường Hi cung, Lục Thanh Lam vào phòng của Tam công chúa, liền thấy Tam công chúa mặc một bộ đồ màu đỏ tươi, chân mang giày vải, búi song nha kế, đang ngồi nghịch một cái cườ liên hoàn.

Tam công chúa là người lộ rõ cảm xúc trên mặt, thấy Lục Thanh Lam vào, tất cả chán ghét viết ngay trên mặt. Nếu không phải Cửu hoàng huynh răn đe nàng không được ức hiếp Lục Thanh Lam, nàng hận không thể nhảy lên đuổi Lục Thanh Lam ra ngoài.

Lần trước Cửu hoàng huynh tự mình bôi thuốc cho nàng ta, lại quẳng mình cho Vệ Bản, Tam công chúa hiện tại còn đang tức giận, thế sẽ không chơi chung với Lục Thanh Lam.

Cho nên Lục Thanh Lam tiến vào, nàng không để ý cũng không quan tâm.

Lục Thanh Lam cũng không hành lễ với nàng, trái lại tự đến một cái ghế nhỏ bằng gỗ từ đàn ngồi xuống bên cạnh, lấy bọc giấy dầu ra, bày từng món từng món ăn nàng mua đến ra trước mặt.

Kẹo hình người, kẹo đường, kẹo hồ lô, hạt dẻ nướng...

Trong phòng thoáng chốc tràn ngập các loại mùi hương khác nhau. Lục Thanh Lam cầm lấy một chuỗi kẹo hồ lô ăn ngon lành.

Ngay từ đầu Tam công chúa còn có thể khờng chế được chính mình không quay sang nhìn Lục Thanh Lam, nhưng nàng là công chúa được trăm cung ngàn sủng, chưa từng ra khỏi cung ăn đồ ăn vặt dân gian này nọ, đừng nói đến gặp, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe tới.

Con nít nào có chịu nổi dụ dỗ mê hoặc như vậy, huống chi nàng là một kẻ còn tham ăn hơn cả Lục Thanh Lam.

Cổ nàng càng kéo càng dài, thấy Lục Thanh Lam nhai kẹo hồ lô răng rắc rắc rắc, rốt cục không chịu nổi ném cườ liên hoàn sang một bên, chạy đến đứng ngay gần cạnh Lục Thanh Lam, thật cẩn thận hỏi: "Bảo nhi, người đang ăn gì thế?"

Nghe được xưng hô "Bảo nhi" này, Lục Thanh Lam biết, chỉ vì cái ăn mà Tam công chúa đã vứt tôn nghiêm ra xa vạn dặm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Làm Bạn

Thấy Tam công chúa đã bị dụ dỗ, Lục Thanh Lam cười toe toét: "Cái này gọi là kẹo hồ lô đường, ta mua ở chợ đông đó."

Đôi mắt to xinh đẹp của Tiểu công chúa tràn đầy tò mò, "Chợ đông, chợ đông là ở đâu?"

"Chợ đông à..." Lục Thanh Lam kiên trì giải thích cho nàng: "Chợ đông chính là một cái chợ rất lớn," nàng dùng tay minh họa, "Trong đó có bán rất nhiều rất nhiều đồ." Cuối cùng lại nhấn mạnh thêm một câu: "Còn có thể mua được thật nhiều thật nhiều thức ăn ngon nữa."

Tam công chúa nghe tới có nhiều đồ ăn vặt lập tức liền đối với chợ đông hứng thú bừng bừng: "Chợ đông tốt thật đó nha!" Nàng cẩn thận từng li từng tí cầm lấy một cây kẹo đường, kẹo đường vốn dĩ được nặn thành đủ loại hình thù, hôm nay Lục Thanh Lam mua tới là một con thỏ nhỏ. Tam công chúa nói: "Đây là cái gì?"

"Đây là kẹo đường!" Lục Thanh Lam giải thích cho nàng: "Sự phụ nặn kẹo đường sẽ căn cứ theo yêu cầu của người mua mà nặn kẹo đường thành các hình động vật, người xem cây kẹo hình con ngựa nhỏ này cũng là kẹo đường." Lục Thanh Lam chỉ vào một cây kẹo đường khác, nói với nàng.

Tam công chúa ngạc nhiên nói: "Cái này cũng ăn được à?"

"Đương nhiên là ăn được, người thử một miếng xem." Lục Thanh Lam động viên nói.

Một thứ đáng yêu như vậy, Tam công chúa thật không nỡ cắn, nhưng nàng lại thêm chết rồi, cuối cùng vẫn cảm thấy ăn là trên hết, liền cắn vào lỗ tai của con thỏ nhỏ: "Ngon thật đấy!" Tam công chúa vừa ăn, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười thật rạng rỡ.

Lục Thanh Lam nói: "Đây có là gì đâu! Đồ ăn ngon ở chợ đông còn nhiều gấp nghìn gấp vạn lần đồ này. Sự phụ nặn kẹo đường ở chợ đông có thể nặn một cái kẹo lớn cỡ này lận nè!" Tay chân của nàng dùng sức mà minh họa.

Tam công chúa nhìn đến choáng váng, trong mắt tràn đầy sùng bái: "Bảo nhi người lợi hại thật đấy! Đáng tiếc mẫu phi ta không cho ta xuất cung, nếu không ta nhất định phải đi đến chợ đông xem thử cho biết."

"Không sao!" Lục Thanh Lam rất hào khí mà vỗ bả vai của nàng: "Người không thể đi ra ngoài, nhưng người thích ăn cái gì, ta sẽ mua vào cho người ăn."

"Thật không!" Tam công chúa vui đến muốn điên luôn rồi, "Bảo nhi người đối với ta thật tốt." Những chuyện không thoải mái lúc trước đã sớm quên sạch.

Lục Thanh Lam vỗ ngực nhỏ của mình: "Hai chúng ta là bạn tốt mà, bạn tốt sẽ giúp đỡ lẫn nhau. Người nói có đúng hay không?"

Tam công chúa liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, hai ta là bạn tốt, là bạn cực tốt!" Giọng nói mười phần khẳng định.

Lục Thanh Lam liền nở nụ cười.

Đánh rắn phải đánh đập đầu! Thu phục được rồi!

Hai tiểu cô nương vô cùng vui sướng ngồi ăn vặt cùng nhau, Tam công chúa như một đứa trẻ hiếu kỳ liên tục hỏi han, hết chuyện này đến chuyện kia, liên miên không dứt, Lục Thanh Lam kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Mới vừa rồi vẫn còn đang giận nằng kia, nhưng kẻ tham ăn với kẻ ăn tham là dễ có tiếng nói chung với nhau nhất, nên chỉ trong chớp mắt Tam công chúa đã coi Lục Thanh Lam là bạn tri kỷ, là bạn thân tốt nhất trần đời.

Tam công chúa lần lượt nếm thử tất cả các món, ăn đến nỗi cái bụng nhỏ tròn vo. Hai cung nữ giữ cửa lối đầu vào nhìn một chút, thấy hai tiểu cô nương vừa nói vừa cười, bầu không khí đặc biệt hài hòa, không khỏi lấy làm kì lạ.

"Nguy rồi!" Tam công chúa chợt như nhớ tới cái gì, hét to một tiếng.

Lục Thanh Lam lại càng hoảng sợ, hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Tam công chúa xịu khuôn mặt nhỏ nhắn xuống nói: "Mấy thứ này ăn ngon như vậy, mà ta không nhớ đến Cửu ca ca."

Lục Thanh Lam nghĩ thầm, Tiêu Thiệu Giác là người quy củ như vậy, sao có thể ăn những món ăn vật bình dân được mua từ chợ phía đông được. Giống như là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc cùng tiết mục cây nhà lá vườn, Tiêu Thiệu Giác là loại người không nhiễm khói bụi trần gian, chỉ ăn những loại thức ăn tinh xảo giống như hân vậy.

Tam công chúa nói: "Cửu ca ca vì giúp ta, đã bị phụ hoàng phạt cấm túc tại viện của mình. Phụ hoàng phạt huynh ấy ở trong cung đóng cửa đọc sách, một tháng không được ra khỏi cửa."

Lục Thanh Lam tay vẫn đang ăn, trong lòng thầm nghĩ lần trước hân suýt làm Bát hoàng tử chết đuối chết lạnh, chỉ bị phạt cấm túc một tháng đã được coi là rất nhẹ rồi.

Tam công chúa nhìn trên bàn ăn có bảy tám loại đồ ăn vặt, chỉ còn lại có cây kẹo hình người đang bay trên trời là còn nguyên vẹn, chưa bị hao tổn. Tam công chúa thật ra là người rất có tình có nghĩa, liền dùng giấy dầu gói kỹ cái kẹo hình người, lôi kéo Lục Thanh Lam nói: "Đi, chúng ta mang cái kẹo hình người này tới cho Cửu hoàng huynh ăn đi."

Lục Thanh Lam không có ý định muốn gặp Tiêu Thiệu Giác, bởi vì nàng nghĩ Tiêu Thiệu Giác lúc lạnh lúc nóng, tâm tình bất định, thật khó để hầu hạ. Nhưng vẫn bị Tam công chúa kiên quyết lôi đến Ngọc Minh cung.

Ở cửa Tây Thiên điện liền gặp được Vệ Bân.

Vệ Bân năm nay mười tuổi, gia cảnh trong sạch, là người được Đại tể sư đặc biệt chọn ra để hầu hạ Tiêu Thiệu Giác. Vì hân cũng là người Hạ tộc, cho nên hân là tâm phúc đáng tin của Tiêu Thiệu Giác.

Vệ Bân thấy hai tiểu cô nương vội vã chạy tới đây, hành lễ cười nói: "Tam công chúa, Lục cô nương, hai vị muốn gặp điện hạ sao? Điện hạ đang đọc sách trong tiểu thư phòng đấy ạ."

Lục Thanh Lam tỉ mỉ quan sát Vệ Bân, thấy hân mặc một bộ quần áo thái giám màu đen, dáng vẻ môi hồng răng trắng cực kỳ thanh tú, ở trong đám thái giám tuyệt đối là đẹp mắt nhất, trong lòng lập tức cũng thoải mái. Tiêu Thiệu Giác thật là biết thưởng thức, bên cạnh hân có người nào, vật nào mà ko đẹp mắt đâu?

Tam công chúa gật đầu: "Vậy chúng ta đi tìm Cửu hoàng huynh."

Cũng không cần Vệ Bân thông báo, liền lôi kéo Lục Thanh Lam đi vào tiểu thư phòng.

Nói là tiểu thư phòng, kỳ thật chỉ là một gian trong Thiên điện mà thôi. Ở đây cũng trang trí cũng thật ngăn nắp, dưới khung cửa sổ nhỏ ở phía tây bày một thư án bằng gỗ được chạm khắc hình hoa lê, trái phải hai bên tường lần lượt là hai giá sách to lớn, sách vở được sắp xếp thật ngay ngắn, Tiêu Thiệu Giác đang ngồi trên ghế thái sư, chăm chú viết chữ trên tờ giấy tuyên thành trắng tinh.

Hôm nay Tiêu Thiệu Giác mặc một áo choàng lụa dệt hoa màu vàng pha đỏ, đeo đai ngọc màu xanh nhạt, mặt mày của hân tinh xảo như là búp bê vậy. Lục Thanh Lam đã gặp hân mấy lần, nhưng chưa bao giờ thấy hân mặc trùng bộ quần áo nào, trong lòng không khỏi thầm oán: "Mới có bao tuổi mà đã bày đặt để ý ăn mặc!"

Tiêu Thiệu Giác để bút xuống, nhíu nhíu mày: "Sao các ngươi lại đến?" Thời gian hân viết chữ, thường không thích người khác tới quấy rầy, ngay cả Vệ Bân cũng bị đuổi ra ngoài.

Vừa nghe thấy giọng điệu này, Lục Thanh Lam liền biết hai người bọn họ không được hoan nghênh. Nhưng Tam công chúa thì nghe không hiểu, vô cùng vui vẻ chạy đến bên hân, lôi kéo tay áo Tiêu Thiệu Giác, thật cẩn thận lấy gói giấy dầu ra như đang hiến vật quý: "Cửu ca, đây là kẹo hình người Bảo nhi mua cho muội, ăn rất ngon, muội không ăn, cầm tới cho huynh ăn thử."

Tiêu Thiệu Giác không dấu vết lại nhíu mày, khẽ giật tay áo của mình ra khỏi tay Tam công chúa, liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam. Tiểu cô nương này còn nhỏ mà đã biết dùng thức ăn lấy lòng Tam công chúa, cũng không phải ngu ngốc.

Cửu hoàng tử điện hạ từ trước đến nay thích người thông minh.

Tam công chúa đã không kịp chờ đợi liền mở gói giấy dầu lộ ra kẹo hình người bên trong, tràn ngập mong đợi mà đưa cho Cửu hoàng tử. "Cửu ca, huynh ăn thử! Cái này rất ngon."

Cửu hoàng tử ừ một tiếng, nói có lệ: "Huynh không đói, muội ăn đi." Đây là một lời cự tuyệt rất rõ ràng.

Nhưng Tam công chúa tuổi còn nhỏ, còn chưa biết nhìn thái độ người khác, "Cửu ca, đây là Bảo nhi muội muội mua được từ chợ đông. Bảo nhi muội muội nói ở chợ đông có rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon." Liên tiếp thổi phồng cho thức ăn của mình.

Cửu hoàng tử không nhin được, đẩy cánh tay Tam công chúa ra: "Các người đi ra ngoài chơi đi, ta muốn viết chữ."

Lục Thanh Lam thấy không vừa mắt, tiến lên giữ cánh tay Tam công chúa: "Công chúa, chúng ta đi ra ngoài đi." Người ta đã biểu hiện rõ ràng như vậy, cũng không cần phải mặt nóng dán mông lạnh nữa.

Tam công chúa là một đứa bé rất bướng bỉnh, nhét đồ vào tay Lục Thanh Lam rồi nói: "Bảo nhi, cái này lằngrui mua, người đưa cho Cửu ca ca ăn đi."

Lục Thanh Lam như đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay, trong lòng thầm nói, người là muội muội hấn, đưa cho hấn mà hấn còn không ăn thì ta càng không có cách. Nhưng khi nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tam công chúa tràn ngập mong đợi, nàng cũng không thể lên tiếng cự tuyệt.

Không thể làm gì khác hơn là gờ tay lên cho có lệ, "Nè, mau ăn đi."

Kiểu gì cũng bị cự tuyệt thôi, Lục Thanh Lam hoàn toàn không ôm hy vọng gì.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiêu Thiếu Giác cứ thế nhìn chằm chằm Lục Thanh Lam, đến khi thấy Lục Thanh Lam có chút sợ hãi, mới nói ra một câu: "... Người gọi ta là gì?"

Lục Thanh Lam không thích thái độ của hấn đối với muội muội, cho nên ngay cả "Cửu điện hạ" cũng không gọi, với cả tuổi nàng còn nhỏ, Tiêu Thiếu Giác cũng không thể lấy cớ này để trị tội nàng.

Không nghĩ tới con rùa thú này lại nghe thấy.

Lục Thanh Lam không thể làm gì khác hơn là nói lại một lần: "Cửu điện hạ, ăn kẹo hình người đi ạ."

Tiêu Thiếu Giác vốn định cự tuyệt, nhưng không hiểu thần xui quỷ khiến thế nào lại cầm lấy gói giấy dầu, cầm kẹo hình người được nặn hết sức khéo léo tinh xảo lên, nhìn hồi lâu mới cắn xuống.

Cắn một miếng rất nhỏ.

... Liền tan vào miệng.

Dù là những món ăn vặt được mua ở ngoài đường, thế nhưng Lục Thanh Lam lúc mua cũng rất chú ý, về mặt vệ sinh là tuyệt đối không có vấn đề, chứ nếu Tam công chúa ăn xong mà bị đau bụng, nàng liền khéo quá hóa vụng.

Tam công chúa thấy Cửu ca rốt cục cũng chịu ăn đồ do nàng đề cử, liền cười thật tươi. Lục Thanh Lam cũng không nghĩ tới hấn lại nể tình như thế, sờ đầu một chút, nhất thời cảm giác mông lung.

Cầm thấy món này miễn cưỡng cũng có thể gọi là ăn được, Tiêu Thiếu Giác liền chậm rãi ăn hết toàn bộ cây kẹo hình người. Có tướng mạo đẹp thật là tốt, Lục Thanh Lam không muốn thừa nhận cũng không được, động tác trong lúc ăn của Cửu hoàng tử vô cùng ưu nhã, cực kỳ bắt mắt, hết sức mê người.

Tam công chúa gấp rút hỏi: "Thế nào, Cửu ca, ăn ngon không?"

Vệ Bân dâng lên một chiếc khăn sạch sẽ, Tiêu Thiếu Giác tỉ mỉ lau miệng lau tay rồi mới nói: "Ăn cũng được."

Có thể có được một câu đánh giá như vậy của Cửu hoàng tử chuyên môn soi mói đã là mười phần đáng quý.

Vốn chờ Tiêu Thiếu Giác ăn xong kẹo hình người, Lục Thanh Lam đã muốn lời kéo Tam công chúa rời đi. Nhưng Tam công chúa lại muốn xem Cửu hoàng tử viết chữ, nên Lục Thanh Lam phải cùng Tam công chúa và Tiêu Thiếu Giác ở trong viện ngắm người cả buổi sáng.

Lúc hai tiểu cô nương rời đi, Vệ Bân quả thực thấy thật hy hữu. Không ai hiểu rõ chủ tử hơn hấn, Cửu hoàng tử là một người thích thanh tĩnh, khi ngủ cũng phải bắt bọn thái giám đuổi hết chim chóc trong sân đi. Hồi trước Tam công chúa cũng thích quần quít lấy hấn, nhưng chưa bao giờ hấn để nàng bước vào thư phòng của hấn. Ngày hôm nay hai tiểu cô nương lú ra lú rú suốt từ sáng cho tới trưa, không hề dừng lại lấy một lần.

Rốt cuộc chủ nhân làm cách nào mà nhin được tới bây giờ?

Tiêu Thiếu Giác thấy mình cũng thật lạ, hôm nay ở cùng với hai tiểu cô nương, sao tâm tình lại hiền hòa yên lặng đến thế, nhưng hấn cũng không nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trắc Phi

Tam công chúa ở trong viện của mình chiêu đãi Lục Thanh Lam cơm trưa, tự mình đưa Lục Thanh Lam tới cửa. Tam công chúa chính là một người như thế, yêu cũng tốt, hận cũng tốt, tới đều là vừa dứt khoát vừa mạnh mẽ, thế giới ở trong mắt nàng chỉ có hai màu đen trắng, mọi người không là bằng hữu chính là địch nhân.

Đĩ nhiên, tuyệt đại đa số mọi người đều bị tính vào hàng ngu địch nhân, bằng hữu thì căn bản không có mấy. Nàng một khi đã cho rằng người nào là bằng hữu là của nàng, sẽ khăng khăng một mực đối tốt với nàng.

Lục Thanh Lam mang đến cho nàng đồ ngon như vậy nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy, thoáng cái liền chinh phục lòng của nàng. Huống chi nàng còn biết một chỗ thú vị như chợ phía đông, biết nhiều đồ ăn ngon mà nàng chưa từng gặp qua, Lục Thanh Lam đáp ứng tương lai đợi nàng trưởng thành, thời điểm phụ hoàng cho phép nàng xuất cung, mang nàng đi ăn những đồ ăn ngon của kinh sư, Tam công chúa liền lập tức đem Lục Thanh Lam thành tri kỷ tốt nhất của mình rồi.

Đến Đông Hoa môn, Tam công chúa lôi kéo tay Lục Thanh Lam không nỡ buông ra, Lục Thanh Lam liên tục cam đoan hai ngày nữa nàng nhất định tiến cung, đến lúc đó lại mang cho nàng mấy thứ ăn vặt dân gian, Tam công chúa lúc này mới lưu luyến không rời nhìn nàng ra khỏi đại môn của Tử Cấm thành.

Kỷ thị ở cửa gần đó, thấy rõ ràng, thấy hai tiểu cô nương lưu luyến không rời, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ. Lục Thanh Lam lên xe ngựa, Kỷ thị vội vã hỏi nàng: “Tam công chúa tại sao tốt với người như vậy?”

Tại trong ấn tượng của nàng, Tam công chúa điều ngoa tùy hứng, ngang ngược kiêu ngạo, luôn khi dễ Bảo Nhi.

Lục Thanh Lam cười nói: “Mẫu thân, ta không phải nói nha, Tam công chúa rất tốt. Chúng ta đã trở thành hảo bằng hữu rồi, nương sau này rút cuộc không cần lo lắng cho ta nữa rồi.”

Kỷ thị cười đến mức không ngậm miệng được, nàng và Tam công chúa quan hệ tốt rồi, tiến cung cũng sẽ không bị khi phụ sĩ nhục, cuối cùng có thể yên tâm.

Hai mẹ con trở lại Hầu phủ, vừa lúc gặp phải đại tỷ tỷ Lục Thanh Oánh nhà cũ vừa thăm người thân trở về. Lục Thanh Oánh là trưởng nữ Lục Hân, mặc một thân thân bối tử màu xanh nhạt thêu hoa mai, bên dưới là một cái váy bạch thủy mai hoa sa màu trắng, nàng năm nay mười lăm rồi, dáng người cao gầy, dung mạo tuy không phát triển bằng hai nha đầu chi thứ hai, nhưng cũng là khí chất đoan trang tự nhiên hào phóng, rất có khí độ của đại gia khuê tú.

Lục Thanh Oánh tiến lên hành lễ với Kỷ thị, lại sờ lên đầu Lục Thanh Lam, kêu lên: “Bảo Nhi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn nàng, ngọt ngào kêu một tiếng: “Đại tỷ tỷ.”

Đại phòng tuy không phải thân sinh của Lão Hầu gia, nhưng quan hệ cùng nhị phòng từ trước đến giờ luôn luôn thân cận, Kỷ thị cũng rất thích chất nữ đảm thỏ văn nhã, hành sự quy củ này, liền cùng Lục Thanh Oánh hàn huyên mấy câu lúc này mới tách ra.

Trên đường trở về, Lục Thanh Lam bỗng nhiên ghé vào tai Kỷ thị hỏi: “Mẫu thân, Đại bá mẫu có phải là đang làm mai cho đại tỷ tỷ? ‘Lục Thanh Oánh mười lăm rồi, theo lí mà nói Phùng thị nên làm mai cho nàng rồi.’

Kỷ thị cười ha ha, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nàng nói: “Người bé tí hiểu được cái gì gọi là hôn sự sao? Liền hỏi vấn đề này.”

Lục Thanh Lam kháng nghị nói: “Ta sao không biết. Bảo Nhi biết bàn việc hôn sự sẽ phải thành thân, thành thân sau sẽ phải sinh em bé.”

Kỷ thị thấy nàng nói được giống như giống như khuôn hình, cực kỳ đáng yêu, không nhịn được đem nữ nhi ôm vào trong ngực, hôn một cái. Nàng hôm nay cao hứng, liền cùng Lục Thanh Lam nhiều lời vài câu: “Đại bá phụ của người vốn là ý định đem đại tỷ tỷ người bàn cho nhi tử của một vị đồng môn hảo hữu, là một người đọc sách. Nhưng là nhà kia không có sản nghiệp gì, đại bá mẫu của người lo lắng đại tỷ tỷ người chịu khổ, vẫn không đáp ứng.”

“Đại bá mẫu từ trước đến giờ rất nghe lời Đại bá phụ, cửa hôn sự này nhất định có thể thành, đúng không mẫu thân?”

Kỷ thị điểm cái trán nữ nhi cười nói: “Bảo Nhi thật là thông minh!” Vị đại tẩu kia của nàng xuất thân tiểu môn nhà nghèo, không có chủ kiến gì, sao có thể lay chuyển được Lục Hân chứ.

Lục Thanh Lam lại lẩm bẩm một câu: “Đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân thì tốt rồi.” Nàng quần quít lấy Kỷ thị nói: “Mẫu thân, chúng ta có thể giúp đỡ đại bá phụ hay không, để cho đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân a?”

Kỷ thị kỳ quái nói: “Người sao lại muốn cho đại tỷ tỷ sớm đi thành thân?”

Lục Thanh Lam ra vẻ con nít đáp: “Đại tỷ tỷ sớm đi thành thân, có thể sớm một chút sinh tiểu cháu ngoại trai cho ta rồi.”

Lục Thanh Oánh được chỉ cho Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi, Lục gia bắt đầu bị trói lại chiến thuyền của Hoàng trưởng tử. Về sau Hoàng trưởng tử đoạt đích thất bại bị giết, Nhị hoàng tử muốn đem Trường Hưng Hầu phủ nhỏ tận gốc. Trường Hưng Hầu phủ đến bước đường cùng, chỉ đành phải tìm kiếm chỗ dựa mới, lúc này mới đầu phục Tử hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, trở thành một thanh đao sắc bén trong tay hắn.

Có thể nói bị kịch đời trước nàng và Trường Hưng Hầu phủ bắt đầu, cũng là bởi vì Lục Thanh Oánh gả cho Hoàng trưởng tử.

Nàng nhất định phải nghĩ cách phá hư cửa hôn sự này mới được.

Lại nói đến chuyện Tế tửu* Quốc Tử Giám Lâm Hằng dâng thư thỉnh lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, mấy ngày nay ở trong triều ồn ào huyền ảo. Hoàng đế mặc dù không nhắc tới, nhưng thái độ thập phần ái muội. Làm quan viên hạ cấp, điều thứ nhất chính là hiểu rõ thánh ý, đều cảm thấy thái độ của Gia Hòa đế lần này có chỗ buông lỏng, nói không chừng chính là điềm báo trước muốn lập thái tử. Lúc này, ai không vội vàng dâng tấu, bán cho thái tử tương lai một cái ân huệ, tương lai thái tử đăng cơ cũng có thể đi theo kiếm nhiều thứ tốt.

祭酒(Tế tửu): Vốn chỉ vị trưởng bối vậy rượu tế thần trong yến tiệc thời cổ đại, đến đời Hán bắt đầu dùng làm danh xưng thầy giáo trong các học quan.

Bởi vậy đám đại thần như ong vỡ tổ dâng tấu, xin lập Hoàng trưởng tử, cũng có xin lập Hoàng thứ tử, nhất thời tấu chương giống như tuyết rơi mà bay đến Kiến Thủy điện.

Cho đến khi chuyện này phát sinh không sai biệt lắm, Gia Hòa đế triệu tập năm vị Các lão của nội các, cùng với các vị Thượng Thư của lục bộ tại Kiến Thủy điện mở hội nghị. Mọi người thỏa mãn cho rằng hoàng đế đây là đang cùng các vị đại thần thương lượng chọn lựa nhân tuyển cho vị trí thái tử, không nghĩ rằng hội nghị tối cao cấp biệt này vừa kết thúc, nhân lúc trời tối Đại Lý Tự liền dẫn người bắt Lâm Hằng đưa vào ngục giam.

Gia Hòa đế ở đại triều hội tuyên bố tội danh của Lâm Hằng: “Vọng nghị quốc chính, nguyên rủa quân thượng.” Lập hay không lập thái tử vốn nên là chuyện do một mình hoàng đế quyết định, người đi theo làm chuyện không phải là vọng nghị quốc chính thì là cái gì? Hoàng thượng đang xuân thu chính thịnh, người thế nào cũng phải buộc hoàng đế lập thái tử, người đây không phải là chửi mắng nguyên rủa hoàng đế chết sớm thì là cái gì.

Trong lúc nhất thời đại thần toàn bộ triều đình người người cảm thấy bất an. Quá nửa ở đây đều dâng tấu cho Gia Hòa đế, đây chẳng phải là mỗi người đều được gánh một cái tội danh “Vọng nghị triều chính, nguyên rủa quân thượng”. Đúng lúc này hoàng đế nói tha cho bọn hắn chỉ là phạm lỗi lần đầu, không nhắc chuyện cũ, lần này cũng chỉ trừng trị thủ phạm.

Trong lúc nhất thời ai cũng không dám nhắc lại chuyện lập thái tử.

Gia Hòa đế trở lại Kiến Thủy điện, cho mời Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử tiến vào. Hai người mới là trung tâm của bão táp chính trị lần này, bởi vì ai cũng không đoán ra tâm tư của Hoàng đế, bởi vậy hai người không yên bất an tiến vào, không biết phụ hoàng thu thập bọn hắn như thế nào.

Gia Hòa đế đối với hai nhi tử ngược lại là vui vẻ hoà nhã, nửa câu cũng không đề cập chuyện lập thái tử, ngược lại hàn huyên cùng bọn họ việc nhà. “Hai người các ngươi ra Tử Cấm thành, đều tự khai phủ thành thân, cũng đã được mấy năm đi. Trẫm chính là vẫn chờ ôm Hoàng tôn đầu, hai người các ngươi phải nhanh lên.”

Tiêu Thiệu Du và Tiêu Thiệu Cảnh liếc nhau một cái, nhất thời đều có chút lúng túng. Hai người bọn họ một người xuất cung hai năm, một người xuất cung một năm, Tiêu Thiệu Du sinh hai nữ nhi, Tiêu Thiệu Cảnh sinh một nữ nhi, toàn bộ đều không có nhi tử. Cũng khó trách hoàng đế sốt ruột rồi.

Gia Hòa đế nói: “Án quy chế, hai người các ngươi thành thân vương, ngoại trừ một vị chính phi, còn có hai vị Trắc Phi. Trẫm hôm nay liền cho các ngươi bổ sung đi. “Hắn suy nghĩ một chút nói: “Thiếu chiêm sĩ Chiêm sĩ phủ Lục Hân, học vấn tài giỏi nhân phẩm cũng tốt, ta nghe nói hắn có một trưởng nữ tên là Lục Thanh Oánh, phẩm mạo đều là nhân vật tốt nhất để tuyển chọn, ta xem liền chỉ cho lão Đại làm Trắc Phi đi.”

Không đợi Lục Thanh Lam nghĩ ra biện pháp nhanh đưa Đại tỷ tỷ xuất giá, thái giám phái tới tuyên chỉ của nội cung cũng đã tới cửa.

Gia Hòa đế chọn đích trưởng nữ Trường Hưng Hầu phủ Lục Thanh Oánh làm Trắc Phi Hoàng trưởng tử.

Già trẻ toàn gia quỳ gối trước cửa chính đường Hầu phủ tiếp chỉ, nghe xong văn phong hoa lệ của thánh chỉ ngày đó, biểu tình tất cả đều tựa như lão tử chết nướng.

Lại nói tiếp Gia Hòa đế năm nay cũng sắp năm mươi rồi, thế nhưng trong triều đến nay vẫn chưa lập thái tử. Hiện giờ hoàng tử trưởng thành chỉ có hai, thái tử vị ứng với một trong hai. Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du là trưởng tử, vừa chiếm đích lại chiếm trưởng, nhưng người cho rằng Hoàng trưởng tử là người có năng lực tranh đoạt đại vị thái tử nhất vậy thì sai lầm rồi.

Bởi vì Hoàng trưởng tử cũng không được hoàng thượng quá ưa thích. Nguyên nhân nha, trong cung có đủ loại phiên bản, có một loại cách nói là nguyên hậu của Gia Hòa đế, thân mẫu của Hoàng trưởng tử mã hoàng hậu, là tiên Hoàng cũng rắn đưa cho Gia Hòa đế, cũng không được chào đón. Sau khi Mã hoàng hậu chết vèn vèn một tháng, hoàng đế liền đem tiền quý phi phụ chính (từ thấp lên làm vợ) thành hoàng hậu, có thể thấy được những thứ truyền thuyết này không phải là tin đồn vô căn cứ không có lửa thì sao có khói*.

空穴来风 không huyệt lai phong. Có lỗ trống thì gió mới vào

Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử, đều là con trai trưởng, một người là nhi tử của người mình ghét, một người là nhi tử của chân ái, người nói Gia Hòa đế nghiêng về người nào?

Lần này hoàng đế trừng phạt nặng Quốc Tử Giám Tế tửu Lâm hằng vì dâng thư bảo vệ Hoàng trưởng tử, liền mơ hồ có thể thấy được một chút manh mối. Đoạt đích cũng không phải là đùa giỡn đâu, một khi thất bại, đây chính là toàn gia cũng muốn chết hết theo.

Vốn là Trường Hưng Hầu phủ thực lực hùng hậu, chỉ cần làm thuần thần trung thành với hoàng đế, tương lai bất luận người nào làm hoàng đế, không thể thiếu một phần vinh hoa Phú Quý, bây giờ bị cột vào một chỗ cùng với Hoàng trưởng tử vị tằng minh lăng*, ai có thể cam tâm tình nguyện?

未曾明朗 vị tằng minh lăng: chưa từng tỏ sáng

Tiền thái giám tuyên chi, các nam nhân của Trường Hưng Hầu phủ tề tựu tại trong thư phòng của Lão Hầu gia triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

Về mặt Lục kháng u ám, thần sắc nghiêm trọng nói với Lục hân: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Đại nha đầu làm sao lại trở thành Trắc Phi của Hoàng trưởng tử? Lúc trước như thế nào một chút tin tức cũng không có?”

Lục hân cũng có chút mộng: “Nhi tử lúc trước cũng không nghe thấy chút tiếng gió nào. Nhi tử vừa rồi lặng lẽ hỏi vị nội thị truyền chỉ kia, nội thị nói cho nhi tử, chuyện Trắc Phi của các hoàng tử lần này là Thánh thượng thánh tâm độc đoán, lúc trước cũng không cùng Hoàng hậu nương nương và các nương nương trong cung thương nghị. Chuyện này, làm nhi tử có chút nhìn không ra.”

Trong lòng hân âm thầm hối hận, hôn sự của nữ nhi sớm đi quyết định thì tốt rồi.

Lẽ ra chuyện tuyển phi cho các hoàng tử, đó là chức trách của Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đột nhiên nhúng tay, rốt cuộc trong lòng là nghĩ như thế nào? Thật là thánh tâm khó dò a

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Độc Kế

Lục Kháng phiền não đi tới đi lui trong thư phòng, "Cái này như thế nào cho phải?" Hiện đang ở trong trường hợp này, hân là thật không muốn cùng dính líu quan hệ gì với Hoàng trưởng tử.

Ý nghĩ của Lục Thần thì đơn giản hơn nhiều: “Nếu là ý chỉ hoàng thượng, vậy còn có cái gì thương lượng, nỏ mảy nỏ mặt mà đem chất nữ gả đi là được, chúng ta cho dù không muốn còn có thể kháng chỉ bất tuân sao?”

Lục Hân chợt đứng lên: "Ta hỏi thăm một chút, xem trong các đồng liêu có tin tức gì không!" Lục Kháng trầm trọng gật gật đầu: "Người đi đi."

Người một nhà thương lượng mấy câu, liền giải tán.

Lục Diệp từ đầu đến cuối chỉ như đồ bài trí, bản thân cũng không có nhận xét gì, cũng không nhúng vào. Trở lại häng Phong uyển, Triệu thị hỏi tới, hân liền đem thương nghị của mọi người nói cho thê tử nghe.

Triệu thị nghe xong, con người chuyển chuyển nói: "Chẳng lẽ Lão thái gia thật sự định đem Đại nha đầu gả cho Hoàng trưởng tử, đem Trường Hưng Hầu phủ đóng đinh ở gốc cây Hoàng trưởng tử phản tráng không lớn này ư?"

Lục Diệp nói: "Thánh chỉ cũng đã tuyên rồi, ngoại trừ gả đi, còn có thể làm gì?"

Tam thái cười lạnh: "Những nam nhân các người lo chuyện còn không chu toàn bằng một vị phụ nhân như ta. Muốn phải sạch quan hệ cùng Hoàng trưởng tử, lại không đến mức kháng chỉ bất tuân, biện pháp cũng không phải là không có."

"Người một cái nữ tặc nhân gia, có thể có được biện pháp gì?" Lục Diệp có chút không tin.

Trong mắt Triệu thị hiện lên một tia hung ác ngoan tuyệt: "Đại nha đầu xuất giá còn một đoạn thời gian, mà tổng yếu cũng phải từ Trường Hưng Hầu phủ xuất giá. Nếu trước khi xuất giá có chuyện gì không hay xảy ra, hoàng thượng cũng không thể trách đến Hầu phủ chúng ta không phải sao!"

Lục Diệp nghe rõ ý của nàng: "Người nói những gì đấy, rốt cuộc là một cái mạng, lại là chất nữ chúng ta. . . Biện pháp này, vô luận như thế nào cũng không được!"

Triệu thị hừ lạnh nói: "Người nghĩ người Lục gia lương thiện? Người cho rằng ta lại nguyện ý làm ác nhân sao, ta làm như vậy còn không phải là vì cả cái hầu phủ này. Hiện giờ Nhị hoàng tử được Thánh thượng trúng ý nhất, mẫu tộc cũng cường đại nhất, Thánh thượng sau trăm tuổi người lên ngôi hẳn là Nhị hoàng tử không thể nghi ngờ. Hiện giờ hai Hoàng tử thành tranh giành thái tử vị cang đầu đến tựa như ô nhân kê, người cho rằng về sau Nhị hoàng tử thượng vị, sẽ đối với Hoàng trưởng tử hạ thủ lưu tình? Đến lúc đó Trường Hưng Hầu phủ có thể có cái gì tốt? Huống chi, nói đến nói đi, Đại nha đầu cũng không phải là chất nữ ruột thịt của người, người đau lòng cái gì?"

Nhà mẹ đẻ của Triệu thị Bình Lương hầu chính là đem hết bảo vật đều thế chấp trên người Nhị hoàng tử, nàng cũng không hi vọng nhà mẹ đẻ nhà chồng

đổi nghịch, nàng kẹp ở giữa có thể làm sao bây giờ?

Lục Diệp nhất thời nói không ra lời. Triệu thị cứng rắn bắt hấn đi thư phòng của Lão Hầu gia Đạt Quan đường.

Lão thái thái cũng ở đây.

Tâm tư Lục Kháng giờ phút này lo lắng không yên, tức giận nói: "Các người tới làm cái gì?"

Tam thái thái đẩy Lục Diệp một cái, Lục Diệp bất chấp nói: "Nhi tử nghĩ đến một biện pháp, có thể khiến cho Hầu phủ thoát khỏi cục diện lúng túng hiện giờ."

Lục Kháng đối với nhi tử không đến nơi đến chốn vẫn có chỗ hiểu biết: "Người có thể nghĩ ra cái biện pháp gì tốt? Đi đi đi, đừng ở chỗ này thêm phiền."

Lão thái thái nghe xong lời này có chút mất hứng, "Hầu gia, để cho lão Tam nói biện pháp của hấn một chút, nếu có chỗ nào không thích đáng, người lại đuổi người đi cũng không muộn."

Lục Kháng và Tam lão gia giống nhau, có vài phần sợ vợ, chẳng qua không có nghiêm trọng như Tam lão gia mà thôi, nghe xong liền cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này bên ngoài thư phòng của Lão Hầu gia, có hai vị khách không mời mà đến, nhưng lại là huynh muội Lục Văn Đình và Lục Thanh Lục Thanh Lam. Lão Hầu gia đem Lục Văn Đình coi là đích trưởng tôn, thập phần coi trọng, vẫn luôn mang theo bên người tự mình giáo dưỡng, Lục Văn Đình buổi chiều muốn đi theo Lão Hầu gia học cưỡi ngựa bắn cung, Lục Thanh Lam liền theo hấn cùng đến.

Hai người được gã sai vặt của Lục Diệp mang đến ngăn ở ngoài cửa, chết sống không cho đi vào. Lục Thanh nhìn thấy vẻ mặt thần sắc Lục Diệp và Triệu thị quý đi vào thư phòng của tổ phụ, liền ý vào bản thân tuổi nhỏ không ai phòng bị, đi vào nghe mưu kế của bọn họ là cái gì.

Vì vậy hướng về phía ca ca đưa cái ánh mắt. Hai huynh muội cũng là tâm ý tương thông, Lục Văn Đình hiểu ý, một phen nín lấy cổ áo của gã sai vặt kia.

Mắng: "Thằng ranh con nhà người có phải mất bị mù rồi hay không, cũng không nhìn một chút tiểu gia ta là ai? Người nào không biết Đạt Quan đường này, cho tới bây giờ đều là tiểu gia ta tự mình quản, người là hạ hạng gì, còn dám ở trước mặt tiểu gia ta ra oai?"

Gã sai vặt kia vốn so với Lục Văn Đình còn lớn hơn hai tuổi, nề hà Lục Văn Đình ngày thường cao lớn, lại từ nhỏ đi theo danh sư học nghệ, một thân võ nghệ đã cực kỳ thuần thực, lại bị hấn nắm cổ không thể động đậy. Không khỏi hoảng hốt.

Lục Thanh Lam thừa cơ hội này, "Huych" Một tiếng vào trong phòng.

Lục Diệp rốt cuộc là người mềm lòng đấy, lấp bắp nửa ngày, cũng không nói ra được về sau. Triệu thị thật sự là nhìn không được, nhận lấy đầu gối, nói: "Triều đại Long Hưng, hoàng đế đột nhiên đem chi nữ của Lễ bộ Thị Lang chỉ cho đương kim thái tử làm chính phi, Diệp Hạo Nhiên xem xét biết hoàng đế đối với thái tử bất mãn, làm khôi lên chi tâm của thái tử, sợ tương lai chuyện xấu của thái tử làm liên lụy toàn gia Diệp phủ, liền lệnh kỳ nữ uống một ly rượu độc, chết bất đắc kỳ tử, hôn sự hai nhà bỏ mặc. Sau đó bất quá một năm, hoàng đế hạ lệnh phế thái tử, quan viên trong triều bị dính líu vô số, Diệp Hạo Nhiên bởi vì trắng sĩ đoạn cô tay, toàn gia có thể bảo tồn, về sau Diệp Hạo Nhiên làm quan tới Văn Uyên các Đại học sĩ, trở thành hiền tướng một đời triều ta."

Nói được đến phần thưởng này, người ngu dốt cũng đều minh bạch.

Trương thị cũng là không tán thành của hôn sự này, lúc này tò thái độ nói: "Cái này cũng có thể coi là một biện pháp tốt. Hầu gia, sự cấp tòng quyền, trắng sĩ đoạn cô tay, vì Trường Hưng Hầu phủ, vì toàn bộ Lục gia, chúng ta cũng chỉ có thể noi theo người trước, làm theo hạ sách này thôi."

Dù sao người chết lại không phải là đích tôn nữ ruột của nàng, đại phòng chết hết nàng lại càng cao hứng ấy chứ.

Lục Thanh Lam Ở ngoài cửa nghe lén trong lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi.

Lục Kháng đến cùng có chút khí phách, phản đối nói: "Lục Kháng ta anh hùng một đời, há có thể bán tôn nữ cầu vinh? Người để cho thế nhân chê cười ta sao? Cái gọi là giấy không gói được lửa, vạn nhất việc này truyền ra ngoài, thế nhân đều sẽ nhận định Hầu phủ ta ngoan độc, sau này ai còn dám đem nữ nhi đến Lục gia, ai còn dám thú nữ hài của Lục gia ta nữa?"

Lão thái thái hừ một tiếng, nói: "Chuyện cho tới bây giờ, là tính mạng hơn ba trăm miệng ăn của Trường Hưng Hầu phủ trọng yếu, hay là hư danh của Hầu gia trọng yếu? Huống hồ chúng ta chỉ cần làm gọn gàng chút, bên ngoài ai có thể biết? Sự tình trọng đại, Hầu gia vạn không được mềm lòng a!"

Lục Thanh Lam núp ở phía sau bức rèm che, nghe được trong lòng giật mình. Nàng làm sao cũng không nghĩ tới, tam phòng làm việc cư nhiên lại có thể ác độc như vậy! Nàng sẽ không hi vọng Đại tỷ ty gả cho Hoàng trưởng tử nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chủ ý ác độc bức này, đều là người một nhà, tam phòng thật sự là không bằng heo chó!

Bên trong truyền đến thanh âm tranh luận kịch liệt, nàng cũng lười nghe nhiều, liền từ trong phòng Lão Hầu gia đi ra.

Lục Văn Đình đang ở chỗ này giáo huấn gã sai vặt, thấy muội muội đi vào nhanh, ra càng nhanh hơn. Lúc này mới một tay đẩy gã sai vặt kia qua một bên, Tiểu gia ta hôm nay có chuyện, tạm thời bỏ qua cho người, lần sau nếu còn tái phạm, xem ta thu thập người như thế nào."

Gã sai vặt như được đại xá.

Lục Văn Đình đi tới nắm bàn tay của muội muội, hai người đi ra được mấy bước, Lục Văn Đình mới nhỏ giọng hỏi: "Bảo Nhi vừa rồi có thể nghe được cái gì rồi? Nhanh như vậy đã đi ra."

Lục Thanh Lam vạch lên đầu ngón tay nói: "Tổ phụ, tổ mẫu, Tam thúc và tam thẩm ở đây, cũng không biết đang thương lượng cái gì, muội nghe cũng không hiểu, liền đi ra." Ca ca dù sao tuổi còn nhỏ, nàng cũng không muốn khiến chuyện bát nháo này làm bận tâm hồn thuần khiết của ca ca.

Lục Văn Đình không nghi ngờ gì, bất quá hẳn cũng không phải một kẻ thất phu lỗ mãng chỉ biết khoe mẽ, nói: "Tam thúc tam thẩm lúc này cầu kiến tổ phụ, hẳn là thương lượng chuyện Đại tỷ tỷ gả cho Hoàng trưởng tử. . ."

Lục Thanh Lam gật đầu, tương lai ca ca là chỉ huy mấy chục vạn đại quân Vân Châu, cũng không phải chỉ dựa vào một thân võ nghệ hơn người, tâm nhãn cũng cần phải có, bao nhiêu người bị hắn bán còn vui vẻ giúp hắn kiếm tiền đấy.

"Dù sao cũng có tổ phụ và Đại bá phụ lo liệu, nơi nào đến phiên chúng ta quản?"

Lục Văn Đình vỗ đầu một cái: "Nói đúng. Hiếm khi tổ phụ không quản ta, phải suy nghĩ thật kỹ nên đi đâu chơi mới đúng."

Lục Thanh Lam nói: "Vây ca ca tự mình đi thôi, ta có chút mệt, phải về phòng đi ngủ đây."

Lục Thanh Lam trở lại Thúy Phong uyển, nhưng không thật sự đi ngủ, mà là đi gặp Lục Thần trước.

Nàng không biết kiếp trước tam phòng có xảy ra "chủ ý ác độc" giết Đại tỷ tỷ hay không, là bị Đại bá phụ phá giải, hay là căn bản cũng không có chuyện này. Bất quá nếu lúc này bị nàng biết được, nhất định phải nhất định phải nhắc nhở Đại bá phụ, miễn cho tam phòng đắc thủ.

Lục Thần cũng đang thương lượng với Kỷ thị chuyện Lục Thanh Oánh gả cho Đại hoàng tử. Thấy Lục Thanh Lam vào nhà tìm phụ thân, một phen ôm lấy Lục Thanh Lam cười nói: "Tiểu nha đầu rốt cuộc biết phụ thân mới là tốt nhất rồi ư?"

Gần đây tiểu nha đầu này đối với hắn như gần như xa, làm cho phụ thân là hắn thật là cảm thấy mất mát, lúc trước nàng thế nhưng vô cùng thích dính lấy hắn.

Lục Thanh Lam cảm thấy phụ thân không chút ôn trọng, ngầm nhìn khinh bỉ một phen. Một đôi mắt to đen láy của nàng nhìn chăm chăm, đi thẳng vào vấn đề* nói: "Phụ thân người có biết triều Long Hưng có một người tên là Diệp Hạo Nhiên không?"

(*)Khai môn kiến sơn : 开门见山 mở cửa nhìn thấy núi, đi thẳng vào vấn đề

Lục Thần sững sờ: "Làm sao ngươi biết Diệp Hạo Nhiên? Ngươi là từ đâu nghe được?" hài tử còn nhỏ, chưa học vỡ lòng, không thể nào biết đại thần tiền triều.

Lục Thanh Lam nói: "Nữ nhi ở trong thư phòng của tổ phụ nghe được, tổ phụ và Tam thúc, còn có tam thái thái đang nói cái gì Diệp Hạo Nhiên, gả cho thái tử gì gì đó." Đôi mắt to của nàng phát sáng, cực kỳ giống tiểu oa nhi không biết thế sự.

Cũng không cần nhiều lời, vài từ mấu chốt này, thực dễ dàng khiến cho Lục Thần và Kỷ thị liên tưởng đến mưu kế của tam phòng.

Quả nhiên hai vợ chồng liếc nhau một cái, tất cả đều thần sắc đại biến.

Lục Thần nói: "Bảo Nhi ngoan, ngươi có nghe được rõ ràng, lời nói của tổ phụ bọn họ chính xác là chuyện Diệp Hạo Nhiên gả cho thái tử sao?" Vẫn là quay lại nói chuyện nghiêm túc cùng nữ nhi.

Lục Thanh Lam hết sức khẳng định nói: "Nữ nhi nghe được nhất thanh nhị sở, tuyệt sẽ không sai."

Mấy chuyện này nữ nhi muốn thêu dệt cũng thêu dệt không được, Lục Thần đương nhiên là tin tưởng.

Kỷ thị hiểu rõ kinh sử, lại là người mềm lòng, vội la lên: "Các nàng đây là muốn độc chết . . . Vậy phải làm sao bây giờ?" Cố kỵ nữ nhi còn ở đây, liền không nói thêm gì nữa.

Lục Thần đem nữ nhi đặt xuống giường đất, cẩn thận hỏi ngọn nguồn. Sau đó vội vã đứng lên, "Không được, ta phải đi báo cho đại ca biết một tiếng."

Lục Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm. Phụ thân và Đại bá phụ là một nương nuôi lớn, từ trước đến giờ quan hệ rất tốt. Quả nhiên có được tin tức nguy cấp liền muốn đi nhắc nhở đại bá phụ. Bằng thủ đoạn của Đại bá phụ, một khi đã biết âm mưu của tam phòng, nhất định có biện pháp phá giải, cái này nàng hoàn toàn không lo lắng.

Kỷ thị nói: "Sự tình quan hệ đến tính mạng Đại nha đầu, chàng nhanh đi đi."

Trước khi đi Lục Thần đỡ bả vai nhỏ nhắn của Lục Thanh Lam, nghiêm túc dị thường nói với nàng: "Hôm nay ngươi ở đâu nghe được tổ phụ nói lời nói này, ngoại trừ cha nương, không thể nói cho bất cứ người nào, hiểu chưa?"

Lục Thanh Lam giả bộ như cái hiểu cái không gật gật đầu, Lục Thần lúc này mới yên lòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Phá Vỡ Cục Diện

Lục Thần đi tới Thanh Phong uyển, Lục Hân ra ngoài thám thính tin tức còn chưa về. Phùng thị mời hân vào nhà chính, nói: “Nhị thúc như vậy vội vã tới đây như vậy vội vã, là có chuyện gì vậy?”

Những chuyện này không thể nói cùng đại tẩu. Lục Thần gấp đến độ trán đổ mồ hôi: “Không có việc gì, ta ở đây đợi đại ca. Đại tẩu có việc cứ làm trước đi.”

Không có chuyện còn muốn ở đây đợi Lục Hân?

Phùng thị thử thăm dò nói: “Nếu không, ta phái người đi tìm đại ca của đệ trở lại.”

Không nghĩ tới Lục Thần thế nhưng liền đáp ứng: “Cũng được.”

Phùng thị càng cảm thấy sự tình không tầm thường, liền kêu một quản sự ra ngoài tìm Lục Hân.

Lục Thần ở đại phòng chờ đợi đứng ngồi không yên, Mục Nguyên đường bên này sai một bà tử đưa một chén cháo tổ yến tới, nói là Lão Hầu gia, lão thái thái thưởng cho đại cô nương dùng.

Lão thái thái thưởng đồ cho phòng lớn thật đúng là việc lạ, bất quá Phùng thị cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho là nữ nhi được chỉ cho Hoàng trưởng tử, Mục Nguyên đường bên kia tỏ vẻ cũng hợp tình lý.

Phùng thị kêu bà tử kia đem cháo tổ yến để xuống, bà tử kia lại nói: “Đại thái thái, nô tỳ phụng mệnh Lão thái thái, phải xem đại cô nương uống hết cháo tổ yến mới có thể trở về có thể trở về phục mệnh.”

Thì ra là Lão thái thái và Triệu thị rốt cuộc không thuyết phục được Lục Kháng, mẹ chồng nàng dâu trở về thương lượng, dứt khoát hoặc là không làm, trước độc chết Lục Thanh Oánh rồi hãy nói, đến lúc đó vấn đề đã đóng thuyền, Lục Kháng cũng không thể làm gì các nàng.

Phùng thị không nghĩ ngờ gì, đứng dậy liền muốn mang bà tử tới viện của Lục Thanh Oánh.

Lục Thần chợt đứng dậy quát lên: “Đứng lại!”

Phùng thị và bà tử kia đều có chút khó hiểu, Lục Thần bước nhanh đến phía trước, nổi giận vung tay hất đổ chén cháo tổ yến kia.

Bà tử kia đang không hiểu ra sao, Lục Hân đã kêu gã sai vặt thiếp thân nói: “Đem bà già kia trói lại cho ta, trước ném tới phòng chứa cũi đi.”

Phùng thị còn không kịp phản ứng: “Nhị thúc người đây là?”

Sắc mặt Lục Thần nghiêm trọng nói: “Cháo tổ yến này không thể uống, trong này có độc! Bắt đầu từ bây giờ, thức ăn Mục Nguyên đường còn có Hằng Phong uyển đưa tới, cũng không được ăn.”

Phùng thị xuất thân nhỏ cửa nhà nghèo, nơi nào trải qua những việc này, nghe lời này chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, té ngồi trên mặt đất.

Sau nửa canh giờ, Lục Hân vội vã trở lại. Nhìn thấy một phòng hỗn độn đầy đất, hân vẫn bảo trì bình thân, kêu người rót trà cho Lục Thần, mới nói: “Nhị đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không vội, chúng ta từ từ nói.”

“Đại ca, là Hầu phủ có lỗi với đại phòng các người! ” Lục Thần ngẩng đầu, khuôn mặt xấu hổ.

Phùng thị há miệng run rẩy nói: “Lão Hầu gia và Lão thái thái muốn độc chết Oánh tỷ nhi nhà chúng ta.”

Lục Thần lúc này mới đem tiền căn hậu quả nói toàn bộ. Cuối cùng nói: “Phụ thân còn chưa đưa ra định đoạt cuối cùng, nghĩ đến phụ thân chắc sẽ không đồng ý việc này.”

Lục Hân sau khi nghe xong lặng yên trong chốc lát, trên mặt một mảnh tiêu điều, nội tâm lại càng vạn phần thê lương. Nói đến nói đi, tam phòng dám ra chủ ý như vậy, còn không phải bởi vì Lục Hân không phải là con trai thân sinh của Lão Hầu gia.

Lục Hân đứng dậy, trịnh trọng thi lễ với Lục Thần. “Nhị đệ, người cứu Oánh tỷ nhi một mạng. Ca ca tạ ơn người! Xin nhận của ca ca một lạy!”

Lục Thần nói: “Ta chẳng qua là muốn an lòng, đại ca ngươi cần gì như thế! Huống chi phụ thân. . .” hần còn muốn nỗ lực xoay chuyển quan hệ Lục Kháng và Lục Hân.

Lục Hân lắc đầu nói: “Nhị đệ, Mục Nguyên Đường có thể đưa chén cháo tổ yến này, đã nói rõ thái độ của phụ thân.” Cho dù không ủng hộ, ít nhất cũng là ngầm đồng ý đâu.

Lục Thần xấu hổ cúi đầu, trong chuyện này hần không cách nào thay phụ thân biện bạch. “Vậy Đại ca chuẩn bị ứng đối như thế nào?”

Lục Hân vỗ vỗ bờ vai của hần: “Ngươi yên tâm, ca ca ta tự có biện pháp, cái này ngươi không cần quan. Bà tử kia ta sẽ tìm cách xử lý, ngươi không nên để người khác biết chuyện này là ngươi nói cho ta biết, tránh cho tam phòng bên kia ghi hận.”

Lục Thần tin tưởng năng lực của ca ca, quay người trở về.

Đại khái là bà tử đi đưa cháo tổ yến kia chậm chạp trở về phục mệnh, Mục Nguyên đường bên kia rất nhanh lại phái người tới, trực tiếp mời Lục Thanh Oánh đi Mục Nguyên đường.

Trong phòng chỉ có Lão Hầu gia cùng Lão thái thái ở đây.

Lão Hầu gia cũng không biết Lục Hân đã biết được toàn bộ kế hoạch của hần, vốn muốn hỏi một câu: “Sao ngươi lại tới đây?” Nhưng nghĩ tới chuyện này chung quy là thiệt thòi cho hần, cũng là ngầm đồng ý sự xuất hiện của hần. Đến lúc đó vãn đã đóng thuyền, hần cho dù có oán hận, có thể làm gì mình?

Lục Thanh Oánh thỉnh an Lão Hầu gia cùng Lão thái thái. Lão thái thái đầu tiên là về mặt ôn hoà hỏi mấy câu chuyện thường ngày. Lão Hầu gia liền thuận tiện nói: “Thánh chỉ của Hoàng thượng đã ban xuống, ít ngày nữa ngươi liền phải gả tới phủ Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi. Phủ Hoàng tử so với người bình thường không giống nhau, ngươi cần phải luôn luôn ghi nhớ ngươi là trường nữ của Trường Hưng Hầu phủ, làm việc phải vạn phần cẩn thận, ngàn vạn không được chuốc họa cho gia tộc. Ngày sau hầu hạ Hoàng trưởng tử cho tốt, có chuyện gì Hầu phủ cũng sẽ vì ngươi ra mặt.”

Lục Thanh Oánh kính cẩn nói: “Đa tạ tổ phụ quan tâm dạy bảo. Tôn nữ nhất định cẩn thận ngôn hành, nhất định không để cho Hầu phủ hổ thẹn.”

Lão Hầu gia gật đầu, hướng Lão thái thái hơi ra hiệu, Lão thái thái hiểu ý vỗ vỗ tay, Tôn má má hầu hạ nặng hơn ba mươi năm tự mình nâng một cái khay gỗ lim đi lên, phía trên đặt một ly trà nóng.

Lão thái thái nói: “Nói hồi lâu, chắc khát nước rồi. Bích Loa Xuân này là phần thưởng Hoàng hậu nương nương hôm kia ban cho ta, ngươi nếm thử đi.”

Lục Thanh Oánh có chút giật mình vì sự hào phóng của Lão thái thái, bất quá “Trường giả ban thưởng không dám từ”, nàng cung kính nói một câu: “Tạ ơn tổ mẫu ban thưởng trà.” Đang muốn uống một ngụm, chợt nghe được Lục Hân nói một tiếng: “Chậm đã.”

Lục Thanh Oánh không khỏi kinh ngạc. Lục Hân nhìn nàng một cái nói: “Ngươi lui xuống trước đi, ta có mấy câu nói muốn cùng tổ phụ tổ mẫu của ngươi.” Lục Thanh Oánh không dám làm trái mệnh phụ thân, đứng dậy rời khỏi Mục Nguyên đường.

Lão thái thái không vui nói: “Lão đại, ngươi đây là ý gì?”

Lục Hân bưng lên chung trà kia, thần sắc bình tĩnh nói: “Trong trà này có độc, không thể vì Oánh tỷ nhi mà hại hai vị lão nhân gia bất nghĩa, ta đây mới lên tiếng quát bảo ngưng lại.”

Sắc mặt Lão Hầu gia cùng Lão thái thái đều biến đổi mấy lần, Lão Hầu gia nói: “Ngươi nếu như đã biết, chúng ta cũng không dấu diếm ngươi nữa, vì toàn bộ Trường Hưng Hầu phủ, chỉ có thể ủy khuất ngươi bỏ xuống nha đầu Oánh tỷ nhi.”

Lục Hân nói: “Ta không phải là không nỡ bỏ Oánh tỷ nhi, sợ là dù bỏ mặc nàng, chẳng những không thể kiến chúng ta thoát khỏi Hoàng trưởng tử, ngược lại sẽ làm hầu phi bị Thiên gia trách tội, người nghĩ ra cái chủ ý này thật là một kẻ ngu xuẩn, nên kéo ra đánh một trăm trượng!” Lời này đem Lục Kháng cùng Trương đều mắng.

Lão thái thái cười lạnh liên tục: “Nói đến nói đi ngươi còn không phải là không nỡ bỏ phần cốt nhục thân tình này, ngươi chó quên ngươi có thể có hôm nay toàn bộ dựa vào Trường Hưng hầu phi một tay cất nhắc. Ngày xưa triều Long Hưng, Lê bộ Thị Lang Diệp Hạo Nhiên. . .”

“Mẫu thân chó nói đến Diệp Hạo Nhiên.” Lục Hân cắt đứt lời nói của Lão thái thái: “Mẫu thân đại khái không biết Diệp Hạo Nhiên sau đó tranh giành đại vị thủ phụ cùng người ta không thành cuối cùng thân hãm ngục tù, bị nhóm chính địch liệt vào mười hai tội lớn, trong đó một cái chính là sát hại thân sinh nữ nhi. Hồ đừ không ăn thịt con, nếu ngay cả hài nhi của mình còn có thể hạ thủ được, trong triều còn ai dám cùng người như vậy làm việc?”

“Huống chi hôm nay Oánh nhi cũng coi như mang danh hoàng gia, bỗng nhiên ở trong phủ đột tử, Thánh thượng chỉ cần phái một gã thái y nghiệm thi thể, việc làm chúng ta gây nên liền không thể che dấu. Đến lúc đó tội khi quân coi rẻ hoàng gia, chúng ta phải thừa nhận như thế nào?”

Lão thái thái cười lạnh liên tục, “Ngươi đây là nói chuyện lừa bịp. Hoàng hậu nương nương luôn luôn đối đãi với ta thân thiết, chỉ cần ta tiến cung van cầu Hoàng hậu nương nương, chuyện này từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.”

Lục Hân không nhanh không chậm chấp tay nói: “Mẫu thân sống ở hậu trạch, đối với chuyện triều đình đại khái là không biết rõ. Vừa rồi nhi tử ra ngoài hỏi thăm rồi một vòng, càng thêm kết luận, hành động tự mình chọn Trắc Phi cho hai vị hoàng tử lần này của Hoàng thượng là có thâm ý.”

Thần sắc Lục Kháng căng thẳng nói: “Hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì?”

Lục Hân thần nhiên nói: “Thánh tâm khó dò, nhi tử cũng không biết rõ. Bất quá nghĩ tới không tránh khỏi hai chữ ‘thăng bằng’. Thánh thượng thủy chung không chịu lập thái tử, phụ thân có biết là tại sao?”

Lục Kháng hừ một tiếng, nếu hắn biết còn hỏi làm cái gì?

Lục Hân chậm rãi mà đàm đạo: “Thánh thượng làm sao mà nào đoạt được ngôi vị hoàng đế, phụ thân chắc phải biết.”

Lục Kháng chấn động toàn thân: “Ý của ngài là...?”

Tiền hoàng, từng lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, sau thái tử cuốn vào một cọc án mưu nghịch bị phế. Hoàng thượng lại lập Nhị hoàng tử làm thái tử, tức Gia Hòa đế hiện tại. Tiền hoàng năm đó đối với việc truyền ngôi cho Nhị hoàng tử hay là Tứ hoàng tử do dự bất định, ngay lúc đó Gia Hòa đế tuy được lập làm thái tử, nhưng địa vị nguy khốn, tùy thời có thể có bị phế.

Gia Hòa liền liên hiệp một đám đại thần thân tín, thừa dịp tiền hoàng bệnh nặng không chế Từ Cẩm thành, trình diễn một vở tuồng bức vua thoái vị, bức bách tiền hoàng thoái vị làm Thái thượng hoàng, hơn nữa bắn chết Tứ hoàng tử tranh vị cùng hắn, lúc này mới có Gia Hòa đế hôm nay.

Lục Hân nói: “Phụ thân ngài thử nghĩ xem, Thánh thượng hôm nay sợ nhất là cái gì?”

Gia Hòa đế nay tuổi tác đã cao, thân thể suy bại, dĩ nhiên sợ lịch sử trên người Tiền hoàng năm đó lại tái diễn trên người hắn!

“Ý của ngài là nói, Thánh thượng vẫn không chịu lập thái tử, cũng là bởi vì...?”

Lục Hân gật đầu. “Thật ra thì nói đến nói đi, sở cầu của Thánh thượng, bất quá chính là hai chữ ‘thăng bằng’ thôi.” Không lập thái tử, không có nhân vật số hai danh chính ngôn thuận, người mà mọi tuyệt đại đa số mọi người đều thần phục cũng chỉ có một người là Hoàng thượng.

Hắn chỉ muốn bảo đảm thế lực Hoàng trưởng tử cùng Nhị hoàng tử ngang nhau, liên vĩnh viễn không cần sợ hãi có một ngày nhi tử của hắn cũng sẽ giống như hắn năm đó, mang mấy vạn đại quân buộc hắn thoái vị nhượng hiến.

Trải qua một chút nhắc nhở như vậy, Lục Kháng cũng hiểu. Nếu bàn về nhìn xa hiểu rộng, hắn còn kém xa Lục Hân. Sắc mặt Lục Kháng rất khó nhìn: “Nói như vậy, Trường Hưng Hầu phủ chúng ta chẳng qua là một con cò Thánh thượng chọn đến để thăng bằng thế lực Nhị hoàng tử mà thôi ư?”

Lục Hân nói: “Hiện giờ Hoàng trưởng tử thế yếu, ta sợ Hoàng thượng nhìn trúng chính là lực ảnh hưởng của ngài ở trong quân sao?” Hoàng trưởng tử trong quân cơ hồ không có bất kỳ lực ảnh hưởng gì, mà ở phương diện này Nhị hoàng tử lại rất cường mạnh.

“Quân cò, phải có sự tự giác của quân cò!” Nếu hoàng đế bỏ bao công sức an bài, nếu Trường Hưng hầu thực có can đảm tại lúc mấu chốt này giết chết Lục Thanh Oánh, chọc giận hoàng đế vậy quả thực là không ổn.

Lời nói này phân tích cặn kẽ đỉnh đặc, nói xong trên trán Lão Hầu gia xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trương thị vội la lên: “Hầu gia, đừng để hắn cường từ đoạt lý* làm mê hoặc.”

(*) giả mồm át lỗ phải; cả vú lấp miệng em

Lão Hầu gia đưa tay ngăn nàng lại, nói: “Lão Đại nói có lý, ngài vẫn là lo liệu chuyện Oánh tỷ nhi xuất giá cho tốt đi, không nên nghĩ đến những thứ vô

Lam. Lão Hầu gia xem Lục Văn Đình như đích trưởng tôn, rất coi trọng hắn, vẫn luôn mang theo bên cạnh đích thân dạy bảo. Chiều nay Lục Văn Đình phải đến đây học cưỡi ngựa bắn cung với lão Hầu gia. Lục Thanh Lam cũng đi theo cùng.

Hai người bị gã hầu do Lục Diệp mang tới ngăn lại ngay ngoài cửa, dứt khoát không cho vào. Lục Thanh Lam thấy Lục Diệp cùng Triệu thị vác theo vẻ mặt đầy gian trá bước vào thư phòng của tổ phụ, liền muốn ỷ vào việc mình còn nhỏ tuổi không ai phòng bị, chạy vào trong nghe lén xem

bọn họ định mưu tính chuyện gì.

Vì thế nàng đưa mắt ra hiệu cho ca ca, hai huynh muội này cũng thuộc dạng tâm ý tương thông, Lục Văn Đình nhìn ánh mắt muội muội là hiểu ngay, lập tức nín chặt lấy cổ áo gã hầu, chửi ầm lên: “Tên ranh này người bị mù à? Cũng không chống mắt lên mà nhìn một chút xem ông đây là ai? Có kẻ nào mà không biết từ trước đến giờ Đạt Quan đường này là nơi mà ta có thể tự nhiên lui tới, người là cái thá gì mà dám ra oai với ông?”

Editor: Diệp Nhược Giai

Gã hầu này vốn lớn hơn Lục Văn Đình hai tuổi, nhưng thân hình Lục Văn Đình khá cao to, hơn nữa từ nhỏ đã được theo danh sư học nghệ, nên võ công của hắn rất cao cường, gã hầu bị hắn nắm lấy cổ áo không thể động đậy gì được, vô cùng hoảng hốt.

Lục Thanh Lam lợi dụng cơ hội này chạy bịch bịch vào trong phòng.

Bên này, Lục Diệp rốt cuộc vẫn là một kẻ mềm lòng, lắp bắp nửa ngày không thốt ra được một câu nào cho rõ ràng.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Triệu thị thực sự không nhịn nổi nữa, tiếp lời của ông, trình bày rành mạch: “Triều đại Long Hưng, Hoàng đế chỉ hôn nữ nhi của Lễ bộ Thị lang Diệp Hạo Nhiên cho Thái tử làm chính phi, Diệp Hạo Nhiên biết Hoàng đế bất mãn với Thái tử, thậm chí còn có ý nghĩ muốn phế Thái tử, sợ tương lai Thái tử gặp phải chuyện xấu làm liên lụy toàn bộ Diệp phủ, liền bày mưu để đưa con gái này uống phải một ly rượu độc, chết bất đắc kỳ tử, hôn sự hai bên do đó cũng không thành. Chỉ vờ vện một năm sau, Hoàng đế hạ lệnh phế Thái tử, vô số quan viên trong triều bị liên lụy, nhưng Diệp Hạo Nhiên nhờ trước đó đã làm tráng sĩ tự chặt cổ tay (1), nên tính mạng cả nhà cũng được đảm bảo,

sau đó Diệp Hạo Nhiên làm đến chức Đại học sĩ của Văn Uyên các, trở thành một đời hiền tướng của triều ta."

(1) Tráng sĩ tự chặt cổ tay: Thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

Hoàng Gia Sủng Tử

Đã nói đến tận nước này, cho dù là kẻ ngu cũng hiểu ra.

Trương thị cũng không tán thành mối hôn sự này, bây giờ liền nhân cơ hội tỏ thái độ rõ ràng: "Đây ngược lại có thể xem là một biện pháp tốt. Hầu gia, chuyện gấp gáp phải biết tùy cơ ứng biến, tráng sĩ tự chặt cổ tay, vì Trường Hưng hầu phủ, vì toàn bộ Lục gia, chúng ta cũng chỉ có noi theo tổ tiên, thực hiện hạ sách này."

Editor: Diệp Nhược Giai

Dù sao kẻ phải chết cũng đâu phải cháu gái ruột của bà, Đại phòng chết hết bà càng vui.

Lục Thanh Lam đứng nghe lén ở ngoài cửa, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Lục Kháng lại có chút khí phách, phản đối việc này: "Lục Kháng ta một đời anh hùng, há có thể bán cháu gái cầu vinh? Các người bảo người đời sẽ nhìn ta bằng ánh mắt gì? Có câu giấy không thể gói được lửa, lỡ như chuyện này lan truyền ra ngoài, mọi người đều sẽ cho rằng Hầu phủ ta hung ác vạn phần, sau này còn ai dám gả nữ nhi đến Lục gia ta, còn ai dám rước nữ nhi Lục gia ta về nhà?"

Lão phu nhân hừ một tiếng, nói: "Chuyện đã đến nước này, tính mạng của hơn ba trăm người trong Trường Hưng hầu phủ quan trọng, hay là hư danh của Hầu gia quan trọng hơn? Huống chi, chỉ cần chúng ta hành động dứt khoát thì mất một chút, người ngoài nào ai biết được? Chuyện này vô cùng trọng đại, Hầu gia tuyệt đối đừng nhẹ dạ mềm lòng!"

CQH

cungquanghang.com

facebook.com/CungQuangHang

Lục Thanh Lam trốn sau bức rèm che, nghe những lời này mà giật mình không thôi. Nàng hoàn toàn không thể ngờ tới, Tam phòng có thể làm ra chuyện ác độc đến nhường này! Cho dù nàng thật tình không muốn Đại tỷ tỷ giả cho Đại hoàng tử, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến phương pháp tàn nhẫn đến thế! Tất cả mọi người đều sống cùng dưới một mái hiên, Tam phòng quả thực không bằng heo chó!

Bên trong truyền đến tiếng tranh luận kịch liệt, nàng cũng lười không muốn nghe thêm nữa, liền lên ra khỏi phòng lão Hầu gia.

Lục Văn Đình vẫn còn đứng đó giáo huấn gã hầu, thấy muội muội lên vào đã nhanh mà ra còn nhanh hơn, bấy giờ cánh tay này giờ vẫn giữ chặt gã hầu mới hát ra, quăng hẳn sang một bên, "Hôm nay ta bận việc, tạm thời buông tha cho ngươi, lần sau nếu lại lần lên trên đầu của ta, xem ta xử ngươi thế nào."

Gã hầu như được đại xá.

ích kia nữa." Dứt lời đứng dậy ra khỏi phòng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Xử Phạt

Từ Cẩm thành – Cảnh Vận môn, Tiền Đình.

Nơi này là chỗ hoàng đế cùng các hoàng tử cưỡi ngựa bắn tên luyện tập võ nghệ. Cưỡi hoàng tử Tiêu Thiệu Giác tựa vào trên lan can đá bạch ngọc, sắc mặt trắng bệch, ho khan không ngừng. Nhìn tứ, ngũ, thất, bát, thập, các hoàng tử phóng ngựa chạy như bay.

Dựa theo quy củ của lão tổ tông, công phu cưỡi ngựa bắn cung không thể mất, vì vậy các hoàng tử chưa ra ngoài khai phủ đều là buổi sáng học văn hóa, buổi chiều đi theo thị vệ tập võ. Các hoàng tử học tập «Tứ thư» «Ngũ kinh» không hứng thú, nhưng cưỡi ngựa bắn tên lại được mọi người ưa thích.

Thập hoàng tử Tiêu Thiệu Vĩ so với Tiêu Thiệu Giác nhỏ hơn một tuổi, bình thường chơi giỏi nhất, giục ngựa chạy lên. Chợt nhìn hần mới bảy tám tuổi, thể nhưng cưỡi một con ngựa cao to. Hần chế nhạo nói: “Cửu ca, phụ hoàng mới cấm túc ngươi một tháng, ngươi đã đến mức ngựa không cưỡi được, cung cũng kéo không nổi rồi sao? Phụ hoàng nếu giam ngươi thêm hai tháng, ngươi chẳng phải là ngay cả xuống giường cũng không nổi!”

Đang tốt lành bỗng nhiên toàn thân bủn rủn, ho khan, chảy nước mũi, Tiêu Thiệu Giác cũng biết là bên Lục Thanh Lam có vấn đề. Hần kêu Vệ Bân đến Trường Hi cung hỏi, quả nhiên Lục Thanh Lam xin Tam công chúa cho nghỉ, nói là cảm nhiễm phong hàn, không xuất môn được.

Như thế này đã là lần thứ hai trong tháng rồi.

Không phải là bình thường trắng trẻo mập mập lấm sao, sao thể chất lại kém như vậy? Trong lòng Tiêu Thiệu Giác hết sức không thoải mái.

Lục Thanh Lam quả thật là cảm nhiễm phong hàn, thể chất nàng suy yếu, từ trong bụng mẹ đã như vậy rồi, mùa đông hàng năm cũng bệnh mấy đợt.

Nàng bị bệnh, Kỳ thị ngày ngày ở bên giường nàng chăm sóc, Lục Thần ở Đông Sơn thư viện cũng không còn tâm tư đi học, toàn gia cũng đi theo gà bay chó sủa.

Thật vất vả dưỡng khỏi bệnh, bên Tam công chúa lại thúc dục nàng tiến cung. Tam công chúa là một người tính nết nóng, trong lúc Lục Thanh Lam ngã bệnh, cũng thúc dục nàng ba bốn lần. Lục Thanh Lam không có cách nào khác, đành tiến cung lần nữa.

Giá khinh tỵ thực* đến Đông Hoa môn, hai tiểu thái giám Tam công chúa phái tới đã mang một kiệu nhỏ chờ ở nơi đó. Lục Thanh Lam lên kiệu không đến một lát, chỉ nghe thấy tiếng vỗ ngựa bên ngoài. Lục Thanh Lam vừa bắt đầu không nghĩ gì, nhưng tiếng vỗ ngựa kia thùy chung ở gần kiệu nhỏ, không nhanh không chậm theo sát.

(*)Giá khinh tỵ thực:cưỡi xe nhẹ đi đường quen; việc quen thì dễ làm; quen tay làm nhanh; thông thạo; quen việc

Lục Thanh Lam không khỏi cảnh giác.

Phải biết hai tiểu thái giám này nâng kiệu đi cũng không nhanh, không có lý nào chạy song song với người cưỡi ngựa. Nàng liền vén rèm lên nhìn ra phía ngoài.

Liền thấy một vị thiếu niên thân hình cao lớn cưỡi một con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm, đi theo bên cạnh kiệu nhỏ, giống như dạo chơi nhân nhả.

Người nọ mặc một bộ kỳ trang màu xanh nhạt thêu hoa văn bảo tượng, bên hông buộc một thắt lưng phẩm xanh hoa văn long Phượng giác, có một đôi mắt u thâm như hồ, thân hình ngay thẳng, quả nhiên là phong tư tuấn tú đáng về đường đường.

Người nọ thấy Lục Thanh Lam nhìn ra, nhếch môi nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết.

Hần là Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới lại đụng phải tên khốn kiếp này ở đây, hai quả đấm không tự chủ siết chặt. Nàng nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, không để cho bản thân lộ ra vẻ mặt khác thường, xoạt một tiếng buông màn xe xuống.

Tiêu Thiệu Huyền hơi sững sờ, hần có chút không rõ tiểu cô nương này là sợ hần hay làm sao. Hần ôn hòa nói với hai tiểu thái giám: “Các ngươi dừng kiệu lại.”

Hai tiểu thái giám nào dám làm trái với lệnh hoàng tử, liền đem cỗ kiệu để ở trên đất, Lục Thanh Lam đành phải từ trong kiệu đi ra.

Nàng hôm nay mặc nhu quần màu hồng thêu hoa lan, chải song nha kế, bộ dạng ước chừng năm sáu tuổi, bộ dạng trắng trẻo mập mập, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi mắt to ướt át, làm người ta hết sức yêu thích. Nếu có thể xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm xúc nhất định là không tệ!

Tiêu Thiệu Huyền tung mình xuống ngựa, bởi vì vóc dáng rất cao, chỉ có thể cúi người xuống cùng Lục Thanh Lam nói chuyện: “Tiểu cô nương, ngươi muốn đi đâu? Cỗ kiệu của ngươi quá chậm, ta cưỡi ngựa dẫn ngươi đi được không?”

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.*

(*) Vô sự mà ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chính.

Lục Thanh Lam làm sao có thể cùng hần ngồi chung một con ngựa, há miệng liền nói: “Mẫu thân nói, ở ngoài không thể đi theo người không quen biết . . .”

Hắc, đây là xem hắc thành người xấu!

Tiêu Thiệu Huyền chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất thú vị. Dứt khoát ngồi xổm người xuống nói: “Tiểu cô nương, ta không là người xấu, ta là nhi tử thứ tư của đương kim Thánh thượng, ngươi có thể gọi ta Tứ điện hạ!”

Lục Thanh Lam vênh miệng lên nói: “Ta mới mặc kệ ngươi là Tứ điện hạ hay Ngũ điện hạ, ngươi cản trở đường của ta, Tam công chúa còn đang chờ ta đâu. . .”

Nghe nàng đồng ngôn đồng ngữ, Tiêu Thiệu Huyền không hề tức giận, trái lại cố gắng khuyên: “Đại mã của ta thoải mái thú vị hơn cái kiệu nhỏ này của người nhiều, ngươi có muốn thử một chút không, ngươi ngồi ngựa của ta đi, mau hơn ngồi kiệu, cũng làm Tam muội muội chờ ngươi ít đi một chút.”

“Ta không muốn! ” Lục Thanh Lam thấy hắc chơi xấu không đi, không khỏi tức giận, ra sức đẩy hắc một cái, định chui lại vào kiệu.

Tiêu Thiệu Huyền dù sao đã mười ba tuổi, là một nửa thiếu niên, làm sao nàng có thể đẩy được, tay nhỏ bé mềm mại đẩy hắc, chẳng khác gãi ngựa là bao.

Tiêu Thiệu Huyền không khỏi cười lớn. Không quản Lục Thanh Lam có nguyện ý hay không, cánh tay đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, định trực tiếp ôm nàng lên ngựa.

Lục Thanh Lam không khỏi khản trương, đời này kiếp này, tuyệt không nghĩ lại có bất kỳ dây dưa cùng tên súc sinh này. Đến hiện tại nàng không thể làm gì khác hơn là xuất ra một chiêu sát thủ cuối cùng, đó chính là —— khóc.

Tiểu nữ oa “Oa “Một tiếng khóc lên. Thanh âm lạnh lạnh cao vút, nước mắt như hạt châu rào rào rơi xuống, vừa ỳ khướt lại không biết làm sao, khuôn mặt muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu đáng thương. Tiêu Thiệu Huyền cả đời lòng dạ độc ác, chưa từng trải qua việc này?

“Đừng khóc! Đừng khóc! ” không thể làm gì khác hơn là luống cuống tay chân dụ dỗ nàng.

Hắc càng không muốn nàng khóc, nàng khóc càng lớn tiếng. Tất cả thái giám cung nữ đi qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Tiêu Thiệu Huyền, nhìn đến Tứ hoàng tử điện hạ tê dại cả da đầu.

Làm một cô bé năm sáu tuổi gào khóc, cũng không phải một việc đáng tự hào.

Đúng lúc ấy thì, xa xa nghe thấy tiếng Tam công chúa lo lắng truyền đến: “Bảo Nhi, Bảo Nhi là người sao vậy?”

Lục Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm, cứu tinh rốt cuộc đã tới.

Tiêu Thiệu Huyền cũng đứng thẳng người.

Liền thấy Tam công chúa mang theo mấy cung tỳ vội vàng chạy tới. Chẳng những Tam công chúa tới, bên người nàng còn đi theo một vị thiếu niên thân mặc áo choàng màu xanh ngọc đoàn hoa Ngọc trù, tấn nhược đao tài, lông mày như vẽ, chính là Tiêu Thiệu Giác.

Thấy Cửu hoàng tử, nụ cười bên môi Tiêu Thiệu Huyền càng sâu vài phần: “Tam muội muội. Cửu đệ cũng tới ư?”

Cửu hoàng tử hừ một tiếng, bước nhanh lên, một tay cầm lấy tay Lục Thanh Lam từ bên người Tiêu Thiệu Huyền kéo qua. Một bộ dáng biểu thị thái độ quyền công khai đoạt lấy, Lục Thanh Lam cũng rất phối hợp oạch một cái trốn sau lưng của hắc.

Cửu hoàng tử lạnh lùng nói: “Tứ ca thật có nhả hứng, không ở trong Đắc Nguyệt điện đọc sách, ứng đối tuế khảo của phụ hoàng, lại chạy đến đây khi dễ một tiểu nữ oa!” Trong giọng nói tràn ngập châm chọc.

Tam công chúa vội bắt nắn hết sức, nhìn chăm chăm Tứ hoàng tử nói: “Tứ ca làm Bảo Nhi khóc, Tứ ca là người xấu! ” nàng từ trước đến giờ chính là người thẳng tính như pháo đốt, có gì nói nấy.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận, cười với hai huynh muội nói: “Ta bắt quá là nhìn thấy tiểu cô nương bộ dạng đáng yêu, mới trêu chọc vui đùa một chút với nàng thôi, Cửu đệ và Tam muội muội cần gì nói ta đến mức như vậy đâu!”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Lục cô nương là bằng hữu của ta cùng Tam muội muội, đương nhiên có ta cùng Tam muội muội trông nom, cũng không nhọc Tứ ca phí tâm.”

Tam công chúa cũng hung tợn nói: “Tứ ca nếu dám khi dễ Bảo Nhi nữa, ta liền đi nói cho phụ hoàng, kêu phụ hoàng trách phạt ngươi.”

Tiêu Thiệu Giác lời kéo Lục Thanh Lam nói: “Chúng ta đi.” hai người một trái một phải, lời kéo tay Lục Thanh Lam đi.

Tiêu Thiệu Huyền nhìn bóng dáng bọn họ càng lúc càng xa, nụ cười trong mắt dần dần phai nhạt.

Cho đến khi đi qua cầu Kim Thủy, Lục Thanh Lam mới giật mình thấy tay của mình vẫn bị Tiêu Thiệu Giác nắm trong tay, nàng dù sao cũng không thật sự phải oa oa năm tuổi, không khỏi sắc mặt nóng lên, nhưng hiện tại đem tay rút về, thật sự có chút cố ý. Nàng chỉ có thể liều mạng tự nhắc nhở trong lòng.

Dọc theo đường đi Tiêu Thiểu Giác nói không nhiều lắm, chỉ có Tam công chúa lú rú nói không ngừng. Lúc này hần bỗng nhiên hỏi một câu: “Người không thích Tứ ca của ta ư?”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Không thích.”

Tam công chúa ở một bên nói: “Tứ ca là người xấu, ta cũng không thích Tứ ca!”

Tiêu Thiểu Giác mặt mày nhiễm một tầng nụ cười thân nhiên, tiểu cô nương này nếu cùng hần có được chúc phúc của Nguyệt Thần, nên chỉ thích hần mới đúng.

Nhưng hần là một người có dự vọng không chê chiếm hữu cực lớn.

Rất nhanh đã đến Trường Hi cung, Tam công chúa vội kéo Lục Thanh Lam đang muốn vào điện, Tiêu Thiểu Giác đưa tay ngăn lại, hần nói một câu “Đi theo ta”, đột nhiên đi trước dẫn đường.

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái. Tam công chúa đã hỏi: “Cửu ca đi đâu nha?”

Tiêu Thiểu Giác nói một câu: “Đi theo ta sẽ biết.”

Tam công chúa thích cùng Tiêu Thiểu Giác chơi đùa, nhưng lại có chút ít sợ hần, đối với sắp xếp của hần đương nhiên không dám có dị nghị gì. Lục Thanh Lam lại càng không có tư cách nói ý kiến phản đối.

Hai người theo Tiêu Thiểu Giác đi vào một tiểu hoa viên phía sau Ngọc Minh cung. Tiểu hoa viên này là một phần của Ngọc Minh cung, có một cái cửa nhỏ nổi liền, có thể coi là một không gian bán phong bế, ít có người tới. Thời điểm ba người tới, đã có một người hơn bốn mươi tuổi chờ ở nơi đó, Lục Thanh Lam vừa nhìn cách ăn mặc của hần cũng biết hần là một thái y.

Nhìn kỹ nhận ra đây là người quen. Người này tên là Cù Ngọc Tuyền, xuất thân từ gia đình nhiều thế hệ y được, y thuật cực cao minh, đáng tiếc tuy có trí tuệ, hần say mê y học, tính tình quái gở, lại không am hiểu những thứ người lừa ta gạt ở chốn quan trường, cho nên mặc dù vào Thái y viện, nhưng vẫn bị đám người viện chính, phó viện chính đề cho không lên chức được.

Sau này Tiêu Thiểu Huyền lên ngôi, trưởng tử Tiêu Thừa Duẫn nhiễm bệnh đậu mùa, mọi người trong Thái y viện thúc thủ vô sách, chính là Cù Ngọc Tuyền chữa hết bệnh đậu mùa của Tiêu Thừa Duẫn, Tiêu Thiểu Giác thấy hần y thuật cao siêu Thái y viện không ai sánh được, liền đặc biệt chọn hần làm Viện chính Thái y viện.

Cù Ngọc Tuyền tiến lên hành lễ với Tiêu Thiểu Giác và Tam công chúa, hỏi một câu: “Cửu điện hạ, có thể bắt đầu rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Giám Sát

Lục Thanh Lam vẫn là lần đầu tiên thấy một ca ca hung tàn lại bá đạo như vậy.

Chẳng những dọa đến Tam công chúa ở trên cây, chính Lục Thanh Lam cũng bị kinh hách không nhẹ, trực tiếp ôm chân Tiêu Thiểu Giác quỳ xuống: “Cửu điện hạ tha mạng, Tam công chúa nếu rơi xuống, chết không thể nghi ngờ!” vốn dựa theo tính tình hung bạo của nàng, đem tôn nghiêm so với tính mạng còn trọng yếu hơn, đừng nói đến quỳ xuống trước mặt người khác, nhưng Tam công chúa thật lòng đối với nàng, nàng cũng cần phải lấy thật lòng hồi báo Tam công chúa, vì cứu mạng cũng chẳng quan tâm chút ít kia.

Tiêu Thiểu Giác cúi đầu nhìn tiểu cô nương, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, gấp đến độ trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi, trong đôi mắt to xinh đẹp chứa đầy nước mắt, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Hần luôn cảm thấy mình là một người tâm địa lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng này tiểu cô nương, cũng không tự chủ được có chút mềm lòng. Huống chi hần cũng chẳng qua là muốn hù dọa Tam công chúa một chút, cũng không thật sự muốn nàng ngã chết, cho nên liền gạt đầu với người thị vệ kia, thị vệ thị triển khinh công phi thân lên cây, đem Tam công chúa thả xuống.

Mọi việc chẳng qua chỉ xảy ra trong một khắc thời gian chân Tam công chúa chạm được đất, mới “Oa “Một tiếng khóc lên, nàng ôm thật chặt Lục Thanh Lam, khóc bù lu bù loa, trong miệng nói: “Bảo Nhi, làm ta sợ muốn chết! ” mới vừa rồi thật sự dọa sợ đến nàng.

Khóc mấy tiếng, Tiêu Thiểu Giác nhìn không được quát lớn: “Không được khóc.” Tiểu cô nương thật sự bị vị Cửu ca này trị phục, lập tức thu lại tiếng khóc, ngay cả nước mắt cũng không dám.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Thiểu Giác dừng ở trên người hai tiểu cô nương, thân nhiên nói: “Hai người các người nếu ai than mệt hay lười biếng nữa, không học thể thuật cho tốt, ta sẽ làm giống như mới vừa rồi vậy, đem nàng treo lên cây!”

Hai tiểu cô nương cũng bị khí thế của hắc hủ sợ, vừa ngẩng đầu nhìn cây dong kia, cao cách mặt đất ít nhất hai ba trượng, chỉ nghĩ một chút đã khiến người ta tâm kinh đảm hàn, nhất thời tất cả đều cảm như hén, ai cũng không dám nói một chữ không. Tiêu Thiểu Giác gặp tình hình này, hết sức hài lòng, rồi mới hướng Cù Ngọc Tuyền khách khí nói: “Cù đại nhân, tiếp tục bắt đầu đi.”

Có một vị trông coi hung tàn như vậy trừng mắt nhìn ở một bên, Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam ai cũng không dám âm phụng dương vi, đành hoàng học thể thuật, khổ nữa mệt nữa cũng không dám có chỗ oán trách.

Lục Thanh Lam so với thường ngày chậm một canh giờ mới từ trong cung đi ra. Kỳ thị đã đợi đến mức lòng như lửa đốt. Thấy nữ nhi bộ dạng mệt mỏi cũng không muốn nói chuyện, không khỏi kỳ quái. Lên xe ngựa rời khỏi Đông Hoa môn, Kỳ thị mới hỏi ngọn nguồn, Lục Thanh Lam cũng nói, Kỳ thị mặc dù đau lòng, nhưng nghe nói thể thuật của Cù Ngọc Tuyền đối với thân thể của nữ nhi có lợi, cũng hi vọng nàng có thể kiên trì.

Lục Thanh Lam cực kỳ mệt mỏi, về đến nhà trước tiên đi ngủ. Ngày thứ hai vẫn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, so với thường ngày chậm khoảng một tiếng đồng hồ.

Kỳ thị thấy nữ nhi như thế, vốn không nỡ gọi nàng, đúng lúc này thì Vệ Bân tới.

Hai vợ chồng Lục Thần và Kỳ thị ở chính đường tiếp kiến vị tiểu thái giám tướng mạo thanh tú này. Vệ Bân nho nhã lễ độ nói: “Nhị lão gia, nhị thái thái, nô tì là phụng mệnh tới đón Lục cô nương tiến cung.”

Kỳ thị biết hắc là thái giám được sủng ái nhất bên cạnh Cừu hoàng tử, không dám chậm trễ, một mặt để cho Lục Thần chiêu đãi hắc, một mặt đi sau vách ngăn đánh thức Lam, vừa mặc quần áo cho nàng vừa nói: “Bảo Nhi, mau dậy đi! Tiêu Vệ công công tới rồi.”

Lục Thanh Lam uốn éo trong ngực Kỳ thị, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng, vừa nghe nói Vệ Bân tới, từ từ mở mắt. “Hắc sao lại tới?” Nhớ tới Cừu hoàng tử nàng không khỏi rung mình một cái, cả người lập tức hoàn toàn thanh tỉnh.

Kỳ thị vội vàng đem Lục Thanh Lam mặc tốt trang phục, lại ăn xong điểm tâm, giống như thường ngày đem Lục Thanh Lam đưa đến Đông Hoa môn.

Vẫn là tiểu hoa viên kia, thời điểm Lục Thanh Lam đến, phát hiện Cù Ngọc Tuyền, Tiêu Thiểu Giác cùng Tam công chúa sớm đã đến. Tam công chúa cùng nàng giống nhau, bộ dạng mặt ủ mày chau, hai người thật đúng là là đồng bệnh tương liên.

Ngược lại Tiêu Thiểu Giác mặc áo choàng màu thiên thanh vũ quá, trên khuôn mặt anh tuấn bao phủ một tầng sương lạnh, giống như ai hắc một vạn lượng bạc, đang lơ lửng tựa vào một thân cây dong khô lớn. Thấy Lục Thanh Lam tới, mới đứng lên, nói một câu: “Người tới chậm!”

Khuôn mặt nhỏ của Lục Thanh Lam đỏ lên, đang muốn giải thích, Tiêu Thiểu Giác đã hướng về phía Cù Ngọc Tuyền nói: “Bắt đầu đi.”

Ba ngày kế tiếp, Tiêu Thiểu Giác mỗi ngày cũng sẽ phái Vệ Bân tự mình đi đón Lục Thanh Lam, suốt năm ngày đi sớm về trễ, hai tiểu cô nương cuối cùng đem một bộ thể thuật của Cù Ngọc Tuyền học xong.

Cù Ngọc Tuyền bảo hai người tự mình đem bộ thể thuật này mỗi cái động tác đều làm một lần, cho đến khi hai người đã hoàn toàn nắm chắc, mới dạy thường nghiêm túc nói với các nàng: “Những thứ có thể dạy, hạ quan đã đều dạy cả cho các người rồi, có thể phát huy tác dụng chân chính có thể hay không, mấu chốt còn phụ thuộc vào sự kiên trì bền bỉ, chỉ bằng sớm chiều mỗi ngày đều làm một lần, không đến một năm, thể chất tự nhiên cải thiện.”

Lục Thanh Lam nghe rất chân thành, y thuật của Cù Ngọc Tuyền kiếp trước là đã được kiểm nghiệm thực tế, nàng cũng hi vọng thông qua bộ thể thuật này làm cho chính mình trở nên khỏe mạnh. Vì vậy nàng không khỏi liên tiếp gật đầu.

Tiêu Thiểu Giác cũng đang nhìn Lục Thanh Lam, trên mặt của hắc khó có được nhu hòa mấy phần. Trong năm ngày này, Lục Thanh Lam một tiểu nữ oa năm tuổi, cùng Cù Ngọc Tuyền học thể thuật khó như vậy, vừa khổ vừa mệt khiến hắc nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tiêu Thiểu Giác nói: “Các người trở về nhất định nhớ luyện tập cho tốt, biết không?” Nói là các người, nhưng người hắc nhìn vẫn là Lục Thanh Lam.

Hai tiểu cô nương ai cũng không dám chọc hắc, tất cả đều gật đầu như bằm tỏi.

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới hài lòng để Lục Thanh Lam hồi phủ.

Ngày thứ hai Lục Thanh Lam ngủ một giấc tỉnh lại, Bồ Đào mang theo một cái lồng chim bằng ti vàng chế tác tinh xảo đi đến, bên trong có một con chim anh vũ, toàn thân màu đen xám, có mào màu xám đen, vùng da lộ ra ở trên mặt thì hiện lên màu hồng phấn, mặc dù chỉ là một con chim non, nhưng lại lộ ra vẻ cực kỳ xinh đẹp anh vũ. Lục Thanh Lam có chút khiếp sợ nhìn một lát, lẩm bầm nói: “Vẹt đầu Phượng?” Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bồ Đào: “Vẹt này là từ đâu tới?”

Bồ Đào vui mừng nói: “Đây là phần thưởng Trường Hi cung ban xuống, nói là Tổng quý tần nương nương cùng Tam công chúa thưởng cho người lễ mừng năm mới.”

Lục Thanh Lam có chút sững sờ, kiếp trước nàng cũng từng nuôi một con vẹt đầu Phượng như vậy, biết sự quý giá của loại vẹt này. Tim hết nam bác mười hai châu Đại Tề, cũng tìm không ra một con chim anh vũ như vậy. Phần da lộ ra trên mặt con vẹt này thời điểm hưng phấn hoặc kích động, sẽ thay đổi ứng hồng như máu, từ hồng phấn biến thành màu đỏ thẫm, vì vậy trong cung lại được xưng là huyết anh vũ.

Vẹt đầu phượng màu xám

Vẹt này chỉ có Đại Chu mới có, mà số lượng cực kỳ hiếm, vì vậy cực kỳ trân quý, trong cung hàng năm cũng không được mấy con, vì vậy Lục Thanh Lam có chút hoài nghi vẹt này đến cùng có phải Tam công chúa cho hay không.

Nàng đang nghi ngờ, chợt phát hiện phía sau Bồ Đào có một tiểu thái giám tuổi không lớn lắm đang đứng. Mới vừa rồi bị Bồ Đào chặn ở phía sau, hoàn toàn không nhìn thấy hắn.

Lục Thanh Lam nghi hoặc nói: “Ngươi là ai?”

Tiểu thái giám kia cuống quýt bước lên phía trước hành lễ với Lục Thanh Lam: “Nô tài Nguyễn An, là Trường Hi cung phái tới đặc biệt chăm sóc con chim non này.” Con vẹt đầu phượng này trân quý lại khó nuôi, lẽ ra trong cung phái thái giám tới cũng là chuyện thường tình, nhưng Lục Thanh Lam luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

“Ngươi thật sự là Tam công chúa phái tới sao?” Lục Thanh Lam mơ hồ cảm thấy này không giống như là thủ bút của Tam công chúa ngược lại có chút giống thủ bút của Cửu hoàng tử.

Nguyễn An gật đầu: “Vâng!” Hắn hiện tại đích xác là người của Trường Hi cung, bất quá một ngày trước hắn còn đi theo bên người Vệ Bản công công chân chó, Vệ Bản đầu tiên là đem hắn điều vào Trường Hi cung, quay ngược lại liền đưa đến Trường Hưng Hầu phủ.

Lục Thanh Lam biết hỏi hắn cũng hỏi cũng không được gì, liền khoát tay một cái nói: “Ngươi đi xuống đi.”

Nguyễn An khom mình hành lễ, trước khi đi lại nói thêm với Lục Thanh Lam một câu: “Công chúa điện hạ để cho nô tài nhắc nhở cô nương một câu, mỗi ngày sáng tới, không được quên luyện tập thể thuật của Cù đại nhân.”

Lục Thanh Lam lại càng nghi ngờ, Tam công chúa làm sao có thể nói ra những lời như vậy?” Cái này thật sự là Tam công chúa nói sao?”

Nguyễn An kính cẩn nói: “Hồi cô nương, là Tam công chúa nói.”

Lục Thanh Lam khoát tay một cái nói: “Ta biết rồi, ngươi đi xuống đi.”

Nguyễn An lại không chịu đi: “Nô tài cả gan, thỉnh cô nương thưởng cho nô tài một cái ân điển.” Nói xong quỳ xuống.

Lục Thanh Lam đã biết không đơn giản như vậy, nhũn mày nói: “Nói một chút xem, ngươi muốn cái gì?”

Nguyễn An nói: “Nô tài có vị bào đệ, thể cốt không tốt, là mang bệnh từ trong bụng mẹ mang đi ra. Trong cung Nô tài thật vất vả gom góp tích lũy chút ít bạc, cũng cầm cho hắn đi mua thuốc, kết quả xem không biết bao nhiêu đại phu, đã uống bao nhiêu thuốc cũng không được. Trước lúc xuất cung nô tài nghe nói, cô nương đi theo Cù thái y học một bộ thể thuật, rất thần kỳ, nô tài nghĩ, nếu nô tài có phúc khí kia, cùng ngài học xong, lại trở về dạy cho đệ đệ, nói không chừng có thể chữa hết bệnh của hắn...”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nhỏ như vậy, ta cũng không thể làm tiên sinh giúp ngươi.”

Nguyễn An cười xoa nói: “Nô tài mới không dám làm phiền cô nương tự mình dạy, chỉ cần mỗi ngày thời điểm ngài luyện tập, kêu nô tài ở bên cạnh nhìn là được.”

Lục Thanh Lam rốt cuộc hiểu rõ, tiểu thái giám này vòng tới vòng lui, căn bản là Tiêu Thiếu Giác an bài tới giám sát nàng luyện tập thể thuật. Tuy nói Tiêu Thiếu Giác cũng là một mảnh hảo tâm, nhưng tay của hắn cũng dài quá đi?

Lục Thanh Lam có chút khó chịu, nhưng lại không muốn đắc tội Tiêu Thiếu Giác, cuối cùng nói: “Mỗi ngày cho ngươi nhìn cũng không trở ngại, nhưng xong việc không cho phép ngươi nhúng tay chuyện trong phòng của ta.”

Nguyễn An nói: “Cái này là đương nhiên, trước khi nô tài xuất cung Tam công chúa đã phân phó, chỉ để ý nuôi chim, bất cứ chuyện gì của Hầu phủ cũng không liên quan đến nô tài.”

Lục Thanh Lam lúc này mới hài lòng.

Lục Thanh Lam chờ hắn lui ra ngoài, mới gọi Bồ Đào và Thạch Lự hầu hạ nàng rời giường, rửa mặt xong, Lục Thanh Lam đi tới hậu hoa viên nhà mình, chăm chỉ nghiêm túc tập một lần thể thuật. Gọi Nguyễn An ở một bên nhìn chăm chú, hắn quả nhiên hết sức thức thời, không lại xuất hiện bên cạnh Lục Thanh Lam.

Kỷ thị tìm một viện đàn xếp cho Nguyễn An ở đây, trong phủ bỗng nhiên thêm một cái thái giám, bỗng lộc vẫn là y theo trong cung mà phát, bọn họ quản lại quản không nổi, nhẹ không được nặng không được, mềm không được cứng rắn không xong, đừng nói là trong lòng Lục Thanh Lam khó chịu mà, chính Lục Thần và Kỷ thị cũng cảm thấy khó chịu.

Được cái Nguyễn An hết sức thông minh, trừ mỗi ngày giám sát Lục Thanh Lam tập luyện, liền trốn ở trong viện của mình nuôi Điểu nhi, cũng không nhúng tay tham dự vào mọi sự vụ của Trường Hưng Hầu phủ, toàn gia lúc này mới yên lòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chày Gõ

Mất thấy cửa ải cuối năm sắp đến, trong cung công việc bề bộn, Tam công chúa liền không gọi Lục Thanh Lam tiến cung nữa.

Cuộc sống không tiến cung thoải mái không ít, ngày hôm đó nhớ tới vệt đầu phượng của nàng, liền gọi Nguyễn An tới. Nguyễn An được nàng gọi tới, vội cấp bách xách theo lồng chứa Điều Nhi đi vào. Lục Thanh Lam thấy con vệt kia một mồi, một bộ dạng như sắp chết bất cứ lúc nào, không khỏi hết sức đau lòng. Kiếp trước nàng từng nuôi một con vệt đầu Phượng, cực kỳ quý báu, chỉ tiếc sau này lại chết. Kiếp này lại có cơ hội nuôi con nữa, dĩ nhiên hết sức quý trọng.

Nguyễn An cũng đang rầu rĩ đây này, lúc trước hần thật sự từng nuôi chim ở trong cung, cho nên Vệ Bân mới đem hần phái tới đây, chẳng qua vệt đầu phượng vô cùng trân quý, hần không có nhiều kinh nghiệm, mất thấy chim anh vũ từng ngày từng ngày uể oải không phấn chấn, trong lòng hần cũng hết sức sốt ruột, hần dĩ nhiên biết vệt này vốn cũng không phải là Tam công chúa đưa, thực chất chính là Cửu hoàng tử đưa. Vì vậy càng không dám khinh thường.

Lục Thanh Lam mỗi ngày bị hần giám sát, có chút khó chịu, sắc mặt trầm xuống, cố ý hù dọa hần nói: “Đây là làm sao, lúc đến vệt này còn tốt, sao lại biến thành bộ dạng như vậy rồi?”

Chân Nguyễn An mềm nhũn liền quỳ xuống, cuống quýt đập đầu nói: “Đều là do nô tài làm việc không chu đáo, xin cô nương trách phạt.”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hần bị hù dọa thành như vậy, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, nói: “Người đứng lên đi, ta cũng không có ý trách cứ người. Muốn đem vệt này nuôi tốt cũng không khó, người chỉ cần nghe theo ta là được.”

Nàng quay đầu phân phó hai nha hoàn của mình nói: “Bồ Đào tỷ tỷ, người đi kêu người chế tạo một cái lồng lớn đến đây, phải lớn gấp ba cái này. Thạch Lự tỷ tỷ, người đi chuẩn bị một ít hoa quả tươi tới, dứt cho vệt ăn.”

Hai nha hoàn đáp ứng một tiếng lĩnh mệnh đi.

Nguyễn An có chút kỳ quái nhìn tiểu cô nương này, cái lồng được trang bị cho vệt kia, là dùng vật liệu đặc thù chế thành, hết sức tinh xảo xinh đẹp, đối đi chẳng phải là đáng tiếc. Lại nói tiểu cô nương này còn nhỏ như vậy, làm sao có thể biết những việc nuôi điều thế này?

Không khỏi hết sức hồ nghi.

Nhưng hần thấy bộ dạng tiểu cô nương như đã định liệu kỹ lưỡng trước, cộng thêm trước khi đến Vệ Bân liên tục dặn dò, bảo hần vạn lần không thể đắc tội tiểu cô nương, trong lòng hần xem thường, nhưng không dám lên tiếng phản đối.

Lục Thanh Lam nhưng lại tràn đầy tin tưởng. Hoá ra vệt đầu phượng này không thích gò bó, lại ưa thích ăn quả mọng. Nguyễn An đem thành vệt bình thường, đặt mua cho nó một cái lồng khéo léo, lại cho nó ăn quả hạch, đương nhiên nó sẽ sinh bệnh.

Lại nói Thạch Lự cùng Bồ Đào dựa theo yêu cầu của Lục Thanh Lam cho vệt đầu phượng đổi một cái lồng lớn gấp mấy lần, còn sai người tìm quả mọng tới cho nó ăn, vệt kia được ăn quả mọng, quả nhiên hoạt bát lên không ít.

Hai nha đầu tắc tắc kêu kỳ lạ, Nguyễn An lại càng bội phục sát đất, không nhịn được nói: “Cô nương sao biết vệt này thích ăn quả mọng?”

Lục Thanh Lam chớp chớp mắt mấy cái, cười nói: “Ta cũng thích ăn hoa quả tươi a.”

Nguyễn An cười lớn! Nghĩ thầm cái này đại khái kêu là mèo mù đụng phải chuột chết đi.

Ngày thứ hai Kỷ thị cùng Lục Thanh Nhân đến xem, đúng lúc nhìn thấy Lục Thanh Lam cầm một quả mọng đang trêu đùa con vệt đầu phượng kia.

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gọi người, sau đó khoe khoang nói: “Mẫu thân, tỷ tỷ, mau đến xem vệt của ta!”

Hai ngày nay Lục Thanh Lam mỗi ngày hai lần luyện tập thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, Kỷ thị thấy hết sức cao hứng. Liền cười sờ đầu của thứ nữ, nói: “Con chim anh vũ này ngược lại hoạt bát hơn so với hôm qua rất nhiều.”

Trong lòng Lục Thanh Lam đắc ý, thầm nghĩ đổi mất cả kinh sư, ai có thể so kinh nghiệm nuôi vệt đầu phượng với ta. Con chim anh vũ này vào trong tay nàng mới không bị coi là người tài không được trọng dụng.

Lục Thanh Nhân còn là lần đầu tiên thấy vệt này, thấy lông vũ của cái đầu phượng hoàng của nó dựng lên, ngẩng đầu hết sức oai phong, không khỏi thở dài một tiếng: “Bảo Nhi, con chim anh vũ này của người thật là xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam nghe lời này vội lập tức vươn tay ra, bảo vệ lồng: “Của ta, là của ta, tỷ tỷ cũng không thể cướp đi!”

Lục Thanh Nhân bị chọc tức đến ngã ngửa, vươn một ngón tay trắng nõn điểm trên trán của muội muội: “Ngươi cái đồ vật nhỏ không có lương tâm! Ta có khi nào đoạt đồ của ngươi chứ?”

Mặt Lục Thanh Lam đỏ lên, đúng là như thế, bất luận kiếp trước hay kiếp này tỷ tỷ đối với nàng đều là vô cùng tốt, phạm là thứ nàng thích, tỷ tỷ chưa từng tranh đoạt cùng nàng lần nào.

Lục Thanh Lam lại nhìn Kỷ thị: “Mẫu thân cũng không cho đoạt vệt của ta.”

Kỷ thị lắc đầu: “Thôi thôi! Ngươi yên tâm nuôi nó, không ai tới tranh giành với ngươi đâu.”

Lục Thanh Nhân nói: “Nếu vệt là của Bảo Nhi, liền để Bảo Nhi lấy cho nó cái tên đi.” Rồi hướng Kỷ thị nói: “Mẫu thân ngài nói đúng không?”

Kỷ thị nói: “Như thế cũng tốt.”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhỏ, làm một bộ vẻ mặt minh tư khổ tương*, Đặt tên Đặt tên a, ta xem, không bằng liền kêu nó là Tiểu Cửu đi.”

(*) suy nghĩ sâu xa

“Tiểu Cửu?” Lục Thanh Nhân không có cảm giác gì, Kỷ thị nhớ tới Cửu hoàng tử, chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Lục Thanh Lam thấy thần sắc mẫu thân dao động, liền nói: “Mẫu thân, cái tên này không hay sao?”

Kỷ thị cười lớn nói: “Cũng không phải không tốt. Bất quá, Bảo Nhi, chúng ta vẫn là đổi lại tên đi được không?”

“Tại sao?” Lục Thanh Lam là ra vẻ thất vọng nói.

” Cái này . . . ”

Lục Thanh Lam nghịch ngợm cười một tiếng: “Nếu mẫu thân không nói được tên này không tốt chỗ nào, vậy sau này nó liền kêu Tiểu Cửu đi.”

Tên của Vệt cứ như vậy quyết định.

Nguyễn An luôn luôn cung kính khoanh tay đứng thẳng bên cạnh, nghe lần nói chuyện này chỉ cảm thấy cái trán thỉnh thoảng nháy, Tiểu Cửu? Cái này nếu là để Cửu điện hạ biết, còn không biết sẽ có về mặt gì đâu?

Ngày hôm đó thời tiết chuyển tốt, Lục Thanh Lam mang theo Bồ Đào, Thạch Lựu, Nguyễn An đem chim đi dạo trong vườn.

Vườn của Trường Hưng Hầu phủ trải qua mấy đời, truyền đến trên tay Lục Kháng đã rất có quy mô, đình đài lầu các, thủy tạ núi giả, hành lang uốn chín khúc, cái gì cần có đều có. Tuy là vào đông, nhưng bởi vì trồng một chút thanh tùng thụy bách, nên dù mùa đông cũng không thiếu màu xanh.

Chủ tớ bốn người tản bộ dọc theo đường nhỏ trải đá cuội bên hồ hoa sen, hoa sen trong hồ đã sớm đông lại hết sức rắn chắc, một trận hàn phong gào thét thổi tới, Lục Thanh Lam không khỏi nắm thật chặt áo choàng da sóc trên lưng.

Nguyễn An mang theo một cái lồng tre đặc biệt lớn, so với thân thể nhỏ gầy của hắn, tạo thành bộ dáng có vài phần tức cười. “Tiểu Cửu” nhốt ở bên trong, lồng chia làm ba tầng trên dưới, có mấy cái thanh ngang để đậu, có thể là bởi vì bị giam ở phòng thời gian dài, “Tiểu Cửu” lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, ở trong lồng nhảy nhót, phát ra tiếng hót thanh thúy.

Lúc này từ đối diện đi tới một nhóm người. Cầm đầu là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, mặc bó tử nhũ đỏ bạc, dưới là nhu váy màu vàng nghệ, một khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, da trắng nõn, bộ dạng có mấy phần vẻ thù mị, chính là minh châu trên lòng bàn tay của tam phòng và Lão thái thái, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân. Ở bên cạnh nàng, còn có một vị cô nương mặc áo nhỏ màu đỏ quả hạnh cùng cầm quần màu thiên thanh, mặc không hoa lệ bằng Lục Thanh Nhân, nhưng bộ dáng ngày thường so với nàng yêu kiều xinh đẹp hơn chút ít, là thứ nữ Lục Thanh Dung của tam phòng.

Lục Thanh Lam óp miệng, không muốn gặp mặt các nàng, đang muốn quay đầu bước đi. Chợt nghe Lục Thanh Nhân xa xa hô: “Lục muội muội, các ngươi đợi đã.”

Hai tiểu cô nương rất nhanh đi tới trước mặt, ánh mắt Lục Thanh Nhân nóng bỏng nhìn vệt đầu phượng trong lồng, nói: “Lục muội muội, đây là cái gì?”

Lục Thanh Nhân là hài tử đầu tiên của tam phòng, lại là con vợ cả Triệu thị, đã sớm bị Trương thị và Triệu thị làm hư rồi. Là kẻ bá đạo cậy mạnh lòng chiếm giữ cực mạnh, phạm người khác có vật gì tốt, cũng chiếm làm của mình, thấy vật hiếm lạ như vệt đầu phượng, đương nhiên cũng nảy sinh tâm tư muốn chiếm lấy.

Cô nương này là một kẻ có tính tình như một thùng thuốc súng, có ý kiến gì nhất định đều viết cả ở trên mặt, Lục Thanh Lam vừa nhìn nét mặt của nàng đã biết nàng đang suy nghĩ gì. Vì vậy khẽ nhún mày nói: “Tỷ tỷ, đây là vệt đầu phượng.”

Lục Thanh Nhân nhìn vệt trong lồng, càng xem càng cảm thấy uy phong, càng xem càng cảm thấy thích, “Vệt này thật đẹp, cho ta đi. Duỗi tay ý định đem lồng đoạt lấy, nhưng Nguyễn An vô cùng cơ trí, lóe một cái liền trốn phía sau Bồ Đào.

Lục Thanh Nhân thấy hắn dám né tránh, nhất thời tức giận, phần nộ nói: “Lục muội muội, ngươi đây là ý gì, một gã sai vật thôi, dám ở trước mặt bốn cô

nuong giuong oai sao? ” Nàng không biết thân phận của Nguyễn An, chỉ xem hấn là gã sai vật bình thường.

“Tiểu Cửu ” ở trong lòng nhảy hai cái, bỗng nhiên mở miệng kêu lên thanh thúy: “Người xấu!”

Lục Thanh Lam mừng rỡ, vệt đầu phượng hết sức thông minh, học rất nhanh, mấy ngày nay nàng dạy nó thật lâu, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nó mở miệng nói chuyện.

Lục Thanh Nhân sững sốt, nhưng ngay sau đó giận dữ: “Ngươi vậy mà dạy nó mắng ta! ” thấy vệt kia đọc từng chữ rõ ràng, lại càng nổi lên tâm tư cướp đoạt.

Lục Thanh Lam thật là dở khóc dở cười: “Lời nói của ngươi thật không có đạo lý, vệt này rõ ràng là của ta, tại sao phải tặng cho ngươi? Nó nói chuyện là tự nó nói, ngươi cũng chưa từng thấy ta dạy nó?”

Lục Thanh Nhân cố nén lửa giận nói: “Ta thích con chim anh vũ này, cùng lắm thì quay về ta kêu phụ thân mua một con nữa trả lại ngươi là được rồi. Mau bảo tiểu tư kia đem lồng cho ta. ” Hết sức bá đạo.

Lục Thanh Lam chế nhạo: “Ta không cho ngươi thì sao?” Người này quả thực rất không nói đạo lý.

Lục Thanh Nhân cười lạnh một tiếng: “Ngươi cần phải hiểu rõ, Lão thái thái thương ta nhất, hễ ta đi Mục Nguyên đường nói một tiếng, Điều Nhi này của ngươi còn không phải là ngoan ngoãn tặng cho ta? Đến lúc đó, đừng mơ tưởng ta cầu khẩn phụ thân mua cho ngươi một con Điều Nhi nữa.” Loại chuyện này, trước đây cũng từng phát sinh rồi.

Lục Thanh Lam ha ha cười một tiếng: “Hôm nay sợ rằng Lão thái thái cũng không giúp được ngươi. Con chim anh vũ này chính là Tổng quý tần nương cùng Tam công chúa tặng cho ta, hấn cũng không phải là gã sai vật gì . . .” Nàng lấy một ngón tay chỉ Nguyễn An: “Mà là tiểu thái giám của Tam công chúa đưa tới nuôi điều. Cho dù ta đem Điều Nhi này đưa ngươi, ngươi có dám muốn không?”

Lục Thanh Nhân thẳng lưng một cái: “Có cái gì mà không dám muốn? Ngươi mau mau đem tới đây.” Ngay cả Nguyễn An cũng đều tròn mắt, không nghĩ tới Trường Hưng Hầu phủ còn có loại chày gỗ này, hoàng gia ban tặng đồ, nói cướp liền cướp, thật là không muốn sống nữa sao?

Lục Thanh Nhân hồ đồ, Lục Thanh Dung cũng không ngạc, nàng vội vàng lôi kéo tay áo của tỷ tỷ: “Tứ tỷ tỷ, Điều Nhi này là đồ trong cung ban tặng, chúng ta không lấy được đâu. Vẫn là mau đi thôi.”

Lục Thanh Nhân giận dữ: “Làm sao lại không được . . .” Lục Thanh Dung sợ hết hồn, vội vàng một thanh che miệng của nàng, “Tứ tỷ tỷ đừng hồ ngôn loạn ngữ!” Cứng rắn đem nàng lôi đi.

Lục Thanh Lam cười nhạt, nghĩ thầm tam phòng thật ra cũng không phải tất cả đều ngốc. Đưa tay cảm lồng chim qua, hướng về phía “Tiểu Cửu” huyt sáo một tiếng, “Tiểu Cửu ” ở trong lòng nhảy tới nhảy lui, gọi như “Người xấu người xấu” không ngừng.

Lục Thanh Lam cười ha ha.

Lục Thanh Nhân nhiều lần quay đầu lại, trong mắt đều là lửa giận, hôm nay nếu không phải Ngũ muội muội ngăn lại, nàng mới mặc kệ Tổng quý tần Tam công chúa gì gì, đoạt rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Ngày đó Kỳ thị từ Mục Nguyên đường trở về, không nhìn thấy nữ nhi bảo bối, hỏi nha hoàn mới biết được nàng đi ra sau vườn hoa nhảy dây. Kỳ thị liền đi ra sau hoa viên tìm nàng.

Liền thấy trong vườn hoa, Lục Thanh Lam mặc một bộ áo nhỏ hồng thạch lựu đang nhảy dây.

Trước kia thân thể khuê nữ yếu đuối, vừa đến mùa đông cũng không dám ra khỏi cửa, hôm nay ngược lại tốt lắm, đi theo Cù Ngọc Tuyền trong cung học một bộ thể thuật, lập tức thấy thân thể mỗi ngày một khá hơn, mấy ngày nay khí trời càng lúc càng lạnh, nàng đứng ở bên ngoài gió chơi đùa, cũng không bị nhiễm phong hàn, mặt mày Kỳ thị không khỏi giãn ra, nhìn khuôn mặt khuê nữ nhỏ nhắn hồng hào, đi tới.

Lục Thanh Lam liền từ trên bàn đu dây nhảy xuống, nhào vào trong ngực Kỳ thị, mềm mại gọi một tiếng “Nương”.

Gương mặt tinh xảo của Kỳ thị tràn đầy nụ cười, ầm ập sờ hoa bao kế của nữ nhi, nói: “Hôm sau là sinh nhật của Kỳ nhi, nương nhận được thiệp mời, Bảo Nhi có muốn theo nương cùng đi không?”

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gật đầu: “Sinh nhật của Kỳ tỷ tỷ, Bảo Nhi đương nhiên là nhất định phải đi.”

Kỷ thị cười cười, đem nữ nhi ôm vào ngực.

Đến ngày dự tiệc, Kỷ thị đem hai tỷ muội Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam sửa soạn một phen, ngồi xe ngựa thật sớm đi Quảng Ninh Vương Phủ.

Hôm nay đi chúc thọ Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ, trừ hai tỷ muội Lục Thanh Lam, Kỷ thị còn dẫn theo nhi tử Lục Văn Đình. Đường nhìn Lục Văn Đình tuổi không lớn, lại không chịu cùng các nữ nhân ngồi xe, tự mình cưỡi ngựa đi một bên bảo vệ.

Quảng Ninh Vương Phủ tọa lạc ở Minh Chiếu phường, chiếm diện tích mấy chục mẫu, là tư phủ ở bên ngoài của một vị Đại thái giám tiền triều, Tiêu Ninh sau khi có được phủ đệ này, lại nhiều lần đập đi sửa lại xây dựng thêm, mới có quy mô hiện nay. Mặt trước cửa chính Vương Phủ, hai sư tử bằng đá cực lớn ngồi cạnh cửa, khí phái phi phàm.

Mạnh thị tự mình ra cửa nghênh đón, nàng mặc trường thân bối tử văn sặc màu đỏ thêu mẫu đơn, trên đầu cài đóa mã kế, mang một cây trâm cài hồ điệp giương cánh bằng vàng khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng, có thể bị quy mao khó chiều Quảng Ninh vương gia nhìn trúng, dung mạo của nàng đương nhiên là nhất đẳng, bị thân y phục này làm tôn lên, càng lộ vẻ diễm sắc vô song.

Nàng cười khoát tay Kỷ thị, hờn dỗi: “Tỷ tỷ sao nguoi giờ mới đến, làm muội muội đợi thật lâu.”

Kỷ thị cười dịu dàng, hết sức tùy ý nói: “Nguoi nha, cũng là nương của hai hài tử rồi, vẫn còn cái tính nôn nóng như vậy.” Lộ vẻ hết sức thân mật.

Mạnh thị le lưỡi, giảm thấp thanh âm: “Có phải vị lão thái bà kia của nhà các nguoi, lại bắt nguoi đứng bên nàng lập quy củ phải không? Nguoi cũng quá khổ rồi!”

Kỷ thị là một người vô cùng quy củ, cho dù là trước mặt tỷ muội tốt, cũng sẽ không nói xấu mẹ chồng: “Chúng ta làm con dâu, phụng thị mẹ chồng chính là bổn phận, làm sao lại cực khổ.”

Mạnh thị bĩu môi: “Cũng may tỷ tỷ tính tình tốt, nếu đổi lại là ta, sẽ không cho nàng được như ý đâu.”

Hai người Lục Thanh Nhân cùng Lục Thanh Lam cũng tiến lên chào hỏi, Mạnh thị đưa tay đem Lục Thanh Lam ôm lên xoa đầu, nói: “Mấy ngày không gặp, Bảo Nhi sao lại mập lên không ít, Mạnh di sắp ôm không nổi rồi.”

Lục Thanh Lam không khỏi có chút ngượng ngùng, vươn hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Mọi người thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, tất cả đều ha ha cười.

Lúc này Mạnh thị mới thả Lục Thanh Lam xuống, nàng liền dùng đôi chân ngắn nhỏ bình bịch chạy đến trước mặt một tiểu cô nương mặc một bộ thêu phượng hoàng màu đỏ áo thêu mẫu đơn, bộ dạng hết sức xinh đẹp, lôi kéo tay nàng ngọt ngào gọi một tiếng “Kỷ tỷ tỷ”.

Tiêu Kỳ ngất một cái trên khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của nàng, oán giận nói: “Có bằng hữu mới Tam công chúa, liền quên ta? Lúc nào cũng chạy vào cung, không đến Vương Phủ tìm ta chơi!”

Tiêu Kỳ tính tình rất rộng lượng, Lục Thanh Lam biết nàng không thật sự tức giận, ghé vào tai nàng nói: “Kỷ tỷ tỷ nói gì vậy, Tam công chúa mặc dù rất tốt, nhưng ta vẫn thích Kỷ tỷ tỷ hơn mà!” Thật ra Lục Thanh Lam cũng không nói bừa, kiếp trước Tiêu Kỳ đích xác là khuê mật tốt nhất của nàng.

Trên mặt Tiêu Kỳ đầy vẻ tươi cười, dùng ngón tay điểm cái trán của nàng: “Nhìn cái miệng nhỏ nhắn này của nguoi xem, được bôi mật sao?”

Lúc này Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình cũng tiến lên chúc mừng sinh nhật Tiêu Kỳ.

Lục Văn Đình gọi một tiếng “Kỷ muội muội”, Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn mặc một thân áo choàng vũ quá thiên thanh, tuổi mặc dù không lớn, nhưng được Lão Hầu gia tự mình dạy bảo, bộ dạng thất lung thẳng tắp, một đôi mắt giống như bảo thạch màu đen, phát sáng lấp lánh. Tiêu Kỳ cả ngày tiến cung, thấy cũng đều là những nhóm hoàng huynh phong độ hiên ngang, tuấn mỹ tuyệt luân của mình, thấy Lục Văn Đình bộ dạng môi hồng răng trắng hết sức tuấn mỹ, so với mấy vị ca ca của hắn chẳng những không thua mà còn có phần nhìn hơn, không khỏi nhìn nhiều hai cái.

Đợi mọi người tặng lễ xong, Lục Thanh Lam lôi kéo Tiêu Kỳ đến một bên nhẹ nhàng nói: “Ca ca của ta bộ dạng đẹp mắt không?” Tuổi bọn họ cũng còn nhỏ, vẫn chưa tới tuổi tị hiềm. Kỷ thị cùng Mạnh thị thân như tỷ muội, ngày thường cũng thường gặp mặt.

Tiêu Kỳ hết sức chân thành gật đầu, lại kỳ quái hỏi nàng: “Nguoi hỏi cái này làm cái gì?”

Lục Thanh Lam cười hi hi, liên tục khoát tay: “Không có gì không có gì!”

Kiếp trước Lục Văn Đình và Tiêu Kỳ là một đôi hoan hỉ oan gia, mến nhau nhiều năm, vốn có thể trở thành một đôi thần tiên quyến lữ, đáng tiếc Hoàng trưởng tử thất thế, Lục gia tràn ngập nguy cơ, Lục Văn Đình vì đề cử cố địa vị gia tộc, tỏ vẻ thần phục Tứ hoàng tử, bắt buộc dĩ chịu đựng cưới vị đường muội Hàm Sơn huyện chủ Quách Hựu Hàm, vị tâu từ kia ý có vị đường tỷ hoàng hậu làm chỗ dựa, ngang ngược kiêu ngạo, đem Trường Hưng Hầu phủ huyền nào gà chó không yên, cuối cùng quan hệ với Lục Văn Đình gần như đoạn tuyệt, vì vậy cho đến khi Lục Văn Đình bị bí mật xử tử, dưới gối vẫn chưa có nhi tử thừa kế hương khói.

Kiếp này nếu có thể, Lục Thanh Lam chắc chắn đem hết toàn lực tác hợp hai người, không để bị kịch tái diễn lần nữa.

Hiện tại hai người tuổi cũng còn nhỏ, Tiêu Kỳ đối với Lục Văn Đình cũng chỉ là có hảo cảm朦胧 lung, mà Lục Văn Đình đối với phương diện này lại càng còn chưa hiểu biết, một cái tiểu cô nương xinh đẹp như Tiêu Kỳ đứng ở đó, hẳn cũng không liếc mắt nhìn thêm cái nào. Lục Thanh Lam cũng không nóng nảy, liền dời đi đề tài.

Tiêu Kỳ nói: “Tam công chúa sớm đã tới rồi, vừa rồi còn đi xung quanh tìm người, chúng ta mau vào đi.”

Lục Thanh Lam gật đầu, hai tiểu cô nương nắm tay, như một làn khói chạy về phía trong viện. Mới vừa vào nhà, đã thấy Tam công chúa mặc một thân bối tử văn sắc màu hồng đỏ thêu mẫu đơn, đang đi tới hướng này, nhìn thấy Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam, ánh mắt lập tức sáng lên, cao giọng kêu: “Bảo Nhi! Ta ở chỗ này.”

Lục Thanh Lam thấy Tam công chúa cũng hết sức cao hứng, bình bịch chạy tới, ngọt ngào kêu một tiếng: “Công chúa tỷ tỷ!” xưng hô này không đúng quy định, nhưng Tam công chúa cũng không quan tâm những cái này, tiến lên kéo cánh tay của Lục Thanh Lam, nói: “Bảo Nhi, nhớ người muốn chết!”

Thấy đường tỷ kéo một cái tay khác của Lục Thanh Lam, cũng có chút mất hứng, tính chiếm hữu của nàng rất mạnh, cảm thấy Lục Thanh Lam là bạn tốt của nàng, người khác không nên cướp của nàng, liền dùng sức kéo Lục Thanh Lam về phía mình.

Tiêu Kỳ lớn hơn Tam công chúa một tuổi, nàng thường xuyên tiến cung, hiểu rõ tính tình của Tam công chúa, liền buông lỏng tay ra, nói với Tam công chúa và Lục Thanh Lam: “Khách ở đằng trước tới rồi, ta đi nhìn một cái, các người ở nơi này chơi đi.” Trước khi đi hướng về phía Lục Thanh Lam nháy mắt, Lục Thanh Lam hiểu ý, khẽ gật đầu.

Tam công chúa như vậy, thì phải thuận lòng mà vượt.

Tiêu Kỳ đi rồi, Tam công chúa lập tức vui vẻ trở lại, lôi kéo tay của Lục Thanh Lam tính trẻ con nói: “Bảo Nhi người gần đây bận việc gì vậy, cũng không vào cung xem ta, ta cũng không có người trò chuyện buồn muốn chết. Bởi vì sắp bước sang năm mới rồi, mẫu phi cũng không cho ta tuyên người tiến cung nữa.”

Hai tiểu cô nương nói chuyện một hồi, Tam công chúa bỗng nhiên hưng phấn nói: “Cửu ca hôm nay cũng tới, đang ở trong lương đình trong vườn hoa, ta dẫn người đi gặp huynh ấy nha?” Tam công chúa là một người cổ chấp dù Cửu hoàng tử phạt thế nào, nhưng Tam công chúa chính là nhận định rằng ca ca này là người tốt!

Lục Thanh Lam cũng không muốn thấy vị diêm vương sống này, lắc đầu liên tục: “Chúng ta ở chỗ này chơi thôi.”

Tam công chúa nghi hoặc nói: “Người sợ Cửu ca của ta có phải không?”

Lục Thanh Lam gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt hơi sợ: “Đúng vậy a, Cửu điện hạ quá dữ tợn.”

Tam công chúa đang định nói gì, đột nhiên sắc mặt ngưng lại. Lục Thanh Lam theo ánh mắt của nàng nhìn lại, liền thấy một tiểu thiếu niên đứng phía sau mặc áo choàng cổ tròn màu huyền thanh, mặt như Quan Ngọc, mắt như điểm màu son đen, tính xảo giống như người từ trong tranh đi ra.

Lục Thanh Lam rút cổ, đây không phải là Tiêu Thiếu Giác thì là ai?

Tiêu Thiếu Giác đưa tay lên, nắm xiêm y của nàng đem nàng nhắc lên. Hắn mặc dù chỉ lớn hơn Lục Thanh Lam ba tuổi, nhưng lại cao hơn Lục Thanh Lam hai cái đầu, vì vậy dễ dàng đem Lục Thanh Lam nhắc lên, cho đến khi hai người có thể nhìn thẳng lẫn nhau, Lục Thanh Lam thấy trong con ngươi âm u của hắn không có chút biểu tình gì, trong lòng không khỏi có chút lạnh run.

Tiêu Thiếu Giác thấy bộ dạng sợ hãi của nàng, một cái tay khác mới bao bọc nàng, thanh âm trầm giọng nói: “Nếu như sợ ta như vậy, vì sao còn dám gọi con súc sinh lắm lông kia là ‘Tiểu Cửu’?”

Trong lòng Lục Thanh Lam lộp bộp một chút, lúc trước đặt tên cho vệt là “Tiểu Cửu”, chẳng qua là bị Tiêu Thiếu Giác tàn nhẫn dạy dỗ, nghĩ trả thù một chút mà thôi, không nghĩ tới người này hẹp hòi như vậy, còn biết tin tức nhanh thế.

Lục Thanh Lam bị hắn siết vào trong ngực, không dám lộn xộn, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Tiểu Cửu không phải là súc sinh nhiều lông, nó là phượng đầu vệt trân quý.”

Tiêu Thiếu Giác “Ừ” một tiếng, thanh âm không khỏi cao tám độ, “Trở về sẽ đem tên của súc sinh kia đổi lại.” Lại nói, nếu là người bên ngoài đặt tên cho một con chim anh vũ là “Tiểu Cửu”, Tiêu Thiếu Giác tất nhiên là nổi giận, nhưng Lục Thanh Lam làm như vậy, hẳn lại không thấy tức giận.

Ngược lại thấy nàng mấy ngày này kiên trì luyện thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, thịt trên người cuộn cuộn, tựa như lại mập một chút, thoạt nhìn khỏe mạnh hơn lúc trước không ít, lần này cũng không bị nhiễm phong hàn, cũng không liên lụy hắn sinh bệnh, đối với biểu hiện của nàng vẫn thật hài lòng.

Lục Thanh Lam yếu ớt hỏi: “Đổi thành tên gì?”

Khóe môi Tiêu Thiếu Giác cong lên, “Liền kêu Tiểu Bảo đi!” Nhũ danh của nàng là Bảo Nhi, Tam công chúa mỗi ngày kêu, Tiêu Thiếu Giác tự nhiên biết rõ.

Mất to của Lục Thanh Lam ẩm ướt, nhấp nháy chớp chớp, nói: “Được.”

Tiểu Bảo thì Tiểu Bảo!

Hào hán không chịu thiệt trước mắt, huống chi thực sự trở về Trường Hưng Hầu phủ, hán còn có thể quản được nàng hay sao?

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Xáo Trộn

Lục Thanh Lam ở trong lòng ngực của hán vận vẹo uốn éo, hán biết nàng bị ôm như vậy có chút không thoải mái, mới đem nàng đặt xuống mặt đất. Thật ra chủ yếu là trong lòng nàng có chút không tiếp thu được mà thôi.

Trên người tiểu cô nương mềm mại, còn có một mùi sữa thơm nhàn nhạt, Tiêu Thiệu Giác thật có chút không nỡ thả nàng xuống.

Hai chân tiểu cô nương vừa chạm đất, liền huych một cái chạy tới núp vào phía sau Tam công chúa. Tiêu Thiệu Giác thấy vậy đôi mắt không khỏi tối sầm lại.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng cười: “Cửu điện hạ làm sao lại chạy đến nơi đây, làm chúng ta tìm mãi!”

Liền thấy trước mặt song song đi tới ba vị thiếu niên, đều là những nhân vật như lâm lang châu ngọc, đứng chung một chỗ thật có thể nói là ánh quang rực rỡ, trong nháy mắt ngay cả mặt trời âm áp ngày đông cũng mất đi màu sắc.

Tiểu thiếu niên nhanh nhẹn dẫn đường đằng trước mặc trường bào đoàn hoa màu thạch thanh, là bào huynh của Tiêu Kỳ, chủ nhân tương lai của Quảng Ninh Vương Phủ, Quảng Ninh Vương thế tử Tiêu Thiệu Hù.

Tiêu Thiệu Hù là huynh trưởng ruột của Tiêu Kỳ. Năm đó Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị sinh hạ long phượng thai, từng chấn động cả hoàng thất, long phượng thai được coi là điềm lành, ngay cả Gia Hòa đế cũng tự mình triệu kiến, ban tên cho hai hài tử.

Hoàng gia quy củ sâm nghiêm, vì biểu hiện tôn ti, trong đồng lứa với Tiêu Thiệu Hù, chỉ có các nhi tử thân sinh của Gia Hòa đế, tên có chữ thứ ba là từ “Thiệu”. Còn tất cả con cháu tôn thất còn lại, tất cả đều không được dùng ba chữ, cũng như Tiêu Kỳ, lấy tên hai chữ.

Chỉ Tiêu Thiệu Hù là một ngoại lệ. Đây là ân sủng và vinh quang to lớn, có thể thấy được sự yêu mến của Gia Hòa đế đối với Quảng Ninh Vương, cũng là gợi gắm hy vọng đối với Tiêu Thiệu Hù.

Đợi đến khi Tiêu Thiệu Hù lớn hơn, thông minh anh dũng, giống hệt phụ thân, lại không âm hiểm xảo trá giống phụ thân hán, Gia Hòa đế quá mức ưa thích chất tử này, còn cho hán vào thượng thư phòng, cùng đi học với các hoàng tử.

Hai người thiếu niên khác, Lục Thanh Lam cũng nhận ra. Một người mặc áo tay ngắn màu xanh ngọc, tuổi xấp xỉ Tiêu Thiệu Giác, vẻ mặt bướng bỉnh*, là hoàng tử Tiêu Thiệu Vi, ở trong chúng hoàng tử là người quan hệ tốt nhất cùng Tiêu Thiệu Giác.

(*) 桀骜不驯 kiết ngạo bất tuân: Cương quyết bướng bỉnh

Một thiếu niên lang khác mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt ôn nhuận như ngọc, trông bộ dạng ngược lại so với hai vị hoàng tử cửu, thấp lớn hơn một hai tuổi, thân phận cũng không phải bình thường, chính là trưởng tử của Yến Vương Tường Tín Hồng.

Lại nói, từ trăm năm trước Tề, Lương, Chu ba nước phân chia, ba nước kế thừa lãnh thổ to lớn cùng phần đông con dân, quốc lực cũng đều tương đối hùng mạnh. Nhất là hai nước Tề quốc và Chu quốc, Tề quốc có được mười hai châu, là nước có diện tích quốc thổ lớn nhất, mà Chu quốc mặc dù diện tích nhỏ hơn Tề quốc, nhưng thổ địa phì nhiêu, là nước có nhân khẩu nhiều nhất cũng là nước giàu có nhất.

Ba nước Tề, Chu, Lương đều muốn thống nhất thiên hạ, tái hiện lại huy hoàng của đại thiên hạ ngày trước. Nhưng trong lúc thực lực tương đương lẫn nhau, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, ai cũng không muốn khơi mào chiến tranh, để cho kẻ thứ ba trãi cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Ba nước cứ như vậy tạo thành một quan hệ thăng bằng vi diệu.

Kẹp ở giữa hai nước Tề, Chu có một tiểu quốc kéo dài hơi tàn, chính là Yến quốc. Diện tích Yến quốc so ra còn kém hơn cả Văn Châu của Tề quốc, nhân khẩu cũng không bằng một phần mười của Chu quốc, vốn là tùy tiện một trong hai nước Tề, Chu cũng có thể dễ dàng diệt Yến quốc, đem lãnh thổ Yến quốc nhét vào trong bản đồ của mình.

Yến quốc tuy nhỏ, nhưng có nhiều quặng sắt, tài nguyên khoáng sản lớn nhỏ tất cả đều phân tán rải rác trong quốc nội, bất luận là Tề quốc hay là Chu quốc, một khi chiếm lĩnh Yến quốc, lập tức sẽ tăng mạnh quân lực, là sự uy hiếp to lớn với quốc gia đối phương. Vì vậy hai nước cũng không hi vọng đối phương thống nhất Yến quốc, một khi xảy ra, bên kia nhất định xuất binh trợ giúp Yến quốc chống cự, cho nên hơn trăm năm trôi qua, tiểu quốc nhỏ bé

như vậy, ở giữa hai đại quốc sinh tồn khó khăn.

Nhưng Yến quốc cũng không sống quá dễ chịu, Yến vương không dám xưng đế, chỉ dám xưng vương, được gọi là Yến vương. Hai đại quốc Tề Chu, ai Yến quốc cũng không dám đắc tội, xưng thần nạp cống cả hai bên, không chỉ như thế, mỗi đời Yến vương còn phải phái nhi tử của mình đến hai nước làm con tin, Tướng Tín Hồng chính là con tin Yến vương đời này phái đến Tề quốc.

Bị phái đến nước khác làm con tin, dĩ nhiên không phải là nhi tử Yến vương ưa thích lắm. Tướng Tín Hồng tuy là Trưởng Tử của Yến Vương, mẹ đẻ lại là cung tỷ địa vị hèn mọn, cho nên mới bị phái đến Tề quốc đảm đương con tin.

Lục Thanh Lam thấy Tướng Tín Hồng không khỏi nhìn nhiều hai mắt, cũng không phải cảm thấy hán bộ dạng đẹp mắt, mặc dù sau này hán đích thật là mỹ nam tử đứng hàng thượng đẳng kinh sư, mà là bởi vì kiếp trước hán chính là trượng phu của Tiêu Kỳ.

Kiếp trước Lục Văn Đình cưới Quách Hựu Hàm, Tiêu Kỳ không còn hy vọng, cộng thêm vị đại vương tử Yến quốc này đối với Tiêu Kỳ quan tâm chu toàn, vô cùng tốt, Tiêu kỳ dứt khoát đáp ứng hôn sự của hán.

Về sau Yến vương chết bất đắc kỳ tử, Gia Hòa để phái đại quân trợ giúp Tướng Tín Hồng, còn Chu quốc ủng hộ Tam hoàng tử Tướng Tín Du tranh đoạt vương vị Yến quốc, đại quân Tề quốc bại trong tay một đại danh tướng Chu quốc Nhạc Viêm, Tướng Tín Hồng tự sát, Tiêu Kỳ ý nghĩ rã rời, không chịu gả người khác nữa, kết cục có chút thâm trầm.

Lúc ấy Hoàng trưởng tử đã chết, cuộc chiến Yến quốc là do Nhị hoàng tử một tay mưu kế, Nhị hoàng tử hao binh tổn tướng ở Yến quốc, khiến cho Yến quốc hoàn toàn đảo hướng về phía Đại Chu, Đại Tề tổn thất thảm trọng. Nhị hoàng tử cũng vì vậy mà uy tín đại diệt. Tiêu Thiếu Giác chính là nhân cơ hội này, lập tức dùng âm mưu, đem Nhị hoàng tử tử trên bảo tọa thái tử kéo xuống.

Dĩ nhiên đây đều là chuyện hơn mười năm về sau rồi.

Lúc này Tướng Tín Hồng nhìn thấy một nữ oa nhỏ, Lục Thanh Lam, từ phía sau Tam công chúa nhô đầu ra, mắt to nhấp nháy nhìn hán, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn ục ục, có bao nhiêu đáng yêu, nhất thời cảm thấy cực kỳ yêu thích, liền cười với Lục Thanh Lam vẫy tay, kêu một tiếng: “Tiểu muội muội.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, ngơ ngác bước chân gần chạy tới, ngọt ngào mềm mại gọi một tiếng: “Đại ca ca.” kiếp trước Tướng Tín Hồng tuy là tình địch của ca ca, nhưng Lục Thanh Lam cũng không ghét hán, bởi vì hán là người khiêm tốn thành thật. Tài hoa hơn người, thái độ làm người bình thân hoà nhã hòa, là tài tử vô cùng trứ danh.

Hán thân là con tin tại Đại Tề cuộc sống khó khăn, lại chỉ trong một thời gian ngắn có thể mở ra cục diện, cùng người có quyền cao chức trọng Cửu hoàng tử, thập hoàng tử, Quảng Ninh Vương thế tử trở thành hảo hữu như vậy, có thể thấy được mị lực của hán không phải chuyện đùa.

Năm đó hán chết ở Yến quốc, Lục Thanh Lam còn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tiêu Thiếu Hủ cũng nhìn thấy Lục Thanh Lam. Hán và Tiêu Kỳ chính là long phượng thai song sinh, đương nhiên thường xuyên gặp Lục Thanh Lam, cũng hết sức thích bằng hữu tốt nhất của muội muội, vui vẻ gọi một tiếng: “Bảo Nhi, ngươi đến đây lúc nào?” Đưa tay liền nheo mắt nhỏ mập mạp của Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cũng ngọt ngào gọi một tiếng: “Chào Hủ ca ca!”

Thập hoàng tử nhìn Tiêu Thiếu Hủ một cái, nói: “Đường huynh, tiểu nữ oa nhà ai vậy?” Hán cũng không phải thích tiểu hài tử lắm.

Tiêu Thiếu Hủ giới thiệu nói: “Đây là Lục cô nương của Trường Hưng Hầu phủ.” Rồi hướng Lục Thanh Lam nói: “Vị này là thập hoàng tử, ngươi gọi hán thập ca ca là được rồi.”

Lục Thanh Lam hết sức nghe lời, biết điều gọi một tiếng “Thập ca ca”.

Tiêu Thiếu Giác thấy tiểu cô nương mới gặp người đã kêu “Ca ca”, duy chỉ có gọi hán là “Cửu điện hạ”, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Tướng Tín Hồng hết sức yêu mến tiểu oa nhi mập ục ục này, liền cảm một khối hạnh nhân tó cho nàng, Lục Thanh Lam đang muốn đưa tay nhận lấy, Tiêu Thiếu Giác mặt sắc âm trầm, đã không thể nhìn được nữa, đoạt hạnh nhân tó đến tay.

“Ồi chào!” Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều sững sốt.

Tiêu Thiếu Giác cũng giật mình vì phản ứng vô cùng kịch liệt của bản thân. May mà trên mặt hán vẫn luôn là bộ mặt than, người khác cũng không nhìn ra hán đang tức giận. Liền thần nhiên nói: “Ta đói bụng.”

Thập hoàng tử là một thật thà, nói: “Cửu ca không phải là không thích ăn đồ ngọt sao?”

Tiêu Thiếu Giác tàn bạo trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, thập hoàng tử sờ đầu không hiểu.

Tiêu Thiếu Giác quả thật không thích ăn ngọt, nhưng ở trước mắt bao người cướp đồ ăn của tiểu cô nương người ta, lại không thể không ăn, chỉ đành phải bất chấp đem hạnh nhân tó bỏ vào miệng, nhai nuốt. Hán tử nhỏ cực kỳ kén ăn, ăn điểm tâm rất ít, hơn nữa còn chán ghét đồ ngọt,

Chỉ ăn hai cái đã cảm thấy da thịt trên mặt cũng đều co quắp rồi.

Hết lần này tới lần khác có một cật hóa còn tưởng rằng hấn ăn được ngon miệng. Tam công chúa một bên nuốt một ngụm nước bọt, vừa nói: “Ăn ngon không, Cừu ca?”

Tiêu Thiệu Giác cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu “Ăn ngon”. Nói xong hung tợn trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, nếu không phải bởi vì nằng, hấn sao lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế.

Lục Thanh Lam rụt cổ, trong lòng tự nhủ người cướp thức ăn của ta, ta còn không giận người, tại sao người ngược lại phát giận lên ta chứ, người này thật là cổ tình gây sự mà.

Cật hóa Tam công chúa thấy ăn đồ liền bắt động bước chân, đặng đặng chạy đến trước mặt Tường Tín Hồng, giang hai tay nói: “Tường ca ca, ta cũng muốn.” Tường Tín Hồng thường xuyên tiến cung, hai người coi như là quen biết.

Tường Tín Hồng đưa tay sờ hoa bao đầu của Tam công chúa, cười tủm tỉm lấy ra một khối hạnh nhân tô cho Tam công chúa. Tam công chúa cao hứng mặt mày cong cong, gọi một tiếng giòn tan: “Cảm ơn Tường ca ca.”

Nàng mặc dù tham ăn, nhưng cũng không phải là kẻ ăn mảnh, đem điểm tâm tách ra một nửa chia sẻ cho Lục Thanh Lam. Nhìn hai tiểu cô nương ở đây ăn đến mức má phồng lên, giống như là sóc con, mấy người thiếu niên cũng nở nụ cười.

“Thì ra là các người đều ở đây nha!” Tiêu Kỳ không biết từ nơi nào đi ra. Đi theo phía sau là Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình, cùng với hai nữ hài không tới mười tuổi, một người mặc bối tử đỏ tươi, một người mặc bối tử màu tím nhạt, nhan sắc có mấy phần thanh tú động lòng người.

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên lập tức chạy đến trước mặt nữ hài mặc bối tử màu tím nhạt kia, gọi một tiếng “Nhu biểu tỷ”, cô bé kia sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cười gọi một tiếng “Bảo Nhi”. Nữ hài tên là Tân Tinh Nhu, mẫu thân của nàng chính là bảo muội của Lục Thần, Lục Thanh Lam tổng cộng có ba cô mẫu, bởi vì đại cô mẫu Lục Cẩn cùng Lục Thần là cùng mẹ sinh ra, cho nên hai nhà lui tới rất mật thiết.

Lục Cẩn là đích trưởng nữ của Trường Hưng Hầu phủ, thân phận tôn quý, Lão Hầu gia gả nàng cho thế tử Ninh Hải Hầu làm vợ, sinh được một trai một gái, Tân Tinh Nhu là tỷ tỷ, phía dưới còn có một đệ đệ Tân Khắc Hưng, năm nay sáu tuổi, do nhiệm phong hàn, cho nên hôm nay cũng không có đến Quảng Ninh Vương Phủ.

Lục Thanh Lam thấy biểu tỷ hết sức cao hứng. Một nữ hài khác mặc bối tử màu đỏ tươi ánh mắt không nhịn được lưu luyến trên người của Tiêu Thiệu Giác.

Tiêu Kỳ nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, vị này là Tiền Lâm biểu tỷ, mau tới bái kiến.”

Lục Thanh Lam dĩ nhiên nhận ra Tiền Lâm, biết nàng là đích nữ của Thành An Hầu phủ, chất nữ ruột thịt của Tiền Hoàng hậu. Tiền Hoàng hậu tuy là kế hậu, lại được hoàng thượng yêu thích, ở hậu cung thịnh sủng mười mấy năm không suy, sinh ra hai vị hoàng tử hoàng thứ tử Tiêu Thiệu Cảnh cùng bát hoàng tử Tiêu Thiệu Mân, nhà mẹ đẻ của Tiền Hoàng hậu lại càng theo đó mà lên như điều gặp gió. Hai vị huynh trưởng Tiền Thông, Tiền Khoan một người phong làm An Bình hầu, một người phong làm Thành An Hầu, một nhà hai Hầu, vô cùng lừng lẫy.

Vị Tiền Lâm này chính là nữ nhi của Tiền Khoan, năm nay cũng đã mười tuổi rồi, so với Tiêu Thiệu Giác còn lớn hơn. Bởi vì từ nhỏ bộ dạng xinh đẹp, được cả nhà vô cùng cưng chiều hơn nữa còn được Tiền Hoàng hậu yêu thích. Tiền Lâm không giống tỷ muội khác ý vào gia thế hoành hành ngang ngược, đối nhân xử thế hợp lòng người, còn nhỏ tuổi đã biết nhìn ánh mắt người khác. Tiền Hoàng hậu sinh hai nữ tử, nhưng không có nữ nhi, vì vậy xem Tiền Lâm như nữ nhi của mình, từng đáp ứng Tiền Lâm dục vọng lớn, lại để cho nàng chọn lựa phu quân lòng mình ngưỡng mộ, Tiền Hoàng hậu sẽ chỉ hôn cho nàng.

Khi đó cô nương thế gia vọng tộc thường trưởng thành sớm, Tiền Lâm mặc dù không lớn lắm, mưa dầm thấm đất cũng biết mưu kế vì bản thân. Nàng cũng là một người tâm lớn, nếu không phải số tuổi kém nhị hoàng huynh quá nhiều, nàng cũng muốn gả cho nhị hoàng huynh tương lai làm hoàng hậu rồi. Hoàng hậu làm không được, thế nào cũng phải làm Vương Phi, vì vậy rất chú ý mấy vị hoàng tử trong cung, nàng tiến cung rất nhiều lần, đã sớm nghe qua Cừu hoàng tử trong các vị hoàng tử là tuấn mỹ nhất, cũng là người xuất chúng nhất, nhưng Tiêu Thiệu Giác luôn luôn ít giao du với bên ngoài, nàng từng gặp vài lần, mỗi lần cũng đều là nhìn lướt qua xa xa, lần này đánh giá ở khoảng cách gần, tuổi mặc dù không lớn, quả nhiên là dung mạo xuất chúng, khí độ cao hoa.

Nếu tương lai sau này, nhất định là mỹ nam tử đứng đầu kinh sư.

Nàng đang suy nghĩ bấn khoăn, Lục Thanh Lam đã tiến lên giơ tay gọi, trong lòng nàng có chút không vui, nhưng tâm cơ nàng rất sâu, cũng không biểu hiện ra, mà giả bộ cao hứng tán dương: “Tiểu muội muội lớn lên thật đáng yêu.”

Tiêu Thiệu Giác khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt rất giỏi, cũng cảm thấy ánh mắt của Tiền Lâm có chút tâm cơ, trong lòng không vui, mở miệng nói: “Đi thôi, qua bên kia ngồi một chút.”

Chỗ ngón tay Tiêu Thiệu Giác chỉ là vườn của Quảng Ninh Vương Phủ. Tường Tín Hồng vỗ tay cười nói: “Danh tiếng Nhã Viên của Quảng Ninh Vương Phủ kẻ hèn này đã sớm nghe qua, đang muốn nhân dịp này thưởng thức một chút.”

Bọn nam tử liền đứng dậy đi Nhã Viên.

Tiền Lâm nhìn thấy bọn họ đi xa, tuấn nhan kia của Tiêu Thiệu Giác ở trong đầu không tan đi được, liền dịu dàng nói: “Danh tiếng Nhã Viên, chúng ta

cũng ngưỡng mộ đã lâu, biểu muội mang mọi người đi xem thì thế nào?”

Lông mày Tiêu Kỳ khẽ chau, cảm thấy Tiền Lâm làm người khác có chút khó chịu, Tiền Lâm sắp mười tuổi, sớm nên tị hiềm cùng những nam tử khác, ở đây vô tình gặp được đến chào hỏi không sao, nhưng các nam nhân rõ ràng đã rời đi, nàng còn muốn đuổi theo, cái này không hợp lẽ giáo rồi.

Trong lúc nhất thời nàng có chút do dự, Lục Thanh Lam dĩ nhiên ước gì cách Cửu hoàng tử bắt âm bắt dương này càng xa càng tốt, không ngờ Tam công chúa lôi kéo tay béo của nàng nói: “Bảo Nhi, chúng ta đi tìm Tường ca ca, lại có hạnh nhân tồ ăn.” Vừa rồi hạnh nhân tồ kia bị nàng cùng Lục Thanh Lam chia ra, đã ăn hết rồi. Nàng không nói gì lôi kéo Lục Thanh Lam đuổi theo bóng lưng của mấy người nam tử, Tiền Lâm vừa vận lấy cước, không để ý tới Tiêu Kỳ trực tiếp mang theo nha hoàn đi theo.

Tiêu Kỳ thấy việc đã đến nước này, nàng là chủ nhân, đành phải đuổi nhanh theo, Lục Thanh Nhân cùng Tân Tinh Nhu cũng không hiểu chuyện giống như Tiền Lâm như vậy, đứng lại không đi. Tân Tinh Nhu còn nói thẳng: “Tiểu quận chúa, biểu tỷ muội chúng ta còn phải đi về chỗ mẫu thân, sẽ không đi thăm thú Nhã Viên được rồi.”

Tiêu Kỳ đáp lại một tiếng, để nha hoàn đưa hai vị tỷ tỷ trở về, bản thân thì đuổi theo Tiền Lâm. Nàng sợ Tiền Lâm bên này gây ra chuyện xấu gì, Hoàng hậu nương nương lại trách tội Quảng Ninh Vương Phủ.

Tân Tinh Nhu lôi kéo tay của Lục Thanh Nhân nói: “Biểu tỷ chúng ta trở về đi.” Bước chân của nàng nhẹ nhàng trở về, vừa nói: “Nhã Viên cho dù đẹp, có nhiều nam nhân ở đó chúng ta cũng không thể đi, chúng ta cũng không thể bắt chước kẻ tầm mắt hạn hẹp, nhìn thấy nam nhân đẹp mắt liền không đi nổi, khiến cho người ta cười chê.”

Về mặt xem thường.

Người tầm mắt hạn hẹp kia không phải là Tiền Lâm sao?

Lục Thanh Nhân không khỏi mỉm cười, Tân Tinh Nhu di truyền tính tình mạnh mẽ của đại cô mẫu, luôn luôn ghét nhất những thứ này.

Lại nói bọn nam tử chớp mắt đã tới Nhã Viên, tuy là vào đông, nhưng bên trong Nhã Viên bố trí đẹp đẽ, mười bước một núi, năm bước một cảnh, Sơn Thủy tương liên, vòng vòng đan xen, Tường Tín Hồng thường thấy không đại khí của lâm viên hoàng gia, vườn tinh xảo bậc này thấy vậy hẳn không khỏi tán thưởng không dứt.

Mọi người đi dạo một lát, thấy cách đó không xa có một đình nhỏ, bốn bề nước bao quanh, mọi người liền đi vào đình. Chỉ thấy ngay giữa đình có một cái bàn đá, trên bàn đá có một bàn cờ, trên bàn cờ bày hai hộp quân cờ đen trắng, cũng không biết dùng vật liệu gì chế thành, trong suốt trong bóng, làm cho người ta nhìn liền yêu thích không buông tay.

Tường Tín Hồng thường ngày thích nhất nhất đánh cờ, cười với Tiêu Thiếu Hủ thân là vi chủ nhân nói: “Lắp đặt một bàn cờ ở đây, vào đông thường tuyết, mùa hè ngắm sen, có thể đánh một ván cờ, đúng là nhã sự nhân sinh.” Dứt lời liền ngồi xuống một bên bàn đá.” Vi huynh nhất thời ngửa tay, Thiếu Hủ lão đệ chúng ta đánh một ván thế nào?”

Tiêu Thiếu Hủ lắc đầu liên tục: “Kỳ lực của Vương tử điện hạ kinh người, ta cũng không phải là đối thủ, trong vườn này, cũng chỉ có kỳ nghệ của Cửu ca có thể làm đối thủ của vương tử điện hạ thôi.”

Tường Tín Hồng là người yêu cờ, hơn nữa càng muốn mượn việc đánh cờ cùng Cửu hoàng tử để lôi kéo quan hệ. Dù sao Tiêu Thiếu Giác vẫn luôn lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy khó có thể thân cận. Vì vậy lại cười nói: “Không biết Cửu điện hạ có thể hân hạnh đánh một ván cờ cùng ta hay không?”

Tiêu Thiếu Giác vốn không muốn đáp ứng, nhưng nghĩ đến vừa rồi Lục Thanh Lam thân thiết nhiệt tình gọi hắn “Tường ca ca” trong lòng tức giận, thấy hắn ôn tồn lễ độ càng tức không có chỗ đánh tới liền muốn thừa dịp đánh cờ giết uy phong của hắn, vì vậy gật đầu, “Cũng được. Chẳng qua chỉ đánh cờ không thì chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta phải đánh cuộc một chút.” Nói xong lấy xuống một khối ngọc bội đeo bên hông, đặt ở trên bàn, lại chỉ bên hông của Tường Tín Hồng.

Tường Tín Hồng cũng mang một khối ngọc bội Hoàng Long, sắc mặt hắn hơi đổi, có chút không nỡ lấy xuống ngọc bội. Cũng không phải không phải bởi vì ngọc trân quý, mà bởi vì ngọc bội này chính là niệm tướng duy nhất thân mẫu hắn cho hắn, trước lúc hắn tới Tề quốc, nhưng đánh cờ là do hắn nói ra trước, hắn lại không tiện đổi ý.

Hắn trân trọng coi xuống ngọc bội Hoàng Long, đặt ở trên bàn đá. Khóe môi Tiêu Thiếu Giác hơi cong, hắn đã sớm biết khối ngọc bội này không tầm thường đối với Tường Tín Hồng, lại cố ý muốn đánh cuộc với hắn —— hắn chính là có thù tất báo.

Hai người mỗi người một bên, triển khai trận thế.

Bên này Tam công chúa lôi kéo Lục Thanh Lam chạy tới, nhìn thấy Cửu ca cùng Tường đại ca ở trong đình, không nói hai lời liền chạy liền hướng trong đình, Tiền Lâm rút cuộc chậm một bước, nghĩ muốn mặt dày mày dạn theo sau cùng đi vào với hai tiểu cô nương, Tiêu Kỳ cũng đã tới, Tiêu Kỳ cũng không nói ra tâm tư của nàng, chỉ nói: “Lâm biểu tỷ, đằng trước là Bách mai viên, lúc này hoa mai đã nở, chúng ta đi qua thưởng mai đi.” Bách mai viên và chỗ đình nghỉ mát vừa vận vị trí trái ngược nhau.

Tiền Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bọn nam tử đã chia thành hai phe Tiêu Thiếu Giác Tiêu Thiếu Giác cùng Tường Tín Hồng ở trong đình đánh cờ, Tiêu Thiếu Hủ đứng ở một bên quan sát. Lục Văn Đình cùng Tiêu Thiếu Vi thì ở bên ngoài đình, hai người đều là người ham võ như si, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng nhất kiến như cố, ở bên cạnh dòng suối so chiêu.

Ba vị thiếu niên đánh cờ trong đình tạo nên màu sắc vô cùng đẹp, y bào màu Huyền Thanh của Tiêu Thiếu Giác bị gió thổi lên, thắt lưng thẳng tắp ngồi ở đó, đẹp tựa như trích tiên hạ phàm.

Trong lòng Tiền Lâm không khỏi ngửa, chỉ muốn nhìn Cửu hoàng tử nhiều thêm một chút, cho dù là một cái thôi. Dù sao có hoàng hậu làm chỗ dựa cho nàng, nàng cũng không sợ, liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc với phía sau Tiêu Kỳ, nói: “Vương Phi nương nương sao ngài lại tới đây?”

Tiêu Kỳ cho rằng mẫu phi thật sự tới, vội vàng quay đầu lại, Tiền Lâm thừa cơ hội này bước nhanh đuổi theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam, “Tam công chúa, Lục cô nương, các người chậm một chút.”

Tiêu Kỳ thấy nàng như thế, giận đến dậm chân, nói đến mức này rồi, nàng cũng lười quản, không nhanh không chậm đi tới hướng đình nghỉ mát.

Tam công chúa lớn tuổi hơn chút, chạy mau hơn, chạy tới lương đình trước, dựa sát vào bên cạnh chỗ ngồi của Tiêu Thiếu Giác, Tam công chúa bắt lấy cánh tay của hắn nói: “Cửu ca, bắt được các người rồi.” Giọng nói hết sức vui vẻ.

Tiêu Thiếu Giác nhăn mày, không để lại dấu vết đem tiểu móng vuốt của muội muội đẩy ra. Tam công chúa cũng không tức giận, buông Cửu ca ra chạy đến trước mặt Tường Tín Hồng, vươn ra bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm nói: “Tường ca ca, điểm tâm vừa nãy người có còn không?”

Tiêu Thiếu Giác giận đến dựng lông mày, trong lòng tự nhủ tại sao mình lại mang theo cái đồ cật hóa này ra ngoài chứ, mở miệng là đòi đồ ăn của người ta, thật là tức chết.

Tường Tín Hồng hết sức yêu thích tiểu hài tử, cười tủm tỉm lại lấy ra một khối hạnh nhân tó từ trong hà bao, ôn tồn lễ độ nói với Tam công chúa: “Công chúa, đây cũng là khối cuối cùng rồi.”

Tam công chúa cười khúc khích, đột lấy, kêu lên: “Bảo Nhi người mau tới đây, chỗ Tường ca ca có đồ ăn ngon nè.”

Tường Tín Hồng lắc đầu bật cười.

Lục Thanh Lam cũng vào đình, mới chạy một đoạn đường, nàng từng ngum từng ngum thở hào hển, trên chóp mũi cũng chảy ra từng giọt, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào.

Tiêu Thiếu Giác nhìn lướt qua nàng một cái, trong lòng hơi động một chút, thầm nghĩ đứa trẻ nhỏ này vẫn còn kém, quay về lại cho Nguyễn An đốc thúc nàng mỗi ngày tập thể thuật thêm vài lần, hoặc là để cho Cù Ngọc Tuyên kê cho nàng mấy vị thuốc bổ?

Trong lúc nhất thời suy nghĩ bay xa rồi, tay cầm lấy quân cờ màu trắng đang lơ lửng không trung dừng lại. “Cửu điện hạ?” Cho đến khi Tường Tín Hồng nhắc nhở một câu, hắn mới đem quân cờ thả xuống trên bàn cờ.

Tiêu Thiếu Giác cùng Tường Tín Hồng cũng là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, hai người đánh cờ lạc tử như phong, chỉ mới chốc lát đã tiến vào trận thế tranh đoạt.

Lúc này Tiền Lâm cũng tới, cười với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói: “Hai tiểu quý các người chạy nhanh quá, cũng may không bị ngã, nhưng cũng hù chết biểu tỷ rồi.”

Biểu đạt vẻ mặt mặt mờ, biến mình thành là do bảo vệ hai tiểu cô nương, mới tiến vào đình.

Nàng thường ngày ở trong cung, mang dáng vẻ kiều ngạo là chất nữ của Hoàng hậu nương nương, ngay cả Tam công chúa cũng không để vào mắt, Tam công chúa là người ân oán rõ ràng, đương nhiên sẽ không để ý tới nàng.

Về phần Lục Thanh Lam, đừng nhìn nàng tuổi còn nhỏ, sớm đã thấy rõ tâm tư của nàng, trong bụng tất cả đều là khinh thường, lại càng không nói chuyện cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Làm Bê Mặt

Tiền Lâm không khỏi vô cùng lúng túng.

Nàng lấy từ trong hà bao ra một cái khăn, miễn cưỡng nói với tam công chúa: “Nhìn người chạy mồ hôi đầy mặt kia, tới đây biểu tỷ lau cho người.” Cô tỏ ra đáng vẻ chiếu cố muội muội.

vậy mà Tam công chúa căn bản không cho nàng mặt mũi, lớn tiếng nói: “Ta mới không cần người lau!” Vừa nói xong liền trực tiếp trốn sau lưng Tường

Tín Hồng.

Tiền Lâm liền quay qua nhìn Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam do dự một chút, trong lòng thầm nghĩ đến bộ dạng Tiền Lâm già bộ lau mồ hôi cho mình, chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi một tầng da gà, so với Tiền Lâm, nàng tình nguyện giao thiệp với Tiêu Thiệu Giác hi vọng vô thường hơn, liền huych một cái chạy đến sau lưng Tiêu Thiệu Giác.

Thấy nàng như thế, cái trán của Tiêu Thiệu Giác nhất thời giãn ra mấy phần. Tiền Lâm đứng ở đó nhất thời tiền cũng không được lui cũng không xong, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ba thiếu niên đều là nhân trung long phượng, chút tâm tư này của Tiền Lâm người nào nhìn vào đều rõ. Tiếng đặt cờ của Tiêu Thiệu Giác trên bàn đá “ba” một tiếng, thần nhiên nói: “Đỉnh này rất tốt, chính là quá âm ỹ một chút.”

Tiêu thiếu Hù khẽ mỉm cười: “Bình thường vẫn luôn rất thanh tịnh, hôm nay không hiểu sao...” không nói thêm gì nữa. Tính tình hần ôn hòa cũng không có nghĩa là hần sợ gây chuyện, Tiền gia ở kinh sư cho dù có thể lực lớn hơn nữa, Quảng Ninh Vương phủ cũng là long tử phượng tôn chính gốc, một nữ hài tử nhỏ nhỏ cũng chỉ xem như lông hành vô tội? Tiêu Thiệu Hù cũng không để Tiền Lâm vào mắt.

Ngay cả tướng Tín Hồng cũng chỉ là thần sắc nhàn nhạt gật đầu: “Hôm nay quả thật có chút mất hứng...”

Ba vị quý công tử mắng chửi người lại không mang từ thô tục, nhưng mỗi câu đều ám chỉ, nhất thời da mặt Tiền Lâm đỏ như máu, nàng ở nhà được chiều quen, làm gì chịu loại ủy khuất như thế này, nhất thời vành mắt đỏ lên.

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng còn không đi, không nhẫn nại ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chỉ đại môn của đình nghi chân, lạnh lùng nói: “Sao vậy, còn muốn ta phái người mời đi sao?” Tiền Lâm mặt mũi mất hết sạch, đành trệ một chút liền che mặt chạy đi.

Tam công chúa cao hứng đến nỗi vỗ tay phan phách, ồn ào nói: “Người xấu đi đi, người xấu đi đi!”

Tiêu Thiệu Hù mỉm cười đem đường muối kéo qua, lấy ra một chiếc khăn lau khô những giọt mồ hôi trên đầu và mặt nàng, thời tiết tháng chạp gió lớn, ra mồ hôi mà gặp gió, nếu bị phong hàn thì lại phiền toái.

Vệ Bân bên kia cũng vô cùng có ánh mắt nhanh nhạy, đã sớm phát hiện chủ tử nhà mình không thích người khác đụng vào Lục Thanh Lam, liền tự chủ trương cầm khăn lau mồ hôi trên đầu và mặt của nàng. Lại lấy áo choàng màu đỏ của Tiêu Thiệu Giác khoác lên cho nàng, thấy chủ tử nhà mình không có biểu hiện không vui, liền biết vuốt đuôi đúng chỗ rồi.

Áo choàng của Tiêu Thiệu Giác so với Lục Thanh Lam quá lớn, vạt áo đều bị quệt trên đất. Lục Thanh Lam bị bao thành một viên tròn, cực kỳ đáng yêu lại buồn cười.

Tam công chúa chạy tới, lôi kéo nàng cười khanh khách.

Đuổi được người không được hoan nghênh, không khí trong đình nhất thời lại trở nên tốt hơn.

Lục Thanh Lam và Tam công chúa chơi một lát, ăn hết cái bánh hạnh nhân tô kia, phía bên kia Tiêu Thiệu Giác cùng Tướng Tín Hồng cũng đã đến lúc tàn cuộc.

Lúc trước Tiêu Thiệu Huyền thích cờ vây, Lục Thanh Lam vì lấy lòng hần, đặc biệt mời quốc thủ cờ vây dạy nàng đánh cờ, tốn một phen khổ công, vì vậy kỳ nghệ cũng được coi là cao siêu. Liền không tự chủ bị màn chém giết kịch liệt của hai người hấp dẫn, Tam công chúa thấy Lục Thanh Lam ghé sát lại xem, cũng ló đầu nhỏ tới.

Lúc này tay Tướng Tín Hồng cầm quân đen do dự hồi lâu, khó có thể hạ cờ. Hai người đều là hạng người kỳ lực cao siêu, Tướng Tín Hồng so với Tiêu Thiệu Giác lớn hơn một tuổi, nhưng Tiêu Thiệu Giác lại vì là người Hạ tộc, suy nghĩ nhanh nhẹn hơn so với hần, cho nên đến cuối cùng, vẫn là quân cờ của Tiêu Thiệu Giác chiếm ưu thế hơn, lập tức một đại Long bị vây, biết mình khó có thể phá vòng vây, một bàn này tất phải thua không thể nghi ngờ.

Trên chóp mũi Tướng Tín Hồng uất hiện mồ hôi, mặc dù không nỡ bỏ ngọc bội Hoàng Long, nhưng nếu thua cuộc, hần tuyệt đối không thể ăn quýt. Đang muốn quăng cờ nhận thua, nhưng lại thấy ánh mắt của tiểu cô nương mặc tiểu áo choàng màu đỏ nhìn thẳng vào góc bàn cờ, dù sao kiếp trước Lục Thanh Lam cũng học hơn hai mươi năm cờ vây, kỳ lực so với hai người thiếu niên vẫn cao hơn một bậc, chỗ nàng nhìn, chính là điểm phá giải tình thế nguy hiểm.

Tướng Tín Hồng phát hiện nếu mình hạ cờ ở đây, tuy đại Long của mình bị Tiêu Thiệu Giác ăn hết, nhưng vài bước tiếp cũng sẽ vây chết một cái đại Long của Tiêu Thiệu Giác, chẳng những có thể vẫn hồi tồn thất, mà còn có thể hơi chiếm thượng phong. Mới vừa rồi hần quá mức để ý đại Long kia của mình, cho nên mới không thấy được nước cờ hay này.

Không khỏi có chút cảm kích nhìn Lục Thanh Lam, thấy đôi mắt to của tiểu cô nương chớp nháy ướt át, vẻ mặt u mê, không khỏi thầm nghĩ nhất định là tiểu cô nương mèo mụ vợ phải chuột chết.

Hần đem quân đen hạ xuống góc trên, Tiêu Thiệu Giác cau mày vắt trán suy nghĩ chốc lát quăng cờ nhận thua. Hần đánh cờ cũng giống con người hần ngày thường, giỏi xuất kỳ chiêu hiểm chiêu, kiếm tẩu thiên phong, mới vừa rồi thông qua việc đánh cờ với Tướng Tín Hồng, phát hiện kỳ lực của hần mặc dù tốt, nhưng vô cùng câu nệ cho nên nhất thời phân đất lúc được lúc mất, liền thiết lập cho hần một ván, thiếu chút nữa bao vây tiêu diệt một cái đại Long của hần, nào biết vật nhỏ Lục Thanh Lam ăn cây táo, rào cây sung, thế nhưng nhắc nhở hần, để cho hần phản bại làm thắng.

Dĩ nhiên, hần cũng cho là Lục Thanh Lam chỉ là vận khí cút chó, cũng không tin nữ oa năm tuổi như nàng có thể nhìn ra huyền diệu trong đó.

Tiêu Thiệu Giác suy tư chốc lát, trực tiếp quăng cờ nhận thua, đột nhiên nói: “Ta thua.” Nói xong đem khối ngọc bội Hòa Điền trước mặt đẩy tới.

Tường Tín Hồng lau mồ hôi nói: “Lần này có thể thắng, thật là do vận may.” Hắn cầm lấy khối ngọc bội kia nói: “Cửu điện hạ, mặc dù may mắn nhưng ta vẫn là xin miễn cho kẻ bất tài rồi.”

Tiêu Thiệu Giác khẽ mỉm cười: “Nguyên đánh cuộc thì chấp nhận thua, người cứ việc nhận là được.” Một khối ngọc bội hắn còn không đặt ở trong lòng.

Tường Tín Hồng liền cầm lấy ngọc bội, hướng về phía Lục Thanh Lam vẫy vẫy tay, Lục Thanh Lam ngơ ngác chạy tới. Hắn cười nói: “Lần này có thể lấy được đồ tốt trong tay Cửu điện hạ, ít nhiều may mắn nhờ có Lục tiểu cô nương, ta liền mượn hoa hiến Phật, đem ngọc bội này tặng cho người.” rồi hướng Tiêu Thiệu Giác nói: “Cửu điện hạ không để bụng chứ?”

Tiêu Thiệu Giác nhìn Tường Tín Hồng một chút, lại nhìn thoáng qua Lục Thanh Lam, nói: “Đồ là của người rồi, đương nhiên tùy người xử trí.”

Đem ngọc bội thất ở bên hông Lục Thanh Lam. Hôm nay nàng mặc một kiện xiêm y màu xanh ngọc bích hợp với màu xanh ngọc bích của ngọc bội Hòa Điền lại càng bổ sung cho nhau.

Tường Tín Hồng lại giơ tay lên sờ sờ hoa bao kẻ của nàng, hỏi: “Thích không?”

Lục Thanh Lam cúi đầu nhìn một chút cũng cảm thấy rất xinh đẹp, nói thật đồ của Tiêu Thiệu Giác nàng không muốn lắm, nhưng là... Hiện tại nếu nàng cự tuyệt, sợ rằng hai người thiếu niên này cũng đều mất hứng.

Lục Thanh Lam tính toán một phen, quyết định về đến nhà sẽ đem ngọc bội tháo xuống cũng không muộn. Dù sao mình mới năm tuổi, ngọc bội kia lại là Tường Tín Hồng chuyển tặng cho mình, người bên cạnh cũng sẽ không nói lời ong tiếng ve gì.

Nàng liền biết điều gật đầu: “Xinh đẹp, cảm ơn Tường ca ca.”

Trong lúc nhất thời không riêng gì trên mặt Tường Tín Hồng lây một tầng ý cười ôn nhuận, ngay cả mặt mày của Tiêu Thiệu Giác cũng giãn ra.

Trên đường trở về, Kỳ thị nhìn thấy khối ngọc bội bên hông Lục Thanh Lam, vội hỏi lại lịch, Lục Thanh Lam cũng không giấu diếm, nói với mẫu thân. Kỳ thị sờ sờ đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, dặn dò: “Nếu là đại vương tử cùng Cửu hoàng tử cho, cất giữ cho tốt, bình thường cũng đừng mang đi ra ngoài.”

Lục Thanh Lam gật đầu lia lịa, mẫu thân cùng ý tưởng của nàng giống nhau đầu.

Trở lại Trường Hưng Hầu phủ, Kỳ thị mang theo Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình đi chỗ Lão thái thái bẩm báo hành trình của hôm nay, Lục Thanh Lam theo Tam công chúa chơi một ngày hơi mệt một chút, sai Cảnh ma ma trước tiên đem nàng trở về Thúy Phong uyển nghỉ ngơi.

Vậy mà vừa mới vào viện, liền nghe thấy bên trong âm ỉ, quả thực hỗn loạn. Lục Thần và Kỳ thị ưu ái thứ nữ, cho tới bây giờ bây giờ còn để Lục Thanh Lam ở vách sau chính phòng, không để cho nàng ở một mình một viện.

Kỳ thị tuy là người hoà nhã, nhưng quân gia cũng rất có uy, bọn hạ nhân đối với nàng vừa kính vừa sợ, tuyệt đối không dám thừa dịp chủ mẫu không có ở đây tác quái.

Lục Thanh Lam và Cảnh ma ma liếc mắt nhìn nhau, cùng bước nhanh hơn.

Đến gian giữa chính phòng, đã nhìn thấy trong phòng đứng bảy tám bà tử cao lớn thô kệch, bộ dạng ra vẻ xoa thắt lưng, nhóm bà tử vây quanh một nữ hài, chính là Tứ tiểu thư Lục Thanh Nhân.

Lục Thanh Nhân so với Lục Thanh Lam lớn hơn hai tuổi, năm nay cũng đã bảy tuổi, mặc tiểu áo màu hồng đào thêu mẫu đơn, chân nhảy quất lớn với phía trên xà nhà nói: “Người xuống đây cho bản cô nương, mau xuống đây!”

Nguyễn An nom nớp lo sợ nói: “Nô tài mới không xuống đâu.”

Chỉ thấy Nguyễn An xách theo lồng chim, đứng ở trên xà nhà run lấy bầy, con vẹt đầu phượng kia ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, lú lú gọi: “Người xấu! ” “Người xấu!”

Hôm nay Lục Thanh Lam đi Quảng Ninh Vương Phủ dự tiệc, không mang hai đại nha hoàn Thạch Lựu và Bò Đào, dùng thiếp thân nha hoàn của Kỳ thị Lục Loan và Lục Ngạc. Lục Thanh Lam đưa mắt nhìn quanh, thấy Thạch Lựu và Bò Đào giờ phút này bị hai bà tử áp ở góc phòng, mặt từng vết tím tím xanh xanh, hiển nhiên bị không ít uy khuất.

Lục Thanh Lam vừa nhìn cái này liền đoán được tám, chín phần.

Thì ra lần trước Lục Thanh Nhân nhìn trúng “Tiểu Cửu” của nàng, thừa dịp nàng và Kỳ thị không có ở đây, thế nhưng dám dẫn người tới cướp. Mấy người bên người Lục Thanh Lam dĩ nhiên biết Lục Thanh Lam rất thích con chim anh vũ này, tất nhiên không chịu cho nàng, Lục Thanh Nhân lại trực tiếp động thủ cướp đoạt, đem Thạch Lựu và Bò Đào đánh bị thương, đúng lúc Nguyễn An cơ trí, theo cột nhà leo lên xà nhà, người của Lục Thanh Nhân mang đến trong lúc nhất thời không thể leo lên, hai phe liền giữ tình thế này.

Lục Thanh Lam nhìn thấy gian phòng bị biến thành loạn thất bát tao, giận đến toàn thân phát run.

Thật sự quá vô lý rồi. Bước nhanh đi vào, hô to một tiếng: “Còn không ngừng tay!”

Lục Thanh Nhân nhìn thấy nàng tới, lông mày nhíu nhíu, hết sức xác lác nói: “Ta đã nắm với tổ mẫu rồi, cái con Điều Nhi kia của ngươi hiện tại thuộc về ta rồi, ngươi mau kêu tiểu thái giám kia biết điều một chút đem vệt cho ta, nếu không... Hừ hừ!”

Lục Thanh Lam thấy nàng can quấy bậy bạ như thế, nhất thời giận dữ: “Lục Thanh Nhân nơi này là nhị phòng, không phải là tam phòng nhà ngươi, ngươi dám dẫn người đến đây giương oai, ngươi quả thực hung hăng can quấy! Ngươi hiện tại lập tức rút ngay đi cho ta, nếu không, cũng đừng trách ta kêu người trực tiếp đem các ngươi đuổi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bẽ Mặt (2)

Lục Thanh Nhân nhìn nàng một cái, thấy tiểu cô nương mặc quần áo màu xanh biếc lục bích, chải song nha kế*, mặc dù mập hơn so với mình một chút, nhưng mặt mày tròn trịa, ngũ quan tinh xảo, nói không hết ngây thơ khả ái. Nhớ tới bọn hạ nhân cũng len lén nghị luận, nói Tiểu bản tử này bộ dạng đẹp mắt hơn nàng, tính tình cũng tốt hơn nhiều so với nàng, Lục Thanh Nhân càng tức giận.

Song nha k

Song nha kế

Song nha k

Song nha kế

“Không tới phiên ngươi ra lệnh ở đây, ta đã kêu người đem thang tới rồi, ngươi rút ngay cho ta!” Nàng cũng không ngu, nếu Lục Thanh Lam trở lại rồi, Kỷ thị đại khái cũng không ở xa. Vừa nói liền đẩy Lục Thanh Lam một cái, vốn cũng không có gì, nhưng Lục Thanh Lam không đề phòng, bị nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Hai tay Nàng chạm đất lập tức liền bị quệt trầy da, bàn tay rất đau.

Giờ phút này, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác cũng vừa từ Quảng Ninh trong vương phủ đi ra ngoài, hất cưỡi ngựa nhàn nhã tản bộ đi trên đường cái, mặc dù chỉ tám tuổi, nhưng người Hạ tộc tuổi thọ ngắn, cho nên đa số trưởng thành sớm, nên bộ dạng hắn đã có chút cao lớn, mặc áo choàng màu đỏ, cảm giác cảm giác có mấy phần trường thân ngọc lập* rồi.

(*) 长身玉立 trường thân ngọc lập: Chỉ thân dài thẳng như ngọc. nguyên văn “长身玉立 – trường thân ngọc lập”: miêu tả thân hình cao ráo thon thả của phụ nữ. Nguồn gốc từ chương 31 “Nghịệt Hải Hoa” của tiểu thuyết gia Tăng Phác:

Tiền nhất cá trường thân ngọc lập, nùng my đại nhân...

Hậu nhất cá phong dung thịnh tiên, quang thái chiếu nhân.

[Phía trước là một người cao ráo thon thả, mày đậm mắt to...

Phía sau là một người tóc dài thướt tha, tỏa sáng rực rỡ.]

Bên cạnh là Thập hoàng tử, Tương Tín Hồng một trái một phải đi theo bên cạnh ngựa của hắn. Ba tiểu thiếu niên đều là giai công tử cử chỉ nhanh nhẹn, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đang đang nói gì đó, Tiêu Thiệu Giác bỗng nhiên dừng lại, giơ lên hai tay nhìn thoáng qua. Hai tay của hắn tinh oánh thon dài, không có chút tỳ vết nào, giống như là bạch ngọc đúc thành. Đường nét trên tay cũng không nhìn ra chút vết thương nào, nhưng lại rất đau.

Ngay sau đó trên cánh tay, trên đầu, trên bắp chân cũng đau.

Tiêu Thiệu Giác thông minh bậc nào, trong lúc mơ hồ đã đoán được đây là nàng cùng người khác đánh nhau.

Tiêu Thiệu Giác nhíu mày, ôm quyền hướng Tương Tín Hồng nói: “Đại vương tử, ta chợt nhớ còn có một việc phải xử lý, xin lỗi không tiếp được.” cho dù là hoàng tử kim tôn ngọc quý, tính tình dù thanh lãnh thế nào, phong độ lễ nghĩa cũng đều phải có.

Tương Tín Hồng hơi ngẩn ra, ôn nhã cười nói: “Cửu điện hạ có việc bận rộn, ngày sau rảnh rồi, ta lại mời hai vị điện hạ đến Túc Tiên lâu uống rượu.”

Tiêu Thiệu Giác gật đầu, lại chào hỏi cùng thập đệ, liền đánh ngựa đi hướng Trường Hưng Hầu phủ. Trong lòng hắn hết sức tức giận, tiểu cô nương kia ngay cả mình cũng không một đầu ngón tay, kẻ khốn kiếp ăn tim hùm gan báo nào lại dám hạ thủ với nàng, xem ra nhất định phải tự mình đến Trường Hưng Hầu phủ rồi...

Lục Thanh Lam không nghĩ tới một đại gia khuê tú như nàng, lại có thể đã man như thế. Không cần người bên ngoài giúp đỡ, tự mình đứng lên. Nếu đôi tiểu nữ oa năm tuổi khác, đã sớm oa oa khóc lớn rồi, nàng đương nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện này liền rơi lệ.

Nàng cũng không để mình chịu thiệt, mạnh mẽ xông tới, tức khắc đem Lục Thanh Nhân đụng ngã xuống đất. Lục Thanh Nhân còn lớn hơn nàng hai tuổi đấy, nhưng nàng xông lên, lại dùng đầu, Lục Thanh Nhân làm sao chịu được.

Lần này cái mông và đùi chạm đất, ngã không nhẹ, nàng được nuông chiều từ bé đến lớn, chưa từng chịu đau khổ như vậy, nhất thời nước mắt từng hạt rơi xuống. Lục Thanh Lam sờ đầu mình, đã thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm, đầu của nàng cũng bị đụng đau.

Lục Thanh Nhân cũng đảo mắt, từ trên mặt đất bò dậy, đánh nhau cùng với đường muội. Một đám bà tử nha hoàn cũng nhìn đến u mê, hai vị này đều là tiểu thư kim tôn ngọc quý, ai dám tiến lên?

Lục Thanh Lam dù sao nhỏ hơn Đường tỷ hai tuổi, hạ thủ dù hung ác, cũng không cách nào bù lại chênh lệch tuổi tác, rất nhanh liền rơi vào hạ phong, bị Lục Thanh Nhân đẩy một cái mông, đùi đập xuống.

Lục Thanh Lam quay đầu nhìn lên, thấy một đám nha hoàn bà tử của Thúy Phong uyển muốn lên hỗ trợ lại bộ dáng khiếp đảm không dám, lập tức hét lớn một tiếng: “Nhóm các người đều chết hết rồi ư, còn không lên hỗ trợ?” Ở sân nhà mình còn bị người khi dễ, vậy dứt khoát tìm khối đầu hũ đâm chết đi cho rồi.

Mọi người đã sớm nghẹn một hơi, đợi những lời này, ầm ầm vọt lên. Lục Thanh Nhân cảm thấy bảy tám bà tử tráng kiện nàng dẫn theo coi như là vũ lực cường đại, thì có thể muốn làm gì thì làm, lại không biết bà tử của Thúy Phong uyển đâu chỉ bảy tám cái?

Mọi người ầm xông lên, trong khoảnh khắc liền đem bảy tám bà tử của Thúy Phong uyển đánh ngã xuống đất ngã xuống đất. Thạch Lựu cùng Bồ Đào cũng tiến lên giúp đỡ Lục Thanh Lam, các nàng không dám động thủ với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam liền để cho các nàng nắm tay chân của Lục Thanh Nhân, nàng ở trên người vị Đường tỷ này, đánh, bấm, nện giải cơn tức.

Lúc Kỷ thị cùng Lục Thanh Nhân trở lại, nhìn thấy một tràng diện như vậy. Lúc đó trong phòng đã loạn thành một đồng, Kỷ thị giận đến toàn thân phát run, rống lớn một tiếng: “Dừng tay cho ta!”

Bình thường Kỷ thị ở Thúy Phong uyển rất có uy, một rống này của nàng, mọi người lập tức liền ngừng lại. Kỷ thị bước nhanh đến, nụ cười lạnh lẽo hỏi: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân tới, cũng liền buông Lục Thanh Nhân ra. Nhào tới trong ngực của Kỷ thị “Oa” khóc lên, khóc thút thít nói: “Từ tỷ tỷ muốn cướp vệt của Bảo Nhi, còn động thủ đánh Bảo Nhi.”

Kỷ thị nhìn thấy mặt của Lục Thanh Lam tím tím xanh xanh, búi tóc đã sớm lỏng lẻo, cả người đầy bụi đất, xiêm y lại càng xóc xếch. Nhiều chỗ trên tay cũng rách da, bàn tay còn nghiêm trọng hơn nữa. Thấy nữ nhi chật vật như vậy, nước mắt Kỷ thị đều sắp rơi ra rồi.

Lục Thanh Lam khóc không ngừng, Lục Thanh Nhân lại càng khóc lợi hại. Nàng nhìn so với Lục Thanh Lam tốt hơn không ít, trên thực tế lần này nàng chịu thiệt lớn nhất. Toàn thân cao thấp không có chỗ nào không đau. Từ nhỏ đến lớn, có Lão thái thái cùng Triệu thị che chở nàng, cho tới bây giờ không ai dám đối với nàng động một đầu ngón tay, hôm nay bị đánh thảm như vậy, quả thực vừa tức giận vừa ủy khuất, nhất thời tiếng khóc vang rung trời.

Kỷ thị rất nhanh biết rõ ràng ngọn nguồn, trong bụng không khỏi giận dữ.

Tam phòng thật sự là khinh người quá đáng rồi.

Nàng phân phó Cảnh ma ma: “Ma ma phái người đem Từ cô nương đuổi về tam phòng đi.” Cảnh ma ma nói: “Mấy bà tử phạm thượng làm loạn này?” nàng chỉ chính là bà tử của Lục Thanh Nhân mang tới.

Kỷ thị nói: “Tất cả đều giam lại cho ta, kẻ cả gan làm loạn bực này, nên kéo ra một gậy đánh chết.” Mấy cái bà tử bỗng nhiên bị làm cho sợ đến lạnh run.

Bên này xử lý hiện trường sự cố, Kỷ thị bồi thuốc thay y phục xiêm áo cho Lục Thanh Lam không để cập tới.

Lại nói Cảnh ma ma đem Từ cô nương đuổi về Hằng Phong uyển, Triệu thị cũng vừa từ chỗ đó Lão thái thái trở lại, nhìn thấy búi tóc nữ nhi tán loạn, quần áo xóc xếch trở lại, còn ở đằng kia thút tha thút thít khóc không ngừng, kinh ngạc nói: “Thế này là thế nào?”

Thiếp thân nha hoàn của Lục Thanh Nhân Bảo Trinh, Bảo Linh cùng nàng đi nhị phòng, mới vừa rồi cũng bị nhóm nha hoàn bà tử của nhị phòng thu thập một trận, bây giờ trên mặt cũng là xanh xanh tím tím. Hai nha hoàn khóc thút thít đem chuyện đã xảy ra nói một lần, cuối cùng nói: “Lục cô nương kêu Bồ Đào và Thạch Lựu ấn đánh Từ cô nương hơn nửa ngày rồi, Tam thái thái nhất định phải thay Từ cô nương làm chủ a!”

Triệu thị nghe xong hút một hơi khí lạnh, cởi bỏ xiêm y của nàng, vừa nhìn quả nhiên trên người xanh xanh tím tím từng khối, khắp nơi đều là vết ứ bầm, nhất thời cảm thấy một hơi nghẹn trong cổ họng không ra. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái tiểu tiện nhân này hạ thủ ác độc như thế.” Lại không nghĩ nữ nhi của mình còn lớn hơn người ta hai tuổi đấy, lấy lớn hiếp nhỏ lại xem là cái gì.

Triệu thị đứng dậy, “Ba ba” hai tiếng cho Bảo Trinh, Bảo Linh một người một bạt tai, giọng căm hận nói: “Ta bảo các người chăm sóc tốt Tứ cô nương, các người đây là chăm sóc hay sao? Đồ vô dụng, đều ra ngoài quỹ cho ta.”

Đội xử trí xong hai nha hoàn, Lục Thanh Nhân khóc thút thút nói: “Nương, ngài nhất định phải làm chủ cho ta a! Nhất định phải trừng phạt tiểu tiện nhân kia thật mạnh!”

Giữa lòng mây Triệu thị đều là âm độc: “Người yên tâm đi, nương nhất định sẽ không bỏ qua hai mẹ con kia.”

Ở bên trong Thúy Phong uyển, Lục Văn Đình cũng nghe thấy tin tức tìm đến. Nhìn thấy muội muội bị đánh đến thê thảm như vậy, tức giận không kềm được, muội muội này được toàn gia coi như bảo bối, ai nỡ cam lòng động một đầu ngón tay của nàng? Lại bị tam phòng khi dễ đến trên đầu.

Kỷ thị thuốc lên trên mặt của Lục Thanh Lam, đang muốn băng bó, lại bị Lục Văn Đình ngăn cản.

Kỷ thị có chút kỳ quái nhìn nhi tử. Lục Văn Đình nói: “Nương, ngài nhanh gọi Bạch tẩu từ đi vào, hóa trang cho muội muội một chút!”

Bạch ma ma là ma ma chải đầu của Kỷ thị, có một biệt tài biến đá thành vàng. Kỷ thị còn có chút khó hiểu, Lục Thanh Lam đã đồng ý, gật đầu không thôi. Nàng vừa rồi còn nghĩ tới làm sao nhắc nhở mẫu thân đây, có một ca ca thông minh giảm đi cho nàng không ít chuyện.

Lục Văn Đình giải thích: “Nương ngài nghĩ a, tam phòng và Lục Thanh Nhân bị thua thiệt nhiều, nhất định sẽ đi chỗ Lão thái thái tố cáo, theo tính của Lão thái thái, tất nhiên sẽ thiên vị tam phòng, ở chỗ Lão thái thái chúng ta nhất định là chịu thiệt, để cho Bạch tẩu từ đem muội muội hóa trang thành bị đã thương nghiêm trọng một chút, mới có thể lộ ra về chúng ta có lý không phải sao!”

Kỷ thị nghe xong cũng bưng tỉnh đại ngộ. Vội vàng kêu Bạch tẩu từ đi vào hầu hạ. Bạch tẩu từ dựa theo phân phó của Kỷ thị, vừa mới hóa trang xong cho Lục Thanh Lam, Mục Nguyên đường bên kia đã cho người tới gọi.

Kỷ thị trực tiếp mang theo Lục Thanh Lam đi Mục Nguyên đường, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình tự nhiên cũng đi theo.

Đến Mục Nguyên đường, liền thấy Lão thái thái Trương thị ngồi trên giường La Hán, mặt âm trầm, giống như người nào đem phần mộ tổ tiên của nhà nàng bới lên vậy. Triệu thị cùng Lục Thanh Nhân đã tới, an vị ở trên ghế mành côi dưới chỗ Lão thái thái. Lục Thanh Nhân còn ở đằng kia không ngừng lau nước mắt.

Kỷ thị đang muốn mang theo các con làm lễ cho Trương thị, Trương thị đã hung hăng vỗ bàn, lạnh lùng nói: “Người nuôi con gái tốt nhĩ, còn không quỳ xuống cho ta.”

Kỷ thị chấn động toàn thân, nghĩ tới Lão thái thái có thiên vị, cũng không nghĩ tới nàng thiên vị lợi hại như thế, không biết xấu hổ như vậy. Chẳng qua Lão thái thái là bà bà của nàng, mệnh lệnh của nàng cho dù là thái quá đi nữa, sai lợi hại hơn nữa, nàng cũng phải tuân theo, nếu không chính là ngỗ nghịch, đó là tội hết sức nghiêm trọng.

Kỷ thị mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn mang theo các con quỳ xuống.

Lão thái thái mới vừa rồi nhìn thấy máu ứ đọng trên người của Lục Thanh Nhân, giận đến hung ác, chỉ vào Lục Thanh Lam nói: “Lục nha đầu, Nhân nhĩ nói như thế nào cũng tỷ tỷ của người, sao người hạ thủ ác độc ác như vậy? Người còn nhỏ tuổi, tâm địa cũng quá tàn nhẫn đi?”

Kỷ thị giận đến nổi đau não, đang muốn thay nữ nhi biện bạch mấy câu, Lục Thanh Lam đã “Oa” một tiếng khóc lớn lên, khóc thật là thiên hồi bách chuyển rung động tâm can, người mềm lòng hận không thể được rơi lệ cùng nàng.

Chiều công phu khóc này của nàng đã đạt tới đỉnh cao*, vẫn là kiếp trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiếu Huyền luyện ra được, lúc ấy nữ tử trong cung vì tranh thủ tình cảm, người người đều có một tuyệt chiêu đặc biệt phải khóc diễm đạm đáng yêu, lê hoa đới vũ*, lại phải không thể tổn hại lớp trang điểm, mới xem như có chút thành công.

(*) 登峰造极 Dēng fēng zào jí Đăng phong tạo cực (*đạt tới đỉnh cao)

(*)[梨花帶雨] Lê hoa đới vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bẽ Mặt (3)

Lục Thanh Lam đã luyện ra được ti mi từ trong cung, nói khóc liền khóc, nàng nâng lên khuôn mặt được Bạch tẩu từ vẽ hơi có chút dữ tợn, khóc lóc kể lể nói: “Tổ mẫu, Tứ tỷ tỷ dẫn người đoạt vệt của ta, ta chẳng qua nói nàng hai câu, nàng liền đem ta đẩy ngã trên mặt đất, tay của ta đều dập nát hết rồi, ta tức quá mới nhịn không được đánh trả. Rõ ràng là Tứ tỷ tỷ khi dễ ta, tại sao tổ mẫu chỉ mắng ta? Tứ tỷ tỷ còn lớn hơn ta đây này... Tổ mẫu, ngài nhìn

Tứ tỷ tỷ đánh ta thành cái dạng gì rồi?”

Có mấy lời, Kỳ thị khó mà nói ra miệng, Lục Thanh Lam chỉ là nữ oa năm tuổi, dĩ nhiên cái gì cũng có thể nói, cũng không có người trách tội nàng, đồng ngôn vô kỵ!

Nàng vừa lên án, vừa ngẩng đầu, Trương thị nhìn thấy khuôn mặt nàng sưng lên, phía trên xanh xanh tím tím từng khối hết sức dữ tợn, nhất thời sợ hết hồn.

Lục Thanh Nhân mơ hồ cảm thấy Lục Thanh Lam sẽ không nghiêm trọng như thế, nhưng càng đánh nhau về sau, nàng cũng đã bối rối, căn bản không nhớ rõ cuối cùng Lục Thanh Lam là bộ dáng gì. Triệu thị lại không có ở hiện trường, lại càng thêm không biết.

Kỳ thị thấy nữ nhi mở ra khối đầu tốt như vậy, cũng lập tức theo vào, “Ồ ô” khóc lên.

Lão thái thái cau mày: “Người khóc cái gì?”

Kỳ thị đem nữ nhi ôm vào trong ngực, vừa lau nước mắt, vừa nói: “Lão thái thái ngài nhìn một cái, mặt của Bảo Nhi cũng Tứ cô nương đánh cho thành cái dạng này, cũng không biết có thể lưu lại vết sẹo hay không, vạn nhất lưu lại sẹo, ta cũng không sống nổi.” Trong lúc nhất thời Lục Thanh Nhân cũng bỏ nhào tới, toàn gia ôm thành một đoàn, khóc đến thê thảm.

Lão thái thái cùng Triệu thị liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy có chút chột dạ. Mới vừa rồi Lục Thanh Nhân chẳng qua là khóc lóc kể lể bản thân bị đánh như thế nào, cũng không nói nàng cũng đánh Lục Thanh Lam, hơn nữa hạ thủ ác như vậy, tất cả đều là ở trên mặt.

Các nàng nào biết, Lục Thanh Lam hạ thủ với Lục Thanh Nhân, toàn hướng tới chỗ không dễ dàng nhìn thấy, nàng cũng biết không tránh khỏi phải phân xử cùng Lục Thanh nhân, trước tiên liền nghĩ kỹ đối sách. Cho nên mặt của Lục Thanh Nhân êm đẹp, không có chút vết thương ứ máu nào, tất cả tổn thương đều ở trên thân mình.

Lão thái thái vốn nghĩ trừng phạt Lục Thanh Lam thật mạnh, xả một hơi cho Lục Thanh Nhân, thế nhưng sự tình phát triển đến loại tình trạng này, người sáng suốt vừa thấy cũng biết là Lục Thanh Lam bị thua thiệt nhiều hơn, nàng hiện tại quả là có chút nói không nên lời.

Lão thái thái cả giận nói: “Đừng khóc! ”

Kỳ thị và Lục Thanh Nhân lập tức thu lại tiếng khóc. Lục Thanh Lam lại không nể mặt, khóc đến càng lợi hại hơn.

Triệu thị nhìn có chút rõ ràng, hải tử không có sữa ăn sẽ khóc, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, đã biết vì bản thân biện bạch, đều là có lợi đối với bản thân, hết lần này tới lần khác nữ nhi của mình so với nàng còn lớn hơn hai tuổi, nhưng lại ngu ngốc, chỉ biết ở đó lau nước mắt, cũng không khóc lóc kể lể một tiếng.

Liền bầm một cái trên đùi của nữ nhi. Lục Thanh Nhân vốn là trên người có vết thương, cũng “Oa” một tiếng khóc lên. Triệu thị thấy nữ nhi căn bản sẽ không hiểu ý của mình, bắt đầu đi đành phải trừng mắt liếc hai đại nha hoàn của nàng.

Bảo Trinh và Bảo Linh cũng bị mang đến, hai người so với Lục Thanh Nhân lớn hơn vài tuổi, đương nhiên cũng thông minh hơn chút ít. Bảo Trinh “phù phù” một tiếng quỳ gối trên mặt đất. Lớn tiếng nói: “Lão thái thái, Lục cô nương nói không phải là lời thật. Lục cô nương kêu Thạch Lự và Bồ Đào đem Tứ cô nương đè xuống đất, nàng cười trên người của Tứ cô nương, vừa đánh vừa đá Tứ cô nương. Lão thái thái không thể chỉ tin lời nói một bên của nàng a. ”

Kỳ thị, Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cùng nhau nhìn Lục Thanh Lam, không nghĩ tới nữ nhi, muội muội nhà mình dũng mãnh như thế.

Lục Thanh Lam cũng có chút xấu hổ. Chẳng qua tiếng khóc lại cao hơn quãng tám, “Bảo Trinh tỷ tỷ nói bừa, Bồ Đào tỷ tỷ và Thạch Lự tỷ tỷ nào dám động thủ với Tứ tỷ tỷ, các nàng là tới can ngăn đấy. ”

Bảo Trinh vội la lên: “Rõ ràng là Lục cô nương kêu các nàng...”

Bảo Trinh còn muốn nói tiếp, Lục Văn Đình đột nhiên quát to một tiếng: “Câm miệng!” Hắn bước xông lên, liền cho Bảo Trinh một cái tát, chỉ vào cái mũi của nàng mắng: “Tiện tỷ, người cũng không nhìn một chút đây là nơi nào, nào có chỗ cho loại tiện tỷ như người nói chuyện.”

Lục Văn Đình mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng hắn vẫn đi theo Lão Hầu gia tập võ, lực tay quả thực không nhỏ, một cái tát hạ xuống, mặt của Bảo Trinh lập tức liền sưng lên. Lập tức bung lấy mặt khóc, không dám nói tiếp nữa.

Triệu thị hét lên một tiếng: “Lục Văn Đình, người làm gì vậy?”

Trương thị không nghĩ tới hắn nói động thủ liền động thủ, giận đến vỗ bàn, liên tục nói: “Phản rồi! Phản rồi!”

Lục Văn Đình thông minh tuyệt đỉnh, cũng không chỉ biết hữu dũng vô mưu, hướng về phía Lão thái thái hành lễ nói: “Tôn nhi cũng là giận quá, tiện tỷ này tùy ý vu tội chủ tử, lúc này mới cảm phẫn mà ra tay dạy dỗ, quý nhiều lão nhân gia ngài, còn xin thứ tội. ”

Nói đến phân thượng này rồi, Lão thái thái còn có thể nói cái gì, cũng không thể bởi vì tát một đũa nha hoàn, Lão thái thái liền đem Tôn nhi này cũng đánh một trận sao, huống chi ai không biết rằng Lục Văn Đình là tâm can bảo bối của Lão Hầu gia, trong tất cả tôn bối, Lão Hầu gia thích nhất hắn. Lão thái thái nếu động vào hắn, Lục Kháng là người đầu tiên sẽ không đồng ý.

Lục Văn Đình dừng một chút, nhìn về phía Tam thái thái tươi cười ôn hòa nói: “Chẳng qua Tam thăm thăm, ngài cũng nên quản những thứ mất để trên đầu này cho tốt, một cái hạ nhân tí tiện, dám luôn mồm chỉ trích chủ tử, thật không biết quy củ của các nàng đều học ở chỗ nào ra?”

Bọn nha hoàn đều là tí tiện, chủ tử dù cho không đứng đi nữa cũng không tới phiên hạ nhân đến khiển trách. Lời này Lục Văn Đình ngược lại không có nói sai.

“Muốn nói, cũng nên là Tứ muội muội nói mới đúng.”

Triệu thị giận đến không chịu được, tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi cũng nói chuyện đi.”

Lục Thanh Nhân vốn lỳ lợm, lại bị mẹ ruột dữ tợn một trận, lại càng ủy khuất đến nói không được, khóc đến khàn cả giọng, tới tới lui lui chỉ nói là: “Lục muội muội đánh ta, Lục muội muội đánh ta, đánh cho đau!”

Thanh âm Lục Thanh Lam khóc so với nàng còn lớn hơn: “Tứ tỷ tỷ cũng đánh ta, đem mặt của ta đều vỡ rồi.” Lại là loạn thành một đồng.

Trương thị thấy nói xong lời cuối cùng, tam phòng cuối cùng lại một điểm lý lẽ cũng không chiếm được. Vừa tức vừa giận, dứt khoát không giảng lý, phân phó Hứa ma ma bên người nói: “Đi đem hai tiện tỳ Bò Đào và Thạch Lựu mang tới cho ta.”

Kỷ thị lại càng hoảng sợ, nàng cũng là người thương xót hạ nhân, thân phận Lục Thanh Lam bày tại đây, nàng không thể làm gì, chỉ sợ Lão thái thái không đầu không đuôi hướng về phía bọn nha hoàn xả giận.

Lục Văn Đình cũng nghĩ như thế, lớn tiếng nói: “Lão thái thái, những lời mà tiện tỳ kia nói làm sao có thể tin?”

Trương thị cả giận nói: “Cầm miệng cho ta, Mục Nguyên đường này còn chưa tới phiên ngươi tới thay ta làm chủ.” Lục Văn Đình bắt đắc dĩ, chỉ đành phải ngậm miệng.

Không đến một lát, Bò Đào và Thạch Lựu đã bị Hứa ma ma dẫn người đưa tới. Hứa ma ma hiểu được ý tứ Lão thái thái, đối với các nàng đương nhiên không khách khí, hai nha hoàn quả thực bị chút ít đau khổ.

Lục Thanh Nhân nhìn thấy Bò Đào và Thạch Lựu giống như nhớ lại cái gì, khóc lớn nói: “Chính là hai tiện tỳ này, giúp Lục muội muội cùng đánh ta!”

Lục Thanh Lam thâm kêu hồng bết, vội vàng chen lời nói: “Tứ tỷ tỷ nói vậy, các nàng chẳng qua là can ngăn, khi nào động thủ đánh người?” Thạch Lựu và Bò Đào tuy rằng vắng mệnh qua giúp nàng, động thủ đánh tiểu thư Hầu phủ, mượn một trăm cái lá gan các nàng cũng không dám.

Hai người thấy Lão thái thái, sớm đã sợ tới mức hồn bất phụ thể*, nghe lời nói của Lục Thanh Lam mới như ở trong mộng mới tỉnh, cuống quýt dập đầu nói: “Lão thái thái tha mạng, chúng ta thật sự chỉ là can ngăn, mượn một trăm lá gan cũng không dám động thủ với Tứ cô nương a.”

(*) 魂不附体 Hồn không nương vào xác, ý nói rất sợ hãi, sợ hết hồn.

Lão thái thái cũng cảm thấy hai nha hoàn này không dám động thủ với Lục Thanh Nhân. Triệu thị lại vỗ bàn, “Hai người các ngươi thật là thật to gan, ngay cả Tứ cô nương cũng dám đánh. Người đâu, đem bọn họ mang xuống, lập tức đánh chết!”

Lòng của nàng thật là độc ác, vừa ra tay tự muốn đem người đánh cho đến chết.

Nha hoàn phạm sai lầm, kéo ra ngoài đánh cho mười mấy gậy, ở huân quý thế gia rất thường gặp, cũng không có gì, nhưng trực tiếp đánh chết lại hiếm thấy, dù sao chủ nhà ác độc như vậy, thanh danh truyền đi không tốt.

Hứa ma ma lại không hề động, mà là nhìn về phía Lão thái thái.

Kỷ thị lớn tiếng nói: “Lão thái thái vạn lần không được, ngài cho dù tức giận, cũng nên cố kỵ danh tiếng của Trường Hưng Hầu phủ a!”

Lão thái thái nghe xong cũng có chút do dự. Triệu thị đã đứng lên: “Nương, không quy củ không thành quy tắc, phạm vào bao nhiêu lỗi, nên chịu bấy nhiêu phạt, tội ác của hai tiện tỳ này đã rõ ràng, nếu dung túng như vậy nữa, về sau như thế nào quản giáo hạ nhân của cả phủ?”

Triệu thị muốn chính là, hôm nay nếu không đem hai nha hoàn đánh chết, áp chế nhuệ khí của nhị phòng, về sau nhị phòng chẳng phải là muốn cười trên đầu của tam phòng?

Về phần hai mạng người, căn bản là nàng không để ở trong mắt.

Lão thái thái thấy nàng nói như vậy, cũng hạ quyết tâm. Khoát tay một cái nói: “Tha ra đi, loạn côn đánh chết!”

Lục Thanh Lam há hốc mồm, cho dù kiếp trước ở trong cung, cũng không xem mạng người như cỏ rác như vậy.

Lúc này vài cái bà tử như lang như hổ vọt đi vào, kéo hai nha hoàn đi ra ngoài. Bò Đào và Thạch Lựu chưa trải qua cái này, sợ tới mức toàn thân xụi lơ, ngay cả nói cũng đều không nói ra được.

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên đuổi theo, nàng không thể để cho hai nha hoàn trung tâm của nàng cứ không minh bạch như vậy mà chết được. Kỷ thị

cũng gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, Lục Văn Đình thừa dịp hỗn loạn chuẩn đi tìm viện binh. Lục Kháng nếu là ở đây, quả quyết sẽ không cho cho phép Lão thái thái đánh chết người.

Nhóm bà tử tình hình đang đem Bồ Đào và Thạch Lựu đặt tại trên ghế muốn đánh, Lục Thanh Lam xông lại nhào vào trên người hai nha hoàn, giận dữ nói: “Ta không cho phép các người động vào nha hoàn của ta!”

Hứa ma ma và Triệu thị một trái một phải đỡ Lão thái thái đi ra.

Lão thái thái gặp tình hình này, tức giận liên tục nói: “Còn thể thống gì, này còn thể thống gì? Mau đưa Lục cô nương kéo ra cho ta.”

Nhóm Bà tử đang muốn động thủ, liền thấy xa xa một gã sai vặt chạy nhanh vào, hướng về phía Lão thái thái bẩm báo: “Lão thái thái, Cữu... Cữu hoàng tử tới.”

Lão thái thái lắp bắp kinh hãi: “Đang yên lành, hán tới làm cái gì?”

Đang muốn sửa sang lại áo mũ dẫn người đi ra ngoài nghênh đón, một trận tiếng bước chân truyền đến, liền thấy một thiếu niên nho nhỏ mặc trường bào cổ tròn màu huyền thanh sải bước đi đến. Phía sau là một tiểu thái giám tướng mạo thanh tú nhắm mắt theo đuôi, chính là Vệ Bản.

Thiếu niên nhìn một chút tình thế trong sân, cau mày. Đợi nhìn thấy gương mặt được hóa trang có chút dọa người của Lục Thanh Lam, gương mặt âm trầm phảng phất giống như có thể chảy ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bẽ Mặt (4)

Lão thái thái vội vàng dẫn hai con dâu cùng cháu gái làm lễ chào hỏi Cữu hoàng tử.

Thiếu niên nhìn mặt mũi tinh xảo, giống như là từ trong tranh đi ra, nhưng giọng nói kia nhưng lại bay bổng lạnh giá, giống như là âm phong theo trong Địa ngục thổi ra tới. Cũng không gọi mọi người, chỉ thần nhiên nói: “Nơi này Lão thái thái thật là náo nhiệt, bốn điện hạ tới thật là đúng lúc.”

Lão thái thái có chút bất an, cúi người nói: “Không biết Cữu điện hạ đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón, còn thỉnh thứ tội!” Chủ yếu là không biết lần này Cữu hoàng tử đến có mục đích gì. Đừng bảo là nàng không biết, ngay cả Lục Thanh Lam cũng không rõ bên trong não tiểu thiếu niên âm tình bất định này rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Tiểu Thiếu Giác cũng không để ý tới lão thái bà này, trực tiếp đi tới trước mặt Lục Thanh Lam, thấy nàng gục ở trên người của Thạch Lựu, trên mặt một vết xanh một vết đỏ, trong đôi mắt to ướt sũng tất cả đều là nước mắt.

Bộ dáng thật sự rất đáng thương, tâm địa của Tiểu Thiếu Giác lạnh lẽo cứng rắn như vậy, cũng không khỏi tâm can bụng dạ cùng nhau run lên, ánh mắt liền nhu hòa mấy phần. Nói với Lục Thanh Lam: “Người đang làm gì đó?”

Đầu Lục Thanh Lam lệch ra nhìn hẩn một cái, nói: “Tổ mẫu và tam thẩm thẩm muốn đánh chết hai nha hoàn của ta, ta phải che chở các nàng.”

Tiểu Thiếu Giác cười một tiếng, trong lòng tự nhủ con bé này còn có lương tâm. Hẩn vẫy tay nói: “Người xuống đây.”

Lục Thanh Lam lắc lắc đầu: “Ta không đi xuống, ta đi xuống, các nàng liền đem Bồ Đào tỷ tỷ và Thạch Lựu tỷ tỷ đánh chết.”

Tiểu Thiếu Giác hiếm khi có kiên nhẫn: “Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám đánh nha hoàn của người, ai cũng không được!”

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên, nàng nghe rõ, Cữu hoàng tử xem ra là tới để cho chính mình chỗ dựa. Nàng lúc này mới gầy dựa từ trên người của Bồ Đào và Thạch Lựu nhảy xuống.

Nàng vừa xuống đất, thân mình bỗng nhiên rời khỏi mặt đất. Hóa ra Tiểu Thiếu Giác khom lưng cúi người, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, Lục Thanh Lam đưa tay ôm lấy cổ của hẩn một cách tự nhiên.

Tiểu Thiếu Giác ôm nàng đi vào bên trong. Lúc đi qua bên cạnh Lão thái thái, mới nói: “Lão thái thái xin đứng lên đi.”

Lão thái thái lúc này mới thở phào một cái, tuổi nàng không ít rồi, như vậy một lát đứng có chút không vững.

Biết rõ bị một cái tiểu oa nhi tới ra oai phủ đầu, nhưng nàng lại không dám nói gì. Cữu hoàng tử ở trong cung vô cùng được sủng ái, đừng nói là nàng, ngay cả Lão Hầu gia tại đây, cũng không dám có chút bất kính đối với hẩn.

Lão thái thái vội vàng nói: “Tạ ơn điện hạ.”

Cửu hoàng tử thân nhiên nói: “Xin phiền Lão thái thái mang những bà tử cầm theo côn bổng kia rút lui trước đi, đằng đằng sát khí như vậy, thật có chút hù dọa người!”

Lão thái thái vội vàng nói: “Còn không mau đi xuống.” Những bà tử kia nhất thời tan tác như ong vỡ tổ.

Lão thái thái lúc này mới nói: “Kính xin Cửu điện hạ vào phòng nói chuyện.”

Cánh tay Tiêu Thiểu Giác ôm Lục Thanh Lam vòng thật chặt. “Như thế cũng tốt!” Dẫn đầu tiến vào nhà chính.

Lão thái thái mời hần ghé trên, Cửu hoàng tử cũng không khách khí, ôm Lục Thanh Lam liền trực tiếp ngồi xuống. Lại mời Lão thái thái ngồi.

Lục Thanh Lam thấy bản thân ngồi còn mẫu thân đứng, thân thể vận vẹo uốn éo kêu lên: “Mẫu thân. Mẫu thân.”

Lúc này Tiêu Thiểu Giác mới nhìn về phía Kỳ thị, thấy nàng mặc vài búi để giày màu tím nhạt thêu kim ngân ám hoa*, mặt xinh đẹp tuyệt trần, một tác phong dịu dàng đoan trang của tiểu thư khuê các, lập tức sinh lòng hảo cảm. Ôn hòa nói: “Nhị thái thái cũng mời ngồi đi.”

(*) kim ngân ám hoa: hoa ẩn màu vàng và bạc

Kỳ thị vội vàng cảm tạ, ngồi xuống ở phía dưới Lão thái thái.

Triệu thị và Lục Thanh Nhân vừa rồi còn đang ngồi, chẳng qua hiện tại Cửu hoàng tử không lên tiếng, các nàng liền chỉ có thể đứng.

Đúng lúc này, Lục Văn Đình cũng mang cứu binh trở lại, Lục Kháng vốn là đến ngăn lão thái bà đánh chết mạng người bại hoại danh tiếng Trường Hưng Hầu phủ, nhưng vừa vào phòng khách Mục Nguyên đường, lại nhìn thấy Cửu hoàng tử ôm cháu gái ngồi chỗ cao chủ vị, hần nhất thời cũng có chút phát mộng.

Lục Kháng tiến lên hành lễ, Cửu hoàng tử thấy hần là lão thần ngược lại vẫn có chút kính trọng, khách khí vài câu mời hần ngồi.

Lục Kháng nói: “Không biết điện hạ đến, có chuyện gì quan trọng cần phân phó?”

Cửu hoàng tử cười cười, bộ dạng hần vốn là tinh xảo tuấn tú, bởi vì bình thường không cười bao giờ, nụ cười này giống như một luồng ánh nắng rơi trên mặt băng trong ngày mùa đông, mọi người thấy vậy ngây người. “Kỳ thật cũng không có gì chuyện quan trọng, chỉ là được Tam muội muội ủy thác, tới đây nhìn Bảo Nhi muội muội một cái.”

Bảo Nhi muội muội?

Lục Thanh Lam nghe được mấy chữ này từ trong miệng hần nói ra, cả người thiếu chút nữa nổi da gà, liền vận vẹo uốn éo trong ngực của hần, Tiêu Thiểu Giác liền vòng thật chặt cánh tay, vỗ mông nhỏ của nàng. Bấm một cái trên đùi, thân thể Lục Thanh Lam như giật điện chấn động, mặt đỏ lên. Nếu là bình, đã sớm vùng vẫy, nhưng hiện tại loại trường hợp này, hai người cùng nhau đối địch, nàng không thể sập bần của hần, phải ra vẻ quan hệ vô cùng tốt mới được, cho nên nàng lại không dám lộn xộn nữa.

Rốt cuộc nàng tuổi còn nhỏ, những hành vi này không xem là cái gì.

Lục Kháng “Nha” một tiếng, nhìn cháu gái nhỏ của mình, không khỏi có mấy phần ngạc nhiên. Chuyện Cửu hoàng tử, hần có nghe nói qua một ít, nói danh thanh lãnh cao ngạo khó hầu hạ, hiếm có cháu gái nhỏ có thể lọt vào mắt hần.

Cửu hoàng tử tiếp tục nói: “Không nghĩ tới, ngược lại nhìn thấy bộ dáng này của Bảo Nhi, thật đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt.”

Lục Kháng cười xấu hổ: “Là lão thần không biết cách quản gia, khiến điện hạ chê cười.”

Cửu hoàng tử cười nhạt nói: “Vốn những điều này đều là chuyện nhà của Hầu gia, ta không tiện nhúng tay, thế nhưng mà Tam muội muội tha thiết phó thác, ta cũng không thể không cố gắng. Hầu gia sẽ không chê ta xen vào việc của người khác chứ?”

Lục Kháng cuống quýt nói: “Đâu có đâu có? Điện hạ bằng lòng hỗ trợ phân xử, là vinh hạnh của Trường Hưng Hầu phủ.”

Hần còn có thể nói gì?

Cửu hoàng tử khẽ mỉm cười: “Như thế thì được.”

Lục Kháng âm thầm hoảng sợ, oa nhi này năm nay mới mấy tuổi, nói chuyện phân tích cặn kẽ, vòng vòng nói tiếp, đúng là giọt nước cũng không lọt, lớn chút nữa còn đến mức nào? Càng không dám khinh thị đắc tội vị thiên chi kiêu tử này.

Cửu hoàng tử liền nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, ngươi nói cho ca ca, là ai đánh ngươi thành như vậy? Ca ca nhất định báo thù cho ngươi.” Hai chữ báo thù nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, giống như là đơn giản uống miếng nước như vậy.

Lục Thanh Lam có chút bối rối, thật sự không nghĩ tới Cửu hoàng tử vì sao giống như là thay đổi thành một người khác, đối đãi với nàng tốt như vậy, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Cửu hoàng tử hướng về phía Lão Hầu gia thở dài một hơi, “Nhìn xem đứa nhỏ này, một hài tử tốt như vậy, trong cung Tam muội muội, mẫu phi, quý tần nương nương tất cả đều thích nàng, không muốn nàng bị ủy khuất, không nghĩ tới về đến nhà, lại bị khi dễ thành cái bộ dạng này, sợ tới mức ngay cả nói cũng không ra.” Hắc sớ sớ đầu của nàng: “Bảo Nhi, đừng sợ, có ta ở đây không ai dám khi dễ ngươi, có cái gì ủy khuất ngươi cứ việc nói ra, ca ca nhất định làm chủ cho ngươi.”

Một cái kim đùi trắng kiện như vậy đưa qua tới, Lục Thanh Lam nếu còn không biết ôm vào, vậy nàng chính là cái chày gỗ. Nàng gật đầu, dùng một ngón tay chỉ Lục Thanh Nhân nói: “Điện... Ca ca, là Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ muốn cướp vệt của ta, vệt kia là Tam công chúa tặng cho ta, ta không đáp ứng, nàng liền đánh Bảo Nhi, còn muốn đem nha hoàn của Bảo Nhi đánh chết!”

Ngươi ta cũng gọi muội muội cả nửa ngày rồi, nàng cũng nên đổi giọng gọi một tiếng ca ca. Câu ca ca này kêu xong, nàng tự mình cũng cảm thấy buồn nôn.

“Ha ha... Ha ha...” Tiêu Thiệu Giác giống như là nghe được truyện tiếu lâm, bỗng nhiên nở nụ cười. Hơn nửa ngày mới dừng tiếng cười: “Đồ vật trong nội cung thường ra, muốn không nói, còn dám đoạt? Trong nhà Hầu gia thật đúng là ngọa hổ tàng long*!”

(*) Đằm rồng hang hổ 卧虎藏龙

Lão Hầu gia nghe lời này, trên đầu cũng toát ra mồ hôi lạnh. Việc này có thể lớn có thể nhỏ, nếu xử lý không tốt, có thể ngay cả toàn bộ Hầu phủ cũng bị xui xẻo liên lụy. Hắc không khỏi giận dữ, lão Tam làm sao sinh ra loại đồ chơi không đáng tin cậy như vậy?

Lão thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Triệu thị một cái, lúc trước Triệu thị xúi giục nàng ra mặt cho Lục Thanh Nhân, nhưng vẫn một mực không nói cho nàng biết con chim anh vũ kia là Tam công chúa cho a!

Lão Hầu gia không khỏi nổi giận, chỉ vào Lục Thanh Nhân nói: “Nghịch chương, còn không quỳ xuống!”

Lục Kháng bởi vì đã trung niên, đối với hài tử của tiểu bối từ trước đến giờ vẫn tương đối từ ái, Lục Thanh Nhân chưa từng bị hấn mắng chửi như vậy, cái miệng nhỏ nhắn méo mó, “Oa Oa” một tiếng khóc lên.

Triệu thị thấy hình bất thường, vội vàng đẩy nữ nhi một cái, đem nàng ẩn quỳ trên mặt đất.

Cửu hoàng tử nói: “Hầu gia, nếu sự tình đã rõ ràng rồi...”

Triệu thị giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Lục Thanh Lam nói một câu nói, chuyện liền rõ ràng, căn bản là không để cho tam phòng có cơ hội giải thích bất kỳ điều gì, thiên vị cũng không thể thiên vị đến trình độ này chứ?

Nàng ý phụ thân mình là Bình Lương hầu, ở trong quân có chút địa vị, liền đứng ra nói chuyện: “Điện hạ, xin nghe thần phụ nói một lời, sự tình cũng không phải là như lục nha đầu nói đơn giản như vậy...”

Nàng còn muốn thao thao bất tuyệt nói tiếp, Tiêu Thiệu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: “Ngươi thì xem là thứ gì, ta gọi ngươi mở miệng sao?” Triệu thị lớn từng này, còn chưa từng bị coi thường như vậy, chưa từng có bị người áp đánh như vậy, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng giống như là tôm luộc.

Lão Hầu gia vội vàng nói: “Lui ra, không hiểu quy củ!”

Triệu thị không dám cãi lời, phẫn nộ lui trở về.

Tiêu Thiệu Giác nói: “Sự tình đã rõ ràng, đều là lỗi Tứ cô nương.” Nói rõ chính là không để cho tam phòng cơ hội phản bác, “Cướp đoạt vật phẩm trong cung ban cho vốn là sai, huống chi là đem Bảo Nhi đánh thành cái bộ dạng này. Đối với muội muội cũng có thể hạ độc thủ như thế, thật là tâm địa ác độc!” mọi người phát giác hắc nhiều lần nhấn mạnh, làm cho người ta ấn tượng rõ ràng, hắc sớ dĩ tức giận như vậy, nguyên nhân căn bản là Lục Thanh Lam bị đánh, bị khi phụ sĩ nhục. Có thể thấy sự bảo vệ của hắc đối với tiểu nữ oa này đã đến loại trình độ nào.

“Ta là người vô cùng nhân từ, niệm tình Tứ cô nương tuổi còn nhỏ, liền mang ra đánh mười gậy để ghi nhớ thật lâu.”

Đánh gậy vốn là hình phạt thể gia vọng tộc người ta dùng để trừng phạt tỳ nữ có tội, gậy gỗ được dùng đều là có gai, hết sức đau đớn, Lục Thanh Nhân được nuông chiều từ bé, đừng nói là mười gậy, cho dù một cái cũng chưa chắc chịu đựng được.

Lão thái thái rút cuộc đau lòng cháu gái ruột, quỳ xuống lên tiếng xin: “Điện hạ tha mạng, Tứ nha đầu tuổi còn nhỏ, chịu không nổi hình phạt như vậy, van xin điện hạ khai ân.”

”A...” Cánh tay Tiêu Thiệu Giác ôm Lục Thanh Lam lại nắm thật chặt. Nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu Lão thái thái đã cầu tình, vậy thì... thêm năm gậy, đánh mười lăm gậy đi.”

“Ách...” Lão thái thái đầu gối lại không giảng đạo lý như vậy, nhất thời lại không dám nói lời nào. Sợ nói sai một câu, lại thêm vài gậy.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Thiệu Giác ở trên người Lão thái thái, Triệu thị dạo qua một vòng, sau đó nói: “Nếu tất cả mọi người không có dị nghị, vậy còn chờ cái gì, còn không đem nha đầu này mang xuống thi hình?”

Lão Hầu gia khoát tay, liền có hai bà tử vào đem Lục Thanh Nhân kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bẽ Mặt (5)

Tiêu Thiệu Giác đứng lên, nói với Lục Thanh Lam: “Đi, chúng ta đi nhìn một cái!” Nhất định muốn đích thân giám hình.

Đám người Lão Hầu gia đi theo ra ngoài.

Hai ma ma thi hình đứng ở đó. Một người cầm gậy gai đánh bàn tay của Lục Thanh Nhân, người kia ở đằng kia đếm.

Tiêu Thiệu Giác nhìn một lát, hừ lạnh một tiếng. Ma ma thi hình đều là người của Mục Nguyên đường, đương nhiên biết Tứ cô nương là tâm can bảo bối Lão thái thái, cũng chỉ dám cầm nhẹ đánh khẽ, đánh rất nhẹ nhàng, sợ khí lực quá lớn, làm đau Tứ cô nương trở về bị Lão thái thái trừng trị.

Khóe môi Tiêu Thiệu Giác hàm chứa một tia cười lạnh, cũng không vạch trần, đợi đánh xong mười lăm cái. Mặc dù nhóm ma ma cố ý, hạ thủ lưu tình, nhưng lòng bàn tay Lục Thanh Nhân vẫn sưng phù lên, nằng đầu từng phải chịu khổ như vậy, đau đến khóc lớn oa oa không ngừng.

Tiêu Thiệu Giác liếc mắt nhìn hai vị ma ma, nói: “Đánh xong rồi hả?”

Nhóm ma ma có chút chột dạ, vẫn gật đầu. Tiêu Thiệu Giác cũng không giải thích, chỉ nói: “Đánh lại một lần nữa.”

“Ồi chào!” Nhóm ma ma nhất thời bối rối, không biết phải làm sao nhìn về phía Lão thái thái. Hơi chút do dự, Vệ Bân đã bước nhanh đến phía trước, “Ba ba ~” cho hai ma ma một người một bạt tai, “Lời nói Cửu điện hạ mà các người cũng dám làm trái, phản rồi phải không!”

Hai ma ma sợ hãi, thấy Lão thái thái bắt đầu đi gật gật đầu, lúc này mới lại để Lục Thanh Nhân vươn tay ra, một nắm một mười đánh tiếp, lần này hạ thủ cũng nặng hơn, không dám vì tình riêng mà làm trái.

Nhóm ma ma mỗi người một gậy đánh tiếp, lòng bàn tay của Lục Thanh Nhân đã xuất hiện máu. Cổ họng nàng cũng đã khò khàn giọng rồi, cuối cùng dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Rốt cuộc là mẹ con liên tâm, Triệu thị thấy nữ nhi chịu khổ, cũng lệ như suối trào. Cũng chịu không nữa nổi rồi, trực tiếp quỳ trên mặt đất: “Cửu điện hạ, xin ngài bớt giận, muốn đánh, liền đánh ta được rồi. Ta là mẹ ruột của nàng, không dạy bảo nàng, là trách nhiệm của ta. Ngài còn đánh như vậy, đôi tay này của Nhân nhi sẽ phải phế đi mất!”

Cửu hoàng tử lạnh lùng nhìn Triệu thị quỳ trước mặt mình không chút động lòng.

Trong truyền thuyết vị Cửu hoàng tử này tâm ngoan thủ lạt, hôm nay gặp quả nhiên không tầm thường.

Lão thái gia cũng có chút không nén được tức giận, “Xin điện hạ khai ân, coi như nhìn mặt mũi của lão phu, tạm thời bỏ qua cho Nhân nhi đi.” Tâm địa Kỷ thị rốt cuộc mềm nhũn, không muốn nhìn tiểu hài tử chịu khổ, cũng giúp đỡ Lục Thanh Nhân cầu tình.

Lúc này Tiêu Thiệu Giác mới mở miệng nói: “Ngừng!” Hắn nhìn thoáng qua Triệu thị đang quỳ trước mặt mình nước mắt giàn giụa nói: “Người đã nguyện ý thay nàng chịu phạt, những gậy còn lại liền để người chịu đi.”

Triệu thị thiên ân vạn tạ. Nhóm ma ma không dám chậm trễ, sợ vị chủ nhân hung tàn này không hài lòng lại gọi bọn nàng đánh lại nữa.

Tay Triệu thị còn đang đau, máu chót là chưa từng chịu qua khuất nhục nhục này, chỉ hận không thể lập tức ngắt đi mới tốt.

Tiêu Thiệu Giác thấy thi hình xong rồi, lúc này mới hài lòng. Quay đầu hướng Lục Kháng nói: “Mới vừa rồi ta nghe Bảo Nhi nói, trong phủ chúng ta muốn đem hai nha đầu của nàng tha ra đánh chết, Trường Hưng Hầu phủ thế gia trăm năm, sao lại khắc nghiệt hạ nhân như thế, chẳng lẽ là ta nghe lầm?”

Lục Kháng vội vàng theo lời của hắn nói: “Đều là hạ nhân hiểu lầm ý tứ bề trên, hồ ngôn loạn ngữ. Người ngoan độc như thế, quả quyết không phải là người Trường Hưng Hầu phủ ta!”

Tiêu Thiệu Giác mỉm cười một tiếng nói: “Ta đã nói rồi, Trường Hưng Hầu phủ trăm năm thế gia, khoan dung nhân đức, tuyệt đối sẽ không làm việc như thế.”

Bồ Đào và Thạch Lựu giờ phút này khoanh tay cung kính đứng ở một bên, vừa rồi Cửu hoàng tử đến đây, làm âm ỉ một phen, không ai quản các nàng nữa, các nàng cũng không dám đi loạn.

Tiêu Thiệu Giác liền kêu hai người đi tới, hỏi tên hai người, nghe nói một người tên là “Thạch Lựu” một người tên là “Bồ Đào”, không nhận được lại nhéo mũi nhỏ của Lục Thanh Lam, trong lòng tự nhủ không hổ là cái tiểu cật hóa, tên của hai nha đầu này lấy thật sự là hay.

Tiêu Thiệu Giác nói thẳng: “Hai người các ngươi bảo hộ Bảo Nhi, là người có công.” Nói xong phân phó Vệ Bản: “Vệ Bản, ngươi thương hai người bọn họ một người một cái kim đầu.”

Thạch Lựu và Bồ Đào mừng rỡ, có ban thưởng của Cửu hoàng tử, về sau còn ai dám động vào các nàng? Hai người thiên ân vạn tạ thu nhận, Tiêu Thiệu Giác nói với Lục Kháng: “Hầu gia, Bồn cung xử trí như vậy, ngươi cảm thấy như thế nào?” Làm cũng đều làm rồi, còn quay lại hỏi ý kiến của hắn, Lục Kháng mặc dù trong lòng có bất mãn, còn có thể nói cái gì. Đương nhiên nói: “Điện hạ xử trí công bằng, lão thần bái phục.”

Tiêu Thiệu Giác cười ha ha: “Lão nhân gia ngài thật sự là khách khí, trong lòng ngài không mắng ta một câu ‘hung tàn bá đạo’, ta liền hài lòng thoả dạ rồi.”

Trong lòng Lục Kháng thầm run sợ, thật sự là hắn đánh giá Cửu hoàng tử như vậy, vội vàng tỏ thái độ nói: “Không dám không dám!”

Tiêu Thiệu Giác thân nhiên nói: “Mặc kệ Hầu gia, hay là người nào cũng được, hôm nay ta sẽ nói thật cùng mọi người, sự tình của Bảo Nhi muội muội, chính là chuyện chuyện của Tam muội muội ta, chính là khi dễ Tiêu Thiệu Giác ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ. Các vị có hiểu rõ không?”

Lại cúi đầu nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi muội muội, sau này phạm là ở đâu bị ức khuất, chỉ cần nói cho ca ca, ca ca nhất định xả giận cho ngươi!”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hôm nay hắn lại cấp lực cho nàng như vậy, gật đầu lia lịa, giong giọng nói: “Cửu ca ca, ta nhớ kỹ rồi.”

Tất cả mọi người đều thầm nghĩ: có một vị như vậy cho Lục Thanh Lam chỗ dựa, ngày sau còn ai dám động một đầu ngón tay của nàng nữa.

Chuyện bên này xử lý xong rồi, Tiêu Thiệu Giác từ biệt Lục Kháng và Trương thị, ôm Lục Thanh Lam đi Thúy Phong uyển.

Lục Thanh Lam bị hắn ôm lâu như vậy, thật sự không được tự nhiên, đang trong ngực của hắn gầy dựa mấy cái. Tiêu Thiệu Giác nhìn nàng một cái có chút bất mãn, ngay cả hắn ghét nhất có tiếp xúc thân thể cùng người khác, cũng không làm sao, tiểu nữ oa ngược lại lại không muốn cho hắn ôm.

Nàng càng muốn xuống, Tiêu Thiệu Giác lại càng không cho nàng xuống, cánh tay ôm nàng ngược lại chặt thêm vài phần.

Kỷ thị thấy không khỏi có chút lo lắng, Cửu hoàng tử đối với Bảo Nhi quả thật rất tốt, nhưng thủ đoạn của hắn không khỏi quá hung ác, nàng có chút không muốn để cho nữ nhi và hắn tiếp xúc nhiều.

Đến Thúy Phong uyển, Tiêu Thiệu Giác để cho Vệ Bản cầm bình băng cơ hóa ứ cao ra, chuẩn bị tự mình bôi mặt cho Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam có chút không muốn, thế nhưng Tiêu Thiệu Giác hết sức bá đạo, nàng căn bản không phản kháng được, Tiêu Thiệu Giác cầm một khối khăn lau mặt cho nàng, kết quả lau đến khi mặt tím xanh biến thành hồng hồng, mới biết được vết thương của nàng nghiêm trọng như thế thì ra đều là về lên, không nhịn được mỉm cười.

Kỷ thị có chút xấu hổ, tự tay rửa đi hoá trang trên mặt của nữ nhi, Tiêu Thiệu Giác mới phát hiện vết thương trên mặt nàng không nghiêm trọng lắm, chỉ có cái trán có chút vết đỏ, vẫn bôi chút băng cơ hóa ứ cao cho nàng, lại đem băng cơ hóa ứ cao còn lại cho Kỷ thị.

Lục Thần bên này cũng nghe đến tin tức, vội vàng từ thư viện chạy trở về. Nghe Kỷ thị đơn giản nói qua một lần, Lục Thần lại càng hoảng sợ, làm sao cũng không nghĩ tới Tiêu Thiệu Giác đường đường là một hoàng tử, mà lại không để ý phép tắc không phân biệt trắng đen gì cả mà ủng hộ nữ nhi của hắn như vậy, vội vàng tiến lên nói cảm tạ.

Tiêu Thiệu Giác đối với cha mẹ của Lục Thanh Lam vẫn là hết sức khách khí, nho nhã lễ độ, hiển thị rõ giáo dưỡng của con cháu hoàng gia. Khách sáo vài câu, Tiêu Thiệu Giác nói đến vấn đề chính: “Nghe Tam Hoàng muội ta nói, Bảo Nhi từ nhỏ chứng khí hư yếu, lúc trước thái y trong cung nghiên cứu ra một bộ thể thuật kiện thân ích khí, Tam muội muội lại kêu Bảo Nhi cũng đi theo học, Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, kính xin hai vị đốc thúc nàng nhiều hơn, mỗi ngày luyện tập hai lần, đừng để gián đoạn.” Biểu hiện hết sức quan tâm.

Lục Thần cảm kích nói: “Đa tạ Cửu hoàng tử lo lắng, chuyện này liên quan đến thân thể khỏe mạnh của Bảo Nhi, chúng ta làm phụ mẫu tuyệt không dám khinh thường.”

Tiêu Thiệu Giác thờ phào nhẹ nhõm, hắn cũng không muốn giống như lúc trước, không ba thì năm ngày liền bị bệnh. Liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, cảm thấy có chút phiền não. Hắn thân là truyền nhân Hạ tộc, có rất nhiều đại sự phải làm, không muốn vì một cái tiểu nữ oa không liên quan lãng phí quá nhiều thời gian.

Lại nói hai câu, Tiêu Thiệu Giác nói muốn cùng với Lục Thanh Lam đi xem con chim anh vũ kia, nhưng thật ra là muốn một mình cùng Lục Thanh Lam nói vài lời.

Lục Thần và Kỷ thị không dám phản đối, chỉ có thể mặc cho bọn họ đi.

Tiêu Thiệu Giác nắm tay Lục Thanh Lam đi đến một tiểu viện phía sau, Nguyễn An ngu ở nơi đó. Không có người bên ngoài nhìn thấy, sắc mặt Tiêu Thiệu Giác cũng có chút âm trầm. Kỳ thật hoàn toàn có thể lý giải, vừa rồi hắn biểu hiện bộ dạng hết sức ưa thích tiểu nữ oa, là làm cho toàn bộ người của Trường Hưng Hầu phủ nhìn, dù sao khi dễ Lục Thanh Lam chẳng khác nào khi dễ Tiêu Thiệu Giác hắn, hầu như không có bất kỳ gì khác nhau.

Nhưng lấy chủ tâm mà nói, hắn cũng không thích có một người cùng hắn có liên hệ sâu như Lục Thanh Lam, thậm chí là trở thành một cái xương sườn mềm* cực lớn của hắn. Hắn giúp Lục Thanh Lam là vạn bất đắc dĩ, trên thực tế trong lòng hắn vẫn là rất căm giận Lục Thanh Lam.

* yếu điểm

Kiếp trước Lục Thanh Lam ở hậu cung lẫn lộn mười mấy năm, bản lĩnh sát ngôn quan sắc* rất giỏi, thấy hấn trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, nhất thời cảm thấy hết sức khó chịu.

* 察言观色 sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời, nhìn mặt mà nói chuyện

Tiêu Thiếu Giác đã buông lỏng tay nàng ra, ngồi xổm người xuống nói với nàng: “Sau này ngươi có thể bớt gây chuyện cho ta hay không vậy?” Kỳ thật hấn thật không muốn chửi đổng cho một tiểu cô nương vốn không quen biết.

Sắc mặt hấn nghiêm trọng, ngữ khí cứng nhắc, Lục Thanh Lam nếu thật sự đang là tiểu cô nương năm tuổi, phỏng chừng lúc này cũng có thể bị hấn dọa khóc. Hấn đối với nàng quanh co lúc lạnh lúc nóng, đã không phải là lần đầu tiên. Vừa rồi nàng đoán không ra hấn vì sao bỗng nhiên đối với nàng tốt như vậy, lại đoán không ra hấn vì sao vô duyên vô cớ lại bày sắc mặt cho nàng xem.

Dù sao người này cho nàng cảm giác chính là tinh thần phân liệt, bệnh xà tinh.

Phương pháp xử lý đối với loại người này chỉ có một —— lạnh nhạt. Lục Thanh Lam hất tay hấn ra, bước chân ngắn “bịch bịch bịch” chạy.

Này, tính tình tiểu nha đầu cũng không dễ chịu đâu.

Tiêu Thiếu Giác sờ sờ cái mũi, không còn cách nào khác rồi. Tiểu nha đầu này vừa đánh không được lại chửi không được, hấn còn có thể làm sao?

Lục Thanh Lam chạy một lát, phát hiện bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, đối với nàng mà nói cùng thiếu niên thân cao chân dài, sai bước rộng, cho dù là nhân nhả bước, cũng nhanh hơn nàng chạy toàn lực. Rất nhanh hấn lại đuổi kịp nàng.

Lục Thanh Lam rất nhụt chí, dứt khoát dừng lại không chạy nữa.

Đúng lúc này đã đến sân nhỏ nuôi Điều Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bề Mặt (6)

Nguyễn An nghe nói Tiêu Thiếu Giác muốn đi qua xem điều, đã sớm xách theo lồng chim chờ ở cửa rồi. Thấy hai vị chủ tử tới, vội vàng tiến lên hành lễ.

Tiêu Thiếu Giác thấy con vẹt đầu phượng kia so với thời điểm hấn đưa cho Lục Thanh Lam lớn hơn khoảng chừng một vòng, đang nhảy lên nhảy xuống bên trong lồng, hết sức linh hoạt. Biết rõ Nguyễn An dưỡng Điều Nhi này không tệ.

Hấn nhìn điều cũng chỉ là cái cớ, chẳng qua diễn trò thì cũng nên làm cho trọn vẹn, liền hỏi Nguyễn An: “Điều Nhi này hiện tại có biết nói cái gì chưa?”

Sắc mặt Nguyễn An đỏ lên, vẹt đầu phượng này đến trên tay của Lục Thanh Lam, thứ nhất dạy nó chính là “Người xấu”. Quả nhiên Tiêu Thiếu Giác vừa mới dứt lời, liền thấy con chim anh vũ kia nhảy nhót một chút trong lồng, bỗng nhiên phát ra một câu: “Người xấu!”

Làm Nguyễn An sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, lúc trước hấn ở trong Ngọc Minh cung đã từng hầu hạ hấn, biết rõ tính tình của Tiêu Thiếu Giác.

Tiêu Thiếu Giác nhú mày, trong lòng tự nhủ tốt lắm cái tốt không dạy lại đi dạy cái xấu.

Lục Thanh Lam cười hi hi vỗ tay, vỗ một cái nói một câu: “Người xấu!” “Người xấu!”

Chim anh vũ được nàng chọc cho kích động, vừa vỗ cánh, vừa càng không ngừng kêu ” Người xấu ” “Người xấu “.

Tiêu Thiếu Giác nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương một cái, thấy con người của nàng phát sáng, nụ cười ẩn hàm ý vị thâm trường nào đó, tựa hồ là cố ý chế giễu mình.

Nếu là ngày thường hấn đã sớm nổi con thịnh nộ rồi, cổ tình ngày hôm nay lại không thể tức giận.

Nguyễn An thấy sắc mặt Tiêu Thiếu Giác không được tốt, sợ hãi. Mấy ngày nay hấn luôn dạy vẹt kêu ” Cừu điện hạ “, chỉ là ba chữ này thật sự có chút khó nói, vẹt vẫn không sao học được.

Nguyễn An nóng nảy, đưa ra nhắc nhở: “Cừu điện hạ, mau gọi Cừu điện hạ!”

Vẹt kia hành hạ một hồi, đã ngừng lại, nó nghiêng đầu qua nghĩ nửa ngày, rốt cục tuôn ra một câu “Cừu điện hạ!”

Nguyễn An mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe vệt lại nói một câu: “Người xấu! ”

Cùng một chỗ, chính là —— ” Cừu điện hạ người xấu! ”

Ngay cả Vệ Bân cũng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Chỉ có Nguyễn An mặt như giấy trắng.

Lục Thanh Lam cũng nhin không được nữa, ôm bụng cười lên ha ha.

Tiêu Thiệu Giác dùng ánh mắt giết người nhìn nàng hồi lâu, liền đem nàng xách lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Buồn cười vậy sao? ”

Lục Thanh Lam thấy hấn giận thật, vội vàng xin dung thứ: “Cừu ca ca, ta sai rồi! ”

Tiêu Thiệu Giác cả giận nói: “Ai là Cừu ca ca của ngươi? ”

Lục Thanh Lam biết phục thiện, “Cừu điện hạ ta sai rồi! ”

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng trở mặt nhanh như vậy, lại càng tức giận. Hừ một tiếng, thả nàng xuống quay đầu bước đi. Chỉ nghe thấy vệt kia vẫn còn đang không ngừng ồn ào: “Cừu điện hạ người xấu! ”” Cừu điện hạ người xấu! ”

Lục Thanh Lam sợ chọc giận hấn vốn không muốn cười nữa, thế nhưng thật sự không nhịn được, lại cười ha ha ra tiếng.

Tiêu Thiệu Giác giận đến gân xanh trên trán trực nhảy, vật nhỏ không có lương tâm này, mình hảo tâm đến giúp nàng, nàng lại đi nuôi một con chim anh vũ đến để mắng mình. Cho nên càng bước nhanh hơn, đợi ra khỏi tiểu viện, hấn mới thầm nghĩ ta so đo cùng một tiểu nữ oa làm gì?

Nghĩ như vậy ngược lại an tĩnh lại không ít.

Hằng Phong uyển.

Vài nha hoàn bà tử quý trên đất cẩn thận bôi thuốc cho hai mẹ con Triệu thị và Lục Thanh Nhân. Lục Thanh Nhân nức nở khóc, la: “Nương, tay ta đau.” Bởi vì cổ họng khốc ách rồi, thanh âm của tiểu cô nương nghe khàn khàn hết sức khó nghe.

Triệu thị trông thấy bàn tay máu chảy đầm đìa của nữ nhi, vẫn cảm thấy một trận kinh hãi. Cừu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác kia tuổi còn nhỏ tại sao tâm địa ngoan độc như vậy?

Lại nhìn tay của mình, không tốt hơn so với nữ nhi bao nhiêu, cũng không biết về sau có thể lưu lại sẹo hay không. Trong lòng nàng tích một cỗ lửa giận, liền một cước đạp nha hoàn bôi thuốc cho nàng ngã lật trên đất: “Lục mạnh như vậy, muốn ta đau chết sao? Nhị phòng muốn chà đạp mẹ con chúng ta, ngay cả các người cũng đi theo đạp trên mặt mũi ta có phải hay không?”

Nha hoàn kia bị làm cho sợ đến lạnh run, nàng nào có lá gan có một chút bất kính nào với chủ mẫu chứ.

Triệu thị nồn nóng đi tới đi lui, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chuyện này tuyệt không thể cứ như vậy là xong, thù này của nhị phòng ta nhất định phải báo!” Cừu hoàng tử làm hại mẹ con các nàng thậm chí như vậy, khoản sổ sách này hiển nhiên tính toán đến trên đầu nhị phòng.

Triệu thị chợt dừng lại, hỏi ma ma tâm phúc của nàng: “Hò ma ma, tìm được Triệu Huệ Lan chưa?”

Tháng chạp, trong cung bận rộn lễ mừng năm mới, Tam công chúa không lại kêu Lục Thanh Lam vào cung, Lục Thanh Lam thả lỏng yên tâm. Mỗi ngày ngủ nướng trên chim, cuộc sống trôi qua hết sức ung dung tự tại.

Mấy ngày nay, nàng chuyên cần không ngừng luyện thể thuật, thân thể ngược lại dần dần tốt lên.

Người một nhà Nhị phòng đoàn viên qua năm mới. Lục Thanh Lam lớn hơn một tuổi —— sáu tuổi rồi.

Ra tháng giêng, Trường Hưng Hầu phủ lại bắt đầu chuẩn bị hôn sự của đại cô nương. Dựa theo ý chỉ trong cung, thời gian xuất giá của Lục Thanh Oánh định tại mừng hai tháng bốn.

Ngày đó Trường Hưng Hầu phủ giăng đèn kết hoa, Lão Hầu gia Lão thái thái dù không thích đại phòng, Lục Thanh Oánh dù sao cũng là gả cho hoàng tử, bọn họ cũng không dám có ý lạnh nhạt, đặc tội hoàng gia ai cũng chịu trách nhiệm không nổi.

Lục Thanh Lam dậy thật sớm, đi theo Lục Thanh Nhân đi tới đại phòng xem tân nương tử.

Vào tiểu viện của Lục Thanh Oánh, chỉ thấy tân nương tử đã đứng dậy, toàn phúc phu nhân đã giúp nàng rửa mặt, đang trang điểm tân nương.

Kiếp trước Lục Thanh Lam không thân với đại phòng, ở kiếp này lại đi lại thân thiết, cộng thêm Lục Thanh cứu Lục Thanh Oánh một mạng, đại phòng lại càng cảm kích nhị phòng, bởi vậy hai nhà trong lúc đó so với đời trước hòa hợp hơn không ít.

Lục Thanh Lam ngọt ngào kêu một tiếng ”Đại tỷ tỷ“, Lục Thanh Oánh cười đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cảm một khối kim ti táo cao cho nàng. Lục Thanh Lam nhận lấy, vụng trộm đánh giá sắc mặt của nàng, thấy nàng không có kích động và bất an giống như tân nương tử bình thường, sắc mặt có mấy phần cứng ngắc, trong lòng không khỏi khe khẽ thở dài.

Gã đi tuy nói có một danh phận Trắc Phi, nhưng nói trắng ra là chẳng qua vẫn là một cái thiếp mà thôi. Nghĩ đến nàng cũng hiểu được việc hôn sự này, từ đầu đến cuối chỉ là một cộc hôn nhân chính trị, nàng không có bất kỳ mong đợi hay quyền lên tiếng đối với cộc hôn sự lần này.

Lục Thanh Lam nhìn khó tránh khỏi có mấy phần chua xót.

Bởi vì Lục Thanh Oánh không phải là chính phi, Hoàng trưởng tử Trữ Vương điện hạ không cần tới đón dâu. Đợi đến canh giờ, Lục Thanh Oánh ngồi lên kiệu hoa, bị đưa đi Trữ Vương Phủ.

Đi theo tân nương tử chính là một trăm gánh đồ cưới. Chính phi của Hoàng trưởng tử là đích nữ Định Quốc công phủ Hàn Ký Nhu, thời điểm thành thân, đồ cưới tổng cộng có 120 gánh, để tỏ lòng tôn trọng đối với chính phi, Trường Hưng Hầu phủ đem số lượng đồ cưới định tại một trăm gánh.

Đồ cưới đối với một nữ nhân mà nói rất quan trọng, mà ở thời đại này kết thông gia lại càng là biểu hiện kết minh chính trị bền chắc, Trường Hưng Hầu phủ vì biểu hiện coi trọng đối với Hoàng trưởng tử, cũng không dám quá mức qua loa với những đồ cưới này. Cho nên Lão thái thái mặc dù đau lòng, Lão Hầu gia vẫn phải cắn răng mua sắm đồ cưới hậu hĩnh cho đại phòng.

Kiệu hoa của tân nương tử đi chậm, Lục Thần và Ký thị mang theo các con đi Trữ Vương Phủ trước. Trữ Vương Phủ nằm ở Lâm Thanh phường, có bảy tòa nhà. Hoàng trưởng tử nạp phi, đó là chuyện vui, giờ phút này đương nhiên là giăng đèn kết hoa kín người hết chỗ.

Ở cửa ra vào gặp cả nhà đại cô mẫu, Lục Thanh Lam đi tới gọi, đại cô mẫu Lục Cẩm chỉ nhỏ hơn so với Lục Thần hai tuổi, mặc áo khoác màu sắc tươi sáng, trên mặt lộ vẻ mỉm cười khéo léo, nàng là phu nhân thế tử Ninh Hải Hầu phủ, khí phái toàn thân đương nhiên không nhỏ.

Quan hệ của Nàng và Lục Thần không tệ, nhưng Lục Thanh Lam cũng không phải rất thích thân cô cô này, đại khái là bởi vì tính tình nàng vô cùng cường thế bá đạo.

Trường tử của Lục Cẩm, Tân Khắc Cát còn lớn hơn Lục Văn Đình một tuổi, tay chân dài, hết sức hoạt bát nghịch ngợm. Vừa nhìn thấy Lục Thanh Lam liền đưa tay dùng sức vịn về nhào nặn hoa bao đầu của nàng, cười nói: “Đã lâu không được gặp Bảo Nhi rồi.”

Lục Thanh Lam oạch một phát chạy tới sau lưng Tân Tĩnh Nhu, reo lên: “Biểu ca hừ hổng!”

Tân Tĩnh Nhu đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, “Không cho phép ngươi khi dễ Bảo Nhi.” Nàng rất thích tiểu biểu muội này, thò tay ôm lấy Lục Thanh Lam, nhũn nhũn nói: “Sao ngươi lại nặng hơn rồi.”

Lục Thanh Lam vuốt hai cằm của mình, không tìm không phôi cười.

Mọi người nói đùa vài câu, Lục Cẩm quay ra phía sau nói với một tiểu cô nương mặc tiểu áo màu mật ong, váy màu ngân hồng, vẻ mặt có chút sợ hãi: “Còn không bái kiến Nhị cửu cửu và Nhị cửu mẫu?” Trong lúc đó biểu lộ có vài phần chán ghét.

Tiểu cô nương kia nhìn nhỏ hơn Tân Tĩnh Nhu một chút thôi, nhưng là thứ muội của nàng, tên là Tân Tĩnh San. Bởi vì Đại cô mẫu quá mức cường thế, và thế tử Ninh Hải hầu Tân Ngọc Đường cũng không phải là rất hiền lành, Tân Ngọc Đường thích nữ tử mềm mại yếu ớt đỡ đỡ, thân mẫu Tào di nương của Tân Tĩnh San này chính là một mỹ nhân như vậy, rất được Tân Ngọc Đường yêu thích, đối với thứ nữ này cũng yêu ai yêu cả đường đi, có phần ưa thích.

Lại nói về Tào di nương này, thời điểm nàng xuất giá, kế mẫu Trương thị đưa cho nàng, cũng không biết dùng thủ đoạn gì dụ dỗ, câu hồn của Tân Ngọc Đường, Tân Ngọc Đường tự mình cầu Lão thái thái, thu nàng làm di nương, bởi vì sự kiện này Lục Cẩm hận thấu xương Lão thái thái.

Nàng ngược lại không quan tâm bên cạnh Tân Ngọc Đường nhiều thêm một cái di nương, mà là tức giận Lão thái thái nhúng tay vào chuyện tình nhà nàng. Lục Cẩm xem thường điệu bộ này của Tào di nương, dĩ nhiên cũng vô cùng không thích nữ nhi Tân Tĩnh San của nàng, bởi vậy lúc trước Tào di nương quỳ gối trước mặt nàng, khẩn cầu để cho nàng tự mình nuôi đứa nhỏ, nàng thuận thế mà đáp ứng.

Về sau nuôi ra nữ nhi quả nhiên chính là không hơn được, đường đường chi nữ Hầu phủ, học bộ dạng yêu kiều yếu ớt của Tào di nương đủ mười phần, Lục Cẩm chỉ cảm thấy sáng khoái.

Tân Tĩnh San tiến lên hành lễ cho đám người Lục Thần và Ký thị, quả nhiên là một bộ dạng liễu mềm trước gió. Nàng thấy Lục Văn Đình còn nhỏ tuổi, đã cao lớn hiên ngang, tuấn mỹ vô song, không nhìn được nhìn nhiều hai mắt. Tuổi nàng đã không còn nhỏ, không quá vài năm sẽ bắt đầu thu xếp hôn sự rồi, đích mẫu vốn không muốn mang nàng ra ngoài giao tế, ngại cái bộ dáng này của nàng làm mất mặt, là di nương của nàng cầu phụ thân, đích mẫu dưới áp lực của phụ thân mới bằng lòng mang nàng đi ra ngoài.

Nàng biết chuyện trọng yếu nhất chính là lập tức tìm một người xuất thân cao quý, một trượng phu đối tốt với mình, liên lụy tâm với Lục Văn Đình. Lục Văn Đình lại đối với tiểu biểu muội nàng làm như không thấy, cười cười nói nói cùng Tân Tĩnh Nhu. Lục Văn Đình mới bao nhiêu tuổi, đối với tình yêu nam nữ có thể có ý niệm gì? Huống chi hẳn thích nữ hài cười mở hào phóng, thật sự là không có một chút tiếng nói chung cùng Tân Tĩnh San.

Cách đó không xa trên một cỗ xe ngựa hoa lệ, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác vén rèm xe nhìn một chút, vừa vận nhìn thấy nụ cười rực rỡ sáng ngời của Lục Thanh Lam. Hắn khẽ mỉm cười, nhìn tiểu cô nương vài mắt, mới buông rèm xe xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Tâm Cơ

Dựa theo quy chế hoàng gia, mỗi vị hoàng tử có thể lấy hai vị Trắc Phi, vì vậy hôm nay thành thân cùng Hoàng trưởng tử cũng không chỉ có một Lục Thanh Oánh, còn có một vị Trắc Phi, chính là Mạnh Vân Phi của Vũ An bá phủ.

Mọi người tiến vào Vương Phủ, các nữ hài tử tuổi không lớn lắm được an bài đến hậu viện đi chơi đùa. Hôm nay là việc vui của đại phòng, ngoại trừ hai tỷ muội của nhị phòng, Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung đều đã tới. Lục Thanh Nhân từ lần trước khi để Lục Thanh Lam bị Cửu hoàng tử đánh bàn tay một bữa, liền trở nên có chút sợ hãi Lục Thanh Lam, trốn rất xa. Cùng hai vị cô nương của Bình Lương Hầu phủ Tam cô nương Triệu Từ Huyền và Tứ cô nương Triệu Từ Phù trốn ở một bên nói chuyện, đối với Lục Thanh Lam chỉ chỉ trỏ trỏ.

Bình Lương Hầu phủ là nhà mẹ đẻ của Triệu thị, Lục Thanh Lam không cần đoán cũng biết khẳng định các nàng không nói lời gì hay.

Nàng cũng lười quan tâm, cùng Tân Tinh Nhu cười đùa, đang chơi bắt diết nhạc hồ, một khối ngọc bội bên hông rớt mất, nàng vội vàng chạy về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào trên đầu của một người, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày gấm màu đen thêu mềnh xà, nàng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú đường nét cứng cáp.

Chân Lục Thanh Lam dừng lại, trong lòng thầm mắng một tiếng xui xẻo, tại sao lại đụng phải hắn ở chỗ này chứ?

Người vừa tới đưa tay nhặt lên khối ngọc bội kia, cười với Lục Thanh Lam nói: “Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Không phải Tiêu Thiếu Huyền thì là ai?

Lục Thanh Lam hít mũi một cái, xoay người bỏ chạy, Tiêu Thiếu Huyền khẽ nhún mày, thái độ hắn không tốt chỗ nào, sao tiểu cô nương sao lại sợ hắn như vậy chứ?

Hắn bước nhanh đuổi theo, hỏi: “Ngươi không cần ngọc bội nữa sao?”

Lục Thanh Lam không đáp, nhìn thấy bóng một người màu xanh ngọc chợt lóe ở xa xa, nàng vội vàng chạy tới bên kia. Người nọ cũng nhìn thấy Tiêu Thiếu Huyền và Lục Thanh Lam, trên khuôn mặt tuấn mỹ dị thường trong khoảnh khắc liền phủ một tầng mây đen, Lục Thanh Lam đi vòng qua phía sau hắn, hai tay bắt lấy áo choàng của hắn, kêu: “Cửu điện hạ!”

Tiêu Thiếu Giác đứng giữa khoảng cách nàng và Tiêu Thiếu Huyền, thần sắc lãnh lãnh đậm đậm, “Tứ ca, ngươi luôn khi dễ một tiểu cô nương như vậy, có ý nghĩa sao?”

Tiêu Thiếu Huyền vượt vượt ngọc bội trong tay, cũng không tức giận một chút nào, “Cửu đệ, lời này không thể nói lung tung, lúc nào ngươi nhìn thấy ta khi dễ nàng? Ta chỉ muốn đem khối ngọc bội này trả lại cho nàng mà thôi.”

Lông mày đen nhánh của Tiêu Thiếu Giác nhăn lại, giọng tay nói: “Nếu như thế Tứ ca đem ngọc bội giao cho ta cũng được.”

Tiêu Thiếu Huyền ý vị thâm trường nhìn hắn nói: “Tiểu cô nương này rốt cuộc là người như thế nào với ngươi? Sao ngươi lại bảo hộ nàng nhiều lần như vậy? Tính khí Cửu đệ trước giờ cũng không phải như thế!”

Tiêu Thiếu Giác đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, thần nhiên nói: “Tứ ca thật đúng là quan tâm đệ đệ, ngay cả chút chuyện đệ đệ thích ai hay không thích ai như vậy cũng muốn làm phiền Tứ ca quan tâm, Tứ ca sẽ không sợ quan tâm nhiều quá tự tìm một nhọc cho mình sao?” Hắn nói chuyện ầm ầm gai góc.

Hắn đã sớm biết, Tiêu Thiếu Huyền sở dĩ cảm thấy hứng thú với Lục Thanh Lam nhiều như vậy, cũng là bởi vì cảm giác được hắn đối với Lục Thanh Lam khác biệt, muốn dò thăm bí mật của hắn.

Lục Thanh Lam cũng hiểu ý tứ của Tiêu Thiếu Huyền, không khỏi hết sức tức giận.

Người này chính là tâm cơ quá nặng!

Tiêu Thiếu Huyền cười khà khà: “Quan tâm đệ đệ không phải là việc nên làm sao?” Mắt thấy hai người giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng. Bỗng nhiên đằng trước truyền đến một trận thanh âm pháo bùm bùm cách cách, hẳn là hai vị tân nương tử đã đến, Tiêu Thiếu Huyền khẽ giật mình, lúc này mới bước nhanh đi ra phía trước.

Đội Tiêu Thiếu Huyền đi rồi, Lục Thanh Lam mới từ sau lưng Tiêu Thiếu Giác đi ra, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch nói: “Ngọc bội Của ta!” Ngọc bội còn ở trong tay thứ nam cận bá đằng kia đây này.

“Chẳng qua một khối ngọc bội mà thôi, giá trị bao nhiêu!” Tiêu Thiếu Giác cũng không nóng nảy đi phía trước xem lễ, mà ngồi xổm người xuống, đầu tiên

là nhéo mặt béo của nàng, sau đó con người trầm xuống, hỏi: “... Vừa rồi người gọi ta là gì?”

Lục Thanh Lam quả thực hỗn độn. Đối mặt cái người âm tình bất định như vậy, nàng thật không biết ứng đối như thế nào đây.

Lục Thanh Lam hoang mang nhìn hấn một cái: “.. Cừu, Cừu ca ca?”

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng sờ lên bao hoa đầu của nàng. Ôm nàng lên nói: “Đi, chúng ta đi xem tân nương tử đi!”

Lục Thanh Oánh thuận lợi gả đi, một kiện đại sự của Trường Hưng Hầu phủ cuối cùng hoàn thành xong. Toàn gia đều thở phào nhẹ nhõm.

Đào mất đã đến tháng ba, Kỳ thị bắt đầu suy nghĩ chuyện học võ lòng Lục Thanh Lam. Lại nói tiếp, Lục Thanh Lam thân là thư đồng của Tam công chúa nhưng mỗi lần đi trong cung về, hoặc là hai tiểu cô nương cùng nhau chơi đùa, hoặc là cùng nhau ăn cái gì, sách là nửa điểm không học, chữ là chữ là nửa cái không viết. Lục Thần và Kỳ thị vừa thương lượng, vẫn phải là dạy võ lòng cho nữ nhi ở Hầu phủ.

Lục Thanh Lam năm nay đã sáu tuổi, đại tộc thế gia kinh sư nặng quy củ, nữ hài nhi bình thường năm tuổi trở lên liền mời tiên sinh bắt đầu học rồi. Trưởng nữ Lục Thanh Nhân được năm tuổi đã học võ lòng, chẳng qua tình huống Lục Thanh Lam đặc thù, nàng thân thể yếu đuối, đọc sách lại là chuyện tình phí đầu óc, vợ chồng hai người liền không bảo nàng đọc sách.

Hôm nay một là nàng thân thể khá hơn chút rồi, hai là đến cái tuổi này, nếu không học võ lòng nữa liền có chút quá muộn. Một ngày này Lục Thần từ Đông Sơn trở về, thương lượng cùng Kỳ thị: “Chuyện Bảo Nhi học võ lòng, không được trì hoãn nữa. Qua tháng ba, đợi học đường trong phủ mở, chúng ta đưa nàng qua đó.”

Trường Hưng Hầu phủ đặc biệt bố trí học đường ở phía nam Nhã Minh hiền của tam phòng vì các cô nương, mời nữ tiên sinh rất có tài nghệ về dạy, các cô nương của Hầu phủ không nhiều lắm, lão sư cũng không chỉ là một người, cảm kỳ thi họa, thi từ ca phú, nữ hồng trà đạo... Đều có sư phó trợ giảng, lão thái thái yêu cầu mỗi vị cháu gái ít nhất phải chọn ba môn chương trình học, nàng cũng không mong các cháu gái có thể thành tài nữ đương danh kinh sư, ra khỏi phủ đừng làm mất mặt Trường Hưng Hầu phủ là được rồi.

Kỳ thị có chút do dự, thương lượng cùng trưởng phụ nói: “Ta không muốn đem Bảo Nhi đến Nhã Minh hiền, hay là gọi Bảo Nhi đi theo ta học nữ hồng trước. Đợi nàng lớn thêm chút, lại cân nhắc đưa nàng đi qua đó hay không.”

Lục Thần liền khuyên nhủ: “Người yêu thương nữ nhi trong lòng ta hiểu được, ta cũng không phải là không tin nhiệm năng lực của người. Thế nhưng mà người trông coi Thủy Phong uyển, mỗi ngày bận tới mảy mòi, nếu người dạy Bảo Nhi viết chữ, thân thể có thể chịu đựng được sao? Ta thật sự không yên lòng. Huống chi, Bảo Nhi rốt cuộc sáu tuổi rồi, cũng nên học chung cùng bọn tỷ muội, chúng ta không thể để cho nàng sinh hoạt tại dưới cánh cha mẹ mãi được.”

Kỳ thị nói: “Người nói mấy cái này không phải là ta không hiểu. Nhưng trên thực tế Minh Nhã hiền là chỗ của ai, chúng ta cũng không phải không biết.” Minh Nhã hiền và tam phòng chỉ cách vài bước chân, ngay từ đầu chính là phạm vi thế lực của tam phòng, các sư phó, hoặc là Lão thái thái dựa theo ý nguyện của tam phòng mời tới, hoặc là rõ ràng là người của tam phòng tự mình mời tới.

Kỳ thị lại nói: “Ta thấy, tam phòng không giống cái bộ dáng tốt lành gì, Từ nha đầu xốc nổi Ngũ nha đầu âm khác, Bảo Nhi còn nhỏ, tính nết chưa định, vạn nhất bị mảy mòi làm lệch lạc, chẳng phải là chúng ta muốn hối hận cả đời? Không bằng đi theo ta đọc sách một hai năm, đợi nàng lớn chút ít, có năng lực phân biệt đúng sai, lại cho nàng đi học đường cũng không muộn. Về phần chuyện quản gia, có Cảnh ma ma và các nương tử của nhóm quản gia giúp ta, ta cuối cùng vẫn có thể ứng phó được.”

Lục Thần vừa nghĩ cũng thế, thở dài nói: “Vẫn là A Hành nghĩ chu đáo, chỉ là như vậy mỗi lần như vậy, quả thực vất vả người rồi!”

Sự tình liền định xuống như vậy.

“Cái gì? Mẫu thân muốn đích thân dạy võ lòng cho con ư?” Lục Thanh Lam nghe nói vậy, nhưng có chút không muốn. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có thể treo vừa một cái hũ mỡ. “Nương, cha có thể học võ lòng muộn chút hay không?” Lục Thanh Lam thật cẩn thận đem hai bàn tay nhỏ bé mập mập đặt vào trước mặt Kỳ thị, duỗi ra bảy ngón tay.

Cũng không phải nàng không thích đọc sách. Kiếp trước nàng là người mạnh mẽ, vô luận cái gì cũng muốn đều phải làm được tốt nhất, đọc sách cũng không ngoại lệ. Nàng đọc sách, viết chữ cả đời, sở thư tiểu Khái, đoạn trang tình kính, sâu sắc như bút pháp Vương Hi Chi. Ánh mắt Đại bá phụ cao như vậy, cũng khen chữ của nàng không dứt miệng.

Sau khi trọng sinh, nàng thử vận bút viết chữ, nhưng nào có nửa phần phong thái của ngày đó. Nàng cũng biết đây chẳng qua là còn nhỏ lực yếu, bút lực không đủ, cho nên mới không viết ra được chữ đẹp, đợi phát triển lên, tự nhiên không học cũng hiểu.

Hiện tại bắt nàng học «Tam Tự kinh» «Thiên tự văn» một lần nữa, nàng làm sao có cái kia kiên nhẫn kia?

Huống chi đời trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiệu Huyền ngay người mười năm, nàng cũng hoàn toàn hiểu thông một đạo lý, dù cho tài nghệ khá hơn nữa cũng không địch lại bộ ngực bốn lạng, huống hồ trọng sinh một kiếp, nàng quyết định, phải sống tùy tâm thuận ý, sẽ không chịu nửa điểm ủy khuất, không để bản thân bị trói buộc.

Kỳ thị lần này nghiêm mặt. “Không thể!”

Đừng nhìn Kỳ thị ngày thường đối với nàng cực kỳ dung túng, chuyện này nhưng lại không nhượng bộ chút nào. Nàng cũng không muốn nuôi ra một nữ

nhi một chữ bẽ đôi cũng không biết, đem để ở trong vòng huân quý thế gia sẽ thành truyện cười.

Lục Thanh Lam cũng biết đây là một yêu cầu có chút quá phận, nhất thời lại không tìm được biện pháp tốt cự tuyệt.

Kỷ thị liền tìm ngày hoàng đạo mang theo Lục Thanh Lam lạy Khổng Tử, lại bắt đầu dạy nàng nữ hồng viết chữ. Lại nói tiếp, phụ huynh của Kỷ thị đều là bảo học chi sĩ, Kỷ thị kiến thức bất phàm, trình độ còn lợi hại hơn so với mấy vị sư phó được mời đến.

Kỷ thị là người rất có nguyên tắc, mặc dù yêu thương Lục Thanh Lam, nhưng yêu cầu đối với nàng lại cực kỳ nghiêm khắc, mỗi ngày nàng phải luyện chữ hai canh giờ, cái này còn là vì thương tình nàng tuổi còn nhỏ, sợ nàng mệt mỏi. Lục Thanh Lam nhất thời không ngừng kêu khổ.

Lục Thanh Lam liền nghĩ các loại biện pháp trộm gian giờ thủ đoạn. Mỗi lần khiến Kỷ thị phải tức giận, nàng liền làm nũng đùa giỡn, Kỷ thị lại không nỡ phạt nặng nàng, nhất thời nàng có chút không biết làm thế nào.

Nhớ tới lúc nàng chưa lấy chồng cũng có chút danh tiếng tài nữ, trưởng nữ Lục Thanh Nhân cũng được nàng dạy có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao thứ nữ lại bướng bỉnh ghét học chênh lệch như vậy.

Lục Thần yêu chiều thứ nữ không có ranh giới, nghe nói không khỏi cười một hồi. Có đôi khi thấy Lục Thanh Lam quả thực vất vả, khi rảnh rỗi giúp đỡ nữ nhi câu tình với Kỷ thị. Kỷ thị cả giận nói: “Người cưng chiều nàng như vậy, tương lai Hầu phủ nuôi ra một nữ nhi dốt đặc cán mai, người cũng đừng trách ta!”

Lục Thần nhất thời liền không dám nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tâm Cơ (2)

Về sau Lục Văn Đình nghe nói, đồng tình sâu sắc với hoàn cảnh của muội muội, hắn vừa chơi đùa cùng muội muội, vừa nói với nàng: “Lúc trước người vốn cười nhạo ca ca kém cỏi, bây giờ biết nỗi khổ của ca ca đi nha.” Hắn từ nhỏ thích múa thương cảm gãy, cha mẹ kêu hắn đọc sách, hắn cũng chỉ thích đọc binh thư, đối với hoàn cảnh của muội muội hắn hiểu rất rõ.

Nào biết Lục Thanh Lam căn bản không cảm kích, nàng xoa eo, tựa như tiểu đại nhân nghiêm túc nói: “Ca ca cùng ta có thể giống nhau sao? Ta học cái gì đều một lần là biết rồi, đương nhiên không cần chịu khó nhiều, ví dụ như Tam Tự kinh, ta đã có thể đọc lâu lâu rồi, đương nhiên không cần cố gắng nhiều! Ca ca người làm được sao? Huống chi ta là một nữ hài lại không cần trị quốc lý chính, không cần xuất binh đánh giặc, học nhiều như vậy có ích lợi gì? Nhưng ca ca là nam nhi, không học nhiều bản lĩnh chút, ngày sau phải đánh môn lập hộ, chiếu ứng cha mẹ như thế nào?”

Nàng sơ hoa bao đầu, hai cái bím tóc buông xuống vai, mắt to nhấp nháy vụt sáng, cực kỳ đáng yêu. Cố tình lại bày ra bộ dáng đại nhân giáo huấn người khác, lời nói nói ra còn ác độc như vậy.

Lục Văn Đình: “...”

Vốn cho rằng cùng muội muội đồng bệnh tương liên, tìm nàng than thở sự đáng giận của chế độ giáo dục một phen, nào biết còn chưa nói gì đâu, liền bị bị thương thêm một vạn lần, chỉ có thể yên lặng thôi lui.

Trong lúc đó Lục Thanh Lam mỗi tháng tiến cung hai ba lần, mỗi lần đều mang đồ ăn ngon hơn cho Tam công chúa, Tam công chúa càng xem nàng là tri kỷ. Mỗi lần nàng tiến cung, Tiêu Thiếu Giác cũng sẽ đến thăm nàng, đối với nàng vẫn là lúc lạnh lúc nóng như vậy, khiến nàng không hiểu ý nghĩ của hắn.

Chỉ chớp mắt xuân qua hạ đến, thời tiết dần dần nóng lên.

Đổi qua quần áo mùa hè, trong phòng cũng dùng tới băng rồi. Kỷ thị rất cực khai ân, để cho Lục Thanh Lam mỗi ngày luyện ít đi nửa canh giờ. Lục Thanh Lam lại cũng không cao hứng nổi một chút nào, chỉ cảm thấy lòng cũng dần dần nóng sốt ruột lên theo thời tiết. Một ngày luyện chữ ở tiểu thư phòng xong, ăn trưa xong, Kỷ thị cùng nàng nghỉ trưa ở vách ngăn. Lúc Trước Lục Thanh Lam đã từ nhà chính của Kỷ thị chuyển ra ngoài, Kỷ thị để nàng ở tại tiểu khóa viện bên cạnh nhà chính, ở trong viện nói một tiếng là tới ngay.

Cho nên sau vách ngăn, tất cả mọi đồ vật đều đủ cả, giữa trưa mỗi ngày lại để cho Lục Thanh Lam ở chỗ này nghỉ ngơi. Lục Thanh Lam buồn ngủ, Kỷ thị ở một bên nhìn nữ nhi ngủ, nhận lấy quạt tròn trong tay nha hoàn quạt cho nữ nhi. Đang hết sức buồn ngủ, Lục Thanh Lam bỗng nhiên hét lên một tiếng từ trên giường ngồi dậy.

Kỷ thị lấp bấp kinh hãi, ôm nữ nhi vào trong ngực vuốt đầu của nàng, hiền hoà nói: “Sao vậy, gặp ác mộng sao?”

Lục Thanh Lam đích thật gặp ác mộng. Nàng khẩn cấp ôm chặt mẫu thân, khóc nói: “Mẫu thân, ta mơ thấy phụ thân cưới di nương về, bọn họ... bọn họ bức mẫu thân chết!”

Từng giọt nước mắt trên châu của Lục Thanh Lam rơi xuống. Kịp trước, thời gian cụ thể mẫu thân bỏ mình, ứng với trước khi thi Hương, còn có thời gian non nửa năm, nhưng làm cho trong lòng Lục Thanh Lam bất an chính là, đến hiện tại cũng không nhìn thấy hay nghe thấy một chút tin tức gì về “Lan di nương”.

Kỷ thị khe khẽ thở dài: “Hài tử ngoan, chuyện tình trong mộng là làm đúng được. Ngươi đừng sợ!” Lúc trước Lục Thanh Lam cũng cố gắng nhắc nhở qua mẫu thân, nhưng nàng làm sao lại đem lời nói của hài tử sáu tuổi để ở trong lòng.

Cái này vốn nên là chuyện đáng mừng, nhưng bây giờ làm Lục Thanh Lam vô cùng đau đầu.

“Mẫu thân, ngươi cũng nên... cẩn thận để ý ít nhiều! Vạn nhất phụ thân thật sự dẫn di nương về nhà, ngươi cũng chỉ nghĩ là nhiều hơn một cái đồ chơi thôi, đừng để ở trong lòng.” Trước khi xảy ra liên phòng bị trước cho mẫu thân.

Kỷ thị không khỏi nở nụ cười, “Ngươi mới lớn bao nhiêu, cũng biết những thứ này hả? Muốn mẫu thân đỡ phải lo, ngươi đọc sách tập viết cho tốt, những chuyện này cũng không cần ngươi quan tâm.” Hoàn toàn sẽ không để trong lòng.

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam cẩn thận quan sát, phụ thân và mẫu thân phu thê tình thâm, không giống bình thường. Hai người dù sao vợ chồng nhiều năm như vậy, tín nhiệm của mẫu thân đối với phụ thân cũng không giống như bình thường, không phải người bên ngoài nói một hai câu có thể làm cho nàng thay đổi.

Lục Thanh Lam lo lắng suông, nhưng lại không có biện pháp gì.

Buổi tối Lục Thần từ Đông Sơn thư viện trở về. Toàn gia cùng ăn cơm vô cùng náo nhiệt. Cơm xong, Lục Văn Đình và Lục Thanh Nhân đều có tiểu viện riêng của mình, liền cáo biệt cha mẹ, trở lại tiểu viện của mình.

Tiểu viện của Lục Thanh Nhân ở Đông khóa viện, Lục Thanh Lam ở Tây khóa viện. Kỷ thị cho tiểu viện của Lục Thanh Nhân một cái ma ma quản phòng, hai nha hoàn nhị đẳng, hai nha hoàn tam đẳng, hai tiểu nha đầu chạy vặt, hai bà tử làm việc nặng, trong viện hẳn có chuyện gì, cũng bảo Lục Thanh Nhân tự mình làm chủ tự xử trí, Kỷ thị một mực mặc kệ.

—— Không phải là nàng không yêu thương trường nữ. Lục Thanh Nhân là đích nữ Hầu phủ, sớm muộn gì phải gả vào nhà chồng thế gia vọng tộc, sớm học một ít cách xử lý công việc nhà như thế nào, đối với nàng chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Lục Thanh Lam lại ý vào bản thân tuổi còn nhỏ, chơi xấu ở lại bên cạnh Kỷ thị không chịu đi. Hai vợ chồng cũng không nỡ đuổi nàng đi.

Kỷ thị liền để cho nha hoàn Lục Loan và Lục Ngọc mang nàng ra sau vách ngăn chơi bên dây thừng.

Vợ chồng hai người ngồi đối diện, bọn nha hoàn dâng trà thơm lên, Kỷ thị nhận lấy, tự mình đưa cho Lục Thần. Uống trà xong, hai người nhàn thoải mái câu, nói đến chuyện dự thi mùa thu năm nay. Hôm nay chuyện trọng yếu nhất nhị phòng chính là kỳ thi Hương của Lục Thần.

Lục Thần nói: “Đại ca ở trong triều một thân một mình, khoa thi này ta nhất định phải trúng cử mới được.”

Trong giọng nói Kỷ thị có phần bình tĩnh: “Lần trước Nam Sơn tiên sinh bình luận văn bát cổ của ngươi, không phải nói trình độ ngươi đã đạt đến, có một câu nói của hần, ngươi còn lo lắng chuyện gì?” Lục Thần thở dài: “Trên đời này làm sao còn có chuyện tình gì nắm chắc đâu? Ngươi xem những đồng sinh khác, thi đến già bảy tám mươi tuổi còn không trúng, cũng có khối người. Hiện giờ khoảng cách thi Hương còn có mấy tháng, ta nhất định phải cố gắng gấp ba, mới không còn cô phụ một mảnh tâm ý của ngươi.” Nhà công hầu bình thường đường đi vốn là được trải thảm nhưng xuất thân từ nhà võ lại càng khó hơn nhiều từ nhà văn, cho nên con đường khoa cử này đối với Lục Thần mà nói hết sức khó khăn.

Ban đầu thời điểm Kỷ thị mới vừa gả vào Lục gia, Lục Thần còn là một công tử phóng túng, bởi vì trên thực tế hần là hài tử đầu tiên của Lão Hầu gia. Lão Hầu gia đối với hần mặt ngoài nghiêm khắc, kì thực hết mực cưng chiều. Kể mẫu Trương thị lại càng mặt ngọt tâm khổ, khi hần nuôi trong phòng rất nhiều thông phòng xinh đẹp. Kỷ thị không động thanh sắc xử trí mấy cái thông phòng, phóng thích thì phóng thích, muốn gả thì gả, không để cho Trương thị bắt được điều gì, lại đốc thúc Lục Thần tiến bộ.

Nói cũng thực kỳ quái, cũng biết Kỷ thị làm sao trôi buồm được Lục Thần, hần liền chậm chậm hiểu được lý lẽ, đầu tiên là dần dần xa cách cùng mấy người bạn xấu, sau lại hạ quyết tâm đọc sách, hần là người vô cùng thông minh, chỉ là ban đầu không đem tâm tư đi đọc sách mà thôi.

Dùng một chút công phu đi đọc sách, chẳng qua mấy năm liền thi đỗ tú tài.

Trước mắt trượng phu về mặt tuần dật tiêu sái, thời gian cơ hồ không lưu lại dấu vết gì trên khuôn mặt tuần tú kia, chỉ là theo thời gian trôi qua, khí chất của hần trở nên càng cứng chặc thành thực, Kỷ thị ý thức được hần đã chân chính trưởng thành, bả vai dày rộng đã có thể gánh vác được trách nhiệm bảo hộ người nhà.

Trong lòng Kỷ thị nhìn thấy khí khái hào hùng phần khởi của trượng phu, cũng tràn đầy tự hào. Tất cả hạnh phúc trước mắt, đều là nàng từng chút từng chút tranh giành lấy.

Lục Thần không chú ý đến biến hóa của thê tử, chỉ thương lượng: “A Hành, ta định qua hai ngày nữa đến thư viện ở, chỗ đó thanh tĩnh, lại có nhiều đồng môn, có thể trao đổi giúp đỡ lẫn nhau, chẳng qua là việc trong nhà, ta không thể phân tâm, khiến ngươi chịu vất vả rồi.”

Kỷ thị nghe hần nói như vậy, làm sao còn không đồng ý. “Lão gia ngươi cứ việc đi đi, chỗ Đình nhi, có cha chồng chiếu ứng, Nhân tử nhi đã là đại cô nương rồi, đều không cần quan tâm gì. Về phần Bảo Nhi, tuổi nàng lớn dần, cũng bắt đầu bắt đầu hiểu chuyện, có ta ở đây, ngươi không cần phải lo lắng

đầu.”

Sau vách ngăn Lục Thanh Lam lại như gặp phải sét đánh.

Khó trách đến hiện tại, Lan di nương vẫn không có chút tin tức nào. Nàng nghĩ đến một loại khả năng, kiếp trước đại khái cũng là bởi vì phụ thân đến thư viện ở, lúc này mới cho Lan di nương cơ hội tiếp cận phụ thân, rước lấy tai họa ngập trời khiến mẫu thân uống thuốc độc tự vận.

Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, phụ thân hiện giờ chỉ yêu thương một người là mẫu thân, bên người cũng không có thông phòng di nương, Lan di nương làm sao có cơ hội thọc một chân vào?

Kiếp trước sau khi mẫu thân đi, phụ thân đuổi Lan di nương về Triệu gia, Lan di nương sau này lại đi theo ca ca của nàng đi Tây Bắc, đợi đến lúc nàng có năng lực điều tra, Lan di nương đã không biết tung tích. Hiện giờ nghĩ đến, Lan di nương có thể làm lương thiếp, tất nhiên không phải là nô tỳ trong phủ, chắc chắn là biết phụ thân ở bên ngoài.

Nếu muốn giữ được tính mạng của mẫu thân, thì không thể để cho phụ thân lại nhận biết Lan di nương.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh Lam ném dây thừng trên giường, nhanh như chớp xuống giường, kéo giày lệt xệt chạy ra, Lục Loan và Lục Ngạc chưa kịp ngăn cản, nàng đã chạy đến bên ngoài.

Đang nhìn thấy Lục Thần và Kỷ thị nắm tay nhau, bốn mắt giao nhau, gấn bó keo sơn, vợ chồng hai ân ái vô hạn. Trong lòng Lục Thanh Lam toát ra một cỗ lửa giận, không nói lời gì đi tới tách tay của Lục Thần ra, hô lớn: “Ngươi buông mẫu thân ta ra! Ngươi buông mẫu thân ta ra!”

Hai người vốn đang ân ái bị khuê nữ đánh vỡ xấu hổ, giờ phút này thấy nàng tựa như điên vậy, tất cả đều không khỏi hoảng sợ ngấy người. Lục Thần vội vàng thả tay Kỷ thị, Kỷ thị trách mắng: “Bảo Nhi, ngươi làm cái gì vậy? Còn hiểu quy củ hay không?”

Lục Thần lúc này còn che chở nàng: “Ngươi nhỏ giọng chút, chớ làm Bảo Nhi sợ hãi.” Lại đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, “Bảo Nhi chớ giận, ngươi làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam ở trong ngực của hắn liều mạng giãy dụa, dùng nắm tay đánh ngực hắn, khóc lớn nói: “Phụ thân là người xấu! Phụ thân không cần mẫu thân, không cần Bảo Nhi rồi, phụ thân là người xấu!”

Trên đầu Lục Thần hiện ba cái hắc tuyến. “Ngươi nói lung tung cái gì vậy? Ta khi nào thì không cần ngươi và nương ngươi?”

Cái hài tử gấu con này...

Kỷ thị cả giận nói: “Dám động thủ với cha ngươi, ngươi điên rồi phải không!”

Nhớ tới giấc mộng của nữ nhi buổi trưa, trong lòng nàng hơi có chút xúc động.

Giờ phút này cảm xúc Lục Thanh Lam với phụ thân hết sức vi diệu.

Kiếp trước, nàng cùng huynh trưởng, tỷ tỷ oán trách phụ thân bức tử mẫu thân, tất cả đều có ý xa lánh hắn. Phụ thân sau khi mẫu thân qua đời, cũng bởi vì thương tâm quá độ, từ đó từ bỏ khoa trường, dốc lòng nghiên cứu Hoàng lão, tìm tiên phóng thuốc đốt thủy ngân luyện đan.

Về sau phụ thân đi núi Bắc Mang hái thuốc, gặp sơn phi, vì một khối ngọc bội mẫu thân để lại cho hắn, phụ thân dùng cả tính mệnh đánh nhau sơn phi, rồi chết dưới đao của sơn phi. Năm hắn chết, còn chưa đầy bốn mươi tuổi. Đợi mấy người hài tử bọn họ kịp phản ứng, muốn hiếu kính phụ thân, cũng đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tâm Cơ (3)

Con muốn đường mà thân không tại, chuyện hối hận nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nghĩ đến sau khi mẫu thân tạ thế, phụ thân viết thư phóng thiếp, đuổi Lan di nương về Triệu gia. Đoán chắc phụ thân cũng không phải là hạng người phụ tình bạc nghĩa, hơn nữa đời này, phụ thân đối với nàng muốn gì được đó, yêu thương chu toàn. Trong lòng Lục Thanh Lam sớm đã tha thứ cho phụ thân, chỉ là nhớ đến mẫu thân chết thảm, khó tránh khỏi trong lòng lại có chút oán trách.

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân thật sự tức giận, không dám đánh phụ thân nữa, nhưng vẫn khóc lớn không ngừng. Lục Thần thấy nữ nhi khóc đến lợi hại như vậy, nội tâm vô cùng nóng ruột, đành phải giao nàng cho Kỷ thị.

Rất cuộc là mẹ con liên tâm, Kỷ thị mặc dù giận nàng không tuân theo quy củ, nhưng thấy nàng khóc đến nghẹn tiếng đứt hơi, cơ hồ không thở nổi, Kỷ thị

cũng cảm thấy đau lòng theo, không đành lòng lại trách móc nặng nề nàng, chỉ âm giọng an ủi. Lục Thanh Lam rốt cuộc không phải chân chính là hài đồng sáu tuổi, mụm việc khóc vừa rồi đem những lời ủy khuất phát tiết ra ngoài, cũng liền chậm chậm ngừng tiếng khóc.

Lúc này Kỷ thị mới gọi Bò Đào và Thạch Lựu mang nạng đi ra vách ngăn, mức nước hầu hạ nàng rửa mặt.

Kỷ thị lắc đầu thở dài: “Đứa nhỏ này cũng không biết là theo tính tình của ai, sao lại bướng bỉnh như vậy.” Liền đem chuyện tình nàng mộng thấy Lục Thần nạp thiếp, cũng bức tử mình nói ra.

Lục Thần dở khóc dở cười: “Nguyên lai là do cái này?”

Kỷ thị cũng cho rằng chỉ là vì chuyện này.

Lục Thần tìm được mấu chốt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Hài tử vô cùng ngây thơ thuần khiết, giống như mỹ ngọc không tỳ vết, nó không rõ cảnh trong mơ và hiện thực, chúng ta làm người lớn, giải thích rõ cho nó là được.”

Kỷ thị bất đắc dĩ nói: “Chàng nghĩ rằng ta không nói cho nó sao?”

Mình nói, nàng nghe không vào thì có biện pháp gì.

“Chỉ có người buộc nút mới giải được, để ta đi vào khuyên nhủ Bảo Nhi.” Lục Thần ngược lại có mấy phần tự tin với bản thân.

Kỷ thị tức giận nói: “Vậy chàng đi thử xem đi.”

Lục Thần vào cửa ngăn, thấy nữ nhi đã rửa mặt xong xuôi rồi, đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Lục Thần phát tay một cái, Bò Đào và Thạch Lựu liền biết điều lui ra ngoài. Lục Thần ngồi xuống bên cạnh giường, trước tiên cười nói: “Bảo Nhi ngoan, mắt khóc sưng lên rồi, sẽ không xinh đẹp. Hi thương tâm nộ thương can tư thương tỳ ưu thương phẫn khùng thương hận*, sau này cho dù thương tâm, cũng đừng khóc như vậy nữa nhé.”

* Vui hại tâm, giận hại can, lo nghĩ hại tỳ, buồn hại phế, sợ hại thận

Lục Thanh Lam quay đầu đi, không nhìn hấn. Lục Thần sờ đầu nhỏ của nàng, nói: “Còn giận phụ thân sao?”

Lục Thanh Lam rụt đầu, không nói lời nào.

Lục Thần nói: “Mộng chỉ là mộng, cũng không phải là sự thực. Bảo Nhi cũng biết, phụ thân yêu thương ngươi nhất, sao lại không cần ngươi chứ?”

Lục Thanh Lam không nhìn được buột miệng nói ra: “Vậy nương thì sao?”

Giọng mũi hết sức dày đặc.

Tâm Lục Thần đau gần chết, vừa tự mình bưng một ly trà nóng cho nàng, vừa nghiêm túc nói với nàng: “Ta, nương ngươi, ngươi, còn có ca ca tỷ tỷ, chúng ta là người một nhà. Mỗi người các ngươi đối với ta mà nói, đều là bảo vật vô giá, ta sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai trong số các ngươi. Bảo Nhi ngươi phải tin tưởng phụ thân!”

Lục Thần có một điểm tốt. Đối xử mọi người đều hết lòng hết dạ, cho dù Lục Thanh Lam chỉ là một hài đồng sáu tuổi, Lục Thần cũng sẽ không dùng lời nói dễ dàng nàng, mà là đem nàng trở thành một người ngang hàng, là đối tượng có thể trao đổi chân tình, mở rộng tâm lòng, không hề nói dối.

Lục Thanh Lam nói: “Hiện tại, người đối xử với mẫu thân đúng là vô cùng tốt. Nhưng người... người có thể giống Tam thúc nạp Lý di nương, Vương di nương như vậy hay không, nạp thiếp thất vào cửa, lại sinh cho ta vài cái đệ đệ muội muội thứ xuất? Như vậy, mẫu thân cũng sẽ thương tâm rồi lệ!”

Lục Thần không khỏi nở nụ cười: “Tam thúc ngươi nạp thiếp, là bởi vì không có nhi tử. Ca ca ngươi năm nay đã tám tuổi, phụ thân nạp thiếp để làm gì?”

Lục Thanh Lam nghe xong lời này, nói: “Chuyện này là thật ư, hay là phụ thân chỉ là lừa con thôi?”

“Phụ thân sao lại lừa ngươi?” Lục Thần vỗ ngực bảo đảm

“Bò Đào!” Lục Thanh Lam lập tức gọi một tiếng. Bò Đào canh giữ ở bên ngoài cửa ngăn, nghe thấy tiếng chủ tử kêu vội vàng đi đến. “Lục cô nương có gì phân phó?”

Lục Thanh Lam nói: “Ngươi đi tiểu thư phòng, lấy giấy và bút mực tới đây!”

Bò Đào đáp ứng một tiếng, rất nhanh cầm giấy và bút mực tới. Lục Thanh Lam chỉ vào bút mực bày ở trên án ký dài nói: “Nói miệng không bằng chứng, lập tự vi cư*, phụ thân đem mới vừa nói viết xuống.”

(*) 立字为据 Lập tự vi cư: lấy chữ làm chứng cứ

“Tiểu quý nhà ngươi!” Lục Thần duỗi ra ngón tay điểm cái trán của nàng.

“Nếu phụ thân không nguyện ý, lời nói vừa rồi sẽ không có thành tâm!” Lục Thanh Lam khích tướng.

Lục Thần cười nói: “Ta viết là được!” Nói xong quả nhiên đề bút viết một phong giấy cam đoan không nạp thiếp.

Lục Thanh Lam ở bên cạnh nhìn, vẫn chưa hài lòng. “Không được, không được! Phải in tư chương* của phụ thân lên mới được.” Có nữ nhi giám sát như vậy, Lục Thần còn có thể nói gì. Lúc này lấy tư ra ấn trên giấy cam đoan, lúc này Lục Thanh Lam mới hài lòng. Cẩn thận nhìn kỹ cảm thấy không có vấn đề gì, lúc này mới tự làm khô mực, cầm tờ giấy kia lên, giấu kỹ trong người.

(*) 私章 Tư chương: con dấu riêng

Giấy cam đoan này dù chưa phải làm đáp số, nhưng là dù sao vẫn có còn hơn không!

Lục Thần chỉ cho rằng nàng là tâm tính của tiểu hài tử, hẳn lại là người tính tình tốt, cũng không so đo cùng nữ nhi. Chỉ nói: “Người đã hài lòng rồi chứ?”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Chỉ bằng phụ thân đáp ứng con một chuyện nữa, con mới hài lòng.”

“Còn có chuyện gì?”

“Phụ thân không được ngủ lại Đông Sơn thư viện, mỗi ngày phải quay về thăm con cùng mẫu thân!”

Lục Thần cảm thấy bất đắc dĩ: “Đây là vì có gì?”

Lục Thanh Lam đếm trên đầu ngón tay nói: “Thứ nhất, ngày nào mẫu thân và con cũng đều nhớ phụ thân; thứ hai, phụ thân không ở lại Đông Sơn thư viện kia, cũng sẽ không có cơ hội quen biết những nữ nhân khác, cũng sẽ không nạp thiếp vào cửa.”

Lục Thần đau đầu không thôi, đứa nhỏ này thật đúng là ba câu không rời chữ “nạp thiếp” a!

“Có được hay không?” Lục Thanh Lam thấy Lục Thần có chút do dự, lập tức thi triển chiêu trăm phát trăm trúng làm nũng*, biến thành khi bám trên người Lục Thần, không ngừng giãy dụa. Nàng vừa mới khóc xong, lại bởi vì khóc đến quá lợi hại, ánh mắt đều sưng lên. Giờ phút này mặt lại càng tràn đầy vẻ van xin khổ sở, giống như là một động vật nhỏ bất lực.

Lục Thần chịu không nổi nhất là cái này, cơ hồ lập tức liền đầu hàng. “Được được! Ta đáp ứng Bảo Nhi, phụ thân đáp ứng Bảo Nhi!”

Hai cha con nói điều kiện xong rồi, lúc này Lục Thần mới dẫn khuê nữ “lừa bịp” ra cửa ngăn. Đem những điều kiện như “kẻ mất nước”* kia từng cái nói cùng Kỷ thị, Kỷ thị không khỏi cảm nín: “Sao người lại dễ mặc cho hài tử hồ nháo như vậy?”

(*) ý nói Lục Thần đầu hàng Lục Thanh Lam

Lục Thần giúp nữ nhi điều đình nói: “Ta vốn là chưa bao giờ có ý định nạp thiếp. Viết giấy cam đoan cho nàng thì sao chứ?” Kỷ thị cảm thấy không ra làm sao cả, trượng phu có đôi khi làm việc tựa như con nít.

“Cái khác cũng thôi, chẳng lẽ chàng thật sự bỏ ý định ở lại thư viện sao?”

Lục Thanh Lam lập tức nói tiếp: “Phụ thân, người đáp ứng ta rồi. Không thể nói không giữ lời!”

Kỷ thị trừng mắt nhìn nàng một cái, Lục Thanh Lam rút cổ lại.

Lục Thần vội vàng giúp đỡ nữ nhi điều đình: “Thật ra thì ở nhà cũng tốt, ở lại thư viện cũng được, không phải đều là đọc sách sao. Huống chi Bảo Nhi còn nhỏ, ta vừa đi liền cả tuần cả tháng không trở về nhà như vậy, cũng không yên lòng chuyện trong nhà, càng không bỏ nổi các người.”

Lời nói này hết sức chân thành, nhìn về phía Kỷ thị trong mắt lại càng tràn ngập tình ý sâu nặng. Kỷ thị vốn đang giận Lục Thanh Lam, cũng không khỏi bị trượng phu nhìn đến đỏ mặt.

Lục Thanh Lam thấy vậy trong lòng bình tĩnh, nàng ở trong cung chìm nổi mười năm, vẫn có chút tài năng nhìn người, nàng cảm thấy phụ thân đối với mẫu thân là thật tâm, có lẽ kiếp này hẳn thực sự sẽ không nạp thiếp nữa.

Lục Thần ở lại cùng vợ con ở chính phòng một lát, lúc này mới đi ra ngoài thư phòng đọc sách.

Sau khi Lục Thần đi rồi, mặt của Kỷ thị liền trầm xuống. Dạy dỗ nữ nhi là trách nhiệm của Kỷ thị, Lục Thần là phụ thân có thể chiều chuộng cung chiều, nàng thì không thể. Chẳng qua nàng cũng không vội vàng, bởi vì nàng biết rõ nếu hiện tại nàng xử phạt Lục Thanh Lam, trượng phu nhất định sẽ nghe thấy tin tức chạy đến, khó tránh khỏi phải bỏ dở nửa chừng.

Ngày thứ hai, Lục Thanh Lam đến phòng của Kỷ thị thỉnh an, phát hiện nơi này đã không còn nhẹ nhàng tường hòa như thường ngày, không khí bị đè nén, bọn nha hoàn ra ra vào vào, bước chân cũng đều thả nhẹ không ồn. Trong lòng Lục Thanh Lam hơi sợ, biết rõ mẫu thân đang tức giận cái gì, làm một hài tử sáu tuổi, hành vi của nàng ngày hôm qua quả thật là quá giới hạn.

Vừa lúc đại nha hoàn Lục Ngạc bưng một cái khay trà gỗ tử đàn sơn kim đi đến, bên trên để một ly trà. Lục Thanh Lam hết sức chân chó nàng chén trà nhỏ bên trong khay, đặt ở trên bàn trước mặt Kỷ thị.

Kỷ thị quay đầu đi chỗ khác, không uống trà, cũng không nói chuyện.

Trọng sinh trở về lâu đến như thế, đây là lần đầu tiên Kỷ thị đối với nàng như vậy. Trong lòng Lục Thanh Lam có vài phần khó chịu, yếu ớt gọi một tiếng: “Nương...”

Lúc này Kỷ thị mới quay mặt lại nhìn nàng, nói: “Ngươi biết sai rồi sao?”

Lục Thanh Lam cúi cái đầu nhỏ, ủ rũ, giống như là một con gà trống chọi thua: “Bảo Nhi biết sai rồi.”

“Vậy ngươi nói xem, ngươi sai ở chỗ nào?”

Lục Thanh Lam cẩn thận từng li từng tí nói: “Con không nên khóc lóc om sòm đùa nghịch hồ đồ, ép phụ thân viết xuống giấy cam đoan!”

Kỷ thị không hài lòng: “Còn gì nữa không?”

“Con không nên không để cho phụ thân ở lại Đông Sơn thư viện!”

“Còn gì nữa không?”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, nói: “Không có.”

Giọng nói Kỷ thị nghiêm túc: “Ngươi thị sùng sinh kiêu, thể nhưng ý vào sùng ái của phụ thân, quán đến chuyện tình trong phòng cha mẹ. Ngươi mới bao nhiêu tuổi, mà đã tùy hứng như thế, vạn nhất chuyện này truyền đi, thanh danh ngươi còn cái gì, tỷ tỷ của ngươi có còn muốn lập gia đình nữa hay không?”

Lục Thanh Lam ngẩn ra. Nàng không có khả năng thực sự đem bản thân trở thành đứa bé, thể nhưng người bên ngoài lại khác, trong mắt người khác, nàng vẫn chỉ là tiểu nữ oa sáu tuổi. Nếu chuyện này hôm nay thực sự truyền đi, một đứa bé sáu tuổi, lại buộc phụ thân viết xuống giấy cam đoan “Không nạp thiếp”, lại buộc phụ thân không dám đến ở trong thư viện. Ngang tàng bá đạo, không có giáo dưỡng chút nào như vậy, quả thật là làm hỏng thanh danh của tất cả nữ hài Hầu phủ rồi.

Nội tâm Lục Thanh Lam có chút giãy dụa, kiếp trước nàng là người tính tình thà bị gãy chứ không chịu cong, cho dù biết sai, cũng tuyệt không thừa nhận sai lầm, một con đường đi đến cuối cùng, không đụng tường nhất định không quay đầu, chính xác là nói loại người như nàng. Vừa khéo Kỷ thị là mẹ ruột nàng, nàng lại hiểu được Kỷ thị như vậy toàn bộ cũng là vì tốt cho nàng. Lúc này mới lắp bắp nói: “Bảo Nhi, Bảo Nhi biết sai rồi.”

Lúc này Kỷ thị kỳ thật cũng phát hiện tật xấu này của nàng, đây cũng không phải là chuyện gì tốt, nhất định phải thừa dịp nàng tuổi còn nhỏ làm cho nàng đừng quá tài lanh. Nghe nàng chủ động nhận sai, thần sắc lúc này mới hơi nguôi giận, “Nếu biết sai rồi. Phải đi ra thư phòng khấu đầu nhận sai với phụ thân ngươi, trả giấy cam đoan lại cho hắn, để cho hắn đến ở trong thư viện. Sau đó trở về đem «Hiếu Kinh» chép lại một trăm lần, chữ nào không biết, tới hỏi ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thông Minh Sớm

Lục Thanh Lam chần chừ, nói: “Chép sách thì có thể, nhưng con không đi thư phòng đâu, giấy cam đoan càng không thể trả lại cho phụ thân!” Nói đùa gì vậy, mình hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới thoát thay đổi được cục diện, trước mắt ít nhất cũng chiếm được một chút không chế về mặt đạo đức, làm sao có thể nói buông tha cho liền buông tha. Cho dù Kỷ thị tức giận, nàng cũng sẽ không giao ra giấy cam đoan, sẽ không để cho Lục Thần ở Đông Sơn thư viện.

Kỷ thị giận đến vỗ bàn: “Ngươi, đứa nhỏ này, sao lại không hiểu chuyện như vậy!”

Lúc này Lục Thanh Lam quỳ xuống. “Chuyện khác, cho dù là một trăm lần ta cũng sẽ nghe theo mẫu thân, duy chỉ có chuyện này, Bảo Nhi vô luận như thế nào cũng không thể đồng ý.”

Kỷ thị khuyên bảo hết nước hết cái, Lục Thanh Lam vẫn không đáp ứng. Kỷ thị cũng tức giận, giận đến đi chuyển liên tục trong phòng mấy vòng: “Được được được! Ngươi hồ đồ ngu xuẩn như vậy, ngươi cũng không cần quỳ ở trong này nữa, đi ra ngoài viện quỳ cho ta, khi nào thì suy nghĩ cẩn thận rồi, lại đi vào.”

Lục Thanh Lam không nói tiếng nào đi ra khỏi phòng, quỳ gối dưới mái hiên.

Đợi sau khi Lục Thanh Lam đi ra ngoài, ma ma vẫn đứng hầu ở phía sau Kỷ thị mới dám lên tiếng nói: “Thái thái, Lục cô nương còn nhỏ, có chỗ nào không đúng ngại từ từ dạy nàng là được, đợi lớn hơn tự nhiên cũng sẽ hiểu được đạo lý. Cần gì phạt nàng như vậy, thể cốt nàng từ trước đến giờ yếu ớt, cũng đừng để quỳ ra bệnh không tốt.”

Cảnh ma ma là lão nhân của hồi môn từ nhà mẹ đẻ Ký thị tới, hầu hạ Ký thị được hai mươi năm rồi, là ma ma được yêu thích nhất bên cạnh Ký thị, quy củ nhệ phòng nghiêm, cũng chỉ có nàng dám khuyên Ký thị vài câu.

“Ma ma người nhìn xem, bây giờ mới bao nhiêu tuổi, tính tình đã bướng bỉnh như vậy, ta sợ hiện tại ta không mài tính tình của nàng, lớn rồi lại càng quản giáo không được.” Ký thị xuất thân thư hương thế gia, coi trọng nhất là phẩm hạnh quy củ, nàng không phải là không thương yêu Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam quý ở bên ngoài, so với ai khác nàng càng đau lòng hơn! Nàng hiểu được đạo lý chiều con như giết con, Lục Thần thương yêu Lục Thanh Lam không có nguyên tắc, không có ranh giới cuối cùng, nếu nàng cũng giống như vậy, đứa nhỏ này còn biết dạy thế nào? Trọng phu không hát vai mặt đen này, cũng chỉ có nàng hát thôi.*

(*) Mặt nạ Tuồng có tính biểu tượng rất cao, màu sắc gương mặt cho biết tính cách và xuất thân của nhân vật. Màu trắng chủ yếu sử dụng cho nhân vật nữ (đào), các nam (kép) thư sinh hoặc nhân vật xuất thân nơi thành thị. Mặt màu đỏ thể hiện vai kép võ trung nghĩa (như Quan Công, Đông Kim Lân, Lý Phụng Đình...). Mặt màu đen thường là võ tướng có tính ngay thẳng, trung nghĩa (như Tạ Ngọc Lân); võ tướng núi, nóng tính (như Trương Phi). Mặt màu xám biểu lộ nhân vật võ tướng tính nóng, bộc trực (Khương Linh Tá, Trịnh Ân...).

Nàng thở dài một hơi: “Đứa nhỏ này từ nhỏ chưa từng chịu chút khổ nào, quý nửa khắc, chịu không nổi chắc sẽ đi vào cầu xin ta tha thứ thôi. Chỉ cần nàng chịu nhượng bộ, biết vãn hồi, ta sẽ từ từ dạy nàng là được rồi.” Cảnh ma ma thấy nàng không ngừng xoay khăn trong tay, cũng biết nội tâm của nàng cũng vô cùng nóng ruột, không khỏi hết sức đau lòng.

Nào có chuyện hài từ chịu khổ, mẫu thân không đau lòng hay sao?

Vậy mà Lục Thanh Lam quý dưới mái hiên hai khắc đồng hồ, mặc dù khó chịu, nhưng lại không rên một tiếng, tuyệt nhiên không kêu khổ. Cảnh ma ma nóng nảy: “Như thế này nên làm sao cho phải? Thái thái, bằng không ngài lùi một bước. . .”

Ký thị đã vô cùng lo lắng, nàng lo lắng thân thể nữ nhi không chịu được. Không khỏi cũng lau nước mắt: “Nàng là thịt trên người của ta rớt xuống, ta làm sao lại không thương nàng? Nhưng nếu lần này ta lại yếu lòng, nàng cậy vào chuyện này, sau này ta còn biết dạy nàng như thế nào?”

Cảnh ma ma đương nhiên biết nàng nói có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Ký thị liền bước nhanh ra khỏi phòng, đứng ở trước mặt Lục Thanh Lam: “Người biết sai chưa?”

Lục Thanh Lam rũ mắt nói: “Bảo Nhi biết sai rồi!”

Nàng biết rõ mẫu thân là vì tốt cho nàng, cũng không muốn chọc tức mẫu thân.

Ký thị lại hỏi: “Vậy người có chịu đi nhận sai với phụ thân hay không?”

Lục Thanh Lam đáp: “Con không đi!”

Ký thị giận đến ngã ngửa: “Được được được! Vậy người tiếp tục quý ở đây đi.”

Bên này Lục Thanh Lam bị phạt, không riêng trong lòng Ký thị lo lắng không yên, nhũ mẫu Tần thị của Lục Thanh Lam lại càng đau lòng hơn. Nàng theo Lục Thanh Lam từ lúc nàng vừa ra đời đến khi nàng lớn như vậy, so với khuê nữ thân sinh còn thân hơn, thấy nàng chịu khổ, trong lòng Tần má má giống như bị đao cắt.

Nàng không dám đi cầu xin Ký thị, liền nghĩa biện pháp khác, kêu Bồ Đào và Thạch Lựu tới: “Các người nhanh đi học đường đằng trước, mời Tam cô nương và Tam Thiếu gia về. Hôm nay thái thái cùng Lục cô nương có chuyện, có bọn họ cầu tình, có lẽ có thể cứu vãn một chút, nói không chừng thái thái mềm lòng, tạm tha cô nương một lần này.”

Thạch Lựu và Bồ Đào đều là người trung thành, được Tần má má phân phó vội vàng đi ngay.

Chỉ trong chốc lát, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình được tin từ phía trước trở lại.

“Ây, đây không phải là Bá vương của viện chúng ta sao? Hôm nay có trò mới gì à, sao lại quý ở chỗ này?” Lục Văn Đình vào tiểu viện liền kêu to lên. Tính tình hắn rất hợp với muội muội, quan hệ với nàng tốt nhất. Nói cách khác, trong học đường hắn cảm thấy vị lão sư kia nhàm chán phiền ghét, nếu nói cùng trường tỷ Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân nhất định sẽ khuyên hắn tôn sư trọng đạo; nhưng nếu nói cùng muội muội, Lục Thanh Lam nhất định sẽ đứng ở phe hắn, giúp hắn phê phán lão ngoan đồng cổ hủ trong học đường kia.

Muội muội này của hắn tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại vô cùng bao che khuyết điểm, Lục Văn Đình rất thích điểm này của nàng. Chẳng qua hắn là một kẻ tính tình tùy tiện, phương thức biểu hiện thân thiết bình thường chính là đầu võ mồm cùng muội muội.

Lục Thanh Lam quý chỉ mới chốc lát, cảm thấy đôi chân đều đã tê rần, nàng lại không chịu kêu khổ một tiếng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ca ca: “Ta phạm sai lầm, mẫu thân phạt ngã quý ở chỗ này, nếu ca ca cảm thấy chơi thật thú vị, không ngại có thể quý cùng ta! Dù sao ca ca gây họa chỉ là chuyện thường như cơm bữa, mẫu thân cũng không coi là phạt sai người!”

Cái mũi Lục Văn Đình đều bị chọc tức đến lệch ra, cái miệng nhỏ độc ác này, mình tới giúp nàng, nàng lại chế giễu ngược lại hắn đến nghen.

Lục Thanh Nhân năm nay mười tuổi, là trưởng tử trong ba hài tử, cũng cực kỳ có phong phạm trưởng tử. Thấy bộ dáng muội muội như vậy, nàng cũng

cực kỳ đau lòng, vội nói: “Bảo Nhi người rót cuộc chộc giận mầu thân như thế nào, nói cho ca ca tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đi đến trước mặt mầu thân cầu tình cho người. Có lẽ mầu thân tâm mềm, liền tha cho người.”

Kiếp trước sau khi Kỳ thị đi, Lục Thanh Lam mới chỉ có sáu tuổi, bởi vì Lục Thần không tái giá, toàn bộ nhị phòng liền do Lục Thanh Nhân trông coi, Lục Thanh Nhân vì đề đề muội muội không bị khi dễ, kéo dài tới mười tám tuổi mới xuất giá. Lục Thanh Lam đem nàng trở thành nửa mầu thân, đối với nàng không giống như Lục Văn Đình.

Tỷ tỷ nói gì nàng cũng đều nghe lời. Liền đem chuyện ngày hôm nay đều nói cùng tỷ tỷ, lại nói: “Các người không cần phải đi đâu, mầu thân sẽ không bỏ qua cho ta.” Thật ra thì cách nghĩ của Kỳ thị nàng biết rất rõ ràng, nhưng vì tương lai cái nhà này, đề không đến mức chia năm xẻ bảy, đề từng người không lại phải trải qua vận mệnh bi thảm một lần nữa, nàng chịu bao nhiêu khổ, cũng là đáng giá.

Lục Thanh Nhân được Kỳ thị dưỡng thành tiểu thư khuê các, vô cùng nặng quý cù, nghe xong cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Lục Văn Đình lại gợn ngón cái: “Bảo nhi thật tuyệt!” Dù sao vĩnh viễn hẳn đều đứng ở phe của muội muội, cho dù muội muội đâm thủng trời, hẳn cũng sẽ ở một bên gờ tay gờ chân vỗ tay tán thưởng.

Tỷ đệ hai người liếc nhau một cái, đều cảm thấy chuyện này khó giải quyết. Chẳng qua bất luận thành hay không thành, cũng phải thử một chút. Lục Thanh Nhân liền nói: “Chúng ta mau đi thôi!”

Hai người dắt tay nhau tiến vào chính phòng, mới chỉ một lát liền đi ra. Lục Thanh Nhân vẻ mặt sầu lo lắc đầu. “Thái độ mầu thân rất kiên quyết, chúng ta van xin cũng vô dụng.”

Lục Thanh Lam đã sớm đoán được kết cục này. Cũng không nhụt chí. Lục Thanh Nhân lại suy nghĩ một chút, cũng quý ở đó cùng nàng. Lục Thanh Lam vội la lên: “Tỷ tỷ làm gì vậy?”

Lục Thanh Nhân nói: “Bảo Nhi là ấu muội, người phạm sai lầm, là ta quản giáo không nghiêm, ta đây là làm trách nhiệm của trưởng tỷ. Ta cũng nên quý cùng người.” Lục Văn Đình bắt đắc dĩ, cũng đành phải quý xuống theo.

Lúc này là ngày mùa hè, thời tiết vô cùng hay thay đổi, mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu bị mây đen che mát, chỉ chốc lát sau tiếng sấm vang rền trên bầu trời, mặt trời sắp mưa, Kỳ thị vội vàng đi ra, lại hỏi Lục Thanh Lam một lần nữa, gần như là van xin nàng. Lục Thanh Lam vẫn không chịu nhượng bộ. Kỳ thị cười hồ hồ khó xuống, vừa giận lại vừa vội, “Được được được! Vậy người liền quý tiếp đi!”

Lục Văn Đình chỉ quý một hồi đã cảm thấy đau chân, trong lòng tự nhủ muội muội còn nhỏ hơn mình, không biết có bao nhiêu khó chịu, lòng hẳn thương yêu muội muội, lại cũng không chịu nổi, phỉu đất đứng lên, nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, người đừng quý, ta dẫn người đi tìm phụ thân, phụ thân chắc chắn sẽ che chở người. Nếu là mầu thân tức giận, để cho nàng phạt ta là được rồi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu, nhìn ca ca miệng còn hơi sữa của mình, ca ca kiếp trước cao lớn anh tuấn, bảo cát của Mạc Bắc đem hẳn mài luyện thành một hán tử thiết cốt*, gờ tay nhắc chân, đều có một cỗ tư thế oai hùng của quân nhân. Tay hẳn nắm trọng binh, nhất ngôn cửu đỉnh, là trụ cột của Trường Hưng Hầu phủ.

Mà hiện tại, hẳn mới chỉ là một tiểu tử mao đầu miệng còn hơi sữa. Chẳng qua hai mắt phát sáng kinh người, tràn đầy quan tâm, giống như đúc kiếp trước.

(*) 铁骨 Thiết cốt: xương sắt

Kiếp trước sau khi mầu thân chết đi, ca ca trở nên không thích nói chuyện, ở trong ấn tượng của nàng, hẳn luôn luôn là ánh mắt sắc bén, tích chữ như vàng. Nhưng nàng càng ưa thích ca ca như bây giờ hơn. Vì không đề cho ca ca lại biến thành như vậy, nàng cảm thấy mình chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.

Nàng càng cảm thấy mình không thể thoái nhượng: “Là ta đã làm sai trước, mầu thân phạt là đúng. Các người không cần lo cho ta!”

Lục Thanh Nhân vội la lên: “Vậy người liền đồng ý với mầu thân, nhận sai phụ thân đi!”

Lục Thanh Lam lẩm bẩm nói: “Nếu ta làm như thế, tương lai chắc chắn sẽ dẫn tới đại họa ngập trời. . .”

Kỳ thị trở về phòng. Cảnh ma ma lại tới khuyên, nàng trực tiếp quý xuống: “Thái thái, ba vị tiểu chủ tử đều quý ở bên ngoài, ngồi từ bi, để cho bọn họ vào nhà đi. Một lát nữa ngộ nhớ trời mưa, thân thể Lục cô nương vốn không tốt, nếu là gặp lạnh, lại bệnh nặng một trận thì biết làm sao?”

Kỳ thị nắm một chuỗi tràng hạt, nắm đến các đốt ngón tay trắng bệch, nhìn sắc trời bên ngoài, rốt cục nhượng bộ nói: “Nếu bên ngoài mưa, người liền đem ba hài tử đều gọi vào đi.” Nàng không tiện ra mặt, chỉ có thể kêu là Cảnh ma ma ra mặt thay.

Cảnh ma ma sắc mặt vui mừng nói: “Thái thái khai ân, vậy được rồi.”

Gió bên ngoài càng thổi càng lớn, đã có những lời này của Kỳ thị, Cảnh ma ma cũng không quan tâm bên ngoài trời mưa hay không, liền trực tiếp đi ra ngoài phòng định gọi ba hài tử đi vào.

Cảnh ma ma mới vừa ra cửa, liền thấy đại môn chính viện bỗng nhiên bị đẩy ra, Cửu hoàng tử mặc một thân cẩm bào huyền thanh sắc mặt ngưng trọng bước nhanh đi vào.

Vệ Bân chạy chậm theo ở phía sau, nhưng bước chân Cửu hoàng tử quá nhanh, Vệ Bân cơ hồ theo không kịp.

Lục Thanh Lam thấy hân tởi, vừa mới vừa lấp bắp kinh hãi, Tiêu Thiểu Giác đã bước nhanh đi đến trước mặt nàng, khẽ vươn tay kéo tiểu cô nương lên, ôm vào trong ngực của mình, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi trắng bệch, nhin không được ngực nhói một cái, không khỏi ôm nàng chặt thêm một ít.

Lục Thanh Lam có chút ngạc nhiên nói: “Cửu. . . ca ca, sao ngươi lại tới đây?”

Trong mắt Tiêu Thiểu Giác có ngọn lửa nhàn nhạt đang nhảy nhót: “Ngươi làm chuyện thương thiên hại lý gì, mà bị nương ngươi trừng phạt như vậy?”

Lục Thanh Lam không biết trả lời như thế nào, Tiêu Thiểu Giác cũng không muốn cho nàng trả lời, ôm nàng vào phòng.

Cảnh ma ma vội vàng hành lễ nhường đường, Tiêu Thiểu Giác chỉ nhẹ gật đầu, đi thẳng vào bên trong.

“Bảo Nhi!” Kỳ thị nhào về phía trước nhận lấy nữ nhi, kéo vào trong ngực của mình, nhin không được nước mắt như trân châu rớt xuống rào rào.

Tiêu Thiểu Giác không nói gì, một khi đã đau lòng nữ nhi như vậy, còn muốn phạt nàng để làm chi? Hân cân nhắc nói: “Bảo Nhi mười tuổi còn nhỏ, phu nhân đáng ra nên hạ thủ lưu tình, chớ đã thương thân thể của nàng mới phải.”

Kỳ thị xoa xoa nước mắt, giao Lục Thanh Lam cho Tần má má, vén áo thi lễ với Tiêu Thiểu Giác, “Cửu điện hạ giáo huấn phải.”

Tiêu Thiểu Giác cũng cảm thấy mình có chút đường đột, giải thích: “Ta có việc đi ngang qua chung quanh đây, nhớ tới Bảo Nhi mười tuổi, tới đây nhìn nàng một chút.” Dù sao đây là chuyện nhà người ta, hân không tiện can dự vào. Thấy Lục Thanh Lam không có chuyện gì, nói vài câu liền đi.

Buổi tối Kỳ thị nghỉ ở sau vách ngăn, dùng trứng gà nấu chín cẩn thận xoa máu ứ đọng ở đầu gối nữ nhi, nàng đau lòng nói: “Đều là mẫu thân không tốt, Bảo Nhi trách mẫu thân phạt ngươi sao?”

Lục Thanh Lam ôm cánh tay Kỳ thị, đầu nhỏ ở trong ngực nàng, nàng cảm thấy cái ôm ấm áp của mẫu thân đặc biệt ấm áp an tâm, “Bảo Nhi không trách mẫu thân. Chỉ cần mẫu thân sống tốt, mẫu thân không chết, Bảo Nhi chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.”

Kỳ thị không khỏi cảm động, càng ôm chặt nữ nhi hơn.

Như vậy qua một tháng, Lục Thanh Lam ngầm quan sát, thấy phụ thân mỗi ngày đi sớm về trễ, cũng không có gì không ổn, trong lòng cũng dần dần an định. Nghĩ thầm có lẽ thay đổi của mình đã cải biến một ít chuyện, ở kiếp này phụ thân không gặp Lan di nương nữa?

Trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu một cuộc đại họa có thể hóa thành vô hình như vậy tất nhiên là tốt nhất.

Đến tháng bảy nóng nhất trong năm, Kỳ thị lo lắng thân thể của nàng, cộng thêm sự kiên trì luyện tập của Lục Thanh Lam, Kỳ thị giảm bớt thời gian tập viết mỗi ngày thành một canh giờ.

Tuy nói Lục Thanh Lam không chăm chỉ lắm, nhưng tiến độ đọc sách đúng là cực nhanh, mới chỉ qua hai ba tháng, «Tam Tự Kinh» «Thiên Tự Văn» đã đọc lưu loát đến mức đọc ngược được, chữ cũng nhận ra được hơn phân nửa, một số chữ lại càng viết ra hình ra dạng. So với Kỳ thị lúc nhỏ còn hơn, Kỳ thị đối với cái này vô cùng hài lòng.

Bọn hạ nhân Nhi phòng lén lút nghị luận, đều nói Lục cô nương đọc đâu nhớ đấy, trong Hầu phủ có một vị thần đồng. Cái này vẫn là do Lục Thanh Lam sợ làm mọi người sợ, không xuất tất cả bản sự của mình ra. Kỳ thị vừa mừng vừa sợ, tính tình nàng cẩn thận, sau khi thương nghị cùng trượng phu, cảm thấy nếu nữ nhi đeo trên lưng một cái danh “Thần đồng”, đối với sự phát triển của nàng chưa hẳn đã là một chuyện tốt, bởi vậy nghiêm lệnh không cho bọn hạ nhân tiết lộ ra ngoài.

Vì vậy mặc dù Lục Thanh Lam thông minh sớm, lại không nổi danh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chuẩn Bị

Tây thiên điện, điện Ngọc Minh.

Tiêu Thiểu Giác vừa mới tắm rửa xong, từ tịnh phòng đi ra. Hân đổi một thân cẩm bào màu Huyền Thanh, trên người còn có một cổ ả ướt. Đầu tóc cũng ướt sũng, Vệ Bân đưa lên một cái khăn lông tuyết trắng.

Tiêu Thiệu Giác lau khô đầu tóc, ngồi trên ghế dựa lớn gỗ tử đàn bọc vải màu xanh lá. So với năm ngoái, Cửu hoàng tử cao lớn hơn không ít, một thân khí độ càng nhìn càng ung dung hoa quý. Thấy Vệ Bân còn đứng cách bên ngoài một bước chưa đi ra, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Vệ Bân liền đi tiến lên đưa cho Tiêu Thiệu Giác một tờ giấy: “Điện hạ, là tuyền báo của Trường Hưng Hầu phủ.” Trên tay Tiêu Thiệu Giác không chế một lực lượng bí mật của Hạ tộc, Lục Thanh Lam đối với hắn mà nói là nhân vật rất quan trọng, hiển nhiên không thể thiếu người bảo vệ điều tra thời thời khắc khắc.

Cho nên hắn mới có thể tới Trường Hưng Hầu phủ trước tiên lúc Lục Thanh Lam gặp chuyện không may.

Tiêu Thiệu Giác nhận lấy mật thư kia, cảm thấy hứng thú.

“Đã gặp qua là không quên được ư? Thiên tài nhi đồng?” Cửu hoàng tử hứng thú nhìn, chỉ cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị, mà tiểu nữ oa Lục Thanh Lam này, giống như là đang bao phủ trong một tầng sương mù, càng ngày càng thần bí.

Hắn không biết tiểu nữ oa thông minh như vậy, có phải là do nguyên nhân được Nguyệt Thần chúc phúc hay không. Chẳng qua với dân xếp của Lục Thần và Kỳ thị, hắn cũng cực kỳ đồng ý.

Tiêu Thiệu Giác trầm ngâm một lúc lâu, mới đưa trang giấy kia giao cho Vệ Bân: “Đốt đi.”

Vệ Bân đáp ứng một tiếng: “Vâng! Nô tài còn có một chuyện. . .”

Đẹp mắt xinh đẹp Tiêu Thiệu Giác nhíu lại: “Còn có chuyện gì?”

Vệ Bân nói: “Lục Nhị lão gia. . . Cũng chính là phụ thân của Lục cô nương. . . Giống như, tựa hồ. . . Có người ở bên ngoài rồi. . . Chúng ta có nên ra tay can thiệp một chút hay không?” Vệ Bân không biết quan hệ của Lục Thanh Lam và Tiêu Thiệu Giác, chỉ là thấy Tiêu Thiệu Giác đặc biệt quan tâm tiểu cô nương này, mới nhắc nhở chủ tử nhà mình như vậy.

Tiêu Thiệu Giác đứng dậy, ở trong Ngọc Minh cung dạo qua một vòng mới nói: “Lục Thần ư? Người này cũng không giống loại người tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt này.” Trong đầu hiện ra bộ dáng lịch sự tao nhã của Lục Thần, kỳ quái nói: “Chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn tình khác?”

“Chuyện này chưa có kết luận, để nô tài phái nhân thủ đi thăm dò.” Vệ Bân vội vàng nói.

Tiêu Thiệu Giác di chuyển ban chỉ bích ngọc* trên ngón cái, suy tư nửa ngày mới lên tiếng: “Ngươi an bài một chút, tìm thời gian Bồn cung cũng đi trộm nhìn xem!” Vệ Bân đáp một tiếng, lúc này mới không tiếng động lui ra.

(*)碧玉扳指 bích ngọc ban chỉ

images images

Một ngày kia Kỳ thị đang ở trong tiểu thư phòng dạy Lục Thanh Lam vận dụng ngòi bút viết chữ, Lục Loan đi vào bẩm báo nói: “Tam thái thái đến đây.”

Kỳ thị hơi ngần ra, lần trước Tiêu Thiệu Giác đại náo Mục Nguyên đường, mẹ con Triệu thị bị thua thiệt nhiều, hai phòng cơ hồ trở thành cừu nhân. Lúc ở chỗ Lão thái thái gặp mặt cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, lúc này Tam thái thái tìm năng thật đúng là khả nghi.

Kỳ thị không muốn rước lấy rắc rối, chẳng qua cũng không phải là người sợ phiền phức. Liền đứng lên, phản phó Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi ngươi ở đây tự luyện chữ một lát, ta đi xem tam thẩm thẩm ngươi một chút xem có chuyện gì.” Lại phản phó Lục Ngạc nói: “Ngươi ở đây cùng Bảo Nhi.” Ý của nàng là lưu lại Lục Ngạc cũng có người làm nhiệm vụ giám sát.

Lục Thanh Lam hết sức nhu thuận gật đầu, “Mẫu thân đi đi.”

Kỳ thị từ ái sờ đầu nhỏ của nàng, lúc này mới đi. Lục Thanh Lam tay nắm lấy một ống bút lông sói nhỏ đặc chế, đây là vì cho nàng học võ lòng, Lục Thần đặc biệt xin đệ tử của danh tượng chế bút Trương Tùng đặc biệt định chế cho nàng. Đôi con ngươi của Lục Thanh Lam nhanh như chớp xoay không ngừng, chợt đột nhiên kêu một tiếng “Ai ôi!!!”.

Lục Ngạc lấp bấp kinh hãi, vội hỏi: “Cô nương, ngài làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam để bút xuống, đáng thương nói: “Lục Ngạc tỷ tỷ, ta đói bụng rồi.”

Lục Ngạc thiếu chút nữa bị đói mắt to sáng ngời dễ thương làm lung lay, nào biết đâu rằng nàng là đang lừa gạt, nói: “Cách giờ cơm trưa còn có hơn phân nửa giờ. Nô tỷ đi xem phòng bếp nhỏ có làm được điểm tâm hay không. Bụng một năm tới trước cho cô nương ăn lót dạ.”

Lục Thanh Lam nói: “Buổi sáng hôm nay bánh táo của phòng bếp không tệ, ngọt mà không ngán, tỷ tỷ đi xem một chút xem còn dư lại không vậy?”

Lục Ngạc gật đầu, vội vàng rời đi.

Lục Thanh Lam cười đắc ý, ngênh ngang từ trong thư phòng nhỏ đi ra. Tam thái thái vô sự không lên điện tam bảo, lại là từ trước đến giờ luôn không có

ý tốt. Nếu nàng không tự mình đi nghe một chút nàng ta và mẫu thân nói cái gì, làm sao yên tâm được.

Trước cửa phòng khách có hai nha hoàn trông coi, nhưng làm sao dám ngăn cản nàng, nàng vào phòng khách, đứng ở phía ngoài rèm che nghe lén. Đầu tiên là nghe thấy một chuỗi tiếng cười giống như chuông ngân, là thanh âm của Tam thái thái.

Lục Thanh Lam bĩu môi, thoải mái như vậy, đúng dạ có chuyện tốt gì hoặc là người khác lại xui xẻo rồi?

Lại nói tiếp, nàng không có chút nào hảo cảm với tam phòng, Tam thúc đọc sách không thành, kinh tế sự vụ cũng không thành, trừ ăn uống chơi gái đánh bạc ra, không có bản lĩnh gì. Kiếp trước Trường Hưng Hầu phủ gặp phải tai hoạ ngập đầu, toàn gia Tam thúc lại nhận được đặc xá của Tiều Thiều Huyền, nghĩ đến ở trong chuyện đó Tam thúc không có tác dụng nào.

Thế nhưng mà Lục Thanh Lam càng hận cũng là Triệu thị. Triệu thị này ý mình xuất thân đích nữ Bình Lương Hầu phủ, hoành hành ngang ngược, hà khắc thành tính, đối xử khích bác ly gián, e sợ thiên hạ không loạn. Kiếp trước sau khi nương nàng chết, trong phủ nàng và tỷ tỷ chịu không ít giày vò của nàng ta.

Hai vị thái thái khách sáo nửa ngày, Kỷ thị thấy giọng nói của nàng ta nhiệt tình, chuyện tình lúc trước giống như là chưa từng phát sinh, không khỏi kinh ngạc.

Triệu thị như vậy, Kỷ thị cũng không tiện quá lạnh nhạt, Lục Thanh Lam nghe nàng nói: “Trong khoảng thời gian này ta bề bộn dạy võ lòng cho Bảo Nhi, cộng thêm mấy chuyện tạp nham trong viện, mặc dù không coi là đại sự gì, nhưng cũng không thể rời bỏ được, ngược lại xa lạ với tam thẩm thẩm.”

Triệu thị nói: “Bảo Nhi năm nay cũng sáu tuổi đi, cũng tới thời điểm nên học võ lòng rồi. Ta biết Nhị bá mẫu học phú ngũ xa*, là tài nữ nổi danh, nhưng trong nhà có sẵn học đường, Lão Hầu gia Lão thái thái tốn số tiền lớn mời tiên sinh bên ngoài trợ giảng, giống nhân tử nhi nhà chúng ta Dung tỷ nhi đều đang tại đều ở trong học đường. Bảo Nhi cùng bọn tỷ muội tại một chỗ, tránh cho một mình cô đơn, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ngài cần gì phải phí những tâm tư cái này, đưa Bảo Nhi đi học đường cho giỏi thuận tiện.”

(*) 学富五车 Học phú ngũ xa: “五车” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方, 其书五车。”- “Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa.”

Kỷ thị nói: “Ta vốn cũng có ý tưởng này, nê hà thân thể Bảo Nhi không tốt, tam tai tứ bệnh, đi sợ cũng phải ba ngày mất hai ngày nằm lì trên giường, như vậy đối với tiên sinh cũng là vô cùng không tôn trọng. ta suy nghĩ nàng chỉ là một nữ hài gia tương lai lại không cần thi Trạng nguyên, chẳng qua chỉ cần nhận biết mấy chữ, hiểu được một ít đạo lý làm người cũng là được rồi. Liền tự mình dạy nàng trước mấy ngày, đợi nàng lớn chút nữa, thân thể khá hơn chút rồi, không cần người khuyên ta cũng vậy sẽ đem đưa nàng đi học đường.”

Kỷ thị vốn tưởng rằng nàng là vì việc trước đó mới tới, nào biết Tam thái thái lời nói xoay chuyển, nói: “Mất thấy sinh nhật Lão thái thái sắp tới rồi, ta hẹn Đại bá mẫu đi Gia Phúc tự kính hương cầu phúc cho Lão thái thái, Nhị bá mẫu có thời gian, ba chị em dâu chúng ta cùng đi, vừa vận thừa cơ hội này dẫn theo bọn nhỏ đi ra ngoài giải sầu, Nhị bá mẫu nghĩ như thế nào?”

Sinh nhật của Lão thái thái là mừng một tháng tám, còn có thời gian hơn nửa tháng. Triệu thị nói muốn đi Gia phúc tự cầu phúc cho Lão thái thái, cũng đã từng nói qua.

Ánh mắt Triệu thị nóng bỏng nhìn Kỷ thị, làm trong lòng nàng dâng lên một dự cảm xấu. Chẳng qua nàng bị một chữ “Hiếu” áp chế, Kỷ thị cũng không tiện nói chữ “không”. Liền nói: “Như thế cũng tốt!”

Triệu thị đợi đúng là những lời này, cười nói: “Như thế xem như chúng ta đã nói xong xuôi rồi, sáng sớm ngày mai xuất phát, ta sẽ tự an bài hết thấy, người lúc đó chỉ cần mang theo Nhân tử nhi và Bảo Nhi xuất môn là được.”

Kỷ thị cũng không khách khí: “Như thế làm phiền tam thẩm thẩm rồi.”

Mục đích của Triệu thị đã đạt được, lại nói hai câu nhân thoại, liền là đứng dậy: “Trong phòng ta còn có chút tạp vụ phải xử trí, sẽ không quấy rầy Nhị bá mẫu nữa.”

Kỷ thị liền đứng dậy đưa tiễn: “Vậy ta cũng không lưu tam thẩm thẩm ở chỗ ta dùng cơm nữa.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, đúng lúc gặp phải “Bảo Bảo ngoan” Lục Thanh Lam đang chuẩn bị quay trở về ở cửa.

Trên mặt Tam thái thái có nặn ra vẻ tươi cười nói: “Đây không phải là Bảo Nhi sao?”

Lúc này Kỷ thị trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái: “Còn không bái kiến Tam thẩm thẩm người!”

Lục Thanh Lam không tình nguyện tiến lên gọi một tiếng “Tam thẩm thẩm”, nàng thấy Tam thái thái mặt mày hớn hở, trên mặt cười đến nở hoa, như Kỷ thị, cũng cảm thấy có chuyện gì lạ trong chuyện này.

Tam thái thái lập tức liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, vì biết nàng là đầu quả tim của Lục Thần và Kỷ thị, nàng không ít lần ở sau lưng nguyên rùa đưa bé này chết sớm, hôm nay đại khái lại khiến nàng có chút thất vọng. Chẳng qua là nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh tay nhỏ mập mập của nàng, nói: “Nhìn xem Bảo Nhi nhà chúng ta, thật là càng lớn càng xinh đẹp, xinh đẹp giống như đoá hoa vậy, không giống như Nhân tử nhi nhà ta, gầy đến xương bọc da, cầm cũng nhọn rồi.” Trong miệng làm như khen ngợi Lục Thanh Lam, nhưng trong giọng nói kia lại chứa chất như vui sướng khi người gặp họa rành rành.

Đại Tề lấy gầy làm đẹp, Lục Thanh Lam còn nhỏ, mập chút không sao, nếu lớn hơn vẫn như vậy, sẽ bị người nhạo báng. Lục Thanh Lam sao không rõ ý của nàng, nàng làm sao có thể chịu ủy khuất, lúc này trả lời lại một cách mỉa mai: “Tam thăm thăm, Tứ tỷ tỷ tại sao không đến cùng người?”

Không đợi Tam thái thái nói chuyện, nàng lại nói: “A, ta biết rồi. Tứ tỷ tỷ đích thị là đi đứng còn bất lợi. Lễ mừng năm mới, cứu cứu cho ta mấy bao bạc được Vân Nam, có công dụng tiêu sưng giảm đau cường gân hoạt huyết vô cùng, ta còn chưa bao giờ dùng qua đâu. Bỏ Đào, nhanh đi mở kho phòng, lấy chút đưa đi cho Tứ tỷ tỷ.”

Trong mấy tỷ muội Lục gia, Lục Thanh Nhân không đáng tin nhất. Lục Thanh Nhân năm nay mới tám tuổi, có một lần ở yến hội nhìn thấy ấu tử Nam An Hầu phủ Lý Ngọc, thấy người ta lớn lên phong tư nhanh nhẹn, liền chọn trúng người ta, la hét muốn gả cho hắn. Người khác đều nói Lý Ngọc yêu ngựa, nàng liền âm ỉ muốn cưới ngựa, Triệu thị không đề cho nàng hồ nháo, nàng lại thừa dịp Triệu thị không ở nhà, sai người lôi ngựa đi thôn trang nhà mình luyện tập, kết quả rớt ngựa ngã gãy chân.

Vì chuyện này Triệu thị suốt nửa muốn sặc khí mà chết, bán tất cả bà tử nha hoàn bên người nàng ta, lại đổi một nhóm mới.

Lục Thanh Lam lại biết tính tình Lục Thanh Nhân nóng nảy, ai có thể quản được nàng, những nha hoàn bà kia đi theo nàng coi như là xui xẻo tám đời rồi.

Chuyện này tam phòng giữ kín như bưng, sợ nói ra hỏng mất thanh danh của Tứ tiểu thư, chẳng qua giấy không thể gói được lửa, động tĩnh lớn như vậy, vẫn không thể nào dấu diếm được người trong phủ. Dĩ nhiên người bình thường tuyệt sẽ không nhắc tới trước mặt Triệu thị, nhưng Lục Thanh Lam không phải người bình thường, nàng nói cái này chính là cố ý chọc giận Triệu thị kia mà, đau ở đâu liền đâm ở đó.

Quả nhiên nụ cười trên mặt Triệu thị nhìn không được rồi, hừ lạnh một tiếng nói: “Lời này của người là nghe ai nói đấy, Bảo Nhi người nên nghe Tam thăm thăm nói một câu, lời nói cũng không thể tùy tiện nói lung tung.”

Trên mặt Lục Thanh Lam ủy khuất mười phần nói: “Tam thăm, chuyện này trong phủ cũng đều truyền khắp rồi, cũng không phải là ta nói lung tung. Chẳng lẽ ta nghe lầm, Tứ tỷ tỷ không phải ngã gãy chân, chẳng lẽ nàng ngã gãy tay sao?”

Tam thái thái tức ngã ngựa: “Người. . .”

Kỷ thị vội vàng trách mắng Lục Thanh Lam: “Sao lại nói chuyện với Tam thăm thăm người như vậy? Còn không xin lỗi nhận sai với Tam thăm thăm người!” Lại quay đầu nói với Tam thái thái: “Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đều tại ta không để ý dạy nàng tốt. Người đừng chấp nhặt cùng trẻ con.” Lời nói tuy là như thế, thật ra nhìn thấy Tam thái thái kinh ngạc, trong lòng Kỷ thị cũng rất dễ chịu. Vừa rồi lời nói kia của Tam thái thái hết khó chịu, nàng nghe xong cũng vô cùng không thoải mái.

Tam thái thái muốn nổi giận, nhưng Kỷ thị cũng nói “Đừng chấp nhặt trẻ con”, Lục Thanh Lam lại thập phần phối hợp làm ra vẻ mặt thiên chân vô tà (ngây thơ), Tam thái thái làm sao còn có thể phát tác ra ngoài.

Lục Thanh Lam lại không chịu nhận sai thực sự với Tam thái thái, là lừa dối mặt quỷ liền chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chủ Mưu

Tam thái thái phát tiết lửa giận trên người Kỷ thị: “Nhị bá mẫu, người giáo dục con gái thật là tốt.”

Kỷ thị chỉ là không mẫn không nhạt nói: “Tam thăm thăm chó chọc tức thân mình, ta quay về sẽ giáo huấn lại nàng.”

Tam thái thái thấy thái độ này của nàng, biết rõ ngốc ở đây nữa cũng chỉ tự rước lấy nhục, lúc này liền phẩy tay áo bỏ đi.

Cảnh ma ma đỡ Kỷ thị trở lại chính phòng, có chút lo lắng nói: “Vốn đã có sự kiện lần trước, hơn nửa hôm nay. . . Chúng ta sợ là đắc tội Tam thái thái rồi. Thà đắc tội quân tử chớ đắc tội với tiểu nhân, lão nô chỉ sợ ngày sau nàng ngáng chân chúng ta.”

Kỷ thị cười nhạt nói: “Ma ma người hồ đồ rồi, cho dù chúng ta không đắc tội nàng, chẳng lẽ nàng sẽ không ngáng chân chúng ta sao? Nhiều năm như vậy, nàng gây cho chúng ta bao nhiêu chuyện không thoải mái, nếu một khi đã một đao đi một đao lại, chúng ta làm sao còn phải đem nàng trở thành Bò Tát mà cung kính?”

Cảnh ma ma nhớ tới những năm gần đây tam phòng ngoài sáng trong tối giờ phút ít thủ đoạn nhỏ, không khỏi vỗ đầu nói: “Thái thái nói đúng, đúng lão nô suy nghĩ không chu đáo rồi.”

Kỷ thị lại nói: “Bất kể nói thế nào, chúng ta vẫn phải đề phòng một chút. Mấy ngày nay ma ma vất vả một chút, trên dưới Thúy Phong uyển, ngài giúp ta nhìn chăm chú, chớ để tam phòng bọn họ thừa cơ đi vào.”

Cảnh ma ma nói: “Lão nô hiểu rồi.”

Kỷ thị lúc này mới hài lòng, lại hỏi: “Bảo Nhi đang làm gì vậy?”

Cảnh ma ma nói: “Lục cô nương hết sức chăm chỉ cố gắng, đang ở tiểu thư phòng viết chữ đây.”

Khóe miệng Kỷ thị bật ra một tia cười: “Nàng không phải chăm chỉ cố gắng, nàng đây là đã làm sai chuyện, cố ý viết cho ta xem đây mà!” Cảnh ma ma cũng nở nụ cười.

“Đi chúng ta đi tiểu thư phòng nhìn Bảo Nhi một cái!”

Hai người tới tiểu thư phòng, quả nhiên nhìn thấy Lục Thanh Lam lưng eo thẳng tắp ngồi ở trên ghế nhỏ, đang tô vẽ chữ. Khóe mắt nhìn thấy Kỷ thị và Cảnh ma ma tiến vào, nàng lại giả vờ không nhìn thấy, viết càng nỗ lực hơn.

Kỷ thị vốn còn có mấy phần tức giận, thấy nữ nhi tinh quái như vậy, cũng tiêu mất rồi. Nàng đi đến bên người Lục Thanh Lam, lúc này mới ho khan một tiếng.

Lục Thanh Lam giả vờ kinh ngạc quay đầu lại gọi một tiếng, “Nương đến đây lúc nào?”

Kỷ thị ngồi xuống ghế dựa gỗ tử đàn lớn trong phòng, hừ một tiếng: “Ngươi đừng giả bộ. Để bút xuống, đến đây với mẫu thân, mẫu thân có chuyện muốn hỏi ngươi. . .”

Lục Thanh Lam để bút xuống, chạy tới, lời kéo tay Kỷ thị kêu lên: “Mẫu thân!”

Kỷ thị nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nữ nhi, nhất thời tâm cũng muốn tan ra, nhưng còn muốn hạ tâm sắt đá, nghiêm mặt hỏi một tiếng: “Nói cho nương, tại sao phải đối xử với Tam thẩm thẩm ngươi như vậy? Nàng dù sao vẫn là trưởng bối của ngươi.”

Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi không thích Tam thẩm thẩm, nàng nguyên rủa Bảo Nhi cũng không sao, Bảo Nhi giận nhất chính là nàng âm dương quái khí với mẫu thân.”

(*) Âm dương quái khí kỳ quái; quái gở (chỉ tính cách, hành động quái gở, không giống bình thường)

Nữ nhi nói lời nói ri kỷ như vậy, Kỷ thị nghe được trong lòng cảm thấy ảm áp, nhịn không được đưa tay vuốt ve đầu của nàng: “Bảo Nhi ngoan, ngươi đau lòng mẫu thân, trong lòng mẫu thân hiểu được. Nhưng thánh nhân nói ‘duy chí có nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi’, ngày sau lại có loại chuyện này nữa cũng nên để nương ra mặt, không thể để nương sinh ác ý với ngươi, ngươi hiểu không?”

Lục Thanh Lam nhu thuận gật đầu.

Lục Thanh Lam nói: “Ta ở ngoài cửa nghe Tam thẩm thẩm hẹn mẫu thân, ngày mai đi Gia Phúc tự dâng hương ư?”

Kỷ thị nói: “Bảo Nhi cũng muốn đi à?”

Lục Thanh Lam hết sức thành thật gật đầu. Đi ra ngoài giải sầu nàng đương nhiên cao hứng, quan trọng hơn là muốn nhìn xem trong hồ lô của Tam thái thái đến tột cùng là bán thuốc gì.

Kỷ thị nói: “Vậy ngày mai mẫu thân mang Bảo Nhi đi. Còn có tỷ tỷ ngươi nữa, ba mẹ con chúng ta cùng đi.”

Lục Thanh Lam cười đến mức mặt mày cong cong.

Kỷ thị vốn muốn cùng Lục Thanh nói một tiếng, Lục Thanh đến gần canh ba mới trở về, còn uống đến say khướt cả người toàn mùi rượu.

Ngày hôm sau, mặt trời chưa mọc người của tam phòng đã tập hợp ở nhị môn. Hôm nay bởi vì là chiều bài cầu phúc cho Lão thái thái, Lão thái thái không tiện tự mình ra mặt.

Phùng thị dẫn theo Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Kỷ thị dẫn theo Tam cô nương Lục Thanh Nhân và Lục cô nương Lục Thanh Lam, Tam thái thái thì dẫn theo Tứ cô nương Lục Thanh Nhân và Ngũ cô nương Lục Thanh Dung, nữ quyền toàn gia tất cả đều đến đông đủ.

Mọi người tiến lên hàn huyên một hồi.

Lục Thanh Lam đang nói chuyện cùng Nhị tỷ tỷ Lục Thanh Linh, liền thấy Lục Thanh Nhân đi tới.

Hôm nay Lục Thanh Nhân mặc một áo mỏng thân đối cổ thẳng hoa văn cầm chướng thêu Hồ Điệp ẩn, trên đầu cắm một cây trâm vàng ròng khảm hồng bảo thạch. Lại nói, Lục Thanh Nhân lớn lên giống khuôn mặt thon dài của Tam thái thái, khuôn mặt không tẻ, bộ dáng cũng coi như thượng thừa, chỉ tiếc đầu óc có chút không đủ dùng.

Cái vị Lý Ngọc của Nam An Hầu phủ mà nàng lưu luyến si mê kia, ở kiếp trước cũng là một người làm mưa làm gió, trời sinh vốn một bộ tâm địa thất khiếu nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh không như lẽ thường, kiếp trước vô luận nàng ta biểu hiện như thế nào cũng không vào được mắt của vị này, vì thế phí hoài năm tháng, kiếp trước Tam thái thái vì chuyện hôn sự của nàng ta, thật sự là tan nát cõi lòng.

Lục Thanh Nhân ngã ngựa đó là chuyện hai tháng trước rồi, hiện giờ đã sớm đường tốt rồi. Nàng chạy tào nhả đến trước mặt Lục Thanh Linh, cười nói: “Nhị tỷ tỷ, chúng ta đã lâu không gặp, ta đang muốn tìm ngươi.”

Lục Thanh Linh có chút đau đầu: “Tứ muội muội tìm ta có chuyện gì?”

Lục Thanh Nhân nói: “Ta nghe nói Nhị tỷ tỷ trồng một chậu Lục Dương Hồng, hết sức trân quý hiếm có, một gốc cây mở gần trăm đóa hoa, chuỗi ngọc đầy người, hoa nhiều lá tươi tốt. Không bằng chúng ta làm giao dịch, ta xuất ra năm trăm lượng bạc, tỷ bỏ thứ yêu thích đem hoa mẫu đơn kia cho ta, như thế nào?”

Trong đám tỷ muội tướng mạo Lục Thanh Linh chỉ trung bình, tài nghệ cũng là thường thường, nhưng lại có một tay bản lĩnh làm vườn. Lục Dương Hồng này chính là danh phẩm trong mẫu đơn, trồng cực kỳ không dễ.

Lục Thanh Linh ngạc nhiên nói: “Tứ muội muội muốn một chậu mẫu đơn làm cái gì? Tứ muội muội không phải là không thích trồng những thứ hoa cỏ này đây sao?” Lục Dương Hồng mà cho Lục Thanh Nhân, đó mới thật là phí của trời.

Trên mặt Lục Thanh Nhân vậy mà hiện ra một tia đỏ ửng: “Đương nhiên không phải là ta trồng. Thật không dám dấu diếm, tháng sau là sinh nhật mười một tuổi của Lý công tử An Bình Hầu phủ Lý Ngọc, ta không biết tặng hắn cái gì mới tốt, nghe nói hắn thích nhất là mấy đồ chơi mới lạ, cho nên mới muốn hỏi Lục Dương cái kia của tỷ tỷ.” Người này cũng không biết nghĩ như thế nào, bản thân tuổi còn nhỏ đã lưu luyến si mê Lý Ngọc không nói, còn không biết che giấu, không phải là muốn được thiên hạ đều biết mới được chứ.

Lời này thốt ra, không riêng Lục Thanh Lam im lặng, ngay cả mấy vị cô nương chưa lấy chồng toàn bộ cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng ta.

Lục Thanh Linh nói: “Chúng ta vốn là tỷ muội. Một khi muội muội đã mở miệng, ta đem hoa kia đưa cho muội muội cũng không có gì. Chẳng qua là muội muội nói muốn tặng cho Lý công tử kia, xin thứ cho ta không thể bỏ thứ ại

Lục Thanh Nhân ngẩn ra, nói: “Đây là vì sao?”

Lục Thanh Linh nhìn nàng một cái không nói gì. Lục Thanh Lam “Xùy~~” một tiếng bật cười.

Lục Thanh Nhân giận dữ: “Lục muội muội ngươi cười cái gì?”

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Tứ tỷ tỷ ngươi là thật sự không biết hay là giả bộ vậy? Hôm nay các tỷ muội ở đây, đều là văn anh chưa gả. Ngươi biết Đại Tề ta có nam nữ đại phòng chứ, Lý Ngọc là ngoại nam, Tứ tỷ tỷ nên tị hiềm (tránh hiềm nghi) mới đúng. Nếu Nhị tỷ tỷ đem hoa mẫu đơn đưa cho Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ lại đem nó đưa đến Nam Hầu phủ, một chậu Lục Dương Hồng liên lụy đến hai tỷ muội của Hầu phủ, về sau truyền ra không biết lời nói phải khó nghe cỡ nào, tất cả tỷ muội chúng ta sau này cũng đừng nghĩ đến chuyện lập gia đình. . .”

Những lời này của Lục Thanh Lam nói rất có lý, một đám tiểu tỷ muội nghe xong tất cả đều âm thầm gật đầu. Thế nhưng Lục Thanh Nhân không phải là người dễ ý thuyết giáo, chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng nói: “Nhị tỷ tỷ không nỡ bỏ chậu hoa kia, cần gì phải để cho Lục muội muội nói mấy cái này lấy lệ với ta?”

Lục Thanh Lam buông tay: “Tứ tỷ tỷ có thể đã hiểu lầm ta. Bằng không ngươi mời Tam thẩm thẩm bình luận phân tích đúng sai xem?” Nàng liền quay đầu đi nhìn Triệu thị.

Triệu thị sớm đã liên tục đưa mắt ra hiệu cho Lục Thanh Nhân, đáng tiếc khuê nữ này của nàng không phải là người có thể nhìn hiểu ánh mắt của người khác, trước mặt người, nàng còn có cái gì không dám nói hay sao? Không khỏi nổi giận đùng đùng nói: “Còn không mau lên xe cho ta, ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ!”

“Nương?” Lục Thanh Nhân kêu một tiếng.

“Còn không đi mau!”

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu! Kinh sư lớn như vậy, ta cũng không tin không tìm được một chậu hoa mẫu đơn.” Lục Thanh Nhân dậm chân, tiến vào trong xe ngựa.

Lục Thanh Linh nhìn Lục muội muội một cái, khuôn mặt bất đắc dĩ.

Nhất thời mọi người ra khỏi Hầu phủ, người của tam phòng hơn nửa còn có nha hoàn bà tử có máu mặt, tổng cộng bảy tám chiếc xe ngựa, cộng thêm xe, hộ vệ, tiền hô hậu ứng, rất khí phái, nhất thời khiến cho người đi đường rối rít dừng chân vây xem.

Một đường không nói chuyện, đến Gia Phúc tự, Gia Phúc tự lưng dựa Bảo Châu Phong*, kiến trúc chùa tọa Bắc triều nam, phân đông, ở bên trong, ba đường, khí tượng thâm nghiêm hùng vĩ. Mới xây dựng vào năm trăm năm trước, trong chùa vẫn hương khói cường thịnh, hôm nay lại bởi vì có ba quý nhân đến, vì vậy trong chùa an bài, cấm tuyệt đối dân chúng bình thường đi vào.

(*) “Phong” ở đây chỉ ngọn núi hoặc là vách núi

Mọi người xuống xe ngựa. Tam thái thái đã sớm an bài thoả đáng, liền có mấy danh tăng ra đón. Mọi người từ sơn môn tiến vào, qua Thiên Vương điện, vào Đại Hùng bảo điện quỳ lạy. Một đường đi tới, ngược lại cũng không có sai sót gì.

Vì cầu phúc cho Lão thái thái, ba vị thái thái tất cả đều cúng chút tiền công đức và tiền dầu vùng. Kỳ thị lại nhờ tăng nhân thấp cho Nhân tỳ nhi và Bảo Nhi một chiếc đèn trường minh của riêng mình trước Phật, mọi người lúc này mới ra khỏi Đại Hùng bảo điện, theo vị sư tiếp khách đi đến thiện phòng ở hậu viện nghỉ ngơi.

Thiện phòng này xây ở giữa lưng núi, phong cảnh tuyệt lệ, khiến người ta thấy vui vẻ, chuyên môn dùng để chiêu đãi khách quý như ba vị thái thái dùng. Mọi người vừa đi đường vừa xem xét cảnh sắc xung quanh, trong chùa thường chiêu đãi khách quý, làm việc cực kỳ thoải mái, vị sư tiếp khách đã là lão tăng hơn sáu mươi tuổi.

Tam thái thái hỏi hẳn: “Hôm nay làm sao không thấy Chủ trì Tuệ Minh đại sư?”

Vị sư tiếp khách nói: “Hồi bẩm nữ thí chủ, tỳ tỳ hôm nay có một vị khách quý tới, phương trượng đại sư đang nói chuyện đàm kinh luận pháp cùng hẳn trong tịnh thất, tiếp đãi mấy vị nữ thí chủ chậm trễ rồi.

Tất cả mọi người liên tục nói không ngại. Phải biết rằng trong kinh thành này không thiếu nhất chính là quan to hiển quý, Trường Hưng Hầu phủ mặc dù cũng coi như hưng thịnh, người quyền hạn cao hơn so với tước vị Trường Hưng Hầu phủ trong kinh số lượng cũng không ít, nếu tăng nhân dám nói trước mặt của bọn họ là một vị “khách quý”, như vậy lại lịch vị khách quý này nhất định là lớn hơn Trường Hưng Hầu phủ.

Nhất thời đã đến chỗ tiểu viện thiện phòng, lại đụng phải vài vị quý phụ nhân khác trong kinh đang ở trong viện ngắm hoa phong cảnh, tới đây lạ Phật xong, cũng đến nơi đây nghỉ ngơi.

Một vị là Nhị thái thái của Bình Lương Hầu phủ, cũng chính là Nhị tẩu Mã thị nhà mẹ đẻ của Tam thái thái, một vị là Ngũ thái thái Chu thị của Thuận Xương Bá phủ, một vị là Tứ thái thái Vương thị của Nghiễm Ân Bá phủ.

Tam thái thái cao hứng tiến ra tiếp đón, hàn huyên nói: “Không nghĩ tới Nhị tẩu và mấy vị thái thái cũng tới, thật đúng là thật trùng hợp.” Mọi người tiến lên làm lễ chào hỏi đương nhiên là náo nhiệt.

Lục Thanh Lam lại khẽ cau mày, Mã thị, Chu thị, Vương thị và Tam thái thái quan hệ không tầm thường. Không nói đến Mã thị là chị dâu nhà mẹ đẻ của nàng ta, nói đến Chu thị và Vương thị, tất cả đều là khuê trung mật hữu trước khi chưa lấy chồng của Tam thái thái. Chu thị của Thuận Xương Bá phủ kia, lại càng là điều phụ lắm mồm nổi danh trong kinh, thích nhất truyền bá thị phi của người bên ngoài.

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, trong nhà ba vị thái thái này đều có nữ nhi chưa xuất giá, nhưng hôm nay ai cũng đều không mang đi theo, cái này thật sự không hợp tình hợp lý.

Nếu nói không phải là có dự mưu trước đó, Tam thái thái sớm hẹn mấy người đến đây trước, đúng lúc đụng ở chỗ này, Lục Thanh Lam đánh chết cũng không tin.

Tam thái thái đây là muốn xuất chiêu trò gì sao? Trong lòng Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy có chút chán ngán.

Lục Thanh Lam có thể nghĩ tới những điều này, Kỳ thị hiển nhiên cũng có thể nghĩ đến. Liền làm động tác chuẩn bị trăm phần trăm tinh thần ứng phó. Chu thị ba câu không rời chuyện nghề nghiệp, tự nói đến bát quái: “Mấy vị thái thái có biết, ngày trước Toại An Bá phủ Trần gia kia có một chuyện thú vị. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đầu Mối

Phùng thị và Kỳ thị cũng đều là không người thích nói chuyện thị phi, Tam thái thái lại tiếp lời nói: “Toại An Bá phủ xảy ra chuyện gì? ”

Khuôn mặt Chu thị hưng phấn nói: “Thế tử Trần Khánh của bá phủ kia tại nuôi một phòng ngoại thất bên ngoài, dấu điểm quá mức chặt chẽ, không nghĩ tới vẫn bị thế tử phu nhân tìm tới, dẫn người đánh đến chỗ của ngoại thất kia, Trần Khánh vì nhân tình kia, quý gối trên đường trước mặt thế tử phu nhân, chặc chặc chặc, Trần Khánh kia cũng là người đọc sách, nghe nói còn trúng tú tài. Thật đúng là trí thức quét rác a!”

Mấy người Tam thái thái nghe được tất cả đều dùng khăn che miệng cười. Cuối cùng, Chu thị lại nói: “Nam nhân trên thế gian này có người nào không ăn trộm thịt tanh đâu? Ví như mèo con nào có con nào không ăn cá đâu chứ?”

Tam thái thái liền tiếp lời nói: “Chu tỳ tỳ cũng không có thể nói như vậy, cũng tỳ như Nhị bá phụ nhà ta, cũng là người đọc sách, đây mới chính là quân tử đứng đắn đây này.” Lời nói nàng xoay chuyển: “Nhị bá mẫu, ngài nói đúng không?”

Trần Khánh là công tử bá phủ, lại là người đọc sách, sao mà giống Lục Thần đến thế?

Trong lời nói Chu thị có ý gì, Kỳ thị làm sao nghe không hiểu? Chẳng qua Kỳ thị cũng vô cùng tin tưởng trạng phu của mình, cũng không chịu khích bác của nàng chỉ thân nhiên nói: “Ta cùng với Toại An Bá phủ chưa bao giờ có lui tới, loại chuyện này không tiện bình luận.”

Chu thị nói: “Đều nói Nhị thái thái có tri thức hiểu lễ nghĩa, cẩn trọng đoan trang. Hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Tuy là ngữ điệu khen ngợi, cũng không phải không có ý châm chọc. Kỳ thị cũng không đề ý nài ta. Đám nhân vật này ở vòng quý phụ kinh thành đã sớm thanh danh bề bõ, mình cũng không cần đề ý.

Náo nhiệt một hồi, Mã thái thái nói: “Mấy vị thái thái đường xá xa xôi đến đây, chắc cũng mệt mỏi rồi, hay là trước đến tịnh phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Lúc này Kỳ thị như được đại xá, mang theo hai nữ nhi tiến vào tịnh phòng nghỉ ngơi. Mắt thấy sắp tới chính ngọ, có tiểu sa di bưng đồ ăn chay lên, đồ ăn chay của Gia Phúc tự chính là nhất tuyệt kinh sư, chẳng qua đám người Kỳ thị ăn ở trong miệng lại hoàn toàn không có mùi vị.

Dùng cơm xong, Kỳ thị kêu bọn nha hoàn mang hai vị tiểu thư đi xuống nghỉ trưa. Trong miếu bố trí thiện phòng cho mọi người rất nhiều, Lục Thanh Lam và tỷ tỷ Lục Thanh Nhân một gian. Cho tới trưa mọi người đều đi đường không ít, tất cả đều mệt mỏi, Lục Thanh Nhân nằm ở trên giường thiện phòng rất nhanh liền ngủ, Lục Thanh Lam cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, bọn nha hoàn thấy hai vị tiểu chủ từ buồn ngủ, lặng lẽ lui ra ngoài, nhẹ nhàng cài cửa phòng.

Đội bọn nha hoàn đi rồi, Lục Thanh Lam mở choàng mắt, hai mắt phát sáng kinh người, nàng nằm ở kia không nhúc nhích, nghe một lát thấy tỷ tỷ hô hấp đều đều, đúng là đã ngủ sâu, lúc này mới lặng lẽ xoay người, tới dưới cửa, hiện giờ ngày mùa hè nắng chói chang, cửa sổ nửa mở, người nàng nhỏ, thích hợp luôn ra vào.

Vì vậy nàng không chút nghĩ ngợi, liền từ trong cửa sổ trèo ra ngoài. Tam thái thái phen này nếu không phải có ý an bài, Chu thị kia, cộng thêm sự việc bị thăm từng phát sinh ở kiếp trước, làm cho Lục Thanh Lam không thể không liên tưởng đến phụ thân của mình.

Chẳng lẽ, phụ thân thật sự có ngoại thất? Vậy ngoại thất đó có phải là Lan di nương không?

Lục Thanh Lam vừa đau lòng vừa sốt ruột, nàng không biết làm thế nào tam phòng biết được chuyện này, nhưng có thể khẳng định Tam thái thái các nàng nhất định là đã biết cái gì đó. Cho nên lúc này mới chuẩn bị đi nghe lén góc tường một chút. Dù sao nàng tuổi còn nhỏ, cho dù bị bắt được, cũng có thể lấp liếm một câu tuổi nhỏ hồ nháo để thoát thân.

Thiện phòng của Gia Phúc tự thiết kế rất khác biệt, phía trước được ngăn cách thành từng tiểu viện, phía sau nhưng lại nối liền hợp thành một mạch. Lục Thanh Lam nhảy ra phía sau, phát hiện hậu viện bởi vì không thường xuyên quét dọn, cây cối cỏ dại mọc thành bụi, nếu đổi lại là những tiểu cô nương khác, sợ là không có can đảm đi lại chỗ này dưới loại tình huống này, Lục Thanh Lam cũng là hạng người to gan lớn mật, không biết sợ những thứ này.

Định hướng gian phòng của Tam thái thái, nàng nâng cao chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, lặng lẽ đi tới phía sau phòng của Tam thái thái, bởi vì mùa hạ nóng bức, phòng của Tam thái thái cũng mở cửa sau ra, trốn ở phía sau cửa sổ hết sức hoàn mỹ, ai cũng không thấy nàng.

Gia Phúc tự xây dựa vào núi, thiện tự chỗ này xây ở giữa sườn núi, mặt trên còn có một kiến trúc tên Bì Lô các, là chỗ chứa các sách kinh điển của Phật gia.

Giờ này khắc này, Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền đang mang theo thái giám thiếp thân Lý Thế ở chỗ này lật xem Kinh Phật. Khách quý phương trượng tiếp kiến trong miệng vị sư tiếp khách kia trước đó chính là hắn. Cửa sổ Bì Lô các mở ra, từ nơi này nhìn sang bên cạnh, vừa vặn có thể thấy tình huống trong hậu viện phía dưới thiện tự.

Tiêu Thiệu Huyền đang cầm một quyển Kinh Phật xem say sưa, nghe thấy Lý Thế bỗng nhiên “Ồ” một tiếng. “Điện hạ ngài mau đến xem!”

Thời điểm Tứ hoàng tử đọc sách ghét nhất là bị người khác quấy rầy, có chút không vui nói: “Chuyện gì?”

Lý Thế nhỏ giọng nói: “Điện hạ mau đến xem, hình như là Lục cô nương của Trường Hưng Hầu phủ.” Tiêu Thiệu Huyền đi đâu cũng đều mang theo hắn, hắn đương nhiên cũng nhận ra Lục Thanh Lam.

Tiêu Thiệu Huyền quả nhiên lập tức buông quyển sách, cất bước đi tới. Từ cửa sổ mở ra, theo phương hướng ngón tay Lý Thế nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong tháp thoáng cây cỏ, có một tiểu cô nương mặc quần áo tơ tằm màu đỏ, chải hai bím tóc thật dài đáng yêu, phía trên cột đoạn đai gấm màu sắc rực rỡ.

Nhân lực của Tiêu Thiệu Huyền vô cùng tốt, mặc dù cách khá xa, vẫn thấy rõ mặt của nàng, không phải Lục Thanh Lam thì ai?

Tiêu Thiệu Huyền nhất thời khó hiểu, hỏi: “Tiểu nha đầu này ở chỗ này làm cái gì?”

Lý Thế nói: “Nô tài vừa rồi nhìn thấy Lục cô nương từ trong một gian phòng trèo ra”, hắn chỉ vào gian phòng của Lục Thanh Lam giải thích: “Nô tài trộm xem, đại khái Lục cô nương đây là muốn. . . nghe lén?”

Lý Thế chẳng qua là cảm thấy vị Lục cô nương này thật đúng là khác người.

“A?” Khóe miệng của Tiêu Thiệu Huyền tràn ra một nụ cười, thân nhiên nói một tiếng: “Thứ vị, nha đầu kia làm việc luôn luôn đều là khác người là như thế.” Ngay từ đầu hắn tiếp cận Lục Thanh Lam là bởi vì Tiêu Thiệu Giác, hiện giờ, cũng đã từ từ sinh ra hứng thú với tiểu cô nương này.

Tiêu Thiệu Huyền ném kinh thư qua một bên, đi tới phía trước cửa sổ, Lý Thế vội vàng tránh chỗ cho chủ tử, hắn đi vào chỗ Lý Thế vừa rồi, ánh mắt liếc qua, vừa lúc có thể thấy đỉnh đầu của Lục Thanh Lam.

Lại nói Lục Thanh Lam đang định nghe một chút Tam thái thái, chợt nghe trên đầu truyền đến một trận thanh âm chim hót dễ nghe, Lục Thanh Lam ban đầu không để ý. Nàng nghĩ rừng núi phía sau, có chim cũng là bình thường.

Nào biết tiếng chim hót kia cuộn cuộn không dứt, thuy chung ở bên tai vang dội không thôi, nàng lúc này mới chấn động, quay đầu lại nhìn lại, nhìn thấy trong Bì Lô trên đỉnh đầu của mình, có một vị thiếu niên thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu xanh nhạt, chỉ tùy tiện dựa ở chỗ đó, còn có một cổ khí chất thanh quý phiêu dật đập vào mắt.

Lục Thanh Lam cũng nhận ra đó là Tiêu Thiệu Huyền. Kiếp trước nàng và Tiêu Thiệu Huyền sớm chiều bên nhau mười mấy năm, cũng không biết hắn còn có một khẩu kỹ xuất sắc như vậy.

Nàng vốn là cực độ chán ghét người nam nhân này, hôm nay dưới loại tình huống này, càng không muốn quan tâm đến hắn, vì vậy quay đầu làm như không nhìn thấy. Nào biết tiếng chim kia vang lên không để yên bên tai nàng, nàng tức giận quay đầu lại, ra dấu tay, ý là chuyện này không quan hệ đến người, người thích xía vào để làm gì, đừng có lại ở đây làm phiền bà cô này.

Tiêu Thiệu Huyền lần đầu gặp thấy như vậy. Tiểu nữ oa này làm chuyện sai bị bắt tại chỗ, lại còn khí định thần nhàn mặt không đổi sắc như vậy, cũng coi như là kỳ lạ quý hiếm rồi. Hắn cũng không khỏi nổi tính trẻ con, liền lắc đầu với Lục Thanh Lam. Sau đó chỉ chỉ vị trí mặt cổ nàng đứng, vờn hai cánh tay làm một cái động tác của rắn, sau đó vừa chỉ gian phòng của nàng. Ý là trong bụi cỏ có rắn, người vẫn là mau chạy về phòng nhanh đi.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới nửa đường xuất hiện một kẻ phá đám như vậy, giận đến mức một Phật xuất thế hai Phật thăng thiên. Nghĩ thầm kiếp trước Tứ hoàng tử cũng không phải là bà mẹ thích lo chuyện bao đồng như này à, hôm nay uống lộn thuốc ở đâu vậy? Sự tình quan hệ đến sinh tử mẫu thân, Lục Thanh Lam vội muốn chết, làm sao còn có tâm tư ở đó mà chơi đùa với hắn.

Không khỏi giận dữ, cũng không cần biết nhiều như vậy. Trước tiên dùng ánh mắt hung tợn trừng qua, lại dùng một ngón tay ở trên cổ ra dấu một cái động tác giết người, tiếp theo dùng khẩu hình nói ra: “Người bớt lo chuyện người khác đi!” Động tác liên tiếp này giống như nước chảy mây trôi, khoa tay múa chân lưu loát dị thường.

Nói xong quay đầu đi, cũng không quan tâm Tiêu Thiệu Huyền nữa, chuyên tâm nghe tiếng nói chuyện bên trong.

Tiêu Thiệu Huyền nhất thời bị gat ở một bên. Động tác liên tiếp vừa rồi của Lục Thanh Lam kỳ thật có chút vô lễ, nếu đổi lại là người khác, hắn đã sớm giận tím mặt, chẳng qua nàng ý tuổi còn nhỏ, làm động tác đe dọa này, hết lần này tới lần khác thêm vài phần ý vị đáng yêu.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận với nàng. Chẳng qua hắn cũng không đi, chỉ là dựa cạnh cửa sổ, ngược lại muốn nhìn tiểu cô nương này đến tốt cũng muốn làm cái gì.

Lục Thanh Lam không còn để ý Tiêu Thiệu Huyền nữa, để lỗ tai gần sát cửa sổ, cẩn thận nghe thanh âm trong phòng của Tam thái thái. Rất nhanh liền nghe được thanh âm của Tam thái thái: “. . . Đã an bài thỏa đáng chưa?”

Chỉ nghe thấy một thanh âm, hình như là Chu thị: “Người yên tâm đi, ta đã dựa theo phân phó của người, tất cả đều an bài thỏa đáng rồi, chỉ chờ tiện nhân kia. . . Nói đến đây, thanh âm Chu thị thấp xuống. Lục Thanh Lam gấp đến độ hận không thể bò cửa sổ đi vào, không biết làm sao, thanh âm bên trong quá thấp, nàng căn bản nghe không rõ.

Đội Chu thị nói xong, ngay sau đó trong phòng phát ra một trận tiếng cười, Lục Thanh Lam nghe ra trong phòng có Tam thái thái, Mã thị, Chu thị, Vương thị đều đang cười ở đây.

Mấy người bàn bạc một hồi, ngược lại lại nói đến phong hoa tuyết nguyệt*, Lục Thanh Lam nghe một hồi thấy không còn gì nữa, lúc này mới nhấc váy lẳng lẽ đi trở về.

(*) 风花雪月 [fēnghuāxuěyuè] phong hoa tuyết nguyệt (bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên) hay chỉ tình cảm nam nữ; tình yêu trai gái

Đội nàng đi đến phía dưới cửa sổ phòng mình, quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Thiệu Huyền còn tựa ở đó nhìn nàng, vì nguyên nhân không nghe được âm mưu của mấy người Tam thái thái, trong lòng thấy không thoải mái, liền hung ác trừng mắt liếc hắn một cái, không còn để ý đến hắn nữa, hết sức khéo léo lật người lên bệ cửa sổ, theo cửa sổ nửa mở chui đi vào. Tiêu Thiệu Huyền thấy cũng không nhìn thấy nửa tấm góc áo của tiểu nha đầu nữa, lúc này mới hài lòng đứng dậy.

Lại nói sau khi Lục Thanh Lam trở lại gian phòng của mình, thấy tỷ tỷ say sưa mộng đẹp, yên lòng, kéo chăn đắp ở trên người, rất nhanh cũng đi ngủ.

Chỉ mới ngủ gần nửa canh giờ, bọn nha hoàn liền đi vào đánh thức hai tỷ muội, sau khi thu thập một phen, mọi người đến trong viện tập hợp. Triệu thị đang cùng Phùng thị và Kỷ thị thương lượng: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta xuống núi đi.”

Mọi người không có dị nghị gì. Triệu thị lại mời: “Nhị tẩu, Chu tỷ tỷ, Vương tỷ tỷ cũng xuống núi cùng chúng ta đi?”

Mã thị, Chu thị tự nhiên đáp ứng. Lục Thanh Lam ở một bên lạnh nhạt nhìn, cũng không nói chuyện, chỉ chờ xem các nàng có thể có chiêu trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đánh Võ

Đoàn người chậm rãi đi tới sơn môn, đang muốn ra ngoài, liền thấy lão Phụng trượng của Gia Phúc tự phụng bồi một vị thiếu niên mặc cẩm bào đi tới. Mới chỉ thoáng nhìn, mọi người liền bị khí độ ưu nhã cao quý của thiếu niên cẩm bào cái kia làm cho khiếp sợ. Vương thị nhìn không được hỏi: “Ai vậy?”

Gia Phúc tự không phải chùa bình thường, có thể được lão Phụng trượng tương bồi hẳn là người có quyền cao chức trọng. Bình Lương Hầu phủ giao tế rất rộng, cũng biết lai lịch của Tứ hoàng tử. Mã thị liền nói: “Đây là Tứ hoàng tử. “Ánh mắt của nàng cũng dừng trên người Tiêu Thiểu Huyền không rời.

“Đây chính là Tứ hoàng tử ư?” Chu thị cũng nhìn không được lấp bắp kinh hãi, hạ giọng nói, “Nghe nói hắn cũng chỉ bình thường trong nhóm hoàng tử? Hôm nay không ngờ cũng xuất chúng như vậy, long tử phụng tôn quả nhiên không giống người phàm. . .”

Mã thị cũng gật đầu nói: “Ai nói không phải đâu. Long tử phụng chảy huyết mạch của Thiên gia khác người bình thường a. Cũng không biết tương lai, ai hữu phúc khí, có thể làm Vương Phi của các hoàng tử. . .”

Đội phụng trượng đại sư phụng bồi Tứ hoàng tử từ đi tới, mọi người tránh sang một bên rồi rít thì lễ, Tiêu Thiểu Huyền chỉ là gật đầu chào hỏi, cũng không nói nhiều. Lấy địa vị của hắn, như thế cũng không phải là thất lễ, huống chi tất cả mọi người đều là nữ quyến, cho nên cũng không ai dám so đo cùng hắn.

Ánh mắt mọi người vẫn tập trung trên người hắn, cho đến khi hắn đi tới dưới sơn môn, mới chợt xoay người, nhìn về phía mọi người, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Mọi người đều là ngẩn ra, không biết có ý nghĩa gì. Chỉ có trong lòng Lục Thanh Lam biết rõ, Tiêu Thiểu Huyền là cười cho nàng xem.

Cho đến khi hắn gờ roi lên ngựa đi, mọi người mới lại trở lại linh hoạt lần nữa, trong lúc nhất thời lú lú nghị luận về các vị hoàng tử. Nhưng không ý thức được thời khắc vừa mới rồi, khí tràng cường đại kia đều đã ảnh hưởng đến mỗi người ở đây.

Mọi người lên xe ngựa ngoài sơn môn. Hối hả đi xuống chân núi, đội xuống dưới Bảo Châu Phong, khoảng cách kinh sư hơn mười dặm lộ trình. Đi không đến một hai dặm đường, Triệu thị liền nói mình khát nước. Chu thị nói: “Ta có một điền trang, ở ngay tại phía dưới Bảo Châu Phong, cách nơi này một hai dặm lộ trình, hiện giờ thời gian còn sớm, các vị không ngại thì theo ta đến điền trang uống miếng nước có được không?”

Làm bộ như vậy làm sao thoát khỏi ánh mắt của Lục Thanh Lam, nàng chỉ cười lạnh trong lòng. Lại nói với Kỷ thị: “Mẫu thân, ta cũng có chút khát nước rồi, chúng ta đi đi.” Ngăn không bằng phòng, cho dù Lục Thần thật sự nuôi ngoại thất ở bên ngoài, sớm vén vết sẹo này ra, cũng tốt hơn nhiều.

Huống hồ nhìn bộ dạng như vậy, những người này hẳn đã sớm biết gì đó. Tránh né cũng không có chút tác dụng nào.

Kỷ thị và Lục Thần vợ chồng nhiều năm, vô cùng tín nhiệm nhân phẩm của hắn, huống chi mới một hai tháng trước, Lục Thần còn viết phân chứng thư, bây giờ còn đang trong tay Lục Thanh Lam. Đối với Kỷ thị mà nói, ở trong tay Lục Thanh Lam và ở trong tay nàng đều giống nhau.

Thân ngay không sợ bóng tà*, Kỷ thị cảm thấy tự mình không có gì phải sợ, cho nên nàng không chút do dự liền đáp ứng.

(*) Cây thẳng thì không sợ bóng bị nghiêng, ý như câu “cây ngay không sợ chết đứng”.

Vì vậy mọi người đi theo xe ngựa của Chu thị đi tới điền trang của nàng. Điền trang là của hồi môn, phạm vi trong vòng ba bốn dặm, không tính là quá lớn, bên ngoài điền trang có một dòng sông nhỏ rất thanh tịnh. Trong trang có mười mấy hộ hạ nhân ở đây quản lý, trồng chút ít trái cây rau quả, Chu thị trước tiên phái người đi thông báo, trang đầu* đã mang theo toàn bộ nhân khẩu của điền trang tụ tập tới rồi cửa xếp thành hàng nghênh đón.

(*) người đứng đầu điền trang

Xe ngựa tới quá nhiều, nhất thời không cách nào tiến vào điền trang toàn bộ, Chu thị liền mời mọi người xuống xe ngựa ở bên ngoài điền trang. Mọi người xuống xe, Tam thái thái bỗng nhiên chỉ vào một điền trang bên cạnh nói: “Chu tỷ tỷ, nơi này chỉ cách với người một con sông nhỏ, đối diện là điền trang nhà ai vậy?”

Chu thị cười nói: “Lúc trước, đây là điền trang của nhà Tri Phủ Thiên Châu Triệu Thân, về sau Triệu Thân kia đắc tội chấp bút thái giám Hạ Tùng, bị Hạ Tùng thiết kế hãm hại, mất mạng, nam tử trong nhà đều bị lưu đầy, gia sản cũng bị tịch thu sung công, bị ty trong nội cung bán, hiện giờ là ai người mua ta cũng không biết. . .”

Đang nói, Triệu thị bỗng nhiên “ồ” một tiếng, chỉ vào một con tuần mã buộc trên đá trước cửa điền trang đối diện nói: “Nhị bá mẫu, nếu ta không nhìn lầm, kia hình như là ngựa của Nhị bá.”

Kỷ thị cũng cả kinh, không nghĩ tới trượng phu thật sự ở chỗ này. Nhất thời sắc mặt tái nhợt, không nói gì.

Lục Thanh Lam và tỷ tỷ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có một tia kinh dị. Phụ thân không ở Đông Sơn thư viện đọc sách, chạy đến điền trang người khác thật sao?

Chu thị giả vờ tròn to hai mắt: “Không thể nào? Theo ta được biết, điện trang đối diện ngoại trừ vài hộ tá điền, gần đây chuyển đến một vị nương tử trẻ tuổi chưa đến đôi mươi! Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì. . .” Lời nàng còn chưa dứt, thế nhưng ai cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì gặp vị tiểu nương tử này hay sao?

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đây là đang nuôi ngoại thất nơi này?

Lời nói của Chu thị mặc dù còn chưa nói hết, nhưng ý tứ trong lời nói kia, không ai ở đây không hiểu. Kỷ thị còn chưa nói chuyện, Lục Thanh Nhân đã mở miệng trước: “Chuyện này liên quan đến danh dự của gia phụ, kính xin ngài phát ngôn cẩn thận.” Lục Thanh Nhân trong đám bọn tỷ muội Hầu phủ cực kỳ xuất chúng, không những bởi vì nàng rất xinh đẹp, mà trọng yếu hơn là nàng có một loại tính cách đoan trang dịu dàng của đại gia khuê tú.

Ngay cả nàng cũng có thể nói ra như vậy, có thể thấy được nàng thật sự nổi cáu rồi.

Chu thị cười nói: “Tam cô nương đừng vội, ta chẳng qua cũng chỉ nói thế, nói đến chỗ này, cũng không phải sao, chúng ta vào điện trang xem chút liền biết.”

Nói xong nhìn Kỷ thị một cái: “Nhị thái thái, ý của ngài thì sao?”

Kỷ thị trầm giọng nói: “Chu tỷ tỷ muốn làm sao để nhìn?”

Chu thị chỉ vào một kiến trúc ba tầng cao nhất trong trang nói: “Kia là tòa tầng thư lâu nhỏ ta sai người xây dựng, có thể lên cao nhìn qua đó, đứng ở tầng thứ ba cao nhất, có thể thấy phạm vi vài dặm phụ cận quanh đây, Lục Nhị gia có ở điện trang đối diện đó hay không, chúng ta đi vào nhìn liền biết.”

Lục Thanh Nhân lời kéo xiêm y của Kỷ thị nói: “Nương, chúng ta vẫn nên đi đi thôi?”

Lục Thanh Lam cũng nhìn mẫu thân.

Sắc mặt Kỷ thị trắng bệch, do dự một lát, cuối cùng nói: “Là họa thì tránh không khỏi, chúng ta đi vào.” Bất luận như thế nào, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn một lần mới có thể an lòng.

Trong mấy vị thái thái ngoại trừ Phùng thị thần sắc lúng túng, không muốn xem náo nhiệt này, mấy vị còn lại tất cả đều là vẻ mặt hưng phấn và kích động. Triệu thị quay mặt qua chỗ khác, che dấu vẻ mặt hưng phấn vui sướng khi người gặp họa, đại thù được báo và mưu kế đã đạt được. Lục Thanh Lam lại đem cát vào đáy mắt.

Trong lòng Lục Thanh Lam phẫn nộ, chẳng lẽ kiếp trước mẫu thân cũng phát hiện phụ thân và Lan di nương như vậy, những người ở đây cũng là đều là đồng lõa hại chết mẫu thân, trong lòng đã âm thầm nhớ kỹ từng người các nàng. Tương lai có cơ hội, sẽ trả thù trở về gấp bội.

Được sự đồng ý của Kỷ thị, đoàn người liền theo Chu thị đi đến tầng thư lâu của nàng. Tầng thư lâu kết cấu là toàn bằng gỗ, mỗi một tầng tầng cao chừng 4 thước*, lầu ba bốn phía đều có cửa sổ, quả nhiên thu hết vào mắt nhìn một cái không sót gì tình hình trong vòng vài dặm phụ cận.

(*) 1 thước (1 xích, tchì) = 10 tấc = 0,33 m

Chu thị sai người mở cửa sổ, nhìn về phía điện trang đối diện, nhìn xung quanh, nhưng làm sao có bóng dáng của Lục Thần. Kỷ thị hơi thả lỏng tâm.

Phùng thị vội nói: “Như thế thì tốt rồi, sợ là chư vị nhìn lầm rồi a.”

Chu thị trong lòng đã có dự tính: “Có thể là vào nhà, chúng ta chỉ cần chờ ở đây một chốc, Lục Nhị gia chắc chắn phải đi ra. . .” đang nói thì Mã thị hưng phấn hô một tiếng: “Có người đi ra. . .”

Liền thấy Lục Thần mặc một thân trường bào thanh trúc tuần dật tiêu sái từ trong một gian phòng đối diện đi ra, gã sai vặt Quan Ngôn đi theo sau lưng hắn.

Tam thái thái và đám người Chu thị liếc nhau một cái, khó nén hưng phấn trong mắt, dựa theo bố cục kiến tạo của phòng xá, phòng Lục Thần vào vừa kia, chính là chỗ ở của chủ nhân điện trang, điện trang này cũng không phải là sản nghiệp của Hầu phủ, Lục Thần nuôi dưỡng ngoại thất bên ngoài cơ hồ là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi.

Lục Thanh Lam giận đến nắm chặt hai nắm đấm. Nam nhân quả nhiên đều là động vật không quản được nửa người dưới, phụ thân rõ ràng đã tự viết cho nàng giấy cam đoan, lại còn không nhận được đi ra bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt. Chỉ đáng thương mẫu thân đối với hắn thủy chung không dòi.

Lúc quay đầu nhìn lại mẫu thân, chỉ thấy sắc mặt mẫu thân trắng bệch, thân thể lung lay động, thiếu chút nữa ngã xuống. Nhờ có Lục Thanh Nhân đưa tay giúp nàng một phen, mới đứng vững được.

Lúc này trò hay vừa mới bắt đầu, giây lát sau từ trong phòng chạy ra một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi. Mặc trên người áo tang vải thô, hết sức trắng trong thuần khiết, đầu tóc mặc dù chỉnh tề, nhưng không đeo bất kỳ trâm hoàn (cài tóc) gì. Cô gái này có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp thon gọn, mặc dù không đến mức nhan sắc xinh đẹp, nhưng yếu kiều ôn nhu, một đôi mắt to như sương mù mịt mờ, giống như chứa đựng hai vũng nước trong suốt.

Cho dù các nữ nhân nhìn cũng muốn sinh ra ba phần thương tiếc, huống chi là nam nhân?

Lục Thanh Lam như gặp phải sét đánh!

Quả nhiên chính là “Lan di nương” kiếp trước hại chết mẫu thân. Lục Thanh Lam hận không thể xông lên lập tức giết chết kẻ dụ dỗ làm hại bản thân kiếp trước tan cửa nát nhà.

Chỉ nghe thấy Mã thị kinh hô một tiếng nói: “Nhìn trang phục của tiểu nương tử này, ăn mặc trắng trong thuần khiết như vậy, lại là áo tang vải thô chẳng lẽ lại... còn đang trong hiếu kỳ?”

Không ai nói tiếp. Nếu bao nuôi ngoại thất chỉ coi là vấn đề đạo đức, nhưng thông dâm cùng nữ nhân đang thù hằn như vậy, lại là vấn đề nguyên tắc, dựa theo luật lệ Đại Tề, đó là liên quan đến luật lệ xúc phạm, phải cách công danh.

“Gia, gia! Người chờ ta một chút, chờ ta một chút!” Nàng kia ở phía sau hoảng sợ kêu, thanh âm thê oán buồn bã uyển chuyển. Lục Thần lại giống như là không nghe được, bước chân càng lớn, đi càng nhanh hơn.

Thấy Lục Thần càng chạy càng xa, nàng kia đột nhiên trượt chân, ngã lăn trên đất, rú rít khóc ồ lên.

Lục Thanh Lam thấy vậy toàn thân đều nổi lên một tầng da gà, trong lòng điên cuồng ói, ngay cả ngã cũng “tư thế yêu kiều yếu ớt xinh đẹp” như thế, vị “Lan di nương” này nếu không làm làm thiếp cho người ta, thật đúng là đáng tiếc cho dị bẩm trời sinh ngày này.

Thân mình Lục Thần hơi dừng lại, cũng mềm lòng, do dự một chút, mới quay đầu trở lại. Đưa tay kéo Triệu Huệ Lan lên.

Triệu Huệ Lan nhân tiện kéo vạt áo của Lục Thần lại. Nàng nâng lên đôi mắt ngấn lệ, dịu dàng nhìn về phía Lục Thần: “Từ khi phụ thân đi, thế nhân đều có thể chà đạp khi nhục Huệ Lan. Huệ Lan kính trọng nhân phẩm của gia, không nghĩ tới gia lại là người như vậy! Huệ Lan đã đem trong sạch cho gia, chẳng lẽ gia định bỏ đi như vậy, vứt bỏ Huệ Lan một mình chỗ trước không đến thôn sau không đến trọ hay sao?”

Lục Thần bất đắc dĩ nói: “Triệu cô nương, Lục Thần ta nam nhi bảy thước, chuyện tình đã làm sẽ không chối bỏ, chẳng qua là sự tình đột nhiên xảy ra, tâm tư ta nhất thời rối loạn, không biết nên làm thế nào cho phải, ngoại cũng nên cho ta chút thời gian!”

Triệu Huệ Lan vẫn là không chịu buông tay, “Vậy gia chuẩn bị lúc nào thì trả lời thuyết phục cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Khổ Sở

Lục Thần thở dài một tiếng nói: “Xảy ra chuyện này, ta cũng không biết phải làm như thế nào? Chỉ là ta năm nay đã ba mươi, sớm đã cưới vợ, hơn nữa còn sinh một nam hai nữ, ta từng thề nguyện, đời này kiếp này chỉ bên cạnh một người là thế tử mà sống, tuyệt đối không nạp thiếp.”

Hắn khó khăn nói ra: “Nếu tại hạ toàn lực tìm cho cô nương một nam tử đáng giá để phó thác, lại cho cô nương một phần đồ cưới hậu hĩnh, kiến cô nương nở mày nở mặt mà lập gia đình, làm thế tử chính thất, nửa đời sau áo cơm không lo, cô nương thấy vậy tốt chứ?”

Vốn Triệu Huệ Lan quyến rũ Lục Thần là do bị người giật dây, cũng không phải là mong muốn nàng ta. Thế nhưng đoạn thời gian này tiếp xúc cùng hắn, phát hiện hắn chẳng những trẻ tuổi anh tuấn phong độ cử chỉ nhanh nhẹn, càng thêm có tấm lòng chân thành, đối xử mọi người nhiệt tình thân mật, huông hồ nàng cũng nghe ngóng được, vợ Lục Thần là Kỷ thị xuất thân đại tộc phía nam, đối với hạ nhân cực kỳ khoan dung, cũng không phải người là hà khắc cay độc. Nghĩ đến cho dù gả vào nhị phòng làm di nương, như vậy chủ mẫu cũng dễ ứng phó hơn nhiều. Huông chỉ nữ tử cứng cỏi không chịu cúi đầu như nàng, nghĩ đến cũng không đến mức làm khó nàng.

Huông chỉ Trường Hưng Hầu phủ là nhà đại phú đại quý, cho dù là một di nương, còn hơn nương tử chính thất của dân chúng thấp cổ bé họng, chẳng biết phú quý gấp bao nhiêu lần. Phụ thân nàng đắc tội yêm nhĩ*, bị hại chết trong thiên lao Đông Hán, nam tử trưởng thành toàn gia tất cả đều bị lưu đày Lĩnh Nam, mấy ngày nay nàng khôn cùng, nếm trải nỗi khổ nhân gian, hiện giờ thật vất vả leo lên cành cây cao Lục Thần này, cho dù làm di nương nàng cũng nguyện ý một trăm lần, nàng làm sao cam lòng thả hắn đi?

(*) 阉 Yêm: hoạn quan

Triệu Huệ Lan khóc không ra tiếng: “Ngày đó gia cùng Huệ Lan cùng một phòng nằm một giường, da thịt thân cận, Huệ Lan thân là vãn anh chưa gả, cũng đã làm mấy cái này, làm sao còn có mặt mũi tái giá làm vợ người ta? Huệ Lan cũng không có niệm tưởng khác, chỉ mong làm nô tỳ, cả đời hầu hạ gia cùng phu nhân. Nếu gia ghét bỏ Huệ Lan là con gái tội thân, không muốn thu nhận Huệ Lan, Huệ Lan không dám oán hận gia, chỉ là hiện giờ Huệ Lan nghèo túng đến bước này, lại mất đi sự trong sạch, còn có mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa?”

Nói xong nàng chột đứng dậy, nơi hai người đang nói chuyện có một cột đá, Triệu Huệ Lan ra vẻ đâm đầu vào tấm bia đá kia. Lục Thần bị dọa nhảy dựng, vội vàng ôm lấy nàng, cả kinh nói: “Triệu cô nương, ngàn vạn lần chớ làm chuyện điên rồ!”

Triệu Huệ Lan thừa thế lăn một vòng rơi vào trong ngực Lục Thần, ôm eo hắn, buồn bã nói: “Gia nếu đã không muốn thu nhận Huệ Lan, vì sao còn muốn

ngăn Huệ Lan, không để cho ta đi cứu tuyền làm bạn với anh linh của phụ thân.”

Phụ thân của nàng Tri Phủ Thiên Châu Triệu Bình bị chết oan trong Đông Hán, nhưng cũng vì vậy mà đã lấy được danh vọng rất lớn trong sĩ lâm. Nàng nhắc tới như vậy, Lục Thần lại càng cảm thấy xấu hổ. “Thôi thôi a! Chuyện này dù sao vẫn là do tại hạ mạo phạm cô nương, ta tự sẽ cho cô nương một công đạo. Nhưng Triệu cô nương cho ta chút thời gian, để cho ta báo cáo cha mẹ, sẽ thương lượng cùng thê tử kỹ càng một phen. Ta bây giờ liền ước định với cô nương, nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng, ta sẽ tự phái người tới điền trang đón cô nương vào Hầu phủ. Cô nương, ý của cô nương như thế nào?”

Triệu Huệ Lan cũng biết đạo lý dừng lại đúng lúc. Nàng cũng hiểu được, hiện tại lòng Lục Thần tràn đầy áy náy, lúc này mới đáp ứng nài nỉ làm thiếp, nếu gấp gáp, vạn nhất lại có thay đổi gì vậy cũng thì phiền toái. Huống chi tiểu thiếp muốn vào cửa, nếu không được chủ mẫu gật đầu, đó căn bản là chuyện không khả năng.

Lúc này Triệu Huệ Lan mới nói: “Nếu như thế, ta nghe theo an bài của gia là được.”

Lục Thần lúc này mới được giải thoát, chạy trốn chết rồi đi.

Trên Tầng thư lâu, ánh mắt của mấy vị thái thái dừng ở trên người Kỷ thị. Mọi người mặc dù không nghe thấy đoạn đối thoại của Lục Thần và Triệu Huệ Lan, nhưng nhìn thấy rõ ràng hai người dây dưa với nhau, thậm chí Triệu Huệ Lan còn lao vào trong lòng của Lục Thần, Lục Thần ôm eo của nàng, bởi vậy quan hệ của hai người đã là không nói đã tỏ.

Vương thị giả vờ quan tâm nói: “Lục Nhị thái thái, người không sao chứ, nhìn sắc mặt ngài cũng không được tốt lắm!” Mấy người thấy vẻ mặt của Kỷ thị như tang chết mẹ, tất cả đều hết sức sung sướng. Phải biết rằng mấy người các nàng, nam nhân của người nào không có bốn năm sáu bảy phòng đi nương, ngay cả nhà có ít đi nương nhất là Vương thị, trọng phu cũng nạp bốn phòng tiểu thiếp, còn là bởi vì Nghiễm Ân phủ giờ đã rộng ruột, cung ứng không nổi sự tiêu xài xa hoa lãng phí của con cháu.

Thường ngày thấy Lục Thần và Kỷ thị gần bó như một người. Kỷ thị sắp ba mươi, Lục Thần đối với nàng vẫn như châu như bảo, trong phòng đừng nói là đi nương, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, đều là công tử Công Hầu bá phủ, trong lòng mấy vị thái thái đã sớm ghen tị đến điên rồi. Thấy Lục Thần nuôi ngoại thất ở bên ngoài, các nàng chỉ thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi thôi.

Kỷ thị giống như là bị người liên tiếp cho vài bạt tai trước mặt mọi người, lại càng đau đớn xấu hổ. Nhưng còn phải kiên trì, nói một câu: “Ta không sao!”

Con người Mã thị đảo một vòng, xúi giục nói: “Nếu vừa may bắt gặp, Lục Nhị thái thái không ngại gặp vị tiểu nương tử này một lần!” Thật sự là xem cuộc vui không sợ bàn cao.

Kỷ thị mặc dù cảm thấy tức giận, nhưng cũng không muốn lại để cho mấy người này xem náo nhiệt của mình. Vì vậy nói: “Không cần! Hôm nay ta cũng vậy mệt mỏi, liền không quấy rầy Chu tỷ nữa.”

Mọi người được xem một hồi tuồng như vậy, tất cả đều hài lòng, nhất thời rồi rút cáo từ.

Kỷ thị mang theo hai tỷ muội Lục Thanh Lam ngồi lên xe ngựa. Lục Thanh Nhân đuổi tay nắm chặt tay Kỷ thị, có chút lo lắng nói: “Mẫu thân, người không có chuyện gì chứ?”

Kỷ thị thấy hai nữ nhi đều nhìn mình không chớp mắt, trong mắt tràn đầy lo lắng, có chút hối hận không nên làm nữ nhi nhìn thấy chuyện nhơ bẩn như vậy, miễn cưỡng cười nói: “Các người đừng lo lắng, ta không sao!”

Lục Thanh Lam lại âm thầm lo lắng. Trong khoảng thời gian này nàng quan sát, mẫu thân mặc dù biểu hiện ôn hoà, kỳ thật rất là kiêu ngạo can trường, tính tình của Lục Thanh Lam cũng cương liệt đến như vậy, trên cơ bản là di truyền từ Kỷ thị. Nếu nàng khóc hai tiếng hoặc là bộc phát tính tình một trận, Lục Thanh Lam cũng có thể yên tâm một chút.

Lục Thần rời khỏi điền trang, mang theo Quan Ngôn cười ngựa trở lại Hầu phủ. Nhớ tới thê tử, nhất thời lại có chút e sợ, không dám vào phủ.

Quan Ngôn hỏi: “Gia, chúng ta không đi vào sao?”

Lục Thần quay đầu ngựa nói: “Đi, chúng ta đi tìm Mậu Chương đi uống rượu.” Mậu Chương tự là Trâu Minh là hảo hữu của hắn, hắn là con trai trưởng của Cảnh Dương Hầu phủ, cùng nhau lớn lên với Lục Thần, coi như là kết giao nhỏ. Hắn không giống Lục Thần đi con đường khoa cử, vô công rồi nghề. Hiện giờ cuộc sống trôi qua hết sức thoải mái.

Trâu Minh gặp Lục Thần không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu tử ngươi tại sao lại đến đây? Mỗi lần ta tìm ngươi uống rượu ngươi đều một mực từ chối, luôn lấy đệ muội qua loa tắc trách với ta, gần đây làm sao vậy? Đệ muội mặc kệ ngươi rồi à?” Lúc trước đều là Trâu Minh đi tìm Lục Thần, Lục Thần một mực từ chối. Mấy ngày nay vừa vặn trái ngược, Lục Thần liên tiếp bảy tám ngày, mỗi ngày đều tìm hắn đi tửu quán.

Lục Thần nói: “Uống rượu uống rượu, tại sao nói nhảm nhiều như vậy.”

Trâu Minh đang đưa ly rượu vỗ ngực nói: “Ta đã sớm đã nhìn ra. Tiểu tử ngươi có phải là gặp việc gì khó khăn không? Nếu cần dùng tới huynh đệ, ngươi cứ việc nói một câu. Trâu Mậu Chương ta có thể giúp tuyệt đối sẽ không khước từ.”

Lục Thần nói: “Hải nhi của ta trai gái song toàn, ăn uống không lo, có thể có chuyện phiền lòng gì?”

“Thôi được rồi?” Trâu Minh nâng quai hàm cười nói: “Tiểu tử ngươi nói cũng phải, lão tử ngươi cũng chịu như vậy, ngươi muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có thể có cái gì gây khó dễ. Nếu là chuyện trong quan trường, ngươi còn có đại ca khôn khéo như vậy, nói đến nói đi, cũng chỉ có chuyện của nữ nhân?”

Nói đến đây ánh mắt Trâu Minh sáng lên: “Tiểu tử ngươi chẳng lẽ là nhìn trúng nữ nhân nào sao? Được a, huynh đệ ngươi rút cuộc cũng thông suốt! Chẳng lẽ là ngươi nhìn trúng nữ nhân nào, đệ muội không cho ngươi nạp vào cửa sao?”

Lục Thần bị hấn đoán trúng, sắc mặt đỏ bừng: “Ngươi nói bậy bạ gì đó? Nữ nhân cái gì đấy!”

“Ngươi đừng giả bộ.” Trâu Minh nói: “Ai không biết rằng vị phu nhân kia nhà ngươi lợi hại, nhiều năm như vậy ngươi cũng chỉ bên cạnh một người là đệ muội. Thiết thời cho ngươi vậy cũng có thể nhận được.”

Lục Thần nói: “Đó là ta tự nguyện!”

Trâu Minh truyền thụ kinh nghiệm: “Được được được! Tiểu tử ngươi lợi hại, ta cũng vậy không có nói gì. Ta liền nói thêm một câu: Không thánh nhân cũng nói ‘duy chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi’! Ngươi nhìn ta xem, trong nhà của ta có bốn phòng tiểu thiếp, hai thông phòng. Chị dâu ngươi ngay từ đầu cũng không đồng ý để cho người mới vào cửa, nháo với ta a, ta mặc kệ nàng gần nửa năm, một lần cũng không đi đến phòng của nàng. . . Ngươi xem hiện tại, nào dám nói ra nửa chữ ‘không’ với chuyện nạp thiếp của ta. Nữ nhân a, ngươi không thể nuông chiều các nàng.”

Lục Thần cười nhạo nói: “Được rồi, chút chuyện thói nát của ngươi ta còn không biết sao? Trong hậu viện của mình bao nhiêu rắc rối không chưa dứt đầu, ngược lại còn đến dạy ta.” Trâu Minh ái thiếp diệt thế đều là chuyện nổi danh kinh thành, càng âm ỉ về sau thiếu chút nữa bỏ cả chính thất, hiện giờ hai vợ chồng đã đường ai nấy đi. Bởi vì như thế, Kỳ thị mới không muốn tương phu lui tới nhiều với Trâu Minh.

“Tình huống của ta không giống với ngươi. A Hành đối với ta tình thâm. . .” Lục Thần thì thầm nói, nghĩ đến thế tử ở nhà vất vả, mình lại làm ra chuyện có lỗi với nàng, chỉ cảm thấy lòng như đao cắt. “Cho dù thật sự có chuyện gì, cũng không phải là lỗi của nàng, mà là Lục Vạn Hòa ta có lỗi với nàng!”

**

Kỳ thị trở lại Thúy Phong uyển, để cho hai nữ hài đều trở về tiểu viện riêng của mình rửa mặt nghỉ ngơi. Nàng lập tức phân phó Lục Ngạc nói: “Ngươi đến phía trước xem một chút xem, Nhị lão gia trở về chưa?”

Lục Ngạc bị lưu trong phủ giữ cửa, cũng không biết chuyện đã xảy ra hôm nay, đi thư phòng ở tiền viện dạo qua một vòng, trở về bẩm báo nói: “Nhị lão gia còn chưa trở về.”

Kỳ thị nghe xong nhẹ gạt đầu, kêu nàng đi xuống. Tựa như không có chuyện gì kêu quản gia nương tử tiếp tục xử lý gia vụ.

Lục Thanh Lam thu thập xong xuôi đi tới chính phòng, thấy Kỳ thị đang cùng vài ma ma ở đây thương lượng điền trang của hồi môn năm nay trông cái gì thì tốt. Nàng thấy càng lo lắng hơn, nàng sợ Kỳ thị gặp chuyện không may, âm ỉ không chịu trở về tiểu viện của mình, muốn ngủ sau vách ngăn. Kỳ thị cũng để tùy nàng.

Đến canh hai, Lục Thần uống đến say khướt trở về. Kỳ thị vẫn ôn nhu tỷ mĩ hầu hạ hấn tắm rửa thay quần áo như thường ngày, hai người nằm trên giường. Kỳ thị đột nhiên nói: “Lão gia gần đây có chuyện gì sao? Ngày nào cũng uống rượu đến giờ này.”

Lục Thanh Lam ở sau vách ngăn nghe được rõ ràng, biết Kỳ thị là đang cho Lục Thần cơ hội, để cho hấn tự mình nói ra chuyện này, nàng thật muốn nhảy ra nhắc tỉnh Lục Thần mau cúi đầu nhận sai, hai người nếu có thể thương lượng xử lý chuyện này, sự tình cũng sẽ không phát triển đến hồng bét như vậy.

Lục Thần lại chốt dạ nói: “Ta có thể có chuyện gì, có chuyện gì ta không thương lượng cùng nàng chứ! Thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ sớm đi, ngày mai trong thư viện còn có kỳ thi tháng.”

Kỳ thị “a” Một tiếng, ngay cả Lục Thanh Lam cũng nghe ra nòng đậm thất vọng trong giọng nói của nàng. Lục Thần liền thổi đèn, sau một lúc lâu, Kỳ thị lại nói: “Vạn Hòa, chẳng lẽ chàng thật sự không có cái gì muốn nói cho ta sao? Chỉ cần chàng thẳng thắn chân thành, bất luận là cái gì, ta cũng có thể tha thứ cho chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khổ Sở (2)

Trả lời nàng, cũng chỉ có tiếng hít thở đều đều rất nhỏ của Lục Thần. Trong lòng hấn buồn khổ, lại bị Trâu Minh rót không ít rượu, gần như dính lấy gối liền ngủ mất rồi.

Kỷ thị khê thờ dài một tiếng, ánh mắt xuyên qua tầng tầng thời gian, dừng ở thời điểm không biết tên.

Lục Thanh Lam bỗng nhiên có một loại xúc động rất muốn khóc. Tình cảm mẫu thân đối với phụ thân rốt cuộc là loại tình cảm như thế nào, hiện tại nàng rốt cuộc có chút hiểu rõ.

Sáng ngày thứ hai Kỷ thị không nói lại chủ đề tối hôm qua, hầu hạ Lục Thần dùng xong điểm tâm, tiễn hân đi Đông Sơn thư viện thi kỳ thi tháng. Sau đó giống như thường ngày ở tiểu thư phòng dạy Lục Thanh Lam viết chữ. Trong lòng Lục Thanh Lam âm thầm lo lắng, chuyện Triệu Huệ Lan, phải sớm giải quyết mới được, nếu không đặt đó mặc cho nó lên men, tương lai rất có thể sẽ trở nên không thể cứu vãn được nữa.

Năm Triệu Huệ Lan trong tay, mới có thể tiến có thể công lui có thể thủ!

Lục Thanh Lam quyết định nhắc nhở mẫu thân một chút, thừa dịp lúc nghỉ ngơi, nàng hồn nhiên nói: “Mẫu thân, tiểu nương tử ngày hôm qua, rốt cuộc có quan hệ như thế nào với phụ thân vậy? Nàng một mình sống ở điền trang, sẽ không sợ có người xấu làm gì nàng sao?”

Kỷ thị đột nhiên chấn động. Từ ngày hôm qua, nàng tuy mặt ngoài bình tĩnh, trên thực tế sớm đã mất chừng mực. Năm đó lúc nàng mới gả vào Trường Hưng Hầu phủ, bên cạnh Lục Thần oanh oanh yến yến, có mấy người nữ nhân, lúc ấy nàng cũng không cảm thấy gì. Thời đại này tam thê tứ thiếp rất nhiều, thế gia vọng tộc nhà nào không có vài phòng di nương ngược lại không phải chuyện tình bình thường. Nhưng nay lớn tuổi, hài tử đã có ba rồi, làm sao lại còn sĩ diện cái lão nữa chứ!

Từ khi nào thì bắt đầu, nàng đối với Lục Thần tình thâm đến vậy, đã không chấp nhận được nữ nhân khác nhúng chàm?

Lời nói của nữ nhi nhắc nhở nàng. Triệu Huệ Lan sống ở điền trang chính là một quả thuốc nổ. Không nói đến, Lục Thần nuôi ngoại thất ở bên ngoài, riêng là cái này đã có thể sẽ khiến hân có tiếng xấu trong sĩ lâm, huống chi nàng kia còn có thể đang trong hiếu kỳ, nếu là như vậy, cử nghiệp của Lục Thần cũng không xong rồi.

Đó là chuyện thứ nhất.

Nếu để Triệu Huệ Lan vẫn ngốc tại đó, ai biết Lục Thần cùng nàng phát triển đến một bước nào rồi? Vạn nhất hai người không mai mối quan hệ bất chính sinh ra hài tử, vậy vấn đề thì càng náo quá độ rồi.

Đó là chuyện thứ hai.

Hôm qua phát hiện “gian – tình” của Lục Thần, cũng không chỉ một mình nàng, nhiều phu nhân cũng biết như vậy, không biết theo dõi ở bên ngoài như thế nào, chỉ có đem Triệu Huệ Lan bắt đến tay, mới có thể tìm cách bình ổn nội đôn, không đến mức ảnh hưởng đến cử nghiệp của Lục Thần và thanh danh của Trường Hưng Hầu phủ. Huống chi, chuyện hôm qua, rõ ràng cho thấy Tam phu nhân cố ý an bài, nếu nàng còn muốn động tâm tư gì vào chuyện này, cũng nhất định phải thông qua Triệu Huệ Lan.

Đó là chuyện thứ ba.

Vừa nghĩ như vậy, Triệu Huệ Lan là nhất định phải đón trở về, đặt ở dưới mí mắt. Mấy đạo lý này thật ra nàng cũng hiểu được. Nhưng nếu cứ như vậy, nàng và Lục Thần trong lúc đó sẽ thấy không còn đường cứu vãn nữa, nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Cảnh ma ma hôm qua cũng ở hiện trường, đã sớm muốn góp lời với Kỷ thị rồi. Vội la lên: “Phu nhân phải sớm quyết định a!”

Kỷ thị do dự một lát, rốt cuộc thờ dài một tiếng: “Nếu như thế, xin ma ma thay ta đi một chuyến, đem nữ nhân kia đón về quý phủ đi.”

Lục Thanh Lam đang định nhắc nhở Kỷ thị không nên trực tiếp đem Triệu Huệ Lan đón về nhà. Chợt nghe ngoài cửa có người nói: “Mẫu thân định đem nữ nhân kia đón trở về đâu?”

Lục Thanh Lam cao hứng nhảy lên, chạy tới tự mình kéo rèm, kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Nhưng thấy Lục Thanh Lam mặc một thân váy trắng, tha thướt xinh đẹp đi tới, tua rua của trâm Phụng như ý bằng vàng trên tóc rủ xuống một chạm vào trán nàng, một khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc và ngưng trọng. “Mẫu thân, người muốn đem nữ nhân kia đón về đâu?”

Cảnh ma ma đã nói trước: “Đương nhiên là đón trở về Hầu phủ, để phu nhân tự mình coi chừng, tiểu tiện nhân kia mới có thể không sinh chuyện.”

Lục Thanh Lam nói: “Không thể! Hiện giờ thái độ phụ thân đại nhân đối với nàng không rõ, mẫu thân cứ đem nàng đón trở về như vậy. Lấy tính tình của phụ thân, nói không chừng đâm lao phải theo lao mà nạp nàng làm thiếp. Người đây là chẳng phải là đang giúp nàng sao?”

Kỷ thị nhin không được nhủu mày nói: “Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

Lục Thanh Lam nói: “Người hiện tại đem nàng niêm trong lòng bàn tay là đúng. Nhưng không cần phải đón trở về Hầu phủ, người lấy danh nghĩa của phụ thân, trước tiên đem nàng đón đến điền trang của hồi môn của người, sau đó biết rõ lai lịch thân phận của nàng, nếu thân phận của nàng có gì vết gì, người cũng có lý do để xử trí nàng. Phụ thân cho dù muốn cho nàng vào cửa, người cũng có thể quả quyết cự tuyệt.”

Lục Thanh Lam liên tục gật đầu, tỷ tỷ không hổ là tỷ tỷ, cùng nàng nghĩ đến cùng một ý. Tỷ tỷ ngày thường thoát nhìn dịu dàng hiền thực, trên thực tế lại ngoài tròn trong vuông, kiêu trước sau khi mẫu thân chết, chính là tỷ tỷ che chở mình và ca ca lớn lên bình an, ở hậu trạch Hầu phủ tình thế phức tạp, nếu không có vài phần thủ đoạn, thì làm sao thoát khỏi từng bước tính kế của tam phòng và Lão phu nhân.

Phen này phân tích từng câu đúng chỗ, mẫu thân nghe được liên tục gật đầu. Phải biết rằng khi đó nam nhân mặc dù có thể tam thể tứ thiếp, nhưng vẫn có chút quy củ, nạp thiếp cũng phải qua chính thể, nếu là gia thân Triệu Huệ Lan trong sạch hoàn hảo, nhưng hễ thân thể nàng có vấn đề gì, Kỷ thị hoàn toàn có thể cự tuyệt yêu cầu của trượng phu. Hơn nữa Kỷ thị chiếm lý, ai cũng không có thể gán cho nàng cái mũ “không hiền” được.

Lục Thanh Nhân nói tiếp: “Cảnh ma ma, nếu có thể, ngươi phải tận lực lấy được văn tự bán mình của nữ nhân kia.”

Rút cùi dưới đáy nồi.

Một khi Triệu Huệ Lan viết xuống văn tự bán mình, đó chính là tiện nô, không có tư cách làm lương thiếp. Huống chi đến lúc đó Kỷ thị có thân thể của nàng ở trong tay, còn không phải kêu nàng hướng đông liền hướng đông kêu nàng hướng tây liền hướng tây, dám nói một chữ không, trực tiếp bán ra ngoài!

Cảnh ma ma nghe được hai mắt sáng lên, liên tục nói: “Lão nô cứ dựa theo phân phó của Tam cô nương làm việc.” Tất cả mọi người đang ngồi đây đều hiểu được, Triệu Huệ Lan đến điền trang của Kỷ thị, cô độc một mình, kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, đến lúc đó sợ cũng chỉ có một con đường là ký văn tự bán mình.

Trong lòng Lục Thanh Lam thầm than, nếu mẫu thân và tỷ tỷ biết được thân phận của Triệu Huệ Lan, cũng sẽ không ra chủ ý như vậy.

Đội Cảnh ma ma đi rồi, Lục Thanh Nhân cũng quỳ xuống trước mặt Kỷ thị: “Nữ nhi có lỗi, xin mẫu thân trách phạt.”

Kỷ thị thở dài một hơi: “Ngươi sai ở nơi đâu?”

Lục Thanh Nhân nói: “Mẫu thân vẫn dạy nữ nhi phải thực, hiền, trinh, tề, nữ nhi lại nhúng tay chuyện của cha mẹ, làm trái lời dạy của mẫu thân, xin mẫu thân trách phạt!” Lục Thanh Lam nói: “Tỷ tỷ cũng là đau lòng mẫu thân, muốn phân ưu thay mẫu thân, làm sai chỗ nào đâu chứ?”

Kỷ thị vốn là có chút mâu thuẫn, nghe lời thứ nữ nói: “Muội muội ngươi nói có lý, lần này coi như cho qua, lần sau không được viện dẫn lễ này nữa.”

Lục Thanh Nhân nói: “Một là một, hai là hai. Sai lầm chính là sai lầm, đã sai, nên chịu phạt. Mẫu thân không phạt ta là mẫu thân thương cảm ta, ta lại không thể bởi vậy buông thả chính mình. Sau khi trở về, ta sẽ sao chép «Hiếu kinh» một trăm lần, xong sẽ đưa tới cho người kiểm tra.”

Tính tình tỷ tỷ chính là như vậy. Lại nói tiếp, Kỷ thị mặc dù thương yêu nhất chính là tiểu nữ nhi nàng, nhưng trong nhà này, tính tình giống nàng nhất lại là trưởng nữ Thanh Nhân.

Kỷ thị có chút xúc động: “Các ngươi cũng đều trưởng thành rồi, biết thay mẫu thân phân ưu.”

Lục Thanh Lam nhào đến trước ôm cánh tay Kỷ thị: “Chúng ta sẽ giúp mẫu thân.” Kỷ thị nhớ tới đoạn thời gian trước nàng luôn nằm mơ Lục Thần nạp thiếp, không nghĩ chuyện từng cho rằng không thể nào, lại bị nàng nói trúng.

Vốn mẹ con ba người nghĩ rất tốt, đón Triệu Huệ Lan đến điền trang, ép nàng viết văn tự bán mình, bóp chết nàng trong lòng bàn tay, tiền có thể công lui có thể thủ. Nào biết sự tình phát triển vượt quá dự liệu của các nàng.

Buổi sáng Cảnh ma ma xuất môn, xế chiều trở về với vẻ mặt phẫn nộ. “Lão nô hành sự bất lực, tiểu nương tử kia đã bị người đón đi từ sớm.”

Kỷ thị lấp bắp kinh hãi, kêu Lục Ngạc tiến lên đỡ Cảnh ma ma dậy nói: “Ma ma nói chậm một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão nô hỏi người ở điền trang, là Tam phu nhân, Tam phu nhân tự mình dẫn người đem tiểu nương tử kia mang đi, hơn nữa còn mang về Hầu phủ.” Khuôn mặt Cảnh ma ma hồ thẹn, “Đều là do lão nô vô dụng, lão nô làm lỡ đại sự của phu nhân, xin phu nhân trách phạt.”

“Cái gì? Nàng chỉ là một thảm thảm không cùng chi, tại sao có thể trắng trợn nhúng tay chuyện của huynh tẩu như vậy.” Tính tình của Kỷ thị dù cho tốt hơn nữa cũng nhịn không được đập bàn. Các nàng đều đã nghĩ đến Tam phu nhân sẽ nhúng tay, chẳng qua là không nghĩ tới động tác của nàng lại nhanh như vậy.

Đang nói đến đó, có một tiểu nha hoàn chạy nhanh tới báo: “Phu nhân, Lão thái gia và Lão phu nhân mời Người đi Mục Nguyên đường một chuyến.”

Kỷ thị sùng sốt, không nghĩ tới Tam phu nhân đã đem chuyện này đâm chọt đến chỗ Lão phu nhân nhanh như vậy. Thân thể nàng không khỏi nhoáng lên một cái, một chiêu này của Triệu thị, quả thật đánh cho nàng trở tay không kịp. Nàng chậm rãi đứng lên, thân thể lại lay động một chút, Lục Thanh Nhân lập tức nhanh chóng tiến lên giúp nàng, lo lắng nói: “Mẫu thân, ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao! Cùng lắm thì, nhị phòng chúng ta nhiều thêm một di nương mà thôi.” Nói xong câu đó, nàng mang theo Lục Loan và Lục Ngạc đi Mục Nguyên đường.

Lão hầu gia ngồi trên cao, mặt đen như đáy nồi. Lão phu nhân và hấn ngồi sóng vai, khóe miệng hơi nhếch lên, ần hàm nụ cười lạnh.

Kỷ thị tiến lên làm lễ chào hỏi hai người xong, Lão hầu gia nói: “Nương tử Lão Nhị, ngươi ngồi trước đi. Ta đã phái người đi Đông Sơn thư viện gọi lão Nhị trở về rồi.”

Bờ môi Kỷ thị mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì.

Ai cũng không nói chuyện, trong phòng nhất thời tiếng kim roi cũng có thể nghe được. Thời gian chờ đợi có vẻ khá dài và gian nan.

Rốt cục có nha hoàn vào trong bẩm báo: “Nhị lão gia đã trở lại.” Lục Thần đi vào nhà chính của Mục Nguyên đường, nghênh đón hần chính là một chiếc giày của Lão Hầu gia. “Kẻ tinh trùng lên não nhà ngươi, ngươi quỳ xuống cho lão tử!”

Lão hầu gia tuy là đại lão thô kệch, nhưng là tuổi đã lớn rất ít nói lời thô tục rồi, hôm nay biểu hiện như thế chắc hẳn cũng là cực kỳ tức giận. Lục Thần có một loại dự cảm xấu — đại khái là việc của bản thân đã bại lộ rồi.

Hắn nhìn lên Kỳ thị một cái, chỉ thấy thê tử ngồi ở trên ghế cúi thấp đầu, sắc mặt trắng như tuyết, tay phải nắm chặt thành quyền, cũng không nhìn về phía hắn.

Đầu gối Lục Thần mềm nhũn, quỳ trên mặt đất. Gọi một tiếng: “Phụ thân! Ngươi đây là vì sao?”

“Tên súc sinh nhà ngươi!” Lão hầu gia thấy hắn liền tức giận giờ chân, “Ta tốn một đồng bạc lớn, đưa ngươi đi Đông Sơn thư viện đọc sách, là để cho ngươi hiểu chuyện tiến thoái, vì bản thân mưu một phần xuất thân, tương lai cũng có thể yên thân gọi phận, che gió che mưa cho nương tử. Không phải là muốn ngươi đi tư tương thụ thụ, nuôi nữ nhân tại bên ngoài đấy!”

Lão hầu gia giận đến kiềm lại được, chợt từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, “Xoát” rút bảo kiếm ra, “Ta hôm nay sẽ giết cái đồ súc sinh bất hiếu nhà ngươi!”

Lão phu nhân lập tức vội vươn tay kéo hắn lại: “Hầu gia! Chuyện gì không thể từ từ nói, không động đao động kiếm không được hay sao? Lão Nhị là thân sinh cốt nhục của ngươi a!”

Lão hầu gia cả giận nói: “Thân sinh cốt nhục cái gì, ta không có nhi tử ngu dốt như vậy!” Liền mặc kệ Lão phu nhân. Lão phu nhân cũng không có ý tứ thật tâm thật ý bảo vệ Lục Thần, lại không phải là nhi tử ruột thịt của mình, Lão hầu gia giết hắn rồi, tương lai kế thừa tước vị, Lục Diệp thiếu đi một đối thủ cạnh tranh ấy chứ. Nàng đương nhiên vui vẻ ở một bên xem cuộc vui.

Kỳ thị cũng là đầu thấy Lão hầu gia tức giận lớn như vậy, mặc dù nàng đối với chuyện Lục Thần nuôi ngoại thất không phải không có oán hận, mà dù sao cũng không đành lòng thấy Lão hầu gia làm hắn bị thương. Nhất thời cũng bất chấp những cái khác, đứng dậy quỳ gối trước mặt Lục Thần, giang hai tay ngăn đem hắn che phía sau, lớn tiếng nói: “Cha. Lão gia có sai, cũng là đều là trách nhiệm của ta đây làm vợ không tận sức khuyên can, cha chồng muốn giết trước hết hãy giết ta đi!” Lão hầu gia nói: “Chuyện cho tới bây giờ ngươi còn nói chuyện thay hắn, ngươi có biết hắn ở bên ngoài làm cái gì không?”

Kỳ thị khó khăn nói: “Con dâu... biết rõ.”

Lục Thần toàn thân chấn động.

“Ngươi thật sự biết rõ ư?” Lão hầu gia hỏi.

“Con dâu biết, lão gia đã có nữ nhân khác ở bên ngoài.” Kỳ thị nói ra từng chữ từng chữ, từng chữ phảng phất giống như nặng ngàn cân. Dù là như thế, nàng vẫn vững vàng bảo vệ Lục Thần sau lưng, đối mặt cùng Lão hầu gia không nháy mắt, ý tứ muốn thương tổn Lục Thần sẽ phải dẫm lên trên thi thể của nàng.

“Ai! Lão hầu gia thở dài một tiếng, “Leng keng” ném bảo kiếm xuống đất: “Ngươi nhìn nương tử của ngươi xem, đối với ngươi tình thâm ý trọng, ngươi cũng không biết xấu hổ! Hôm nay liền nể tình nương tử của ngươi, tha cho ngươi một mạng.”

Lão hầu gia thở hồng hộc ngồi xuống. Kỳ thị tiến lên đỡ Lục Thần dậy. Về mặt Lục Thần xấu hổ, thấp giọng nói: “A Hành, là ta có lỗi với ngươi.” Kỳ thị cũng không nhìn ánh mắt của hắn, hắn nắm tay của Kỳ thị nàng cũng tránh đi.

Hắn còn muốn giải thích cùng thê tử mấy câu, Lão hầu gia đã nói: “Đem Triệu tiểu nương tử dẫn tới đây.”

Triệu thị nghe thấy tiếng đi đến, đi theo đằng sau là một vị nữ tử tha thướt xinh đẹp trẻ tuổi, quần áo màu trắng, thật sự là giống như phù phong nhược liễu khiến người ta thấy yêu tiếc, không phải là Triệu Huệ Lan thì là ai.

Triệu thị mang trên mặt tươi cười: “Nhị bá mẫu, ta giúp người đem Triệu cô nương mang đến rồi đây.”

Dù cho kèm chế của Kỳ thị có khá hơn nữa, lúc này cũng nhịn không được mỉa mai: “Tam thẩm thẩm không hổ là đích nữ Hầu phủ, xuất thân đại gia tộc. Ta nhưng thật ra muốn hỏi Tam thẩm thẩm một chút, ngươi không kiêng nể gì những tay việc trong phòng huynh tẩu như vậy, rốt cuộc là quy củ nhà nào?”

Nàng hỏi rất sắc bén, Triệu thị không tức giận chút nào, ngược lại cười to nói: “Ồ, Nhị bá mẫu đây là chê ta bắt chó đi cày — xen vào việc của người khác? Vốn theo như ý định ban đầu của ta cũng là không muốn quản chuyện này, sở dĩ nhúng tay, thật sự là do thân phận Triệu cô nương không bình thường, chuyện này liên lụy tới thanh dự của toàn bộ Hầu phủ, làm như vậy là để không để cho dân chúng và tất cả người đọc sách trong kinh châm chọc nhà chúng ta!”

“Ngụy biện.” Kỳ thị hừ lạnh một tiếng, cũng không tin.

Nhưng không ngờ lúc này Lão hầu gia mở miệng nói: “Nương tử của Lão Nhị ngươi trước đừng vội tức giận, Nương tử lão Tam nói không sai.” Hắn quay đầu nhìn Triệu Huệ Lan nói: “Ngươi tự mình nói đi, cha ngươi là ai?”

Triệu Huệ Lan quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái với Lão hầu gia và Lão phu nhân, thấp giọng nói: “Nữ nhi tội thân Triệu Huệ Lan, bái kiến Lão hầu gia, Lão phu nhân.”

Lại dập đầu với Kỳ thị nói: “Ra mắt Nhị phu nhân.”

Kỳ thị nghiêng người tránh ra, cười lạnh nói: “Ta không nhận nổi cái lạy này!”

Triệu Huệ Lan xấu hổ vạ phần.

Triệu thị giảng hoà kịp thời nói: “Triệu cô nương, người chỉ để ý trả lời Lão hầu gia là được.”

Lúc này Triệu Huệ Lan mới nói: “Phụ thân của ta là Triệu Thân, là Tri Phủ tiền nhiệm của Thiên Châu!”

“Cái gì? Người vậy mà là nữ nhi của Triệu Thân? Kỳ thị giống như là một con mèo bị giẫm phải đuôi, thiếu chút nữa nhảy lên khỏi chỗ ngồi.

Triệu Thân kia bản thân tài năng cũng là bình thường, nhưng lại có vài phần khí tiết. Lúc ấy hấn đắc tội thái giám chấp bút Hạ Tùng, bị Hạ Tùng vu hại, đưa vào đại lao Đông Hán, dựng hình đủ kiểu lại không chịu khai ra đồng liêu, cuối cùng bị tra tấn tới chết. Sĩ tử và dân chúng hận nhất là hoạn quan, bởi vậy tại sĩ lâm và dân gian Triệu Thân lấy được danh vọng cao quý.

Khó trách Tam phu nhân nói nàng cứu Triệu Huệ Lan là vì không để cho dân chúng và tất cả người đọc sách trong kinh đâm chọc nhà chúng ta”.

Kỳ thị xuất thân thư hương môn đệ, đương nhiên biết rõ người đọc sách quan tâm nhất là thanh danh cốt khí. Trường Hưng Hầu phủ tuy rằng hưng thịnh, nhưng lung cũng không đeo nổi tội danh bức hại nữ nhi Triệu Thân.

Triệu Huệ Lan có một người cha vang danh sĩ lâm như vậy, lại là đã chết, nếu là thật sự vào cửa nhị phòng, mặc kệ Kỳ thị muốn đối với nàng như thế nào, người bên ngoài trước tiên sẽ đồng tình nàng ta hơi vài phần. Nàng còn làm chủ mẫu này thế nào được nữa?

Chẳng những nhị phòng, ngay cả toàn bộ Trường Hưng Hầu phủ sau này cũng đều phải cho nàng ta vài phần thể diện!

Kỳ thị suy nghĩ cẩn thận những thứ này, tâm tình khó tránh kích động.

Lão thái gia thờ dài một tiếng, nói: “Nương tử Lão Nhị, người hiện tại cũng nên hiểu được khó xử của chúng ta. Ngần không nên vạ không nên, Lão Nhị hấn không nên trêu chọc Triệu gia tiểu nương tử.” Triệu Huệ Lan này quả thực chính là một củ khoai lang phóng tay! Đỉnh vào không có gì hay, vút lại vút không thoát.

Triệu thị thấy bộ dạng Kỳ thị thất hồn lạc phách, chỉ cảm thấy trong lòng vạ phần sung sướng, “Ta đã hỏi hỏi qua Triệu cô nương rồi, Nhị bá đã có da thịt chi thân cùng nàng, nên phải làm như thế nào, còn muốn hai vị lão nhân gia định đoạt.”

Kỳ thị mặc dù đối với quan hệ của Lục Thần và Triệu Huệ Lan có suy đoán, thế nhưng nghe được Triệu thị nói như vậy, vẫn cảm thấy đau triệt nội tâm, nàng đứng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Lục Thần nói: “Tam thẩm thẩm nói, là thật ư?”

Lục Thần vô cùng xấu hổ cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “A Hành, là ta xin lỗi người! Sai lầm lớn đã đúc thành, ta không lời nào để nói!”

Lão hầu gia giận không kiềm được: “Nguyệt chương, sách thánh hiền người đọc được đều cho chó ăn sao? Triệu đại nhân mới chết không đến ba năm a!” Triệu Huệ Lan với tư cách nữ nhi của Triệu Thân, theo như án chế phải vì phụ thân giữ đạo hiếu ba năm. Nói cách khác, hiện giờ Triệu Huệ Lan còn đang trong hiếu kỳ.

Triệu thị giả vờ khiếp sợ dùng khăn che lại miệng.

Dựa theo pháp luật của Đại Tề, trong lúc giữ đạo hiếu thông dâm cùng người gọi là “gian Cư tang”, phải bị hình phạt treo cổ. Nói cách khác nếu đem chuyện này vạch trần, Lục Thần khó thoát khỏi cái chết. Mà Lục Thần thân là sĩ tử, sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội thăng tiến, tú tài thi cử nhân, cần quan phủ địa phương ghi mục “Giấy bảo lãnh”, dùng để bảo đảm phẩm cách của sĩ tử. Việc này một khi truyền đi, thanh danh của Lục Thần coi như xong. Đến lúc đó còn ai dám ghi mục “giấy bảo lãnh” cho hấn, Lục Thần muốn tiến tới trên con đường làm quan, đó chỉ là mơ tưởng.

Lão phu nhân cũng lắp bắp kinh hãi, cả kinh kêu lên: “Chuyện này phải làm như thế nào cho phải?”

Lão hầu gia suy nghĩ một chút, cuối cùng kêu một gã sai vặt đi vào, phân phó nói: “Đi Thanh Phong uyển nhìn một chút, Lão Đại đi nha môn về chưa, nếu là về rồi, gọi hấn nhanh đến Mục Nguyên đường một chuyến.” Hấn mặc dù không thích Lục Hấn, lại biết hấn rõ luật pháp như lòng bàn tay, loại tình huống này, mời Lục Hấn đến đây thương lượng là ổn thỏa nhất.

Lục Hấn đã về, nghe gã sai vặt nói đơn giản thể cục của Mục Nguyên đường, lúc này liền đi theo tới.

“Đại ca!” Nhìn thấy Lục Hấn tới, Lục Thần giống như thấy cứu tinh.

Lục Hấn cho hấn một ánh mắt bình tĩnh. Sau đó hỏi Lão Hầu gia: “Phụ thân vội vã cho mời ta tới như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì?” “Gia môn bất hạnh a!” Lục Kháng đầu tiên là than một tiếng, lúc này mới mà đem chuyện đã xảy ra nói đơn giản.

“Thật có chuyện này ư?” Lục Hấn nghe xong thất kinh. Hấn hết sức hiểu rõ đệ đệ Lục Thần này, mấy năm nay dưới sự đốc thúc của Kỳ thị, đã có phần

biết tiến thoái rồi, cũng không phải là một cái kẻ tham luyến nữ sắc, huống chi hẳn từ trước đến giờ cùng Kỷ thị phụ thể tình thâm, sao lại phạm phải sai lầm lớn như thế?

Lão hầu gia tức giận nói: “Lão Nhị đã chính miệng thừa nhận, lời này còn giả sao? Ngươi nói một chút đi, hiện tại chúng ta nên làm cái gì mới tốt bây giờ?”

Lục Hân suy nghĩ một chút nói: “Thánh thượng lớn tuổi, trọng dụng Trương Tú, Hạ Tùng các loại hoạn quan, xa lánh văn thần võ tướng. Những nhóm hoạn quan nịnh thần này ý có bảo hộ của Thánh thượng, càng không dễ triều thần vào trong mắt, hiện giờ trong triều Yêm đảng* hoành hành trên dưới, chẳng những khiến cho các quan văn xấu hổ, bách tính lại càng oán thán.

Lại nói. Hiện giờ chính là thời kỳ mất cảm, chuyện này càng phải xử trí tốt. Chuyện thứ nhất, kính xin phụ thân ra mặt, đi đến mấy phủ Bình Lương Hầu phủ, Thuận Xương bá phủ, Quảng Nghiễm ân bá phủ một chuyến, trước tiên đem chuyện này đề xướng, lỡ truyền ra ngoài, phá hủy thanh danh của Nhị đệ.”

阉党 Yêm đảng: YÊM nghĩa là thiên/hoạn quan; yêm đảng: phe phái hoạn quan

Lão hầu gia liên tục gật đầu: “Ngươi nói rất đúng!”

“Chuyện thứ hai, còn nhờ phụ thân tìm cho Triệu cô nương một chỗ đến thích hợp mới được.” Đây là vấn đề mấu chốt, càng là chỗ căn bản.

Lục Hân quay đầu nhìn Triệu Huệ Lan, vẻ mặt ôn hoà mà nói: “Triệu cô nương, ta cùng với Triệu đại nhân đồng điện xưng thần*, năm xưa đã từng có một năm duyên phận, khi phách phụ thân ngươi ta hết sức tán thưởng. Hiện giờ Triệu đại nhân bị gian nịnh làm hại, ta cũng là đau lòng không dứt. Hôm nay thứ cho ta vô lễ rồi, ngươi cũng nên gọi ta một tiếng thúc thúc. Ta thấy ngươi cơ khổ không nơi nương tựa, không bằng như vậy, hôm nay ta liền nhận ngươi làm nghĩa nữ. Ngươi đến ở Thanh Phong uyển của ta đi, ta còn có một nữ nhi Lục Thanh Linh chưa xuất giá, ngươi ở một chỗ với nàng. Ta nhất định sẽ đối với ngươi giống như là thân sinh nữ nhi. Đợi hiếu kỳ ngươi qua, ta liền mời phụ thân tự mình ra mặt, chọn một giai tế chuẩn bị cho ngươi nhiều của hồi môn, nỡ này nỡ mặt mà gả ngươi đi ra ngoài. Ngươi thấy thế nào?”

* làm quan cùng triều

Không đề cập chút nào đến chuyện nàng ta và Lục Thần đã xảy ra quan hệ.

Lão phu nhân và Triệu thị liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên nói: “Cái này như vậy sao được?”

Triệu thị nói: “Nữ tử tốt không hầu hạ hai chồng, Triệu cô nương đã cùng giường chung gối cùng Nhị bá, làm sao có thể tái giá cho người khác? Chuyện này nếu là truyền ra, Triệu cô nương sẽ có thanh danh gì.”

Lục Hân không để ý tới Triệu thị, chỉ nói: “Triệu cô nương, Nhị đệ nếu không có gia thất, đương nhiên sẽ thú Triệu cô nương. Nhưng hôm nay hẳn đã có thể từ yêu thương, Nhị thẩm thăm vì Nhị đệ lo liệu việc nhà, lại vì hẳn sinh con đường cái, huống chi lệnh tôn là nghĩa sĩ chính trực người người ca tụng, cường quyền áp thân lòng không dối, sĩ lâm ai không bội phục? Ngươi nếu như gả vào Hầu phủ, tối đa cũng chỉ là làm lương thiếp, và lại đối với thanh danh của lệnh tôn không tốt, đối với ngươi cũng quá không công bằng.”

Lão hầu gia nghe đến đó ánh mắt cũng sáng lên. “Lão Đại nói rất có đạo lý. Triệu cô nương, chỉ cần ngươi nguyện ý, chuyện phía sau không cần ngươi quan tâm, khuê dự của ngươi cũng không cần lo lắng. Bản hầu có thể cam đoan với ngươi, bên ngoài sẽ không nói ra một câu bất lợi đối với ngươi, phụ gia của ngươi cũng sẽ không hoài nghi trong sạch của ngươi, bản hầu đều sẽ an bài thỏa đáng, một ít bản lãnh này bản hầu vẫn có.” Hân cũng ước gì vứt bỏ được cái túi vải Triệu Huệ Lan này.

Sắc mặt Triệu Huệ Lan phút chốc trở nên trắng như tuyết. Nàng lo sợ không yên ngẩng mặt lên, nhìn Tam phu nhân Triệu thị một cái. Triệu thị nhẹ lắc đầu không để người khác thấy.

Lúc này Triệu Huệ Lan liền quỳ xuống. “Lão Hầu gia, Lục đại nhân, Huệ Lan tuy là một kẻ nữ tử yếu ớt, nhưng từ nhỏ cũng là được dạy bảo, đọc thuộc lòng «Nữ tử thư», «Liệt Nữ Truyền», biết rõ cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ. Đạo lý một nữ không lấy hai chồng Huệ Lan vẫn hiểu. Phụ thân ta vì đại nghĩa, không tiếc bỏ qua tính mạng bản thân và gia đình. Ta làm nữ nhi của hẳn, làm sao tiếc một thân thể tàn phế này...”

“Ta đã cùng Nhị gia... đời này kiếp này chỉ có thể hầu hạ một người là Nhị gia!” Nàng quỳ gối đi mấy bước, vron hai tay ôm lấy hai chân của Kỷ thị: “Tỷ tỷ, ta hiện giờ cùng đường bí lối, chỉ có thể mặt dày van xin ngươi, xin ngươi đáp ứng cho ta vào cửa. Ta nhất định toàn tâm toàn ý hầu hạ tỷ tỷ. Tỷ tỷ...” Khóe mắt nàng lệ óng ánh, “Ta biết lòng tỷ tỷ từ bi, xin tỷ tỷ khai ân, cứu ta một mạng!”

Triệu thị cầm lấy khăn lau khóe mắt, giả vờ nói: “Triệu cô nương thật là đáng thương. Nhị bá mẫu ngươi thành toàn cho nàng đi, ngươi là đại nàng là tiểu, có danh phận đại nghĩa bày ở đó, có ta và mẫu thân đứng ở bên phía ngươi, ngươi còn sợ nàng lật trời sao. Huống chi ta thấy, Triệu cô nương tri thư đạt lý, ôn nhu khiêm tốn, cũng không phải là người hay sinh sự!”

Kỷ thị cười lạnh nói: “Tam thẩm thăm thích, sao không đem nàng đón trở về Hằng Phong uyển các ngươi đi?”

Triệu thị còn chưa nói chuyện, Triệu Huệ Lan đã khóc nói: “Nhị phu nhân, ta thật sự là cùng đường bí lối, van xin người khai ân.” Nàng cuống quýt đập đầu thùng thùng trên mặt đất, cái trán rất nhanh liền xanh đỏ một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Khổ Sở (3)

Kỷ thị tức giận vỗ bàn: “Ngươi đây là dùng đạo đức hiếp bức ta!” Nếu Triệu Huệ Lan thật sự vào cửa Lục gia, lấy thân phận của nàng tất nhiên là một vị quý thiếp. Sau này nhẹ không được nặng không xong, mềm không được cứng rắn không được, ở đây vẫn là thiếp thất. Kỷ thị không thể đồng ý nữ nhân như vậy gả vào phủ.

Bên này còn đang âm ỉ, Lão Hầu gia đã không nhịn được. “Được rồi được rồi!” Hắn cũng hi vọng dựa theo biện pháp của Lục Hân đem gả Triệu Huệ Lan đi, nhưng điều kiện tiên quyết phải là Triệu Huệ Lan tự mình nguyện ý. Nhưng hắn xem ra, thật sự không được, để cho Lục Thần nạp nàng, cũng không có gì ghê gớm, đại trượng phu tam thê tứ thiếp chẳng sao. Về phần trong lòng Kỷ thị không thoải mái, đó cũng là khó tránh khỏi, để cho Lục Thần đỡ danh là được rồi.

Hắn hừ một tiếng, thanh âm lạnh xuống, nói với Triệu Huệ Lan: “Triệu cô nương, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, biện pháp của Lão Đại đối với ngươi là có lợi nhất. Nếu hiện tại ngươi đáp ứng vẫn còn kịp. Nếu thật sự làm tiểu thiếp của Lão Nhị, hối hận cũng không kịp rồi. Ta nhắc nhở ngươi một câu, bỏ qua thôn này cũng không còn nhà trọ đâu.”

Triệu Huệ Lan dập đầu một cái nói: “Lão Hầu gia, Huệ Lan đã hiểu rõ, nguyện ý hầu hạ Nhị lão gia và Nhị phu nhân cả đời.”

“Được được được!” Lão Hầu gia cũng thật sự lười quan tâm, nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua Lục Thần một cước đạp ngã hắn dưới đất, “Ngươi tự mình gây họa, ngươi tự xử trí đi!”

Bỏ lại một câu hung tợn, nghênh ngang rời đi.

“Chương phụ*, chuyện này còn chưa xong, sao người lại đi?” Triệu thị vội vàng nói.

(*) cha chồng

Lão phu nhân nói: “Chương phụ ngươi không phải nói, bảo Lão Nhị tự mình xử trí sao?” Lão Hầu gia vừa đi, trong này kể ra bồi phận nàng cao nhất, nói chuyện có phân lượng nhất. Ánh mắt của nàng đảo qua trên mặt Lục Thần và Kỷ thị, “Nếu Lão Hầu gia đã có lệnh, các ngươi đem Triệu di nương tiếp trở về Thủy Phong uyển đi thôi.”

Trực tiếp đem Triệu Huệ Lan thăng cấp thành di nương.

Trên mặt Triệu Huệ Lan lộ ra một vẻ mừng như điên.

Kỷ thị tất nhiên nghe rõ, đây là kiên quyết đem Triệu Huệ Lan nhét vào Nhị phòng. Nàng không đồng ý, vội la lên: “Mẫu thân?”

Lão phu nhân phát phát tay, thanh âm ôn hòa nhưng là ngữ khí kiên định: “Ta biết trong lòng ngươi ủy khuất. Chẳng qua thân phận Triệu cô nương đặc thù, quan hệ lợi hại lúc này chương phụ ngươi còn có đại bá ngươi nữa rồi rồi đều đã phân minh rõ ràng, ngươi với tư cách con dâu Hầu phủ phải lấy đại cục làm trọng, ngày sau ai không khen ngươi hiền huệ?”

Trong lòng Kỷ thị phần nộ: “Chuyện đột nhiên xảy ra dù sao người cũng phải để cho con dâu bình tĩnh lại rồi hãy nói nói sau.”

Lão phu nhân nói: “Ngoại trừ nạp nàng làm thiếp, chẳng lẽ ngươi còn có thể có biện pháp khác hay sao?” Nàng không muốn dây dưa với Kỷ thị, gọi Không má má thiếp thân tới, phân phó: “Còn không đem người đưa đến Nhị phòng cho ta.”

Không má má diu Triệu Huệ Lan lên đem người đi ra ngoài, Lão phu nhân cũng vịn tay Tam phu nhân đứng lên, không nhanh không chậm ra khỏi đại sảnh.

Lục Hân lắc đầu, đưa tay giúp Lục Thần, cười khổ nói: “Nhị đệ, đại ca cũng chỉ có thể giúp ngươi những thứ này thôi, tự giải quyết cho tốt đi!”

Lục Thần vội vàng tạ ơn huynh trưởng, tới kéo tay áo Kỷ thị, Kỷ thị vùng thoát khỏi hắn thét to: “Đừng đụng vào ta!”

Lục Thần nói: “A Hành, ngươi nghe ta giải thích.”

Kỷ thị chỉ che tai đi nhanh, Lục Thần giống như một quả bóng da đã xẹp hơi, đứng ở nơi đó tiến thoái lưỡng nan, gãi sai vật Quan Ngôn đi vào diu hắn. Lục Thần nói: “Quan Ngôn, sự tình sao lại phát triển tới mức thế này?”

Kỷ thị trở lại nhà chính, nha hoàn đưa nước ấm vào, để cho nàng rửa mặt, lại đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Cảnh ma ma lúc này mới tới: “Phu nhân, Triệu Huệ Lan kia đã đưa tới. Ngươi xem nên an trí nàng ta như thế nào?”

Kỷ thị suy nghĩ một chút nói: “Đem nàng ta an trí đến Thu Thủy viện đi thôi. Lại phái bốn nha hoàn hai bà tử thô sử hầu hạ nàng.”

Cảnh ma ma kinh hãi: “Phu nhân, như vậy sao được? Thu Thủy viện cách ngoại thư phòng của Nhị Lão gia gần nhất, còn có một cánh cửa hướng ra phía

ngoài viện, không cần phải qua nội viện cũng có thể trực tiếp đến, đây không phải là quá tiện làm cho nàng ta câu dẫn Nhị Lão gia sao?”

Kỷ thị khoát tay áo: “Ma ma, tâm của nam nhân nếu đã thay đổi, phòng không được. Không bằng dứt khoát hào phóng một chút, Lão phu nhân không phải là muốn ta làm thê tử hiền lương ư, vậy ta liền làm cho nàng xem là được rồi.”

Cảnh ma ma cảm thấy nàng là đang cam chịu, lại khuyên vài câu, Kỷ thị nói: “Ý ta đã quyết, ma ma không cần khuyên ta.”

Cảnh ma ma bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi xuống làm.

Lại nói Triệu Huệ Lan bên kia, Cảnh ma ma tự mình dẫn người an trí nàng ở trong Thu Thủy viện. Trên đường nàng đi tới trong Hậu phủ, chỉ cảm thấy ba bước một đình, năm bước một cảnh, khắp nơi cắm tú phồn hoa, thấy vậy nàng một đôi mắt hận không thể dài ra hơn. Nàng tuy từng là đích nữ Tri Phủ, nhưng nhiều lắm cũng chỉ xem là tiểu gia bích ngọc, làm sao thấy qua cấp bậc phú quý của kinh sư, chỉ nhìn thôi cũng hoa cả mắt.

Đội dàn xếp đến xong Thu Thủy viện, mặc dù chỉ là một xử khách viện, nhưng có hơn mười gian phòng, trong viện trồng một cây hải đường cao lớn sum xuê, ngụ ý “Phú quý cả sảnh đường”. Ở giữa là ba gian phòng nhỏ nhỏ, đồ dùng trong nhà chính đều dùng gỗ lim thượng đẳng chế thành, ở trung tâm có một tấm bình phong gỗ từ đàn bốn mặt Tùng Hạc, xếp đặt đơn giản nhưng lại xa hoa.

Triệu Huệ Lan khẽ vuốt vuốt bình phong nhìn như đơn giản nhưng lại giá trị xa xỉ kia, ánh mắt mê ly.

Kỷ thị tùy tiện lấy ra một cái sân viện cũng như xa hoa cũng như vậy, toàn bộ Hậu phủ không biết là hoa mỹ bậc nào. Nàng vốn có chút dao động với đề nghị của Lục Hân, nhưng lúc này càng thêm quyết tâm kiên định phải ở lại Hậu phủ.

Lúc này Cảnh ma ma mang theo bốn nha hoàn đi vào, nói với Triệu Huệ Lan: “Phu nhân bảo ta chọn bốn nha hoàn tới hầu hạ, người xem bốn bọn họ như thế nào?”

Triệu Huệ Lan thấy mấy nha đầu này đôi mắt sáng rực trắng tinh, hào phóng dịu dàng, vừa nhìn chính là đ huấn luyện nghiêm chỉnh trong thế gia, sao có thể không hài lòng, vội vàng vén áo thi lễ với Cảnh ma ma, “Khiến ma ma phí tâm. Mấy vị tỷ tỷ đương nhiên là tốt, nhưng Huệ Lan người nhỏ sức bé, nào dám muốn nhiều người hầu hạ như thế này? Ma ma chỉ cần lưu lại Nguyệt Mai đi theo ta là được.”

Nguyệt Mai là nàng mang đến từ bên ngoài đến, là đại nha hoàn vẫn luôn đi theo nàng. Là một tiểu nữ oa mười hai mười ba tuổi, làn da hơi đen, nhưng là con mắt sáng ngời, vừa nhìn là biết người cơ trí.

Cảnh ma ma ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu nương tử khách khí, người là khách ở xa tới, phu nhân đã phân phó phải cho người bốn nha hoàn, người không cần phải khách khí, cứ việc vui lòng nhận cho là được. Chẳng qua Nguyệt Mai cô nương lại không thể ở nơi này.”

Triệu Huệ Lan hoảng sợ, nàng mới đến Hậu phủ, nào có người nào đồng lòng với nàng, nếu là không có Nguyệt Mai ở bên c, chẳng phải nàng biến thành kẻ điếc người mù. “Ma ma, Nguyệt Mai đi theo ta đã nhiều năm rồi, cùng ta tình đồng thủ túc*, sao ma ma lại đem nàng đuổi đi? Hậu phủ cũng không nên có quý cù như vậy chứ?”

(*) tình như anh em, tay chân

Cảnh ma ma chính là muốn nàng biến thành một kẻ điếc người mù. Nàng cười nhạt: “Cô nương hiểu lầm rồi. Chẳng qua Hậu phủ cũng có quý cù của Hậu phủ trong Hậu phủ phạm ai hầu hạ chủ tử, trước tiên cần phải đưa đến chỗ Thôi ma ma học quy củ nửa năm, đợi học xong quy củ mới có thể hầu hạ người. Nguyệt Mai cô nương không phải là không thể đi theo nương tử, đợi nàng học tốt quy củ, chúng ta đương nhiên đem nàng đưa về Thu Thủy viện. Hậu phủ chúng ta thế nhưng là nơi giảng đạo lý đây!”

Nửa năm sau, Triệu Huệ Lan có thể tiếp tục sống ở Hậu phủ hay không có thể đã là chuyện khác.

Triệu Huệ Lan làm sao không rõ điều này, trong lòng nàng lo lắng, lập tức quỳ xuống, “Huệ Lan cha mẹ đã mất, hiện giờ bên cạnh chỉ còn Nguyệt Mai, van xin ma ma khai ân, để nàng tạm thời ở lại bên cạnh Huệ Lan.”

Cảnh ma ma vội vàng tránh sang một bên: “Thân phận của nương tử như thế, lão nô cũng không chịu nổi đại lễ của người. Không phải là lão nô cố ý gây khó khăn cho người, chẳng qua là quy củ trong phủ này đều là Lão tổ tông truyền xuống, cho dù là phu nhân cũng không sửa đổi được. Xin thứ cho lão nô bất lực.”

Nói xong những lời này không để quan tâm Triệu Huệ Lan, khoát tay, thì có hai bà tử thân hình cao lớn trắng kiện tiến lên, lời Nguyệt Mai đưa đi.

Nguyệt Mai sợ tới mức khóc lên: “Cô nương cứu ta, cứu ta!”

Đúng lúc này, chợt nghe một thanh âm: “Đây là hát tuồng à? Hô to gọi nhỏ, thành ra cái thể thống gì?”

Hóa ra Triệu thị tới.

Triệu thị nhìn thấy Cảnh ma ma cười lạnh nói: “Cảnh ma ma, ta cũng không biết, Hậu phủ chúng ta lúc nào cũng bắt đầu xem mạng người như cỏ rác như vậy hay sao?”

Cảnh ma ma đúng mực: “Tam phu nhân nói đùa, lão nô cũng chỉ đem Nguyệt Mai đưa đến chỗ Thôi ma ma học chút quy củ, mấy ngày nữa liền đưa về. Thế mà Nguyệt Mai cô nương nhất gan, khiến nàng quấy nhiễu Tam phu nhân.”

Triệu Huệ Lan vội nói: “Tam phu nhân người cứu Nguyệt Mai đi!”

Tam phu nhân hừ một tiếng, phân phó hai bà tử kia: “Các người nhanh thả Nguyệt Mai cho ta. Triệu cô nương là bằng hữu của ta, các người lại dám đối với đãi với thiếp thân nha hoàn của nàng như vậy sao?”

Nơi này là Nhị phòng, cũng không phải là Tam phòng, hai bà tử căn bản là không nghe Tam phu nhân, ngược lại cùng nhìn Cánh ma ma, Cánh ma ma vẫn còn do dự một chút, khẽ gật đầu, các nàng mới thả người.

Thả thì thả, Cánh ma ma lại nói: “Quy củ trong phủ như thế, không thông qua ma ma dạy bảo, tội nô tỳ không có tư cách hầu hạ trước mặt chủ tử.”

Tam phu nhân không kiên nhẫn nói: “Chuyện này ta nói là được. Hiện giờ ta có mấy câu nói muốn nói cùng Triệu cô nương, các người lui xuống trước đi.”

Nơi này là Nhị phòng!

Cánh ma ma thật sự là chán ghét điệu bộ của Tam phu nhân, nhưng người ta là chủ tử, nàng cũng đã không tiện quá phận đắc tội. Không thể làm gì khác hơn là đành phải dẫn người lui ra.

Đợi mọi người đều đi rồi, Triệu Huệ Lan mang theo Nguyệt Mai cúi chào Tam phu nhân, “Đa tạ Tam phu nhân ra tay trợ giúp.”

Tam phu nhân cũng không khách khí ngồi ở chủ vị, cười nói: “Đều là tỷ muội nhà mình, giúp người chính là giúp ta, Huệ Lan người không cần khách khí như thế.”

Hai người mỗi người đều có mục đích riêng cần đạt được, khách sáo vài câu, thần sắc Tam phu nhân nghiêm chỉnh hỏi: “Huệ Lan kế tiếp cũng biết phải làm như thế nào rồi chứ?” Khẩu khí cấp trên phân phó thuộc hạ.

Triệu Huệ Lan kính cẩn đứng lên nói: “Huệ Lan tùy ý Tam phu nhân phân phó.”

Tam phu nhân hài lòng gật gật đầu. “Người chó nghe Lục Hân kia hồ ngôn loạn ngữ. Hiện trạng của Nhị phòng người cũng thấy đấy, Trường Hưng Hầu phủ ta ở kinh sư không tính là đệ nhất phú quý, cũng không kém nhiều. Vị Nhị bá này của ta chẳng những phong lưu tuấn kiệt, tính tình ôn hậu ôn nhu, lại là thanh niên đầy hứa hẹn, tuy hiện tại cũng chỉ là tú tài nho nhỏ, thế nhưng văn bát của hắn, ngay cả sơn trường Đông Sơn thư viện cũng đều khen không dứt miệng. Khoa này tất nhiên sẽ đỗ danh, hắn lại là công tử của Hầu phủ, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng. Nếu ai làm phu nhân của hắn, được tới phong cáo cũng không phải là không thể.”

“Huống chi Nhị bá ta đây mặc dù có ba đứa bé, nhưng nhi tử cũng chỉ có một. Người trẻ tuổi xinh đẹp, lại có thể hồng tự thêm hương, nếu tương lai cái bụng là người không chịu thua kém, sinh một tiểu công tử, có ta ở đây giúp người nói tốt trước mặt Lão phu nhân, người còn sợ gót chân người không đứng vững ở Nhị phòng ư? Còn có, vạn nhất một ngày kia, Nhị tẩu có chuyện không hay xảy ra, bằng thân phận của người, cho dù phù chính (từ thiếp lên làm vợ) cũng không phải là việc khó.” Nàng khẽ dừng lại, thấy hai đầu lông mày Triệu Huệ Lan có vài phần ý động, mới lại nói: “Người là bạn tốt của ta. Để người có tâm này, ta cùng Lão phu nhân nhất định giúp người chu toàn chuyện này. Chuyện duy nhất, chính là người phải hạ quyết tâm.”

Triệu Huệ Lan khẽ cúi đầu, không nhận được vuốt ve bụng của mình: “Toàn bộ Huệ Lan xin nghe Tam phu nhân.”

Đó là biểu lộ lập trường của mình.

Tam phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Như thế tốt nhất.”

“Chỉ là...” Triệu Huệ Lan ngập ngừng nói: “Ta sợ Nhị phu nhân khó chịu!”

Tam phu nhân khẽ mỉm cười: “Huệ Lan a, người bị choáng váng à.”

“Tam phu nhân chỉ giáo cho?”

“Nữ nhân cho dù quyền hành lớn hơn nữa, cũng phải nghe theo nam nhân. Nhị phu nhân có chấp nhận người hay không thì thế nào? Chỉ cần người lấy được tâm của Nhị Lão gia, cho dù là nàng không muốn một trăm lần đi chăng nữa, còn có thể lay chuyển được nam nhân hay sao? Người xinh đẹp như vậy, cũng không nên cô phụ hậu ái ông trời đối với người.”

Toàn thân Triệu Huệ Lan chấn động: “Huệ Lan hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi!” Tam phu nhân cười ha ha, đứng lên. “Vậy ta cũng không ngồi thêm nữa.”

Kỷ thị bên kia mới ăn cơm tối không bao lâu, Cánh ma ma tới báo: “Phu nhân, Triệu nương tử muốn gặp người.”

“Không gặp!” Kỷ thị làm sao có tâm tình gặp nàng.

Theo ý tứ Cánh ma ma, là nên gặp Triệu Huệ Lan một lần, khuyên nàng đáp ứng đề nghị của Đại Lão gia. Chẳng qua tâm tình của phu nhân giờ phút này nàng có thể hiểu, cũng không khuyên giải thêm.

Lại nói Lục Thanh Lam vừa ngủ một giấc dậy, nghe nói mẫu thân an trí Triệu Huệ Lan đến Thu Thủy viện, không khỏi giật mình. Suy nghĩ một chút cũng hiểu tâm tư của mẫu thân, không khỏi thở dài một tiếng. Mẫu thân không phải là không có thủ đoạn, chỉ là một nữ nhân một khi hăm sâu vòng xoáy tình cảm, khó tránh khỏi hồ đồ.

Nàng chống thân thể đứng lên nói: “Hiện tại là giờ nào rồi?”

Bồ Đào nói: “Bây giờ là đầu giờ dậy.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút: “Nhanh thay quần áo cho ta.”

Bồ Đào sùng sốt: “Sắp phải dùng bữa tối rồi, cô nương cũng đừng ra ngoài.”

Lục Thanh Lam còn muốn giúp mẫu thân một phen đây, “Ta có việc, mau một chút.”

Lần trước Lục Thanh Lam liều mình cứu hai đại nha hoàn này, các nàng với Lục Thanh Lam lại càng tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), vội vàng kêu Thạch Lự đi vào cùng nhau giúp nàng.

Mặt khác, Lục Thần ở phía trước dùng com, nghĩ đến tức phụ bên kia có phải đã bớt giận đi một ít rồi hay không. Liền đứng dậy đi qua nội viện, mới tiến vào nội viện liền thấy Triệu Huệ Lan mang theo Nguyệt Mai ở nơi đó, trong tay Nguyệt Mai xách theo một chiếc đèn lồng, ánh sáng mờ mờ.

Bước chân Lục Thần dừng lại, “Các người sao lại ở chỗ này?”

Chỉ thấy Triệu Huệ Lan mặc một bộ váy bồi để giày vạt áo lệch gần vân hoa nổi hồ lô hai bên, váy Văn Tương dệt dải mây màu xanh nhạt nổi uốn lượn thướt tha, người mặc sa mỏng hoa văn ám hoa bách điệp xuyên thấu, son phấn nhẹ nhàng, quả thật là kiều diễm ướt át.

Mà dưới đèn xem mỹ nhân, lại thêm vài phần tình thú.

Chiếc eo thon thả của Triệu Huệ Lan bày ra, tha thướt xinh đẹp đi đến, trong lúc đi lại lại có vài phần tư thái phong tình vạn chủng. Nàng dịu dàng uyển chuyển tiến lên hành lễ cho Lục Thần: “Lão gia, phu nhân nhân hậu, an trí ta ở Thu Thủy viện, Huệ Lan cố ý chờ, mời Lão gia đi tiểu viện của ta ngồi một chút.”

Nàng đôi xung hô từ Nhị gia thành Lão gia, ý tứ là đã là tự cho mình là thiếp thất rồi.

Lục Thần nhú mày, đang muốn nói gì, chợt nghe một trận tiếng bước chân truyền đến.

Liền thấy một tiểu nữ oa năm sáu tuổi bộ dạng trắng ngần như gió lốc chạy tới, lao vào trong ngực Lục Thần, kêu một tiếng: “Cha cha!”

Lục Thần ôm lấy nữ nhi, cao hứng hôn lên trán của nàng một cái. Lúc này hấn sứt đầu mẻ trán, cũng chỉ có ở chỗ nữ nhi mới có thể tìm về một chút ôn nhu dịu dàng.

Thanh âm thanh thúy của Lục Thanh Lam nói: “Phụ thân, chúng ta nhanh đi nhà chính ăn cơm đi. Bảo Nhi đặc biệt tới tìm phụ thân, bụng cũng đói rồi này.” Vừa nói hết sức đáng yêu vừa nói vuốt ve bụng nhỏ của mình.

Lục Thần làm sao còn nhớ rõ Triệu Huệ Lan, cười nói: “Đi thôi, để Bảo Nhi của chúng ta đói bụng rồi, phụ thân có lỗi to lắm.” Ôm Lục Thanh đi tới hướng nhà chính.

Triệu Huệ Lan ngáp ngừng một chút, nhìn thấy cha và con gái hai người thân thân thiết thiết, nghĩ thầm đây mới là toàn gia, mình hoàn toàn biến thành một người ngoài, căn bản không chen vào được một câu.

Lục Thần ôm Lục Thanh Lam đi vào trong viện, Lục Thanh Lam giống như vô ý nói: “Phụ thân, Lam Nhi không thích nữ nhân vừa rồi! Phụ thân có thể không đến chỗ nàng không?”

Lục Thần ngắt ra, kỳ quái nói: “Bảo Nhi nói cho phụ thân biết, tại sao không thích nàng?”

Lục Thanh Lam nói: “Ánh mắt của Nàng nhìn phụ thân, giống như Bảo Nhi nhìn thấy kẻ đường, Bảo Nhi nhìn có chút sợ!”

Lục Thần nghe xong, như có điều suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Triệu Huệ Lan lại tới cửa Lục Thần. Lần này Lục Thanh Lam chưa tới, lần đầu tiên tới còn có thể nói là vô tình gặp được, mỗi lần cũng đều dạng này, ngược lại có vẻ giống như là Kỳ thị khiến nàng phải làm như vậy. Kỳ thị đường đường là một chủ mẫu, cùng một tiểu thiếp như Triệu Huệ Lan tranh giành tình nhân như vậy, thanh danh truyền ra không tốt.

Hôm nay Triệu Huệ Lan lại đổi một vài bồi để giày màu hồng nhạt, eo thon bày ra như cũ, tha thướt tươi đẹp đi tới. “Lão gia!”

Lục Thần vẫn cảm thấy thẹn với Triệu Huệ Lan, chẳng qua nhớ tới lời của nữ nhi ngày hôm qua, trong lòng không khỏi nổi lên một chút cảnh giác. Đợi nhìn thấy nàng còn đang trong hiếu kỳ, nhưng lại mặc xiêm y hồng nhạt đi ra ngoài như vậy, không khỏi cảm thấy chán ghét thêm vài phần.

Triệu Huệ Lan nói: “Lão gia, hôm qua bởi vì Lục cô nương, không đi tiểu viện của Huệ Lan được, hôm nay Lão gia có thể hân hạnh đến được hay không?”

Lục Thần nhíu mày, thần sắc xa lạ mà nói: “Không may hôm nay ta đã đáp ứng Bảo Nhi, phải dạy nàng viết chữ, ta lại không tới tiểu viện của người được rồi. Và lại hiện giờ thân phận ta và người chưa định, sau này người vẫn không nên lại đến nơi này chờ ta nữa.”

Triệu Huệ Lan không nghĩ tới hần đoạn tuyệt như thế, trong lúc nhất thời không khỏi nước mắt tràn đầy mi: “Lão gia, người đây là ý gì?”

Lục Thần có chút không kiên nhẫn vẫy tay áo, “Cứ như vậy đi, ta đi vào trước.” Đi được hai bước, hần lại quay lại nói với Triệu Huệ Lan: “Nếu ta không có đoán sai, Triệu cô nương còn có một tháng mới có thể trừ phục*, mặc quần áo trang điểm như thế nào, cũng nên tự định giá cân nhắc cho tốt...”

(*) 除服 Trừ phục: Đoạn tang; hết tang; xả tang

Trong lòng Triệu Huệ Lan cả kinh, giống như là bị người cứ như vậy đánh cho hai cái tát, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng như tuyết.

Qua một ngày, trong cung truyền ra khẩu dụ, gọi Lục Thanh Lam tiến cung gặp Tam công chúa.

Lục Thanh Lam đã tầm gần một tháng không tiến cung. Thời điểm nàng đến Trường Hi cung, Tam công chúa đang chờ nàng ở cửa. Nàng mặc một thân váy ngắn màu đào hồng, chải song thù kế (!), khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tính xáo động lòng người. Nàng là người nóng vội, sớm chờ Lục Thanh Lam ở cửa rồi.

Trông thấy Lục Thanh Lam từ kiệu nhỏ đi xuống, Tam công chúa đã chạy tới, kéo cánh tay của Lục Thanh Lam oán giận nói: “Bảo Nhi, sao giờ người mới tới nha?”

Trong lòng Lục Thanh Lam âm áp. Nàng ở trong nhà ngắn ngời phiền muộn, thấy Tam công chúa tâm tình cũng thoải mái hơn.

Hai người tay cầm tay đi vào Trường Hi cung, Lục Thanh Lam đi bái kiến Tổng quý tần trước. Tổng quý tần đối với nàng hết sức hiền hòa, hỏi mấy câu việc nhà, liền để hai tiểu cô nương đi Thiên điện chơi đùa.

Hai tiểu cô nương ở trong Thiên điện chơi xếp gỗ(?), Tam công chúa bỗng nhiên nói: “Bảo Nhi, có phải người không vui phải không?”

Lục Thanh Lam kinh ngạc ngẩng đầu, không nghĩ tới tiểu cô nương còn nhạy cảm thấy rõ như vậy. Tam công chúa mặc dù tính tình vội vàng xáo động, một đồng lớn khuyết điểm, nhưng có một ưu điểm lớn nhất, đó chính là chỉ cần thừa nhận đúng một người, đem người đó trở thành bằng hữu, vậy thì cả đời sẽ đối tốt người kia, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Giống như hiện tại, nàng chưa bao giờ ra về công chúa ở trước mặt Lục Thanh Lam.

Chính là ánh mắt tuyệt vọng như vậy.

Trên mặt Lục Thanh Lam chất đầy vẻ u sầu, như một tiểu đại nhân thở dài một hơi: “Cha ta có thể sẽ nạp thiếp?”

Tam công chúa nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, không hiểu được. Trong cung trừ hoàng hậu, cũng đều coi như là thiếp. Hoàng đế hơn năm mươi tuổi, còn thường xuyên nạp mấy tiểu phi tử vào cung đấy, Tam công chúa sống ở một hoàn cảnh như vậy, cũng không cảm thấy nạp thiếp có cái gì không tốt hoặc là có chỗ nào không đúng.

Cho nên nghi hoặc nói: “Cha người... Vậy thì sao?”

Lục Thanh Lam vỗ tay nàng, tỏ vẻ người lớn nói: “Cái này người không hiểu đâu!”

Nếu đã không hiểu, Tam công chúa cũng không suy nghĩ nhiều. Đôi mắt to sáng lóng lánh nhấp nháy nói với Lục Thanh Lam: “Cửu hoàng huynh bị bệnh, chúng ta đi thăm Cửu hoàng huynh một chút.”

Tiêu Thiệu Giác vẫn đối với Lục Thanh Lam lúc lạnh lúc nóng, nàng dĩ nhiên không muốn đi gặp, cho nên rất dứt khoát lắc đầu: “Ta không muốn đi.”

Tam công chúa cảm thấy kỳ quái: “Cửu ca đối tốt với người tốt như vậy, tại sao người vẫn sợ hần như vậy?” nàng đem việc Lục Thanh Lam không muốn đi thăm Cửu hoàng tử quy kết thành nàng sợ hần, thật ra thì Tam công chúa cũng thấy mình cũng có chút sợ hần, chẳng qua vẫn không nhận được muốn thân cận với hần.

Tam công chúa là phái hành động, không đợi Lục Thanh Lam giải thích, liền đứng dậy cứng rắn lôi cánh tay của nàng đi hướng Ngọc Minh cung.

Hai tiểu cô nương đi tới Tây thiên điện, nhìn thấy Vệ Bân một thân áo xanh, bộ dạng nhả nhặn tuần tú đang canh giữ ở cửa.

Vệ Bân nhìn thấy hai tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ, khỏe miệng liền tràn ra vẻ tươi cười.

Cửu điện hạ đối với Lục tiểu cô nương cực kỳ khác biệt, thấy nàng hần sẽ vui vẻ. Liền tự chủ trương đem hai tiểu cô nương tiếp vào trong điện.

Hai người vừa đi vào phòng, đã nhìn thấy Tiêu Thiếu Giác mặc một thân tằm y lụa trắng lẳng lẳng ngồi co chân ở trên giường đọc sách.

Tóc đen của hắn xõa xuống, khuôn mặt tuấn mỹ có chút tái nhợt, gần như trong suốt, môi mỏng mím thành một cái đường thẳng, an tĩnh ngồi như vậy, hài hòa như tan ra làm một thể cùng cảnh vật quanh phòng, giống như một bộ bức họa tĩnh mịch tốt đẹp.

Nghe được tiếng bước chân, Tiêu Thiếu Giác quay đầu lại nhìn qua, ánh mắt dừng ở trên người tiểu nữ oa bên cạnh Tam công chúa.

Hôm nay nàng mặc một kiện vải bồi để giấy màu trắng nhạt, chải song nha kế(3), khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng mặt mày, hết sức khiến người yêu mến.

Hai đầu lông mày của Tiêu Thiếu Giác, không tự chủ nhu hòa mấy phần.

Vệ Bân nói một câu: “Điện hạ, Tam công chúa cùng Lục cô nương đến thăm ngài.”

Tiêu Thiếu Giác ừ, nhìn Lục Thanh Lam một cái. Tam công chúa chạy đến bên cạnh giường của Tiêu Thiếu Giác, hét lên: “Cửu ca Cửu ca, người bị phong hàn còn chưa khỏe sao?”

Tiêu Thiếu Giác là người Hạ tộc, thể chất luôn luôn tốt, rất ít ngã bệnh. Chỉ là lúc nào ngã bệnh cũng là khó khỏi, trận phong hàn này cũng gần mười ngày rồi, còn chưa tốt lên.

Hắn cúi đầu nhìn mặt ve ân cần của tiểu nữ oa một chút, nhàn nhạt ừ: “Không có chuyện gì, gần khỏi rồi!”

Tam công chúa ồ một tiếng, đã chạy tới kéo Lục Thanh Lam qua, nói: “Cửu ca, Bảo Nhi cũng tới thăm người nè. Không phải là người thích nhất là Bảo Nhi đấy sao, nàng cũng rất lo lắng cho người.”

Tiêu Thiếu Giác nhìn Lục Thanh Lam một cái, nàng nhất thời cảm thấy như núi lớn đè nặng, lắp bắp nói: “Cửu...Cửu...” mẹ kiếp, nàng không biết nên gọi “Cửu điện hạ” hay là “Cửu ca ca” mới tốt!

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Giác vẫn dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm của nàng, Lục Thanh Lam cuối cùng quyết định chắc chắn, gọi một tiếng: “Cửu ca ca...” sau đó nói cực kỳ nhanh: “Người nhanh khỏe nha!”

Tiêu Thiếu Giác nghe nàng gọi như vậy, về mặt lúc này mới nhu hòa mấy phần.

Tiêu Thiếu Giác tay giơ lên, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tròn ục ục của nàng hỏi nàng: “Người gần đây thân thể có khỏe không?”

Lục Thanh Lam cho là hắn là hỏi một chuyện khác, thành thực: “Bảo Nhi rất ngoan, mỗi ngày đều luyện tập thể thuật của Cù đại nhân, cho nên thân thể vẫn rất tốt nha.”

Tam công chúa cũng reo lên theo: “Ta cũng ngoan ta cũng ngoan, ta cũng luyện thể thuật của Cù đại nhân dạy mỗi ngày.”

Tiêu Thiếu Giác nghĩ đến lại là một chuyện khác. Quan hệ của hắn và cái tiểu nữ oa này vô cùng đặc biệt, tiểu nữ oa bị bệnh đau đớn, hắn cũng sẽ cảm giác bản thân bị đau, nhưng hắn bị bệnh đau đớn, tiểu nữ oa này cũng không có chuyện gì, cái đặc biệt này cũng quá không công bằng, hắn cũng không phải là người lòng dạ rộng rãi, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái, sắc mặt liền âm trầm xuống.

Nhìn lại Lục Thanh Lam, ánh mắt cũng có chút không tốt. Lục Thanh Lam bị làm cho sợ đến rụt cổ, đem lời nói của mình vừa nói lặp lại ở trong lòng, cũng không cảm thấy có câu nào đắc tội hắn a. Tính tình người này âm tình bất định như vậy, thật làm cho người khác khó có thể thích ứng. Trong lòng Lục Thanh Lam đã mắng hắn máu chó xối đầu rồi, nhưng ngoài mặt lại không dám biểu hiện ra.

Không khí thoáng cái liền trở nên lúng túng.

Đúng vào lúc này rèm kéo lên, một cung nữ mười một mười hai tuổi đi tới, vóc người cao gầy, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần đoan chính thanh nhã, hết sức trưởng thành, Lục Thanh Lam nhìn thoáng qua. Nàng phát hiện phạm là người hầu hạ bên cạnh Tiêu Thiếu Giác, không có người nào, không có cái gì là bộ dạng không xinh đẹp.

Thật ra cũng không gì kỳ quái, Cửu điện hạ xoi mói, luôn luôn để ý về ngoài, kiếp trước ở kinh sư mọi người đều biết.

Trong tay cung nữ kia đang cầm một chén thuốc, bốc hơi nghi ngút, nàng cẩn thận từng li từng tí đem chén thuốc đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh giường, sau đó cúi chào, nói: “Điện hạ, nên uống thuốc rồi.” Sau đó cứ như vậy lui ra ngoài.

Lục Thanh Lam có chút giật mình, nha đầu này quá không hiểu chuyện đi, không nhìn thấy chủ tử ốm yếu như vậy ư, cũng không hầu hạ chủ tử uống thuốc, cứ lui xuống như vậy sao?

Nàng không biết tính tình của Tiêu Thiếu Giác, bởi vì thích sạch sẽ cực nghiêm trọng, bình thường chắc chắn sẽ không để cho người khác tới gần người. Cung nữ cũng là bởi vì biết hắn không quen người khác hầu hạ, lúc này mới biết điều lui ra ngoài.

Tiêu Thiếu Giác cúi đầu nhìn chén thuốc đen đậm như mực một cái, chân mày không nhịn được nhăn lại. Hắn vươn tay đang muốn bưng chén thuốc kia lên, bỗng nhiên ho khan một trận kịch liệt, không thể làm gì khác hơn là đem chén kia thuốc buông xuống. Điều bộ mỹ nam tử ốm yếu, quả thật khiến người ta thấy yêu tiếc.

Tam công chúa thấy thế chạy tới, tay nhỏ bé nâng chén thuốc kia lên ngậy ngô nói, “Cửu ca ca, đưa cho người nè.”

Tiêu Thiếu Giác lại không lĩnh tình, lạnh lùng nói: “Để xuống, ta tự mình làm.”

Tam công chúa hết sức sợ hãi, vội vàng đem chén thuốc để trên bàn nhỏ, sau đó quay đầu lại nhìn Lục Thanh Lam cầu trợ nói: “Bảo Nhi, Cửu ca thích người nhất, người tới dứt Cửu ca uống thuốc đi.”

Lục Thanh Lam mới không tin chuyện quái quỷ gì mà Cửu hoàng tử thích nàng nhất, cũng chỉ đứng ở đó không chịu nhúc nhích. Tam công chúa xoay người cứng rắn lôi đem nàng tới, Lục Thanh Lam ngẩng đầu dò xét sắc mặt Tiêu Thiếu Giác, thấy ánh mắt của hắn trầm tĩnh nhìn mình, không có kích lệ... Nhưng cũng không cự tuyệt.

Lục Thanh Lam thật sự đoán không ra trong lòng hắn nghĩ thế nào, quả thực cực kỳ không được tự nhiên. Hơn nữa không biết tại sao, ở trước mặt của hắn luôn có một loại áp lực lớn lao, nàng kiên trì bưng chén thuốc lên, thấy Tiêu Thiếu Giác không nói gì, liền đánh bạo thối thối chén thuốc, sau đó thử thăm dò dùng thìa bạc múc một muỗng đưa đến bên môi của nam tử.

Ngoài dự tính của nàng, Tiêu Thiếu Giác lại hé miệng đem thuốc uống.

Tam công chúa cao hứng, nếu không phải Cửu ca ở bên cạnh, cũng muốn vỗ tay bảo hay rồi. Lục Thanh Lam cũng thở phào nhẹ nhõm, nói thật mới vừa rồi nàng lưng túng kinh khủng cũng thiếu chút nữa phạm sai lầm.

Cho nên thật cẩn thận dứt từng muỗng từng muỗng cho hắn, Tiêu Thiếu Giác đã uống vài ngụm, bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Lục Thanh Lam sắp khóc rồi. Đại ca, ngài lại muốn làm cái gì vậy?

Yếu ớt hỏi một câu: “Cửu... Cửu ca ca?”

Tiêu Thiếu Giác nhìn nàng một cái, lông mi dài nhẹ nhàng rủ xuống, phun ra một chữ: “Đắng!”

Lục Thanh Lam thật muốn hỏi hắn là bốn tuổi hay là năm tuổi rồi, chưa lớn hay sao, uống thuốc còn nhiều chuyện như vậy. Nhưng nàng cũng chỉ dám ỏi một chút trong lòng, hỏi ra thật thì cũng không có lá gan đó. Suy nghĩ một chút, lấy từ trong hà bao ra một khối kẹo đường, “Nếu không... Cửu ca ca ăn cái này đi?”

Tam công chúa là một cật hóa, cái này vốn là nàng đưa cho Tam công chúa, thừa lại một khối như vậy, Tiêu Thiếu Giác chưa chắc sẽ ăn. Vậy mà Tiêu Thiếu Giác nhìn nàng một cái, hết sức tự giác hé miệng, ở trong lòng Lục Thanh Lam nổi mửa “Người không có tay sao?” Nhưng vẫn ngoan ngoãn đem kẹo đường bỏ vào miệng của hắn.

Tiêu Thiếu Giác có kẹo đường, lúc này mới uống hết chén thuốc.

Vệ Bân mỉm cười cầm chén thuốc xuống. Tiêu Thiếu Giác uống thuốc, có chút buồn ngủ, để cho hai tiểu cô nương ở lại trong phòng của hắn chơi một lát, đợi Vệ Bân quay về lại bắt đầu đuổi người, “Vệ Bân, người đưa Tam muội muội và Lục cô nương trở về Trường Hi cung đi.”

Cái này là qua sông rút cầu sao?

Lục Thanh Lam ước gì lập tức rời đi, nhưng Tam công chúa lại có chút lưu luyến, nói: “Cửu ca, vậy ta và Bảo Nhi hai ngày nữa lại đến thăm người.”

Tiêu Thiếu Giác ừ, ngược lại cũng không phản đối.

Hai tiểu cô nương lúc này mới đi theo Vệ Bân ra khỏi tầm phòng của hắn. Khuôn mặt Vệ Bân tràn đầy tươi cười, hết sức hiền hòa nói với Lục Thanh Lam: “Hôm nay Lục cô nương quả thật là giúp chúng ta đại ân rồi. Điện hạ bị bệnh, thân thể yếu đuối, nhưng lại không cho chúng ta đến gần người hầu hạ, các nô tài nhìn thật là đau lòng, ngày sau Lục cô nương có rảnh rồi, nhất định phải đến thăm điện hạ nhiều một chút...”

Ngoài miệng Lục Thanh Lam ngoan ngoãn khéo léo đáp ứng, trong lòng lại nói: “Còn muốn nàng làm nha hoàn hầu hạ cái người âm tình bất định kia ư? Không có cửa đâu!”

Lục Thanh Lam vừa về tới Thúy Phong uyển liền biết được từ trong miệng của Bồ Đào tin tức Lục Thần lạnh nhạt với Triệu Huệ Lan.

Kỷ thị đương nhiên cũng biết. Nàng thấy thái độ Lục Thần đối Triệu Huệ Lan như vậy, trong lòng cuối cùng hơi có chút an ủi.

Mấy ngày trôi qua như thế, Triệu Huệ Lan tuy nói sống ở Nhị phòng, bởi vì trên người có hiếu, chưa trừ phục, cho dù Lục Thần có cái tâm kia cũng không thể làm gì nàng ta, nàng ta lại mấy lần tìm cách gặp Lục Thần, cũng không có tiến triển gì lớn, tâm không khỏi có chút tro nguội.

Nàng ta gặp đến độ xoay quanh. Nạp thiếp và thú thê khác nhau, thú thê coi trọng chính là môn đăng hộ đối, là liên hiệp của hai gia tộc, nếu nói hợp hai bên thì tốt, hai phụ thê có vừa mắt nhau hay không, có cảm sát hòa mình hay không ngược lại cũng chỉ là thứ yếu. Nạp thiếp thì khác, thiếp thất nói không dễ nghe một chút thì chẳng qua chỉ là đồ chơi tiêu khiển trà dư tửu hậu* của nam nhân, nếu nam nhân không có hứng thú với người, vậy còn cần gì nạp người vào cửa.

(*) 茶余饭后 Trà dư phạn hậu: trà thừa, cơm thừa sau bữa ăn/ giống câu cơm thừa canh cặn

Nếu cứ phát triển như thế, Kỳ thị hoàn toàn có thể lấy cớ Lục Thần không thích Triệu Huệ Lan, đem nàng tới từ đầu đuôi về nơi ấy.

Nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi cục diện bất lợi hiện giờ mới được, Triệu Huệ Lan lại cầu kiến Kỳ thị. Trước đây Kỳ thị và nàng gặp nhau một lần, Kỳ thị khuyên nàng nên theo phương án của Lục Hân, Triệu Huệ Lan lại không chịu đáp ứng, Triệu Huệ Lan van xin Kỳ thị cho nàng vào cửa, Kỳ thị cũng không định đồng ý, bởi vì cái gọi là không hợp ý nửa câu. Kỳ thị phiền chán, từ đó không muốn gặp nàng nữa.

“Không gặp!” Kỳ thị bảo Cảnh ma ma đi ra ngoài đuổi Triệu Huệ Lan. Chỉ chốc lát sau Cảnh ma ma trở về nói: “Hồi bẩm phu nhân, Lão nô đi ra ngoài nói với nàng thân thể người không khoẻ, không tiện gặp khách, bảo nàng chờ bên ngoài. Nhưng nàng không chịu đi, lúc này liền quỳ xuống, người xem...”

Kỳ thị oán hận nói: “Nàng cũng là xuất thân thư hương môn đệ, sao không có mặt mũi như thế, thật không biết xấu hổ! Nếu nàng muốn quỳ, liền để cho nàng quỳ cũng tốt.”

Kỳ thị vốn tưởng rằng phốt lờ Triệu Huệ Lan như vậy rồi, nàng sẽ biết khó mà lui. Không nghĩ tới Triệu Huệ Lan quyết tâm, quả thật quỳ xuống trước nhà chính. Lúc này là giữa hè tháng bảy, lại là giữa trưa, khí trời nóng bức, không được một lát Triệu Huệ Lan đã đổ mồ hôi toàn thân, nàng cũng là xuất thân thiên kim tiểu thư, làm sao chịu được khổ sở bức này, nhưng cũng phải cắn răng chịu đựng.

Nàng quỳ ở đó lưng lay sắp đổ, nếu để nàng ngã ở trong viện của phu nhân còn không biết sẽ truyền ra lời nói như thế nào, hết sức bất lợi với Kỳ thị. Cảnh ma ma lại khuyên: “Phu nhân, vạn nhất nếu nàng ngã xuống chỗ này của người, chẳng phải là khiến cho Lão phu nhân và Tam phu nhân lấy cớ gây khó dễ cho người ư? Vẫn là nên gọi nàng đi vào, nghe nàng nói xem cái gì?”

Kỳ thị hận nữ nhân này vô cùng, nhưng cũng biết Cảnh ma ma nói có lý, vì thế gật đầu.

Cảnh ma ma liền đi ra ngoài kêu Triệu Huệ Lan đi vào.

Kỳ thị đã sớm sửa sang lại ăn mặc.” Ngươi cứ chấp nhất muốn gặp ta như vậy, rốt cuộc có chuyện gì muốn nói?” Giọng nói của nàng nghiêm khắc, hiển nhiên sẽ không cho Triệu Huệ Lan sắc mặt tốt gì.

“Tỷ thiếp không có ý tứ khác, chỉ muốn dựa theo quy củ trong phủ, sớm tối thăm hầu cho phu nhân!” Triệu Huệ Lan sợ hãi, phảng phất giống như một con tiểu bạch thỏ hoảng sợ. Cảnh ma ma, đám người Lục Ngạc đứng một bên không khỏi khinh thường điệu bộ của nàng vạn phần. Một đại gia khuê tú, cái tốt không học lại đi học cái xấu, học bộ dáng thấp kém của di nương.

“Ngươi còn chưa phải là thiếp thất của Lão gia, không cần tự xưng tỷ thiếp!” Kỳ thị không làm cao với nàng ta.” Hôm nay ngươi chỉ là khách nhân của quý phủ ta, dĩ nhiên cũng không cần tới chỗ của ta sớm tối thăm hầu! Nếu không có chuyện gì khác, ngươi trở về đi thôi.” Kỳ thị trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“Tỷ tỷ!” Triệu Huệ Lan lập tức quỳ xuống, kiên trì nói: “Tỷ tỷ biết cái ta muốn là cái gì! Xin tỷ tỷ nể tình chúng ta đều là nữ nhi nhà thư hương môn đệ, thành toàn cho ta đi!”

Kỳ thị cười lạnh liên tục: “Muốn ta thành toàn cho ngươi, vậy ai tới thành toàn cho ta?”

Triệu Huệ Lan chột ngắc đầu, ánh mắt quyết tuyệt, ngữ khí kiên định: “Không nghĩ tới tỷ tỷ nhẫn tâm như thế! Nếu như thế, xin phu nhân ban cho ta một tấm lụa trắng đi!”

“Vậy mà dám dùng cái chết đi uy hiếp ta! Nếu ngươi có can đảm như vậy bản thân ta cũng bội phục ngươi!” Kỳ thị căn bản không tin nàng có thể tự tìm cái chết, “Cảnh ma ma, ngươi liền chiếu theo ý của Triệu cô nương, tìm một tấm lụa trắng tới cho nàng.”

Cảnh ma ma vội là lên: “Phu nhân!” nếu xảy ra chuyện này thật, danh tiếng của phu nhân cũng coi như xong. Lão gia cũng nhất định hận phu nhân.

“Nhanh đi!”

Cảnh ma ma không dám không nghe, tìm một tấm lụa trắng dài hơn ba thước. Kỳ thị đem tấm lụa trắng kia ném trước mặt Triệu Huệ Lan, cười lạnh: “Lụa trắng đây, ngươi hải lòng chưa?”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Hai tay Triệu Huệ Lan nâng lụa trắng, dập đầu về phía trước, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra cửa.

Cảnh ma ma vội đuổi theo, sợ nàng gặp chuyện không may, cố ý đem mấy nha hoàn của Thu Thủy viện gọi tới dặn dò một phen, nhất định phải thời khắc cảnh giác, ngàn vạn đừng để gặp chuyện không may.

Kỳ thị bên này vừa dùng xong bữa tối, mệt mỏi ngủ, đến nửa đêm bị Cảnh ma ma lay tỉnh, sắc mặt Cảnh ma ma trắng bệch: “Phu nhân, không xong, Triệu Huệ Lan kia thật sự thất cổ tự tử rồi!”

Hôm nay Lục Thần không tới, Kỳ thị ngủ một mình mơ mơ màng màng, bị một câu nói kia bị làm cho sợ đến thanh tỉnh cả người. Choàng một bộ y phục liền đi ra cửa, vội vàng nói: “Không phải là ngươi cho người trông nàng ta ư, sao lại thất cổ tự tử?”

Cảnh ma ma nói: “Cũng là do mấy đứa Thu Cúc vô dụng, đầu hôm trông tốt, sau nửa đêm không hiểu sao tất cả đều ngủ thiếp đi. Triệu Huệ Lan thừa dịp các nàng không chú ý, treo ở trên xà nhà như vậy, nhờ có nha hoàn Nguyệt Mai của nàng kịp thời phát hiện...”

“Triệu Huệ Lan hiện giờ như thế nào? Sống hay chết?”

“Người mặc dù cứu được, nhưng hiện giờ sống chết không rõ, Lão nô đã phái người đi mời đại phu rồi.”

Kỷ thị hơi trầm trọng gật đầu, chỉ cần người không chết, hết thầy đều còn cứu được.

Hai người vào Thu Thủy viện, đại phu đã tới, đang chăm cứu cho Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan mặc một thân bạch y, nằm ở bên trong, chân thêu Như Vân, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xám, trên cổ có một đường màu đỏ như máu hết sức rõ ràng.

Kỷ thị không khỏi hoảng hốt, nàng là người lương thiện, không muốn thấy người khác vì nàng mà chết, lắm bả nói: “Chẳng lẽ là ta sai rồi ư?” Nàng vốn cho là Triệu Huệ Lan không bỏ nổi vinh hoa phú quý của Hầu phủ, nhất là định sẽ không coi thường mạng sống của mình, không nghĩ tới nàng ta thật sự có can đảm thất cổ tự tử.

“Chu tiên sinh, Triệu cô nương như thế nào?”

Chu đại phu chính là đại phu của Hầu phủ, bình thường thời điểm trên dưới Hầu phủ không tiện mời thái y, cũng do Chu đại phu này xem bệnh.

Sắc mặt Chu đại phu ngưng trọng: “Nhờ phát hiện sớm, nếu là muộn một thời ba khắc, cái mạng của Tiểu nương tử chỉ sợ cũng không giữ được.”

Kỷ thị nhìn Triệu Huệ Lan một chút, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, thần sắc uể oải, chậm rãi nói: “Người muốn làm thiếp cho Lão gia như vậy ư?”

Triệu Huệ Lan khóc ròng nói: “Van xin phu nhân thành toàn.”

Thần sắc Kỷ thị trong trẻo lạnh lùng, chậm rãi nói: “Đã như vậy, ta đáp ứng người là được.”

Trên mặt Triệu Huệ Lan lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Cảnh ma ma kinh hãi: “Phu nhân?”

Kỷ thị khoát tay áo, nói với Cảnh ma ma: “Ma ma, chúng ta đi thôi.” lưu lại vài nha hoàn bà tử chăm sóc Triệu Huệ Lan, lập tức ra khỏi Thu Thủy viện. Cảnh ma ma nói: “Phu nhân, ngài cần gì...”

Kỷ thị lắc đầu: “Người cho rằng ta không nhìn ra những mảnh khoé này của Triệu Huệ Lan sao? Nhưng việc đã đến nước này, nàng thất cổ là thật, thiếu chút nữa chết cũng là thật. Chuyện này sớm muộn cũng truyền tới chỗ Lão phu nhân và Tam phu nhân, thay vì bị các nàng buộc nhượng bộ, không bằng thành thật thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ, ta muốn xem, đến tận cùng các nàng có thể làm gì ta? Không có Lão gia, ta còn có ba hài tử!”

Dừng một chút, nàng lại nói: “Huống chi hiện tại thân phận Triệu Huệ Lan chưa rõ, nàng là nữ nhi Triệu đại nhân đã mất, coi như là khách quý của chúng ta, ta không có lý do gì càng không có lập trường xuất thủ với nàng. Nhưng nàng thành di nương cũng không giống với lúc trước, ta là chủ mẫu, trong nội viện này đều có ta làm chủ. Mấy ngày nay, ta thấy Lão gia đối với nàng cũng chỉ thường thôi, ngược lại ta sẽ tự mình thuyết phục Lão gia đưa nàng đi tới thôn trang, nhắm mắt làm ngơ...” cái này ngược lại không mưu mà hợp với tiểu nữ nhi.

Trong khoảng thời gian này, nàng là một mối thật sự, hơn nữa thất vọng đối với Lục Thần. Nàng tương đương với đem quyền quyết định đá cho Lục Thần. Nếu là Lục Thần thật sự muốn nạp thiếp, vậy thì nạp thiếp là được. Không có tình cảm của Lục Thần, nhiều nhất thì nàng chăm sóc ba hài tử sống qua ngày thôi.

Cảnh ma ma biết nàng nghĩ như vậy là được rồi, nữ nhân cũng không nên ký thác quá nhiều vào tình yêu của nam nhân. Danh phận đại nghĩa của nàng bày ở đó, ngày sau có thể từ từ thu thập Triệu Huệ Lan. Huống chi chuyện này là Lục Thần phụ bạc nàng, theo tính tình Lục Thần, nàng có thể dựa vào lần này bắt chết hắn.

Rất cục sự khôn khéo ung dung thường ngày của Kỷ thị đã trở lại, lúc trước sở dĩ nàng hồ đồ nhiều lần, cũng là bởi vì quá mức quan tâm tình cảm giữa nàng và Lục Thần.

Nhưng không biết tại sao trong lòng Cảnh ma ma vẫn khó chịu một trận.

Rất cuộc Triệu Huệ Lan trẻ tuổi, nghi ngại hai ngày thân mình đã tốt rồi. Triệu Huệ Lan vội tới đến nhà chính dập đầu với Kỷ thị, Kỷ thị cũng không còn ngăn nàng. Nàng nghẹn ngào khôn xiết nói: “Tỷ tỷ! Đa tạ tỷ tỷ đại nhân đại lượng, ta nhất định sẽ phụng dưỡng tỷ tỷ thật tốt!” Bây giờ Kỷ thị không muốn nhìn bộ dạng này của nàng, nói vài câu có lệ, đang muốn đuổi nàng đi xuống, Lục Thanh Lam luôn luôn ở bên cạnh nhìn thấy, đột nhiên mở miệng nói: “Ta thay mặt mẫu thân tiễn Triệu tỷ tỷ!”

Mấy ngày nay tiểu cô nương đều bên cạnh Kỷ thị trấn an chiếu cố nàng, hiểu chuyện hơn, một chút chuyện nhỏ như vậy, Kỷ thị cũng không ngăn nàng.

Lục Thanh Lam đưa hai người ra cửa Thúy Phong uyển, Hứa ma ma cáo từ trở về Mục Nguyên đường, Triệu Huệ Lan lộ ra vẻ hết sức cung kính với Lục Thanh Lam: “Lục cô nương xin dừng bước, Huệ Lan mới có thể tự mình trở về.”

Lục Thanh Lam nói: “Làm người tốt làm đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên! Hôm nay ngày lành của Triệu tỷ tỷ, ta tiễn người một đoạn đường!” Nói xong cũng không quan tâm Triệu Huệ Lan, tự mình đi tới hướng Thu Thủy viện.

Trong lòng Triệu Huệ Lan kinh ngạc, nhắm mắt theo đuôi Lục Thanh Lam đi trở về. Mãi cho đến Thu Thủy viện, Lục Thanh Lam nói: “Đã đến chỗ này rồi, Triệu tỷ tỷ không mời ta đi vào uống chén trà sao?”

Triệu Huệ Lan còn có thể nói gì, chỉ đành phải mời Lục Thanh Lam vào phòng của mình. Nguyệt Mai đi xuống pha trà, chỉ chốc lát sau liền bưng trà nóng lên. Triệu Huệ Lan mời nàng ngồi ghế trên, Lục Thanh Lam không khách khí ngồi. Nhận trà thơm Nguyệt Mai dâng lên, nhấp một miếng, miệng nói: “Là búp trà Minh Tiền Long Tĩnh.”

Triệu Huệ Lan không nghĩ tới nàng một cái nữ oa nho nhỏ, lại hiểu được nhiều như vậy, vội vàng nói: “Phu nhân nhân hậu, chỉ phí ăn mặc chỗ này của ta, cũng đều vô cùng tốt.”

Lục Thanh Lam ừ một tiếng, đột nhiên nói: “Nguyệt Mai tỷ tỷ, người đi ra ngoài trước, ta có mấy câu muốn nói cùng với Triệu tỷ tỷ.”

Nguyệt Mai chần chờ nhìn Triệu Huệ Lan một cái, thấy nàng gật đầu, lúc này mới đi xuống.

Nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Lục Thanh Lam buông chén trà, ánh mắt trở nên thâm sâu.

Trước đây Triệu Huệ Lan cảm thấy nàng là tiểu cô nương thiên chân vô tà (*ngây thơ như cún), có khi thậm chí sẽ tới viện của nàng chơi đùa, gọi nàng “Triệu tỷ tỷ”, mặc dù lần đó đột nhiên phá hư đại kế câu dẫn Lục Thần của nàng, nhưng là tựa hồ cũng không có địch ý gì với nàng. Nhưng thời gian một cái nháy mắt như vậy, nàng giống như là thay đổi một người khác, trên người bỗng nhiên có một loại uy nghi thần nhiên, thấy vậy da đầu nàng muốn nổ tung.

Lục Thanh Lam hừ một tiếng nói: “Người cũng biết phu nhân nhân hậu, lại lấy oán trả ơn, đoạt nam nhân của phu nhân.” Khẩu khí kia căn bản không giống hải tử.

Triệu Huệ Lan không khỏi sờn hết cả gai ốc.

“Lục cô nương nói đùa!” Nụ cười của Triệu Huệ Lan cứng ngắc, miễn cưỡng nói. Chỉ ngóng trông nàng mau nói xong, không bao giờ muốn cùng một mình một chỗ với nàng nữa.

Lục Thanh Lam cũng không như ý của nàng, không nhanh không chậm như trước nói: “Nương ta ban cho người một tấm lụa trắng, người liền thật sự dùng nó thắt cổ. Người nghĩ không ai biết những thứ tính toán thấp hèn kia của người ư. Cảnh ma ma vốn ra lệnh Thu Cúc các nàng xem chừng người, người hạ độc trong nước trà của các nàng, làm cho các nàng ngủ thiếp đi. Lại cùng Nguyệt Mai hát bè, không thì sao phải là nửa đêm canh ba, đều trùng hợp ngủ say như vậy, cũng chỉ có nàng trùng hợp như vậy, đúng lúc phát hiện cứu người!”

Lục Thanh Lam vừa nói vừa cầm lấy một quả cam trong mâm bồng, tách ra từng múi bỏ vào trong miệng của mình.

Nàng càng bình tĩnh, Triệu Huệ Lan lại càng cảm thấy sợ hãi. “Lục cô nương đang nói cái gì vậy, sao ta nghe không hiểu?”

Lục Thanh Lam cười nói: “Người nghe hiểu được! Chẳng qua cũng không khỏi không bội phục người, có mấy phần tàn nhẫn như vậy, nhìn vết thương trên cổ của người không giống làm giả, lúc ấy nhất định rất đau đi, thời điểm hai chân người cách mặt đất xung quanh không có cái gì dựa vào, người có hối hận không?”

Lần này Triệu Huệ Lan ngay cả cười cũng không cười được. Một hải tử sáu tuổi, cho dù là dù thông minh đi nữa, cũng không thể ngay cả cảm thụ trong lòng nàng ngay lúc đó cũng đoán được nhất thanh nhị sở đi. Cái thứ khoác da hải tử ngồi ở trước mặt nàng, đến tột cùng là là người hay quỷ?

Lục Thanh Lam thấy khuôn mặt nàng tràn đầy sợ hãi cảm thấy hết sức hài lòng. Đây chính là kết quả nàng muốn.

Nàng nhảy từ trên ghế xuống, bàn tay nhỏ bé chấp sau lưng dạo bước trong phòng: “Dựa vào sở tác sở vi của người, ta đoán người không phải là người tam trinh cửu liệt, đại bá phụ ta mở ra cho người điều kiện hậu đãi như vậy, người chết sống không chịu đáp ứng, đến tột cùng là vì cái gì? Người là nhìn trúng phong lưu lỗi lạc của cha ta hay là phú quý quyền thế của Hầu phủ, hay là còn có nguyên nhân gì khác ta không nghĩ tới?”

Nàng bỗng dừng lại, không nháy mắt nhìn chằm chằm Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan không tự chủ được lui về sau một bước, “Ta nghe không hiểu Lục cô nương đang nói gì. Thời điểm không còn sớm, ta gọi Nguyệt Mai tiễn Lục cô nương trở về đi thôi.”

Lục Thanh Lam nói: “Người không cần giả vờ. Hiện tại ta cho người một cơ hội cuối cùng, điều kiện ngày đó của Đại bá phụ vẫn giữ, lại cho người thêm hai điều, thứ nhất ta sẽ cho người tự mình chọn phu quân tương lai của người, cho đến khi hài lòng mới thôi, nếu người thích tuần tú, tìm người còn tuần tú hơn cha ta cũng được. Thứ hai, đưa người một vạn lượng bạc làm của hồi môn, đủ người cầm y ngọc thực cả đời!”

“Nhưng ta đã kính trà cho Nhị phu nhân rồi...”

“Cái kia làm sao tính!” Lục Thanh Lam lỗ mãng cắt đứt nàng...” Cho dù phụ thân ta dùng phần kiện mang người vào cửa, đây cũng không phải là vấn đề.”

Ánh mắt Triệu Huệ Lan mở to, quả thực không tin một đứa bé có thể nói ra lời như vậy, hết lần này tới lần khác nàng còn phản bác không được.

“Đừng cho là ta không làm chủ được chuyện này, tựa như ta có thể vô thanh vô tức tra được sở tác sở vi người. Chuyện này ta cũng có thể dễ dàng làm được. Và lại ta nhắc nhở người, cơ hội chỉ có một lần, nếu người bỏ qua, ta sẽ không chứa thủ đoạn nào thu thập người, lúc trước ta chỉ không muốn ô uế tay của mình mà thôi!” Nụ cười của nàng có vài phần quỷ dị: “Không nên coi thường năng lực của ta!”

“Quý, quý a!” Triệu Huệ Lan bị làm cho sợ đến mức hét rầm lên.

“Tiểu thư! Làm sao vậy, làm sao vậy?” Nguyệt Mai vội vàng chạy đi vào. “Cút ra ngoài!” Lục Thanh Lam quát to một tiếng hướng về phía cửa, Nguyệt Mai giống như là một con thỏ bị sợ hãi, trở về đường cũ.

Triệu Huệ Lan bị làm cho sợ đến mức thân thể cũng đều run lên: “Ngươi đến tốt cùng là ai, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Lục Thanh Lam không kiên nhẫn nói: “Hiện tại ngươi chỉ cần trả lời ta, đáp ứng hay là không đáp ứng.”

“Ta không thể đáp ứng! Thật sự không thể đáp ứng! Triệu Huệ Lan bị buộc vội vả lùi đến góc tường, cho rằng Lục Thanh Lam là bị tà ma gì dính vào người rồi.

“Không thể đáp ứng ư?” Lục Thanh Lam lập lại ý tứ trong lời nói của nàng: “Ngươi biết rõ phụ thân ta đối với ngươi cũng chỉ có như vậy, ta lại cho ngươi điều kiện hậu hĩnh, ngươi vẫn là không chịu đáp ứng, rốt cuộc ngươi cất giấu bí mật gì?”

Ánh mắt nàng giống như là dao găm châm trên người của nàng ta, “Mặc kệ ngươi có bao nhiêu bí mật, ta cuối cùng sẽ biết được. Nếu thiên đường có ngươi không đi, đừng trách ta không khách khí!”

Nàng thần nhiên nói xong, trong lời nói tràn đầy sát khí rét lạnh. “Ngươi tin hay không, cho dù tạm thời làm thỏa mãn toan tính của ngươi, để ngươi làm thiếp thất của phụ thân ta, ta cũng sẽ thuyết phục phụ thân đưa ngươi đến điền trang. Đến lúc đó trời cao hoàng đế xa, vạn nhất ngươi sinh bệnh nặng gì, không kịp trị liệu đi đời nhà ma rồi, ta nghĩ phụ thân ta cũng không trách người khác được. Không tin —— ngươi liền nhìn xem!”

Nói xong nàng liền đứng lên, “Mặt khác ta cảnh cáo ngươi, lời nói hôm nay ta nói với ngươi, ngươi đừng nghĩ đến tố cáo ta trước mặt phụ thân hoặc là Lão phu nhân, Tam phu nhân, đến lúc đó nhìn xem các nàng ai sẽ tin tưởng ngươi!”

Nói xong, nàng đột nhiên thay đổi mặt, lại quay về hài tử thiên chân vô tà kia: “Triệu tỷ tỷ, ta đi nha. Hôm khác ta lại đến thăm ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tìm Đường Chết

Sau khi Lục Thanh Lam đi, Nguyệt Mai tiến vào hỏi: “Tiểu thư, sắc mặt người không tốt, vừa rồi Lục cô nương nói gì đó cùng người.”

Mặt Triệu Huệ Lan đầy vẻ sợ hãi: “Đừng nói nữa, nàng quả thực không phải là người, nàng chính là một con quỷ tai họa!”

Nguyệt Mai nghi hoặc nói: “Sao lại thế, ta cảm thấy nàng rất thân cận với người đó a!”

Triệu Huệ Lan thấy nha hoàn thiếp thân của mình cũng không phát hiện Lục Thanh Lam bất thường, càng không dám đi nói lung tung trước mặt người ngoài, chỉ nói: “Ngươi đừng hỏi nữa, sau này cách đưa bé kia càng xa càng tốt!” Nghĩ đến biện pháp của nàng, muốn đem mình đưa đến điền trang, vậy điền trang cũng đều là của hồi môn của Kỷ thị, không phải là mặc cho các nàng gây khó dễ, muốn nàng chết cạnh ba, nàng sống không được đến cạnh năm?

Nàng không khỏi đưa tay vuốt ve bụng dưới.

Rất nhanh Lục Thanh Lam liền chứng minh năng lực của mình cho Triệu Huệ Lan.

Ngày thứ hai, Lục Thần đến nội viện thăm tiểu nữ nhi. Mấy ngày này hấn và Kỷ thị giận dữ, tâm tình không tốt, chỉ có tiểu nữ nhi có thể làm cho hấn thư giải tâm trí, thoải mái cười.

Lục Thần vốn cũng không muốn lại đến nội viện, chẳng qua gần đây tinh thần Kỷ thị mệt mỏi, không có tâm tư dạy Lục Thanh Lam đọc sách viết chữ nữa, Lục Thanh Lam lại quán lấy hấn muốn cùng phụ thân đọc sách, hai vợ chồng mặc dù đều không được tự nhiên, nhưng ai cũng không muốn trì hoãn việc học của nữ nhi, cho nên cũng ngầm hiểu, Lục Thần mỗi đêm đều đến nội viện, dạy nữ nhi một lát, lại quay về trong thư phòng phía trước nghỉ ngơi.

Tay nắm tay nàng dạy viết xong chữ, thấy nàng rầu rĩ không vui, lại hỏi: “Là ai chọc Bảo Nhi nhà ta, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của ngươi vênh lên này.”

Lục Thanh Lam giống như vô ý nói: “Phụ thân, tại sao Thu Thủy viện của Triệu tỷ tỷ, tất cả mọi người gọi nàng Lan di nương?”

Lục Thần không nghĩ tới Triệu Huệ Lan tự cho mình là di nương nhanh như vậy. Hấn cho rằng nữ nhi còn nhỏ, không biết ngọn nguồn trong chuyện này. Nhất thời không biết nên trả lời nàng như thế nào, hấn sờ lên đầu của nữ nhi: “Ngươi còn nhỏ, những chuyện này ngươi không cần lo!”

Lục Thanh Lam nói: “Nhưng Bảo Nhi không vui!”

“Tại sao?”

“Mọi người đều nói, di nương thân là nửa nô tài, không phải là thứ vớ vẩn gì. Nàng cũng là ‘Lan’, ta cũng là ‘Lam’, mặc dù không phải là một chữ, nhưng kêu như vậy, ta nghe trong lòng luôn không dễ chịu. Phụ thân người có thể bảo nàng đổi lại tên được không?” Trong mắt nàng toả ra ánh mắt chờ mong.

Trong lòng Lục Thần hơi động một chút: “Là nô tài nào dám nói những lời vô liêm sỉ này trước mặt người?”

Lục Thanh Lam nhỏ giọng nói: “Là Tam thẩm thẩm á. Có một lần ta nghe thấy nàng và Tam thúc cãi nhau, mắng đấm di nương bọn họ là bọn chuyên dụ dỗ, thứ nô tài hèn mọn...”

Lúc này Lục Thần mới thoải mái hơn.

Lục Thanh Lam bắt lấy cánh tay của hắn lay nói: “Phụ thân, đừng để người khác gọi nàng là Lan di nương đi.”

Lục Thần từ chính viện đi ra, trực tiếp đi đến Thu Thủy viện.

Đây vẫn là từ sau khi Triệu Huệ Lan vào ở Thu Thủy viện đến nay, lần đầu tiên Lục Thần đi gặp nàng. Triệu Huệ Lan sau khi nghe nói, vui mừng vạn phần, vội vàng choàng một kiện xiêm y liền ra cửa nghênh tiếp.

Thấy Lục Thần mặc một áo choàng vải Tùng Giang màu xanh nhạt, càng nổi bật lên khí chất ôn nhuận nho nhã của hắn, trái tim Triệu Huệ Lan đánh bình bịch, chỉ cảm thấy đoạn thời gian này mình hao tổn tâm sức trở thành tiểu thiếp của hắn, cho dù là gần kề cái chết, cũng là đáng giá.

“Lão gia đến rồi!” Triệu Huệ Lan đè nén kích động, chỉnh đốn trang phục hành lễ.” Mời lão gia đi vào nhà uống chén trà.”

Lục Thần khoát tay áo: “Không cần, ta có mấy câu nói xong rồi đi.”

Trong lòng Triệu Huệ Lan cảm thấy hơi thất vọng, vẫn nói: “Lão gia có chuyện gì xin phân phó.”

Lục Thần nói: “Ta nghe nói, mọi người trong viện lén lút gọi người là Lan di nương?”

Một khi Kỷ thị đã nhả ra, việc này đã là vấn đề đã đóng thuyền. Bọn hạ nhân có chút lầy cao giảo thấp, coi trọng tương lai nàng có tiền đồ tốt đẹp, vội vàng nịnh hót mong kết thân với nàng, ban đầu cũng chỉ gọi nàng Triệu di nương, nàng không thích người khác gọi như vậy, bảo mọi người đổi lại gọi “Lan di nương”, hiện giờ toàn viện đều gọi cả. Nàng giả bộ khước từ, chấp nhận xưng hô này.

Nàng cho rằng Lục Thần chê nàng nói năng tùy tiện, chưa qua cửa mà đã bắt đầu kêu di nương, vội vàng tạ tội, “Đều là người bên dưới hồ đồ, Hầu phu là có nơi có quý củ. Thiếp sẽ ước thúc hạ nhân, không để cho lão gia bận tâm.”

Lục Thần thân nhiên nói: “Người hiểu lầm rồi. Cũng không phải là không thể gọi Di nương, chẳng qua là chữ ‘lan’ này, về sau đừng dùng lại! Người phân phó xuống dưới, bảo bọn họ sau này gọi người ‘Trúc di nương’, tên của người, cũng đổi, liền kêu ‘Triệu Huệ Trúc’ đi.”

Triệu Huệ Lan lắp bắp kinh hãi nói: “Đây là vì sao? Tên của thiếp là cha mẹ ban tặng, có thể nào...” nói đổi liền đổi.

Lục Thần không kiên nhẫn nói: “Người đã muốn làm thiếp của ta, xuất giá tòng phu, đổi tên thì xem là đại sự gì.”

Triệu Huệ Lan cảm thấy ủy khuất vô cùng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt: “Xin lão gia nói rõ, đến tột cùng là vì cái gì? Có phải là ý của phu nhân hay không?”

Lục Thần không vui: “Chuyện này không có bất cứ quan hệ gì đến phu nhân, đều là ý của ta, người không nên suy nghĩ bậy bạ!” Hắn ném lại một câu “Vi tôn giả hỷ, vi thân giả hỷ, vi hiền giả hỷ”(*) Liền nghênh ngang rời đi.

(*) Kị hỷ hay kiêng hỷ (đôi khi gọi là hỷ kị hoặc tị hỷ) là cách viết hay đọc trại một từ nào đó do bị kiêng kị trong ngôn ngữ văn tự xã hội tại các nước quân chủ chuyên chế trong khu vực văn hóa chữ Hán.

Ở đây có nghĩa là phải kị tên của người bề trên, tên của người thân ruột thịt, tên của người có tài có đức

Nước mắt Triệu Huệ Lan rớt cục rơi xuống, Nguyệt Mai vội vươn tay đỡ cánh tay của nàng, hai người vào phòng, Nguyệt Mai dâng lên trà nóng cho nàng, nàng mới nói: ” Lan di nương, lão gia đây là ý gì nha, đang yên đang lành tại sao phải đổi tên di nương?”

Triệu Huệ Lan sâu kín thở dài một hơi: “Sau này đừng gọi Lan di nương nữa, người không nghe thấy phân phó của lão gia ư, sau này phải gọi ta là Trúc di nương.”

Nguyệt Mai hỏi: “Lúc Lão gia đi, nói những câu kia là có ý gì?”

Nguyệt Mai không biết chữ, phụ thân của Triệu Huệ Lan cũng là Tiến sĩ hai bảng*, mưa dầm thấm đất, “Vi tôn giả hỷ, vi thân giả hỷ, vi hiền giả hỷ” Ý tứ mấy câu nói đó nàng vẫn hiểu.

(*) Thi Hội và thi Đình

Nàng chưa sót nói: “Lão gia là muốn ta kiêng kỵ tên của Lục tiểu thư. Trong tên của nàng có một chữ ‘Lam’, trong tên của ta cũng có một chữ ‘Lan’*, cho nên lão gia không cho người khác gọi ta Lan di nương nữa.”

(*) 嵐-lam và 兰-lan đều phát âm là “Lán”

”À?” Nguyệt Mai rất là âm ức: “Lục tiểu thư chẳng qua chỉ là con nít sáu tuổi, nàng thì tính là tôn giả gì chứ? Muốn nói thì người mới là trưởng bối của nàng, người mới là tôn giả a.”

Trong giọng nói Triệu Huệ Lan có bất đắc dĩ và không cam lòng: “Ý tứ Lão gia, người vẫn chưa rõ sao? Ta thân làm di nương, đã thành nửa nô tài hèn mọn, mà Lục tiểu thư vẫn là tiểu thư thiên kiều bách sủng, đương nhiên là nàng tôn ta tí. Cho nên di nương ta đây nên vì tiểu thư tị hỷ.” Nói xong, không khỏi tự thấy xót xa cảnh đời, rơi lệ.

Nguyệt Mai tức giận bất bình: “Lão gia thật sự quá cưng chiều Lục tiểu thư rồi. Đối với người thật là không công bằng!”

“Dựa vào sắc mà đánh giá người, sắc suy mà thích làm cao sao được. Tiểu thiếp a, cũng chỉ là đồ chơi có thể cung cấp giải sầu cho trượng phu, làm sao so được với nữ nhi thân sinh.” Nàng đột nhiên nhớ tới ánh mắt kia của Lục Thanh Lam phảng phất giống như có thể hiểu rõ hết thấy, chợt cảnh tỉnh lại, nàng đây là đang dùng loại biện pháp này bày uy ra cho nàng thấy.

Lục Thanh Lam là muốn nói cho nàng biết, nàng có thể dễ dàng thuyết phục Lục Thần ép nàng đổi danh tự, nghĩa là có thể thuyết phục Lục Thần đem nàng đưa đến điền trang, hoàn toàn bỏ rơi nàng.

Nàng nhìn không được rung mình một cái, cái tiểu nha đầu này thật sự đáng sợ!

Tay nàng, không tự chủ lại rơi vào trên bụng.

Chuyện tình Lục Thần buộc Triệu Huệ Lan đổi danh tự rất nhanh truyền khắp bên trong Thụy Phong uyển. Về mặt cao hứng phần chấn hoi bẩm Kỳ thị chuyện lần này, Lục Ngạc bữu môi nói: “Nàng thì coi là thứ gì, cũng chỉ là di nương, so với nô tài chúng ta cũng không cao quý là bao, lại cũng dám kêu cùng một cái tên với Lục cô nương nhà chúng ta? Hừ, bằng nàng cũng xứng chắc! Lão gia làm như vậy, thật sự là anh minh!”

Kỳ thị nghe xong trong lòng quả nhiên có chút vui vẻ. Cũng không phải Triệu Huệ Lan bị ủy khuất khiến nàng vui sướng khi người gặp họa, mà là cảm thấy Lục Thần vẫn đề nữ nhi ở vị trí thứ nhất, không bị hồ mị từ* kia mê văng đầu.

(*) 狐媚 dụ dỗ; cám dỗ; quyến rũ; mê hoặc; nịnh hót

Tục truyền rằng giống cáo tài cám dỗ người, cho nên gọi những đàn bà con gái làm cho người say đắm là hồ mị 狐媚.

Kỳ thị nói: “Lời này người ở chỗ này của ta nói một chút cũng thôi, đến bên ngoài ngàn vạn không nên truyền loạn. Làm cho người ta nghe thấy được, còn tưởng rằng là ta lấy lớn hiếp nhỏ, xúi giục lão gia sửa lại tên của nàng.”

Lục Loan và Lục Ngạc gật đầu đồng ý

Tối giờ cơm, Cảnh ma ma mang theo bọn nha hoàn đem cơm bày tại gian phía tây. Lúc này Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cũng từ học đường trở về, Kỳ thị liền kêu ba hài tử cùng nhau ăn cơm. Bởi vì Lục Thần không có ở đây, bữa ăn này có chút nặng nề.

Thức ăn đầy bàn, Cảnh ma ma chọn đều là đồ Kỳ thị bình thường thích ăn. Nhưng Kỳ thị chỉ tùy tiện ăn hai miếng, liền buông đũa. Nàng đã mấy ngày ăn rất ít, Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân, người tốt xấu gì cũng ăn thêm một chút, Tam thiếu gia cùng hai vị cô nương đều ở đây, người làm mẹ nếu kén ăn như vậy, sau này bọn họ học theo thì làm sao?”

Kỳ thị bất đắc dĩ nói: “Ma ma, ta không phải là kén ăn, ta là thật sự ăn không trôi, nhìn thức ăn một chút ta đã no rồi.”

Lục Thanh Nhân nhìn cảm nhận của mẫu thân, vẻ mặt lo lắng: “Mẫu thân người sao vậy, không thì để Cảnh ma ma đi mời Chu tiên sinh tới, xem cho người xem.”

Kỳ thị nói: “Ta lại không có bệnh, mời đại phu làm cái gì, đừng để người khác chê cười, cho là ta là ở già vờ.” Hiện tại toàn phủ đều ở nhìn chăm chăm Nhị phòng để chê cười đây này, Kỳ thị lại càng phải làm việc cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí.

Ăn xong bữa cơm, Cảnh ma ma mang ba hài tử tránh Kỳ thị thương lượng: “Phu nhân đã ba bốn ngày không nghiêm chỉnh ăn cơm, như vậy thân thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi a.”

Lục Thanh Nhân nói: “Dù sao cũng phải nghĩ biện pháp khuyên nhủ mẫu thân.”

Lục Văn Đình khoát tay: “Chúng ta mới vừa rồi không phải là khuyên rồi à, nhưng căn bản mẫu thân cũng không nghe lọt, nếu không chúng ta đi mời phụ thân tới khuyên?”

Lục Thanh Nhân vội la lên: “Nhưng mẫu thân hiện tại căn bản là không chịu gặp phụ thân, cửa của mẫu thân cũng không vào được, còn có thể có ích lợi gì?”

Lục Thanh Lam vừa rời luôn nghe ca ca tý tý nói chuyện, lúc này chen lời nói: “Phụ thân muốn lấy được tha thứ của mẫu thân còn phải từ từ, còn trước hết phải để cho mẫu thân gặp đại phu.”

Cảnh ma ma nói: “Nhưng phu nhân chết sống không chịu a!”

Lục Thanh Lam nói: “Ta có biện pháp.”

Đêm đó Lục Thanh Lam nghỉ ở trong gian phòng của Kỳ thị, sáng ngày thứ hai Lục Thanh Lam lâm bệnh không chịu dậy, “Mẫu thân, đầu ta đau! Có phải ta sốt rồi không?”

Kỳ thị sợ hết hồn, lấy tay thử nhiệt độ trên trán nàng một chút, nghi ngờ nói: “Không sốt a!”

Lục Thanh Lam nói: “Người để cho Cảnh ma ma thử xem?”

Cảnh ma ma tiến lên, lấy tay giả bộ thăm dò trán của Lục Thanh Lam hồi lâu, Lục Thanh Lam len lén trừng mắt nhìn Cảnh ma ma, Cảnh ma ma hiểu ý, về mặt ngưng trọng nói: “Lục tiểu thư đúng là sốt rồi, phu nhân, hay là mời Chu tiên sinh đến xem xem sao!”

Kỳ thị bản thân có bệnh có thể không sao, nhưng cũng không dám coi thường bệnh tình của ái nữ, cuống quýt nói: “Nhanh đi mời Chu tiên sinh! Nhanh đi!”

Cảnh ma ma đi chỉ chốc lát liền mời Chu tiên sinh đến, Chu tiên sinh có thể ở trấn giữ ở bên trong Hầu phủ, y thuật phải vô cùng tốt, vọng, văn, vấn, thiết liền nhìn ra tiểu nữ oa căn bản chỉ ăn và không có bệnh, hắt ra vào gia đình giàu có, có phần thông nhân tình thế sự, đã sớm trở thành nhân tình rồi, cũng không nói ra, kê cho Lục Thanh Lam chút thuốc ích khí bổ nguyên, rồi nói với Kỳ thị mấy câu “Không có gì đáng ngại, Lục cô nương chỉ là khí huyết hơi hư hao”. Nói các loại trương tự vậy.

Cảnh ma ma vội vàng nói: “Tiên sinh nếu đã đến, giúp phu nhân nhà ta xem một chút đi.”

Kỳ thị hơi ngạc nhiên, nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nữ nhi nằm ở trên giường càng tỏ ra buồn bực, tựa hồ hiểu ra cái gì. Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không tiện phản đối nữa, liền ngồi xuống bên cạnh vờn một bàn tay ra lộ ra cổ tay khi sương tái tuyết (dễ vỡ như hạt sương, bông tuyết).

Chu đại phu chẩn mạch, lại hỏi cận kề sinh hoạt thường ngày của Kỳ thị, sau đó gật đầu vắn vắn về chòm râu dê một phen, trầm ngâm không nói.

Cảnh ma ma có chút khản trương, Lục Thanh Lam còn ngồi dậy khỏi giường. Cảnh ma ma nói: “Phu nhân gần đây vẫn không vui vẻ ngon miệng, đã bốn năm ngày không ăn cái gì cho đầy đủ, vậy nên uống thuốc gì?”

Chu đại phu bỗng dừng nở nụ cười. “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! Phu nhân không phải là bị ốm, mà là có tin vui.”

“Cái gì?” Người trong phòng tất cả đều tròn tròn mắt.

Kỳ thị lại càng khó có thể tin hỏi: “Đại phu, lời này của người là thật ư, ta thật sự có thai ư?” Nàng và Lục Thanh Lam thành thân hơn mười năm rồi. Từ sau khi có Lục Thanh Lam bụng vẫn không có động tĩnh nữa. Nàng mặc dù nhi nữ song toàn nhưng nhi tử dù sao chỉ có Lục Văn Đình, đương nhiên hi vọng lại sinh một nhi tử. Thế nhưng trong lúc mấu chốt này lại có, nàng có thể không cao hứng sao?

Chu đại phu gật đầu nói: “Lão hủ hành nghề chữa bệnh mấy năm, hi mạch vẫn sờ được chuẩn.” Bằng sự cẩn thận của Chu đại phu, hẳn dám nói như vậy tức là đã có mười phần nắm chắc rồi.

Lục Thanh Lam cũng bất chấp giả bộ bệnh, xoay người xuống giường, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đỏ bừng, liền đi sờ bụng của mẫu thân: “Thật tốt quá, ta muốn có đệ đệ! Thật tốt quá, mẫu thân!”

Cảnh ma ma, Lục Loan, Lục Ngạc tất cả đều đáng vẻ vui mừng chúc mừng Kỳ thị. Cảnh ma ma vừa xin chu đại phu kê đơn thuốc giữ thai cho Kỳ thị vừa phân phó Lục Ngạc: “Người nhanh đi phía trước, đem tin vui này nói cho lão gia.”

Lục Ngạc vừa muốn đi ra ngoài, lại bị Kỳ thị ngăn cản: “Chậm đã, chuyện này hôm nay, các người ai cũng không cho nói cho lão gia!”

Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân, người và lão gia giận nhau, cũng không thể chuyện như vậy cũng gạt hẩn chứ?”

Kỳ thị hừ một tiếng nói: “Nếu lão gia biết ta có bầu, tất nhiên sẽ đến cầu khẩn xin lỗi, ta thật sự không thể chịu được cái này.” Huống chi, nàng còn có một ý nghĩ, đứa bé này, chính là cơ hội để nàng đối phó Triệu Huệ Lan. Thừa dịp đuổi Triệu Huệ Lan đi điền trang.

Cảnh ma ma nói: “Vậy người định dấu diếm lão gia đến khi nào?”

“Đến lúc, ta đương nhiên sẽ nói cho lão gia!” Kỳ thị vừa nhờ cậy Chu đại phu: “Cũng xin tiên sinh tạm thời che giấu cho ta.”

Tiền Chu đại phu, tất cả Thúy Phong uyển đều hân hoan chào đón dương dương tự đắc, trận này chính viện bị Triệu Huệ Lan huyên náo, rốt cục có thể dương mi thổ khí* rồi.

(*) nhưong này, bật hơi: ý nói thư thái

Một khi mẫu thân có đứa bé này, nhất định sẽ không đi theo con đường kiếp trước, Lục Thanh Lam cũng rớt cuộc cũng yên lòng.

Như thế qua nửa tháng, Triệu Huệ Lan mãi kỳ giữ đạo hiếu ba năm, được trừ phục. Một ngày kia Kỳ thị đến Mục Nguyên đường thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân hỏi: “Nương tử Lão Nhị, người định khi nào để cho Triệu thị vào cửa vậy?”

Kỳ thị thân nhiên nói: “Con dâu cho người tra xét hoàng lịch, mừng tám tháng sau là một ngày tốt lành, Lão phu nhân xem được không?” Nếu không cho Triệu Huệ Lan danh phận di nương này, nàng còn không tiện động thủ với đối với nàng ta.

Lão phu nhân tính một cái, hiện tại đến mừng tám, bất quá chỉ hơn mười ngày, lúc này mới hài lòng.

Tin tức truyền tới Thu Thủy viện, Triệu Huệ Lan vui mừng quá đổi.

Ngọc Minh cung.

Tiêu Thiếu Giác mặc một bộ cẩm bào lục sắc ngồi ở ghế thái sư, đôi môi mỏng mằn thành một đường, đang nhàn nhả lật xem mấy trang giấy thật mỏng. Vệ Bân đứng ở phía sau hắn một bước, lặng yên không một tiếng động, không dám quấy rầy suy tư của hắn.

Tờ giấy kia hắn lật qua lật lại nhìn hồi lâu, mới rút cục ngẩng đầu lên, vuốt cằm của mình thân nhiên nói: “Tam phòng Trường Hưng Hầu phủ thật là cùng một giuộc, là gan cũng không nhỏ.”

Giọng nói của hắn lạnh như băng khiến người sợ hãi, Vệ Bân nghe thử thăm dò nói: “Thật đáng thương mà, tất cả người của Nhị phòng đều chẳng hay biết gì, người xem chúng ta có nên giúp Lục tiểu cô nương một tay không?” Án tượng của Vệ Bân đối Lục Thanh Lam vẫn là tương đối tốt. Tình báo của Bí doanh Hạ tộc mỗi ngày cũng do Vệ Bân sửa sang lại rồi mới đưa Tiêu Thiếu Giác xem, cho nên đối với chuyện quan trọng của Trường Hưng Hầu phủ, Vệ Bân cũng biết rất tường tận.

Vệ Bân đang định đáp ứng một tiếng “Vâng”, nhưng Tiêu Thiếu Giác nhớ đến hôm đó Lục Thanh Lam dứt hẳn uống thuốc từng muỗng từng muỗng, rốt cuộc vẫn thay đổi chủ ý. Cho nên nói với Vệ Bân: “Thôi, người phân phó Trương tẩu tử, nhắc nhở tiểu nha đầu kia một tiếng.” Về phần tiểu nha đầu có thể hiểu ám hiệu của Trương tẩu hay không, hắn cũng mặc kệ.

Lục Thanh Lam nghe nói mừng tám tháng sau sẽ đem Triệu Huệ Lan đón vào cửa, trong lòng rất là khó chịu. Mặc dù vận mệnh của mình đến cùng vẫn thay đổi, mẫu thân có bầu, tất nhiên sẽ không lại tự sát, nhưng cuối cùng vẫn để cho Triệu Huệ Lan thành tiểu thiếp của phụ thân. Nàng thật sự là nghĩ làm thế nào để ứng phó. Đang tự phiền não, chợt nghe thấy một hồi tiếng động lớn xôn xao bên ngoài. Trong lòng Lục Thanh Lam phiền não, kêu Bô Đào đi vào hỏi: “Àm ĩ quá, chuyện gì vậy?”

Bô Đào nói: “Lục cô nương, Trương tẩu tử lại tới nữa, để nô tỳ đuổi nàng ra.”

Thì ra là kể từ khi Lục Thanh Lam học vỡ lòng, bởi vì nàng một mình học chữ có chút cô đơn, Kỳ thị liền ý định tìm cho nàng một tiểu nha hoàn tuổi xấp xỉ cùng nhau đi học, trong lúc nhất thời không riêng gì Nhị phòng, cả Hầu phủ đều có người xin giúp đỡ đi cửa sau.

Phải biết rằng nhiều nha hoàn bà tử ở Nhị phòng như vậy, có thể hầu hạ thân cận chủ tử, cũng chỉ vài người như vậy, hôm nay Nhị phu nhân tìm một thư đồng cho Lục Thanh Lam, đây cũng là công việc béo bở tương đối béo bở rồi. Tương lai hoặc đi theo của hồi môn Lục cô nương đến trong nhà cô gia, nói không chừng còn có thể trở thành thiếp thất các loại ở nhà cao cửa rộng, vậy cũng coi như một bước lên trời. Cho dù không thể, dựa vào thân phận thư đồng của Lục cô nương này, giả cho một quản sự ngoại viện còn dư sức.

Huống chi, đi theo Lục cô nương còn có thể đọc sách tập viết, riêng một cái này, nói ra cũng vô cùng có mặt mũi, làm cho mình thêm không ít phân lượng.

Thật ra có mấy tay thủ đoạn thông thiên, đến van xin người bên cạnh Lục Thanh Lam.

Vốn chuyện này sẽ không để kéo dài thời gian mà không quyết như vậy, thật sự là gần đây Kỳ thị không có có tâm tư tuyển chọn thư đồng cho nữ nhi. Những lão bộc lâu năm này, có chút tâm tư linh hoạt, sẽ dùng biện pháp đánh tới trên người của Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam là người trong cuộc, ở chuyện này, nàng nói một câu, còn hữu hiệu hơn người khác nói mười câu.

Trương tẩu tử Đây vốn là một tiểu quản sự kho thuốc ở Tam phòng, Lục Thanh Lam đương nhiên có ác cảm với Tam phòng, cũng chưa từng gặp nàng. Không nghĩ tới người của Tam phòng quả nhiên không biết cất nhắc, không biết tiến thoái, vậy mà lại tới phiền nhiễu nàng.

Vì vậy nghe lời Bô Đào nói, đang định gật đầu, chợt nghe bên ngoài có người nói: “Lục cô nương, nô tỳ có chuyện trọng yếu muốn gặp lục cô nương, sự tình liên quan đến vị ở Thu Thủy viện kia, sự tình quan trọng, xin Lục cô nương nhất định phải gặp nô tỳ.”

Bất kể nàng nói thật hay giả, Trương tẩu tử có thể nói ra nói như vậy, khiến Lục Thanh Lam có chút hứng thú. Nàng gọi Bô Đào lại: “Người bảo Trương tẩu tử đi vào gặp ta.”

Chỉ chốc lát Bồ Đào dẫn Trương tẩu tử đi vào. Trương tẩu tử bộ dạng hơn hai mươi tuổi, y phục sạch sẽ, nhìn cũng có chút thuận mắt. Da nàng trắng nõn, bộ dạng cũng thanh tú, khiến cho người ta thấy liền sinh hảo cảm, ít nhất ấn tượng đầu tiên của Lục Thanh Lam coi như không tệ.

Một nữ hài nho nhỏ gầy teo đi theo bên người nàng cúi đầu, Lục Thanh Lam cũng không nhìn thấy tướng mạo của nàng.

Trương tẩu tử đi tới phía trước cách Lục Thanh Lam năm bước, liền kéo nữ nhi quỳ xuống, miệng nói: “Nô tỳ ra mắt lục cô nương.” Lại kéo nữ nhi, cô bé cúi đầu nói một tiếng: “Lục cô nương đại an.”

Lục Thanh Lam giờ lên tay nói: “Đứng lên đi.”

Lục Thanh Lam nhàn nhã nói: “Trương tẩu tử muốn tới gặp ta, đây là lần thứ ba phải không? Có chuyện gì gấp gáp, người nói đi. Nếu không thể khiến ta hài lòng, ta đây không thể làm gì khác hơn là đem người đưa đến chỗ đỗ của Du ma ma. Ta muốn nhìn xem, một bà tử tam đẳng như người, ở trong viện của tiểu thư ẩm ỉ náo loạn, là đạo lý gì?”

Du ma ma kia là lão nhân của Trường Hưng Hầu phủ, từng hầu hạ Lão Hầu gia, mấy năm nay luôn chủ quản hình phạt trong phủ, luôn luôn mặt lạnh tâm lạnh, lục thân không nhận*, nha đầu bà tử toàn gia không có một người nào không sợ nàng.

(*)六亲不认 Lục thân; họ hàng; thân thuộc; LỤC THÂN BẤT NHẬN mất hết tính người (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

Trương tẩu tử cũng đã nghe nói qua về Du ma ma, nghe xong mặt liền biến sắc. Sợ Du ma ma là một chuyện, Lục Thanh Lam còn nhỏ tuổi có thể nói ra như vậy càng làm cho nàng toát mồ hôi. Nàng không dám lại có bất kỳ lòng khinh thường nào với Lục Thanh Lam nữa, chuẩn bị cẩn thận nói ra: “Hồi bẩm cô nương, nô tỳ mang theo tiểu nữ vội tới đập đầu thỉnh an cô nương.”

Lục Thanh Lam khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: “Ta biết mục đích người tới lần này, hiện tại không muốn nghe cái này, người nói chút gì để cho ta cảm thấy hứng thú. Nếu người có thể làm cho ta hài lòng, suy tính của người, ta khiến người như nguyện là được.”

Trương tẩu tử không khỏi vui mừng khôn xiết: “Chuyện này là thật ư?”

Lục Thanh Lam nhìn móng tay dùng phượng tiên hoa* nhuộm hết sức diễm lệ của mình nói: “Ta có cần thiết lừa gạt người sao?”

(*) 凤仙花 Bồng nước (danh pháp hai phần: Impatiens balsamina) còn gọi là móng tay, phượng tiên hoa

Trương tẩu tử lại ngẩng đầu lên, nhìn hai người Bồ Đào và Thạch Lự đứng ở bên cạnh Lục Thanh Lam một chút, Lục Thanh Lam hiểu được ý của nàng nói: “Hai vị tỷ tỷ đều là người đáng tin nhiệm của ta, người có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Trương tẩu tử lúc này mới nhẹ gật đầu: “Lục cô nương nói vậy chắc hẳn cũng biết, nô tỳ là làm việc ở trong dược phòng của Hằng Phong uyển.”

Lục Thanh Lam có chút không kiên nhẫn nhíu mày nói: “Cái đó và chuyện người muốn nói có liên quan sao?”

“Có liên quan, có liên quan!” Trương tẩu tử cuống quýt nói.

“Được, vậy người nói đi.”

“Nô tỳ có thể lên làm tiểu quản sự của dược phòng này cũng là có chút nguyên nhân, tổ tiên nô tỳ cũng làm nghề y, bởi vì phụ thân trị chết người, bị kiện lên quan, lúc này mới bị bán vào Hầu phủ. Tam phu nhân cũng là bởi vì cái này, mới sai nô tỳ trông coi dược phòng cho nàng. Cũng bởi vậy, nô tỳ hiểu sơ một chút y thuật, cũng có thể kê một ít đơn thuốc thường gặp.”

“A?” Lục Thanh Lam nghe đến đó, rốt cục có một chút hứng thú.

Trương tẩu tử tiếp tục nói: “Trong khoảng thời gian này, Triệu cô nương Triệu Huệ Lan vào Hầu phủ, ở tại Thu Thủy viện, nhưng bởi vì Tam phu nhân đối với nàng đặc biệt khác biệt, cho nên dược liệu của Thu Thủy viện bên kia, cũng là đều là từ dược phòng của Tam phòng cung ứng.”

Lục Thanh Lam nhạy cảm ý thức được cái gì: “Cái này có vấn đề gì không?”

“Đích thật là có chút vấn đề.” Trương tẩu tử nói: “Dược liệu Thu Thủy viện dùng lượng không lớn, mỗi lần cũng chỉ là một ít vụn vặt lẻ tẻ, trước sau lấy trở về tổng cộng bốn lần thuốc, cảm đi đại khái hơn mười loại dược liệu. trong đơn không có gì, chẳng qua đem những dược liệu này đặt ở một chỗ, có thể phát hiện, đây là một đơn thuốc...” Nàng nói đến đây dừng lại, sau đó nói ra một câu long trời lở đất: “Một đơn thuốc giữ thai.”

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên: “Cái gì? Người lập lại lần nữa?”

Trương tẩu tử nói: “Ý nô tì là, cái vị ở Thu Thủy viện kia... có thể có thai ời.”

Phản ứng đầu tiên của Lục Thanh Lam là Triệu Huệ Lan mang thai hài tử của Lục Thần. “Tiện tỳ này!” Nàng xoay quanh phòng hai vòng, Kỳ thị có thai khiến nàng còn chưa kịp vui vẻ hai ngày, Triệu Huệ Lan liền mang ngọt ngào tới cho nàng rồi. Thật sự là càng nghĩ càng giận.

Chẳng qua, chờ một chút...

Nàng nhớ rõ phụ thân từng chính miệng thừa nhận, hần và Triệu Huệ Lan quen biết là ở cuối tháng sáu, hiện tại chẳng qua mới một hai tháng, cho dù phụ

thân và nàng có da thịt chi thân, nhưng cũng không quá một hai lần mà thôi. Từ lúc Triệu Huệ Lan vào Thúy Phong uyển, phụ thân liền không bước vào cửa phòng của nàng nữa.

Lục Thanh Lam cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu gì, đương nhiên hiểu được chỗ mấu chốt trong chuyện này, chẳng lẽ vận khí của Triệu Huệ Lan tốt, có thể một phát trúng ngay hay sao?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ quặc, lòng mày không khỏi nhẩn lại suy nghĩ, hai con người cũng trở nên sâu thẳm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kéo căng chăm chú, Trương tẩu tử lại không hiểu sao cảm thấy có một loại áp lực đánh úp lại, làm nàng có chút không thờ nổi. Không khỏi cúi đầu.

Trương tẩu tử cân nhắc liên tục, rốt cục nổi lên dũng khí nói: “Nô tỳ nghe nói... Nhị phu nhân muốn tuyển chọn tiểu nha hoàn trong phủ bồi cô nương đọc sách. Nô tỳ suy nghĩ, Hương Cẩn nhà ta hiện giờ tám tuổi, ngày thường cũng xem như hiểu chuyện lanh lợi, chính là chẳng biết có cái phúc khí này hay không, có thể được lọt vào pháp nhãn của cô nương.”

Lục Thanh Lam nhìn tiểu cô nương kia một chút, sau đó nói: “Hương Cẩn, người ngẩng đầu lên.”

Hương Cẩn theo lời ngẩng đầu, Lục Thanh Lam thấy bộ dạng nàng thanh thanh tú tú, đôi mắt sáng ngời trong suốt, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, chỉ đơn thuần nhìn ánh mắt thôi Lục Thanh Lam cảm thấy tiểu cô nương này hẳn là có thể đào tạo thành tài. Liền âm thầm gật đầu. Nàng liền hỏi vài vấn đề, Hương Cẩn mặc dù có hơi dè dặt, nhưng trả lời mạch lạc rõ ràng, có chút khéo léo.

Lúc này Lục Thanh Lam mới chậm rãi nói: “Mẫu thân cho ta chọn lựa thư đồng, quan trọng nhất chính là gia thân trong sạch, hiếu quy củ. Người như vậy, ta vốn không thích. Chẳng qua là ta là một người thường phạt phân minh, người cung cấp tin tức như thế, ta muốn thưởng người. Người để Hương Cẩn ở lại viện của ta, để cho Thạch Lựu tỷ tỷ dạy dỗ một phen, nếu thật là người có khả năng, ta liền báo cáo mẫu thân để lại bên cạnh ta.”

Trương tẩu tử vui mừng quá đỗi, “Đa tạ Lục cô nương, đa tạ Lục cô nương!” Lại đẩy Hương Cẩn một cái, “Còn không mau dập đầu tạ ơn Lục cô nương.”

Hương Cẩn vội vàng quỳ xuống dập đầu với Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam bảo Bồ Đào nâng Hương Cẩn dậy, lại dặn dò Trương tẩu tử: “Chuyện người nói với ta vừa rồi, không thể để lộ ra ngoài một chút. Nhất là bên nhà chính, hiểu chưa! Nương ta hay phức tạp mọi chuyện, người không thể lại dùng việc nhỏ này tăng thêm phiền não cho người.”

Trương tẩu tử: “Nô tỳ hiểu.”

Hiện giờ Kỳ thị đang có mang, Lục Thanh Lam là sợ nàng trong con tức giận động thai khí. Chuyện này đương nhiên không thể nói với Trương tẩu tử.

Tiền Trương tẩu tử, Lục Thanh Lam ngồi ở trên giường phập phồng không yên, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện Triệu Huệ Lan mang thai có chút kỳ quặc, liền gọi người mời Cảnh ma ma tới.

Cảnh ma ma từ ái sờ lên đầu nhỏ của nàng: “Lục cô nương gọi lão nô đến, có chuyện gì phân phó?” Từ khi Kỳ thị có thai, Lục Thanh Lam liền chuyển ra khỏi phòng ngăn của nàng. Ở tiểu viện của mình, chuyện gì cũng đều không cần Kỳ thị quan tâm, hết sức hiểu chuyện.

Cảnh ma ma cảm thấy Lục tiểu thư thật sự là hiểu chuyện hơn.

Lục Thanh Lam cũng không giấu diếm, liền đem lời nói của Trương tẩu tử cái kia nói lại một lần. Cảnh ma ma sau khi nghe liền vỗ đùi, “Oan nghiệt a, thật là oan nghiệt!”

Nàng không nghĩ quá nhiều, chỉ cho là đó là mầm mống của Lục Thần. Vốn Kỳ thị mang thai là một việc khiến mọi người vui mừng, hiện giờ lại ra chuyện này, chẳng phải là muốn Kỳ thị tức chết. Nàng nói: “Lục cô nương, chuyện này tuyệt đối không thể để phu nhân biết, người hiểu được không?”

Lục Thanh Lam gật đầu: “Ta hiểu.”

Cảnh ma ma khen một câu “Lục cô nương thật là thông minh” Liền đứng dậy, nàng có thể gạt Kỳ thị, nhưng là chuyện Triệu Huệ Lan mang thai vẫn là phải phải người xác minh một chút cho thỏa đáng, nàng là vô luận như thế nào cũng ngồi không yên.

Lại bảo Bồ Đào đi vào, gọi nàng phái người ngó chừng động tĩnh của Thu Thủy viện, có gió thổi cỏ lay gì đều phải qua bẩm kịp thời.

Cảnh ma ma ra khỏi tiểu viện của Lục Thanh Lam, liền phái hai ma ma có kinh nghiệm đi Thu Thủy viện tra xét.

Hai vị ma ma này một người họ Lý, một người họ Cung, đều là bà đỡ kinh nghiệm phong phú, lúc Kỳ thị sinh mấy đứa con cũng đều đi theo hầu hạ bên cạnh Kỳ thị.

Người của chính viện phái tới, Triệu Huệ Lan đương nhiên tiếp đãi ân cần. Hai người cũng không quá đáng, tùy tiện hỏi sinh hoạt thường ngày ăn uống của nàng liền cáo từ rời đi.

Triệu Huệ Lan sai Nguyệt Mai đưa hai người đi ra tiểu viện. Không đến một lát Nguyệt Mai trở về, nói với Triệu Huệ Lan: “Di nương, người nói hai người kia kỳ quái không, vậy mà hỏi nô tỳ kinh nguyệt của người đã bao lâu không có.”

“Người nói cái gì?” Triệu Huệ Lan nhảy dựng lên, sắc mặt trở nên trắng như tuyết.

Nguyệt Mai lại càng hoảng sợ: “Di nương, người làm sao vậy?”

Triệu Huệ Lan vội vàng nói: “Người đừng quan tâm ta, ta chỉ hỏi người, người trả lời các nàng thế nào.”

Nguyệt Mai nói: “Người không phải là đã dạy ta, có người hỏi vấn đề này, ta phải trả lời kinh nguyệt của người đến vào giữa tháng, cực kỳ đúng ngày nha, ta chính là dựa theo phân phó của người trả lời. Có vấn đề gì không? Nói thật, di nương kinh nguyệt của người đã thật lâu không thấy tới.”

Triệu Huệ Lan bỗng nhiên nổi giận nói: “Người câm miệng cho ta!”

Nguyệt Mai không lý do bị nàng trách mắng, sợ tới mức lập tức quỳ xuống.

Triệu Huệ Lan ngữ khí hòa hoãn nói: “Chuyện này quan hệ trọng đại, hẳn có người hỏi, nhất định phải dựa theo sự phân phó của ta trả lời, hiểu chưa?”

Nguyệt Mai cuống quýt nói: “Nô tỳ nhớ kỹ.”

Triệu Huệ Lan vô lực khoát tay nói: “Đi xuống đi.”

Đội trong phòng chỉ còn lại một người nàng, Triệu Huệ Lan đặt mông ngồi ở trên ghế, lầm bầm nói: “Chẳng lẽ là Kỳ thị phát hiện cái gì?” Nàng nhớ tới ánh mắt xem xét của Lý ma ma và Cung ma ma kia, thủy chung như có như không dừng lại trên bụng của nàng, đã cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

Nàng cảm thấy, nhất định là bị phát hiện rồi.

Triệu Huệ Lan càng cảm thấy bất an. Mắt thấy mấy ngày nữa, Lục Thần sẽ nạp nàng làm thiếp, chính thức định ra danh phận. Lúc này bị vạch trần, nàng làm sao có thể cam tâm.

Nàng đưa tay sờ bụng của mình.

Đứa bé này tới thật không phải lúc rồi. Sớm biết như thế, còn không bằng kịp thời xoá sạch nó. Nếu thật sự vạch trần chuyện này, nàng không những không có khả năng làm thiếp của Lục Thần, thậm chí có thể ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Nàng càng nghĩ càng lo lắng. Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp, không thể để cho Kỳ thị vạch trần chuyện này.

Triệu Huệ Lan gọi một tiếng: “Nguyệt Mai!”

Nguyệt Mai vén màn đi đến, “Di nương có gì phân phó.”

Triệu Huệ Lan nói: “Nhanh trang điểm cho ta, ta muốn đi thỉnh an phu nhân.”

Triệu Huệ Lan ăn mặc thỏa đáng, Nguyệt Mai đang muốn đỡ cánh tay của nàng đi ra ngoài, Triệu Huệ Lan bỗng phân phó nói: “Người đi đem hộp trang sức khắc hoa hồng kia lấy tới cho ta.”

Nguyệt Mai nói: “Di nương muốn mang trang sức gì, phân phó một tiếng, nô tỳ đưa cho người.”

Triệu Huệ Lan nói: “Nói nhảm nhiều vậy, làm theo sự phân phó của ta là được.”

Nguyệt Mai không dám nói thêm gì nữa, lấy hộp trang sức tới. Triệu Huệ Lan đuổi Nguyệt Mai đi ra ngoài, tự mình đóng phòng lần tìm nửa ngày, đội Triệu Huệ Lan đi ra, Nguyệt Mai phát hiện nàng cũng không đổi trang sức, không khỏi âm thầm kỳ quái, cũng không dám hỏi nhiều.

Hai người tới chính viện của Kỳ thị, Kỳ thị vừa tỉnh ngủ. Cảnh ma ma liền nói: “Nếu phu nhân không muốn gặp nàng ta, để lão nô kêu nàng quay về viện của mình.”

Kỳ thị muốn biết nàng rốt cuộc tới làm gì, liền nói: “Nếu đã tới, liền kêu nàng vào đi.”

Cảnh ma ma liền đi ra ngoài xin Triệu Huệ Lan đi vào, ánh mắt cay độc chần chờ trên bụng của nàng ta, trong lòng mắng to nàng ta là hồ ly tinh. Trước đây hai vị ma ma Lý Cung đã xem tình huống bẩm báo, Cảnh ma ma cơ bản có thể khẳng định Triệu Huệ Lan là đang có mang thai rồi.

Kỳ thị lại còn chẳng hay biết gì, thấy Triệu Huệ Lan thái độ nàng vẫn còn coi như là hòa ái. Kêu Lục Loan mang một cái ghế tới cho Triệu Huệ Lan, để cho nàng ngồi, nhân thoai mấy câu, chuyển tới chính đề: “Mùng tám chính là ngày lành của người và lão gia, người chuẩn bị mọi việc thỏa đáng rồi chứ? Có vấn đề gì, người cứ nói cho Cảnh ma ma.”

Triệu Huệ Lan nói: “Đa tạ phu nhân quan tâm, tỳ thiếp vô cùng cảm kích. Nếu có gì không hiểu nhất định sẽ thỉnh giáo ma ma.”

Kỳ thị nói: “Như vậy thì tốt. Sau này người hầu hạ lão gia cho tốt, chỉ cần người an phận thủ thường, ta cũng sẽ không làm khó người.”

Triệu Huệ Lan cuống quýt nói: “Phu nhân khoan hồng độ lượng, tỳ thiếp đương nhiên sẽ hầu hạ lão gia và phu nhân thật tốt, không để cho phu nhân bận tâm về tỳ thiếp.”

Hai người không mẫn không lạt nói mấy câu. Triệu Huệ Lan tới vốn là muốn thăm dò thái độ của Kỳ thị, thấy nàng một chữ cũng không nói đến chuyện hai vị ma ma Lý Cung, nàng ấy càng khó hiểu như vậy, nàng càng là đoán không ra tâm tư của Kỳ thị, trong lòng càng lo lắng, chỉ cảm thấy dựng lông gáy, toàn thân không thoải mái.

Giương mắt lại bắt gặp ánh mắt phần hận kiên kỳ của Cảnh ma ma vẫn luôn dừng lại bụng của mình, trong lòng nàng đột nhiên chấn động. Một chút may mắn trong lòng liền ném đến tận ngoài chín tầng mây.

Lòng nàng biết rõ ma ma này là tâm phúc của Kỳ thị, ngay cả nàng cũng biết, Kỳ thị còn có thể không biết trong bụng nàng đang mang thai hay sao?

Triệu Huệ Lan chỉ cảm thấy phía sau lưng ẩm ướt nhon nhót, vạn phần khó chịu hoảng sợ. Ánh mắt của Kỳ thị nhìn về phía nàng vốn không có gì, cũng bị nàng hiểu thành một chút ý tứ khác.

Nàng cũng là hạng người thông minh, nếu là Kỳ thị biết rõ đứa bé này là của ai, quả quyết sẽ không nói chuyện cùng nàng hòa hòa khí khí như vậy, nàng nhất định sẽ lập tức đến tìm Lục Thần đuổi nàng ra đại môn của Trường Hưng Hầu phủ.

—— chỉ có một khả năng, Kỳ thị làm tướng phụ thân đứa bé này là Lục Thần.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong lòng bàn tay của Triệu Huệ Lan đều là mồ hôi. Nếu Kỳ thị muộn nửa tháng nữa, nàng và Lục Thần đã thành vợ chồng chỉ lễ, hiện tại đem chuyện này vạch trần ra ngoài, cũng không tiện che giấu.

Triệu Huệ Lan càng nghĩ càng sợ hãi, nhất thời không khỏi hận chết Kỳ thị. Nếu người này khoan hồng độ lượng, sớm đi cho phép mình nhập phủ làm thiếp, làm nào sẽ có quần cảnh của mình hôm nay, lại không nghĩ xem Kỳ thị đối với nàng mặc dù không tính là tốt, thế nhưng mà thân là chủ mẫu, nắm giữ hậu trạch, cũng không lợi dụng quyền hạn trong tay mình gây khó dễ cho nàng, đã được xem là cực kỳ nhân hậu rồi.

Đúng vào lúc này, Lục Ngạc nâng một cái khay chạm khắc sơn đồ đi đến, bên trên để một chén thuốc giữ thai. Trong mắt Triệu Huệ Lan hiện lên vẻ mặt âm tàn, đứng dậy đi tiến lên, “Lục Ngạc tỷ tỷ, để cho tỷ thiếp hầu hạ tỷ tỷ uống thuốc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tìm Đường Chết (2)

Tâm tư của Triệu Huệ Lan là, nếu Kỳ thị chết rồi, Nhị phòng nhất định đại loạn, khi đó bên trong không có chủ mẫu chủ trì đại cục, lại có Tam phu nhân hỗ trợ dàn xếp che dấu, nàng gán đứa bé này cho Lục Thần cũng có khả năng. Huống hồ Kỳ thị chết rồi, bằng thân phận của nàng, tìm mọi cách tác động một phen, ngày sau phủ chính trở thành kẻ thất, cũng có thể nhìn thấy một chút hi vọng.

Nàng biết rõ Kỳ thị và Lục Thần đang xích mích, nhưng thật ra Kỳ thị vừa chết, chỉ cần nói nàng lòng dạ nhỏ mọn, không thông suốt chuyện Nhị lão gia nạp thiếp, một gói thuốc độc tự giết chính mình, ai có thể biết là nàng ra tay?

Lục Ngạc do dự một chút, có chút lưỡng lự liếc mắt nhìn Kỳ thị một cái. Kỳ thị suy nghĩ một chút, nàng đã muốn hạ quyết tâm lợi dụng hải tử đuổi Triệu Huệ Lan đi, cũng có thể thừa việc này lấy được tín nhiệm của nàng, liền cũng không để ý khẽ gật đầu.

Lúc này Lục Ngạc mới cẩn thận đem khay giao cho Triệu Huệ Lan.

Ở bên kia, ngày hôm đó chẳng biết tại sao trong lòng Lục Thanh Lam bất an cực độ. Dù sao vẫn cảm thấy chính mình tựa hồ không để ý đến chuyện gì đó trọng yếu.

Ở tiểu viện của mình cũng ngồi không yên. Bô Đào và Thạch Lự tiến vào đưa dưa hấu ướp lạnh cho nàng ăn, ngày thường Kỳ thị sợ nàng tham ăn đồ lạnh, không cho nàng ăn nhiều. Hiếm thấy hôm nay không ai quản thúc, nhưng nàng dùng thìa bạc ăn mấy khối, bỗng nhiên cảm thấy dưa hấu kia màu đỏ mầu hết sức không lành.

Đúng lúc này, Bô Đào đi đến, nói với Lục Thanh Lam: “Cô nương, Triệu Huệ Lan đi đến chỗ phu nhân.”

Trong lòng nàng đột nhiên hoảng sợ.

Lục Thanh Lam đứng dậy đi giày, kêu Bô Đào và Thạch Lự, “Chúng ta mau quay trở lại.”

Hai nha hoàn vội vàng giúp nàng mặc váy xiêm y, Lục Thanh Lam vừa đi vừa nghĩ, bất an này rốt cuộc từ đâu đâu ra? Nàng nghĩ tới điều kiện bá phụ Lục Hân cho Triệu Huệ Lan, lẽ ra Triệu Huệ Lan là tiểu thư nhà quan cũng là người trải việc đời, không thể nào không biết thế thiếp có khác, giống như một trời một vực, nàng ta vì sao phải cự tuyệt điều kiện của Đại bá phụ, một lòng muốn gả vào Hầu phủ làm làm thiếp đầu chứ?

Cho dù là nàng mang thai hải tử của phụ thân, cũng hoàn toàn có thể xoá sạch rồi, theo đuổi tương lai của mình một lần nữa.

Chẳng lẽ —— suy đoán lúc trước là đúng, đứa bé kia vốn cũng không phải là của phụ thân sao?

Nàng bị ý nghĩ này của mình dọa sợ, bước chân không khỏi dừng lại. Kiếp trước mẫu thân chết đi làm cho nàng trăm mối không thể lý giải, trước khi thành thân phụ thân từng có có thông phòng, mẫu thân cũng không ghen tị như điên, vì sao có Triệu Huệ Lan mẫu thân liền không thể không chết?

Hướng hồ, còn có ba huynh muội bọn họ ở đây? Mẫu thân sẽ phải lo nghĩ vì bọn họ một chút mới phải, sao lại đi đến bước đường cùng như vậy? Còn nữa, kiếp trước mẫu thân không phát hiện mình đã mang thai sao? Nếu biết, nàng sao có thể tự vẫn?

Lục Thanh Lam nghĩ đến đây, chân chạy như điên hướng về phía Thúy Phong uyển.

Bồ Đào và Thạch Lựu lại càng hoảng sợ, vội vàng bước nhanh đi theo.

Nàng vẫn cho là kiếp trước mẫu thân là tự sát, nhưng thật không ngờ, nàng cũng có thể là bị người khác đầu độc giết chết.

Bồ Đào và Thạch Lựu hoang mang liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đuổi tới.

Lục Thanh Lam thờ không ra hơi tiến vào phòng của mẫu thân, vừa lúc chứng kiến Triệu Huệ Lan dùng thìa bạc múc một môi dược trấp (*dịch thuốc dạng lỏng) đen sì nuốt qua miệng của Kỳ thị.

Lục Thanh Lam hét to một tiếng: “Mẫu thân đừng uống!”

Miệng Kỳ thị đã sắp mở ra, trông thấy Lục Thanh Lam đi vào, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ cung chiêu, “Bảo Nhi sao lại tới? Xem người chạy đầu đầy mồ hôi kia, gấp cái gì vậy?”

Liền cũng không uống dược trấp (*dịch thuốc dạng lỏng) Triệu Huệ Lan đưa tới.

Triệu Huệ Lan cũng nóng nảy, “Phụ nhân uống thuốc trước đi, nếu không uống thuốc sẽ nguội.” Cầm cái thìa định cứng rắn rót vào trong miệng Kỳ thị.

Việc này có thể làm bại lộ bí mật. Kỳ thị nghiêng đầu một cái, toàn bộ dược trấp kia liền vẩy vào trên giường của nàng.

Cảnh ma ma kinh sợ: “Tiện tỷ, người muốn làm gì?”

Lục Thanh Lam ba bước làm thành hai bước chạy tới, đánh đổ chén thuốc trong tay của Triệu Huệ Lan. Sau đó lo lắng bắt lấy tay Kỳ thị nói: “Mẫu thân, người không sao chứ, người có uống thuốc đó không?”

Kỳ thị cũng không phải kẻ ngu, cũng hiểu được, trong thuốc này ắt hẳn có vấn đề, liền lắc đầu, “Bảo Nhi, mẫu thân không uống thuốc này.”

Lúc này Lục Thanh Lam mới yên lòng lại. Lúc này Cảnh ma ma đã gọi mấy bà tử to lớn thô kệch đi vào chế trụ Triệu Huệ Lan.

Nha đầu Nguyệt Mai của Triệu Huệ Lan ở một bên thấy vậy tròn mắt há hốc mồm, không biết như thế nào cho phải.

Trên mặt Triệu Huệ Lan lóe lên vẻ kinh hoàng rồi biến mất, cố gắng trấn định nói: “Phụ nhân đây là ý gì?”

Lục Thanh Lam thấy chén thuốc kia bị nàng đánh nghiêng đổ trên mặt đất, bên trong còn giữ non nửa chén thuốc không đổ ra ngoài, liền ngồi xổm người xuống đem chén thuốc kia nhặt lên, sau đó dùng ngữ khí chân thật nói đối với Triệu Huệ Lan: “Người uống hết nửa bát thuốc này đi!”

Sắc mặt Triệu Huệ Lan cuồng biến(hóa rồ) : “Lục cô nương nói đùa! Ta lại không mang thai, uống thuốc giữ thai này làm cái gì?”

Lục Thanh Lam đã xác nhận bên trong chén thuốc này có vấn đề. Nghĩ đến kiếp trước nàng hại chết mẫu thân, dẫn đến chính mình cửa nát nhà tan, phụ thân về sau bởi vì trầm mê luyện đan mà chết, ca ca tỷ tỷ cũng không có một ngày tốt đẹp. Hận ý trong lòng quả thực giống như nước sông cuộn cuộn, nói với Cảnh ma ma: “Ma ma, người kêu người chế trụ nàng, cho tiện tỷ này uống hết chén thuốc này.”

Cảnh ma ma cũng ý thức được trong thuốc có vấn đề, liền gật đầu với hai bà tử vừa rồi, một bà tử dùng sức giữ mặt của Triệu Huệ Lan, cho dù Triệu Huệ Lan không muốn, cũng không thể không há miệng.

Mắt thấy nửa bát thuốc độc chết người sẽ rót vào miệng mình, Triệu Huệ Lan thầm kêu mạng ta xong rồi!

Đúng vào lúc này, chợt nghe có người nói: “Nơi này của Nhị bá mẫu thật là náo nhiệt, đây là chuyện gì vậy?” là Tam phu nhân Triệu thị mang theo Hồ ma ma đi đến.

Lục Thanh Lam đang nổi giận, căn bản không để ý tới Tam phu nhân, phân phó hai bà tử cái kia: “Đừng quan tâm tới người không có liên quan bên ngoài, rót hết thuốc cho nàng!”

“Ồ, Lục cô nương nhà chúng ta tính khí thật nóng nảy! Còn là người không liên quan, ta là thím của người đấy!” Triệu thị có thể bắt lấy đầu đề câu chuyện rồi. “Nhị bá mẫu, không phải ta nói người rồi sao, đứa nhỏ thiếu quy củ, thế nhưng phải dạy dỗ cho tốt, chúng ta là người một nhà, ta sẽ không so đo cùng nàng, nếu là đến bên ngoài còn vô lễ như vậy, chỉ có thể vứt hết thể diện của toàn bộ Hầu phủ chúng ta.”

Kỷ thị khoát tay áo, phản phó một tiếng: “Dừng tay đi.” Cho dù là trong thuốc thật sự có độc, nàng cũng không có ý định cứ như vậy giết chết Triệu Huệ Lan, nàng cũng không phải là người lòng dạ ác độc, trong bụng nàng hiện giờ đã có Bảo Bảo, càng thêm mềm lòng, coi như là tích phúc vì Bảo Bảo. Huống chi, nàng không thể để cho nữ nhi còn nhỏ như vậy trên lưng đeo một cái mạng.

Hai bà tử cái kia lúc này mới thả Triệu Huệ Lan, Triệu Huệ Lan đã sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Tam phu nhân càng hứng thú nhìn hết thấy trước mắt. “Nhị bá mẫu có thể giải thích không, nơi này của ngài đang xướng khúc gì à? Chẳng lẽ ngài đây là lại muốn độc chết Triệu di nương? Chúng ta là nhà quy củ, không thể như vậy. Nếu truyền đi, thanh danh Hầu phủ chúng ta mất hết rồi.”

Nàng ngược lại không sợ ngồi đài cao xem cuộc vui.

Kỷ thị thần nhiên nhìn nàng một cái. “Tam đệ muội xin ăn nói thận trọng! Chúng ta làm chị em dâu nhiều năm, ngươi chẳng phải biết rõ tính tình của ta, ta làm sao lại là người điên cuồng ngoan độc!”

“Vậy Nhị bá mẫu giải thích cho ta xem, vừa rồi tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Huệ Lan run lẩy bẩy quỳ xuống: “Tam phu nhân cứu ta! Van xin Tam phu nhân cứu ta!”

Tam phu nhân đưa tay giúp nàng đứng lên: “Đáng thương mà, ngươi không cần sợ, Hầu phủ chúng ta là chỗ có quy tắc, không ai có thể một tay che trời chà đạp ngươi!”

Lục Thanh Lam cười lạnh một tiếng nói: “Tam thẩm thẩm có thể hỏi rõ ràng nguyên nhân lại nói tiếp hay không?”

Mặt Tam phu nhân trầm xuống: “Ngươi đứa nhỏ này, nói chuyện cùng trưởng bối đây à!”

Kỷ thị cũng nói: “Bảo Nhi không được vô lễ.”

Lục Thanh Lam hít sâu một hơi, áp chế hận ý cuộn cuộn trong lòng, để thanh âm bình tĩnh nói ra: “Ta chỉ muốn nói cho Tam thẩm, ngươi nghĩ làm người tốt không sao, nhưng cũng muốn biết rõ ràng tiền căn hậu quả. Hạ độc trong thuốc không phải là mẫu thân của ta, mà là vị Triệu di nương giả bộ đáng thương này!”

Nàng chỉ vào chén thuốc nói: “Ngài nhìn rõ ràng rồi chứ, đây là thuốc giữ thai nương ta uống, không phải là thuốc độc hại người gì.” Giờ này khắc này trong tâm nàng đã hết sức bình tĩnh, phản phó Cảnh ma ma nói: “Ma ma đi tìm một con mèo con tới đây.”

Cảnh ma ma hiểu ý của nàng, mất một chút thời gian tìm một con mèo con lại đây. Lục Thanh Lam gọi người đem thuốc kia đổ ra một tí cho mèo kia uống. Mèo con kia vốn vui vẻ, uống thuốc kia xong, chỉ trong nháy mắt, khoe miệng lại chảy ra một dòng máu đen, trong khoảnh khắc liền chết.

Người cả phòng thấy vậy kinh tâm động phách, Tam phu nhân cũng sợ tới mức lui về sau từng bước.

Cảnh ma ma tiến lên trước một bước, “Bốp”c ho Triệu Huệ Lan một bạt tai. “Tiện tỳ, phu nhân đối với ngươi không tệ, ngươi lại dám hạ loại độc thủ này!”

Tam phu nhân có chút nghi ngờ, do dự một chút, vẫn là quyết định đứng ở phía Triệu Huệ Lan: “Cảnh ma ma, chuyện còn chưa rõ ràng, tại sao lại đánh người?”

Triệu Huệ Lan lại quỳ xuống: “Tam phu nhân, xin ngài làm chủ cho tỳ thiếp a! Thuốc kia chính là Lục Ngạc cô nương tự mình bung vào, tỳ thiếp chẳng qua là muốn làm tròn bổn phận, hầu hạ phu nhân uống thuốc, nào biết đâu rằng trong thuốc kia có độc, thuốc này là người của phu nhân sắc, tỳ thiếp nếu muốn hạ độc, làm gì có cơ hội đâu chứ? Đích thị là có người nào đó muốn hãm hại tỳ thiếp!”

Nàng mặc dù không nói rõ ràng, nhưng Tam phu nhân đã nghe rõ hàm nghĩa trong lời nói của nàng. Ý của nàng nói là Kỷ thị thiết kế liên hoàn độc kế, vu hãm nàng đầu độc chủ mẫu, thừa cơ đem nàng đuổi đi. Nếu Triệu Huệ Lan nói là sự thật, vậy Kỷ thị thật là âm độc, mà nàng bắt được điểm yếu của Kỷ thị... Việc này nếu là thật, cho dù là hừ Kỷ thị cũng không đủ a!

Tam phu nhân không khỏi hưng phấn kích động.

Liên an ủi Triệu Huệ Lan nói: “Ta vẫn là câu nói kia, đen chính là đen, trắng chính là trắng. Hầu phủ là địa phương nói quy củ, sẽ không oan uổng một người tốt, cũng sẽ không bỏ qua một người xấu!” Nói xong nhìn Kỷ thị một cái.

Tam phu nhân bảo vệ Triệu Huệ Lan ở phía sau nói: “Sự thể trọng đại, ta thấy vẫn là mời Lão phu nhân tới hỏi cho rõ ràng đi!” Lại muốn đem Lão phu nhân ra áp chế trên đầu Kỷ thị.

Kỷ thị cũng không phải là người dễ khi dễ như vậy, thần nhiên nói: “Ta cũng không biết, Thúy Phong uyển ta đây lúc nào lại cần Tam đệ muội thay mặt ta làm chủ!”

“Cũng được, một khi Tam đệ muội đã muốn đi mời Lão phu nhân tới đây, vậy liền đem Lão thái gia cũng mời tới bình luận phân xử đi.” Lão phu nhân đương nhiên là một lòng một dạ đứng về phía Tam phòng, nhưng Lão thái gia lại có thể nói câu công đạo. Kỷ thị cũng không ngốc, không để mình rơi vào chỗ bất lợi.

Nhị phòng và Tam phòng chia nhau đi mời Lão phu nhân và Lão thái gia, Lục Thần hôm nay không đi Đông Sơn thư viện, chuyện này cũng kinh động đến hần, chạy tới rất nhanh.

Vào cửa liền hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Kỳ thị không muốn đề ý đến hần, Cảnh ma ma liền đem tiền căn hậu quả nói cho hần. Kỳ thị bên này mang thai, mặc dù vẫn cho người gạt hần, nhưng Lục Thần lại không ngờ, rất nhiều dấu vết để chung một chỗ, há có thể thực sự không biết gì cả.

Kỳ thị hần đã sớm biết, bất quá là thời kì phi thường nhạy cảm, không dám chọc Kỳ thị tức giận. Nhưng vẫn âm thầm quan tâm sinh hoạt ăn uống thường ngày của Kỳ thị. Nghe nói thuốc giữ thai bị hạ thuốc độc lợi hại như vậy, lòng Lục Thần vẫn còn sợ hãi. Hần đi tới trước mặt Triệu Huệ Lan, giọng lên cho nàng một cái tát vào mồm: “Tiện nhân, tâm của ngươi thật nham hiểm!”

Triệu Huệ Lan che mặt mình, trong mắt rung rung, không dám tin nhìn Lục Thần. Lòng của nàng giống như rơi vào hầm băng. Điều nói nam nhân có mới nói cũ, thế nhưng mà hần vì sao che chở nương tử cả như thế?

Cái này còn không sao, bị đánh hai tát, bất kể nói thế nào, Lục Thanh Lam cũng thấy vạn phần sáng khoái.

Triệu Huệ Lan coi như là nửa tiểu thiếp của Lục Thần, Lục Thần dạy dỗ tiểu thiếp thiên kinh địa nghĩa, Tam phu nhân cũng không có tư cách nói này nói kia, vì vậy há miệng, cũng không nói ra cái gì.

Bên này tin tức Lão thái gia Lão phu nhân đã đến, phái người tới truyền bọn họ đi qua.

Nhất thời mọi người đều đi Mục Nguyên đường hành lễ. Cho Lão thái gia Lão phu nhân, ác nhân Tam phu nhân cáo trạng trước, thêm mắm thêm muối câu chuyện một lần, theo như lời nàng, Triệu Huệ Lan hiển nhiên liền biến thành một củ cải trắng nhận hết ủy khuất. Lại càng ngoài sáng trong tối ám chỉ, đây hết thảy đều là bẫy của Kỳ thị cố ý thiết kế, là Kỳ thị không dung nạp nổi Triệu Huệ Lan, định đem Triệu Huệ Lan đưa vào chỗ chết.

Lão phu nhân nghe được nhủ cau mày: “Chúng ta đường đường trăm năm Hầu phủ, làm sao lại có chuyện như vậy? Các người ngại thanh danh của Hầu phủ không tốt hay là như thế nào?” Trong lời nói đã có thể có mấy phần bất mãn với Nhị phòng rồi.

Không đợi Kỳ thị nói chuyện, Lục Thần đã nói: “Xin phụ thân mẫu thân minh xét, A Hành cũng không phải người ác độc như vậy ta dám lấy tính mạng của mình đảm bảo, trong chuyện này tất có ân tình khác.” Kỳ thị mặc dù oán trách Lục Thần, nhưng nghe xong lời này, trong lòng dù sao cũng ảm áp.

Lão Hầu gia quát lớn với nhĩ tử: “Ngươi cảm miệng cho ta!” Lại quay đầu phân phó nói: “Đi mời Chu tiên sinh tới, trước nghiệm xem thuốc trong chén này đến tột cùng thứ gì?”

Chu tiên sinh ở trong Hầu phủ, chỉ chốc lát đã tới rồi. Nghe xong phân phó của Lão Hầu gia cầm lấy chén thuốc đi sang một phòng bên cạnh nghiệm, qua một lát quay lại, mọi người chỉ thấy hần xanh cả mặt, hết sức không tốt.

Lão Hầu gia hỏi: “Tiên sinh có nghiệm ra trong chén này bỏ cái gì không?”

Chu tiên sinh nhìn chung quanh một chút, Lão Hầu gia hiểu ý. Cho lui một đám hạ nhân, chỉ để lại vài cái chủ tử. Lục Thanh Lam đương nhiên là chơi xấu lôi kéo làn váy của mẫu thân ở lại.

Lão Hầu gia nói: “Tiên sinh có thể nói.”

Chu tiên sinh nói: “Nếu lão phu không nhìn lầm, trong thuốc này hạ một vị kỳ độc là hạc đỉnh hồng, thường nhân nếu uống lầm, trong khoảng khắc sẽ mất mạng. Chỉ là thuốc độc như thế khó có được, lão phu thật sự không biết cái này...”

“Hạc đỉnh hồng?” Lão Hầu gia cười gượng, thuốc độc lợi hại như thế cho dù ngu dốt nữa cũng nghe nói qua. Tiên sinh vất vả rồi, đi xuống trước đi. Chuyện ngày hôm nay, kính xin tiên sinh giữ bí mật thay cho.”

Chu tiên sinh chấp tay, nói: “Lão phu biết rõ nên như thế nào!” Xoay người đi.

Nhất thời không khí trong phòng phảng phất ngưng tụ thành băng. Ánh mắt Lão phu nhân lạnh như băng rơi vào trên người Kỳ thị: “Thật là nghiệp chướng a! Trường Hưng hầu phủ không chứa nổi yêu ma quỷ quái bức này!” Lập tức liền muốn đem tội danh hạ độc ném lên người Kỳ thị.

Lục Thanh Lam còn đang hung tợn trừng mắt Triệu Huệ Lan, không nghĩ tới lá gan nàng ta lớn như vậy, lại cư nhiên lại có thể dám ở trên đất Nhị phòng hạ kỳ độc như vậy cho mẫu thân, hơn nữa làm cho người ta phần nộ chính là, kiếp trước lại còn để cho nàng ta thành công! Ở kiếp này nếu không phải mình cảnh giác an bài trước, chỉ sợ còn dẫm vào vết xe đổ của kiếp trước, Lục Thanh Lam nghĩ đến kiếp trước mẫu thân bị chết oan uổng, liền hận không thể bầm thây vạn đoạn Triệu Huệ Lan.

Lão Hầu gia hận đến vô bàn, “Là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Huệ Lan quỳ trên mặt đất nói: “Lão Hầu gia, oan uổng thiếp. Độc tuyệt đối không phải là của tỳ thiếp, vừa rồi Chu tiên sinh cũng nói, hạc đỉnh hồng này tuy là thiên hạ kỳ độc, nhưng hiếm thấy, một nữ lưu tỳ thiếp, làm sao lấy được thuốc độc bức này đâu chứ?”

“Tỳ thiếp cũng chỉ là đến nhà chính, nhìn thấy phu nhân uống thuốc, nghĩ muốn làm tròn bổn phận của thiếp thất, lúc này mới nhận lấy chén thuốc, dưới chúng con mắt, thiếp làm sao có cơ hội bỏ thuốc độc đâu. Nhất định là trong chén sớm đã bị kẻ dưới hạ kịch độc, kính xin Lão Hầu gia làm chủ cho tỳ thiếp a!” Đây rõ ràng chính là đổ tội cho Kỳ thị hãm hại nàng.

Kỷ thị không khỏi buồn cười: “Chẳng lẽ lại là ta hạ độc chén thuốc của mình, muốn độc chết ta sao?”

Triệu Huệ Lan nói: “Không phải là phu nhân làm, nhưng cũng chưa chắc không phải là người bên ngoài làm. Nói không chừng là ai đó bắt mẫn với phu nhân, âm thầm động tay động chân cũng chưa biết chừng. Thuốc là Lục Ngạc sắc, nói không chừng là Lục Ngạc hạ độc!” Nàng hiện tại nghĩ liều mạng khuấy nước lên, nàng mới có thể thừa dịp thoát thân, nói không chừng từ đó ngư ông đắc lợi.

Lão Hầu gia nói: “Đem Lục Ngạc gọi vào!”

Lục Ngạc đi đến, nghe nói Triệu Huệ Lan vu oan nàng hạ độc trong chén thuốc của phu nhân, vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ là nô tài từ nhỏ của phu nhân, phu nhân đối với nô tỳ có đại ân, nô tỳ tuyệt đối không dám hạ độc.”

Kỷ thị cũng nói: “Lục Ngạc là ta mang từ miền nam tới, cả nhà nàng làm nô cho Kỷ gia, tuyệt sẽ không hạ độc.”

Lão Hầu gia suy nghĩ một chút, phân phó nói: “Người đâu, lục soát người hai tiện tỳ này cho ta!”

Lập tức có hai bà tử tiến vào, đem hai người Triệu Huệ Lan và Lục Ngạc lục soát từ trên xuống dưới một lần, nhưng làm sao có thể lục soát thấy bóng dáng của hạc đỉnh hồng?

Tam phu nhân mỉm cười một tiếng: “Ta thấy chuyện này có chút kỳ lạ! Triệu di nương là kẻ ăn nhờ ở đậu, cho dù có lá gan hại người sợ cũng không có bản lĩnh hại người. Chẳng lẽ là có người nhìn không nổi Triệu di nương sắp gả cho Nhị bá, cố ý thiết kế như vậy, muốn nhân cơ hội độc chết Triệu di nương ư?” Ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Kỷ thị.

Tam phu nhân nhìn về phía Lão Hầu gia nói: “Phụ thân, Hầu phủ chúng ta danh dự trăm năm, chuyện như vậy cũng không thể phát sinh ở bên trong.”

Lão phu nhân tiếp lời nói: “Độc phụ bức này, không giữ lại được, ta thấy vẫn là đuổi về Giang Châu đi a.” Giang Châu là quê quán của Kỷ thị, ý tứ hẳn là muốn hù Kỷ thị.

Lục Thanh Lam giận dữ, Lão phu nhân và Tam phu nhân cùng một giuộc, võ đoán như thế, còn muốn đàn độn, u mê liền đem hù Kỷ thị như vậy, thật là khinh người quá đáng!

Lục Thần cũng không khỏi trầm giận, hẳn không thể phát tác với Lão phu nhân, liền nói với Tam phu nhân: “Kính xin Tam đệ muội ăn nói thận trọng. Lời như vậy cũng không thể nói lung tung. Dựa theo luật Đại Tề, vu khống người, phản toạ (lấy tội danh và hình phạt của người bị vu cáo ghép cho kẻ vu cáo), nếu là một lát nữa chứng minh A Hành là trong sạch, người dám tự trở về Bình Lương Hầu phủ sao?”

Tam phu nhân không khỏi cứng lại, thấy dưới tình huống vậy, Lục Thần vẫn che chở Kỷ thị, không khỏi vừa hận vừa đổ kị.

Lão Hầu gia lại nói: “Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó, còn không câm miệng cho ta! Việc xấu như thế là do người không tự biết tu thân kiểm điểm, mới dẫn tới bây giờ hay sao?”

Lão phu nhân vội vàng khuyên nhủ: “Hầu gia xin bớt giận, vì chuyện này chọc tức thân mình cũng không đáng.” Lại nói: “Ta thấy chuyện này cũng đơn giản, chỉ cần nghiêm hình ép hỏi với người gây chuyện, không sợ các nàng không nói ra chân tướng. Ta thấy sai người đem Lục Ngạc và Nguyệt Mai kia bắt lại đi tra hỏi đi.”

Triệu Huệ Lan vốn đang có tâm tư chịu trách nhiệm, nghe tới chỗ này hoàn toàn yên lòng. Thì ra là chuyện này từ đầu tới đuôi Nguyệt Mai đều không tham dự, đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, cho dù nghiêm hình tra khảo Nguyệt Mai thế nào cũng quả quyết không ra.

Lục Thanh Lam không khỏi âm thầm sốt ruột, nàng cũng có chút không rõ ràng cho lắm, Triệu Huệ Lan là làm thế nào hạ độc trong thuốc giữ thai của mẫu thân. Thế nhưng mất thấy sự tình thay đổi đột ngột, trong đầu nàng bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Kiếp trước hai vị phi tần trong hậu cung của Tiêu Thiệu Huyền đánh nhau, giữ mọi mảnh khoé. Một người trong đó giấu độc trong móng tay, sau đó hạ độc trong thuốc của một vị phi tần khác, quả nhiên thực hiện được, độc chết phi tần được tên kia sủng ái, nội vụ phủ tra xét hỏi lâu cũng không tra ra nguyên nhân, về sau vị phi tần kia muốn dùng thủ đoạn giống vậy độc hại một vị phi tử mới được sủng ái khác, mới bị phát hiện.

Chẳng lẽ nàng cũng giấu ở trong móng tay? Lục Thanh Lam càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Thừa dịp người của Mục Nguyên đường kéo Lục Ngạc xuống đánh, nàng bỗng nhiên nói chen vào: “Triệu di nương móng tay của người nhìn rất đẹp, nhuộm ở nơi đâu vậy?”

Mười móng tay của Triệu Huệ Lan nhuộm màu đỏ máu, vốn là màu sắc che dấu rất tốt, bên trong giấu cái gì cũng nhìn không thấy. Nghe nói đến móng tay của mình, giống như bò cạp ngủ đông, sợ tới mức toàn thân giật mình. “Lục cô nương, ta ta...” Lời nói không rành mạch.

Đúng là có tật giật mình.

Kỷ thị cũng là người thông minh, lập tức liền hiểu ra, “Kính xin Lão Hầu gia và Lão phu nhân phái người kiểm tra móng tay của Triệu di nương, nếu ta không đoán sai, trong móng tay Triệu di nương ẩn dấu hạc đỉnh hồng.”

Hai bà tử gật gao cầm lấy cánh tay của Triệu Huệ Lan, làm cho nàng muốn di chuyển cũng không nhúc nhích được.

Chu tiên sinh dùng một cái tăm bạc nhỏ nhỏ cạo một ít bột phấn màu đỏ nhạt từ trong móng tay của Triệu Huệ Lan, Chu tiên sinh cẩn thận nghiệm xem, lúc sau nói: “Hồi bẩm Lão Hầu gia, là hạc đỉnh hồng không thể nghi ngờ.”

Lão Hầu gia gật đầu, sai người đưa Chu tiên sinh đi xuống. Sau đó trầm giọng nói: “Triệu Huệ Lan, ngươi còn có gì lời muốn nói?”

Triệu Huệ Lan mặt xám như tro, thất hồn lạc phách ngã ngồi dưới đất.

Khuôn mặt Tam phu nhân không dám tin, “Ngươi ngươi ngươi... Tại sao ngươi có thể... ” vô dụng như vậy!

Lão Hầu gia phân phó nói: “Đi lục soát Thu Thủy viện của nàng.”

Mọi người tại Mục Nguyên đường kiên nhẫn đợi chờ, thời gian hai khắc, liền có kết quả, người được phái đi phát hiện kịch độc hạc đỉnh hồng bên trong cái hộp trang sức hai lớp của Triệu Huệ Lan. Hộp trang sức kia không phải là vật của Hầu phủ, là Triệu Huệ Lan mang vào Hầu phủ.

Đến lúc này, hết thảy mọi chuyện đều rõ ràng. Triệu Huệ Lan đem hạc đỉnh hồng giấu ở bên trong hộp trang sức hai lớp. Ngày xưa phụ thân nàng bị giết, toàn gia lưu đầy, nàng sai người làm ra hạc đỉnh hồng, vốn vạn nhất sự tình phát triển đến nông nổi không còn hy vọng nào nữa, mình cũng có thể uống thuốc độc tự sát. Không nghĩ tới hôm nay nổi sát tâm, đem hạc đỉnh hồng kia lấy ra, giấu ở trong móng tay, mượn danh nghĩa hầu hạ Kỷ thị uống thuốc, hạ độc trong chén thuốc, định độc chết Kỷ thị, không nghĩ tới Lục Thanh Lam đoán được ngăn cản.

Lão phu nhân nói: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, cuối cùng người hiền đều có trời giúp, không để cho độc phụ kia được như ý, để cho nương tử lão Nhị nhận ủy khuất này.” Nàng ngược lại trở nên mau lẹ, lập tức thay đổi hòng súng. Lão thái gia chỉ là thán nhiên hừ một tiếng.

Lão phu nhân thiên vị Tam phòng từ trước đến giờ hẳn biết rõ, nhưng là hôm nay biểu hiện như vậy, quả thực có chút quá đáng.

Kỷ thị nói: “Triệu Huệ Lan, ta có một chuyện không rõ! Muốn hỏi rõ ngươi một chút. Ta đã đồng ý cho ngươi gả vào Hầu phủ, mừng tám tháng sau liền vì ngươi cử hành nghi thức, tâm nguyện ngươi đã đạt được, vì sao còn muốn mạo hiểm hạ độc ta?” Nàng thật sự là trăm mối không lý giải được.

Triệu Huệ Lan chợt ngừng đầu lên nói: “Ta hận ngươi! Ta hận ngươi chiếm tất cả sủng ái Nhị gia, còn muốn ở đó ra vẻ dè dặt, giả vờ rộng lượng. Ta cũng yêu Nhị gia, nhưng trong lòng hẳn chỉ có ngươi, cho dù là ta đối tốt với hẳn, tự tiện cử với hẳn, hẳn cũng cũng lạnh nhạt ta! Ta hận ngươi đã có ba đứa bé, rồi lại mang thai cốt nhục của Nhị gia... Ta hận tất cả chuyện tốt trên đời này đều bị ngươi một mình chiếm hết, mà ta lại rơi rụng thành bùn, mặc cho người chà đạp vũ nhục!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trạng thái điên cuồng, chợt nhảy bổ về phía Kỷ thị.

Kỷ thị hoảng sợ, đúng lúc Lục Thần nhanh chóng, kịp thời chắn phía trước Kỷ thị.

Lúc này sẽ không thương hoa tiếc ngọc nữa, giờ chân lên đạp bay Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan nhỏ ra một ngụm máu, uể oải ngã trên đất.

Trong lúc nhất thời trong sân một mảnh ồn ào.

Lão thái gia chỉ nghe thấy một câu, nói với Kỷ thị: “Ngươi nói cái gì, ngươi có thai ư? Tại sao không nói cho chúng ta! Thật là hồ đồ.” Lúc trước con trai nói dối của hẳn khó khăn, đối với cháu trai đặc biệt vừa ý. Thật vất vả mới có hai nhi tử thân sinh, Lục Thần hiện giờ dưới gối chỉ có một Lục Văn Đình, Lục Diệp mặc dù cũng có một nhi tử, nhưng lại là một con vợ lẽ. Lão Hầu gia tâm tình vạn phần cấp bách chờ ôm cháu ruột.

Lão Hầu gia cuống quýt nói: “Còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau dọn chỗ cho nương tử lão Nhị.”

Ánh mắt Tam phu nhân nhìn về phía Kỷ thị quả thực muốn bốc hỏa rồi, thật sự là ghen tỵ sắp nổi điên rồi. Lão phu nhân cũng miễn cưỡng cười nói: “Ngươi hài tử này, có chuyện vui bức này, vì sao không cho chúng ta biết trước tiên?”

Lần này Lão Hầu gia nhìn lại Triệu Huệ Lan, thần sắc đã rất là bất đồng: “Dám mưu hại cháu ruột của ta, độc phụ nhà ngươi không giữ lại được rồi, nhất định phải xử phạt nặng mới có thể giải mối hận trong lòng của ta! Người đâu, đem độc phụ này kéo xuống, đánh hai mươi gậy trước!”

Lão Hầu gia tuy rằng tức giận, nhưng không mất lý trí, Triệu Huệ Lan dù sao cũng là người nhà trung lương, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cũng không tiện để nàng chết ở Hầu phủ.

Chẳng qua lấy thân thể nhỏ bé của Triệu Huệ Lan hai mươi gậy cũng đủ khiến nàng điêu đứng.

Triệu Huệ Lan chợt xoay người lại: “Tam phu nhân, cứu ta!”

Tam phu nhân vội vàng co rút lại phía sau, “Ngươi làm ra việc táng tận thiên lương bức này, còn liên lụy tới ta làm cái gì?” Hôm nay đã đủ mất mặt rồi, cũng không muốn dính líu tới từ này nữa.

Hai bà tử không nói lời gì tiến vào, dắt Triệu Huệ Lan đi ra ngoài, trong miệng Triệu Huệ Lan không ngừng kêu “Tam phu nhân cứu ta”, nhưng Tam phu nhân lại cúi đầu không nói.

Trong bụng Cảnh ma ma cảm thấy hết sức bất an. Triệu Huệ Lan có thai nàng biết, đừng nói là hai mươi, cho dù mười gậy năm gậy, Triệu Huệ Lan cũng nhất định sẽ sinh non. Nàng là biết Lão Hầu gia xem trọng con nối dõi, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, khó tránh khỏi lại muốn vu oan cho phu nhân, bởi vậy Cảnh ma ma mặc dù là vạn phần không muốn, vẫn mở miệng cầu tình: “Lão Hầu gia bớt giận, gậy này không thể đánh a!”

Đợi đến cửa ải này, Triệu Huệ Lan vẫn không chịu nói ra chuyện có thai, tâm Lục Thanh Lam như gương sáng, lại lịch đưa nhỏ này chắc chắn bắt mình, cho nên cũng sẽ không ngăn cản Cảnh ma ma vạch trần việc này.

Lão Hầu gia có chút kỳ quái nhìn nàng: “Ngươi lại có lời gì muốn nói?”

Cảnh ma ma nói: “Lão thái gia, không thể đánh a. Triệu di nương nàng, nàng cũng có bầu rồi!”

“Cái gì?” lời vừa nói ra, mọi người lại ồn ào!

Lục Thần là người đầu tiên không tin. Nhảy ra nói: “Không thể nào!” hần và Triệu Huệ Lan chỉ có duyên phận một buổi tối, lúc ấy vẫn là do say mềm, hần không tin một lần Triệu Huệ Lan đã có hài tử của hần.

Chuyện này biến đổi bất ngờ, Lão thái gia cũng là vui buồn lẫn lộn.

Triệu Huệ Lan khàn giọng nói: “Đúng vậy, ta thật sự có thai của Nhị gia rồi. Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Ngươi nói hừ nói vượn, chuyện này không thể nào!” Lục Thần căn bản cũng không tin.

Lão thái gia nhướng mày, vội vàng phân phó: “Lại đi mời Chu tiên sinh tới cho ta.”

Một khoảng thời gian như vậy, Chu tiên sinh đã là ba lần tiến cung. Hần ngược lại vẫn bảo trì bình thân, không nói nhiều không hỏi nhiều, bảo làm cái gì liền làm thật tốt. Triệu Huệ Lan bị kéo lại, Chu tiên sinh bắt mạch cho nàng, trầm ngâm một lát nói: “Lão Hầu gia, nàng quả thật là mang thai, đã hơn hai tháng rồi.”

Lục Thần chấn động toàn thân: “Hơn hai tháng? Chu tiên sinh, ngươi có nhầm lẫn không?”

Chu tiên sinh nói: “Nhị lão gia, việc này quan hệ trọng đại, lão phu sao dám dễ dàng có kết luận. Lại nói hi mạch cũng không khó bắt, lão phu có mười phần nắm chắc.”

Lục Thần chợt nhìn chằm chằm Triệu Huệ Lan nói: “Đồ tiện tỳ, đứa nhỏ này đến tột cùng là của ai?”

Lão thái gia cũng nghe ra ý ở ngoài lời, “Lão Nhị, ngươi đang nói cái gì?”

Lục Thần bởi vì tức giận mà đỏ bừng cả khuôn mặt nói: “Phụ thân, ta với nàng biết nhau vẫn chưa tới hai tháng, làm sao có thể làm cho nàng mang thai hơn hai tháng?” Hần vừa nghĩ cũng hiểu, khó trách nàng ta gấp gáp muốn gả vào như vậy, đại ca cho nàng điều kiện tốt như vậy, để cho nàng gả ra ngoài làm chính đầu nương tử nàng cũng không chịu. Ngầm lại bản thân chẳng những bị đội nón xanh (cắm sừng!), còn suýt tý nữa ngu ngốc mà thay người khác nuôi con, chuyện này ai có thể nhẫn!

Nhớ tới ngày đó chính mình sau khi hồ đồ, Triệu Huệ Lan ôm mình khóc suốt mướt nói bản thân còn là một xử nữ, lại để cho chính mình kiểm tra lạc hồng trên đệm giường, lúc ấy mình tâm tư rối loạn, làm sao có tâm tư kiểm tra cái này, lại không nghĩ rằng nữ tử này vô sỉ như thế, vậy mà hết thầy cũng đều là diễn kịch, đáng tiếc mình vẫn chẳng hay biết gì, thật sự tin lời nói dối của nàng.

Lão thái gia nghe xong lời này sắc mặt cũng triệt để âm trầm. Đại gia tộc tối kỵ nhất là sự thuần khiết của huyết mạch, kiêng kỵ nhất là lẫn lộn huyết mạch. Triệu Huệ Lan như thế, chẳng những là vũ nhục của Lục Thần, càng là vũ nhục đối với Trường Hưng Hầu phủ.

Thanh âm hần âm lãnh như băng: “Nói, đứa nhỏ này rốt cuộc là của ai?”

Triệu Huệ Lan cười ha ha, nhìn Lục Thần nói: “Đúng vậy, đứa nhỏ này đúng là không là của ngươi!” Nàng lại quay đầu nói: “Lão Hầu gia, nhưng hài tử này đích thực là tôn nhi của ngài. Phụ thân của đứa nhỏ này là Tam gia Lục Diệp!”

Tam phu nhân lập tức nhảy dựng lên: “Ngươi nói vậy, này, điều này sao có thể?”

Triệu Huệ Lan nhìn chằm chằm ánh mắt của Tam phu nhân nói: “Chuyện cho tới bây giờ, ta còn có gì để giấu diếm sao? Tam phu nhân, ngày đó lúc ngươi bảo ta câu dẫn Nhị gia, là nói thế nào với ta, ngươi nói hề có chuyện gì, ngươi nhất định sẽ vì ta làm chủ, hiện giờ sự đảo lộn đầu (sự việc vỡ lỡ), ngươi lại mặc ta tự sinh tự diệt. Tam phu nhân, ngươi đối với ta như vậy hay sao?”

Tam phu nhân thét to: “Ngươi nói vậy! Ta lúc nào sai khiến ngươi đi câu dẫn Nhị bá?” Chuyện này vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Lão thái gia không nghĩ tới đào sâu đi xuống chuyện này, ắt dính dáng ra rất nhiều. Lão phu nhân nghe được đã như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than: “Lão Hầu gia, nàng ta đúng là điên rồi, vu cáo lung tung, tâm tư nàng ta là muốn quấy đến cả nhà không yên, nếu như đã điều tra rõ chuyện nàng độc hại nương tử lão Nhị, không bằng bây giờ đánh giết luôn, miễn cho làm cho nàng khích bác tính cảm giữa phụ tử huynh đệ.”

Lục Thần lại bất đồng ý, “Chuyện đến bây giờ, không thể nào không làm cho rõ ràng! Nếu phụ thân mẫu thân không cho Nhị phòng một cái công đạo, hôm nay ta liền quỳ gối ở đây không dậy.” Dứt lời vẩy áo bào quỳ xuống. Hần tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng cũng không phải kẻ hèn nhát, bỏ qua Tam phu nhân tính kế Nhị phòng, muốn xử tử Triệu Huệ Lan một cách không minh bạch, giải quyết việc này cho qua chuyện, vô luận như thế nào hần là không chịu đáp ứng.

Lão Hầu gia hừ lạnh một tiếng: “Trong bụng nàng còn có một cái thai không biết là của ai đâu này? Cứ đánh giết như vậy sao được?” Lão phu nhân rõ ràng cho thấy làm tặc làm nhưng sợ người khác biết, Lão Hầu gia lại không thấy như vậy.

Lão Hầu gia nhìn Triệu Huệ Lan, ánh mắt rét lạnh như đao: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi kể ra cho thật. Nếu không đừng trách bản hầu dùng

trọng hình đối với người!”

Triệu Huệ Lan nói: “Tiểu nữ từ tất nhiên tri vô bất ngôn ngôn vô bất tần (biết gì nói nấy)!” Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không còn gì để giấu diếm. Liền đem hết chuyện nói ra.

Thì ra ngày đó Triệu Huệ Lan cùng đường, đến Trường Hưng Hầu phủ tìm nơi nương tựa, ban đầu Tam phu nhân lạnh nhạt với nàng. Về sau không biết tại sao thân thiện với nàng. Triệu Huệ Lan mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng là Tam phu nhân là tấm ván gỗ duy nhất nàng có thể nắm được trong nước, chỉ đành phải phó thác cho nàng.

Thường xuyên qua lại, Tam phu nhân liền khuyên nàng gả vào Hầu phủ làm thiếp, cũng nói cho nàng nghe rất nhiều chỗ tốt. Triệu Huệ Lan vốn không muốn làm làm thiếp cho người ta, nhưng Tam phu nhân sắp xếp nàng vụng trộm ở sau bình phong nhìn Lục Thần một lần, nàng thấy Lục Thần anh tuấn tiêu sái, phong độ nhanh nhẹn, đôi nhân xử thế lại càng như tấm gỗ xuân, thêm vinh hoa phú quý Trường Hưng Hầu phủ, phồn hoa tự cảm, liền không khỏi động vài phần tâm tư.

Nào biết sự tình bỗng nhiên nổi lên ngoài ý muốn. Bởi vì nhà hoàn đi lại bên ngoài bất tiện, Tam phu nhân vẫn dùng gã sai vặt trong phủ liên lạc với Triệu Huệ Lan, mà tất cả gã sai vặt của Tam phòng đều thuộc về trông coi của Lục Diệp, Lục Diệp cũng chậm rãi phát hiện. Một ngày kia đi theo gã sai vặt tìm được chỗ ở của Triệu Huệ Lan, hần vốn là là một sắc phiêu (kẻ háo sắc), thấy Triệu Huệ Lan trẻ tuổi xinh đẹp, lại là loại người không chỗ nương tựa, nhất thời động tâm tư.

Triệu Huệ Lan đương nhiên là vô lực phản kháng, chỉ đành phải ủy khuất cầu toàn mà thuận theo hần. Tam lão gia được mới mẻ, đương nhiên nhân rồi liền đi chỗ nàng ngủ lại.

Về sau Triệu Huệ Lan dưới đáp cầu dặt mồi của Tam phu nhân, Triệu Huệ Lan trù tính leo lên Lục Thần, Lục Thần và Lục Diệp tuy là thân huynh đệ nhưng là hai người nhân phẩm khác biệt một trời một vực, so sánh hai bên, Triệu Huệ Lan đương nhiên càng muốn đi theo Lục Thần, lúc này mới có chuyện tình liên tiếp phía sau.

Triệu Huệ Lan không thể không nghĩ tới chuyện xoá sạch hài tử, dựa theo lời Lục Hần gả cho một cái người địa vị hơi thấp làm chính đầu nương tử. Nhưng nàng vụng trộm gặp đại phu, đại phu nói cho nàng biết thân thể nàng quá yếu, nếu là phá thai, rất có thể tổn thương thân thể của nàng, một thi hài mạng.

Nàng từng thấy tận mắt một vị thông phòng của phụ thân mang thai con của phụ thân, bị mẫu thân cho uống một chén thuốc phá thai, ở trên giường kêu rên suốt hai ngày, lúc này mới khí tuyệt mà chết, chuyện này để lại ám ảnh thật lớn trong lòng nàng, cho nên mới không dám mạo hiểm phá thai.

Lão thái gia trầm mặt nghe Triệu Huệ Lan khóc kể. Cả giận nói: “Dem nghiệt tử Lục Diệp gọi về cho ta?” Nhi tử của mình là đức hạnh gì hần đều rõ ràng hơn so với ai khác, vì vậy đối với lời Triệu Huệ Lan nói, hần đã tin bảy tám phần.

Lục Diệp rất nhanh đã đến, dưới “ủy quyền” của Lão thái gia, hần không kiên trì bao lâu liền nhận tội.

Triệu Huệ Lan quỳ gối ôm bắp đùi của Lục Diệp nói: “Tam gia, tỳ thiếp mang thai hài tử của ngài, xin ngài nhất định phải cứu tỳ thiếp a!”

Trước đây Lục Diệp nghe nói Triệu Huệ Lan muốn gả cho Nhị ca làm tiểu thiếp, trong lòng thật là hâm mộ ghen tỵ, hần là một lòng muốn đem Triệu Huệ Lan thu vào làm thiếp, nề hà trong nhà có một vị cộp cái, hần là có tặc tâm lại không có tặc胆 (muốn trộm mà không có can đảm).

Lục Diệp nghe xong lời nói của Triệu Huệ Lan liền vụng trộm nhìn sắc mặt thê tử, Tam phu nhân như là một con mèo bị dẫm vào đuôi, chột nhảy lên: “Người dám, nếu người muốn đem tiện tỳ này nạp vào trong phòng, trừ phi ta chết!”

Lão Hầu gia háng giọng nói: “Người cũng là người chớ xử tội, sao dám can rờ như thế! Còn không quý qua một bên cho ta! Thân là chị em dâu lại quản chuyện trong phòng Nhị bá, ta thật sự là mới nghe lần đầu!”

Thân mình Tam phu nhân run lên, không dám nhiều lời, ngoan ngoãn quỳ xuống ở một bên.

Lục Diệp cảm thấy có hi vọng, ánh mắt tha thiết nhìn phụ thân: “Con nói dối của nhi tử không nhiều, hiện giờ Triệu cô nương đã có cốt nhục của nhi tử, kính xin phụ thân mẫu thân thành toàn, cho nhi tử đem Triệu cô nương vào cửa.”

“Không thể!” Lão phu nhân đối với nhi tử của mình luôn ủng hộ, nhưng lập tức phản đối nói: “Nữ tử độc địa rắn rết như thế, sao có thể ở lại Tam phòng, ta thấy nếu không hay là trước đợi nàng sinh hạ nhi tử, ngày sau suy tính xem làm gì tiếp.”

Lão Hầu gia cũng là ý này. Liền nói: “Như thế, liền đem nàng tạm thời giam giữ tại sai phòng (phòng chứa cũi), đợi ta điều tra rõ ràng, xử trí tiếp cũng không muộn.” Hần là người từng trải, sẽ không chỉ nghe lý lẽ của một phía, Triệu Huệ Lan nói gì hần liền tin cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tìm Đường Chết (3)

Lại nói mọi người trở lại Thụy Phong Uyển, Lục Thần mày dạn mặt dày theo vào nhà chính.

Kỷ thị sai người chốt cửa lại. Lục Thần nóng nảy, gõ cửa rầm rầm: “A Hành, người mở cửa ra, người nghe ta giải thích!”

Kỷ thị cả giận nói: “Đừng gõ nữa, hiện tại ta không muốn gặp người.”

Lục Thần làm sao chịu đi, lại gõ cửa một hồi, Kỷ thị đã che lỗ tai trốn vào nội thất.

Lục Thần đang không biết làm sao cho được, chỉ nghe thấy dưới chân truyền đến một tiếng hừ lạnh, chỉ thấy tiểu nữ nhi Lục Thanh Lam mặt như băng hàn đứng ở nơi đó. “Nếu mẫu thân không muốn gặp người, cho dù người đập nát đại môn này, có thể giải quyết được vấn đề sao?”

Lục Thần thấy một hài tử nho nhỏ như nàng, bày ra bộ dạng người lớn, vừa đáng yêu lại buồn cười. Nhưng hắn bây giờ không có tâm tư cười đùa: “Ngay cả Bảo Nhi cũng oán giận phụ thân ư?”

Lục Thanh Lam nói: “Phụ thân đừng quên trong giấy cam đoan người cho ta ghi cái gì?” Từ “cha”* biến thành “phụ thân”, thân sơ có khác.

(*) 爹爹 Cha

Lục Thần nhất thời cứng họng

“Phụ thân không muốn nói, ta thay phụ thân nói.” Khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh thản nhiên: “Phụ thân viết trong giấy cam đoan, đòi này người chỉ trông giữ một mình mẫu thân, vừa không nạp thiếp cũng không cần nha đầu thông phòng, sẽ không làm mẫu thân vì người chảy một giọt nước mắt. Giấy trắng mực đen, lời nói còn văng vẳng bên tai! Nhưng người xem, người đã làm cái gì?”

Lục Thần xấu hổ không thôi, lầm bầm nói: “Bảo Nhi người nói rất đúng, nhưng phụ thân cũng không muốn, ta vốn chỉ muốn giúp Triệu Huệ Lan một tay, sự tình sao sẽ biến thành như vậy? Ta đối với Triệu Huệ Lan đích thật là không có tâm tư kia. Ai ngờ Tam đệ muội lại vô sỉ như thế, sai nàng hạ thuốc mê trong huân hương, nếu không, ta sao lại cùng nàng...” Hắn bắt lực nắm lấy tóc của mình, “Ta thật xin lỗi nương của người! Không thể thực hiện lời hứa với người, ta thật xin lỗi Bảo Nhi!”

Hắn hổ thẹn nói: “Không nghĩ tới ta đường đường một đại nam nhân, lại rơi vào kế của hai nữ nhân. Nể tình sau này ta không dây dưa với Triệu Huệ Lan nữa, tha cho phụ thân lần này đi!”

Chuyện này hôm nay ở Mục Nguyên đường, Triệu Huệ Lan cũng đã nhận tội rồi. Thì ra là chuyện Triệu Huệ Lan với Lục Thần, là là bởi vì Tam phu nhân cho nàng một loại mê hương, nàng âm thầm bỏ chút mê hương, khiến Lục Thần hôn mê, lúc này mới hoàn thành ý đồ.

Lục Thanh Lam nói: “Ta có một việc, thủy chung nghĩ mãi mà không ra, phụ thân cũng không phải là ngốc, rốt cuộc là làm sao lại dây dưa một chỗ với Triệu Huệ Lan hay sao? Cuối cùng lại bị các nàng thay nhau tính kế mà không biết?”

Lục Thần nói: “Người cũng biết. Từ trước đến giờ phụ thân thích nhất văn phòng tứ bảo I, nhất là nghiên mực. Hôm đó phụ thân đi đến một cửa hàng bút mực nổi danh nhất kinh sư, vào cửa đã nhìn thấy một cái quán sũ bộ dáng xấu hổ bị ông chủ nhục nhả chế ngạo. Thì ra quán sũ kia muốn bán cho cửa hàng một bộ văn phòng tứ bảo, ra giá rất cao, ông chủ không chịu cho giá cao như vậy. Ta nghe thấy quán sũ kia nói một câu, ‘tiểu thư nhà ta chính là người trung liệt, hiện giờ hổ xuống đồng bằng...’ trong lòng khê động, bình thời phụ thân giao du rất nhiều, là một người thích lo chuyện bao đồng, lại thấy mặt mũi quán sũ kia sạch sẽ đoan chính, một thân chính khí, liền nổi lòng hiếu kỳ, vừa hỏi mới biết được chủ tử của hắn chính là Triệu Huệ Lan, trong lòng ta kính ngưỡng Triệu phụ, liền cho quán sũ kia một tờ ngân phiếu một trăm lượng, cũng đem danh thiếp của mình cho hắn, nói hắn nếu có chuyện gì có thể tới Hầu phủ.”

“... Về sau quán sũ kia tới tìm ta mấy lần, van xin ta giúp bọn hắn giải quyết một vài vấn đề. Quán sũ kia nói với ta tiểu thư nhà bọn họ chịu nhiều ân huệ của ta đây muốn gặp mặt cảm ơn ta, ta vốn không muốn đi, nhưng quán sũ nói Triệu Huệ Lan có chuyện hết sức khẩn cấp phải gặp mặt cầu xin ta, cứu người cứu đến cùng, vậy nên ta cũng đáp ứng đi qua gặp nàng một lần. Không nghĩ tới chỉ một lần, nàng lại hại ta...” Lục Thần lắc đầu, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ: “Trước đây ta và nàng chưa từng gặp nhau, và lại lần đó giúp nàng, thật sự không nghĩ tới nàng sẽ hại ta, lúc này mới như vậy.”

Lục Thanh Lam lúc này mới rõ ràng. Lại nói tiếp thật ra trong lòng Kỷ thị vẫn biết Tam phu nhân giờ trò trong đó nhưng sau khi Triệu Huệ Lan xuất hiện, tình cảm hai vợ chồng xuất hiện vết rách, chưa kịp khai thông, nếu không Lục Thần có lẽ đã có thể nghĩ đến mình bị tính kế rồi.

“Nhưng vì sao hiện giờ chân tướng đã sáng tỏ, nương người vẫn tức giận không chịu gặp ta.”

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Thế nhân đều nói gương vỡ lại lành, nhưng gương vỡ, dù tìm thợ giỏi hơn nữa, vá hoàn hảo đi chăng nữa, cũng không có cách nào đánh tan hoàn toàn vết rách kia. Người thử nghĩ xem, người chỉ một câu hỏi họ là phạm hồ đồ, mang đến cho nương bao nhiêu thương tổn, thiếu chút nữa khiến nàng mất mạng, có khi một thi hai mệnh. Nếu không phải trên người ngài còn có một chút thói ăn chơi trác táng, làm sao lại dễ dàng bị dính loại kế như vậy? Nếu không phải Triệu Huệ Lan trẻ tuổi xinh đẹp, đối lại một bà lão già bảy tám mươi tuổi tóc bạc da nhăn nheo, ngài còn có tâm tư gặp nàng không, nghe lời nàng nói muốn gặp người tạ ơn ư?”

Lục Thần bị hỏi đến sững sờ, suy nghĩ cảnh tượng như vậy một chút, rốt cục lắc đầu. Nhất thời chỉ cảm thấy hết sức xấu hổ.

Lục Thanh Lam lại nói: “Tình cảm của người và nương, tựa như tấm gương xuất hiện vết nứt, làm sao một ngày hay hai ngày là có thể bù lại được hay

sao? người không biết tu thân tự xét lại, chỉ đem hết thầy giao cho Triệu Huệ Lan, thái độ này của người, nếu ta là mẫu thân, ta cũng nhất định không tha thứ cho người.”

Cả người chấn động, “Bảo Nhi, người nói rất đúng. Thật sự do ta không tu sửa bản thân, không thể thời thời khắc khắc dựa theo góc độ mẹ con người suy nghĩ, mới rước lấy đại họa hôm nay.”

Lục Thanh Lam thấy phụ thân có thể nghe lọt, không khỏi thở phào.

Mẫu thân còn sống, sẽ không bởi vì chuyện Triệu Huệ Lan mà chết. Tương lai vận mệnh ba huynh muội bọn họ tất cả đều sẽ thay đổi.

Có thể làm đến thế này, cho dù hiện tại phải chết, nàng cũng không hối hận.

Về phần phụ thân làm tổn thương tâm mẫu thân, chỉ có thể dựa vào biểu hiện sau này của phụ thân từ từ cảm hóa mẫu thân.

Thật ra biểu hiện của Lục Thanh Lam có chút quá yêu nghiệt. Nhưng Lục Thần yêu thương nàng như chí bảo, chỉ cảm thấy nữ nhi của mình cho dù thông minh cũng là chuyện thuyền kinh địa nghĩa, cũng không nghĩ nhiều.

“Bảo Nhi nói đúng! Người về tiểu viện của mình trước đi, để phụ thân ở đây suy nghĩ một chút.”

Sau khi Lục Thanh Lam trở về, Lục Thần vẫn chưa rời đi. Mà vẫn luôn đứng ở phía ngoài chính viện, cứ như vậy một canh giờ, Quan Ngion khuyên hấn: “Lão gia, trời trở lạnh rồi, chúng ta trở về đi, xem tình hình này, phụ nhân chắc không mở cửa cho chúng ta đâu.”

Lục Thần lắc đầu: “Nếu ta không biểu hiện mình thật tâm, A Hành sao có thể tha thứ cho ta?”

Hấn cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp ngồi xuống ngoài cửa. Cảnh ma ma nghe nói đi vào bẩm báo với Kỳ thị.

Kỳ thị bắt vì sờ động.

Lục Thần ngồi ngoài cửa hơn một canh giờ, Quan Ngion khuyên hấn, hấn cũng không chịu rời đi. Đến sau nửa đêm, Lục Thần liền tựa vào đại môn ngủ.

Liên tục mấy ngày, ngày nào cũng như thế. Mặc kệ biểu hiện của hấn như thế nào, Kỳ thị vẫn không chịu mở cửa cho hấn.

Lục Thần chịu lạnh mấy ngày, cũng không ngủ ngon, cuối cùng bị bệnh, chẳng những nhiễm phong hàn nghiêm trọng hơn nữa còn sốt cao không lùi.

Kỳ thị nghe nói, cũng chỉ sai người mời Chu tiên sinh đến xem bệnh cho hấn, thái độ với hấn vẫn chưa có chuyển biến. Lục Thần nhớ đến từ trước đến giờ mỗi lần hấn sinh bệnh, thê tử đều hỏi han ân cần, cả ngày cả đêm vất vả hầu hạ hấn, nhưng lần này Kỳ thị lạnh lùng với hấn như thế, xem ra hấn khiến tâm nàng tổn thương rất sâu.

Lục Thần không khỏi vô cùng hối hận.

Trận bệnh này của Lục Thần, phải đến ba ngày mới từ từ tốt lên.

Triệu Huệ Lan bị Lão thái gia giam vào sái phòng, Lục Thanh Lam vẫn cực kỳ chú ý mọi việc bên đó như trước. Phái Thạch Lự luôn luôn phải chú ý bên kia. Một ngày nọ, Lục Thanh Lam ngủ trưa tỉnh dậy, đã thấy Thạch Lự gấp gấp xông vào, “Lục cô nương, Lục cô nương, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lục Thanh Lam buồn ngủ nhập nhèm xoa mắt nói: “Thạch Lự tỷ tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói chậm thôi.”

Thạch Lự nói: “Lục cô nương, Lão hầu gia sai người cho Triệu Huệ Lan uống thuốc phá thai.”

“Cái gì?” Lục Thanh Lam liền thanh tỉnh lại. Lão thái gia hơn ba mươi tuổi mới sinh được Lục Thần, hy vọng có con nối dõi càng lớn càng mãnh liệt hơn những đại gia tộc phong kiến bình thường, Lục Thanh Lam vô cùng hiểu rõ tâm lý này của hấn.

Một người coi trọng con nối dõi như vậy! Tại sao lại sai người phá bỏ cái thai của Triệu Huệ Lan chứ?

“Vi sao tổ phụ lại phải làm như vậy?” Lục Thanh Lam thì thào tự hỏi.

Thạch Lự gãi đầu: “Cái này nô tỳ cũng không rõ.”

Lục Thanh Lam cũng không trông cậy vào nha hoàn có thể trả lời vấn đề này. Nàng đi đi lại lại trong phòng hai vòng, lại hỏi: “Trước đó, có phát sinh tình huống gì dị thường không?”

Thạch Lự nói: “Cũng không có gì dị thường. A, đúng rồi Lão thái gia tự mình thăm vấn Triệu Huệ Lan và tỷ nữ của nàng ta. Nghe nói, sau khi Lão hầu gia ra khỏi sái phòng, sắc mặt cực kỳ khó coi.”

“Vậy là được rồi.” Lục Thanh Lam gật đầu. Xem ra, trong đó còn có bí mật gì đó nàng chưa biết. Hoặc là Lão hầu gia xác nhận đứa bé này không phải là của Tam gia, hoặc là không tin tưởng lời nói của Triệu Huệ Lan. Cho dù Trường Hưng hầu phu khuyết thiếu nam đỉnh, nhưng cũng không thể để đứa trẻ không rõ lai lịch sinh ra ở Trường Hưng hầu phủ, làm rối loạn huyết mạch Lục gia.

Lục Thanh Lam biết mình miên man suy nghĩ cũng không đoán ra cái gì, liền kêu Bồ Đào ra ngoài hỏi thăm tiến triển của sự tình.

Triệu Huệ Lan đau chết đi sống lại, kêu rên một ngày một đêm ở sài phòng. Đứa bé mất, nàng cũng mất nửa cái mạng. Theo lời đồn đại của mấy bà từ, đứa bé kia đã thành hình, nói lên Triệu Huệ Lan đã mang thai hơn ba tháng.

Hằng Phong uyển.

Tam phu nhân trong miệng liên tục nói: “Tiện nhân ác độc này, đáng thật là xứng đáng! Sao không đau chết luôn đi cho xong chuyện?”

Tâm phúc Hồ ma ma thấy nàng như vậy, không khỏi sốt ruột. Chuyện của nàng đã bại lộ, bị Lão hầu gia đuổi về, giam ở Tam phòng, bị cấm chân triệt để. Lão hầu gia cũng không nói xử trí nàng như thế nào, nhưng Nhị phòng từng bước ép sát, xin Lão hầu gia chủ trì công đạo cho họ. Lục Thần vốn là người tính tình hiền hậu ôn hoà, chẳng qua người ai chẳng có ba phần tức giận trong người, Tam phòng tính kế hấn và Kỷ thị như thế, hấn cũng bị chọc giận triệt để.

Hồ ma ma khuyên nhủ: “Phu nhân, chúng ta cũng nên sớm có dự định a!” Tam phu nhân bên ngoài kiêu ngạo thực ra trong lòng cũng sợ hãi. Nàng biết lần này gây ra hoạ rất lớn, không giống như trước đây, chỉ sợ mình cũng không có gì tốt đẹp. Lại vẫn cứ mạnh miệng nói: “Cha ta là Bình Lương hầu, nương ta lại yêu thương ta nhất, Kỷ gia chỉ là một kẻ sa cơ thất thế mà thôi, bọn họ có thể làm gì ta?”

Nàng luôn kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, chẳng qua cũng chỉ dựa vào lực của cha và huynh cho thôi.

Trong đại gia đình không có bí mật gì có thể giấu được. Rất nhanh có các loại tin tức nhỏ bay đầy trời, Lục Thanh Lam kết hợp các loại tin tức nhỏ, rút cuộc biết rõ vì sao Lão thái gia phải xử trí Triệu Huệ Lan như vậy.

Tin tức truyền đến Thúy Phong Uyển rất nhanh, Cảnh ma ma vui vẻ ra mặt. Mọi chuyện cho tới bây giờ, cuối cùng mây mù cũng tản. Nàng vào phòng Kỷ thị, thêm mắm thêm muối kể một phen, cho rằng Kỷ thị nghe xong sẽ vui vẻ, không ngờ Kỷ thị chỉ bình tĩnh nghe, cũng không có bộ dáng vui vẻ.

Cảnh ma ma khuyên nhủ: “Tiểu thư, xin phép cho lão nô nói mấy lời quá phận?”

Kỷ thị không khỏi có chút động dung. Cảnh ma ma là vú nuôi của nàng, chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, đối tốt với nàng còn hơn thân sinh nữ nhi. Nàng lại là người biết quy củ, cho tới bây giờ chưa từng thị sùng sinh kiêu, từ ngày gả đến Hầu phủ, nàng luôn gọi nàng là phu nhân, chưa từng kêu tiểu thư.

Nay nàng sửa lại xưng hô, tất là có chuyện quan trọng không tốt muốn nói với nàng. Kỷ thị thật ra luôn coi Cảnh ma ma là thân nhân mà đối đãi, chưa bao giờ xem nàng là ngoại nhân, bởi vậy nghiêm mặt nói: “Ma ma muốn nói gì, A Hành xin chăm kính cẩn lắng nghe!”

Cảnh ma ma nói: “Ta nhìn tiểu thư lớn lên, hiểu rõ tính tình của tiểu thư. Tiểu thư bên ngoài tính tình có vẻ hiền hòa, kỳ thực trong xương vẫn có một cỗ ngạo khí. Ta biết trong lòng tiểu thư nghĩ gì, chẳng qua là nghĩ cho dù Cô gia có gì với nữ nhân kia hay không, vẫn là làm chuyện cho lỗi với người, người đem cả trái tim giao cho hấn, hấn đối xử với người như vậy, làm người luôn cảm thấy thất vọng đau khổ, không thể tha thứ. Lão nô không sai phải không?”

Kỷ thị không khỏi gật đầu. Nàng thật sự nghĩ như vậy, nàng có thể rha thứ cho Lục Thần trước khi thành thân có thông phòng, nhưng không thể tha thứ chuyện sau khi thành thân phản bội nàng, đây là vấn đề nguyên tắc.

Cảnh ma ma thở dài: “Nhưng nhiều năm như vậy, lão nô thấy, cô gia ho dù là tâm tính hay nhân phẩm đều là người tốt nhất, hấn xuất thân nhà quyền quý, mặc dù hơi ăn chơi trác táng, nhưng từ sau khi tiểu thư gả đến, cô gia cũng gần như sửa lại hết. Cái gọi là người ta không ai toàn vẹn, cô gia có thể làm được như thế đã là không dễ dàng, việc trên đời không ai làm được thập toàn thập mỹ, ban đầu cô gia vốn không có ý phản bội tiểu thư, lại không làm gì thật sự với Triệu Huệ Lan kia, người nhường một bước, để hạn nghĩ nàng khoan dung rộng lượng, không phải so với chuyện mỗi ngày bắt bẻ nhau tốt hơn sao? Huống chi tính cả đứa trẻ trong bụng người, nàng đã có với cô gia bốn đứa con. Thật sự có thể lường đoan nhất đoạn hay sao? Làm người, nên cúi đầu thì cúi đầu, nên nhượng bộ thì nhượng bộ, lão cô nãi nãi, không phải là vết xe đổ của chúng ta sao?”

Lão cô nãi nãi là cô cô của Kỷ thị, năm đó nổi danh lạt tài nữ của Kỷ gia. Nàng và trượng phu là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, sau khi hai người thành hôn, đáng tiếc lão cô nãi nãi là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát, hà khắc với trượng phu, sau này hai người cao nhau vì chuyện, cuối cùng đành phải cùng cách.

Lão cô nãi nãi tổn thương vì tình, cả đời không gả. Cuối cùng sống cô độc suốt quãng đời còn lại, vô cùng thâm trầm.

“Huống chi nếu hai người con nháo nữa, chẳng phải là tự mình đưa nhục điểm đưa đến chỗ Lão phu nhân và Tâm phu nhân sao!”

Toàn thân Kỷ thị chấn động, chậm rãi nói: “Ma ma, ta hiểu.”

Ban đêm, Lục Thần lại đến chính viện, Kỷ thị rót uộc cho hấn vào cửa. Bất kính với phu quân là tội lớn, nếu lại ầm ĩ với Lục Thần nữa, vô fuyeen vô cơ lại đưa nhục điểm vào tay Lão phu nhân và Tam phu nhân, vợ chồng bọn họ lúc này nên đồng tâm hiệp lực, đêm Triệu thị ác độc hừ đuôi về nhà mẹ đẻ.

Kỷ thị để Lục Thần ở lại ăn cơm, Lục Thần quả nhiên vui mừng, liên tục nói: “Chuyện Triệu Huệ Lan, là ra sai rồi! Ta có lỗi với A Hành, hại người chịu nhiều ủy khuất như vậy, ta chân thành xin lỗi người. Có lần giáo huấn này, ta nhất định sẽ tu thân dưỡng tính, sẽ không liếc mắt với nữ tử bên ngoài dù một cái.”

Kỷ thị chỉ thần nhiên đồng ý, trong lòng Lục Thần cũng hiểu, muốn hồi phục sự hòa thuận ân ái như trước kia, mình còn phải biểu hiện cho tốt, dùng sự

thật tâm của mình làm tan lạnh của Kỷ thị nóng trở lại.

Nhắc tới Triệu Huệ Lan cũng thật là bi ai, cầu kết cùng nàng không chỉ có riêng Tam gia Lục Diệp, còn có gã sai vặt của hần Thần Phong. Kể từ khi Lục Diệp và Triệu Huệ Lan đã có gian đú, liền tâm dương khó nhin, một lòng muốn cùng tiếp tục tiền duyên cùng mỹ nhân. Nề hà Tam phu nhân quản thúc với hần cực nghiêm, Lục Diệp không tìm được cơ hội chạy đi điên trang, liền phái Thần Phong thỉnh thoảng thay hần đưa các loại đồ ăn hoặc là đồ trang sức cho Triệu Huệ Lan.

Tam lão gia Lục Diệp là một sắc phôi, gã sai vặt của hần Thần Phong cũng không là vật gì tốt. Sắc đảm của hần lớn, chủ tử so với cũng không bì kịp. Lục Diệp ở bên ngoài lén lút vụng trộm nuôi mấy ngoại thất, cơ hồ đều bị gã sai vặt này mượn cơ hội dâm dật qua.

Thường xuyên qua lại, lá gan của Thần Phong càng lớn. Tướng mạo Triệu Huệ Lan xuất chúng, thêm phụ thân đã làm Tri Phủ, mặc dù gia tộc xuống dốc, nhưng là danh môn khuê tú. Quý nữ sa sút, tướng mạo đẹp như hoa, nữ tử như vậy hấp dẫn đối với nam nhân không giống bình thường. Thần Phong làm sao cảm giữ nổi? Có một lần hần lợi dụng cơ hội tặng đồ cho Triệu Huệ Lan, bỏ thuốc trong nước trà của nàng, làm thành chuyện tốt với nàng.

Sau khi sự việc xảy ra Thần Phong lại lấy việc truyền chuyện này đi ra ngoài làm có uy hiếp nàng, buộc Triệu Huệ Lan lén lút sau lưng Tam gia, lui tới với mình. Lại nói, số lần Triệu Huệ Lan và Thần Phong tăng tịu, còn nhiều hơn với Lục Diệp không ít. Vốn chuyện này nàng là cắn chặt răng kiên quyết không chịu nói, không biết sao chuyện này Nguyệt Mai cũng biết, Nguyệt Mai làm sao chịu được đại hình, rất nhanh liền đem mọi chuyện biết được tất cả đều nói ra.

Vì vậy mặc dù Triệu Huệ Lan một mực chắc chắn trong bụng hoài chính là hải tử của Tam gia Lục Diệp, Lão Hầu gia vô luận như thế nào cũng không chịu tin nằng, không chút dự cho nằng uống thuốc phá thai.

Nguyệt Mai chẳng những khai ra chuyện này, còn vạch trần một bí mật khác. Thì ra là theo như lời Triệu Huệ Lan luôn mồm nói, đã có da thịt chi thân cùng Lục Thần căn bản là nói bậy. Ngày ấy Triệu Huệ Lan dùng mê hương Tam phu nhân đưa làm Lục Thần mê man, nhưng bởi vì lần đầu sử dụng mê hương, không biết dùng số lượng bao nhiêu, bỏ quá nhiều, khiến Lục Thần ngủ mê không tỉnh, một đại nam nhân như Lục Thần, mặc dù không phải là đại tam thô(người to lớn thô kệch), nhưng Triệu Huệ Lan làm sao có thể di chuyển nổi hần, chỉ đành phải kêu Nguyệt Mai giúp đỡ đưa hần lên giường.

Lục Thần ngủ như người chết, đồ vật phía dưới kia cũng không thể làm việc, Triệu Huệ Lan cho dù có tâm đi chẳng nữa, cũng khó mà làm việc với hần, chuyện này cũng biến thành trò khôi hài. Về sau Triệu Huệ Lan mặc dù tiến vào Hầu phủ như ý nguyện, nhưng Lục Thần chưa từng ngủ lại trong phòng của nàng.

Sau khi Lão thái gia biết chuyện này, dở khóc dở cười. Dem gọi Lục Thần vào thư phòng của mình chửi mắng một trận: “Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi, ngay cả ngủ hay không ngủ với một nữ nhân cũng không biết, bị các nằng đùa bốn xoay quanh, ta sao lại sinh một cái đồ ngu xuẩn như ngươi vậy!”

Lục Thần tuy bị Lão Hầu gia chửi mắng một bữa, nhưng tâm tình cũng cực kỳ vui vẻ. Vốn tưởng rằng mình có lỗi với thê tử, trong lòng luôn áy náy. Bây giờ thì tốt rồi, Nguyệt Mai trả lại trong sạch cho mình, mình là người trong sạch. Hần chỉ cảm thấy như đặt xuống được một khối đá lớn, vô cùng thoải mái.

“Phốc!”

Tiêu Thiếu Giác đang uống nước, Vệ Bán đem chuyện lần này trở thành chuyện cười nói cho hần nghe, hần trực tiếp phun ra một ngụm.

Lục Thần này, có một nữ nhi tinh quái như vậy, sao làm cha như hần lại ngu dốt như vậy?

Tin tức không ngừng liên tục truyền về, chân tướng chuyện Triệu Huệ Lan, hần càng rõ ràng hơn mấy người trong cuộc.

Chẳng qua không nghĩ tới cuối cùng Lục Thần còn cho hần một điều “Vui mừng”!

Lục Thanh Lam cũng nghe nói, sắc mặt biến chuyển hết sức cổ quái. Người cha này của nàng nha, cái gì cũng tốt, chẳng qua là tâm địa quá mềm yếu, sau này cho dù vào quan trường, chỉ sợ cũng khó khăn không làm được việc lớn.

Tin tức rất nhanh truyền đến Thúy Phong Uyển, Cảnh ma ma không khỏi vui vẻ ra mặt. Chuyện này, cuối cùng đám mây cũng tán đi rồi. Nàng vào phòng của Kỷ thị, đem chuyện này thêm dầu thêm muối kể lại một phen, vẫn cho là Kỷ thị nghe xong sẽ cao hứng phấn chấn, không nghĩ tới Kỷ thị chẳng qua là không mặn không nhạt nghe, cũng không ra vẻ vô cùng vui mừng.

Lão thái gia cứ do dự mãi, vốn dựa vài sở tác sở vi của Triệu Huệ Lan, giết nàng một trăm lần cũng không đủ, tuy nhiên thân phận của Triệu Huệ Lan đặc thù, không tiện động thủ, Lão hầu gia cuối cùng vẫn là sai người đưa Triệu Huệ Lan ra khỏi phủ, đưa nàng đến điên trang trước đây. Hần âm thầm cắt hết cung ứng, để nàng tự sinh tự diệt.

Về phần Thần Phong kia, bị Lão Hầu gia lấy có phái đi ra ngoài làm việc, kết quả nửa đường xe ngựa xảy ra sự cố, rơi xuống vách núi, chết vô cùng thảm. Buồn cười là Lục Diệp thấy thi thể gã sai vặt của mình, lại bị hù dọa sinh bệnh, mấy ngày không dậy nổi.

Đối với xử trí lần này của Lão Hầu gia, mọi người không đồng nhất. Đám người hầu Thúy Phong Uyển cũng tức giận bất bình. Bỏ Đào không chỉ một lần oán trách trước mặt Lục Thanh Lam: “Tiện nhân Triệu Huệ Lan kia thiếu chút nữa làm hại phu nhân một thi hai mạng, lại khiến cả nhà chúng ta quấy nhiễu không được an bình, lại có được kết cục như vậy. Tiện nhân ác độc, Lão Hầu gia lại tha cho mạng chó của nàng, thật sự là quá hời cho nàng.”

Lục Thanh Lam lại càng hận chết nữ nhân này, chẳng qua sắc mặt nằng ung dung.

Chỉ bảo Thạch Lự đi gọi Trương tẩu tử tới.

Trương tẩu tử theo Thạch Lự vào nhà chính, thấy tiểu cô nương trắng ngần ngồi nghiêm chỉnh ở trên giường La Hán, trắng trắng mập mập hết sức khả ái, chẳng qua là đôi mắt phát sáng kinh người, phảng phất nhìn một cái đã nhìn thông thấu bí mật trong ngoài của nàng. Nàng không dám nhìn nhiều, vội rũ mắt cúi đầu. Lục Thanh Lam nói với nàng: “Chuyện Hương Cầm, ta đã nói với mẫu thân, bảo nàng tháng sau đến viện của ta, theo ta đi học.”

Trương tẩu tử vui mừng quá đỗi, “Tạ ơn đại ân của Lục cô nương. Nô tỳ quay về nhất định bảo Hương Cầm tận tâm tận lực hầu hạ cô nương, không dám có chút sai lầm nào.”

Lục Thanh Lam khoát tay một cái nói: “Ngươi trước chớ vội cảm ơn ta, có chuyện, ta còn muốn nhờ ngươi giúp ta!”

Trương tẩu tử vội nói: “Cô nương có chuyện gì, chi cần phân phó!”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nghe nói nam nhân của ngươi là quân sự trong phủ này, mỗi ngày vào nam ra bắc, kiến thức không ít!”

Trương tẩu tử nói: “Khẩu tử nhà chúng ta là người hầu, về phần kiến thức không biết nhiều, cũng không dám nhận lời khen của cô nương.”

“Vậy ngươi để hần giúp ta truyền một câu.”

“Truyền cái gì?”

“Ngươi kê tai tới đây!”

Lục Thanh Lam nói vài lời bên tai Trương tẩu tử, Trương tẩu tử nghe xong không khỏi ngạc nhiên.

Lục Thanh Lam nói: “Làm xong chuyện này, đương nhiên có chỗ tốt cho cả nhà các ngươi, chẳng qua có một vấn đề, các ngươi nhất định phải miệng thủ như bình đối với chuyện lần này. Hễ bên ngoài có một chút tiếng gió truyền tới, ta liền tính toán trên đầu nhà các ngươi, đến lúc đó, hừ hừ...”

Hương Cầm nằm trên tay của Lục Thanh Lam, hễ bọn họ dám ra ngoài nói loạn một câu, xui xẻo đầu tiên chính là Hương Cầm. Sau lưng Trương tẩu tử không khỏi thấy lạnh cả người, đối với Lục Thanh Lam không khỏi càng thêm kính sợ.

Không lâu sau, chung quanh thôn trang chỗ của Triệu Huệ Lan nổi lên lời đồn bốn phía, nói là trong thôn trang có một nữ nhân đẹp như thiên tiên, hơn nữa ở thôn trang giấu nhiều tiền tài châu báu.

Mỹ nhân, tài bảo, mập mờ, hương diễm, hấp dẫn, giống như gắn cho lời đồn một đôi cánh. Để cho tin tức này càng truyền càng thật, càng bay càng xa.

Không quá mấy ngày, liền truyền đến tin tức. Thôn trang chỗ Triệu Huệ Lan gặp phải đám cướp hung hãn cướp sạch, hai chủ tớ Triệu Huệ Lan đều chết dưới đao bọn cướp.

Lúc Lục Thanh Lam nghe nói, đang ngồi ở bàn viết chữ đặc chế của Lục Thần làm cho nàng. Kiếp trước nàng là Thục phi, chẳng những dung mạo tuyệt lệ, lại là tài nữ số một số hai trong cung viết được trăm hoa tiểu Khải*, cho nên viết chữ đối hải tử khác có lẽ là việc khó, đối với nàng mà nói cũng chỉ là một bữa ăn sáng.

(*) 簪花小楷 Trâm hoa tiểu giai: chữ Khải nhỏ viết tay

Đặt bút vận dụng ngồi bút hình thức kết cấu kiểu chữ, nàng cũng không có bất cứ vấn đề gì, thiếu sót cũng chỉ là do bắp thịt chưa to mà thôi, đối với chút vấn đề này đương nhiên dễ dàng giải quyết.

Nàng viết xuống giấy hai chữ “Lương thiện”, nhìn hồi lâu, lại đem giấy vò lại thành một cục, ném xuống mặt đất.

Nữ nhi của Trương tẩu tử Hương Cầm —— hiện tại đã được Lục Thanh Lam đổi tên là Mặc Cúc —— mặc vải bồi để giày xanh da trời, chải song nha ké, một bộ trang phục nhẹ nhàng khoan khoái của tiểu nha hoàn, đứng ở một bên Lục Thanh Lam, thấy thế liền lập tức nhặt tờ giấy kia lên, đọc thầm từng chữ từng câu: “Lương —— thiện. Cô nương, chữ đẹp như vậy sao ngươi lại ném?”

Lục Thanh Lam cười nhạt.

Lương thiện? Hai chữ này sớm đã bị chó ăn rồi, kiếp trước Trương Hưng Hầu phủ chính là quá mức lương thiện, cho nên mới nhận tai họa diệt môn, vì để cho người nhà hạnh phúc an khang, tội lỗi cả đời này liền để một mình nàng gánh chịu đi.

Đám cướp hung hãn kia đang ở núi Ngưu Đầu, Lục Thanh Lam bảo đương gia nhà Trương tẩu tử ra ngoài tung lời đồn, chính là để thu hút sự chú ý của bọn hần.

Sống hai đời, nàng cũng không phải là người lương thiện. Sở tác sở vi của Triệu Huệ Lan đã sớm vượt qua điểm mấu chốt của nàng, cho nên nàng ta phải chết!

Trong Ngọc Minh điện.

Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác hứng thú nhìn tin tức truyền lại của nhóm mật thám bí doanh, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

“Mượn đao giết người? Không nghĩ tới nha đầu Bảo Nhi này còn nhỏ tuổi lại có thủ đoạn như vậy... thú vị thú vị!” Vệ Bân thật không biết chủ nhà mình sao lại bật cười. Một tiểu nữ oa, gần sáu tuổi, có thể thiết kế độc kế bức này, hại chết mấy mạng người, lòng dạ cũng quá ác độc rồi. Mặt ngoài nàng thoạt nhìn còn là một bộ dạng thiên chân vô tà (*ngây thơ), Vệ Bân nghĩ tới sống lưng có chút lạnh.

“Bảo người một nhà Trương tẩu tử làm việc cẩn thận một chút, không nên bị tiểu nha đầu nhìn thấu!” bên này Vệ Bân đang suy nghĩ lung tung, bên kia Tiêu Thiệu Giác đã ra lệnh.

“Vâng!” Vệ Bân đáp ứng một tiếng, lui xuống.

Trong tây thiên điện Lớn như thế, nhất thời chỉ còn lại một mình Tiêu Thiệu Giác, hắn vuốt ve ban chỉ ngọc bích mang trên ngón tay cái, sa vào trầm tư.

Triệu Huệ Lan chết rồi, nhưng người khởi xướng là Tam phu nhân còn sống hết sức dễ chịu. So với Triệu Huệ Lan, Lục Thanh Lam càng hận hơn chính là Tam phu nhân. Nhưng nàng cũng biết, Tam phu nhân chính là đích nữ Bình Lương Hầu phủ, Lão Hầu gia đương nhiên sẽ không giống như xử trí Triệu Huệ Lan, tùy tùy tiện tiện xử trí Tam phu nhân. Nàng nay tuổi còn nhỏ, trong tay lại không có gì, muốn thu thập Tam phu nhân có thể sẽ khó khăn.

Chỉ có thể cố động trước mặt cha mẹ, đốc thúc bọn họ ngàn lần không được mềm lòng nhượng bộ.

Lục Thần và Kỳ thị lúc này cũng dồn hết sức lực khai hòa với Tam phòng, tuyệt không thể để cho Tam phu nhân cứ thường thường an an qua ải như vậy, nếu không ngày sau Tam phòng còn không cười trên đầu Nhị phòng?

Lục Thần ba ngày hai lần đi tìm Lão Hầu gia khiếu nại, Kỳ thị cũng “Bị bệnh”, tuyên bố với bên ngoài là biết được chân tướng sự tình Triệu Huệ Lan —— bị giết đến.

Đây đều là tạo áp lực cho Mục Nguyên đường.

Thái độ của Nhị phòng hết sức rõ ràng, Tam phu nhân đã phạm vào “Nói nhiều” trong bảy điều, phải bị đuổi ra khỏi cửa, hừ độc phụ này, nếu không Nhị phòng tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thời gian này Lão Hầu gia cũng là bề đầu sứt trán. Dựa theo cách làm của Tam phu nhân, quấy gia đình không yên, hạ mê được Nhị bá không cùng chi, thủ đoạn bức này, đích xác là nên hừ. Lão Hầu gia lại phá lệ thiên vị Lục Thần một chút, vì vậy cũng cảm thấy đối con dâu này có chút không thể nhìn được nữa. Nhưng phụ thân nàng là Bình Lương hầu, mấy ca ca tay cũng cầm thực quyền, thân gia này cũng không nên đắc tội.

Lão phu nhân nghe nói có chút luống cuống. Nàng cũng không phải rất thích Triệu thị, chỉ là đây là vì danh tiếng của Tam lão gia, nếu hừ Triệu thị, làm sao còn có thể lấy một thê tử môn đăng hộ đối? Đối với việc thừa kế tước vị của hắn ngày sau hết sức bất lợi.

Nàng tìm Lão Hầu gia cầu tình. Mờ miệng liền nói: “Nương tử Lão Tam cũng là nhất thời hồ đồ, ta thấy không bằng tiểu trùng đại giới, phạt nàng cầm túc nửa năm, để cho nương tử lão Nhị giúp ta quản lý hậu trạch, coi như là cho nàng một phần bồi thường là được.”

“Càn quấy!” Lão Hầu gia lạnh lùng nhìn nàng: “Phạm lỗi lớn như vậy, ngươi liền định nhẹ nhàng buông tha nàng? Nhiều năm như vậy, nàng vẫn làm xăng làm bậy muốn làm gì thì làm, ngươi cho rằng bọn hầu là mắt mù không biết sao? Bọn hầu nói qua bao nhiêu lần rồi, bảo ngươi quản nàng, đừng nàng gây chuyện sinh sự, ngươi quản giáo nàng thế nào? Nếu không phải bởi vì ngươi dung túng, nàng làm sao lại dám làm ra chuyện như vậy! Ngươi còn có mặt mũi nói những này, đừng tưởng rằng ngươi lừa cháy thêm dầu, làm những sự tình kia ta cái gì cũng không biết? Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu! Ngươi nhớ kỹ cho ta, không riêng lão Tam mới là nhi tử của ngươi, lão Nhị cũng là nhi tử của ngươi!”

Trong chuyện này Lão phu nhân ở cũng có chút chột dạ, nếu là thường ngày cho dù không có lý nàng cũng phải nói với Lão thái gia mấy câu, nhưng hiện tại, nàng không thể nói chuyện.

Lão Hầu gia nói: “Ngươi có biết không, Kỳ gia lão gia tử đã viết thư cho ta. Mặc dù không có nửa lời mắng chửi, nhưng ý tứ giữa những hàng chữ kia, so với mắng ta một trận còn khiến ta cảm thấy xấu hổ hơn!” Văn nhân dựa vào một cây bút, tổ phụ của Lục Thanh Lam chưa nhược quán* đã là Tiến sĩ, chính là đại tài tử số một của Đại Tề, không chịu nổi câu thúc của quan trường, sớm từ quan hồi hương làm một cá điền xá ông (làm ruộng), bằng bản lĩnh của hắn chỉ sợ sớm đã vào Bái Tương các rồi.

(*) Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠.

Kỳ gia mặc dù nhìn không lừng lẫy bằng Bình Lương Hầu phủ, nhưng mấy trăm năm truyền thừa gia truyền thế gia bức này, bàn về ngọn nguồn, bàn về nhân mạch cùng quan hệ ở trong quan trường, sợ rằng chưa chắc kém so với Bình Lương Hầu phủ.

Lão phu nhân nói: “Vậy Lão Hầu gia nói nên làm sao bây giờ?”

Lão Hầu gia nói: “Theo lý mà nói, vợ lão Tam phạm vào ‘miệng lưỡi’, trong bảy điều*”

(*) Ly hôn trong Trung Quốc cổ đại, hay còn được gọi là “Tu thê” (bỏ vợ). Theo nghi lễ và phong tục tập quán của người xưa, pháp luật Trung Quốc đặt ra quy định 7 điều kiện để được phép ly hôn. Khi người chồng và gia đình người chồng muốn cắt đứt với người vợ, họ phải chỉ ra được chính xác 1 trong 7 điều kiện này với quan lại địa phương.

Thứ nhất: “Bất thuận phụ mẫu” – bất hiếu

Thứ hai, “Vô tử” – Không có con trai

Thứ ba, “Dâm” – ngoại tình

Thứ tư, “Đố” – ghen tuông

Thứ năm, “Hữu ác tật” – mang bệnh hiểm nghèo

Thứ sáu, “Khẩu đa ngôn” – nhiều lời

Thứ bảy, “Thiệt đạo” – ăn trộm

“Cái gì?” Lão phu nhân thất kinh không phải là nhỏ, “Người muốn hưu vợ lão Tam ư? Làm sao có thể, nàng dù sao cũng đi theo lão Tam nhiều năm như vậy, lại vì lão Tam sinh con dưỡng cái.”

Lão Hầu gia gầm lên: “Còn không phải là nàng tự tìm đây!” Dừng một chút, hân hòa hoãn giọng nói, “Ta đã mời Bình Lương Hầu gia cùng Kỳ đại nhân đến phủ thương lượng chuyện này, ngược lại lúc này người nên tỉnh táo chút, đừng chỉ biết thiên vị xuân phụ kia, đến lúc đó khiến cả Hầu phủ sượng mặt!”

Kỳ đại nhân, là Kỳ Thành đường huynh không cùng chi của Kỳ thị, cữu cữu của Lục Thanh Lam. Hiện nay đảm nhiệm tứ phẩm Thái Thường tự Thiếu khanh, Kỳ gia ở kinh thành nhậm chức của không nhiều lắm, Kỳ lão gia từ liên ủy thác hẳn tới làm chỗ dựa Kỳ thị. Mấy ngày nay Kỳ Thành đã nhiều lần tới cửa, cho Lão Hầu gia áp lực thực lớn.

Hai ngày sau, Bình Lương hầu Triệu Bình, Kỳ Thành cùng với Bình Lương hầu phu nhân Vương thị, cữu mẫu Trần thị của Lục Thanh Lam tất cả đều đến.

Lão Hầu gia cùng mấy vị khách quý bí mật nói chuyện trong trong thư phòng một canh giờ. Sau khi Kỳ Thành đi ra, liền cùng Trần thị đi Thúy Phong Uyển, Lục Thanh Lam nghe nói đi đến chỗ mẫu thân gặp cữu cữu cữu mẫu.

Vừa vào cửa, chỉ nghe thấy bên trong truyện tới một thanh âm ôn nhu ấm áp, cúi đầu nói: “Ta biết trong lòng tiểu cô ủy khuất, nhưng dù sao tương lai của cô gia quan trọng hơn...”

Đã nghe Kỳ thị nói: “Ta cũng không phải là muốn ép Tam thúc hưu Triệu thị, nhưng đại tẩu người không biết bản tính của Triệu thị, ta sợ nàng có ý định ngày sau trở lại, phát tiết oán khí với ta trên đầu mấy hài tử, hạ thủ với mấy hài tử!”

Trần thị còn muốn lên tiếng, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lục Thanh Lam, cười nói: “Bảo Nhi đến rồi!” Cứ như vậy ngưng nói chuyện.

“Cữu cữu cữu mẫu!” Lục Thanh Lam giang hai tay cánh tay.

Phụ thân của Kỳ Thành và phụ thân Kỳ thị là thân huynh đệ, hai nhà quan hệ thân mật, đi lại cực kỳ thường xuyên. Hai huynh đệ tổng cộng sinh tám nhi tử, cộng lại chỉ có một nữ nhi Kỳ thị, vì vậy hai nhà đối Kỳ thị cũng cực kỳ thương yêu, các ca ca của Kỳ thị ngược lại còn muốn xếp sau.

Kỳ Thành lớn hơn Kỳ thị mười hai tuổi, hoàn toàn đem nàng trở thành khuê nữ mà đối đãi. Sau khi Kỳ thị đến kinh sư, cùng Kỳ Thành đi lại có phần thân mật. Kiếp trước Kỳ thị bị Triệu Huệ Lan độc chết, Kỳ Thành vốn định đem Lục Thanh Lam đón trở về Kỳ gia nuôi nấng, Lục gia đương nhiên không đồng ý.

Sau này Lão phu nhân cùng Tam phu nhân bố trí độc kế khích bác quan hệ giữa ba đứa bé với nhà cữu cữu. Thêm chi Kỳ Thành sau này được điều ra bên ngoài làm Linh Châu Bố Chính Sứ, quan hệ của ba người bọn họ và nhà cữu cữu càng lúc càng xa.

Sau này Trường Hưng Hầu phủ xảy ra chuyện trong tay tân đế, các gia tộc ngày thường xưng huynh gọi đệ tất cả đều thành rùa đen rút đầu, không có một người dám ra mặt nói lời công đạo, Kỳ Thành cho dù đã từ chức Linh châu Tổng đốc về hưu rồi, nhưng hẳn vẫn mạo hiểm viết tấu chương kêu oan cho Trường Hưng Hầu phủ, cũng làm cho Lục Thanh Lam thấy rõ cách làm người của hắn.

Cho nên tiếng “Cữu cữu” này của Lục Thanh Lam được phát ra từ phở phủ cam tâm tình nguyện.

Kỳ Thành bộ dạng bốn mươi mấy tuổi, mặc một thân áo choàng màu xanh thêu hoa văn ẩn, bộ dạng có chút tuần tú văn nhã, có mấy phần giống Kỳ thị, vừa nhìn đã thấy là người đọc sách, hắn cười ha ha ôm lấy Lục Thanh Lam. “Nửa năm không gặp, Bảo Nhi nhà chúng ta lại cao lớn không ít.” vừa nói cúi người ôm lấy Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chuyện Tốt Thành Đôi

Lục Thanh Lam nhẹ giọng nói chuyện với cữu cữu, nàng thân thể nhỏ bé mềm mại, nói chuyện cũng mềm mại đáng yêu ngọt chết người, Kỳ Thành quả thực vô cùng hưởng thụ.

Kỳ Thành vuốt đầu của nàng nói: “Bảo Nhi thật ngoan.”

Lục Thanh Lam nhìn phụ thân một cái, nói: “Bảo Nhi ngoan, phụ thân không ngoan!”

Kỳ Thành cười ha ha: “Cha ngươi đúng là không ngoan bằng Bảo Nhi.”

Lục Thần không khỏi đỏ mặt xấu hổ, hắn biết ý ám chỉ trong lời nói của Kỳ Thành. Ngập ngừng nói: “A huynh...”

Kỳ Thành liền đặt Lục Thanh Lam xuống, để nàng đi tìm Trần thị chơi, sau đó về mặt nghiêm túc nói với Lục Thần: “Lục Vạn Hòa, cách kỳ thi Hương còn chưa đầy hai tháng, ngươi nhìn bộ dáng ngươi bây giờ xem, tinh thần sa sút, ngươi muốn để cho A Hành chịu của những khổ sở ủy khuất kia tất cả đều là uống công vô ích sao? Ngươi muốn cả đời cứ ngây ngô dại dột như vậy, để cho Lão Hầu gia nuôi ngươi cả đời, vĩnh viễn làm một kẻ quần là áo lượt vô tích sự sao?”

Lời này nói cũng hơi nặng. Vốn dĩ quan hệ của Kỳ Thành và tiểu muội phụ Lục Thần này vẫn rất tốt, Lục Thần đối đãi với hắn như huynh như hữu (như anh như bạn), thường xuyên thỉnh giáo hắn kiến thức về phương diện chế nghệ văn bát cổ, Kỳ Thành cũng nể hắn là con cháu, mới có thể không kiêng kị chút nào mà nói như vậy.

Trần thị vội vàng hoà giải: “Lão gia, có cái gì không thể từ từ nói...”

Lục Thần lại nói: “A tẩu không cần che dấu thay ta, cũng do ta không biết kềm chế tu thân, mới gặp phải tai họa như vậy, a huynh giáo huấn rất phải.”
Lục Thần hết sức xấu hổ, hắn đã gần ba mươi tuổi, lúc Kỳ Thành lớn bằng hắn đã thi đậu Tiến sĩ làm quan trong triều rồi, hôm nay hắn còn vương mắc giữa mấy nữ nhân, là kẻ vô tích sự.

Kỳ Thành thấy thái độ hắn thành khẩn, giọng rít cuộc Hòa hoãn nói: “Từ trước đến nay khoa cử là chính đạo, ngươi là người nhà trăm anh, mặc dù có thể dựa vào âm chức, khiếm được một quan nửa chức không khó, nhưng nếu có chí tiến thủ, muốn có tương lai, cũng là khó càng thêm khó. Cơ hội Lần này ngàn năm một thuở, nếu ngươi vẫn không thể đỗ, ta chỉ có thể nói, là Lão thái gia nhìn lầm rồi, mới gả A Hành cho ngươi.”

Lục Thần nói: “A huynh chớ nói vậy, khoa này ta nhất định cố gắng gấp bội.”

Lục Thanh Lam không thấy kinh ngạc, phương pháp khích tướng của cữu cữu nàng dĩ nhiên hiểu được, chẳng qua là không biết cơ hội ngàn năm một thuở mà hắn nói rớt cuộc là chỉ cái gì?

Nghe ý tứ cữu cữu, chuyện Triệu Huệ Lan, Nhị phòng và Tam phòng đã đạt thành thỏa hiệp, vậy rớt cuộc muốn xử trí Tam phu nhân như thế nào?

Rất nhanh, nàng liền biết đáp án.

Rạng sáng vài ngày sau, trời còn chưa sáng, Hằng Phong uyển đã náo nhiệt.

Trong viện có một chiếc xe ngựa, lại đi vào thêm hai xe lớn, nhìn dáng dấp như có người nào đó sắp đi xa. Lục Diệp và Triệu thị đứng ở trong sân, một phu xe cách ăn mặc của người đi đường đi tới nói: “Tam phu nhân, thời gian không còn sớm, chúng ta nên lên đường.”

Triệu thị hét lên một tiếng, tê tâm liệt phế: “Ta không đi! Ta không đi! Ta không muốn đi loại địa phương quý quái đó chịu khổ, ta muốn gặp Lão Hầu gia, ta muốn gặp nương ta! Nương ta ở đâu? Ta không tin nương ta có thể vứt bỏ ta như vậy, ta không tin!”

Thì ra Lão Hầu gia ra quyết định cuối cùng, là đem Triệu thị đưa đến từ đường ở Thông Châu xa xôi, để ở tự cầu phúc suy nghĩ.

Lục Diệp ở bên khuyên nhủ: “Đây đều là quyết định của phụ thân tự mình định ra, ngươi vẫn nên biết điều nghe theo an bài của phụ thân, không nên chọc cho lão nhân gia tức giận nữa...”

“Ngươi cái đồ cây táo, rào cây sung!” Lục Diệp vừa mới khuyên hai câu, đã bị Tam phu nhân cho một cái tát, “Ta làm những chuyện này, còn không phải là vì suy nghĩ cho Tam phòng chúng ta. Có phải ngươi ngóng trông ta chết sớm một chút có hay không, để ngươi có thể lêu lổng với những nữ nhân ngoài kia a...”

Tam lão gia che má trái của mình, sắc mặt xanh mét.

Trong viện đang náo loạn, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, dưới vòng vây nha hoàn bà tử, một người phụ nhân hơn năm mươi tuổi đi tới, nàng mặc bối tử thêu hoa ung dung hoa quý, hai đường lông mày xéo vào tóc mai, một đôi mắt hẹp dài trong lúc khép mở hết sức bén nhọn.

Khi tức phụ nhân này cường đại dị thường, khiến những người nhìn thấy nàng đều cảm như hén.

Tam lão gia thấy nàng tới, có chút nao núng gọi một tiếng: “Nhạc mẫu đại nhân.”

Người đến là nương ruột của Triệu thị, nữ chủ nhân của Bình Lương Hầu phủ Vương thị, là nhân vật lợi hại nổi danh kinh thành, cũng là núi dựa lớn nhất ở nhà chồng của Tam phu nhân.

Vương thị thân nhiên nhìn Lục Diệp một cái, nói với với hắn: “Ngươi đi trước đi, ta có mấy câu muốn nói với nàng.”

Lục Diệp đáp ứng một tiếng xoay người rời đi.

Vương thị nhìn nữ nhi nói: “Không phải là ngươi muốn gặp ta sao, hiện tại ta tới rồi, ngươi có lời gì muốn nói?”

Triệu thị thấy mẫu thân, lập tức như có người tâm phúc, “Nương, người mau giúp ta van xin Lão Hầu gia, nữ nhi không muốn đi từ đường, không muốn đi Thông Châu chịu khổ!”

Vương thị lạnh lùng nhìn nữ nhi một cái, vung tay đánh nữ nhi một cái tát: “Ngươi thật ngu xuẩn, hiện tại mới biết hối hận sao, không kịp nữa rồi. Lúc trước ta dạy ngươi thế nào, muốn ngươi ân nhân, không nắm chắc tuyệt đối, ngàn vạn không nên xuất thủ với Nhị phòng. Ngươi ngược lại, gạt ta làm ra chuyện bực này, hôm nay chứng cứ rơi vào trong tay Nhị phòng, ngươi bảo ta làm sao giúp ngươi? Có thể giữ được địa vị của ngươi ở Hầu phủ không bị hưu bỏ, ta đã hết sức cố gắng rồi, ngươi còn ở đây quẩn lầy không tha!”

Triệu thị che má trái, khó có thể tin nói: “Nương, ngươi đánh ta!” Nàng là đích trưởng nữ của Vương thị, bởi vì tính tình nhất giống Vương thị, cho nên trong ba tỷ muội luôn được sủng ái nhất, lại bởi vì vì uy khuất gả cho Lục Diệp, Vương thị càng thêm phá lệ thương tiếc nàng.

Vương thị nói: “Ta đánh ngươi, là để cho ngươi tỉnh táo một chút, sau này không nên làm chuyện hồ đồ như vậy nữa! Ngươi cũng biết nếu không phải Đại cữu cữu ngươi là quan chủ khảo của kỳ thi Hương này, Lục gia sẽ hưu ngươi. Bọn họ muốn đưa ngươi đi từ đường, ta cũng từng liều mạng phản đối, nhưng thái độ Kỳ Thành kia hết sức cứng rắn, nếu Lục gia không đáp ứng, hắn sẽ đi Thuận Thiên Phủ đệ đơn kiện, chuyện này nếu là vỡ lở ra, Lục gia và Bình Lương Hầu phủ cũng đừng nghĩ đến chuyện đặt chân ở kinh sư nữa.”

“Chẳng lẽ vì mặt mũi Bình Lương Hầu phủ, các ngươi có thể không cố kỵ chút nào vứt bỏ ta ư?” Triệu thị khó có thể tin. Nhưng nàng lại không thể không tin, bởi vì là mẫu thân Vương thị vốn chính là một người như thế, vì lợi ích gia tộc, nàng có thể không chút do dự vứt bỏ bất cứ người nào.

“Chúng ta cũng không vứt bỏ ngươi, người vứt bỏ ngươi là chính ngươi.” Nàng thấy nữ nhi khóc thương tâm, rốt cuộc cũng mềm lòng: “Đây đã là kết cục tốt nhất nương có thể tranh giành cho ngươi rồi. Ngươi yên tâm, ngươi trước cứ ở trong miếu uy khuất một đoạn thời gian, nương sẽ tìm cách đem ngươi trở về.”

Triệu thị gần như sụp đổ: “Nương, ta không đi từ đường, ta không đi từ đường!”

Thật ra trong lòng Vương thị cũng rất khó chịu, tàn nhẫn rồi nhẫn tâm, phân phó bà tử theo tới: “Đem Tam phu nhân đỡ lên xe, lập tức đưa đi!”

Vô luận Triệu thị khóc rống như thế nào, vẫn không tránh được bị đưa đi từ đường. Đây là quyết định chung của hai Hầu phủ, Trường Hưng Hầu phủ và Bình Lương Hầu phủ, không phải một người như nàng có thể sửa đổi.

Sau khi Tam phu nhân đi, ăn uống cuộc sống hàng ngày của Tam lão gia, do mấy vị di nương trong viện chịu trách nhiệm.

Lục Thanh Lam cũng không phải là rất hài lòng với kết quả này, nhưng nàng cũng hiểu, đây là kết quả mà nhà cữu cữu cố gắng tranh giành. Thử nghĩ xem nếu nàng giải quyết, núi xanh còn đỏ nước biếc chảy dài, thời gian sau này còn dài mà, nếu khiến Triệu thị chết, chẳng phải là không có ý nghĩa.

Tam phu nhân đi lần này, Trường Hưng Hầu phủ nhất thời thanh tịnh không ít. Lão phu nhân trải qua lần dạy dỗ này, cũng thu liễm mấy phần, đối Nhị phòng khách khí không ít. Kỳ thi đóng cửa phòng, một lòng một dạ dưỡng thai. Lục Thần cũng chỉnh đốn tâm tình, chuẩn bị cho thi Hương của năm nay.

Mùng chín tháng tám chính là thời gian thi Hương, tính toán thời gian, còn không tới hai tháng. Lục Thần càng nỗ lực.

Rất nhanh hoàng đế ban xuống chiếu thư, bổ nhiệm Trục Lệ Tổng đốc Vương Hoàng làm quan chủ khảo của Bắc Trục Lệ năm nay. Lục Thanh Lam sau khi nghe bổ nhiệm này cảm thấy thư thái, khó trách Lão Hầu gia và cữu cữu thỏa hiệp, khó trách Bình Lương Hầu phủ không sợ hãi như vậy.

Thì ra nguồn gốc đều ở đây mà ra. Trục Lệ Tổng đốc Vương Hoàng kia, chính là thân ca ca của Vương thị, thân cữu cữu của Triệu thị.

Nếu Lục gia quyết tâm, muốn hưu Triệu thị, Vương Hoàng cũng chắc chắn sẽ để cho Lục Thần rút khoa thi này. Tuổi Lục Thần không còn nhỏ rồi, không đỗ khoa này, cử nghiệp sau này chỉ sợ cũng khó có thành tựu.

Một vụ giao dịch, khiến Lục Thanh Lam không biết nên khóc hay cười. Nàng ngược lại cũng có thể hiểu được lựa chọn của Lão Hầu gia và Kỳ Thành, dù sao cử nghiệp của Lục Thần cũng không phải là chuyện của riêng hắn, nó liên quan đến thịnh vượng của cả Trường Hưng Hầu phủ.

Còn chưa bắt đầu cuộc thi, Hầu phủ đã khản trương. Nhị phòng lại càng như lâm đại địch, Cảnh ma ma phân phó xuống, tất cả mọi người trong viện không được nói chữ “Roi”, người vi phạm xử phạt nặng. Cảnh ma ma một ngày ba nén hương, cầu khẩn cô gia đề danh bảng vàng.

Lục Thanh Lam nhìn ra được, ngoài mặt mẫu thân biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, thật ra trong lòng cũng rất quan tâm chuyện này.

Buông lỏng nhất ngược lại là Lục Thần. Hắn cảm thấy mình đã hết sức, cho dù là thi không đỗ, cùng lắm thì tương lai giống như đệ tử huân quý khác đi con đường ân ẩm, Lão Hầu gia sẽ tự an bài cho hắn.

Cuối cùng đã tới ngày thi Hương, Lão Hầu gia tự mình dẫn người đem Lục Thần đưa vào trường thi Bắc Trục Lệ. Lục Thần dờ khóc dờ cười, hắn từng này tuổi rồi, thi Hương còn muốn lão tử đưa vào, như một hài tử chưa lớn, thật sự là quá mất mặt mà.

Nhưng lần này Lão Hầu gia cũng cố chấp khác thường, vô luận Lục Thần phản đối như thế nào, cũng không có hiệu quả.

Lão Hầu gia trở lại từ trường thi, thất hồn lạc phách, giống như chết con.

Thi xong ba tràng, Lão Hầu gia lại tự mình đón nhi tử mệt mỏi như thoát một lớp da từ trường thi trở về. Lục Thần nghĩ là hẳn sẽ hỏi mình thi thế nào, không ngờ Lão Hầu gia một chữ không nói, đến nhà lại làm một bàn thức ăn hẳn thích nhất, hai cha con tiểu chúc đối ẩm (uống rượu) ở ngoại thư phòng.

Lục Thần vừa ăn vừa nói: “Phụ thân, nếu lần này vẫn không được, nhi tử không có ý định thi lại nữa. Người thân với Đại Các lão Binh bộ, mưu cầu cho nhi tử công việc ở Binh bộ đi. Nhi tử lớn từng này tuổi, không thể vẫn ăn không uống không trong nhà, cũng không làm gì cống hiến cho gia đình sao được?”

Lão Hầu gia hiếm khi ôn Hòa nói: “Chớ nói bậy. Lần này ngươi nhất định có thể đỗ! Huống chi chỉ cần ngươi tận lực. Cho dù lần này không được, chúng ta còn có lần sau. Quân tử chi trạch, ngũ thể nhi trảm (on trạch người quân tử, chỉ năm đời là dứt), nếu muốn chấn hưng Hầu phủ, kéo dài vinh quang của tổ tông, dựa vào cái bóng của tổ tiên ham hưởng thụ là không được, nhất định phải dựa vào cử nghiệp đi lên.”

Hốc mắt Lục Thần không khỏi ề ẩm. Dù Lão Hầu gia có muôn vàn điều có lỗi, tình phụ tử với hắn cũng là chân thật. Hắn vốn muốn nói, “Cử nghiệp không phải còn có đại ca, đại ca đã sớm đậu Tiến sĩ rồi.” Nhưng rốt cuộc không dám nói ra khỏi miệng. Sau đó không lâu yết bảng thi Hương, Lục Thần không phụ sự mong đợi của mọi người, đỗ thứ năm trong tên Cử nhân Bắc Trục Lệ.

Tin tức truyền về, oanh động cả Hầu phủ. Lão Hầu gia vui mừng hồng mắt, bày tiệc bảy ngày liên tiếp ở Hầu phủ, Lục Thanh Lam không khỏi bĩu môi, chẳng qua chỉ là đồ Cử nhân, cũng không phải là Tiến sĩ, vẫn khiến cho cả Hầu phủ vinh vào.

Kiếp trước có thể Lục Thần bởi vì Kỳ thị chết đi mà bị đã kích lớn, khoa này mặc dù tham gia, nhưng lại thi rớt.

Thật ra nàng cũng vui mừng thay cho Lục Thần, cho dù sau ngày không được Tiến sĩ, nhưng có công danh Cử nhân, mượn thế lực của Hầu phủ, Lục Thần cũng có thể đảm nhiệm quan viên văn chức, so với huân quý bình thường tiền đồ rộng lớn hơn nhiều lắm.

Đây cũng là nguyên nhân Lão Hầu gia coi trọng khoa này như vậy.

Trong lúc nhất thời Lục Thần bận rộn tham gia lộc mình yển do Tuần phủ tổ chức, bái kiến quan lớn, tham gia các yến hội của các vị vị đồng khoa cùng tuổi cử hành, cực kỳ bận rộn. Làm sao còn có thời gian đọc sách làm văn.

Kỳ thị không nhận được nhắc nhở hắn, “Sang năm là năm quan trọng, tháng hai chính là thi hội, lão gia lúc đó chuẩn bị kết thúc cử nghiệp hay là làm tiếp?”

Lục Thần nghe vậy mới tỉnh táo lại, tập trung tinh thần toàn bộ tinh lực chuẩn bị thi hội năm sau một lần nữa. Kỳ thị thấy trạng phu nghe lời khuyên, trong lòng vui vẻ, nhưng trong lòng nàng vẫn còn hơi bất an, ngày dự sinh của mình, lúc sắp sinh vừa lúc ngày Lục Thần sẽ thi, ngày sinh con cũng ngàn vạn lần đừng trùng ngày Lục Thần thi mới được.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Thời gian thấm thoát, rất nhanh đã đến kỳ thi hội tháng hai năm sau, Lục Thần khua chiêng gõ trống chuẩn bị thi hội, Kỳ thị bên kia cũng sắp sinh.

Trước khi vào đợt thi, trong lòng Lục Thần hết sức khẩn trương. Tuổi Kỳ thị cũng không còn nhỏ rồi, ở thời đại kia coi như là sản phụ cao tuổi rồi, lại mấy năm liên tiếp không sinh, hẳn hơi lo lắng thai này của Kỳ thị sẽ không thuận lợi.

Mùng chín tháng hai này là ngày thi đầu, sáng sớm Lục Thần chuẩn bị thỏa đáng đang định đi, bà tử vội vã chạy vào bẩm báo: “Lão gia, phu nhân sắp sinh rồi!”

Lục Thần chỉ cảm thấy đầu văng lên vù vù, nhất thời cảm thấy mềm cả chân. Hắn không kịp quan tâm cái gì, nhắc chân đi đến phòng sinh, Kỳ thị đang được đẩy vào phòng sinh, Lục Thần nhìn thấy sắc mặt nàng trở nên trắng bệch vì đau đớn, không khỏi tiến lên bắt lấy tay nàng: “A Hành, ngươi thế nào rồi?”

Kỳ thị thấy hắn lúc này còn đang ở nhà, nôn nóng: “Sao ngươi còn chưa lên đường, loại đại sự này không thể chậm được.”

Lục Thần lo lắng nói: “Bộ dáng ngươi như thế này, ta làm sao an tâm dự thi?”

Kỳ thị nghe không khỏi sốt ruột: “Từ Hòa, ta không có chuyện gì, ta đã sinh ba đứa bé cho ngươi, không phải cũng bình bình an an sống đây sao? Ngươi gian khổ học mười năm, chính là vì cuộc thi hôm nay, nếu ngươi không thể thi tốt, ta ở nhà cũng không an lòng.”

Đạo lý này Lục Thần cũng hiểu được, nhưng hắn vẫn cảm thấy không yên lòng. Lục Thần nói: “Ta ở bên ngoài với ngươi một lát, lại đi trường thi cũng không muộn!”

“Có ta và ca ca tỷ tỷ ở đây, phụ thân cứ việc đi dự thi là được!” Lục Thanh Lam năm nay đã bảy tuổi, vóc dáng điều dưỡng, thân thể khỏe mạnh hơn rất nhiều, cũng cường tráng hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, chải song nha kế, mặc áo nhỏ màu đỏ, giống như tiểu tiên nữ từ trong tranh vẽ đi ra.

Lục Thần thấy nữ nhi, tâm tình nói lòng không ít, sờ đầu của nàng nói: “Ngươi thật là nhân tiểu quý đại(*). Ngươi ở đây, có thể bảo đảm nương và đệ đệ ngươi bình an vô sự sao?”

(*) 人小鬼大 Nhân tiểu quỷ đại: Nhân tiểu quỷ đại: thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là người còn nhỏ mà đầu óc thông minh lanh lợi nghịch ngợm, nhiều mưu ma chước quỷ, phần lớn dùng đối với con nít.

Lục Thanh Lam lớn tiếng nói: “Sao không thể? Ngược lại muốn hỏi phụ thân đại nhân một chút, người ở đây, ngoại trừ làm cho mẫu thân uổng công lo lắng thêm, còn có tác dụng gì? Người và mẫu thân có trách nhiệm khác nhau, mẫu thân gánh trách nhiệm sinh con quản gia, người gánh vác trách nhiệm giải quyết môn hộ. Ngày thi trọng đại như vậy, người không đi thi lại ở chỗ này hồ đồ, chẳng những không thể chia sẻ thống khổ giúp mẫu thân, còn để cho mẫu thân vì người lo lắng, đây chính là thất trách!”

Nàng nhanh nhẹn nhanh miệng, có thể nói ra một phen như vậy, Lục Thần cũng không còn cảm thấy kỳ quái.

Kỷ thị nhin đau nói: “Từ Hòa, lời nói của Bảo Nhi đúng đấy. Chỗ ta có mẫu thân hai vị tẩu tử chiếu ứng, không thiếu cái gì, người mau đi thi đi.”

Lục Thần do dự chốc lát, nói: “Vậy người bảo vệ thân mình, ta đi đây.”

Sau khi Lục Thần đi, Kỷ thị được đưa đến phòng sinh, thai này cũng không sinh thuận lợi như nàng nói, giằng co trong phòng sinh một ngày, đứa nhỏ còn chưa sinh ra. Kỷ thị không yên tâm về Lão phu nhân, mời Trần thị tới trấn giữ.

Lão phu nhân, Phùng thị, Trần thị ngồi ngoài phòng sinh một ngày, cũng hơi mệt chút.

Lão Hầu gia cũng không sai người tới hỏi tình hình, Lục Thanh Nhân và Lục Thanh Lam không được phép tiến vào tiểu viện có phòng sinh, liền chờ tại bên ngoài, nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền đến thanh âm kêu đau của Kỷ thị, đều cảm thấy vô cùng lo sợ.

Sáng sớm Lục Văn Đình cùng gã sai vặt đưa phụ thân vào trường thi, trở về nhà cũng đến ngoài phòng sinh, cùng tỷ tỷ và muội muội ngồi một chỗ đợi tin tức.

Kiếp trước Lục Thanh Lam vẫn chưa từng sinh con dưỡng cái, là nỗi đau nói không nên lời nửa đời của nàng. Lòng nàng biết rõ không phải là nàng không thể sinh, mà là Tiêu Thiệu Huyền không cho phép nàng sinh, khi đó Trương Hưng Hầu phủ vẫn vô vẹn toàn, thế lực hùng hậu, mặc dù cũng không có ai có ý nghĩ mưu phản, nhưng Tiêu Thiệu Huyền lại hết sức lo lắng về bọn họ. Đương nhiên sẽ không để cho Lục Thanh Lam thân là Thục phi sinh hạ hoàng tử, gia tăng lợi thế của Hầu phủ.

Nghĩ đến đây Lục Thanh Lam khó tránh khỏi có chút buồn phiền. Cả đời này, nhất định phải sinh một đứa con của riêng mình! Chẳng qua nói đi thì nói lại, ngay cả trượng phu cũng chọn được người đâu, hiện tại nghĩ đến hài tử, có phải có chút quá sớm hay không?

Lục Thanh Lam đang suy nghĩ tâm sự của mình, chỉ nghe thấy thanh âm Lục Văn Đình vang lên bên tai: “Bảo Nhi, ta đang nói chuyện muội đấy, nghe thấy không?”

Lục Thanh Lam vội vàng che lỗ tai của mình, cau mày, chán ghét nói: “Tam ca, ta nghe thấy được, lớn tiếng như vậy muốn hù chết người sao?”

Lục Văn Đình nói: “Nếu nghe thấy, vậy muội trả lời ta đi.”

Lục Thanh Lam mới phản ứng tới: “Huynh mới vừa nói cái gì?”

Lục Văn Đình im lặng: “Không phải muội nói muội đã nghe sao? Ta hỏi muội lúc nào nương mới sinh? Cũng đã một ngày rồi.” Nói đến đây, hài tử này từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất hai đầu lông mày cũng lộ ra thần sắc lo lắng.

Lục Thanh Lam bĩu môi: “Sinh con là chuyện của nữ nhân, một đại nam nhân như huynh, xem nào nhiệt gì!” Nói xong xoay người cái bắt chuyện cùng Lục Thanh Nhân, “Muội muốn về phòng trước.”

Lục Văn Đình bất đắc dĩ nhún nhún vai, cô muội muội này thích nhất đúng là tranh cãi cùng hắn.

Lục Thanh Nhân từ trước đến giờ cũng rất có phong thái của trường tử, nói: “Ở đây đợi một ngày rồi, tất cả cũng đều mệt mỏi. Các người đi nghỉ một lát trước, có ta ở đây là đủ rồi. Bên này có tin tức, ta lập tức cho người báo cho các người.”

Lục Thanh Lam đáp ứng một tiếng, trở về tiểu viện của mình. Cũng không phải Nàng cảm thấy mệt mỏi, không ngại ngốc ở ngoài phòng sinh được, mà là cảm thấy lúc này có lẽ làm một việc. Nàng để cho gọi Trương tẩu phân phó nói: “Người cho đương gia nhà người truyền một câu cho Quan Ngôn, nói buổi trưa hôm nay nương ta sinh hạ, sinh một tiểu tử mập mạp, nặng bảy cân, mẫu tử bình an. Quan Ngôn đương nhiên sẽ đem tin tức này mang cho cha ta.”

Lúc này Lục Thanh Lam đã không ít lần sai sử toàn gia này. Trương tẩu tử cũng biết thức thời, ở Tam phòng nàng không được trọng dụng, cũng biết ôm chặt lấy gốc cây Lục tiểu thư. Trương ứng, hiện giờ đang quản nước nội ở Nhị phòng, trượng phu của Trương tẩu tử cũng được Lục Thanh Lam cho tới ty phòng (nơi điều khiển; tổ chức).

Bởi vậy toàn gia Trương tẩu tử lại càng cần cù chăm chỉ, càng trung thành với Lục Thanh Lam.

Trương tẩu tử biết đây là nói dối, cũng không hỏi nhiều, lập tức trở về tìm trượng phu nàng. Trượng phu của Trương tẩu tử cũng không dám trì hoãn, lúc này liền đi truyền tin tức này đến Quan Ngôn.

Quan Ngôn không nghi ngờ gì, đợi Lục Thần thi xong hỏi một, liền đem tin tức này nói cho hắn. Cả ngày hôm nay Lục Thần đều nghĩ đến chuyện này,

nghe xong lời này tảng đá trong lòng rớt cục rơi xuống.

Nghĩ đến mình lại có thêm một nhi tử, lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn gấp trăm lần. Buổi tối ngủ một giấc ngon, ngày hôm sau cầm đề bài trên trường thi chỉ cảm thấy văn tư tuôn ra như suối, đợi thi xong ba tràng đi ra, cảm thấy mình thi coi như cũng được, đồ Tiên sĩ không có vấn đề gì.

Đội Lục Thần về đến nhà, Kỳ thị quả nhiên đã sinh con, cũng thật sự sinh cho hần một nhi tử, hần ôm nhi tử trắng trắng mập mập, cười đến mức không ngậm miệng được, cũng không so đo người trong nhà truyền lời sai, rõ ràng là buổi tối gần giờ Tý mới sinh ra, tại sao truyền tới tai của hần trở thành buổi chiều giờ Mùi.

Lại qua mấy ngày yết băng, sáng sớm Lục gia liền phái gã sai vặt đi qua xem xét. Qua đại khái một cái canh giờ, gã sai vặt vui vẻ chạy đến bẩm báo: “Đồ đồ! Lão gia đồ! Lão gia đồ nhất giáp Tiên sĩ thứ hai mươi ba.”

Mục Nguyên đường bên kia cũng nghe được tin tức. Cho đến lúc này, tâm Lão thái gia đang treo cao mới coi là rơi xuống đất.

Hần cười ha ha, nói liên tục ba chữ tốt, lại thưởng gã sai vặt thật hậu. Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mờ mờ mịt mịt, cười với Lão phu nhân nói: “Không nghĩ đến lão Nhị nhìn vô thanh vô tức, cũng là một khối ngọc thô, trong giới huân quý của kinh thành, đã hơn mười năm không người nào có thể đậu Tiên sĩ rồi, lần này chúng ta phải làm một trận, mời tất cả các phủ tới vui vẻ, đem đoàn kịch nổi danh nhất kinh thành cũng mời đến trong phủ diễn hí khúc!”

Còn nói: “Hiện giờ nương tử lão Nhị còn đang trong tháng, chuyện này phiền người lo liệu.” Lục Thần đậu Tiên sĩ, hần nhìn Kỳ thị thì càng thuận mắt.

Lão phu nhân lại cười nói: “Chúc mừng Hầu gia! Chúc mừng Hầu gia!” Ngoài miệng nói trong lòng lại ề ảm đạm chất, hết sức không sáng khoái. Mất thấy Lục Thần lại đậu Tiên sĩ, lại phải có một ấu tử, nhất thời phong quang vô hạn, tựa hồ một mình hần chiếm hết tất cả chuyện tốt trên đời này.

Nhưng nhi tử của nàng thì sao? Tam lão gia Lục Diệp đến bây giờ vẫn còn là kẻ vô tích sự, đừng nói là Tiên sĩ, ngay cả tú tài cũng không thi đỗ, mất thấy đường cử nghiệp này xem như đi không thông.

Tiếp tục như vậy, cho dù tương lai Lão Hầu gia không để cho Lục Hần kế thừa Hầu phủ, sợ cũng không tới phiên Lục Diệp rồi.

Lão Hầu gia quả thực là vui vẻ, lại bảo Lão phu nhân mài mực cho hần, trải rộng giấy Tuyên Thành ra viết xuống một chữ “Vinh” rỗng bay phượng múa thật to trên giấy. Lão Hầu gia tuy xuất thân là võ tướng, rốt cuộc vẫn biết chữ, đề bút rất tốt. Cũng chỉ là chữ không được đẹp mà thôi.

Lão Hầu gia làm khô nét mực, lớn tiếng phân phó người bên ngoài: “Đem cái này đưa đến Nhị phòng” Lục Thần sinh thứ tư, sớm tìm lão Hầu gia để xin danh tự, Lão Hầu gia nhưng vẫn khéo léo từ chối ban tên cho. Kỳ thật danh tự hần đã sớm nghĩ kỹ, vẫn đợi đúng lúc này.

Thời điểm Gã sai vặt đến Thụy Phong uyển, toàn gia đang vây quanh bên trong nhà chính vui vẻ hòa thuận. Gã sai vặt đem chữ Lão thái gia ban cho giao cho Lục Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chuyện Tốt Thành Đồi (2)

Lục Thanh Lam đang cùng tỷ tỷ chơi đùa với đệ đệ, tiểu tử kia vẫn chưa tới một tháng, bị bọc trong tã lót màu đỏ, ngũ quan đã hơi phát triển, không giống lúc mới sinh ra, mặt nhăn giống như một con khỉ da hồng. Tiểu tử tham ăn giỏi ngủ, hết sức khỏe mạnh, hai tỷ muội đều thích vô cùng.

Nghe nói tổ phụ ban thưởng tên cho tiểu tử, Lục Thanh Nhân vui mừng nói: “Từ nay về sau, người chính là Vinh ca nhi rồi.”

Tiểu tử làm sao nghe hiểu được, hừ hừ một tiếng, phun ra bong bóng, trở mình tiếp tục ngủ. Lục Thanh Lam thấy vậy tâm cũng mềm nhũn, không nhịn được dùng ngón tay đâm gương mặt non như đậu hủ của tiểu tử, miệng kêu: “Vinh ca nhi, Vinh ca nhi!”

Vinh ca nhi bị người quấy rầy mộng đẹp, hơi tỉnh lại, hết sức không nể mặt oa oa khóc lớn.

Kỳ thị nhìn không được oán giận nói: “Bảo Nhi, sao người lại làm đệ đệ khóc.”

Lục Thanh Lam chu mỏ nói: “Ai biết hần thích khóc như vậy a, quý thích khóc!”

Nàng thật sự không phải cố ý.

Lục Thanh Nhân thuận thực mở tã lót của Vinh ca nhi, sau đó nói với Kỳ thị: “Không trách Bảo Nhi, là Vinh ca nhi đáng.” Vừa nói nói xong liền gọi bà vú của Vinh ca nhi cùng đi ra sau vách ngăn lựa đồ lại tã lót cho Vinh ca nhi.

Kỳ thị có chút áy náy nhìn Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam có thói quen đánh rần tùy cơn, ủy ủy khuất khuất nói với Kỳ thị: “Mẫu thân có Vinh ca nhi rồi, không thương Bảo Nhi nữa.”

Lục Văn Đình đang uống trà, nghe lời này của muội muội suốt chút nữa phun ra một ngụm nước. Muội muội của hắn là người hung tàn cỡ nào không ai rõ ràng hơn hắn, nàng cũng chỉ sắm vai tiểu cô nương nũng nịu trước mặt phụ thân mẫu thân mà thôi, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ bị bộ dạng này của nàng lừa.

Lục Thanh Lam vốn là hài tử nhỏ nhất trong nhà, lúc bấy giờ không có Vinh ca nhi, ca ca tỷ tỷ nhường cho nàng, lực chú ý của người nhà đều ở trên người nàng, “Tiểu công cử”* điển hình. Hiện giờ đã có Vinh ca nhi, không thể không nói địa vị quả thật đã hơi hạ thấp.

小公举 xiǎo gōng jǔ: Tiểu công cử (Cử ở đây có nghĩa là nâng lên, đưa lên, ý nói còn hơn Tiểu công chúa) phát âm gần giống [小公主 xiǎo gōng zhǔ: Tiểu công chúa]

Kỳ thị nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của nàng, trong lòng hết sức áy náy, kéo nàng vào trong ngực, trấn an nói: “Bảo Nhi nói bậy bạ gì đó, mẫu thân thương Bảo Nhi nhất!”

Lục Thanh Lam ở trong ngực Kỳ thị chà chà, đôi mắt to ngây thơ chớp chớp: “Thật ư? Vậy nương, người thương Bảo Nhi nhiều hơn, hay là thương Vinh ca nhi nhiều hơn?”

Kỳ thị cười nói: “Cả hai mẫu thân đều thương, nhiều giống nhau!” Cái này làm sao so sánh được.

Hai cha con Lục Thần và Lục Văn Đình liếc nhìn nhau một cái, đều tỏ vẻ hết sức bất đắc dĩ với đôi mẫu nữ dính như cháo này.

Thi hội xong còn chưa hoàn toàn xong xuôi, còn có một cuộc thi càng quan trọng hơn, đó chính là thi đình do hoàng đế tự mình chủ trì ở điện Bảo Hòa. Thi đình xong sắp xếp thứ hạng, mới là thứ hạng Tiến sĩ cuối cùng. Tiến sĩ nhất giáp mọi người thường nghe nhiều nhất chính là Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa.

Thi đình năm nay cử hành vào ngày hai mươi mốt tháng tư.

Vinh ca nhi được hai tháng, trắng trắng mập mập khỏe mạnh kháu khỉnh, đúng là thời điểm thích nhất. Tâm tình Lục Thần khoan khoái, hơn nữa thi đình cũng sẽ không bị rơi bằng, bởi vậy hết sức thả lỏng. Thi đình xong, lúc xếp thứ hạng, hoàng đế nghe nói hắn là nhi tử của lão Trường Hưng hầu, thấy gia đình công hầu cũng có thể nuôi dưỡng ra một Tiến sĩ uyên bác, không khỏi rất tán thưởng.

Lúc ấy Đại Tề lập quốc đã được trăm năm, cuộc sống nhân dân giàu có an nhàn, đời sống xã hội xa xỉ dần lên, thiếu gia trầm anh thế tộc ăn chơi trác táng rất nhiều, đem cả kinh thành quấy nhiễu chướng khí mù mịt hết sức đau đầu, đối với mấy công thần này, hoàng đế cũng không tiện xuống tay quá nặng, đang không có biện pháp nào tốt, thấy Lục Thần trong lòng vui mừng, trong lòng nảy ra một kế, định tạo nên một kiểu mẫu cho đám công tử bột này, vì vậy vung đại bút lên, đặc cách Lục Thần làm đệ nhất nhị giáp danh truyền lư.

Nếu không phải hoàng thượng cảm thấy không tiện phá hỏng quy tắc quá nhiều, dựa vào tướng mạo của Lục Thần, thật muốn cho hắn Thám hoa kia.

Lục Thần biết trình độ của bản thân, không được ở trong tam giáp Tiến sĩ là cũng không tệ rồi, nào dám mộng tưởng có thứ hạng cao như vậy a.

Một khối bánh trên trời rớt xuống nện vào đầu của hắn, hắn cũng hơi mơ hồ.

Chờ hắn ở trên kim điện mơ mơ màng màng tạ ơn hoàng ân, trở về Hầu phủ mới phản ứng. Cái này chẳng những là Trường Hưng Hầu phủ, toàn bộ giới huân quý kinh thành cũng đều sôi trào.

Giới huân quý có Tiến sĩ cũng là chuyện đã mười năm không thấy, huống chi là đệ nhất nhị giáp danh truyền lư, đây là vinh quang lớn cỡ nào.

Huống hồ truyền lư này còn có một chỗ tốt, đó chính là không cần tham gia cuộc thi, trực tiếp có tư cách thứ cát sĩ*. Dựa theo quy củ của Đại Tề, “Không Tiến sĩ không vào Hàn Lâm, không Hàn Lâm không vào nội các”. Thi đậu thứ cát sĩ là có thể ở tại Hàn Lâm viện nhậm chức, tương lai liền có cơ hội nhòm ngó đến văn chức quan hàm cao nhất quốc triều —— nội các Đại học sĩ. Đây cũng là con đường mơ ước của mỗi người đọc sách, cho nên nhóm hàn lâm của Hàn Lâm viện kia mặc dù kham khổ, nhưng là lại cực kỳ thanh quý, được một số người xưng là “Trữ tướng*”.

(*)庶吉士 thứ cát sĩ: Minh sử, tldd chép là 庶起士/thứ khởi sĩ, Minh Thái Tông thực lục không nhắc đến, nhưng nhiều nhân vật khác được bổ nhiệm chức này, chép là 庶吉士/thứ cát sĩ. Ban đầu Minh Thái Tổ đặt chức quan này thuộc Lục khoa, đến năm Vĩnh Lạc thứ 2 đổi làm chức quan ngắn hạn ở Hàn Lâm viện, chỉ bổ nhiệm những Tiến sĩ, nhằm tạo điều kiện cho họ học tập tại Hàn Lâm viện, sau đó thông qua khảo hạch mà điều nhiệm các chức vụ khác, tương tự như thực tập sinh hay nghiên cứu sinh ngày nay.

(*)储相 Trữ tướng: hay còn gọi là Thiết Cát Sĩ là một chức vụ có tính chất tạm thời của Hàn Lâm viện. Chức vụ này bắt đầu có từ thời Minh. Sau khi thi đình, tiến sĩ đệ nhất giáp (trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa) sẽ được bổ nhiệm thẳng vào các chức vụ ở lục bộ; còn tiến sĩ đệ nhị giáp và đệ tam giáp sẽ giữ chức danh Trữ Tướng, thực tập làm quen với công việc ở các ty của lục bộ để sau này đảm nhận các vị trí khác nhau mà không bị điều xuống địa phương để làm quan. Phải kinh qua Trữ Tướng thì mới vào được Hàn Lâm viện, qua Hàn Lâm viện thì mới vào được nội các. Bởi vậy, có rất nhiều vị đại thần thời nhà Thanh đã từng kinh qua chức vụ này. Có thể nói, Trữ Tướng chính là lực lượng hậu bị của quan trường.

Lục Thần trở thành thứ cát sĩ, sau lưng hắn lại có Hầu phủ làm chỗ dựa, so với người đọc sách bình thường càng có cơ hội nhập các hơn, nhất thời trở thành bánh trái thơm ngon, cánh cửa của Trường hưng Hầu phủ cũng đều bị đập hỏng.

Lục Thanh Lam cũng không khỏi than thở vận khí cứt chó của phụ thân nhà mình. Bằng thủ đoạn của phụ thân, nhập các đại khái là không có hy vọng gì, dù sao tương lai Đại bá phụ cũng phải nhập các, một nhà cũng không thể xuất hiện hai vị các thần, nhưng là đã có xuất thân đệ nhất nhị giáp danh truyền lư như vậy, con đường tiến chức tương lai của phụ thân đại khái sẽ bằng phẳng hơn rất nhiều.

Hầu phủ lại sắp xếp đại diện yến (tiệc rượu) thêm một lần nữa. Khách nhân tới lần này, còn nhiều hơn lần Lục Thần đậu Cử nhân, quy cách còn cao hơn một cấp bậc.

Kỷ thị mới ra tháng (ở cũ) không bao lâu, bởi vì trong tháng nuôi dưỡng tốt, cả người có vẻ đầy đặn một chút, cộng thêm người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, mặt đỏ bừng, khí sắc có vẻ đặc biệt tươi tốt.

Giờ phút này nàng đang mang theo hai nữ nhi chào hỏi khách khứa, hôm nay tới cơ hồ đều là phu nhân quan lại, Kỷ thị không dám chậm trễ, thức tỉnh tinh thần mười phần.

Đúng lúc này, Cảnh ma ma đi tới bên người nàng nói một câu: “Phu nhân, Tam công chúa tới.”

Kỷ thị lấp bắp kinh hãi: “Sao nàng lại tới?” Không kịp nghĩ nhiều, mang theo Lục Thanh Lam vội vã ra đón. Đến nhị môn, liền nhìn thấy một tiểu cô nương mặc bối tử màu hồng nhạt thêu hồ điệp đeo trang sức hoa, chải song thùi kễ, đang không kiên nhẫn đợi, trông thấy Lục Thanh Lam lập tức vui vẻ kêu lên: “Bảo Nhi, ta ở đây!”

Lục Thanh Lam méo miệng, nha đầu này vẫn không đổi được tật xấu gào to, phía sau nàng mang theo một đại đội cung nữ thái giám, dàn trận lớn như vậy, ai không nhìn thấy nàng a!

Không đợi nàng kịp phản ứng, Tam công chúa đã chạy tới, ôm cổ Lục Thanh Lam nói: “Ta cứ tưởng ngươi đã chết rồi đấy Bảo Nhi!” Lục Thanh Lam đã gần mấy tháng không tiến cung, nàng còn thấy lạ đây, sao Tam công chúa có thể nhìn được không gọi nàng tiến cung vậy?

Đang nói, Tam công chúa bỗng nhiên bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt xấu hổ, chẳng qua Lục Thanh Lam cũng đã nhìn thấy. “Phốc” cười ra, cố ý nói: “Tam công chúa, răng của ngươi làm sao vậy?”

Thì ra là Tam công chúa thay răng rồi, đại khái là cảm thấy xấu hổ, cho nên hơn hai tháng vừa rồi mới không gọi nàng tiến cung. Tam công chúa oán hận chà chà chân: “Ta biết ngay mà, ta biết ngay tên vô lại nhà ngươi nhất định sẽ chê cười ta!”

Lục Thanh Lam liễu mạng nhện cười, “Tốt rồi, tốt rồi, tiểu hài tử thay răng đều là bình thường, rất nhanh là có thể mọc ra, ta không chê cười ngươi là được.” Lôi kéo Tam công chúa nói: “Đây là nương ta, đây là tỷ tỷ của ta...” Lần lượt giới thiệu cho nàng.

Kỷ thị đã từng gặp Tam công chúa, Lục Thanh Lam vẫn là lần đầu gặp. Tam công chúa nể mặt Lục Thanh Lam, cũng là khách khí với hai người, “Bà mẫu!” “Tỷ tỷ!” Thanh âm ngọt ngào.

Lục Thanh Lam đang muốn dẫn người đi vào, chỉ nghe thấy mấy tiếng ho khan. Tiểu cô nương ngẩng đầu, theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy một thiếu niên đáng người cao cao, mi mục như vẽ đứng ở phía sau Tam công chúa, Lục Thanh Lam lấp bắp kinh hãi, vị này sao cũng tới vậy?

Chính là Cừu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác.

Hôm nay Tiêu Thiểu Giác mặc một thân cẩm bào hoa hồ hoa văn đám mây màu xanh ngọc, eo buộc đai lưng kim ngọc, chân mang giày gấm màu đen thêu hoa hồ điệp, chải song nha kễ, trên cổ mang khóa trường mệnh vàng ròng, trên cổ tay mang một chuỗi vòng tay ngọc bích, phía trên búi tóc gắn hai cái chuông bạc, đi đường không ngừng vang lên đinh đinh đang đang. Tiểu cô nương vóc dáng cũng cao lớn rồi, thoát nhìn cũng không mập như khi còn bé, làn da của nàng trắng trắng, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Lục Thanh Lam vội vàng tiến lên: “Cừu... Cừu điện hạ, sao người cũng tới vậy?” Một đoạn thời gian không gặp, mấy chữ Cừu ca ca này cũng không cũng kêu ra được.

Tiêu Thiểu Giác nghe xưng hô của nàng sắc mặt tối sầm, chỉ chỉ Tam công chúa, Tam công chúa gật đầu, thay hắn nói chuyện: “Ý của Cừu ca, là hắn đi cùng ta tới.”

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái, hôm nay người này bị sao vậy, ngay cả nói một câu cũng lười? Vậy hắn còn tới xem nào nhiệt làm gì?

Ánh mắt của Tiêu Thiểu Giác dừng ở trên người của Lục Thanh Lam, hôm nay bởi vì là ngày lành của phụ thân nàng, tiểu cô nương mặc áo nhỏ màu đỏ thêu hoa hồ điệp, chải song nha kễ, trên cổ mang khóa trường mệnh vàng ròng, trên cổ tay mang một chuỗi vòng tay ngọc bích, phía trên búi tóc gắn hai cái chuông bạc, đi đường không ngừng vang lên đinh đinh đang đang. Tiểu cô nương vóc dáng cũng cao lớn rồi, thoát nhìn cũng không mập như khi còn bé, làn da của nàng trắng trắng, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Tiểu cô nương cười khê, hoạt bát, xinh đẹp, giống như một chú chim nhỏ vui sướng.

Tiêu Thiểu Giác không tự chủ nhìn nhiều hai mắt. Hôm nay hắn mới phát hiện thì ra tiểu cô nương xinh đẹp có thể làm người khác ưa thích như vậy.

Bên này Kỷ thị và Lục Thanh Lam cũng đi lên làm lễ chào hỏi, Cừu hoàng tử cũng gật đầu không nói lời nào. Lục Thanh Lam lại càng nghi ngờ.

Nghĩ không ra mà cũng không muốn nghĩ, dù sao người này không phải là người nàng có thể nhìn thấu. Liền không để ý tới Tiêu Thiểu Giác nữa, chỉ lôi kéo Tam công chúa đi vào bên trong.

Tam công chúa vừa đi vừa kêu to: “Bảo Nhi, đệ đệ người ở đâu? Mau mang ta đi xem một cái.” Lục Thanh Lam ở trước mặt nàng khoe khoang không chỉ một lần về bảo bối đệ đệ kia của nàng, nghe đến mức lỗ tai đều sắp dài thành cái kén rồi, cho nên vừa vào cửa đã muốn đi thăm Vinh ca nhi.

Kỷ thị phái Cảnh ma ma tự mình mang hai tiểu cô nương đi Thúy Phong uyển. Tiêu Thiệu Giác thấy hai tiểu cô nương đi rồi, đi theo một cách tự nhiên, Kỷ thị cảm thấy Tiêu Thiệu Giác là một chàng trai đi vào như vậy có chút không ổn, nhưng lại không dám ngăn cản, do dự một chút, rốt cuộc không nói gì.

Lục Thanh Lam lôi kéo Tam công chúa, kéo ra một chút khoảng cách với Tiêu Thiệu Giác, sau đó giảm thấp thanh âm nói: “Tam công chúa, sao Cửu điện hạ không chịu nói lời nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chuyện Tốt Thành Đồi (3)

Tam công chúa quay đầu lại trộm nhìn Cửu hoàng tử một cái, nói khẽ: “Ta cũng không dám nói.”

Lục Thanh Lam thấy bọn họ thần bí như vậy, càng tò mò hơn.

Còn chưa vào cửa, chỉ nghe thấy tiếng cười khanh khách của Vinh ca nhi. Tính tình Tam công chúa nóng nảy, lật đật chạy đi vào, liền thấy một cái nãi oa (em bé còn bú sữa) trắng trắng mập mập nằm trên nhuyễn塌 trong phòng, mặc áo lụa tơ tằm màu đỏ chót, hai bàn chân nhỏ để trần, một đôi mắt to ướt sũng, nghe thấy âm thanh liền nghiêng cái đầu ra phía cánh cửa nhìn.

Tam công chúa vừa tán thưởng lại là kinh ngạc mà “Oa ” một tiếng, kêu lên: “Bảo Nhi đây chính là đệ đệ của người sao?”

Lục Thanh Lam cũng đi vào phòng, nói với Tam công chúa: “Đây chính là đệ đệ ta Vinh ca nhi. Thế nào, đệ đệ của ta đáng yêu chứ.” Lục Thanh Lam nói xong ngồi xuống bên cạnh Vinh ca, đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, con người Vinh ca nhi chuyển đi lòng vòng, nhìn về phía tỷ tỷ, toét ra cái miệng nhỏ nhắn cười cười.

Tam công chúa ngồi xuống bên người Lục Thanh Lam, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy hài tử nhỏ như vậy, cánh tay bập chân nhỏ đều là khớp xương, nàng cũng muốn đưa tay sờ sờ Vinh ca nhi giống như Lục Thanh Lam, nhưng nhất thời nhất gan vươn tay ra lại không dám hạ xuống.

Lục Thanh Lam cười cổ vũ nàng: “Không có chuyện gì đâu, chỉ cần người điềm nhẹ, Vinh ca nhi sẽ không khóc.” Cầm lấy đề tay của Tam công chúa để trên mặt non nớt của nãi oa. Tam công chúa vui vẻ hồng mặt, sợ hãi than: “Da của Vinh ca nhi thật trơn nhẵn thật mềm a!”

Tiểu nãi oa bị nàng sờ đến vui vẻ. Chân ngắn đạp đạp, thò ra bọt sữa.

Đừng nói Tam công chúa, ngay cả Tiêu Thiệu Giác đi theo ở phía sau cũng đều nhìn đến choáng váng. Tiêu Thiệu Giác cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hài tử nhỏ như vậy, chỉ cảm thấy hắn nhỏ nhỏ yếu ớt một cục, nhìn thấy tâm liền mềm mại.

Tam công chúa hoảng sợ nói: “Mau nhìn, mau nhìn, hắn lại nhả bong bóng, ôi chào!”

Lục Thanh Lam cũng thực sự tự hào nói: “Thế nào, đệ đệ của ta lợi hại không.” Giống như nhả bong bóng kia chính là nàng.

Hai tiểu cô nương ngạc nhiên ở đây nghiên cứu nửa ngày, bà vú của Vinh ca nhi đứng ở ở một bên, nhìn thấy hai tiểu nha đầu líu ríu, đồng ngôn đồng ngữ, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tiêu Thiệu Giác đi theo phía sau hai người đứng ở nơi đó, trong lúc nhất thời lại không có người để ý đến. Hoàng tử điện hạ hơi bất mãn, kéo một cái ghế tới tự ngồi ở chỗ đó.

Đúng vào lúc này, từ ngoài cửa sổ một con chim anh vũ trên đầu mọc một cái mào xinh đẹp vỗ cánh phành phạch bay vào, đậu trên một cây xà ngang Lục Thanh Lam đặc biệt chuẩn bị cho nó, dùng ánh mắt tò mò nhìn người không quen biết trong phòng.

Chính là vệt đầu phượng “Tiểu Cửu” Lục Thanh Lam nuôi. Lúc trước Tiêu Thiệu Giác buộc Lục Thanh Lam đổi tên cho con chim này, Lục Thanh Lam ngoài miệng đáp ứng rồi, căn bản là không sửa. Vẫn cứ kêu nó “Tiểu Cửu” “Tiểu Cửu”.

Hiện giờ chim non sớm đã trưởng thành uy vũ, Lục Thanh Lam bởi vì kiếp trước đã từng nuôi loại con chim này, biết tính tình nó, sau này dứt khoát thả ra khỏi lồng tre, ở chỗ này ăn ngon chơi vui, con chim này cũng không bay đi, rất thần kỳ.

“Tiểu Cửu” vừa tiến đến, liền hấp dẫn ánh mắt của Tam công chúa. Trong mắt Tiểu cô nương lóe lên tò mò, hỏi: “Đây chính là chim anh vũ người nuôi ư?”

Lục Thanh Lam không nói gì, chim anh vũ này vẫn là dùng danh nghĩa của Tam công chúa đưa tới, hiện tại tiểu cô nương lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng nhẹ gật đầu, đáp lại một câu âm ờ. Chim anh vũ kia nghiêng đầu qua nhìn Tam công chúa một chút, bỗng nhiên tuôn ra một câu: “Ngươi là ai?” chim anh vũ này thông minh, trải qua hơn một năm dạy bảo, “Tiểu Cửu” đã biết nói rất nhiều câu rồi, trong cung Tam công chúa cũng đã từng thấy chim anh vũ, cũng có chim anh vũ biết nói chuyện, nhưng là không có con nào thông minh như “Tiểu Cửu”.

Ánh mắt Tam công chúa lộ ra thần sắc vô cùng hâm mộ: “Bảo Nhi, chim anh vũ của ngươi thật là lợi hại!”

Lục Thanh Lam tựa như khoe khoang hướng về phía chim anh vũ huyết sáo một tiếng, “Tiểu Cửu” liền đột nhiên bay đến trên bả vai của Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam dùng tay sờ sờ mào trên đầu nó, “Tiểu Cửu” cũng không sợ, cũng không bay đi.

Tam công chúa quả thực xem ngậy người.

Lục Thanh Lam dạy nó: “Tam công chúa! Tam công chúa!” Lúc trước Nguyễn An đã dạy câu này, cho nên “Tiểu Cửu” biết nói, liền phẩy phẩy cánh, hô theo: “Tam công chúa! Tam công chúa!” Thanh âm chim anh vũ có chút máy móc, nhưng Tam công chúa vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

Nàng học bộ dạng Lục Thanh Lam sở mào xinh đẹp trên đầu chim anh vũ, vậy mà “Tiểu Cửu” không quen người lạ, vỗ cánh phành phạch lập tức bay lên, làm cho Tam công chúa hoảng sợ.

Lục Thanh Lam cười ha ha. Tiểu tử trên giường nhìn thấy tỷ tỷ cười, cũng toét cái miệng nhỏ nhắn chưa mọc răng nở nụ cười, nước miếng cũng chảy ra. Bà vú vội vàng cầm khăn lau cho tiểu tử.

Bên này chim anh vũ ở trong phòng bay một vòng, nhìn thấy trong phòng ngoại trừ Tam công chúa còn nhiều thêm một người cao gầy, thiếu niên tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, liền dừng ở trên một cây cột, trên cao nhìn xuống Tiêu Thiếu Giác.

Chim anh vũ mở miệng hỏi: “Người là ai?”

Tiểu Thiểu Giác nhìn bộ dạng chim anh vũ kia cáo mượn oai hùm, làm sao chấp nhận với một con súc sinh lấm lông, căn bản là không để ý tới nó. Chim anh vũ kia cũng mà không bỏ qua, lại máy móc hỏi một câu: “Ngươi là ai?”

Đúng lúc này, Nguyễn An vội vàng chạy vào. Kể từ khi Lục Thanh Lam để cho hắn nuôi thả chim anh vũ, Nguyễn An liền mệt mỏi, cặp chân của người sao có thể đuổi kịp đôi cánh của chim anh vũ, bởi vậy cả ngày đi theo “Tiểu Cửu” chạy tới chạy lui trong Trường Hưng Hầu phủ, toàn bộ Hầu phủ người có lương vận động lớn nhất đại khái chính là hắn.

Hắn thở hồng hộc, liếc thấy bộ mặt lạnh lùng, ngồi ngay ngắn ở trên ghế hoa hồng của Tiêu Thiệu Giác, hắn sợ hết hồn, Tiêu Thiệu Giác là chủ tử chính quy của hắn, vội vàng tiến lên quỳ xuống hành lễ: “Cửu điện hạ!”

Tiểu Cửu đang hỏi Tiêu Thiểu Giác, nó hỏi liên tiếp mấy lần người này cũng không để ý nó, nghe thấy Nguyễn An nói Cửu điện hạ, nó lập tức dừng cảm lên, học theo: “Cửu điện hạ!”

Lục Thanh Lam gặp tình hình này, thẳm hô hồng bết, quả nhiên chim anh vũ tiếp theo hô một câu: “Người xấu!”

Tiêu Thiệu Giác bị không để ý tới lâu như vậy vốn là nổi giận trong bụng, thấy một con súc sinh cũng dám mắng hắn, nhất thời giận dữ, bèn nhào mang cho hắn trà quả, bày đặt trên bàn nhỏ bên cạnh hắn một mâm đậu phộng ngũ hương. Tiêu Thiệu Giác liền nhặt đậu phộng lên, lấy tay bắn ra, vô cùng chuẩn, vèo một cái đánh vào trên thân thể Tiêu Cửu.

Tiểu Cửu bị đau, cả nhà đều thích nó, nó chưa từng chịu ủy khuất như vậy. Liền vỗ cánh phành phạch bay loạn trên đầu Tiểu Thủy Giác, vừa bay vừa chửi bậy: “Khốn kiếp!” “Người xấu!” Tuy là tới tới lui lui chỉ hai câu như vậy, nhưng là tốc độ tiếng chim anh vũ cực nhanh, giống như sấm liên thanh nổi lên xịch xịch không dứt.

Cái này cũng chưa tính, “Tiểu Cửu” bay lên, cuối cùng làm một bãi phân chim trên đầu của Tiểu Thiểu Giác. Tiểu Thiểu Giác không phòng bị, nghiêng người, mặc dù tránh kịp, tránh được đầu, phân chim vẫn rơi vào trên vai của hắn.

Tiểu Thiểu Giác thích sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy buồn nôn muốn ói, lúc này đã sớm giận dữ, nổi giận nói: “Ngươi cái đồ súc sinh này!”

Hắn vừa lên tiếng liền lộ tẩy rồi, tiếng nói vọt đực cạc cạc cạc, khó trách đến Trường Hưng Hầu phủ một câu không chịu nói, thì ra là đang ở thời kỳ bẻ tiếng.

Lục Thanh Lam muốn cười không dám cười. Tiêu Thiệu Giác là thật sự nổi giận, chìm anh vũ này là hắn đưa, lúc trước cũng không kiêu ngạo như vậy. Chỉ thấy hắn tựa như ảo thuật lấy ra một cây cung tiễn nhỏ đi ra, lắp ráp hai ba cái liền xong, sau đó biến ra một mũi tên điều linh, sau đó giương cung lắp tên, nhắm đúng Tiêu Cửu, ý định một mũi tên bắn hạ súc sinh này.

Nguyễn An đã sợ đến choáng váng, hần hặc dù chưa từng hầu hạ bên cạnh Tiêu Thiểu Giác, nhưng vị chủ tử khó chịu này đã sớm truyền khắp hạ nhân hầu hạ rồi, hôm nay bị một con súc sinh nhục nhã, hần nào có đạo lý không lấy lại danh dự, đầu mũi tên kia sắc bén, cũng không phải là chuyện đùa.

Tam công chúa cũng kêu lên: “Cứu ca, đừng!”

Lục Thanh Lam vừa nhìn vừa thấy người này là làm thật, xem bộ dáng là thật sư muốn bắn chết Tiểu Cửu, nàng tốn bao nhiêu tâm huyết mới nuôi lớn

“Tiểu Cửu” huấn luyện tốt, sao có thể để cho Tiêu Thiệu Giác một mũi tên bắn chết nó. Tiểu cô nương vội vàng ngăn trước mặt của Tiêu Thiệu Giác, cười lạnh nói: “Cửu điện hạ tha mạng! Anh vũ cũng chỉ là súc sinh, người cần gì chấp nhặt cùng nó.”

Tiêu Thiệu Giác hừ lạnh một tiếng, uy hiếp nói: “Tránh ra, bằng không đừng trách cung tên của ta không có mắt!” Hắn đằng đằng sát khí, hai mắt sắc bén, Lục Thanh Lam lập tức cảm giác được áp lực tăng mạnh, nhớ tới đủ loại truyền thuyết hung tàn của hắn kiếp trước, Lục Thanh Lam cảm thấy đầu tóc có chút tê dại, nói không chừng hắn thật sự sẽ không quan tâm một mũi tên bắn ra, cái mạng nhỏ của nàng cũng sẽ nguy hiểm.

Lục Thanh Lam lại không biết Tiêu Thiệu Giác chẳng qua là hù dọa nàng một chút, thương tổn Lục Thanh Lam chẳng khác nào thương tổn chính hắn. Hắn cũng không có ngu như vậy.

Trong lúc nhất thời hai người cầm cự một hồi.

Bị ầm ỉ như vậy, trong phòng lập tức đại loạn, “Tiểu Cửu” bay loạn gọi bậy, trên giường tiểu nam cũng “Oa ” một tiếng khóc lên.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy Cửu ca phát cáu lớn như vậy, Tam công chúa cũng bị hù đến rồi, nàng vỗ tay kêu lên: “Chim anh vũ chạy mau!”

Tiểu Cửu đại khái cũng cảm nhận được sát khí của Tiêu Thiệu Giác, biết rõ người nam nhân phía dưới kia không dễ chọc, ném một câu “người xấu khôn kiếp” liền vỗ cánh về phía cửa sổ bay mất.

Lục Thanh Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tiêu Thiệu Giác dĩ nhiên sẽ không thực sự động thủ với tiểu cô nương, hắn hừ một tiếng thu hồi cung tên, đi đến trước một bước, liền nhắc Lục Thanh Lam lên.

Vóc dáng Lục Thanh Lam đã dài ra rồi, nhưng Tiêu Thiệu Giác lớn mau hơn nàng, Lục Thanh Lam cũng chỉ đến eo của hắn, cho nên Lục Thanh Lam lập tức liền bị hắn nhắc lên, làm cho nàng và bản thân bốn mắt nhìn nhau.

Xung quanh Lục Thanh Lam không có chỗ dựa vào, tay chân nhỏ bé đập đập hai cái mới an tĩnh lại.

Một đôi mắt to ướt sũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Tiêu Thiệu Giác bị loại ánh mắt này của nàng nhìn, lập tức mềm lòng. Chờ nhìn hắn tuổi còn không lớn lắm, nhưng bụng dạ nham hiểm, trong từ điển từ trước đến giờ không có hai chữ mềm lòng này, hết lần này tới lần khác tâm địa không cứng rắn được với tiểu cô nương này.

Lục Thanh Lam biết điều ngoan ngoãn nhanh nhẹn nói: “Ta sai rồi!”

Tiêu Thiệu Giác đến bây giờ còn chưa hết giận đâu, dùng giọng nói vệt đục hỏi: “Người sai ở đâu?”

Nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Đứng ra một con súc sinh gây họa, liên quan gì đến nàng chứ, thế nhưng nàng lại không dám nói lời thật, chỉ đành nói: “Tiểu Cửu mạo phạm người, ta là chủ nhân của nó, cho nên ta sai!” Nàng nói vừa xong, mới phản ứng nói sai rồi, vội vàng bưng kín miệng mình.

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nhìn nàng một cái, hừ một tiếng: “Tiểu Cửu?”

Lục Thanh Lam thảm máng bản thân mau mồm mau miệng, thái độ nàng nhận sai vô cùng tốt, cười nhón nhén nói: “Điện hạ, ta biết sai rồi, người tạm tha cho ta một lần đi.”

“Một năm trước người ở Nghiêm Trữ Vương Phủ đáp ứng ta thế nào, xem lời của ta coi như gió thoảng bên tai sao?” Tiểu cô nương này mặt ngoài thoát nhìn ngoan ngoãn khéo léo đấy, nhưng lại vô cùng cố chấp, căn bản là không đem lời của hắn để ở trong lòng, nghĩ tới đây trong lòng hắn còn tức giận.

Trong phòng hỗn loạn làm cho hắn đau não, hắn định đem nàng xách ra ngoài viện tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện, liền nhắc chân đi ra ngoài. Hắn với Lục Thanh Lam cách một cái ghế, hắn cũng là tức giận nhất thời quên mất, chỉ nghe thấy một tiếng “bịch”, miệng của Lục Thanh Lam, lập tức đập vào ghế dựa.

“A —— ” Lục Thanh Lam đau đến hét to một tiếng.

Tiêu Thiệu Giác sùng sốt, vội vàng đỡ nàng xuống, “Người sao rồi?” Hắn theo bản năng sờ lên miệng của mình, trong miệng hắn cũng mờ hồ đau nhức đây.

Lục Thanh Lam ngồi dưới đất, há miệng, một tiếng “bộp” nhỏ ra một cái răng cửa, vẻ mặt đưa đám nói: “Người là rụng răng cửa của ta.” Nhìn răng cửa trong lòng bàn tay còn mang theo tơ máu tí ti, Lục Thanh Lam khóc không ra nước mắt.

Tiêu Thiệu Giác ngăn người.

Hắn thật sự —— không phải cố ý.

Tam công chúa bỏ nhào đến, kêu lên: “Bảo Nhi Bảo Nhi, người há miệng, cho ta xem xem!”

Lục Thanh Lam liền há miệng ra, Tam công chúa nhìn tình huống của nàng lại há miệng lấy tay sờ lên răng cửa của mình, cười nói: “Không sao, không sao, răng của ta cũng rụng, mẫu phi ta nói, tiểu hài tử rụng răng là bình thường, mọc ra rất nhanh.”

Lục Thanh Lam đương nhiên biết cái này, cho nên nàng cũng không lo lắng. Chẳng qua việc khẩn cấp trước mắt vẫn là tìm cách ứng phó tên sát tinh Cửu hoàng tử này.

Nếu không phải xảy ra một việc như vậy, Cửu hoàng tử không biết sẽ thu thập mình như thế nào đâu. Cho nên nàng che miệng của mình, xòe tay che mặt bất đắc dĩ: “Tam công chúa miệng ta đau!” Trông mắt liếc một cái nức nở nghẹn ngào khóc, kỳ thật chỉ là nói lầm bầm, không có lấy một giọt nước mắt.

Tiêu Thiệu Giác sờ lên miệng mình, biết rõ nàng là nói dối đấy, nếu miệng nàng đau, nhất định hán cũng đau. Hán cũng không vạch trần, nhìn xem tiểu cô nương này rốt cuộc muốn diễn đến khi nào.

Tam công chúa ở một bên phía sau lưng của nàng tựa như đại tỷ tử an ủi nàng, bàn tay Lục Thanh Lam mở một khe hở, len lén vụng trộm nhìn ra phía ngoài, thấy trên mặt Tiêu Thiệu Giác lộ vẻ thần nhiên vẻ chế cười, thầm nghĩ người này thật là một người tâm địa sắt đá, không có một chút đồng tình nào.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm một nam hài tử, “Bảo Nhi, Bảo Nhi ngươi sao vậy? Ngươi làm sao vậy?” Liền thấy một thiếu niên mặc trường bào cổ tròn màu xanh chạy đi vào, bộ dạng thoạt nhìn mười mấy tuổi, làn da trắng nõn ngũ quan tinh xảo bộ dạng đặc biệt tuấn tú, chỉ là một đôi mắt to đảo qua đảo lại lộ ra vẻ hết sức thông minh, làm cho cả người hán thêm vài phần hơi thở oai hùng.

Cũng chính là thân ca ca của Lục Thanh Lam, Lục Văn Đình tới.

Ngày thường hình thức ở chung của huynh muội hai người chính là phá phách lẫn nhau, nhất là Lục Thanh Lam, tuổi còn nhỏ mà lời nói cực kỳ ác độc. Chẳng qua hai người càng là cãi nhau âm ỉ, tình cảm lại càng tốt, trên thực tế Lục Văn Đình cực kỳ thương yêu cô muội muội này, thấy nàng ngồi dưới đất khóc thút thít, nhất thời giận dữ, bước nhanh tới phía trước, kéo Lục Thanh Lam lên nói: “Bảo Nhi, ngươi làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam hoảng sợ, sợ ca ca và Tiêu Thiệu Giác nổi lên xung đột, nếu đắc tội tên sát tinh này, sau này cũng không phải chuyện đùa. Vội vàng nói: “Ca ca, ta không sao.”

Nàng không nói lời nào còn tốt, vừa nói trong miệng lọt gió, Lục Văn Đình mắt sắc, nhất thời đã nhìn thấy, hơi lặng người nói: “Bảo Nhi, ngươi rụng răng rồi!”

Lục Thanh Lam lại nói một câu: “Ta không sao!”

Ánh mắt của Lục Văn Đình liền rơi vào trên người của Tiêu Thiệu Giác. Tiêu Thiệu Giác trước kia đã tới Hầu phủ mấy lần, Lục Văn Đình dĩ nhiên nhận ra hán, bất quá hán cũng không muốn thấy muội muội của mình chịu ủy khuất, sắc mặt không tốt nói: “Có phải là ngươi làm cho răng cửa của muội muội ta rụng đúng không?”

Tiêu Thiệu Giác lớn hơn Lục Văn Đình một tuổi đấy, làm sao lại sợ tiểu tử thô kệch như vậy, mặt lạnh nói: “Đúng thì sao?”

Lục Văn Đình giận dữ, vung quyền đánh hán, Tiêu Thiệu Giác đưa tay ngăn cản, Lục Văn Đình lui một bước, còn thân thể hán lại lung lay.

Tiêu Thiệu Giác không khỏi thầm giật mình, tiểu tử này thân thể không lớn, khí lực cũng không nhỏ. Hán nào biết từ nhỏ đi theo Lão Hầu gia học tập võ nghệ, đông luyện tam cử hạ luyện tam phục*, nhiều năm như vậy cũng không phải là uổng công luyện tập.

(*)冬练三九夏练三伏 đông luyện tam cử hạ luyện tam phục: tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cử.

Trong một năm, những ngày lạnh lẽo nhất là ngày “tam cử” trong mùa Đông. Nhà quyền thuật rất coi trọng “Đông luyện tam cử”, lợi dụng giá lạnh để rèn luyện ý chí, tăng sức chống rét của cơ thể và thói quen thích ứng với giá lạnh.

Trong năm thời kỳ nóng nực chính là ngày tam phục trong mùa Hạ. Về mùa Hạ, độ nóng cao, tính ngưng trệ của cơ bắp giảm thấp, tính vươn duỗi tăng cao có lợi cho việc huấn luyện triển khai kỹ thuật và phát triển tố chất vận động một cách toàn diện.

Lục Thanh Lam nóng nảy, kéo Lục Văn Đình đang còn muốn tiếp tục hung hăng lại: “Ca ca ngươi điên rồi! Răng cửa của ta là tự mình ngã rụng, không có bất cứ quan hệ nào với Cửu hoàng tử.”

Lục Văn Đình làm sao chịu tin, hét lên: “Ngươi đừng thay hán bào chữa, ta không chịu được nhất là lấy lớn hiếp nhỏ, ngươi buông ta ra.” Quan hệ của Tiêu Thiệu Giác và muội muội không tầm thường, thật ra Lục Văn Đình đã sớm nhìn hán không thuận mắt rồi. Đang làm âm ỉ, Kỳ thị đã đến. Bên này vừa xảy ra chuyện, lập tức liền có người báo cáo cho Kỳ thị. Kỳ thị liền vội vàng chạy tới, thấy Lục Văn Đình quơ nắm đấm với Cửu hoàng tử, nhất thời sợ tới mức chân đều mềm nhũn, người ta chính là hoàng tử a!

Kỳ thị rống lên một câu: “Đình ca nhi, ngươi còn không dừng tay cho ta!”

Lục Văn Đình không dám không nghe lời của mẫu thân, hậm hực buông nắm đấm xuống. Thật ra lòng hán biết rõ, nếu thật sự đánh nhau, hán thật sự không phải là đối thủ Cửu hoàng tử nhà người ta.

Kỳ thị vội vàng nhận lỗi với Cửu hoàng tử: “Điện hạ, khuyến tử va chạm người, đều là ta dạy con không nghiêm...”

dựa vào tính tình của Cửu hoàng tử, nếu là đối người khác, hán chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng là vừa rồi dù sao cũng là hán không cẩn thận làm rụng răng cửa của Lục Thanh Lam, trong lòng hán áy náy, liền lạnh mặt nói: “Đâu có đâu có!”

Hán liếc mắt nhìn Lục Văn Đình một cái, người này mặc dù có chút lỗ mãng thô bạo, nhưng nếu hán bởi vì thân phận hoàng tử của mình, muội muội bị ỷ

khuất cũng không dám ra mặt, hấn sẽ càng coi thường hấn.

Kỷ thị nhìn không ra vẻ mặt của hấn, trong lòng hết sức thấp thỏm không yên. Trước khi đến nàng cũng đã biết chuyện phát sinh trong này từ trong miệng của nha hoàn, rằng cửa nữ nhi rặng nàng đương nhiên đau lòng, thế nhưng mà thân phận Cửu hoàng tử bày ở đó, nàng cho dù có oán khí cũng không dám vùng lên người hoàng tử a.

Cửu hoàng tử nhìn thấy Kỷ thị kinh sợ, lại nhìn thoáng qua tiểu cô nương gắt gao lôi kéo xiêm y Lục Văn Đình không chịu buông tay, một ngón tay chỉ Lục Thanh Lam nói: “Người đi theo ta.”

Kỷ thị có chút lo lắng nhìn tiểu cô nương một cái, thấy nàng hướng về phía chính mình gật đầu, lộ ra một vẻ mặt bình tĩnh chớ nóng, lúc này mới vùng tay đi theo phía sau Tiêu Thiểu Giác ra ngoài.

Lục Văn Đình muốn đi ra ngoài cùng, Kỷ thị trách cứ hấn nói: “Người muốn làm gì, thành thành thật thật ở chỗ này cho ta.”

Lục Văn Đình kêu một tiếng: “Nương!” Bị Kỷ thị hung hăng trừng mắt nhìn lại.

Lục Thanh Lam cũng có chút thấp thỏm theo sát phía sau Tiêu Thiểu Giác, chỉ cảm thấy dáng người hấn cao lớn, phong tư phiêu dật, trong não nàng không khỏi nhảy ra bốn chữ —— Ngọc thụ lâm phong.

Nàng vội vàng đem những ý nghĩ loạn thất bát tao này đá ra khỏi đầu. Tiêu Thiểu Giác đã đứng lại dưới một cây đa lớn trong viện rồi.

Lục Thanh Lam có chút sợ hãi đứng lại, “Cửu...Cửu ca ca!”

Tiêu Thiểu Giác quả thực muốn cười ra tiếng, nha đầu này, muốn cầu cạnh mình rồi, mới vừa rồi còn “Cửu điện hạ” đây, đảo mắt lại kêu ca ca rồi, biến hóa, cũng thật rất nhanh đó a!

Tiêu Thiểu Giác không nói lời nào, chỉ nhìn nàng như vậy, nhìn đến lưng nàng khẽ phát lạnh.

Hấn không nói lời nào, Lục Thanh Lam liền tự tìm lời để nói: “Cửu ca ca, người đừng giận ca ca của ta, hấn trời sinh tính lỗ mãng, lại là vì ta, không phải là cố ý muốn mạo phạm người! Người đại nhân đại lượng, đừng để ở trong lòng.”

Nàng đối với ca ca của mình ngược lại tốt lắm, Tiêu Thiểu Giác không khỏi có chút hâm mộ Lục Văn Đình.

Nàng rặng một cái răng cửa, vừa nói chuyện liền lọt gió, vốn là nhanh mồm nhanh miệng, giờ ngược lại là có chút lóng ngóng vụng về. Không hiểu làm sao, Tiêu Thiểu Giác có chút buồn cười, hấn biết tiểu nha đầu này từ trước đến giờ biết đá xà tùy cơn thượng *, nếu hấn cười, nàng lập tức liền có thể biết tâm ý của hấn, bởi vậy gượng chống bày ra một khuôn mặt thôi.

(*)打蛇随棍上 – Đánh rắn bằng côn (gậy cứng), rất khó trúng mà hay bị rắn thuận thế quán vào gây bỏ lên cán người. Ý là Xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hành động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích.

Lục Thanh Lam nói nửa ngày, gương mặt vụng trộm nhìn thiếu niên, thấy trên mặt hấn không có chút biểu cảm nào, trong lòng lộp bộp một chút, thầm nghĩ xong rồi, xem ra là ghi hận ca ca rồi. Nghĩ đến ngày sau tay hấn nắm hai đại cơ cầu đặc vụ Đông Xương và Cẩm Y Vệ, quyền khuynh triều dã, bụng dạ nham hiểm, Lục Thanh Lam cũng không thể không thay ca ca thấp đèn cây(cầu nguyện).

Tiêu Thiểu Giác thấy tiểu cô nương rớt cục hơi sợ, trong lòng âm thầm buồn cười. Bỗng nhiên mở miệng nói: “Há miệng để cho ta xem.”

trong lòng Lục Thanh Lam nhẹ nhàng vui mừng, chỉ cần chịu mở miệng vậy thì dễ xử lý rồi. Ngoan ngoãn há miệng để cho hấn nhìn.

Bên trong cái răng cửa rặng của nàng, thiếu một khối đen sì, nhìn hết sức buồn cười. “Xì xì!” Tiêu Thiểu Giác nhất thời không phúc hậu nở nụ cười.

Lục Thanh Lam nghe thấy, liền thờ phào nhẹ nhõm.

“Cửu ca ca người không tức giận nữa chứ?”

Tiêu Thiểu Giác cũng biết kết quả chính là như vậy, hừ một tiếng: “Ai nói không tức giận nữa, ca ca kia của người, sau này bảo hấn cẩn thận một chút.”

Tiểu cô nương tinh nghịch le lưỡi, Tiêu Thiểu Giác nghĩ muốn lừa gạt nàng, cũng không dễ dàng như vậy. Tiêu Thiểu Giác có chút bất đắc dĩ, tiểu nha đầu này quá thông minh đi. Hấn đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của nàng, Lục Thanh Lam đứng ở nơi đó ngoan ngoãn cho hấn sờ.

Xa xa Kỷ thị thấy một màn này, khối tảng đá trong lòng rớt cục rơi xuống đất. Từ nhỏ Tiêu Thiểu Giác đối đãi với Bảo Nhi không giống người thường, quả nhiên là Bảo Nhi có cách.

Bên này Tiêu Thiểu Giác hỏi nàng: “Răng còn đau không?”

Con người Lục Thanh Lam đảo một vòng, dùng sức gạt đầu, lấy tay che nửa bên mặt của mình: “Đau!” Lại hít một hơi, tỏ vẻ chính mình đúng là rất đau.

Tiêu Thiểu Giác hừ một tiếng.” Người lập lại lần nữa?”

Còn dám lừa gạt hần!

Lục Thanh Lam nhìn hần một cái, suy tính hồi lâu, mới cười nhón nhèn sửa lời nói: “Không đau.”

Tiêu Thiếu Giác hừ một tiếng nói: “Trong miệng ngươi còn nói lời thật sao?”

Sắc mặt Tiêu cô nương không khỏi trở nên hồng, nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ hiểu Tiêu Thiếu Giác làm thế nào biết rằng của nàng không đau, chẳng lẽ là chính mình diễn quá kém, không thể nha?

Tiêu Thiếu Giác nói: “Cái con súc sinh lắm lông kia...”

Lục Thanh Lam hoảng sợ, cho là hần muốn giết “Tiểu Cửu” cho hả giận, vội vàng kéo lại tay của hần cầu khẩn nói: “Cửu ca ca, ngươi tạm tha nó đi, ngươi cũng nói nó là một con súc sinh, nó lại không hiểu chuyện, ngươi cần gì để ý một con súc sinh chứ, không muốn giết nó không thể đâu này?”

Tiểu cô nương cố ý đem âm cuối kéo dài, thanh âm kia ôn nhu ồ ỉn, Tiêu Thiếu Giác nghe được toàn thân đều nổi lên một tầng da gà, kỳ quái chính là hần thể nhưng không có chút cảm giác chán ghét nào.

Hần trừng mắt: “Ta muốn giết nó ư?”

“A, ngươi không phải là...”

Lục Thanh Lam kịp phản ứng, muốn rút nắm tay, thế nhưng mà Tiêu Thiếu Giác đã gắt gao nắm lấy.

Hai đầu lông mày Tiêu Thiếu Giác không tự chủ giật ra: “Ý của ta là, về sau ngươi không được gọi nó “Tiểu Cửu” nữa, nếu còn dám nghịch ngợm, hừ hừ!”

Lục Thanh Lam gật đầu như bấm tỏi: “Ta nghe Cửu ca ca, trở về liền đổi danh tự cho nó.”

Tiêu Thiếu Giác lúc này mới hài lòng, “Ca ca ngươi bên kia, ngươi nói cho hần biết sau này không nên chọc ta, lần tới ta sẽ không khách khí đâu.” Hần ném một câu hù dọa thấy Lục Thanh Lam gật đầu lia lịa, lúc này mới nói: “Được rồi, thời điểm không còn sớm, tìm một chỗ cho ta đổi lại xiêm y. Còn đi phía trước gặp cha ngươi, phải trở về cung rồi.”

Tâm tình khẩn trương biến mất, Lục Thanh Lam buông lỏng, lúc này mới cảm thấy giọng nói vệt đục của thiếu niên hết sức buồn cười, nhin không được liền “Xì xì” nở nụ cười.

Tiêu Thiếu Giác vốn đã bị nàng vượt thuận lòng ồ ỉn rồi, thấy nàng vậy mà dám can đảm cười nhạo tiếng nói của mình, mặt thiếu niên lại đen.

Lục Thanh Lam hận không thể đánh miệng của mình một cái, sao lại không nhin được chứ? Nàng yếu ớt nhìn hần một cái, thái độ vội vàng thành khẩn nói xin lỗi: “Cửu ca ca ta sai rồi, ta không dám nữa.”

Tiêu Thiếu Giác nhìn mặt nàng hoảng sợ, biết rõ nàng là giả bộ, nhưng cũng không tức giận được. Thấy nàng chu cái miệng nhỏ, răng cửa không ngừng lộ gió, nói chuyện lộn xộn, cũng nhin không được cười theo.

Lục Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Thiếu Giác đổi một kiện xiêm y, đi phía trước chào hỏi Lục Thần, rồi trở lại bắt Tam công chúa hồi cung. Sờ dĩ dùng chữ “bắt”, bởi vì Tam công chúa là lần đầu tiên đến Trường Hưng Hầu phủ, thấy trong nhà Lục Thanh Lam có đệ đệ chơi vui, còn có một con chim anh vũ thú vị, trong lúc nhất thời căn bản là không muốn trở về cung.

Không muốn ở lại Trường Hưng Hầu phủ, Tiêu Thiếu Giác cũng không phải là người có kiên nhẫn, trực tiếp xách cổ áo Tam công chúa đem nàng ném lên xe, Lục Thanh Lam cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể lặng yên đốt một cây đèn cây cho Tam công chúa.

Đến tháng năm, Lục Thần được bổ nhiệm làm Biên tu Hàn Lâm viện, chính thức trở thành một gã hàn lâm thanh quý. Tuy nói công việc của Hàn Lâm viện không nhiều lắm nhưng mỗi ngày Lục Thần phải đi điểm mào*, cũng không có thời gian dạy nữ nhi đọc sách viết chữ, Kỳ thị bận rộn chiếu cố Vinh ca nhi, càng không có khả năng dạy Lục Thanh Lam. Hai vợ chồng thương lượng, vẫn phải đem Lục Thanh Lam đưa đến học đường trong phủ đọc sách.

(*) 点卯— Điểm mào: Thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc

Lục Thanh Lam có loại dự cảm xấu, những ngày an nhàn của mình sẽ phải chấm dứt.

Trước đây nàng vẫn đi theo Kỳ thị đọc sách, lúc Kỳ thị cho nàng học vỡ lòng, lo lắng tuổi nàng quá nhỏ, sợ nàng đi theo đám nữ hài nhi của Tam phòng bọn họ bắt chước tạt xấu. Nhưng hiện tại một mặt là Kỳ thị làm sao có thời giờ để dạy bảo nàng, một mặt khác, Lục Thanh Lam càng lớn, càng ngày càng tinh nghịch chọc tức người khác, Kỳ thị làm nương, không thể hạ ngoạn tâm xử trí nàng, sợ nàng ngày sau thay đổi nghiêm trọng hơn, càng muốn để cho nàng đi học đường theo các tỷ tỷ đọc sách.

Tiểu cô nương cực kỳ không muốn.

Kiếp trước nàng là tài nữ nổi danh trong hậu cung của Tiêu Thiếu Huyền, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thì như thế nào đâu chứ. Kiếp này nguyên

vọng của nàng chẳng qua là người nhà đều bình an, hơn nữa để cho nàng học lại những thứ đã tinh thông một lần nữa cũng thật không thú vị, cho nên đối với việc đi học nàng là cũng không có một chút tâm tư nào. Thế nhưng Kỳ thị lại là một người hết sức nguyên tắc, Lục Thanh Lam dù chỉ mơ hồ biểu hiện phản đối một chút, đã bị Kỳ thị cương quyết bác bỏ rồi. Huống hồ Lục Thanh Lam cũng biết nàng lớn như vậy ngoại trừ đi học, cũng không có việc gì khác để làm, đành phải thỏa hiệp.

Ngày thứ hai, Bồ Đào và Thạch Lự đem Lục Thanh Lam thu thập xong xuôi, Lục Thanh Lam đi thỉnh an Kỳ thị, liền dẫn hai đại nha hoàn cùng nhau đi Minh Nhã hiền.

Cầm giấy và bút mực cho nàng, là nữ nhi của Trương tẩu tử Mặc Cúc.

Minh Nhã hiền nằm ở phạm vi Hằng Phong uyển, một cái viện rất lớn, đình đài thủy tạ đầy đủ mọi thứ, phong cảnh trong viện tương đối khá. Lục Thanh Lam vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc chung quanh, trong lúc nhất thời đã đến chỗ lên lớp. Giờ phút này đã đến ngày hạ, thời tiết dần dần nóng lên, nữ tiên sinh liền đổi địa điểm lên lớp chuyển qua nhà thủy tạ.

Lục Thanh Lam tới không tính là sớm, lúc nàng đến Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung, cùng với tỷ tỷ Lục Thanh Nhân cũng đều tới rồi. Đại phòng ở Hầu phủ từ trước đến giờ cúi đầu làm người, hai vị cô nương cũng luôn luôn theo khuôn phép cũ, Lục Thanh Linh liền cười đứng dậy chào hỏi Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam ngọt ngào kêu một tiếng: “Nhị tỷ tỷ!” Sau đó cũng có chút ngạc nhiên hỏi: “Nhị tỷ tỷ người không ở trong nhà thuê giá trang (quần áo tư trang của cô dâu xuất giá), sao còn tới đây đi học nha?”

Lục Thanh Linh năm nay mười ba, lúc trước Lục Hân định nàng cho thứ tử trong nhà của Thiệu đại nhân Đại Lý Tự, hôn kỳ là tháng tư sang năm, vì vậy lúc này đang bề bộn công việc xuất giá, cho nên Lục Thanh Lam mới có lời này.

Lục Thanh Linh nhất thời bị muội muội tình nghịch này ầm ĩ đồ mặt.” Lục muội muội người thật đúng là...”

Lục Thanh Nhân vội vàng tiến lên hoà giải, Nhị tỷ tỷ người không đừng chấp nhặt với quý nương bình này.” Lục Thanh Lam cười hắc hắc tiến lên nhận lỗi với Lục Thanh Linh: “Nhị tỷ tỷ, ta nói sai rồi.” Lục Thanh Linh cũng không thực sự tức giận, ầm ĩ như vậy, không khí hòa hợp không ít, ba tỷ muội liền ở một chỗ hàn huyên tán gẫu chuyện học đường.

Bên này Lục Thanh Dung có chút sợ hãi tiến lên trước chào hỏi một tiếng “Lục muội muội”, Lục Thanh Lam lại chỉ coi như không nghe thấy, cũng không để ý đến nàng.

Người của Tam phòng có thể có thiện cảm gì chứ? Huống chi Lục Thanh Dung tuy giả vờ thành bộ dáng một đóa tiểu bạch hoa vô hại, nhưng rốt cuộc tâm tính gì, người khác không rõ ràng, nàng trọng sinh một kiếp còn có thể không biết sao?

Lục Thanh Dung cũng muốn trò chuyện cùng các nàng, dung nhập vào trong vòng này, nhưng ba cô nương cười cười nói nói, cũng không quan tâm nàng, nàng tự cảm thấy dường như bị ủy khuất thật lớn, trong mắt không khỏi nổi lên nước mắt.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe thấy một thanh âm bén nhọn vang lên: “Ngũ muội muội thể này là thể nào, là ai khi dễ người?” Chỉ thấy tứ cô nương Lục Thanh Nhân mặc bối tử màu hồng cánh sen, mang theo hai tiểu nha hoàn lững lững đi tới.

Mặc dù Triệu thị bị đưa đi từ đường, nhưng còn có Lão phu nhân thương yêu vị cháu gái ruột thịt này, cho nên Lục Thanh Nhân ở trong phủ ngang ngược can rờ cũng không vì vậy mà giảm bớt. Lục Thanh Dung là thứ nữ, Lục Thanh Nhân từ ban đầu đã không thích nàng, chẳng qua hai người bọn hắn dù sao cũng là một phụ thân sinh ra, Lục Thanh Nhân cũng không chấp nhận được người khác khi nhục nàng.

Nàng liền tiến lên lôi kéo cánh tay của Lục Thanh Dung: “Là ai khi dễ người, người nói cho ta biết, tỷ tỷ thay người làm chủ.” Đôi mắt kia một mực chăm chú vào trên người Lục Thanh Lam.

Triệu thị bị đưa đi từ đường chịu khổ, khoản sổ sách này Lục Thanh Nhân vẫn một mực tính trên đầu Nhị phòng. Nàng chẳng lẽ không căm hận Nhị phòng thấu xương hay sao? Huống chi còn có cừu hận lần đó bị Cừu hoàng tử đánh bàn tay, nàng là gặp Lục Thanh Lam liền hận không thể đánh nàng. Thì ra nàng và Lục Thanh Nhân cùng nhau đi học, Lục Thanh Nhân là đại gia khuê tú, nàng muốn tìm sơ hở, cũng chỉ như con chuột kéo con rùa —— không chỗ ra tay, hôm nay thấy Lục Thanh Lam cũng tới đi học, nhất thời giống như gà cắt tiết.

“Ta tưởng là ai, nguyên lai là Lục muội muội à?” Nàng không phải người hành xử khôn ngoan, nói giận liền giận, dùng sức vỗ bàn nói: “Nhị phòng các người ức hiếp người quá đáng, dồn nương ta đến từ đường không nói, còn dám tới khi dễ tỷ muội chúng ta, xem ta hôm nay không giáo huấn người một trận không được.” Nói xong nhào tới đánh Lục Thanh Lam.

Kiếp trước Lục Thanh Lam đầu cùng nàng ta mười năm, tính tình nàng ta là cái gì, nàng rõ ràng nhất, chẳng qua, nói trắng ra là chính là bốn chữ “Hữu dũng vô mưu”. Tánh khí Nàng táo bạo, chịu không nổi người khác khích bác xúi giục, về sau gây ra không ít chuyện, làm cho Tam phu nhân nát tâm.

Thạch Lự và Bồ Đào sợ nàng làm bị thương tiểu thư nhà mình, vội vàng ngăn cản ở phía trước, Lục Thanh Lam cũng mỉm cười một cái: “Các người đừng can, Từ tỷ tỷ vốn là ngựa lồng bàn tay, muốn bị đánh cho bớt ngựa, cứ việc đi lên đánh ta xong”

Người này thật đúng là lãnh sẻo quên đau, đã quên lúc trước Tiêu Thiệu Giác cảnh cáo nàng thể nào.

Lục Thanh Nhân nghe xong lời này quả nhiên dừng chân, trong suy nghĩ của nàng Tiêu Thiệu Giác giống như ác ma. Lần trước tay của nàng bị đánh thiếu chút nữa nát bét, chữa ước chừng hai tháng mới khỏi. Chỗ dựa lớn nhất của nàng ở Hầu phủ chính là Lão phu nhân, thế nhưng ở trước mặt Tiêu Thiệu

Giác, Lão phu nhân cũng phải đứng sang một bên, vì vậy được muối muối này nhắc nhở một cái, lập tức liền kinh sợ.

Nàng ngoài mặt trong yếu nói: “Đừng tưởng rằng có Cửu hoàng tử giúp ngươi là có thể muốn làm gì thì làm, bất luận chuyện gì cũng chẳng qua nổi một chữ lý!”

Lục Thanh Lam nở nụ cười “ha ha”, chế giễu nói: “Tứ tỷ tỷ cũng biết nên giảng đạo lý à? Vậy ngươi nói cho ta biết, con mắt ngươi là nhìn thấy ta khi dễ Ngũ tỷ tỷ sao? Huống chi Ngũ tỷ tỷ còn lớn hơn ta đây này, nàng là tỷ tỷ, ta là muội muội, ta khi dễ nàng, ta có thể khi dễ được không?”

Lục Thanh Lam nói liên tiếp, về tài ăn nói Lục Thanh Nhân làm sao có thể so với nàng, giận đến nổi con tam bành nói: “Ngươi còn giáo biện, nếu không phải là ngươi, làm sao nàng lại khóc?”

“Con mắt mọc trên người của nàng, nàng khóc hay không khóc, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Lục Thanh Lam một bước cũng không nhường.

Lục Thanh Linh cũng ở một bên khuyên bảo: “Tứ muội muội, xin ngươi bớt giận, chuyện này hôm nay đúng là không liên quan Lục muội muội.”

Lục Thanh Linh đối với thứ nữ Lục Thanh Dung cũng không có hảo cảm gì, cảm thấy nàng còn tuổi nhỏ tâm cơ đã rất sâu, đương nhiên là phải giúp tỷ muội Nhị phòng quan hệ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chuyện Tốt Thành Đồi (4)

“Hừ, ta còn không biết Đại phòng, Nhị phòng các ngươi cùng một giuộc sao, chỉ biết chèn ép Tam phòng chúng ta!” Lục Thanh Nhân làm sao chịu phục, lập tức đem lời trong lòng nói ra.

Đây chính là phạm vào đại kỵ, trong đại gia tộc, đâu đâu cũng có tranh quyền đoạt lợi, thế nhưng ở trước mặt người ngoài cũng nên ra vẻ hình tượng hoà nhã thân thiện, tình cảm thân thiết. Dưới mặt bàn làm gì cũng được, nói gì cũng không có người quan tâm. Nhưng là có vài lời nói đặt lên trên mặt bàn sẽ không hợp thích.

Lục Thanh Nhân đã xụ mặt xuống, nàng vốn không muốn chấp nhặt với Lục Thanh Nhân, thế nhưng miệng Lục Thanh Nhân không biết che đậy như vậy, nàng không thể không ra mặt rồi. “Tứ muội muội, ngươi nói cho rõ ràng, cái gì gọi là Nhị phòng và Đại phòng chúng ta cùng một giuộc, lại hại Tam phòng các ngươi là như thế nào? Hôm nay chuyện này nếu không nói cho rõ ràng, chúng ta phải đi tìm Lão phu nhân phân xử.” Sắc mặt nàng nghiêm trọng, rất có uy nghi.

Lục Thanh Nhân không sợ Lục Thanh Lam, nhưng có hơi sợ vị Tam tỷ tỷ này, trong lúc nhất thời có chút á khẩu không trả lời*.

(*) 哑口无言 – Á khẩu không trả lời: không thể nói như một kẻ ngốc. Mô tả những người từ ngữ nghèo nàn và không có gì để nói.

Thật ra Lục Thanh Nhân cũng chưa ngu về đến như vậy, lời vừa nói ra khỏi miệng, cũng cảm thấy không ổn, nhưng nàng là người tính tình không chịu thua, làm sao chịu đem lời của mình nuốt trở về, cứng đầu cứng cổ nói: “Ta nói sai sao? Nếu không phải do các ngươi, mẫu thân của ta sao lại lại lưu lạc đến chỗ từ đường bản khố, đến nay còn chưa thể trở về?”

Lục Thanh Lam liên tục cười lạnh: “Thật là ngu ngốc. Ngươi trở về hỏi thăm xem, mẫu thân ngươi rốt cuộc là vì sao mà bị Lão thái gia phạt đến điên trang, nếu không phải nàng xếp đặt thiết kế hãm hại phụ thân ta, thiếu chút nữa chết mẫu thân ta, Lão thái gia sao lại nổi trận lôi đình, mới xử trí như thế. Mẫu thân ngươi phạm phải lỗi sai lớn như thế, Lão thái gia không đuổi nàng ra khỏi nhà, là đã xem như khoan dung rồi, ngươi lại còn ở đây không biết xấu hổ kêu oan cho nàng?”

Lục Thanh Nhân cũng là tự rước lấy nhục, Lục Thanh Lam được cơ hội làm sao có thể bỏ qua.

“Ngươi ngươi ngươi...” Lục Thanh Nhân nhất thời không nói được gì, giận đến miệng mở lớn thờ phỉ phò.

Đúng lúc này, có tiểu nha hoàn vội vã chạy đến nhà thủy tạ nói: “Các vị cô nương đừng cãi nhau nữa, Trần tiên sinh đến rồi.”

Mọi người nghe xong đều vội vàng tự trở lại chỗ ngồi của mình. Duy chỉ có Lục Thanh Nhân còn tức giận đứng ở đó không chịu ngồi. Đợi nữ tiên sinh Trần Tử Châu đi tới, đã nhìn thấy nàng một mình lẻ loi bơ vơ đứng ở nơi đó.

Trần Tử Châu chừng ba mươi tuổi, mày dài nhập tóc mai, bộ dạng có hơi xinh đẹp. Nàng vốn là hậu nhân của danh môn trong kinh, rất có tài hoa. Về sau phụ thân phạm vào án tử, nàng lần nữa hôn sự, gia cảnh cũng xuống dốc không phanh theo, từ đó liền đến các nhà quyền quý thế gia vọng tộc dạy nữ học sinh, nhờ vậy sống qua ngày.

Bên trong các gia tộc tranh giành đấu đá nhau, nàng thấy cũng nhiều, thấy nhưng không thể trách. Bởi vậy giọng nói hòa hoãn nói với Lục Thanh Nhân: “Tứ tiểu thư tại sao không ngồi?”

Lục Thanh Nhân cả giận nói: “Các nàng từng người, tất cả đều nhằm vào ta! Tiên sinh, người nhất định phải thay ta chủ trì công đạo!” Nói xong liền tức giận bất bình nói đến chuyện vừa rồi.

Trần Tú Châu mặc dù là tiên sinh do Lão phu nhân mời về, nhưng nàng cũng có quan niệm đúng sai của mình, sống ở trong phủ đã lâu, đối với tranh chấp của Nhị phòng Tam phòng, nàng tuy không tiện nói thêm gì, nhưng trong lòng vẫn có một cán cân. Vốn không muốn quan tâm những chuyện này, để tự rước lấy phiền toái, thế nhưng Lục Thanh nhân tìm đến trên đầu của nàng, nàng lại không thể không quan tâm.

Nàng liền nhìn Lục Thanh Lam một chút, đầu tiên là gật đầu cười: “Người chính là Lục cô nương Thanh Lam phải không?”

Lục Thanh Lam đứng dậy thi lễ với Trần Tú Châu: “Bảo Nhi ra mắt tiên sinh, tiên sinh đại an an.” Trần Tú Châu thấy đôi mắt nàng đen nhánh, lấp lánh hữu thần, đầu tiên đã ưa thích ba phần. Lại thấy nàng hành lễ chân thành, tư thái uyển nhược nước chảy mây trôi, hết sức đẹp mắt, trong mắt càng có ý tán thưởng.

Trước đây Kỳ thị đã từng đặc biệt đến tìm nàng, nói với nàng Lục Thanh Lam ngang bướng, xin nàng hao tâm tổn trí nhiều hơn. Nàng còn tưởng rằng Lục Thanh Lam chính là một con khi tinh tình ngang ngược đầy chữ, hiện giờ thấy, đứa nhỏ này tuổi tuy nhỏ, nhưng dung mạo khí độ trong đám tỷ muội cũng là siêu quần bạt tụy* nổi bật, sợ là Nhị phu nhân phóng đại rồi.

(*) 出类拔萃 [chūlèi-bácuì] xuất loại bạt tụy: Ý chỉ nổi bật, vượt trội, ưu việt, xuất sắc. Miêu tả những người có tài năng phẩm chất cao hơn những người bình thường, xuất sắc siêu việt. Mang hàm nghĩa tốt.

Liền xoay người nói: “Tứ cô nương, kính xin người trở lại chỗ ngồi đi, có chuyện gì đợi chúng ta xong tiết học rồi hãy nói sau cũng không muộn.” Con đường nàng đi tại phủ công hầu đều có một nguyên tắc, không có gì hơn ba chữ “Hòa hi nê”* mà thôi. Vốn định tạm đánh lừa chuyện này trước.

(*) 和稀泥 Hòa hi nê: Trộn nước vào đất để làm cho nó mỏng. Mang ý ẩn dụ: không có nguyên tắc, không phân biệt đúng sai.

Nào biết đừng phải một kẻ đầu óc cứng như gỗ như Lục Thanh Nhân vậy, “Nếu Tiên sinh không chịu chủ trì công đạo, vậy ta đành phải đi mời Lão phu nhân tới.”

Trần Tú Châu không khỏi nhíu mày, trong lời nói Lục Thanh Nhân cũng mang theo chút uy hiếp.

Lục Thanh Lam đột nhiên nói: “Tứ tỷ tỷ tức giận lớn như vậy, đơn giản là cảm thấy ta khi dễ Ngũ tỷ tỷ, không bằng mời tiên sinh hỏi Ngũ tỷ tỷ một chút, để cho nàng ngay mặt nói rõ ràng, rốt cuộc sự thật là như thế nào?”

Nàng dám nói như vậy, tất nhiên là nắm chắc, nàng hiểu tính tình của Lục Thanh Dung, là một kẻ biết xem xét thời thế. Lục Thanh Nhân không khi dễ nàng ta là cũng đã không tệ rồi, căn bản là sẽ không bảo vệ nàng, nàng không đáng để nàng đắc tội tỷ muội Đại phòng và Nhị phòng một cái lần. Huống chi chuyện này hôm nay, Lục Thanh Nhân có quá nhiều nhược điểm rơi vào tay người khác, cho dù Lão phu nhân đến đây, cũng không giúp được nàng.

Trần Tú Châu liền hỏi: “Vậy xin mời Ngũ cô nương chính miệng nói một câu đi.”

Lục Thanh Dung từ chỗ ngồi đứng lên, nàng là vừa hâm mộ Lục Thanh Lam lại vừa đổ kỵ, cũng hi vọng Lục Thanh Lam xui xẻo, thế nhưng nàng thấy nhiều ánh mắt của mọi người tất cả đều nhất thời tập trung ở trên người của nàng như vậy, nhất là ánh mắt cực kỳ sắc bén của Lục Thanh Lam, giống như đâm thẳng vào đáy lòng của nàng. Nàng cũng không biết tại sao, cô muội muội này rõ ràng còn nhỏ hơn nàng, nàng lại thấy hơi sợ nàng, không dám đắc tội nàng.

Cân nhắc một lát, kết luận của nàng dĩ nhiên là thà rằng đắc tội Lục Thanh Nhân cũng không nên đắc tội Lục Thanh Lam. Cho nên trong lòng nàng mặc dù không tình nguyện, do dự một chút vẫn giảm thấp thanh âm nói: “Tứ tỷ tỷ, là người hiểu lầm thôi, vừa rồi có hạt cát rơi vào mắt ta, không có ai khi dễ ta cả. Người không nên tức giận với các vị tỷ muội.”

“Người người người...” Lục Thanh Nhân không nghĩ tới ngay cả nàng ta cũng bỏ đá xuống giếng với mình, giận đến mức đôi môi run run.

Trần Tú Châu thở phào nhẹ nhõm, cũng hơi hài lòng với kết quả này. “Nếu là hiểu lầm, như vậy xin mời Tứ cô nương trở lại chỗ ngồi, chúng ta bắt đầu lên lớp.”

Lục Thanh Nhân mặc dù tức giận đi nữa, cũng không có người đứng ở phe nàng, nàng cũng đành phải trở lại chỗ ngồi một cách tức giận. Trần Tú Châu liền bắt đầu giảng bài cho các vị cô nương. Hiện tại nàng giảng đến chương một học lễ của «Nữ Luận Ngũ» nội dung cực kỳ dễ hiểu. Kiếp trước Lục Thanh Lam cũng theo đại nho* đương thời, giống như nam tử học qua «Luận Ngũ» chân chính, bởi vậy mặc dù thanh âm Trần Tú Châu cực kỳ dễ nghe, nàng nghe lại thấy tê nhột vô vị.

(*) 大儒 [dàrú] đại nho; nhà thông thái (về Nho giáo)

Đúng lúc ánh nắng buổi sáng từ phía đông nhà thủy tạ chiếu vào, vừa vắn chiếu vào trên người của Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam vốn nghe như đi vào cõi thiên ngoại thần tiên rồi, lúc này toàn thân ảm ảm áp áp, buồn ngủ lại càng áp tới, không nhận được phải dựa vào chỗ ngồi ngủ gà gật.

Chỗ nhà thủy tạ khá lớn, các cô nương ngồi phân tán xung quanh, Lục Thanh Lam hiển nhiên là phải ngồi kề bên Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân ngồi ở trước mặt của nàng, chột quay đầu lại, nhìn thấy Lục Thanh Lam phía sau đã ngủ rồi, hưng phấn lên.

Đứng dậy nói với Trần Tú Châu: “Tiên sinh, Lục muội muội căn bản là không nghe giảng, nàng đang ngủ.”

Kỳ thật Trần Tú Châu đã nhìn thấy từ sớm, vốn không muốn quan tâm nhiều, thế nhưng Lục Thanh Nhân chỉ ra, nàng cũng không tiện mặc kệ, liền ho khan một tiếng.

Lục Thanh Lam cũng không ngủ sâu, thời điểm Lục Thanh Nhân cáo trạng, nàng liền tỉnh. Nghe thấy Trần Tú Châu ho khan, ánh mắt nàng mở ra, ngồi thẳng thân mình. Nếu đổi lại người khác, đã sớm xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt rồi, nhưng nàng trải qua hai đời, da mặt đã sớm có kinh nghiệm rồi, cũng không phải là dày bình thường, không thay đổi chút nào.

Lục Thanh Nhân không bỏ qua nói: “Tiên sinh, người không thể bỏ qua cho nàng dễ dàng.”

Trần Tú Châu hiện tại thật là có chút phiền chán Tứ cô nương sinh sự khắp nơi này rồi. Chỉ đành phải nói với Lục Thanh Lam: “Lục cô nương, mời người giải thích mấy câu nói này có ý nghĩa là gì. [Phàm là nữ tử, biết lễ độ. Phàm vi nữ tử, đương tri lễ số. Nữ khách tương quá, an bài tọa cụ. Chính đồn y thường, khinh hành hoàn bộ. Liếm thủ đề thanh, thỉnh quá đình hộ].” Mấy câu trong «Nữ Luận Ngữ», thật ra rất phổ thông dễ hiểu, nhưng đối với hài tử tuổi gần bảy tuổi như Lục Thanh Lam mà nói, vẫn còn có chút khó khăn, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là nàng cũng không nghe giảng.

Trong lòng Lục Thanh Nhân quả thực sáng khoái vô cùng, thầm nghĩ rốt cuộc cũng có thể làm cho tiểu tiện nhân này bị bêu xấu một lần, coi như là xả nổi căng gien.

Lục Thanh Lam cười thầm trong bụng, cái này há có thể làm khó nàng, liền háng giọng nói: “Hồi bẩm tiên sinh, ý của mấy câu nói đó là: Phàm là nữ tử...” Giải thích mấy câu nói đó một lần không sai một chữ.

Trần Tú Châu liên tục gật đầu, nghĩ thầm đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ vậy mà thông tuệ như vậy. Nàng vốn muốn mượn chuyện này cảnh tỉnh nàng ấy, nhưng lúc này lòng không khỏi sinh vài phần yêu tài, lời nói thán thía: “Lục cô nương trời sinh tuệ căn, sinh ra đã biết, nhưng càng là như thế, càng phải tự kiểm chế giữ gìn, tu thân dưỡng tính, tăng rộng kiến thức, không nên cô phụ ân đức của trời cao.”

Lục Thanh Lam thấy nàng nói tha thiết, không khỏi có chút xấu hổ. Cúi đầu thụ giáo nói: “Tiên sinh nói rất đúng, học sinh không dám càn quấy ham chơi nữa.”

Trần Tú Châu thấy nàng chịu nhận sai, trong lòng vui mừng. Nhẹ gật đầu bảo nàng ngồi xuống, lại gọi Lục Thanh Nhân nói: “Tứ cô nương, mời người giải thích ý nghĩa mấy câu nói phía dưới. [Văn hậu thông thì, tòng đầu xưng tự. Đáp vấn ân cần, khinh ngôn tế ngữ. Bị bạn trà thang, ngênh lai đệ khứ. Mạc học tha nhân, sĩ thân bất cố].”

Trần Tú Châu nhớ tới Lão phu nhân liên tục nhờ cậy nàng, bảo nàng chiếu cố thân tôn nữ này nhiều hơn, chỉ cảm thấy tư chất nàng bình thường không có triển vọng, không khỏi thầm tự lắc đầu. Mà Lục Thanh Lam hơi im lặng, Lục Thanh Nhân óc heo này, uống công kiếp trước mình xem nàng như địch nhân, đầu cùng nàng suốt mười năm.

Trần Tú Châu bắt đầu đi, để cho Lục Thanh Nhân ngồi xuống, tự giải thích mấy câu đó một lần nữa. Cuối cùng nói: “Tứ cô nương là tỷ tỷ, càng phải làm gương cho hai vị muội muội.”

Lục Thanh Nhân đỏ bừng cả khuôn mặt, lại hận chết Lục Thanh Lam.

Trần Tú Châu nhìn đồng hồ, gần một canh giờ rồi, liền kết thúc bài giảng «Nữ Luận Ngữ».

Bài vở của các cô nương thật ra cũng hơi nhẹ nhàng, một canh giờ một tiết, buổi sáng buổi chiều tất cả bố trí hai tiết.

Ngoại trừ mời Trần Tú Châu dạy bọn họ văn học, còn chia ra bố trí mấy môn nữ công, cầm, kỳ, thư, họa, trong đó chương trình văn học và nữ công là nhất định phải học, còn lại bốn môn cầm kỳ thư họa, có thể tùy ý lựa chọn hai môn. Lão Hầu gia an bài như thế vẫn là có chút đạo lý, cái gọi là tham thì thâm, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, vậy phải là tài nữ phi thường, cho nên có thể lựa chọn một trong số đó, hơi có chút thành tựu cũng là không tệ rồi.

Ngoại trừ văn học và nữ công, Lục Thanh Lam chọn một môn nhẹ nhàng nhất là vẽ tranh.

Từ thư xong là nữ công bắt buộc, mọi người nghỉ ngơi một lát, được tiểu nha hoàn dẫn đường, mọi người đi Danh Nhã hiền học nữ công.

Tiên sinh dạy nữ công là tú nương Lão phu nhân tốn rất nhiều tiền mời tới, họ Mạnh. Am hiểu nhất là thêu hai mặt, một thân nghề nghiệp tự nhiên là xuất sắc. Nàng thấy hôm nay nhiều hơn một người học sinh, đầu tiên cũng là khách khí bắt chuyện cùng nàng, tiếp theo giảng giải chăm pháp, liền đã bảo mọi người thực chiến diễn tập.

Kiếp trước Lục Thanh Lam cũng rất có thành tựu ở phương diện nữ công, lại nói tiếp, sở dĩ nàng có thể làm được mọi thứ tinh thông, còn là nhờ Tam phòng liên tục áp bức, khơi dậy lòng háo thắng của nàng, mọi việc đều không cam tâm rơi lại phía sau người khác.

Lục Thanh Nhân không biết dùng đầu óc, nhưng về nữ công ngược lại còn có mấy phần thiên phú, bởi vậy nghe giảng hết sức chăm chú. Tiên sinh gọi bọn nàng tự mình thêu chút gì đó, nàng lại dồn hết sức lực phải đứng trên đầu Lục Thanh Lam, bởi vậy thêu hết sức chăm chú.

Tâm tư của nàng bày ở trên mặt, Lục Thanh Lam như thế nào không nhìn thấy. Nàng chính là loại người người kính ta một thước ta kính người một trượng, người khiến ta không thoải mái nhất thời ta khiến người không thoải mái cả đời.

Lục Thanh Nhân muốn ở phương diện này đè ép nàng, đừng hòng. Bởi vậy cũng lấy ra năm phần trình độ của kiếp trước, thêu lên khăn một khóm hoa

mẫu đơn tựa như nở lại tựa như chưa nở.

Mạnh tú nương đầu tiên là nhìn tác phẩm của Lục Thanh Nhân một chút, nàng thêu một con con gà con vàng nhạt, mặc dù trình độ điều luyện còn thiếu sót, nhưng cũng đã thêu như hình như dạng rồi.

Mạnh tú nương khen ngợi nàng một phen, Lục Thanh Linh và Lục Thanh Nhân tuổi cũng lớn hơn, trình độ nữ công dĩ nhiên không tầm thường, không phải là đám hài tử nhỏ như Lục Thanh Lam có thể so sánh.

Đội thấy bộ mẫu đơn đồ kia của Lục Thanh Lam, Mạnh tú nương cầm khăn của Lục Thanh Lam nhìn một hồi lâu, thế nhưng nhất thời nói không ra lời, thì ra là mây đóa hoa mẫu đơn nàng thêu chẳng những giống như in, mầu chốt là kết cấu hết sức sinh động, thoát nhìn dường như tùy thời đều có thể “bồng” một tiếng mà nở rộ.

Cảm giác linh động kết hợp tình đập vào mặt, làm Mạnh tú nương vô án tán dương. Nếu nói Lục Thanh Nhân chỉ là một bản bắt chước chết, thì Lục Thanh Lam chính là thêu hoa sống dậy, hết sức linh động. Giữa hai người không cần nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái, liền phân định cao thấp rồi.

Mạnh tú nương bị tác phẩm của Lục Thanh Lam làm kinh diễm nửa ngày cũng không nói đến lời. Thật lâu mới lên tiếng: “Lục cô nương thiên tư thông minh, thật là xưa nay hiếm thấy, chỉ là không biết hình dáng hoa này là từ đâu có được?”

Lục Thanh Lam nói: “Hồi bẩm tiên sinh, hình dáng hoa này là ta tự mình vẽ.” Nói xong từ trên bàn lấy ra một tờ giấy tuyên thành, phía trên quả nhiên là một khóm mẫu đơn nở mà như chưa nở do nàng tự mình vẽ.

Mạnh tú nương tán thưởng không dứt, không dám xem thường Lục Thanh Lam nữa.

Lục Thanh Nhân không phục, đi ra phía trước nhìn mẫu đơn Lục Thanh Lam vẽ, nàng mặc dù tuổi còn nhỏ không hiểu thưởng thức, nhưng cũng nhìn ra được, con gà con kia của nàng và mẫu đơn của Lục Thanh Lam căn bản là hai cấp bậc, không có cách gì so sánh.

Lục Thanh Nhân chỉ cảm thấy trong lòng ghen một luồng lửa giận cực lớn, phát cũng không phát ra được, trở lại chỗ ngồi của mình lại đi nhìn “tác phẩm” của mình, nhất thời tức giận, cắn hận quẳng chiếc khăn thêu con gà con trên mặt đất.

Mạnh tú nương lấp bắp kinh hãi, nàng tuy là tiên sinh, thế nhưng so với Trần Tú Châu còn kém một cấp bậc, không dám nói thêm gì, lại đem tác phẩm của Lục Thanh Linh, Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Dung bình luận một phen, thấy đã trưa, liền để cho các vị tiểu thư trở về ăn cơm.

Hai tỷ muội Lục Thanh Nhân và Lục Thanh Lam cùng nhau mang theo mấy nha hoàn đi ở phía trước, Lục Thanh Nhân đi theo sau, nàng thấy Lục Thanh Lam con mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, “Lục Thanh Lam, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt.”

Lục Thanh Nhân càng tức giận, Lục Thanh Lam lại càng không tức giận chút nào. Chỉ cười mỉm nói: “Tỷ tỷ làm ta bị hù dọa nha, có thù đoạn gì cứ việc lấy ra sử dụng, đừng có lại giống như hôm nay hại người không được ngược lại tự mình mất mặt là được!”

Lục Thanh Nhân dậm chân, quay đầu đi.

Lục Thanh Nhân nhú mày, dạy dỗ muội muội: “Một kẻ đánh đá, không biết nặng nhẹ như nàng ta, ngươi cần gì phải chấp nhặt với nàng? Làm giảm tu dưỡng và thân phận của mình.”

Lục Thanh Lam nói: “Chỉ dựa vào tính tình của Lục Thanh Nhân, cho dù ta không chấp nhặt với nàng, nàng có thể bỏ qua cho ta hay sao? Một khi đã như vậy, sao ta lại không khoan nhượng, mình cũng thoải mái hơn một chút.”

“Đây đều là người ngụy biện!” Biết rõ là ngụy biện, nhưng hết lần này tới lần khác nàng đều không tìm được lý do để phản bác. Cuối cùng đành phải nói: “Nói tóm lại ngươi cần thận một chút cho ta.”

Lục Thanh Lam đưa tay khoác cánh tay của tỷ tỷ: “Ta biết tỷ tỷ hiểu rõ ta nhất, ngươi yên tâm đi, chỉ dựa vào chút mưu kế này của nàng, muốn hại ta, đội kiếp sau đi.”

Lục Thanh Nhân đưa tay điểm vào trán của nàng, đúng là không có cách gì với cô muội muội này.

Lục Thanh Lam vất vương trong học đường mấy ngày này, phát hiện cũng không có nhàm chán giống như trong tưởng tượng. Không có chuyện gì còn có thể dựa vào ưu thế thông minh nghiền áp Lục Thanh Nhân, nhìn Lục Thanh Nhân kinh ngạc, nàng cảm thấy cuộc sống trôi qua tương đối thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lớn Lên

Bốn năm sau, Gia Hòa năm thứ hai mươi, mùa hạ.

Trưởng Hưng Hầu phủ, ở bên trong nhà giữa của Thúy Phong uyển của Nhị phòng, một người mỹ phụ đoan trang xinh đẹp mặc bối tử màu đỏ thêu mẫu đơn, đang cùng một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi mặc áo nhỏ màu đỏ quả hạnh, váy gấm màu thiên thanh kiểm tra sổ sách.

Phụ nhân kia chính là Kỷ thị, mấy năm nay đường làm quan của trưởng phu thuận lợi, các con trai con gái hoạt bát khỏe mạnh, mọi chuyện của nàng đều vừa ý, cả người giống như ngâm trong bình mật, bởi vậy mặc dù đã qua bốn năm, trên mặt lại không thay đổi nhiều, chỉ là khí chất thành thực hơn, càng thêm kiều diễm mê người.

Mà thiếu nữ cùng Kỷ thị đối chiếu sổ sách kia là trưởng nữ Lục Thanh Nhân. Lục Thanh Nhân năm nay mười lăm, dựa theo tập tục của Đại Tề, nữ từ mười lăm mười sáu tuổi nên thành thân rồi, cho nên Kỷ thị liền đem Lục Thanh Nhân theo bên người học chút bản lãnh quản gia.

Nữ lớn mười tám thay đổi, Lục Thanh Nhân vốn là mỹ nhân, mấy năm nay dần dần nảy nở, thừa kế làn da trắng của Kỷ thị và đôi mắt to của Lục Thần, mi mục như vẽ, thanh lệ động lòng người, giáo dục tốt làm trên người nàng có một loại đoan trang thận trọng đặc biệt của đại gia khuê tú, Kỷ thị thỉnh thoảng lại nhìn nữ nhi một cái, thật sự là càng xem càng thoả mãn.

Hai người đang nói chuyện, chỉ nghe thấy một cái thanh âm giòn giã ngoài cửa: “Lục tỷ tỷ!”

Người nói chuyện chính là Vinh ca nhi, hần năm nay đã năm tuổi, hoạt bát hiếu động, thích nói yêu cười, làm người khác hết sức yêu mến. Hần là tâm can bảo bối của cả nhà, ai cũng đều sủng ái hần, Lục Thanh Lam lại là người thích ăn uống, thường xuyên qua lại, không quản được cái miệng nhỏ của hần, tiểu tử kia mập tựa như quả cầu thổi hơi, tròn xoe rất giống một quả bóng nhỏ.

Chỉ nghe thấy một thanh âm êm tai uyển nhược giống như hoàng anh xuất cốc nói: “Vinh ca nhi thật ngoan, đến đây, để cho tỷ tỷ ôm ôm”

Một trận thanh âm bộp bộp truyền tới, ngay sau đó bên ngoài truyền đến một tiếng “bịch”, hiển nhiên là Vinh ca nhi lao vào trong ngực của tỷ tỷ, tiếp theo một tiếng “ôi!!!” hết sức khoa trương, “Tiểu heo mập ngoan, tại sao lại nặng hơn rồi, tỷ tỷ ôm không nổi!”

Vinh ca nhi bị ghét bỏ cũng không tức giận một chút nào, ngược lại cười một trận khanh khách.

Kỷ thị và Lục Thanh Nhân liếc nhau một cái, cùng nở nụ cười.

Cái nhà này có Lục Thanh Lam, vĩnh viễn sẽ không thiếu tiếng cười.

Chỉ thấy rèm vén lên, Lục Thanh Lam có hết sức ôm một tiểu bàn tử* đi đến. Nàng mặc một bộ bối tử màu hồng cánh sen hơi cũ, cùng váy cùng màu, trên đầu sơ một búi tóc nhỏ đơn giản, giữa tóc mai chỉ chon mảy đoá trăm hoa thạch anh tô điểm, trang phục có thể nói là hết sức mộc mạc.

(*) 小胖子 [xiǎo pàng·zi] Tiểu bàn tử: người béo gọi là 胖子, Vinh ca nhi còn nhỏ nên gọi là tiểu bàn tử

Nhưng cho dù là như thế, ánh mắt của mọi người trong nháy mắt vẫn đổ dồn trên người của nàng.

Lục Thanh Lam mười một tuổi đã bắt đầu nảy nở vóc dáng cao hơn, không còn là bộ dáng hài tử nữa. Nhớ năm đó gia thế của Lục gia như vậy, tâm tính đế vương của Tiểu Thiếu Huyền như vậy, vẫn không nhận được sủng ái Lục Thanh Lam, một nguyên nhân rất trọng yếu chính là nàng có một gương mặt khuyh quốc khuyh thành.

Nàng có một gương mặt trái xoan cực kỳ thanh tú, ngũ quan thì không cần phải nói hết sức tinh xảo hoàn mỹ, nhất là đôi mắt linh động giống như bầu trời đêm đầy sao, càng có tác dụng vẽ rồng điểm mắt*, làm cho cả người nàng thoát nhìn hào hứng phấn chấn. Làn da của Lục Thần và Kỷ thị đều trắng, nàng kế thừa ưu điểm của cha mẹ, làn da càng trắng hơn bọn họ, “Da như mỡ đặc” cái từ này dùng ở trên người của nàng thích hợp hơn hết. Da thịt trắng như tuyết càng làm nổi bật dung mạo như trăng sáng của nàng.

(*) 画龙点睛 [huà lóng diǎn jīng] vẽ rồng điểm mắt: Làm nổi bật nét chính

Thành ngữ “Vẽ rồng điểm mắt” bắt nguồn từ cuốn “Lịch đại danh hoạ ký” (Ghi chép về những danh hoạ nổi tiếng trong các triều đại) do Trương Ngạn Viên thời Đường soạn, trong đó viết: “Vũ đế coi trọng việc sửa sang chùa chiền, thường lệnh cho Tăng Dao vẽ trang trí. Trương Tăng Dao vẽ bốn con rồng trên bức tường của Kim Lăng An Lạc Tự, ông không vẽ mắt. Ông thường nói: “Vẽ mắt rồng sẽ bay mất.” Mọi người cho rằng lời nói của ông là hoang đường vô căn cứ, nên kiên quyết thỉnh mời ông vẽ thêm mắt. Một lúc sau khi vẽ xong, sét đánh đổ tường, hai con rồng [được vẽ thêm mắt] cười nhảy bay lên trời. Chỉ còn lại hai con rồng không vẽ mắt vẫn ở trên tường.

Bộ dạng rất xinh đẹp cũng là một loại gánh nặng, có đôi khi Lục Thần và Kỷ thị nói đến nữ nhi này, đều có chút rầu rĩ. Phải tìm cho nàng vị hôn phu hình thức như thế nào mới có thể xứng đôi với nàng chứ? Chỉ một Lục Thanh Nhân hai người đã nát tâm, huống chi là tiểu nữ nhi dung mạo như thế này còn tài hoa xuất chúng?

Nhìn thấy Lục Thanh Lam đi vào, Lục Thanh Nhân liền thả sổ sách trong tay ra đứng lên, chủ động tiến lên ôm Vinh ca nhi.

Lục Thanh Lam phản nản nói: “Mẫu thân, ta nói bao nhiêu lần rồi, nên để cho Vinh ca nhi giảm béo thôi, sao người còn cho hần ăn nhiều như vậy, người xem hần béo thành cái dạng gì rồi? Ta ôm cũng ôm không nổi.”

Kỷ thị quét mắt liếc Lục Thanh Lam một cái: “Ngươi còn nói sao, nếu không phải ngươi mỗi ngày đều nạy ra mấy ý tưởng, sai Nhiễm Ninh làm nhiều điểm tâm bánh ngọt như vậy, đứa nhỏ này có thể mập thành như vậy không?”

Nhiệm Ninh là sư phó tiểu trừ phòng, am hiểu món ăn Hoài Dương, là đầu bếp Lục Thanh Lam tốn số tiền lớn mới được ở ngoài về.

Lục Thanh Lam ghen hờn, nàng trọng sinh một đời, không muốn ủy khuất bản thân, tự nhiên là làm sao thoải mái liền làm, kiếp trước nàng chính là cật hóa, đời này dĩ nhiên giữ thói quen tốt này lại, chẳng qua là... Đệ đệ đáng thương.

Nàng quay đầu lại nhìn Vinh ca nhi mập giống như quả cầu. Vinh ca nhi đã bịch bịch chạy tới, đầu chui vào trong ngực của Kỷ thị: “Nương, ta không mập!”

Lục Thanh Nhân phốc một tiếng bật cười, an ủi: “Bảo Nhi ngươi cũng đừng nôn nóng, Vinh ca nhi còn nhỏ thôi, lớn hơn dĩ nhiên là gầy. Ngươi có nhớ hay không ngươi khi còn bé, cũng rất bự bậm, ngươi nhìn ngươi hiện tại xem, càng thon thả càng xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam đặt mông ngồi ở bên cạnh tỷ tỷ, vươn ngón tay ngọc như măng mùa xuân chỉ đầu của Vinh ca nhi nói: “Ta và hấn có thể giống nhau sao? Khi đó ta ăn bao nhiêu, tỷ tỷ xem hấn một ngày ăn bao nhiêu? Dù sao bất kể như thế nào nương cũng phải hạn chế lượng ăn của hấn.”

Vinh ca nhi ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt to ướt sũng nhìn Lục Thanh Lam, sau đó lên án nói: “Lục tỷ tỷ không cho Vinh ca nhi ăn đồ, Lục tỷ tỷ xấu xa!”

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên, nói: “Tiểu bản tử nhà ngươi được lắm, ta là vì tốt cho ngươi, ngươi còn dám nói ta xấu xa, xem ta có kéo miệng của ngươi ra không!” Nói xong tư thế muốn đi kéo miệng của Vinh ca nhi, Vinh ca nhi cười khanh khách “cút” đi xa. Tỷ đệ hai người ngươi đuổi ta chạy, ở trong phòng nào loạn.

Kỷ thị cũng không ngăn cản, mỉm cười nhìn tiểu nhi tử, lại nhìn tiểu nữ nhi, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Qua một hồi, hai người chơi đùa mệt, Lục Thanh Lam mới ngồi trở lại trên giường, cầm lấy chén trà nhỏ trên bàn nhỏ bên cạnh, uống ừng ực ừng ực, Kỷ thị nhìn nàng uống gấp, kêu lên: “Chậm chậm thôi! Chậm chậm thôi! Không ai cướp của ngươi đâu.”

Lục Thanh Nhân lập tức cầm khăn lau mồ hôi cho Vinh ca nhi.

Kỷ thị nói với tiểu nữ nhi: “Thân thể ngươi đã tốt lên chưa, không phải bảo ngươi ở trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe ư, tại sao lại chạy đến đây?”

Lúc trước thời tiết thay đổi đột ngột, Lục Thanh Lam ăn mặc ít liền nhiễm phong hàn, Kỷ thị đau lòng nữ nhi cũng không để cho nàng phụng dưỡng, bảo nàng ở viện của mình nghỉ ngơi.

Lục Thanh Lam lôi kéo tay Kỷ thị nói: “Mẫu thân, là chuyện từ khi nào rồi, ta đã khỏe từ lâu rồi. Huống chi ta một mình ngồi ở trong phòng có gì thú vị chứ, còn không bằng đến chỗ người, ăn ngon uống ngon còn có thể trêu chọc Vinh ca nhi.”

Kỷ thị biết nàng thích náo nhiệt, liền nói: “Ngươi không thể cố chống đỡ, hễ có chút không thoải mái, đều phải nói cho chúng ta biết nghe chưa?”

Lục Thanh Lam dịu dàng nói: “Biết rồi mà.”

Kỷ thị thấy nàng lớn như vậy còn làm nũng với mình, trong lòng hết sức thoải mái. “Được rồi, tỷ tỷ và đệ đệ đều ở đây, cũng không biết xấu hổ.”

Vinh ca nhi ở trong ngực Lục Thanh Nhân nghe xong lời này vui vẻ trở lại, đưa tay đẩy mũi của mình nói: “Xấu hổ!”

Ngươi một nhà cười lên ha ha. Lục Thanh Lam đi ra phía trước đẩy mũi của hấn, “Tiểu tử nhà ngươi được lắm, mập như vậy còn dám nói tỷ tỷ.”

Vinh ca nhi cũng không sợ nàng, cũng thò tay ra đẩy cái mũi của Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam cũng không trốn, để cho hấn vuốt một cái, Vinh ca nhi cảm giác thú vị, vuốt một cái trên mũi Lục Thanh Nhân!

Sau đó khanh khách cười.

Lại chơi đùa một hồi, Vinh ca nhi mệt mỏi, bà vú đi lên ôm hấn đi xuống ngủ.

Lục Thanh Lam mới nói thêm: “Mẫu thân, Tam công chúa bảo ta ngày mai tiến cung đây.” Lục Thanh Lam và Tam công chúa thân thiết, mấy năm nay tiến cung cũng là chuyện như cơm bữa, cho nên Kỷ thị nghe nàng nói cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Nàng buông sổ sách sang bên cạnh nói: “Ngày mai ta đem ngươi đến Đông Hoa môn.”

Lục Thanh Lam ôm cánh tay của nàng nói: “Mẫu thân, ta không phải là tiểu hài tử nữa rồi, người hãy yên tâm. Ngày mai không cần làm phiên xe của người, để Khâu quân sự đưa ta đi là được.” Khâu quân sự là trưởng phu của Trương tâu tử, phụ thân của Mặc Cúc, Bồ Đào và Thạch Lựu hai năm trước đã ra ngoài lập gia đình, Lục Thanh Lam cất nhắc người lớn hơn nàng một tuổi Mặc Cúc và một nha đầu Mặc Lan làm nha hoàn thiếp thân của nàng.

Tiến cung nhiều lần như vậy, cho tới bây giờ cũng không xảy ra vấn đề gì, Kỷ thị cũng đồng ý. Lại dặn dò: “Đến trong cung nhớ nói năng cẩn thận, đi đứng thận trọng, không thể bướng bỉnh.”

Lục Thanh Lam nhu thuận gật gật đầu: “Ta biết rồi, nương!”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Thanh Lam dậy thật sớm, nàng ngồi ở trước gương trang điểm, tùy hai nha hoàn trang điểm giúp nàng.

Hai đại nha hoàn, Mặc Cúc và Mặc Lan, giống như xấp xỉ mười hai tuổi. Mặc Cúc không cần phải nói rồi, bốn năm trước đã theo nàng, Mặc Lan là con người hầu của Kỳ thị, cũng trung tâm với Lục Thanh Lam.

Mặc Cúc mặc bối tử màu xanh nhạt, Mặc Lan mặc bối tử màu trắng nhạt, hai tiểu nha hoàn đều thanh lệ động lòng người. Trong thời gian Mặc Cúc đi theo Lục Thanh Lam có cao hơn chút ít, tính tình chừng chặc hơn chút, Mặc Lan thì hoạt bát hơn.

Lục Thanh Lam nhìn xiêm y treo đầy tủ quần áo không biết nên mặc một món nào, Mặc Lan liền đề nghị: “Tiểu thư mặc món bối tử màu hồng đào đó đi, da người trắng, màu sắc đó sáng rõ hơn, mặc vào nhất định xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam nhìn một lát, chỉ vào một bối tử dài màu đà thêu cảnh mẫu đơn nói với hai nha hoàn: “Mặc món này đi.”

Mặc Lan có chút không cam lòng bĩu môi, nói lầu bầu: “Cô nương xinh đẹp như vậy, mỗi lần đều phải ăn mặc chừng chặc như vậy làm gì?”

Mặc Cúc thấp giọng nói: “Cô nương làm như vậy đều có đạo lý của nàng, chúng ta chỉ cần nghe lời của cô nương là đúng thôi.”

Lục Thanh Lam để cho ma ma chải đầu cho nàng sơ song thùy kế, bên trên tóc đen cắm một chi trâm cài đơn giản, lại trang trí mấy đoá trâm hoa cũng coi như là trang điểm xong.

Mang theo hai nha hoàn đi nhà chính chào hỏi Kỳ thị một tiếng, Lục Thanh Lam liền mang theo hai người ra cửa. Rất nhanh đã đến Đông Hoa môn, kiệu nhỏ Tam công chúa phải tới tới đón nàng đã đến, Lục Thanh Lam đang định lên kiệu, chợt nghe một trận tiếng vỗ ngựa truyền đến, một người cười trên một con ngựa cao lớn đỏ thẫm, mặc một thân kỵ trang màu tím, dáng người cao gầy, tay vịn eo ong, mặt mũi khôi ngô, đôi cặp mắt sáng lên lấp lánh.

Đội con ngựa đến trước mặt, phía sau hần lòi kéo dây cương, con ngựa kia đứng thẳng lên, hết sức nguy hiểm dừng trước mặt Lục Thanh Lam. Người cười ngựa tựa như không có chuyện gì lên cười lên, thấy Lục Thanh Lam thân nhiên như thường, bộ dạng không bị hù dọa chút nào, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng nói: “Lục cô nương, chúng ta lại gặp mặt.”

Đám cười ngựa trong cung như vậy, cũng chỉ có mấy vị hoàng tử thiên kiều chi tử kia thôi, còn là kiệt ngao bất tuân (*cương quyết bướng bỉnh) trong đám hoàng tử. Lục Thanh Lam nhìn kỹ, quả nhiên thật sự là vị Thập hoàng tử Tiêu Thiểu Vĩ, bộ dạng cực kỳ anh tuấn, trong cung nàng thường xuyên gặp phải, coi như là người quen. Tiêu Thiểu Vĩ năm nay mười bốn tuổi, chỉ nhỏ hơn so với Tiêu Thiểu Giác ba tháng, từ nhỏ nghịch ngợm nhất, tính tình mà ngay cả Gia Hòa đế cũng dám chống đối, lại cứ tin phục nhất là vị huynh trưởng Tiêu Thiểu Giác này. Hai người từ nhỏ có quan hệ cực kỳ tốt. Lục Thanh Lam liền chính đón trang phục thì lễ nói: “Thập Điện hạ!”

Tiêu Thiểu Vĩ ngồi ở trên ngựa bắt chuyện với nàng mấy câu: “Ngươi đây là lại muốn đi gặp Tam muội muội sao?”

Lục Thanh Lam gật đầu, “Đúng vậy, Thập Điện hạ đi đâu sao?”

“Ta mới từ đại doanh Tây Sơn trở về, đi Ngọc Minh cung tìm Cửu ca nói chút công sự.” Giống như nhớ tới cái gì nói: “Ta và Cửu ca hẹn mọi người đầu tháng tám đi Tần Sơn săn, ta đang muốn sai người truyền tin cho ca ca ngươi, vừa lúc gặp ngươi, ngươi trở về nói với ca ca ngươi một tiếng bảo hắn đến lúc đó nhất định phải đi.”

Lục Văn Đình đang tuổi phát triển, vòng tròn giao tế càng lúc càng rộng, cho dù trong mấy long tử phượng tôn này cũng có không ít bằng hữu, Thập hoàng tử cũng coi là một trong số đó. Hai người đều thích tập võ và đi săn, đương nhiên hợp ý cực kỳ.

Lục Thanh Lam nhu thuận đáp một tiếng, “Ta nhất định đem lời nói của điện hạ truyền tới hần, về phần hần có thời gian đi hay không, ta cũng không rõ.”

Thập hoàng tử cười ha ha: “Hần không dám đến sao!”

Nói xong chấp tay, giục ngựa đi.

Lục Thanh Lam mỉm cười, ngồi lên kiệu, Mặc Cúc và Mặc Lan đi bộ theo phía sau cổ kiệu.

Đại khái qua thời gian hai khắc, cổ kiệu dừng lại, Mặc Cúc tiến lên vén rèm, Lục Thanh Lam cũng biết là đã đến Trường Hi cung.

Hai chân Nàng vừa mới chạm đất, liền thấy một bóng người hùng hùng hổ hổ đã chạy tới, lôi kéo tay nàng oán giận nói: “Bảo Nhi ngươi đến rồi, gấp chết ta rồi.”

Lục Thanh Lam không khỏi mỉm cười, đã nhiều năm như vậy, câu lời đạo đầu này của Tam công chúa vẫn không thay đổi.

Tam công chúa năm nay mười ba, tiểu cô nương cũng đã trưởng thành, mặc bối tử màu đỏ tươi, bên dưới là váy cùng màu, một đôi mắt phượng xéo nhập tóc mai, hơi có mấy phần khí khái anh hùng, bộ dạng hết sức xinh đẹp, nhất là đôi mắt, lại càng sáng lên lấp lánh, có vẻ hữu thần cực kỳ.

Lục Thanh Lam lười biếng nói: “Gọi ta tới gặp ngươi gấp gấp như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì à?”

“Lúc này thật sự xảy ra chuyện rồi” Tam công chúa lôi kéo nàng vừa đi vào trong phòng, vừa nói, “Lần trước ngươi không phải là ở chỗ này của ta ngẫu hứng làm một bài thơ ư, vừa vắn hai ngày trước lên lợp tiền sinh bảo ta làm thơ, ngươi biết ta làm sao chịu khó làm mấy cái này, liền trực tiếp đem bài thơ

kia của người cầm đi góp cho đủ số, thế nhưng tiên sinh thấy thơ của người làm hay, liền đem bài thơ kia đưa cho phụ hoàng xem, phụ hoàng thích lắm, bảo ta làm tiếp một bài. Ta làm sao làm được nha, lúc này mới gấp rút kêu người tới hỗ trợ.”

“Cái gì?” Lục Thanh Lam nghĩ tới, lần trước ở trong hoa viên nhất thời hứng khởi, tùy tiện đọc một bài thơ xiêu vẹo, cũng chỉ là sáng tác chơi, không nghĩ đến bị Tam công chúa cầm đi góp cho đủ số, lại gặp phải chuyện như vậy.

Lục Thanh Lam không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận, Gia Hòa để đối với nữ nhi Tam công chúa này cũng coi như là hết sức yêu thương rồi, mời đại nho đương thời dạy nàng, không biết làm sao tiểu nha đầu này còn ghét học hơn cả nàng, trình độ của đại nho cao hơn nữa cũng dạy không nổi nàng, vậy cho nên dạy nhiều năm như vậy ngay cả thơ cũng làm không nổi. Muốn nói phải nói trình độ bài thơ kia của nàng xiêu vẹo vẹo cũng không trách mả, hoàng đế sở dĩ vui vẻ, đại khái vì nữ nhi mở mang đầu óc đi.

Lục Thanh Lam liền đứng vững, “Sau đó thì sao, người không phải là muốn bảo ta làm tiếp một bài thơ, người cầm lên cho đủ số chứ.”

Tam công chúa gật đầu: “Đúng vậy. Đúng vậy a.”

Mặt Lục Thanh Lam biểu cảm “tại sao người không đi chết đi”, “Công chúa tốt của ta, đây chính là tội khi quân!”

Tam công chúa ôm lấy cánh tay của Lục Thanh Lam, liếc mắt nói: “Bảo Nhi tốt, ta đây không phải là vì cùng đường bí lối sao! Một lần, chỉ một lần thôi!” Nàng yếu ớt chia một đầu ngón tay trắng như tuyết.

Tam công chúa cảm thấy kỳ lạ, Lục Thanh Lam rõ ràng nhỏ hơn nàng hai tuổi, tại sao ở cùng nàng ấy, nàng luôn không tự chủ cảm thấy, Bảo nhi mới là tỷ tỷ, mà mình là muội muội cần được trợ giúp bảo hộ.

“Cho dù Phụ hoàng phát hiện, ta cũng sẽ không khai người ra, người tin tưởng ta đi!” Tam công chúa thề son sắt, chỉ thiếu điều chỉ trời thề

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tửc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tình Ý Nảy Mầm

Ngược lại Lục Thanh Lam lại tin tưởng lời này. Huống hồ tính tình của Gia Hòa để... Theo tuổi càng lớn, tính tình ngược lại càng khoan dung, không nghĩ đến bởi vì một tí chuyện nhỏ thế này mà đắc tội một tiểu oa nhi như nàng, huống chi — nàng cũng là bị Tam công chúa ép không phải sao?

Lục Thanh Lam trước tiên là sắp xếp tâm lý một phen, sau đó mới nghiêm túc nói với Tam công chúa: “Thật sự là một lần cuối cùng nha!”

Kỳ thật Lục Thanh Lam cũng biết nói lời này chẳng khác nào chưa nói, Tam công chúa tìm nàng làm thương thủ* chính là “lịch sử xa xưa” rồi.

(*) 枪手 [qiāngshǒu] thương thủ: lính cầm giáo; lính cầm thương (thời xưa) người làm bài thi hộ; người thi hộ

Tam công chúa đương nhiên là đáp ứng lia lịa.

Hai tiểu cô nương vào tiểu thư phòng của Tam công chúa, Tam công chúa để cho cung nữ trà quả điểm tâm lên, nàng tự mình mài mực cho Lục Thanh Lam, đem nàng trở thành tổ tông mà cung phụng.

Ánh mắt Tam công chúa mong đợi nhìn nàng, Lục Thanh Lam giằng co ở trong tiểu thư phòng nửa canh giờ, cứ thế một chữ cũng không viết ra.

Tam công chúa có chút tròn tròn mắt, “Bảo Nhi thơ của người đâu rồi?”

Lục Thanh Lam giận đến ném bút lông: “Người cho rằng thơ là cái trắng à, nói có thì có.” Kỳ thật nàng cũng không am hiểu làm thơ được không!

Ngược lại Tam công chúa cũng không tức giận, nàng vừa nghĩ cũng đúng, thơ ca đều là có cảm xúc mới phát ra, không có hoàn cảnh rõ ràng đập vào mắt, không có tâm hồn nhiên giác ngộ, làm sao có thể làm ra thơ chứ? Tam công chúa nghĩ như vậy liền nhảy dựng lên, lôi kéo Lục Thanh Lam đi ra ngoài.

“Người kéo ta đi đâu?” Tam công chúa hùng hùng hổ hổ, từ trước đến giờ nghĩ vừa ra là làm ngay.

Tam công chúa nói: “Lần trước người làm bài thơ kia không phải ở ngự hoa viên sao? Chúng ta lại đi ngự hoa viên, nói không chừng linh cảm của người đến có thể làm ra thơ rồi.”

Lục Thanh Lam ở lại trong thư phòng cũng đúng là cảm thấy hoảng hốt, cảm thấy đến ngự hoa viên giải sầu cũng không tệ, liền đi theo Tam công chúa.

Hai người đi tới thái dịch trì, thấy sóng xanh ngàn khoảnh (rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta), ruộng lá sen, cả vườn đều là hương sen thơm mát thấm vào lòng người, hai tiểu cô nương nhất thời đã quên chút chuyện không vui kia, lười riu cười nói.

Hai người đi dạo một lát, Tam công chúa bỗng nhiên nói: “Mau nhìn, đó là cái gì!”

Lục Thanh Lam theo hướng ngón tay của nàng, thấy trong bụi hoa một con bướm bướm lớn màu hồng, nhẹ nhàng nhảy múa, trông hết sức xinh đẹp. Tam công chúa là một người hoạt bát, trông thấy bướm bướm xinh đẹp như vậy lập tức xông tới, Lục Thanh Lam không khỏi mỉm cười, “Công chúa người chậm một chút!”

Tam công chúa chụp trái chụp phải, bướm bướm kia bay đến phía sau bức tường phủ đầy cây, phía sau tường hoa đúng lúc có một thiếu niên tuấn kiệt hào hoa phong nhã đi ra.

Động tác của Tam công chúa quá mạnh, lập tức lao vào trong ngực của người nam tử. Người nọ theo bản năng đưa tay đỡ nàng một phen, thanh âm ôn hòa nói: “Cô nương cần thận!”

Tam công chúa ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt đen tóa sáng lấp lánh, phảng phất như ánh sao lóe sáng trong đêm tối. Nhìn kỹ, nam tử kia mặc một thân nho sam màu xanh ngọc thêu hoa mai trắng, dáng người cao lớn, khí chất dịu dàng như ngọc, nhất định là một mỹ nam tử ngàn năm có một.

Tay của nam nhân vốn khoắc lên trên eo mềm mại của nàng, nàng có hơi buồn bực, nàng là người tính tình nóng nảy, nếu là thường ngày, đã sớm phát tác rồi, thế nhưng đối diện với đôi mắt này, không biết tại sao, con tức “xèo” một tiếng liền dập tắt, khuôn mặt trong khoảnh khắc hiện đầy rặng mây đỏ.

Người nọ giờ mới phát hiện là mình mạo phạm giai nhân, vội vàng buông tay, cáo lỗi: “Tại hạ cũng không phải là cố ý, mạo phạm cô nương, kính xin cô nương thứ tội.”

Tam công chúa vội nói: “Không sao!”

Lục Thanh Lam ở bên cạnh nhìn thấy, cảm thấy hôm nay thật làm người ta ngạc nhiên.

Tam công chúa lúc này mới phát hiện hai người nam tử khác, nhìn thấy Tiêu Thiểu Giác nàng lập tức liền trở nên cẩn trọng hơn. Ở trong hậu cung nàng không sợ trời không sợ đất, sợ nhất chính là vị Cữu ca này.

Lục Thanh Lam lúc này cũng tiến lên bái kiến, lần lượt chào hỏi. Ba người mặc một thân cẩm bào hoa phục theo thứ tự là Cữu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác, thế tử Nghiêm Trữ vương phủ Tiêu Thiểu Hủ, cùng với đại vương tử Yến quốc Tương Tín Hồng. Vừa rồi Tam công chúa đụng phải chính là Tương Tín Hồng.

Tiêu Thiểu Giác mặc một thân áo choàng màu vàng nghệ thêu hoa văn hình trúc, mới mười bốn tuổi, đã là một bậc thiên chi kiêu tử cao quý khoan thai, trầm tĩnh trang nghiêm. Bất luận là Nghiêm Trữ Vương thế tử Tiêu Thiểu Hủ hay là Tương Tín Hồng cũng đều là nhân trung long phượng, mỹ nam tử cái thế, thế nhưng so sánh với vị Cữu hoàng tử này, liền khó tránh khỏi có vẻ ảm đạm thất sắc.

Hắn sinh ra vô cùng tốt, dáng người cao lớn, ngũ quan tinh xảo như vẽ, so với nữ tử còn dễ nhìn hơn mấy phần, nhưng phối hợp với loại khí độ thanh phong lãng nguyệt (trong sạch rực rỡ), lại không còn chút khí âm nhu nào. Khó trách mấy năm gần đây đám nữ hài tử kinh sư đều gọi hắn là “Minh Châu của Hoàng thất”, “Mỹ nam tử đệ nhất Kinh sư”.

Lại nói tiếp, kiếp trước Lục Thanh Lam cũng chỉ nhìn qua mặt hắn, sống lại một hồi lần, thay đổi không ít, gặp tuyệt sắc như vậy, cũng khó tránh khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Vẫn là Tiêu Thiểu Hủ nở nụ cười trước, gọi một tiếng: “Tam muội muội, Bảo Nhi.” Tam công chúa không cần phải nói, Lục Thanh Lam và muội muội của hắn Tiêu Kỳ chính là bạn khuê mật, hai nhà lại thường xuyên qua lại, hắn và Lục Thanh Lam coi như là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vẫn luôn xem Lục Thanh Lam như muội muội mà đối đãi, đương nhiên là rất quen thuộc rồi.

Tam công chúa mới phản ứng, lôi kéo Lục Thanh Lam qua bái kiến ba người.

Tiêu Thiểu Giác cũng đang đánh giá Lục Thanh Lam.

Thấy nàng chỉ mặc bối tử kiểu dài màu đà thêu cảnh mẫu đơn, tuy nhạt nhòa, không chút phấn son, nhưng khó che được mặt mày xinh đẹp, cho dù cả vườn hoa này nở bùng rực rỡ, dưới nhân gian lệ sắc, cũng có vẻ mờ đi mấy phần.

Mới nửa năm không thấy, tiểu nha đầu này lại xinh đẹp đến trình độ như vậy, nàng năm nay cũng mới mười một tuổi, tiếp qua vài năm, còn chịu nổi sao?

Lục Thanh Lam đi theo Tam công chúa hành lễ cho ba vị thiếu niên, ngoan ngoãn chào hỏi. Tiêu Thiểu Giác thấy động tác của nàng hành vân lưu thủy (lưu loát), quen thuộc thuần thục lễ nghi trong cung, còn hơn cả cái vị muội muội bướng bỉnh kia, đúng là không thể so sánh nổi. Lại thấy lễ nghi của nàng giống như có thước đo, cho dù lão ma ma hà khắc đi chăng nữa, cũng tìm không ra một lỗi sai.

Hiển nhiên là một vị đại gia khuê tú giáo dưỡng tuyệt giai.

Khóe miệng Tiêu Thiểu Giác nhẹ nhàng nâng lên. Ánh mắt của hắn trượt một vòng trên người tiểu nha đầu, lại thu trở về.

Tiêu Thiểu Giác luôn luôn tích chữ như vàng. Tiêu Thiểu Hủ lại bắt chuyện cùng Lục Thanh Lam vài câu: “Hai ngày trước nghe muội muội nói người cảm nhiễm phong hàn, đã tốt rồi sao?”

Lục Thanh Lam nói: “Đa tạ thể tử ca ca quan tâm, ta đã khỏi rồi.”

Tiếng thể tử ca ca này làm Tiêu Thiệu Giác nghe được có mùi vị không nên lời. Tuổi tiểu nha đầu càng lớn lại càng xa lánh hẳn, mấy năm nay, cứ mở miệng là một tiếng “Cửu điện hạ”, nhớ tới khi còn bé nàng ngoan ngoãn kêu mình “Cửu ca ca”, hẳn lại sinh ra vài phần ngán ngợ.

Tiêu Thiệu Giác ho khan một tiếng, cắt đứt Tiêu Thiệu Hủ, lạnh băng nói: “Đường huynh, chúng ta nên đi thôi.”

Tiêu Thiệu Giác từ trước đến giờ chính như vậy, Tiêu Thiệu Hủ sớm đã thành thói quen, cũng không cho là ngang ngược, cười với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói cáo biệt, sau đó cùng Tiêu Thiệu Giác cùng đi Ngọc Minh cung.

Tam công chúa lại bắt đầu gấp gáp, vừa rồi trong thời gian ngắn ngủn kia, không ai giới thiệu nàng với Tể tướng Tín Hồng. Thật ra mấy năm trước nàng từng gặp qua Tể tướng Tín Hồng tại Nghiêm Trữ Vương Phủ, nàng còn mở miệng một tiếng Tể tướng ca ca tìm hắn đòi hạnh nhân tồ để ăn. Chẳng qua là nhiều năm như vậy, Tể tướng Tín Hồng đã sớm không còn ngây ngô như ngày đó nữa, đã trở thành một vị giai công tử, nàng đã nhận không ra rồi.

Nàng lo lắng gọi một tiếng: “Cửu ca ca...”

Tiêu Thiệu Giác mất diễm tai ngơ. Tam công chúa từ nhỏ sợ cái vị Cửu ca này, cũng không dám hỏi nhiều.

Cho đến khi bọn họ đi xa, mới lôi kéo cánh tay của Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi, người mau nói cho ta biết người vừa rồi mặc nho sam màu xanh ngọc là ai?”

Lục Thanh Lam thấy bộ dáng nàng gấp gáp vậy, không khỏi nở nụ cười: “Như thế nào, Công chúa điện hạ của chúng ta cũng bắt đầu ‘tư xuân’ rồi sao?”

Tam công chúa bị nàng chọc thủng tâm sự, sắc mặt không khỏi đỏ bừng.

Lục Thanh Lam vốn định chê cười, thấy bộ dáng này Tam công chúa, ngược lại ngại ngùng cả người. Tam công chúa mười ba tuổi, tuổi đã không nhỏ rồi, cũng gặp không ít thanh niên tài tuấn, công chúa của Gia Hòa để ít, mọi người biết nàng là minh châu trên tay hoàng đế, ngoài sáng trong tối nịnh bợ nàng không ít, nhưng nàng đối với người nào cũng đều là sắc mặt không chút thay đổi.

Hôm nay bộ dáng này, rõ ràng cho thấy đã để ý Tể tướng Tín Hồng rồi.

Tình cảm này tới cũng đột ngột. Chẳng qua tính tình của Tam công chúa, yêu ghét rõ ràng, cũng phù hợp với cá tính của nàng.

Lục Thanh Lam bắt lấy cánh tay của hảo hữu nói: “Người không phải là thật sự chứ? Nhưng hẳn là đại vương tử Yến quốc, tương lai phải về Yến quốc cướp lấy ngôi vương...”

Kiếp trước người Tể tướng Tín Hồng cưới quả thật là người Tề quốc, chẳng qua không phải là Tam công chúa, mà là một vị mật hữu khác của Lục Thanh Lam, Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ.

Sự kết hợp của hai người kia là một câu chuyện rất phức tạp. Nói tóm lại, chính là Gia Hòa để vì để khống chế Yến quốc, đem chất nữ gả cho đại vương tử của Yến quốc, sau đó phải bình nã đỡ hắn leo lên vương vị, dù sao cũng là để khống chế toàn cục.

Sau đó Tể tướng Tín Hồng giống như trước ở trong ván cờ này, đầu tiên là quan hệ thông gia cùng hoàng tộc Tề quốc sau đó mượn binh trở về tranh đoạt đại vị. Kết quả cuối cùng là, Tể tướng Tín Hồng bại bởi Tam vương tử Tể tướng Tín Du được Chu quốc ủng hộ trong cuộc chiến tranh giành trữ vị Yến quốc, binh bại bị giết, sau đó Tiêu Kỳ rơi vào cảnh ngộ bất hạnh.

Ở kiếp này Lục Thanh Lam muốn tác hợp ca ca Lục Văn Đình và Tiêu Kỳ, thì phải làm cho Tể tướng Tín Hồng cưới nữ hoàng thất khác, nhưng nàng cũng không muốn để cho Tam công chúa tuổi còn trẻ đã thủ tiết a.

Bên kia Tể tướng Tín Hồng đã hỏi Tiêu Thiệu Hủ: “Vừa rồi nữ oa mặc bối tử dài màu đà, là thiên kim nhà ai? Lễ nghi quy củ thật là cẩn thận tỉ mỉ.”

Tiêu Thiệu Hủ cười nói: “Người nói Bảo Nhi sao? Nàng là đích thứ nữ của Nhị phòng Trường Hưng hầu, Lục cô nương của Lục gia.”

Tể tướng Tín Hồng vỗ đầu một cái: “Ta nhớ ra rồi, mấy năm trước ta gặp qua nàng một lần ở Nghiêm Trữ vương phủ, không nghĩ tới vài năm không gặp, tiểu cô nương trở mà xinh đẹp như vậy. Trông như một vị đại gia khuê tú rồi.”

Đại gia khuê tú sao?

Tiêu Thiệu Giác không khỏi ngoéo khóe môi.

Người khác không biết, hẳn còn có thể không biết sao? Tiểu nha đầu này cũng chỉ là giả bộ tốt mà thôi, người trước nhìn hết sức ngoan ngoãn làm người ta ưa thích, phía sau cũng không phải là bướng bỉnh bình thường đâu. Hẳn sắp xếp lực lượng chủ chốt của Bí doanh ở Trường Hưng Hầu phủ, đối với mọi cử động của nàng hẳn rõ như lòng bàn tay.

Trên cái thế gian này sợ không ai hiểu rõ tiểu nha đầu này hơn hẳn đâu.

Hai người lại thảo luận Tiêu Thiểu Giác cũng hơi cau mày, trong lòng quả thực có hơi khó chịu. Tựa như đường huynh và hảo hữu đang gặp nhau ngoài đường.

Rõ ràng tiểu nha đầu là do mình che chở từ nhỏ lớn lên đến như vậy, người khác ai dám đuổi móng vuốt hướng về phía nàng, hẳn đều sẽ tuyệt đối không chút do dự chém xuống một đao.

Kỳ thật Trương Tín Hồng thật lòng không phải là đồ háo sắc gì, chẳng qua là mọi người đều có lòng thích cái đẹp, trông thấy tiểu cô nương xinh đẹp hỏi nhiều hai câu cũng coi như là bình thường.

Đúng lúc này đã đến Ngọc Minh cung, Tiêu Thiểu Hủ và Trương Tín Hồng cũng tự dừng lại đề tài này.

Trong ngự hoa viên, Tam công chúa muốn đi Ngọc cung một chuyến, Lục Thanh Lam khuyên can mãi cuối cùng mới khuyên ngăn được nàng.

Lúc trước hai tiểu cô nương sáu bảy tuổi, còn có thể cả ngày chạy đến chỗ Tiêu Thiểu Giác, hiện tại bọn họ đều lớn, nam nữ chi phòng bày ở chỗ đó, nếu lại đến Ngọc Minh cung, vậy liền sai quy củ rồi.

Có còn muốn thanh danh hay không, sau này còn muốn lập gia đình nữa hay không?

Nhưng tính tình Tam công chúa lại khiến Lục Thanh Lam đau đầu.

Nàng thuộc loại đã nhận định một chuyện, cho dù bị đâm cho đầu rơi máu chảy cũng sẽ không quay đầu lại.

Hai người trở lại Trường Hi cung, Tam công chúa rõ ràng có chút không yên lòng.

Lục Thanh Lam có chút tức giận nói: “Công chúa điện hạ của ta, người có biết Yến quốc là tình huống gì ư, mà đã nghĩ muốn gả cho người ta?”

Tam công chúa yếu ớt nói: “Ta nói muốn gả cho hắn lúc nào?”

Lục Thanh Lam quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Trên mặt người viết đây này —— ta muốn gả cho hắn!” Nàng điểm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tam công chúa, “Hắn là đại vương tử Yến quốc, tuy là con tin, nhưng tùy thời đều có thể trở về Yến quốc, nếu người thật sự theo hắn, sẽ phải rời khỏi Đại Tề, vĩnh viễn cũng không về được, người cần phải hiểu rõ.”

Tam công chúa nghe đến đó sắc mặt biến đổi, sờ lên mặt mình nói: “Được rồi Bảo Nhi, chúng ta không nói cái này nữa, người mau tranh thủ thời gian giúp ta làm thơ đi.”

Lục Thanh Lam biết nàng không hoàn toàn hết hy vọng, trong lòng không khỏi thở than. Kiếp trước nàng và Tam công chúa quen biết là sau khi gả cho Tiêu Thiểu Huyền, khi đó Trương Tín Hồng đã cưới Tiêu Kỳ, mang theo đại quân Tề quốc trở lại Yến quốc tranh đoạt vương vị, cho nên nàng cũng không biết kiếp trước Tam công chúa có phải là cũng nhìn trúng hắn như kiếp này hay không...

Xế chiều Lục Thanh Lam từ trong cung trở lại Hầu phủ, gặp Kỳ thị tiến một vị phụ nhân mặc bối tử màu xanh nhạt, tuổi chừng bốn mươi đi ra. Kỳ thị nhìn thấy nàng, nói: “Vị này là phụ nhân của Lễ bộ viên ngoại lang Dương đại nhân, mau tới bái kiến.”

Vị phụ nhân này họ Trần. Lục Thanh Lam nhu thuận hành lễ cho nàng, nói: “Dương phu nhân!”

Trần thị lôi kéo tay của Lục Thanh Lam, đôi mắt hơi có vẻ khôn khéo quét mắt nhìn nàng, thấy vậy toàn thân Lục Thanh Lam không thoải mái một trận. Lúc này mới ha ha cười nói: “Nhị phu nhân, đây là thứ nữ của người sao? Nhìn xem xinh đẹp thế này, Tam cô nương đã là trở thành cô nương đình đình kinh sư rồi, Lục cô nương bộ dáng này lại càng khắp kinh thành cũng tìm không ra người thứ hai. Ngài thật là có phúc khí!”

Lúc này cũng không cần Lục Thanh Lam phải nói gì, chỉ cúi đầu giả bộ thẹn thùng là được.

“Nào có được như ngài nói, hai nha đầu bướng bỉnh lắm, khiến cho ta bận tâm không ít!” Kỳ thị khiêm tốn hai câu, đưa Trần thị ra nhị môn.

Trở về thấy Lục Thanh Lam còn ở nguyên chỗ đợi nàng, không khỏi nở nụ cười.

Lục Thanh Lam tiến lên kéo cánh tay mẫu thân, vừa đỡ nàng trở về, vừa bĩu môi oán trách: “Trần thị này sao cứ ba ngày hai bận chạy đến trong phủ ta, nàng không biết phiền à?”

Kỳ thị trừng nàng một cái giận trách: “Sao lại nói như thế?”

Lục Thanh Lam chà mặt hỏi: “Mẫu thân, vị Dương phu nhân này, có phải là tới làm mai không? Nàng muốn tỷ tỷ gả cho tài tử nhà ai vậy?”

Tỷ tỷ Lục Thanh Nhân đã mười tám tuổi rồi, còn chưa đính hôn. Không phải là Kỳ thị không lo lắng hôn sự của nữ nhi, thật ra ngay từ ba bốn năm trước, Kỳ thị liền bắt đầu thu xếp chuyện này. Kinh thành này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, muốn cho Lục Thanh Nhân tìm một nhà môn đăng hộ đối gả đi, phải là gia tộc thế lực hùng hậu xứng đôi với thân phận đích nữ Hầu phủ của nàng, muốn trạng phu tuổi trẻ tài cao có chí tiến thủ, muốn mẹ chồng

rộng lượng nhân từ, tiểu cô tri thư đạt lý... từng cái từng cái, kinh sư này lại thật không có mấy người thỏa mãn tất cả điều kiện trên.

Mấy năm nay thật sự không ít người tới cửa thăm hỏi, nhưng Kỳ thị chọn tới chọn lui, lại một người cũng không hài lòng.

Kỳ thị duỗi ngón tay điểm cái trán của Lục Thanh Lam nói: “Chuyện này đều có ta và phụ thân ngươi làm chủ, tiểu cô nương, quan tâm làm cái gì!”

Lục Thanh Lam bĩu môi: “Cho dù mẫu thân không nói, ta cũng biết. Nhà mẹ đẻ của tẩu tử Trần thị là Vũ Tiến bá phủ, Trần thị nhất định là đề thân cho thế tử Vũ Tiến bá phủ Chu Hạo.”

Kỳ thị sớm biết không thể gạt được nàng, nữ nhi này thông minh, quả thực đã thành tính rồi.

Kỳ thị nhìn nàng một cái: “Biết thì biết, cũng không nên đi ra ngoài nói lung tung.”

Lục Thanh Lam vội vàng nói: “Nương, người có thể từ chối mối hôn sự này không.”

Kỳ thị thật Kỳ thị vẫn là tương đối hài lòng với Chu Hạo, nghe vậy không khỏi giật mình: “Tại sao vậy?”

Lục Thanh Lam ngạc nhiên, làm nũng nói: “Không phải là ta muốn tỷ tỷ lập gia đình sao? Ta muốn toàn gia chúng ta hòa hòa mỹ mỹ, vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Kỳ thị nghe xong lời này không khỏi cười lên ha ha: “Bảo Nhi ngươi nói toàn là mấy lời ngọt ngào, tỷ muội các ngươi đều lớn cả rồi, nương tuy rằng luyện tiết các ngươi, nhưng các ngươi dù sao vẫn phải gả người sinh con a!”

Lục Thanh Lam là thật sự không muốn tỷ tỷ gả cho ngụy quân tử Chu Hạo kia.

Kiếp trước sau khi Kỳ thị mất, Lục Thanh Nhân vì chiếu cố đệ đệ muội muội, vẫn ở nhà phí hoài đến năm mười tám tuổi, khi đó nữ tử phần lớn mười bốn mười lăm tuổi đã gả ra ngoài rồi, trong nhà quý giá chút cũng nhiều lắm là lưu đến mười sáu tuổi. Mười tám tuổi tuổi, làm người tới cầu hôn cũng có chút chùn bước.

Về sau vẫn là tổ phụ tự mình ra mặt, chu toàn nhiều mặt, mới quyết định tỷ tỷ vào Vũ Tiến bá phủ mặc dù tước vị thấp hơn một bậc so với Trường Hưng Hầu phủ, thế nhưng trải qua nhiều năm, trong tộc có chút hưng thịnh, Vũ Tiến bá lại có phần được Gia Hòa đề thưởng thức, ngoài ra trưởng tử Chu Hạo đã sớm được định làm thế tử, bộ dạng lại anh vũ phi phàm, ở cùng một chỗ với tỷ tỷ cũng là một đôi trai tài gái sắc.

Một mối hôn sự cái này thấy thế nào cũng đều rất không tệ.

Về sau tỷ tỷ qua cửa, bắt đầu cùng Chu Hạo vợ chồng ân ái hài hòa. Vũ Tiến bá phu nhân cũng là người hiền hòa, cô em chồng ở chung cũng không khó khăn. Nào biết qua một năm, liền gặp phải chuyện Hoàng trưởng tử rơi đài, bởi vì Lục Hân là cha vợ của Hoàng trưởng tử, bị giam vào chiếu ngục, trong cung truyền ra tin tức phải tước đi tước vị của Trường Hưng Hầu phủ, Trường Hưng Hầu phủ bấp bênh, người người hoang mang.

Lão Hầu gia kinh sợ, bệnh không dậy nổi, rồi đi. Cộng thêm lúc ấy Lục Thần cũng không thi đậu Tiến sĩ như kiếp này, càng là vì cái chết kỳ thị, sinh ra suy nghĩ lánh xa thế tục, đứng cả ngày thiếu đan luyện thủy ngân không hỏi thế sự, Hầu phủ lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Lúc ấy tỷ tỷ đã có mang ba tháng, nàng ra mặt xin Vũ Tiến bá Chu Vinh tìm cách đem Lục Hân từ trong chiếu ngục ra ngoài, không ngờ lại bị công công(cha chồng) nghiêm khắc cự tuyệt.

Chẳng những như thế, Vũ Tiến bá phu tính toán đại khái Trường Hưng Hầu phủ khó thoát kiếp nạn này, muốn vạch rõ giới hạn cùng Hầu phủ, vậy mà tìm một tội danh vô căn cứ, một tờ hưu thư hưu tỷ tỷ đang mang thai trở về nhà mẹ đẻ.

Tỷ tỷ cũng là người tính tình cương liệt, nàng không khóc không nháo, sau khi kiểm lại rõ ràng của hồi môn của mình mang trở lại Trường Hưng hầu phủ, sau đó nâng cao bụng lớn lo liệu gia vụ, chủ trì bên trong Hầu phủ, về sau Hầu phủ bình an vượt qua một kiếp, tỷ tỷ lại bởi vì vất vả quá độ mà sinh non.

Chẳng những bị thương thân thể, càng bị thương tâm. Từ đó tỷ tỷ tâm tro ý lạt vẫn ở trong gia miếu tu hành, không lập gia đình nữa.

Về sau Lục gia và Tứ hoàng tử Tiêu Thiếu Huyền nhắc lên quan hệ, gót chân đứng vững một lần nữa, đợt tiền nhiệm hộ bộ Thượng Thư rơi đài, Thị Lang Lục Hân được phủ chính, Lục Văn Đình lại nắm giữ thiết kỵ của Vân Châu. Thấy Lục gia ngày càng đi lên, thái độ của Vũ Tiến bá phủ lại thay đổi, mặt dày nhờ người đến hoà giải, định đem Lục Thanh Nhân đón về nhà, trở lại sống cùng Chu Hạo, đương nhiên bị Lục gia cự tuyệt.

Về sau Lục Thanh Lam vào cung làm Thục phi, nàng chính là người thù dai, dùng hết khả năng chèn ép Vũ Tiến bá phủ, nghĩ hết biện pháp giày vò làm Vũ Tiến bá phủ trở nên có thể nói là thâm hận.

Cho dù toàn bộ người của Vũ Tiến bá phủ chết sạch, cuộc đời của Lục Thanh Nhân cũng không cách nào quay lại được.

Không có ai hiểu rõ khổ tâm của tỷ tỷ hơn Lục Thanh Lam.

Cho nên ở kiếp này Lục Thanh Lam tuyệt đối không thể để cho tỷ tỷ lại gả vào hàng sói Vũ Tiến bá phủ kia nữa.

Lục Thanh Lam nhõng nhẽo một hồi, cuối cùng hỏi thăm được từ trong miệng Kỳ thị một ít tin tức, nói là việc hôn sự này còn chưa xem bát tự.

Lục Thanh Lam lúc này mới hơi yên tâm.

Bởi vì mình trọng sinh, ở kiếp này rất nhiều chuyện đều phát sinh biến hóa, ví dụ như Kỳ thị còn sống, ví dụ như nàng lại thêm một đệ đệ là Vinh ca nhi.

Kiếp trước thời điểm Lục Thanh Nhân nghị hôn năm mười tám tuổi, năm nay nàng mới mười lăm tuổi. Cho nên con đường lựa chọn của Lục Thanh Nhân càng lớn, nói không chừng không cần nàng động thủ phá hỏng, tỷ tỷ có thể gả cho người khác một cách tự nhiên, không cần lại gả vào Vũ Tiến bá phủ nguy quân tử kia.

Kể từ bốn năm trước có Vinh ca nhi, Lục Thanh Lam từ chính viện hoàn toàn chuyển ra ngoài. Kỳ thị an trí nàng đến một cái tiểu viện phía tây chính viện, thuận tiện cho nàng tùy thời có thể chăm sóc, Lục Thanh Lam lấy cho tiểu viện một cái tên, gọi là Y Lan tiểu trúc.

Trở lại Y Lan tiểu trúc, hai đại nha hoàn Mặc Cúc Mặc Lan giúp nàng cởi áo ra đổi thường phục, Lục Thanh Lam rửa mặt chải đầu đơn giản, phân phó Mặc Cúc: “Phái người trông chừng chính viện một chút, phạm nhà ai tới gặp phu nhân, đều phải báo ta trước tiên!”

Mặc Cúc mấy năm nay được nàng dạy, càng ngày càng lanh lợi, cũng không hỏi nguyên nhân, đáp ứng một tiếng đi xuống sắp xếp. Bốn năm nay ở trong phủ, bên cạnh nàng đã sớm tụ tập được một nhóm người có thể dùng, sẽ không giống như lúc vừa trọng sinh trở lại không có ai thể dùng như vậy.

Huống chi Kỳ thị đối với nàng lại không phòng bị, cho nên chuyện lớn chuyện nhỏ của chính viện vốn không có chuyện gì nàng không biết.

Sau một thời gian ngắn quan sát, thật sự có mấy vị phu nhân tới thăm.

Kiếp trước Lục Thanh Lam vào cung mười năm, bản thân lại rất có đầu óc chính trị, đối với tình thế trong kinh không nói là rõ như lòng bàn tay, cũng không kém nhiều, bởi vậy phải biết rằng chỉ bằng số nhân vật kia, Lục Thanh Lam cũng có thể đoán được đại khái, đây là cầu hôn cho tiểu tử nhà ai.

Kết quả làm Lục Thanh Lam nổi giận chính là, mấy người này đến cầu hôn tất cả đều kém hơn Chu Hạo rất nhiều. Nếu không phải kiếp trước nàng trải qua những chuyện kia, nàng cũng sẽ cảm thấy, Chu Hạo là một chọn lựa không tồi.

Lục Thanh Lam không khỏi ghê tởm giống như nuốt một con ruồi.

Một ngày kia, Lục Thanh Lam nghe nói Trần thị lại tới nữa. Không khỏi rất là nổi giận: “Trần thị này sao lại tới nữa, nàng có phiền hay không a?”

“Cô nương?” Mặc Lan đang mài mực cho Lục Thanh Lam, thấy Lục Thanh Lam tức giận đến quăng cả bút, bộ chữ vốn đã sắp viết xong bị đổ mực lem nhem. Nàng không biết cô nương bởi vì chuyện gì, bỗng nhiên tức giận như vậy.

Nàng đi theo Lục Thanh Lam hai năm rồi, biết rõ bản thân cô nương là một người có tính nguyên tắc rất mạnh, bình thường hết sức bao che khuyết điểm, nhưng là một khi xâm phạm giới hạn thấp nhất của nàng, nàng cũng tuyệt đối sẽ trở mặt vô tình. Chẳng qua bình thường nàng đối đãi với hạ nhân cũng có chút hiền hòa, ban thưởng cũng nhiều, cho nên mọi người đều nguyện ý đến Y Lan tiểu trúc hầu hạ. Cô nương bình thường thoát nhìn hoạt bát thân thiết, thể nhưng tính tình bùng nổ thực sự uy nghi không thể xâm phạm, khí thế kia quả thực có thể hù chết người.

Trần thị tháng này đã là lần thứ ba tới cửa rồi, mắt thấy ấn tượng của mẫu thân với Chu Hạo càng ngày càng tốt, Lục Thanh Lam có thể không tức giận sao?

Lục Thanh Lam cũng không có tâm tình viết chữ nữa, quăng bút trên bàn, nói với hai nha hoàn: “Đi, đi Nam Sơn cư.”

Nam Sơn cư chính là tiểu viện của Lục Thanh Nhân, cách nhà chính của Kỳ thị cũng không xa lắm, thuận tiện chiếu ứng. Tâm tư yêu thương nữ nhi của Kỳ thị đều giống nhau.

Lục Thanh Nhân rất thích hoa cúc, cho nên trồng đủ loại hoa cúc trong tiểu viện của mình, lấy hai chữ “Nam Sơn” trong câu thơ của Đào Uyên Minh làm tên.

Tiểu viện Nam Sơn cư không lớn, nhưng bố trí hết sức tao nhã, có thể thấy được Lục Thanh Nhân cũng là người tú ngoại tuệ trung*. Nàng nghe nói muội muội tới, tự tới cửa nghênh đón: “Hôm nay sao không đi trông Vinh ca nhi, còn có thời gian rảnh rồi đến chỗ ta đây?”

(*) 秀外慧中 /xiùwài-huizhōng/ tú ngoại tuệ trung: chỉ người vẻ ngoài duyên dáng, trí tuệ thông minh.

Kiếp trước Lục Thanh Lam không có con, cho nên đối với Vinh ca nhi mập mạp hoạt bát đáng yêu cũng săn sóc hơn mấy phần, Lục Thanh Nhân thường lấy lời này trêu ghẹo muội muội.

Lục Thanh Lam tính nghịch cười cười nói: “Tỷ tỷ đây là không hoan nghênh ta ư?”

Lục Thanh Nhân đuổi đầu ngón tay điểm đầu của nàng: “Bớt đùa giỡn với tỷ tỷ!” Vừa mang nàng vòng qua một đạo tường hoa, tiến vào tiểu viện của mình.

Phía bắc của tiểu viện có một giàn nho, hiện giờ tuy là mùa thu, nhưng dư nhiệt chưa tiêu tan, Lục Thanh Lam cũng không vào nhà, ngồi ở ghế đá dưới giàn nho. Nàng ở chỗ tỷ tỷ tự tại đã quen, Lục Thanh Nhân cũng không gò bó nàng.

Hai tỷ muội ngồi xuống, nha hoàn Đan Hương, Đan Khấu của Lục Thanh Nhân theo thứ tự bưng trà quả lên. Hai người này đều là nha đầu thiếp thân hầu hạ của Lục Thanh Nhân, đều được dạy khí độ ưu nhã, tự nhiên hào phóng, nữ nhi xuất thân nhà nghèo cũng không có nhiều người được như vậy.

Quả nhiên là chủ tử thế nào nô tài thế đó.

Lục Thanh Lam không khỏi thầm cảm khái, hiền lành như tỷ tỷ, ai cưới được nàng là phúc khí của người đó.

Nàng liền quay đầu nói với hai nha hoàn: “Các người bao giờ mới có thể học được một nửa khí độ của Đan Hương và Đan Khẩu tỷ tỷ, ta cũng hài lòng.”

Hai nha hoàn vội vàng khom người: “Nô tỷ ngày sau nhất định hướng hai vị tỷ tỷ thỉnh giáo học tập.”

Đan Hương và Đan Khẩu cũng cùng rất quen thuộc với Lục Thanh Lam, che miệng cười nói: “Lục cô nương hôm nay sao lại lấy bọn nô tỷ ra trêu ghẹo chứ?”

Lục Thanh Nhân cười dùng tăm bạc xiên một miếng dưa hấu đưa cho Lục Thanh Lam, nói: “Biết người thích ăn đồ nhiều nước, chẳng qua nữ tử chúng ta không nên ăn quá nhiều đồ tính chất lạnh, chỗ này của ta người liền lấy dùng chút đi.”

Lục Thanh Lam đương nhiên sẽ không ghét bỏ đồ của tỷ tỷ, tiện tay nhận lấy nói: “Ta cũng không phải là trêu ghẹo các người, ta đây nghĩ gì nói vậy, các người cũng biết ta cũng không tùy tiện khen người khác.”

Tất cả mọi người đều cười, Lục tiểu thư khéo nói có thể ngọt chết người, độc cũng có thể độc chết người, Tam Thiếu gia lớn hơn nàng nhiều như vậy, đâu võ mồm với nàng, cũng không chiếm được tiện nghi.

Lục Thanh Nhân cười theo một hồi nói: “Được rồi được rồi, trời nóng chạy đến tìm ta, là có chuyện gì sao?”

Dưới ánh mắt thân nhiên sáng ngời của tỷ tỷ, Lục Thanh Lam thật sự không có cách nào nói dối, liền trực tiếp nói: “Là có chuyện.”

Lục Thanh Nhân mỉm cười nhìn nàng, chờ nàng tự nói ra.

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, nói thẳng: “Mẫu thân đang đề thân cho tỷ tỷ, tỷ tỷ biết chuyện này sao?”

Sắc mặt đỏ lên, trách cứ: “Người hỏi ta biết hay không làm gì.”

Lục Thanh Nhân xấu hổ nói: “Hôn nhân đại sự chính là mệnh lệnh cha mẹ, chuyện này không nên nói, cho dù ta biết cũng chính là không biết.” Nàng nói lời này súc tích, lại hết sức rõ ràng, đó chính là chuyện Kỳ thị đề thân cho nàng, nàng biết đến.

Lục Thanh Lam gật đầu. Lục Thanh Nhân đã mười lăm tuổi, đã đến tuổi bàn chuyện cưới xin, cho dù nàng tin tưởng cha mẹ ruột, lòng kiêu ngạo của tiểu tỷ Hầu phủ không thể tự đi nghe ngóng, nhưng nàng gả cho người nào, liên quan đến lợi ích và tiền đồ của bản thân, nhóm nha hoàn bà tử sợ là càng quan tâm hơn cả nàng, cho nên hẳn có chút phong phanh, nhất định là phải báo với nàng.

Lục Thanh Lam cầm một miếng dưa hấu cắt thật mỏng cho vào miệng, “Ta có một vấn đề muốn hỏi tỷ tỷ, người muốn tìm tỷ phu như thế nào? Người là thích văn nhược một chút, hay là anh tuấn uy vũ một chút, người muốn gả vào nhà công khanh Hầu bá, hay là muốn gả vào thư hương môn đệ?”

Ý định ban đầu của nàng là muốn hỏi sở thích của tỷ tỷ một chút, nàng nghĩ ra rất nhiều lý do giải thích, ở ngoài nói là gia đình huân quý mực nát sa đọa không chịu nổi như thế nào, không bằng gả vào thư hương môn đệ, mặc dù phương diện tiền bạc không hào phóng bằng Hầu phủ bá phủ, nhưng là gia phong thanh chính, cuộc sống sau này trời qua thanh tịnh.

Lục Thần và Kỳ thị đều là người yêu thương con cái, cũng không phải là cha mẹ cậy mạnh lộng quyền, nếu Lục Thanh Nhân có thể biểu đạt ý tứ, Kỳ thị nhất định sẽ giúp nàng đạt được tâm nguyện, khi đó Chu Hạo đương nhiên cũng là không diễn được nữa rồi.

Nàng nghĩ rất tốt đẹp, không ngờ Lục Thanh Nhân căn bản là không theo kế sách của nàng.

Lục Thanh Nhân nghe xong lời nói này của nàng, thần sắc nghiêm túc. Thả quạt tròn trong tay ra nói: “Bảo Nhi, người năm nay mười một tuổi, cũng không còn nhỏ rồi. Có chút đạo lý người cũng nên hiểu được, hôn sự của chúng ta, không phải là việc chúng ta nên nhúng tay, cũng không phải là việc chúng ta nên quan tâm, cho dù nghe được một lời nửa câu cũng nên xoay người rồi đi mới phải. Công khai đàm luận hôn sự của mình như thế, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, trong viện này cũng không có người ngoài, không sao, nhưng nếu người bên ngoài biết được, nhất định nghị luận chúng ta không có phụ đức.”

Lục Thanh Nhân là đại gia khuê tú chân chính, từ nhỏ chịu sự dạy dỗ của nữ tử khuê các chính thống, lời nói này của nàng cũng không phải là làm bộ, mà là nói ra ý nghĩ chân thật, nói cũng cực kỳ tha thiết.

Lục Thanh Lam bị nàng làm không nói được lời nào. Nàng vội vàng giải thích: “Ta là người không biết nặng nhẹ sao, ta đây không phải là quan tâm người được chọn làm tỷ phu tương lai sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn nói cho mẫu thân người muốn gả cho hạng người gì sao?”

Lục Thanh Nhân chém đinh chặt sắt mà nói: “Không quan tâm! Dù sao ta tin tưởng phụ thân và mẫu thân sẽ không hại ta là được rồi. Chúng ta mới sống được bao nhiêu năm, ánh mắt nhìn người sao có thể big kịp cha mẹ?”

“Tỷ tỷ!” Lục Thanh Lam nóng nảy.

Lục Thanh Nhân lại đứng lên, “Nếu người lại nói mấy lời này với ta, ta liền báo cáo với mẫu thân bắt tất cả hạ nhân bên cạnh người lại trước tiên đem tra

khảo một phen, xem kẻ nào không có mắt, dám nói lung tung những lời này với người, dạy hư tiểu thư Hầu phủ. Bảo Nhi, ta lặp lại lần nữa, việc này không phải là việc chúng ta nên quan tâm.”

Lục Thanh Lam thấy nàng tức giận thật sự đành phải chịu thua: “Được được được, ta không nói! Ta không nói, người cũng không cần sửa trị người bên cạnh ta, bọn họ cũng không ai dám nói lung tung trước mặt ta.”

Lục Thanh Nhân bắt đầu cười cười: “Người nha, thật không biết người nghĩ cái gì!”

Lục Thanh Lam ỉu xiu trở lại tiểu viện của mình. Vốn muốn từ chỗ tỷ tỷ có đột phá, thế nhưng mà phản ứng của tỷ tỷ ra ngoài dự liệu của nàng, xem ra nàng quả thực không có khái niệm về người nàng sẽ gả cho, thêm chi nàng cực kỳ tín nhiệm Lục Thần và Kỳ thị, cho nên đây là ý định hoàn toàn tuân theo lệnh cha mẹ rồi.

Lục Thần và Kỳ thị cũng không có hóa nhân kim tình, đối với những gì kẻ cận kề kia che giấu. Bọn họ cũng chưa chắc có thể nhìn thấu.

Buổi tối Lục Thần từ nha môn Hàn Lâm viện trở về phủ, trước tiên đi thăm Vinh ca nhi mới đến phòng trong đổi một thân đạo bào màu xanh đi ra. Hắn thấy Kỳ thị mặc bối tử màu hồng đỏ điểm hoa, trên mặt mang nụ cười nhân nhật, liền nói: “A Hành có chuyện tốt gì sao?”

Chuyện tình Triệu Huệ Lan đã qua nhiều năm như vậy, hai người sớm đã hòa hảo như lúc ban đầu.

Kỳ thị nói: “Đúng là có chuyện tốt, muốn cùng người thương lượng.”

Lục Thần ngồi bên cạnh Kỳ thị, “Vi phu rửa tai lắng nghe.” Thấy trong phòng không ai, tay cũng có chút không thành thật để lên bụng của nàng.

Kỳ thị sáng giọng: “Đã là cha của bốn hài tử rồi, hiện giờ lại làm quan lão gia, còn lỗ mãng như vậy.”

Lục Thần đề sát vào bên tai của nàng, thổi khí vào bên trong: “Ta còn muốn người sinh cho ta đứa thứ năm đây, nam hài hay nữ hài ta đều thích!”

Kỳ thị có chút chịu không nổi khiêu khích như vậy, nói: “Ta nói người chính sự đây, là hôn sự của Nhân tỷ nhi.”

Lục Thần nghe nói là chuyện này, lúc này mới nghiêm túc. Vui vẻ nói: “Hôn sự của Nhân nhi có manh mối gì sao?” Lục Thanh Nhân đã mười tám rồi, nếu không quyết định sẽ phải chậm trễ. Thật ra ngay từ hai ba năm trước, vợ chồng hai người đã định thu xếp hôn sự cho Lục Thanh Nhân rồi, chẳng qua chọn tới chọn lui lại cảm thấy không có người nào có thể xứng đôi nữ nhi nhà mình.

Hiện giờ đường làm quan của Lục Thần thuận lợi, thân phận bên ngoài của Lục Thanh Nhân là đích nữ hầu môn, lại thêm thân phận nữ nhi của tiến sĩ, nước lên thì thuyền lên, phạm vi có thể chọn cũng càng lớn. Vợ chồng hai người thương lượng tốt lắm, năm nay nhất định phải định ra hôn sự của Lục Thanh Nhân, phải biết rằng lấy thân phận của Lục Thanh Nhân, của hồi môn bắt đầu chuẩn bị cũng không phải là chuyện một ngày hay hai ngày, thật sự là không chậm trễ nổi rồi.

Bởi vậy Lục Thần cũng có mấy phần vội vàng: “Nói nhanh lên!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gặp Mặt

Kỳ thị nói: “Chỗ ta hiện tại có ba người để chọn, một người là trưởng tử Chu Hạo nhà Vũ Tiến bá, một người là Trương Âu đích tôn của nhà Lễ bộ Thị Lang Trương đại nhân, một người là Lư Trường Thanh con trai thứ năm của Lư gia Giang Châu.”

Trong kinh thành tài tử không thiếu, chỉ riêng hoàng tử trưởng thành đến tuổi lập gia đình đã có đến mấy vị, các Vương Phủ, Phủ công chúa cũng không phải là không có người đến tuổi lập gia đình, chẳng qua vợ chồng hai người đã sớm thương lượng xong, tuyệt đối không đem nữ nhi gả cao, phải gả thì gả vào nhà môn đăng hộ đối. Những địa phương kia bề ngoài nhìn thì thấy vinh quang tráng lệ, thật sự gả vào, không biết phải nhịn nhum như thế nào, không chừng phải chịu bao nhiêu ủy khuất đâu, hai người đều là người thật tâm yêu thương con cái, cho nên hoàn toàn không muốn đi trào cành cao.

Mấy hộ nhân gia này Lục Thần đều có nghe nói đến. Hắn suy nghĩ một chút, nói với Kỳ thị: “Lại nói, cũng đều là nhà gia phong thanh chính. Danh tiếng Vũ Tiến bá phủ trong kinh thành rất tốt, Vũ Tiến bá lại trị gia rất nghiêm, trong nhà không có chuyện bát nháo giống như nhà Hậu bá khác, lúc trước cũng bởi vì cái này mà nhận được tán thưởng của Thánh thượng. Lễ bộ Thị Lang Trương đại nhân là bang nhân năm Gia Hòa thứ chín, ở trong quan trường từ trước đến nay được xưng thanh liêm, tiểu tôn tử nhà hắn, nhất định không tệ được. Về phần Lư gia Giang Châu, càng là đại thế gia có thể cùng Kỳ gia các người sánh vai, trăm năm thư hương, con em trong tộc người nào không phải là nhân vật tuấn tú?” Bộ dạng hết sức hài lòng đối với ánh mắt của Kỳ thị.

Kỳ thị liền hỏi hắn: “Người cảm thấy người nào thích hợp với Nhân Nhi hơn?”

Kỳ thật Lục Thần đã sớm có tính toán, hần sửa sang lại mạch suy nghĩ một chút nói: “Lư thị Giang Châu mặc dù tốt, nhưng mà Giang Châu cách kinh sư xa xôi ngàn dặm, nếu gả Nhân Nhi đi, ta sợ chịu không nổi.” Kỳ thị nhẹ gật đầu, nàng cũng không muốn nữ nhi lấy chồng xa.

“Vậy phủ Lễ bộ Thị Lang, mặc dù cũng là lựa chọn không tồi, nhưng ta nghe nói Trương gia lập nghiệp muộn, trong nhà không có sản nghiệp gì, ta là sợ tương lai Nhân Nhi gả đi chịu khổ.” Lễ bộ Thị Lang Trương Thành xuất thân nông gia, mặc dù làm quan hai mươi mấy năm, nhưng bởi vì không cướp đoạt tiền tài, hiện toàn gia mấy chục miệng ăn còn chen chúc trong tiểu trạch ở ngõ nhỏ Sư Từ.

Cũng không phải bọn họ chê người nghèo, Lục Thanh Nhân đương nhiên có thể mang theo của hồi môn hậu hĩnh đi qua, thế nhưng khó tránh khỏi sẽ không có thất đại cô, bát đại di, hay một vài thân thích nhà nghèo tới tông tiền, nghĩ tới đã khiến người ta đau đầu. Cho nên Lục Thần cũng không muốn để cho Lục Thanh Nhân đến Trương gia.

Kỳ thị nói: “Tính toán như vậy, cũng chỉ có trưởng tử Chu Hạo của Vũ Tiến bá thích hợp nhất rồi.” Kỳ thật nàng cũng càng hướng về Chu Hạo hơn. “Vậy thì xin phu quân sai người đi tìm hiểu nhân phẩm lai lịch của Chu Hạo này một chút, nhìn xem có phải là người đáng giá phó thác hay không.”

Lục Thần nói: “Chuyện này là đương nhiên, mặt khác ta cũng vậy nhờ người dò xét hư thực hai người kia.” Mặc dù là hai người bị loại, Lục Thần vẫn là dựa theo thái độ phụ trách với Lục Thanh Nhân, quyết định tìm hiểu thử xem.

Hiệu suất của Lục Thần cực cao, không đến mấy ngày liền đem sự tình nghe ngóng xong xuôi, trở lại phủ liên hưng phấn nói với Kỳ thị: “Ta nhờ Sài Đại Tiến giúp ta nghe ngóng, Chu Hạo kia đúng là một hài tử không tệ.” Sài Đại Tiến là một vị “kỳ nhân” của Lễ bộ, chức vị mặc dù không cao, nhưng giao thiệp rộng, tin tức linh thông, tự xưng là “Bách Sự Thông”, kinh sư không có bí mật nào hần không biết.

Mặc dù thời gian Lục Thần vào Lễ bộ không lâu, nhưng hần anh tuấn tiêu sái lại ra tay hào phóng, đối nhân xử thế hòa khí điệu thấp, lại thường xuyên mời cơm, rất mau liền có quan hệ tốt với đám đồng僚. Hần đem chuyện này nói cùng Sài Đại Tiến, Sài Đại Tiến vỗ ngực miệng đầy đáp ứng, rất nhanh liền hồi âm cho hần.

“Nói mau nói mau!” Kỳ thị nâng lỗ tai nghe.

Lục Thần uống một ngụm trà, nhuận cổ họng nói: “Theo lão Sài nói, Chu Hạo năm nay mười bảy tuổi, lớn hơn Nhân Nhi nhà chúng ta hai tuổi...”

Kỳ thị gật đầu, chệnh lếch hai tuổi, tuổi này vừa khéo!

“Hần là trưởng tử của Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá năm trước mới vừa xin phong hần làm thế tử. Lão Sài nói hần gặp qua tiểu tử này, bộ dạng dung mạo anh vũ bất phàm.” Tướng mạo mặc dù không phải là nhân tố quan trọng nhất, nhưng hai vợ chồng cũng không muốn tìm cho nữ nhi như hoa như ngọc một trạng phu dung mạo xấu, cho nên bộ dạng đẹp cũng rất trọng yếu. Cộng thêm hiện giờ lại là thế tử Vũ Tiến bá, tương lai Vũ Tiến bá nhất, hần liền kế thừa tước vị, tương lai tiền đồ cũng không kém.

Lục Thần tiếp tục nói: “Vũ Tiến bá trị gia nghiêm cẩn, với trưởng tử này cũng là quản giáo cực nghiêm, Chu Hạo này không nhiễm thói xấu nào của con em thế gia, thường ngày là theo chân Vũ Tiến bá tập võ, hần cũng là người có chí tiến thủ, võ nghệ rất là không tệ, nghe nói Vũ Tiến bá có ý để cho hần mùa thu năm nay tham gia cuộc thi võ cử.”

Núi vàng núi bạc, không bằng con cháu vươn lên. Chu Hạo có lòng cầu tiến, sẽ không sợ cuộc sống tương lai không tốt.

“Lão Sài còn nói, Chu Hạo này năm mười bốn tuổi, nương hần, cũng chính là phu nhân Vũ Tiến bá, cho hần một cái nha đầu thông phòng đáng đáp không tệ, hần cũng không si mê nha đầu này, có thể thấy được là một có tự chủ.” Đây cũng là lệ cũ của nhà công hầu rồi, Lục Thần và Kỳ thị không cảm thấy sao cả, cũng lắm thì tương lai thời điểm hai nhà ngồi xuống nói điều kiện, để cho Vũ Tiến bá phủ đem thông phòng này phát ra ngoài là được rồi.

Kỳ thị vui vẻ nói: “Nói đến nói đi, hài tử này đúng là mọi thứ đều tốt.”

Lục Thần gật đầu, Vũ Tiến bá cùng Trường Hưng Hầu phủ vốn cùng thuộc trong vòng huân quý, Lục Thần cũng tương đối quen thuộc với Vũ Tiến bá phủ, cho nên hần đúng là có chút tán thành cửa hôn sự này. Chẳng qua là hần cũng có bản khoản của mình: “Cũng không biết phu nhân Vũ Tiến bá xử sự có tốt không, Chu Hạo có tỷ tỷ muội muội hay không.”

Gả cho dạng trạng phu như thế rất quan trọng, có mẹ chồng như thế nào có đôi khi thậm chí còn quan trọng hơn cả trạng phu. Nếu là bá phu nhân là một vị chanh chua hà khắc, khắt khe, chèn ép tức phụ, cho dù Chu Hạo tốt gấp mười lần, Lục Thần cũng sẽ không đồng ý Lục Thanh Nhân gả đi chịu khổ.

Kỳ thị nói: “Cái này ta đã sớm nghe ngóng. Bá phu nhân cũng là người xuất thân nhà trí thức, phụ thân là cử nhân năm Gia Hòa thứ mười một, đối nhân xử thế khiêm hòa phúc hậu, Nhân Nhi gả qua tuyệt đối sẽ không chịu khổ. Phía dưới Chu Hạo có hai đệ đệ, đều là thứ xuất. Nhưng thật ra có một đích muội, đã hứa gả cho Án sát sứ Tây Sơn, qua không bao lâu sẽ phải lấy chồng xa rồi.”

Lục Thần cười nói: “Nếu như thế, ta cũng yên lòng rồi.” Hần xoa xoa bàn tay: “Vậy người và Vũ Tiến bá phủ trao đổi, gặp nhau xem?” Trăm nghe không bằng một thấy, trước khi quyết định dù sao vẫn nên gặp Chu Hạo mới được.

Kỳ thị cười nói: “Việc này để ta thu xếp.”

Kỳ thị bên này thông qua Trần thị truyền tin tức cho Vũ tiến bá phủ, ước hẹn mấy ngày sau gặp nhau ở Từ Ân Tự ngoại ô kinh thành. Cái này chứng tỏ hai nhà đều hài lòng với điều kiện của đối phương, muốn xem tướng mạo và khí độ của hai hài tử một chút. Nếu song phương hài lòng, cửa hôn sự này

coi như thành.

Kỷ thị phái người nói chuyện với Lục Thanh Nhân, nói ngày hôm sau muốn dẫn nàng đi Từ Ân Tự dâng hương. Lục Thanh Lam lúc ấy đang ở trong viện của tỷ tỷ, nghe xong liền hiểu được đây là muốn đi gặp mặt đây mà. Bởi vì Lục Thần và Kỷ thị thương lượng giấu mọi người, cho nên Lục Thanh Lam cũng không rõ đối tượng lần này có phải là Chu Hạo hay không.

Lúc này nàng liền đi Thúy Phong uyển, làm nũng muốn đi theo Kỷ thị dâng hương. Kỷ thị không chịu nổi nhõng nhẽo của nàng, miễn cưỡng đáp ứng.

Ngày hôm sau, Kỷ thị tự mình đi Nam Sơn cư, giúp Lục Thanh Nhân trang điểm một phen, đợi Kỷ thị mang theo trưởng nữ đi vào chính viện, Lục Thanh Lam thấy tỷ tỷ mặc bối tử màu đỏ thắm trang sức màu hồng đào, váy mã diện xanh nhạt vân lá, đầu vẫn cưỡi tiên vọng nguyệt kế phức tạp, tóc mây cấm một cây trăm ngũ phượng bằng vàng. Nữ hải nhi mười lăm tuổi, tựa như cây mộng nước, trang điểm như vậy, càng nổi bật lên khuôn mặt phấn má đào, quỳnh tư hoa mạo của nàng.

Lục Thanh Lam quả thực nhìn đến sững sờ, ngày thường tỷ tỷ đều mặc trang phục trắng trong thuần khiết, chưa từng mặc trang phục lộng lẫy như vậy, tự đáy lòng không khỏi thở dài nói: “Tỷ tỷ thật là xinh đẹp.”

Kỷ thị nhìn trưởng nữ, cũng là càng xem càng hài lòng.

Nhất thời mẹ con ba người lên xe ngựa, Lục Thần mặc dù cũng rất muốn đi gặp nữ tể (con rể), nhưng vì là hoạt động của các nữ nhân, hẳn không có tiện đi, liền bảo trưởng tử Lục Văn Đình hộ tống nữ quyền đi Từ Ân Tự.

Lục Văn Đình vẫn đi theo Lão Hầu gia tập võ, bởi vì tính tình hắn tùy tiện khinh suất, bị Lão Hầu gia câu thúc cực kỳ, hiếm khi có cơ hội đi ra ngoài, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Đoàn người sáng sớm xuất phát, rất nhanh đã đến Từ Ân Tự. Từ Ân Tự trước một ngày đã biết tin tức, phái một lão tăng nhân ra đón đám đông vào chùa. Từ Ân Tự là một trong thập đại chùa ở kinh sư, hương khói hưng thịnh, du khách lui tới như dật cửi, hai nữ nhi cũng là đại cô nương rồi, Kỷ thị để cho các nàng mang duy mạo*, che đi hoa dung ngọc mạo của các nàng.

Duy mạo

Mọi người Hầu phủ vừa tiến vào Đại Hùng bảo điện, bên ngoài Từ Ân Tự liền có một đoàn xe ngựa xa hoa chạy tới. Rèm xe vén lên, một vị nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào đi ra, phương trượng Từ Ân Tự Liễu Không đại sư tự mình ra đón, khom người hợp thành chữ thập nói: “Điện hạ tới rồi?”

Có thể làm cho phương trượng đại sư tự mình ra nghênh đón đương nhiên không phải là nhân vật bình thường, nếu Lục Thanh Lam ở đây, nhất định có thể nhận ra, người này đúng là Tử hoàng tử Tiêu Thiếu Huyền.

Mấy năm không gặp, Tiêu Thiếu Huyền cao lớn không ít. Trong đám huynh đệ, hắn là một trong những người có vóc dáng cao nhất, cộng thêm một khuôn mặt tuấn mỹ khiến vô số thiếu nữ lâm vào trầm mê, cùng khí độ ưu nhã giống như sách giáo khoa dưới sự nghiêm khắc dạy dỗ của hoàng tộc, vô cùng mỹ lệ.

Hắn cười tiến lên hàn huyên cùng Liễu Không đại sư, trông thấy xe ngựa buộc ở khách viện, tùy ý hỏi một câu: “Đại sư, quý tự có khách quý nào đến ư?”

Liễu Không nói: “Đúng vậy, Nhị phu nhân của Trường Hưng Hầu phủ mang theo thiếu gia và hai vị tiểu thư tới dâng hương.”

Tiêu Thiếu Huyền “a” một tiếng: “Thì ra là phu nhân của Lục truyền lư.” Liền không nói thêm gì nữa, đi theo Liễu Không đại sư đi thiện phòng chiêu đãi khách quý của Từ Ân Tự. Trong lòng lại không tự chủ nhớ lại tiểu cô nương tình quái nhưng lại trốn tránh hắn khắp nơi.

Lại nói, đám người Kỷ thị bái Bồ Tát xong, Kỷ thị lại cúng một khoản tiền dầu vùng cho Từ Ân Tự. Vị sư tiếp khách mừng rỡ miệng không khép lại được, lúc này mới dẫn đi thiện phòng sau hậu viện. Từ Ân Tự mỗi ngày đều có không ít quan lại quyền quý tới dâng hương, thiện phòng tịnh phòng đều đã chuẩn bị tốt, cơ sở trang bị đều đầy đủ.

Kỷ thị mang theo một trai hai nữ ngồi trong phòng, sớm có tiểu sa đi dâng trà và hoa quả sản vật trong chùa lên. Không có ngoại nhân, Kỷ thị liền bảo Lục Thanh Nhân tháo duy mạo xuống.

Mới vừa nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, trong viện truyền đến một trận tiếng động lớn. Nhà mà Kỷ thị nghỉ ngơi khá lớn, biết là gian tịnh phòng khác, nghĩ là khách nhân khác tới miếu, được an bài đến tịnh phòng nghỉ ngơi. Cảnh ma ma liền đi vào bẩm báo: “Phu nhân nhà Vũ Tiến bá mang theo đại công tử đến đây dâng hương, cũng nghỉ trong viện này, nghe nói phu nhân ở trong này, cố ý muốn dẫn đại công tử tới vấn an người.”

Lục Thanh Lam biết mẫu thân mang theo tỷ tỷ đi ra ngoài, nhưng vẫn không biết nhân vật nam chính là ai, nghe nói lại đúng là Chu Hạo âm hồn bất tán kia, không khỏi nhướn mày.

Lục Thanh Nhân cũng biết ý tứ của mẫu thân, khuôn mặt đột nhiên đỏ lên.

Kỷ thị vội vàng nói: “Mau mời vào!” Rồi nói với hai nữ nhi: “Nhân Nhi, Bảo Nhi các người đi nội thất tránh một chút.” Chu Hạo là ngoại nam, tỷ muội Lục Thanh Nhân đương nhiên không thích hợp gặp hắn. Kỷ thị là trưởng bối, lại là nương của bốn hài tử rồi, đương nhiên cũng không có rất nhiều cổ kị.

Lục Thanh Nhân “ạ” một tiếng, mang theo Đan Hương, Đan Khẩu đi nhanh vào nội thất, Lục Thanh Lam thấy thế cũng đành tránh vào bên trong nội thất.

Kỷ thị mang theo Lục Văn Đình đi ra ngoài đón.

“Lục phu nhân cũng ở nơi đây ư, hôm nay thật đúng là đúng dịp. Ta tùy tiện mang theo khuyến tử đến đây bái kiến, không quấy rầy thanh tịnh của Lục phu nhân chứ.”

“Bá phu nhân nói quá lời, ở kinh thành ta đã sớm nghe qua hiền danh của bá phu nhân. Chỉ là ta ít tuổi, lão gia lại mới vào quan trường, không tiện đi lại, hiếm khi có cơ hội gặp bá phu nhân, hôm nay có thể gặp mặt ở chỗ này, thật là tam sinh hữu hạnh.”

Kỷ thị và phu nhân Vũ Tiến bá khách khí khiêm nhượng đi vào.

Phu nhân Vũ Tiến bá hơn ba mươi tuổi, mặt dài, bộ dạng có chút đoan trang. Mặc bối tử màu vàng nhạt, váy ngắn cùng màu, nhìn ra được là ăn mặc rất công phu. Phía sau nàng đi theo một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, ánh mắt thâm sâu, tướng mạo anh tuấn, mặc một thân áo bào màu thiên thanh, tóc đen dùng một cây trâm gỗ đào cố định, không mang quan(mũ), cả người nhìn qua vừa đầy sức sống lại nhanh nhẹn.

Chính là tỷ phu kiếp trước Lục Thanh Lam hận thấu xương —— thế tử Chu Hạo Vũ Tiến bá phu.

Vũ Tiến bá phu nhân cùng Kỷ thị hàn huyên vài câu, vội vàng phân phó Chu Hạo: “Còn không nhanh ra mắt Lục phu nhân.”

Chu Hạo thoải mái đi lên trước, hành lễ: “Văn bối ra mắt Lục phu nhân.” Ánh mắt của Kỷ thị liền dính ở trên người của hắn không rời. Nàng thấy Chu Hạo quả như lời Sài Đại Tiến, tướng mạo anh tuấn, ngoại hình tuyệt hảo, lòng liền không khỏi vui mừng.

“Mau đứng lên, mau đứng lên. Lần đầu gặp mặt, ta làm thăm nương(thím), cũng không có vật gì tốt tặng người, nghe nói người và nhi tử bắt tài của ta giống nhau, thích vũ đạo long thương, chỗ này của ta vừa vặn có đồ vật nho nhỏ, tặng người rất thích hợp...” Nàng sớm có chuẩn bị, nghe nói Chu Hạo giỏi võ, liền chuẩn bị một thanh chủy thủ*(dao găm) sắc bén, sai Cảnh ma ma mang ra đưa cho Chu Hạo.

Chủy thủ

Chu Hạo cũng không từ chối, cầm chủy thủ kia ở trên tay, rút ra nhìn kỹ, nói: “Nếu chất nhi không nhìn lầm, thanh chủy thủ này chính là do thợ giỏi chu quốc chế ra, giá trị xa xỉ, chất nhi tạ ơn phu nhân hậu tặng.”

Lục Thanh Lam vẫn nhìn lên phía sau rèm, bĩu môi, tự xưng chất nhi, lập quan hệ lôi kéo làm quen (*nghĩa xấu), bản lãnh đã xà tùy cơn thượng thật không phải dạng vừa.

Kỷ thị lại cảm thấy hắn làm việc quang minh chính đại hào phóng, không có nửa điểm không phóng khoáng, không khỏi lại càng vui mừng.

Bên này Lục Văn Đình cũng tiến lên bái kiến phu nhân Vũ Tiến bá. Hai người phân chủ khách ngồi xuống, ánh mắt từ ái của Kỷ thị một mực lướt trên người Chu Hạo, hỏi hắn đọc qua sách gì, võ nghệ học thế nào, những điều tương tự như vậy, hỏi rất nhiều vấn đề.

Chu Hạo trả lời từng cái, thái độ kính cẩn khiêm tốn, tuy nói không phải là uyên bác, nói chuyện cũng là ngôn trung hữu vật.

Kỷ thị vốn sợ hắn là người tập võ, tính tình thô lỗ, tương lai sống cùng Lục Thanh Nhân không ổn, thế này lại càng xóa bỏ băn khoăn.

Hỏi như thế trong thời gian một nén nhang, lúc này Kỷ thị mới ngừng lại. Lục Thanh Lam cẩn thận quan sát, Chu Hạo tuy giả vờ như không có việc gì, kỳ thật có như vô ý liếc nhìn vào nội thất, nghĩ muốn nhìn thế tử tương lai của mình trưởng thành có bộ dáng như thế nào.

Phu nhân Vũ Tiến bá thấy nàng hỏi xong rồi. Liền nói: “Hai tiểu ca bọn họ lần đầu gặp mặt, cũng đều là người tập võ, sợ là có nhiều chuyện muốn nói, chúng ta cũng không cần câu thúc bọn họ.”

Kỷ thị nghe thấy nhả ý trong lời, vội nói: “Đúng vậy! Đình ca nhi, phong cảnh phía sau núi Từ Ân Tự không tệ, người mang theo ca ca Chu gia ra ngoài đi dạo một chút.” Tìm cơ cho hai thiếu niên đi ra ngoài.

Lục Văn Đình thông minh bậc nào, đã sớm hiểu rõ mẫu thân đây là đang nhìn nữ tử này, cười tiến lên ôm bả vai Chu Hạo, nói: “Chu huynh, chúng ta đi ra ngoài đi!”

Chu Hạo khéo léo lách mình tránh ra, cười nói: “Lục huynh mời!”

Lục Văn Đình cau cái mũi, “Mời!”

Đội hai người ra khỏi tiểu viện, Kỷ thị mới kêu hai nữ nhi ra ngoài gặp phu nhân Vũ Tiến bá. Phu nhân Vũ Tiến bá sớm nghe Trần thị nói, bộ dáng hai nữ nhi của Lục gia đều là nhất đẳng, rốt cuộc trăm nghe không bằng một thấy, đợi gặp được người thật cũng thật sự bị kinh diễm một phen.

Lục Thanh Nhân tiến lên hành lễ với nàng, phu nhân Vũ Tiến bá cho nàng một đôi vòng tay chế tác vô cùng tốt làm lễ ra mắt, Lục Thanh Nhân liếc nhìn

Kỷ thị, thấy nàng khẽ gật đầu, cũng liền nhậ lấy.

Phu nhân Vũ Tiến bá lôi kéo tay nàng không chịu buông ra. Hỏi nàng bao nhiêu tuổi, đọc qua sách gì, thường ngày ở nhà làm gì tiêu khiển, Lục Thanh Nhân đáp từng cái.

Tướng mạo Lục Thanh Nhân như vậy, nàng còn không hài lòng hay sao?

Phu nhân Vũ Tiến bá thấy nàng chẳng những xinh đẹp, lại còn ôn nhu biết lễ, làm việc rất có quy củ hành vi chuẩn mực. Phu nhân Vũ Tiến bá vốn sợ nhất là xuất thân đích nữ Hầu phủ của Lục Thanh Nhân, mắt cao hơn đầu ở chung không tốt, hiện giờ thấy người thật lại càng hài lòng hơn cả trong tưởng tượng của nàng.

Nhất thời tâm hoa nở phóng (mở cờ trong bụng). Tự đáy lòng nói: “Muội muội không hổ là xuất thân thư hương thế gia, bọn nhỏ đều nhu thuận hiểu chuyện, khí độ bất phàm, thật sự làm cho người ta hâm mộ a.”

Kỷ thị vội vàng khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, quý công tử cũng là nhân trung long phượng...” Khen ngợi lẫn nhau một phen, lại nói một ít chuyện không liên quan, lúc này phu nhân Vũ Tiến bá mới mang theo nha hoàn trở về tiểu viện nghỉ ngơi.

Chỉ chốc lát sau Lục Văn Đình cũng trở lại.

Toàn gia tại trong thiện phòng dùng thức ăn chay, đều có thói quen nghỉ trưa, liền ở bên trong nội thất ngủ trưa. Tâm nguyện của Kỷ thị đạt được, vốn muốn lập tức xuống núi, nhưng nhóm nữ nhi lại không đồng ý.

Hiếm khi được đi ra ngoài một lần, không ở trong Từ Ân Tự đi dạo một chút chẳng phải là mất công đi một chuyến. Kỷ thị nghĩ cũng đúng, bọn nhỏ hiếm khi đi ra ngoài một chuyến, liền mang bọn hắn đi ra tiểu viện. Phía sau thiện phòng chính là núi phía sau của Từ Ân Tự, lúc này tuy là đầu thu, nhưng vẫn là rừng cây rậm rạp, xanh ngắt một mảnh, trong rừng có chút hoa dại điểm xuyết, còn có dã thú khác. Kỷ thị mang bọn họ đi lòng vòng trong rừng, Lục Thanh Lam nghe nói ở sâu trong cánh rừng có một hồ phóng sinh, liền âm thầm muốn đi xem xem.

Đi cả buổi, cũng không nhìn thấy một bóng người. Thời tiết tháng tám còn nóng, Kỷ thị trời sinh tính không chịu được nóng, liền bảo Lục Văn Đình bảo hộ hai tỷ muội, tự mình trở về tịnh thất.

Lục Thanh Nhân hết sức hiểu chuyện, vốn định phụng bồi mẫu thân trở về, Kỷ thị âm giọng nói: “Người khó khăn được đi ra một lần, hãy theo đệ đệ muội muội đi tản bộ đi.”

Ba người mang đầy đủ nha hoàn bà tử theo phương hướng tiểu sa di chỉ đi tới, đi đại khái khoảng hai dặm đường, mới nhìn thấy trong rừng hiện ra một dòng suối nhỏ thanh tịnh, đi tới dọc theo dòng suối nhỏ, thê nhưng hợp thành một cái hồ sâu.

Đầm nước rất sâu, tản ra khí lạnh, tấm bảng trên cây bên cạnh đầm nước, viết ba chữ “Đầm Phóng sinh”.

Lục Thanh Lam có chút thất vọng: “Đây mà cũng là đầm phóng sinh à?” Nàng bỏ tay vào trong nước hồ, hít một hơi nói: “Nước này sao lạnh như vậy a, bỏ cá vào sẽ không đông lạnh chết chứ?”

“Ta cam đoan, thả cá vào đầm này, tuyệt đối sẽ không đông chết. Đầm nước này đông ẩm hê mát, hết sức thần kỳ. Bên trong chẳng những có cá, còn có một con rái cá.” Một thanh âm ôn tồn lễ độ vang lên.

Lục Văn Đình nhướn mày: “Ai ở đây lên lên lút lút, đi ra ngoài.”

“Hiền đệ, là ta!” Đang nói chuyện phía sau cây đi ra một người, chính là Chu Hạo.

Chu Hạo có vẻ rất quen thuộc làm lễ chào hỏi với ba người, nhìn thấy tỷ muội Lục Thanh Nhân giả vờ chần chờ nói: “Hai vị cô nương này là?” Chu Hạo biết cha mẹ muốn cho hắn cưới đích nữ Lục Thanh Nhân của Trường Hưng Hầu phủ, hắn rất hài lòng với dòng dõi của Trường Hưng Hầu phủ, có nhạc gia (nhà bố mẹ vợ) như vậy, đối với tiền đồ tương lai của hắn nhất định là có rất nhiều ích lợi. Thế nhưng còn muốn nhìn tướng mạo của Lục Thanh Nhân một cái như thế nào, lúc này mới cố ý tạo ra chuyện vô tình gặp được này.

Một chút thủ đoạn thế này có thể làm cho người khác tin tưởng, nhưng cảm nhận của Lục Thanh Lam đối với Chu Hạo không khỏi lại xấu hơn rất nhiều.

Lục Văn Đình đành phải giới thiệu hai tỷ muội với hắn.

Lục Thanh Nhân không mang duy mạo, thấy Chu Hạo mới đeo lên liền có vẻ không phóng khoáng, liền tự nhiên hào phóng làm lễ chào hỏi.

Lục Thanh Lam lại đứng ở đó vẫn không nhúc nhích.

Chu Hạo nhìn sang, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, không khỏi càng thêm nhiệt tình mấy phần, không tiện đáp lời Lục Thanh Nhân, liền chuyện trò cùng Lục Văn Đình.

Lục Thanh Lam ở một bên thấy rõ ràng, con người xoay chuyển, bỗng nhiên thanh âm uốn éo nói: “Chu công tử, người nói trong đầm này có rái cá, là thật à?”

Toàn thân Lục Văn Đình rung mình một cái, tiểu muội muội xấu xa này, một khi dùng ngữ điệu này nói chuyện, đúng là không có chuyện gì tốt.

Chu Hạo vội vàng nói: “Đương nhiên là thật. Ta đã từng tới Từ Ân Tự không dưới mười lần, rái cá trong đầm là ta tận mắt nhìn thấy.”

“Chu công tử người gạt người, ta ở chỗ này nhìn cả buổi, làm gì có bóng dáng của rái cá?”

Chu Hạo cười ha ha: “Rái cá kia trốn ở trong nước, làm sao có thể thấy được? Muốn thấy chân diện mục của nó, phải là người hữu duyên mới được a!”

Lục Thanh Lam liền đứng ở trên tảng đá lớn bên cạnh đầm nước, giả bộ nhìn vào trong hồ, “Ồ đâu ở đâu?” Nàng đột nhiên dừng lại, ngạc nhiên nói: “A, thật sự có ời chao?”

Chu Hạo đứng ở dưới tảng đá, nghe xong sùng sột, cho rằng nàng thật sự nhìn thấy rái cá, thuận miệng hỏi một câu: “Ồ đâu?” Mặt đầm lẳng lẳng không có sóng, hán cũng không nhìn thấy a.

Lục Thanh Lam nói: “Thật sự có a, không tin người đi lên nhìn xem.” Giọng nói của nàng cực kỳ khẳng định, bộ dạng lại xinh đẹp vô hại như vậy, Chu Hạo nào biết tâm tư của nàng, nhất thời tin là thật, liền nhảy lên tảng đá lớn, nhìn về phía trong đầm, nào biết nhảy lên tảng đá lớn cũng không thấy gì.

“Người đi về phía trước một chút, đi phía trước một chút là thấy.” Lục Thanh Lam liên tục nói, Chu Hạo cho là do góc độ, thân mình thò ra phía trước. Lục Thanh Lam đợi đúng là cơ hội này, chợt đưa tay đẩy, trọng tâm của Chu Hạo vốn không vững, lập tức “phốc” một tiếng ngã vào trong đầm nước lạnh như băng.

“Sao người...” Chu Hạo kinh sợ lẫn lộn, chưa kịp nói gì, vội vàng đưa hai tay rẽ nước, nào biết nước hồ kia có chút kỳ dị, cả người hán vừa vào nước liền chìm xuống phía dưới.

Lục Thanh Lam giả vờ hét lên một tiếng: “Không xong, Chu công tử trượt chân rơi xuống nước rồi.”

Động tác đẩy hán của Lục Thanh Lam hết sức bí mật, cố ý tránh tầm mắt của gã sai vặt của hán cùng với tỷ tỷ Lục Thanh Nhân, nhưng vẫn bị Lục Văn Đình nhìn rõ ràng.

Con người Lục Văn Đình thiếu chút nữa rớt xuống. Người ta và người là người xa lạ, gần đây không thù không oán, đây là vì cái gì a?”

Nước trong hồ lạnh như băng, Chu Hạo chịu không được, không cẩn thận đã uống vài ngụm nước hồ, cũng may hán biết bơi, lại bơi cực tốt, bắt lấy tảng đá ven hồ, gã sai vặt của hán cũng tiến lên hỗ trợ, lúc này mới vớt được hán lên bờ.

Lục Văn Đình như có điều suy nghĩ liếc nhìn muội muội, cũng không tiến lên hỗ trợ.

Chu Hạo toàn thân ướt sũng từ trong đầm leo lên, người toàn là nước đứng ở đó, sắc mặt xanh mét nhìn Lục Thanh Lam.

Trong lòng Lục Thanh Lam sáng khoái không ít. Người nàng lực yếu, nhưng lấy có tâm thắng vô tâm, không lo Chu Hạo bắt được nàng. Chẳng qua nàng không dám để cho Chu Hạo bắt được nhược điểm, miệng méo xệch khóc lên, bộ dạng hết sức ủy khuất: “Chu công tử, thật... thật xin lỗi, ta không phải cố ý. Dưới chân ta trơn, mới không tự chủ đẩy người một cái. Ô ô ô... Người đừng giận ta...”

Chu Hạo đầy bụng tức giận, vừa rồi nếu mình phản ứng chậm một chút, rất có thể chìm xuống đáy đầm không ra không được, đến lúc đó chỉ có chi còn đường chết. Nghĩ trước sau, rõ ràng cảm thấy nàng cố ý, tuy nhiên lại lại cảm thấy nàng không hề có động cơ, huống chi một cái tiêu cô nương bộ dạng xinh đẹp như vậy, chắc cũng không tới mức ác độc như thế chứ?

Đang do dự có muốn cứ như vậy bỏ qua cho nàng hay không. Dù sao hán hết sức hài lòng với Lục Thanh Nhân, còn muốn đạt được đoạn nhân duyên này, nếu là lần này tức giận, trút giận thì trút giận, chẳng qua được không bù nổi mất.

Lục Thanh Nhân đã tiến lên, chân thành hành lễ nói: “Chu công tử, muội muội của ta bướng bỉnh, hại người rơi xuống nước, ta làm tỷ tỷ thay nàng bồi tội.” Nói xong vái chào thật sâu, “Chẳng qua muội muội ta cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, nhất định là không phải cố ý, kính xin công tử đại nhân đại lượng, tha thứ nàng lần này.”

Nghe thấy Lục Thanh Nhân nói như thế, cơn giận của Chu Hạo cũng không vung ra được, mặc dù không cam lòng, rốt cuộc vẫn làm ra vẻ rộng lượng nói: “Tam Cô nương nói quá lời, lệnh muội băng tuyết khả ái, huống chi ta vừa rồi không bị thương, cũng chỉ là dính chút nước, không có gì đáng ngại...” Nói tới đây, một trận gió lạnh thổi tới, không nhìn được hắt xì một cái thật to.

Lục Thanh Lam thấy vậy trong lòng thầm thoải mái.

Lục Thanh Nhân vội vàng nói: “Nơi này gió lớn, kính xin công tử nhanh chóng về thiện phòng đổi xiêm y khô ráo, chớ để bị phong hàn.”

Giọng nàng ầm áp nhỏ nhẹ nói như vậy, Chu Hạo nhất thời cảm giác hết sức hưởng thụ, chấp tay nói: “Vậy ta cáo từ.” Lại chào hỏi với Lục Văn Đình, lúc này mới mang theo gã sai vặt vội vàng đi.

Lục Thanh Lam bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Rốt cuộc vẫn là kẻ lòng dạ nhỏ mọn, ngoài miệng nói hay lắm, từ đầu đến cuối lại không chịu nhìn ta một cái, hiển nhiên vẫn là ghi hận trong lòng đây mà.”

Nàng là cố ý nói cho tỷ tỷ nghe, Lục Thanh Nhân nghe được rõ ràng, nhủ lấy lỗi tai của nàng nói: “Người còn không biết xấu hổ nói, đừng cho là mặt ta dài mũi, người là cố ý đẩy hán xuống nước. Nói, đây là vì cái gì?”

Lục Văn Đình cũng ở một bên lên tiếng phụ họa: “Đừng vậy a, người làm như vậy, rốt cuộc có mục đích gì?”

“Ôi chào! Đau quá!” Lục Thanh Nhân cũng không dùng sức, Lục Thanh Lam lại giả vờ bộ dạng rất đau, vẻ mặt ủy khuất nói: “Ta không thích hấn, không muốn tý tý gả cho hấn, chỉ đơn giản như vậy.”

Lục Thanh Nhân dù sao vẫn là tiểu cô nương chưa lập gia đình, làm sao nghe được lời như vậy, gấp đến độ dậm chân: “Người ở đây nói bậy bạ gì đó, còn như vậy ta không thay người che giấu trước mặt mẫu thân đâu.”

Dứt lời xoay người đi. Lục Thanh Lam vội vàng đuổi theo, “Tỷ tỷ, người đừng a...”

Ba người liền trở về thiện phòng. Đợi ba người đi xa, phía sau cây đi ra một vị thiếu niên thân hình cao lớn, chính là Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền. Hắn “xoát” một cái mở chiết phiến (quạt xếp) thép vàng, thực phong tao nhã nhàng phe phẩy, khẽ môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt: “Tiểu nha đầu này, thật sự là càng thêm thú vị rồi!”

Kỷ thị đã sớm nghe nói, không tránh khỏi nói Lục Thanh Lam mấy câu.

Lục Thanh Nhân rốt cuộc đau lòng muối muối, không tổ giác nàng trước mặt mẫu thân. Kỷ thị tự mình mang theo Lục Thanh Lam tới cửa nhận lỗi với Chu Hạo. Sắc mặt phu nhân Vũ Tiến bá có chút không tốt, thấy Lục Thanh Lam biểu hiện hết sức nhu thuận nghe lời, nhất thời lại không thể xả giận với nàng, đành phải giống như Chu Hạo, tự nhận xui xẻo, còn muốn giả bộ bụng lớn có thể chống thuyền, hết sức cực khổ.

Kỷ thị vốn còn muốn lưu lại trong miếu một chút, xảy ra chuyện như vậy, cũng mất hết tâm tình, lúc này dẹp đường hồi phủ.

Xe ngựa của Trường Hưng Hầu phủ mới từ Từ Ân Tự đi ra, vừa lúc xe ngựa của Tiêu Thiệu Huyền cũng ra khỏi cửa, hai bên vừa vận dụng phải. Tiêu Thiệu Huyền vén rèm, phong độ nhẹ nhàng mỉm cười về phía Kỷ thị, lại hướng về phía nàng gật đầu. Ánh mắt chuyển trên người của Lục Thanh Lam hai vòng, mới thu trở về.

Kỷ thị chỉ thấy thiếu niên đối diện phong thần tuấn lãng, khí độ thần vận, khí phách đầy mình, làm người ta khiếp đảm cực kỳ. Kỷ thị vốn cảm giác Chu Hạo trong đám thanh niên kinh thành, cũng xem như siêu quần bạt tụy rồi, thế nhưng so sánh với vị này, quả thực như trắng sáng với đom đóm.

Đến khi xe ngựa của hắn đi xa, Kỷ thị mới thở ra một hơi, hỏi Lục Văn Đình: “Hậu sinh nhà ai vậy, xuất sắc như thế.” Hai năm trước nàng gặp qua Tiêu Thiệu Huyền một lần tại Nghiêm Trữ Vương Phủ, chẳng qua hai năm qua Tiêu Thiệu Huyền biến hóa khá lớn, Kỷ thị nhất thời không nhận ra, chỉ là cảm thấy nhìn quen mắt.

Lục Văn Đình nói: “Nương, vị này không phải nhân vật bình thường, là nhi tử thứ tư của đương kim Thánh thượng, Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền.”

Kỷ thị “À” một tiếng, nói: “Ta nhớ ra rồi, thì ra là long tử phượng tôn, khó trách có dung mạo khí độ bậc này.”

Trong lòng Lục Thanh Lam hết sức khó chịu, xuất môn cũng có thể gặp phải kẻ cặn bã như vậy, thật là xuất môn không xem Hoàng lịch. Ngắt lời: “Mẫu thân, quan tâm hấn là Tứ hoàng tử hay Ngũ hoàng tử làm gì, chúng ta nhanh về nhà thôi.”

Kỷ thị vội nói: “Sao người không giữ miệng như vậy, các điện hạ là người người có thể tùy tiện bình luận sao. Đây cũng không phải là ở nhà.”

Lục Thanh Lam bĩu môi, rốt cuộc ngậm miệng lại.

Người này so với người kia càng khiến người ta tức chết. Kỷ thị vốn hết sức hài lòng với Chu Hạo, thấy Tứ hoàng tử, lại cảm thấy Chu Hạo cũng chỉ thường thôi, nhiệt tình lập tức tiêu tan vài phần.

Buổi tối hôm đó Kỷ thị đem tình hình gặp mặt vào ban ngày nói với Lục Thần một lần. Lục Thần nghe xong cũng có mấy phần vui vẻ: “Nếu chọn trúng Chu Hạo kia, ta thấy chọn hấn cũng được. Ngày mai sẽ đi trao đổi thiếp canh với Vũ Tiến bá phủ, miễn cho đêm dài lắm mộng. Nhân Nhi cũng mười lăm tuổi rồi, đợi thêm nữa không được.”

Kỷ thị sắc giọng: “Nói gì thế, chuyện kết thân liên quan đến hạnh phúc cả đời của Nhân Nhi, cũng không thể vội vàng quyết định đơn giản như vậy.” Lục Thần trêu ghẹo nói: “Vậy nhân phẩm gia cảnh của hậu sinh kia cũng đều nghe ngóng rõ ràng, người cũng gặp rồi, nương tử còn tính toán làm cái gì?”

Kỷ thị nói: “Còn phải cẩn thận điều tra nghe ngóng thêm mới được.”

Lục Thần chỉ cười.

Lại nói Lục Thanh Lam trở lại tiểu viện của mình, lập tức sai người mời Lục Văn Đình tới. Lục Văn Đình ngược lại tới rất nhanh: “Muội muội, người có chuyện gì ư?”

Lục Thanh Lam ồm ồm kêu một tiếng: “Tam ca, có chuyện ta muốn xin người giúp ta?”

Lục Văn Đình bị một tiếng Tam ca làm cho sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Đừng đừng đừng, người có lời gì nói nhanh lên một chút.” Hết sức cảnh giác nhìn Lục Thanh Lam. Mỗi lần muội muội nói như vậy, bản thân chắc chắn gặp xui xẻo, Lục Văn Đình thật sự quá rõ ràng cô muội muội này của hấn rồi, nói năng đầy bụng tâm địa gian trá cũng không quá đáng.

Lục Thanh Lam nói: “Tam ca ngồi ngồi xuống đi, ta gọi Mặc Cúc pha trà cho ngồi.”

Lục Văn Đình lập tức cự tuyệt: “Ta không ngồi, vẫn là đứng nói chuyện tự tại hơn.”

Lục Thanh Lam tức giận, “Không ngồi thì thôi, vậy ngồi đứng cũng được.” Có rất nhiều cần nói, liên quan đến chuyện tình của tỷ tỷ và Chu Hạo, vốn đang muốn cùng ca ca hàn huyên một chút.

Lục Văn Đình cười hi hi hẩn hẩn là thật sự sợ muội muội giờ trò quẻ mà. Lục Thanh Lam nói: “Ca ca cảm thấy Chu Hạo này như thế nào đây?”

Lục Văn Đình sợ hết hồn, nói: “Ngươi hại người ta một lần không đủ, còn muốn hại lần hai nữa à? Thật không biết Chu Hạo kia chọc tới tiểu khắc tinh nhà ngươi ở chỗ nào.”

Lục Thanh Lam bị chọc tức, “Ngươi xem muội muội ngươi là người nào? Cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi trà đũa người khác à?”

Lục Văn Đình nghĩ thầm ngươi không phải chính là người như vậy sao? Chẳng qua rốt cuộc không dám nói ra khỏi miệng.

Lục Thanh Lam nói: “Ta biết phụ thân và mẫu thân muốn đem gả tỷ tỷ cho Chu Hạo, nhưng mà ta không thích Chu Hạo, cũng không thích phu nhân Vũ Tiến bá.”

Bộ dạng Lục Văn Đình bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Chẳng trách ngươi xuống tay với Chu Hạo!”

Lục Thanh Lam cũng lười để ý đến hẩn, “Ta đang hỏi ngươi đây này.”

Lục Văn Đình lúc này mới nghiêm nghị suy nghĩ một chút nói: “Ta nha, ta cũng không phải là rất thích Chu Hạo.”

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái: “Ta còn tưởng rằng các ngươi đều là người tập võ, tính tình hợp nhau, ngươi nhất định thích hẩn đấy chứ.”

Lục Văn Đình mỉm cười một cái: “Kinh thành đầy người tập võ, chẳng lẽ ai ta cũng thích hay sao?”

Hiếm khi thấy quan điểm của ca ca và của nàng nhất trí, Lục Thanh Lam cũng không so đo khẩu khí nói chuyện của hẩn, hỏi: “Ca ca không thích cái gì của hẩn?”

“Lúc trước mẫu thân và phu nhân Vũ Tiến bá đuổi chúng ta, hai người chúng ta đi ra bên ngoài hàn huyên một lát.” Lục Văn Đình sờ cái đầu nói, “Hẩn ngoài mặt coi như đứng mực đối với ta, nhưng là tùy tiện nói mấy đề tài, lại đều là thứ ta cảm thấy hết sức hứng thú, ta cảm thấy hẩn có dò xét sở thích của ta.”

“Hẩn âm thầm lấy lòng ngươi, ngươi không phải là nên vui vẻ mới đúng hả?”

Lục Văn Đình bĩu môi nói: “Nói tuy như vậy không sai, nhưng trong lòng ta có chút không thoải mái. Có thể là cảm thấy hẩn làm việc như thế quá mức vụ lợi, không phải là việc quân tử nên làm.” Kiếp trước Lục Văn Đình có thể nắm giữ Giang Châu, trở thành danh tướng, cũng không riêng gì võ nghệ cao cường, kỹ năng quan sát và thuật dùng người mẫn tuệ, cũng ắt không thể thiếu.

Lục Thanh Lam vỗ bàn, làm Lục Văn Đình sợ hết hồn: “Không hổ là ca ca, chỉ cần một câu, vậy Chu Hạo còn có toàn gia Vũ Tiến bá phủ kia đều là ngụy quân tử, tỷ tỷ vô luận như thế nào không thể gả đến nhà bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Mừng Thọ

Lục Văn Đình cũng không phải là người dễ lừa dối như vậy, “Nhưng cái này cũng không xem là tật xấu lớn. Dù sao tiểu tử kia biểu hiện biết tròn biết méo, ngươi đẩy người ta vào đầm sâu, người ta cũng không có trách cứ ngươi, ta thấy mẫu thân vẫn là rất hài lòng về hẩn. Hôn sự của tỷ tỷ, dù sao phải do phụ thân và mẫu thân làm chủ, cho dù chúng ta không thích họ Chu kia đi nữa, cũng không có tác dụng gì. Ta thấy không bao lâu nữa, chúng ta sẽ trao đổi thiếp canh với Vũ Tiến bá phủ rồi.”

Một khi trao đổi thiếp canh, hôn sự này coi như cơ bản đã định ra rồi, muốn đổi ý cũng không phải dễ dàng.

Lục Thanh Lam lo lắng chính là cái này, vội la lên: “Ngần vạn lần không thể để cho mẫu thân và Bá phủ trao đổi thiếp canh.”

Nắm tay Lục Thanh Lam nắm chặt, khuôn mặt nghiêm túc.

Lục Văn Đình không khỏi tò mò, cô muội muội này nhà hẩn, cho tới bây giờ đều là dù trời có sập vẫn mang chủ nghĩa tình thân lạc quan sáng khoái. Hẩn cũng quen nhìn nàng còn nhỏ tuổi đã tìm cách tham gia các loại quyết sách của gia đình, thế nhưng thật tình như vậy, vẫn là lần đầu tiên hẩn nhìn thấy.

Lục Văn Đình không nhận được nói: “Người không phải là làm thật chứ?”

Lục Thanh Lam nói: “Nếu người không muốn để cho tỷ tỷ không người phó thác, nhất định phải nghe ta, giúp ta làm một việc.”

Lục Văn Đình hồ nghi nói: “Người muốn ta làm chuyện gì?”

Lục Thanh Lam nói: “Ta muốn người đi Đình Xuyên quê quán của Vũ Tiến bá một chuyến, đem gốc gác nhà bọn họ tra rõ ràng. Đến lúc đó diện mục ngục quân tử nhà bọn họ tự nhiên vừa xem là hiểu ngay.”

Dù sao nàng chỉ là muội muội, lại thêm tuổi còn quá nhỏ, hôn sự của tỷ tỷ Kỳ thị và Lục Thần cũng sẽ không cho phép nàng tham gia, cho nên nàng mới nghĩ tới một cái sách lược quanh co như vậy. Vũ Tiến bá phủ ở kinh sư giả bộ là chính nhân quân tử, không có nhược điểm có thể cầm được, nhưng ở quê hắt hắt lại làm trời làm đất.

Kiếp trước, Lục Thanh Lam báo thù thay tỷ tỷ, nhưng Vũ Tiến bá biết rõ tâm tư của nàng, lại cẩn thận chặt chẽ, nàng nhất thời khó có thể bắt được chuỗi. Về sau nàng nghĩ đến một kế sách, chính là động thủ từ tội danh mà tộc nhân Chu gia ở dưới Đình Xuyên, cẩn thận thăm dò, nhổ cây nhổ cả củ, cuối cùng mới một mẻ hốt gọn cả Bá phủ.

Kiếp này mặc dù sớm vài năm, nhưng suy nghĩ này tuyệt sẽ không sai. Mà sở dĩ lựa chọn Lục Văn Đình, một là nàng thân là nữ tử không tiện xuất đầu lộ diện, mà giao cho quân sự đi làm nàng lại không yên lòng; một phương diện khác, ca ca mặc dù mới mười ba, nhưng năng lực của hắn, Lục Thanh Lam tin nhiệm một vạn phần.

Lục Văn Đình có chút im lặng: “Người chán ghét Chu Hạo như vậy, không ngại chân hắn không được ư? Ta biết, nương vì tìm con rể tốt, lần này gần như nát tâm. Chu Hạo mặc dù không phải là thập toàn thập mỹ, nhưng cũng không kém chỗ nào. Nếu là Chu Hạo không được, còn phải tìm người có khi tệ hơn hắn, cũng không dễ dàng. Nếu không ta chín bỏ làm mười, thích hợp một chút được rồi?” Nhưng hắn là biết danh tiếng của Vũ Tiến bá ở kinh thành, cảm thấy đi Đình Xuyên vị tất có thể tra được cái gì.

“Ca ca, ta chưa bao giờ van xin người cái gì, lần này coi như ta van cầu người, vì tỷ tỷ!” Lục Thanh Lam chợt quỳ trước mặt Lục Văn Đình, nghĩ đến bi thảm của tỷ tỷ gặp phải kiếp trước, Lục Thanh Lam lòng như đao cắt, hai mắt liền nổi lên nước mắt.

Lục Văn Đình hoảng sợ: “Người làm cái gì vậy? Mau đứng lên, mau đứng lên!” Liền đưa tay kéo nàng.

Chớ nhìn hắn cũng bình thường không có việc gì thích đấu võ mồm với Lục Thanh Lam, trên thực tế cô muội muội này hợp tính hắn nhất, hắn cũng thương yêu cô muội muội này nhất.

Lục Thanh Lam quật cường nói: “Nếu ca ca không đáp ứng ta, ta sẽ không đứng lên.”

“Được được được! Ta đáp ứng người, ta đáp ứng người vẫn không được sao?” Lục Văn Đình suy nghĩ một chút, dù sao là vì hạnh phúc tương lai của tỷ tỷ, điều tra lai lịch của Chu gia nhiều một chút cũng tốt.

Lục Thanh Lam lúc này mới đứng dậy, nói một câu: “Vẫn là ca ca tốt nhất!”

Lục Văn Đình cười khổ sờ mũi mình. Cô muội muội này thật đúng là xoi tái hắn rồi.

Ngày hôm sau, Lục Văn Đình liền báo cáo Lão Hầu gia bảo là muốn xuất môn du lịch một phen, muốn đi Hạ Châu một chuyến. Sở dĩ không dám nói thẳng là đi Đình Xuyên, sợ Lục Thần và Kỳ thị đem lòng sinh nghi, dù sao Kỳ thị là người vô cùng quý cù, không thể nào cho phép hắn nhúng tay vào hôn sự của tỷ tỷ.

Lục Văn Đình không phải là lần đầu tiên xuất môn. Trong đám con cháu, Lục Văn Đình là người được Lão Hầu gia xem trọng nhất, lại là đích tôn duy nhất của Lão Hầu gia, cho nên đối với hắn có thể nói là kỳ thác rất nhiều hi vọng, chẳng những tự tay dạy hắn cưỡi ngựa bắn cung, còn dạy hắn đạo lý chỉ huy thủ hạ.

Trong mắt hắn, võ tướng luôn phải ra chiến trường, đi ra ngoài du lịch rèn luyện không phải là một chuyện xấu, trước đây hắn mang theo Lục Văn Đình đi xa mấy lần, mục đích không ngoài việc tăng thêm kiến thức, chuẩn bị cho hắn ngày sau dần thân vào quân lữ. Bởi vậy Lục Văn Đình đưa ra yêu cầu này, Lão Hầu gia liền đáp ứng. Đương nhiên, lý do của Lục Văn Đình cũng là quang minh chính đại, đó chính là khảo sát sông núi địa hình của Hạ Châu.

Kỳ thị rất nhanh liền nghe nói, trong lòng nàng đương nhiên là vạn phần không nỡ. Chẳng qua Kỳ thị cũng biết dựa trên sự dạy dỗ của Lão Hầu gia với Lục Văn Đình căn bản là không cho phép nàng và Lục Thần nhúng tay. Huống chi lần an bài này của Lão Hầu gia, cũng toàn bộ là vì tốt cho Lục Văn Đình, trong lòng cho dù khó chịu hơn nữa cũng không có thể kéo chân sau của nhi tử, lúc này mới gọi nhi tử vào phòng mình, căn dặn tỉ mỉ một phen, lại bảo hắn mang theo nhiều người một chút, chuẩn bị đủ đồ dùng, lúc này mới lưu luyến để nhi tử đi.

Lục Văn Đình cũng là người lời lệ phong hành (*quyết định nhanh chóng), ngày hôm sau liền thu thập hành trang, dẫn theo một đại quân sự và vài tên tùy tùng lên đường. Lục Thanh Lam thấy an bài ổn thỏa, thoáng yên lòng, kế tiếp cũng chỉ cần đợi.

Đúng lúc Lục Thần và Kỳ thị đều là người cẩn thận, không lập tức đính hôn với Vũ Tiến bá phủ. Lục Thanh Lam cũng xem như là yên tâm triệt để.

Một ngày, Hầu phủ nhận được thiệp mời, đại thọ sáu mươi của Lão phu nhân Nam An Hầu phủ, mời Lão phu nhân mang theo tức phụ và tôn nữ đi dự tiệc.

Nam An Hầu phủ, là nhà số một số hai trong kinh. Nam An hầu Lý Bình, nhậm chức đại Đô Đốc trong Quân phủ Đô Đốc, đệ đệ Lý Bang là phó chỉ huy Vệ Chỉ Huy Sứ Tây Trữ, một nữ nhi của hần gả cho đệ đệ của hoàng thượng Xương Vương làm chính phi, một nữ nhi là đích trưởng tức của Các Lão Đại học sĩ nội các.

Vốn là quân tử chi trạch ngũ thế nhi trăm*, nói cách khác giống như tước vị của Công Hầu Bá, kế thừa năm đời triều đình sau sẽ phải thu hồi. Nam An Hầu phủ cũng là thừa kế tước vị, chỉ cần triều đình Đại Tề tồn tại một ngày, Nam An Hầu phủ liền tồn tại một ngày.

(*) 君子之泽五世而斩 Quân tử chi trạch ngũ thế nhi trăm: nghĩa là ơn trạch quân vương, năm đời mới dứt.

Trên thực tế không chỉ như thế. Nam An hầu Lý Bình lúc còn trẻ, cùng một vị hoàng tử địa vị bình thường từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhiều lần cứu hần trong lúc nguy khó, về sau vị hoàng tử này vực dậy, mai kia cá chép vượt long môn, cuối cùng trở thành hoàng đế, cũng chính là Gia Hòa đế hiện giờ.

Gia Hòa đế và Nam An hầu thuộc loại quan hệ phát triển từ nhỏ, Nam An hầu lại có công cực lớn trong quá trình hần đăng cơ làm hoàng đế, lập được đại công, hoàng đế có thể không phong thưởng sao? Giờ đây Nam An Hầu phủ mới có thể hiển hách như thế.

Lão phu nhân đối với chuyện lần này hết sức coi trọng, tự mình gọi Phùng thị và Kỷ thị dặn dò một phen.

Đến ngày đại thọ sáu mươi của Lão phu nhân Nam An Hầu phủ. Mặc Cúc và Mặc Hương sáng sớm liền đem Lục Thanh Lam từ trong chăn thức dậy, trang điểm tỉ mỉ một phen, mới đưa nàng mang đến nhà chính Thúy Phong uyển.

Lục Thanh Nhân đã sớm tới, Kỷ thị xem qua cách ăn mặc của hai nữ nhi thấy không có gì không ổn, lúc này mới dùng cơm ở nhà chính. Lão phu nhân ngày hôm qua sai người thông báo, hôm nay không cần đi thượng phòng thỉnh an, ăn điểm tâm xong tập hợp ở nhị môn.

Vội vàng dùng qua điểm tâm, Kỷ thị mặc bộ quần áo mới, mang theo hai nữ nhi đi đến nhị môn. Phùng thị đã mang theo Nhị cô nương tới trước rồi, chị em dâu hai người không tránh khỏi tán gẫu một phen, chỉ chốc lát sau, Lão phu nhân cũng mang theo hai nữ hài của Tam phòng tới.

Mọi người rồi rít tiến lên làm lễ chào hỏi xong, Lão phu nhân lại dặn dò một phen, ra ngoài làm khách người ta, phải luôn luôn nhớ rõ mình là tiểu thư của Trường hưng Hầu phủ, phải theo quy thủ lễ không thể nghịch ngợm bướng bỉnh, bằng không mất mặt mình không nói, liên lụy Trường Hưng Hầu phủ cũng mất mặt theo.

Lúc nói lời này, ánh mắt của nàng nhìn Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam cũng hiểu được lời này của Lão phu nhân là đặc biệt nói cho mình nghe, nhưng nàng giả vờ ngây ngốc, làm bộ nghe không hiểu. Lão phu nhân kỳ thân bất chính, làm gì có tư cách dạy dỗ người khác?

Lão phu nhân giáo huấn xong, liền phát tay một cái để cho mọi người xuất phát.

Kỷ thị mang theo hai nữ nhi ngồi một chiếc xe ngựa, trên xe lại không tránh khỏi căn dặn Lục Thanh Lam vài câu, bảo nàng nghe lời của tỷ tỷ, không nên hồ nháo gây họa. Lục Thanh Lam hết sức bất đắc dĩ, cầu nhàu: “Chẳng lẽ ở trong mắt của mẫu thân, ta lại là kẻ không hiểu chuyện, chỉ biết là hồ đồ gây họa sao?”

Lục Thanh Lam không khỏi hết sức phiền muộn.

Nam An Hầu phủ nằm ở ngõ Bảo Phủ phường Minh Chiếu, xe ngựa đi gần nửa canh giờ là đến. Lão phu nhân tự cho rằng mình đến sớm nhất, nhưng không ngờ có người còn đến sớm hơn các nàng. Đại thọ của phu nhân Nam An Hầu, huân quý kinh thành hơn phân nửa đều đến, trước cửa phủ xe ngựa sớm xếp đầy, Lục Thanh Lam vén rèm nhìn ra phía ngoài, liền thấy trước cửa hầu phủ đã xếp dài đến cả một cái ngõ khác.

Thấy dù sao tạm thời cũng không vào được, nàng đang định buông rèm ngủ bồi bổ một lát, liền cảm giác tựa hồ có người đang nhìn nàng, nàng không khỏi hoảng sợ, nhìn sang từng chiếc xe ngựa xung quanh, cũng không phát hiện có gì không ổn, nghĩ thầm chẳng lẽ là mình nghi thần nghi quỷ rồi, cũng không nghĩ nhiều nữa, buông rèm xe xuống.

Bên kia, Cừu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác cũng vừa ẩn mình vào sâu trong ngõ nhỏ. Khóe miệng của hần mang theo nụ cười thần nhiên, không ngờ nha đầu này cũng vô cùng cảnh giác. Hần vừa mới nhìn trộm nàng một cái, nàng liền cảm giác được.

Thái giám thiếp thân Vệ Bản nói: “Điện hạ, nơi này nhiều người mắt tạp, chúng ta đi từ cửa sau thôi.”

Tiêu Thiệu Giác gật đầu, lách qua đi theo Vệ Bản.

Xe ngựa của Trường Hưng Hầu phủ đội hơn nửa canh giờ, lúc này mới rút cuộc tiến vào Hầu phủ. Mọi người xuống ngựa ở trước nhị môn, đều cảm giác có vài phần mệt mỏi. Lúc này liền có bà tử Nam An Hầu phủ mang nhuyễn kiệu tới, mọi người ngồi lên nhuyễn kiệu, trực tiếp đến Trường Khánh đường của Lão phu nhân.

Mọi người dọc đường đi, thấy kiến trúc Nam An Hầu phủ mặc dù mộc mạc, nhưng trong lúc lơ đãng lại hiện lộ sự tôn quý và bất phàm của chủ nhân, thật sự là “xa hoa trong mộc mạc”, kết cấu toàn bộ Hầu phủ còn lớn hơn Trường Hưng Hầu phủ không ít. Lại thấy vú già bọn hạ nhân lui tới như dẹt cùi, nhưng lại nghiêm chỉnh có lễ lối, vội mà không loạn, quả nhiên không hổ là hào phủ số một số hai trong kinh thành.

Lão phu nhân Nam An Hầu phủ ngồi ở chính sảnh của Trường Khánh đường, tiếp kiến từng đợt khách nhân tiến lên bái kiến. Nghe nói Lão phu nhân của

Trường Hưng Hầu phủ tới, tự mình ra đón.

Lão phu nhân có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ). Cho dù tự phụ đi nữa, nàng cũng biết mặc dù cùng là Hầu phủ, nhưng Trường Hưng Hầu phủ và Nam An Hầu phủ không thể so sánh với nhau, Trường hưng Hầu phủ trải qua ba đời, đã hơi có xu thế xuống dốc, mà Nam An Hầu phủ lại giống như mặt trời mới lên buổi sáng, vẫn còn giai đoạn từ từ bay lên. Dựa vào quan hệ của Lão Hầu gia Nam An và Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng không chết một ngày, Nam An Hầu phủ sẽ hưng thịnh một ngày.

Nam An Hầu Lão phu nhân mặt mũi hiền lành, bộ dạng vô cùng hiền hòa. Chưa nói đã cười, lời kéo tay của Trương thị nói: “Lão tỷ tỷ, thật không ngờ hôm nay người cũng tới.”

Lão phu nhân lớn hơn Nam An Hầu Lão phu nhân một hai tuổi, nhưng nhìn như già hơn nàng nhiều lắm rồi. Hơn nữa tuổi nàng mặc dù lớn, nhưng Nam An Hầu phu nhân chính là nhất phẩm phu nhân do Hoàng đế khâm phong, nàng bất quá cũng chỉ là nhị phẩm thực nhân, vội vàng nói: “Đại thọ sáu mươi của muội muội, ngày vui như vậy, ta thế nào cũng phải tới chúc mừng một phen, đôi một chén rượu nhạt.”

Nam An Hầu Lão phu nhân nói: “Mau mời mau mời.” Hai người dắt tay vào phòng, áy náy một phen, Nam An Hầu Lão phu nhân ngồi trở lại chủ vị, lại để cho nha hoàn mang ghế dựa tới mời Lão phu nhân ngồi.

Phùng thị và Kỳ thị lại tiến lên hành lễ cho Lão phu nhân. Lão phu nhân được lễ, cũng bảo mọi người ngồi. Sau đó mới là Lục Thanh Linh và Lục Thanh Nhân mang theo mấy vị muội muội tiến lên làm lễ ra mắt. Dựa theo phân phó trước đây Lão phu nhân, cũng nói: “Cung chúc Lão phu nhân phúc thọ an khang, nguyệt hảo phong thanh.”

Nam An Hầu Lão phu nhân đầu tiên là bảo bọn nàng đứng lên, sau đó hỏi Lão phu nhân: “Mấy vị này đều là tôn nữ của người sao?”

Lão phu nhân nói: “Đúng vậy, mấy hài tử búống bình, khiến muội muội chê cười.”

Nam An Hầu Lão phu nhân nói: “Lão tỷ tỷ sao lại nói như vậy, mấy vị tôn nữ này của người người nào cũng đều như hoa, thật là làm cho người ta thèm muốn.” Nói xong ánh mắt liền rơi vào trên mặt của Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam hôm nay mặc một kiện bối tử màu xanh, tuổi tuy không lớn, nhưng lệ sắc chiếu nhân (sắc đẹp lu mờ người khác), một gương mặt hại nước hại dân làm toàn bộ đám nữ hài tử đều so ra kém nàng.

Ánh mắt Lão phu nhân sắc bén, mới buổi sáng đã thấy nữ hài tử như hoa, chỉ cảm thấy nếu hài tử này lớn thêm một chút, sợ là tất cả nữ hài trong kinh thành đều phải nhường bộ lui binh. Hiếm thấy chính là một đôi mắt to đen lũng liêng của nàng, hết sức linh động, khí chất toàn thân đúng là sạch sẽ động lòng người.

Nam An Hầu Lão phu nhân lại nhìn thêm hai mắt, cười nói: “Hài tử ngoan, người tiến lên đây, để cho Lão phu nhân ta nhìn người xem nào.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn ra. Nam An Hầu Lão phu nhân trải qua nhiều thế sự, thấy ai tới chúc thọ cũng chỉ khen ngợi vài câu, nhưng thật ra có thể lọt vào mắt lại có mấy người? Có thể được Nam An Hầu Lão phu nhân coi trọng, coi như là tạo hóa không cạn rồi.

Lão phu nhân vừa vui mừng trong lòng lại có chút không phải tư vị. Vui mừng chính là Lục Thanh Lam dù sao cũng là tôn nữ của Trường Hưng Hầu phủ, phiến mệnh chính là người Nam An hầu Lão phu nhân nhìn trúng tại sao không phải là Tử cô nương hoặc là Ngũ cô nương của Tam phòng chứ?

Lục Thanh Lam nghe lời của Nam An Hầu Lão phu nhân xong trong lòng lại lộp bộp một chút. Trước mặt nhiều người như vậy, được Lão phu nhân gọi vào đích thật là vinh quang, nhưng nàng không muốn hưởng thụ phần vinh quang này, không muốn có phần danh tiếng này. Nàng tất nhiên là hiểu được kể từ đây, mình sẽ trở thành tiêu điểm, không biết là cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt của bao nhiêu người, nàng cần gì chứ?

Thế nhưng Lão phu nhân gọi nàng tiến lên là coi trọng nàng, nàng không thể không cho Lão phu nhân mặt mũi, sửa sang quần áo vui vẻ đáp ứng một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Lão phu nhân.

Lục Thanh Nhân ở sau lưng nàng ghen tỵ đến đỏ cả mắt, cúi đầu mắng một tiếng: “Vuốt mông ngựa!” Lục Thanh Lam nghe được, cũng không đáp lại kẻ kẻ điên như nàng.

Lục Thanh Lam từng bước một đi tới, đón lấy ánh mắt của mọi người, bước đi bình tĩnh uyển nhược như nhàn nhã dạo chơi ở hậu viện nhà mình, riêng phần định lực này, đã làm cho người khác phải động dung. Huống chi dung mạo nàng tao nhã, mỗi một bước đều giống như dùng thước đo chuẩn xác, trong lúc đi lại chỉ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng, tơ vãn của quần áo trên người trang sức trên đầu đều không lung lay.

Dáng đi ưu nhã Như vậy, giống như là cung nữ trong cung nữ đồ đi ra. Khiến người ta tán thưởng một tiếng nữ hài mà lại có khí độ tu dưỡng đến vậy. Trong lúc nhất thời tất cả danh môn quý nữ đều âm thầm suy nghĩ, nếu đổi lại là mình có thể giống như nàng lễ độ chu toàn mà tao nhã như này không.

Kỳ thị ở một bên nhìn nữ nhi của mình, chỉ cảm thấy vạn phần tự hào. Nữ nhi của nàng có bản sự như vậy, càng nhiều người, càng anh dũng, lại càng có thể trấn tĩnh. Nàng nào biết kiếp trước Lục Thanh Lam vì đi để được mấy bước này, tốn biết bao thời gian để luyện tập.

Lão phu nhân không ngờ đứa nhỏ này xuất sắc như vậy, nhìn không được lời kéo tay nàng nhìn chung quanh, nói: “Hài tử ngoan, người tên gì?”

Lục Thanh Lam nhu thuận nói: “Ta gọi là Lục Thanh Lam.”

Lão phu nhân vỗ tay nàng liên tục nói: “Tốt tốt tốt! Nương người là một người giỏi giang, dạy dỗ người thành hài tử xuất sắc như vậy.”

“Lão phu nhân quá khen, hài tử này rất búống bình, ta bình thường cũng đau đầu vì chuyện của nàng không ít.” Kỳ thị ở một bên vội vàng khiêm tốn.

Trưởng tức Chu thị của Lão phu nhân ở một bên liền cười nói: “Lục nhị phu nhân quá khiêm nhường rồi, nếu ta có một nữ nhi xinh đẹp lại nghe lời như người vậy, ta thật sự là nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.”

Lão phu nhân lôi kéo tay của Lục Thanh Lam, hỏi nàng có học vỡ lòng hay không, thích làm những gì ..., hỏi rất nhiều vấn đề, hết sức tỉ mỉ. Lục Thanh Lam trả lời từng câu hỏi.

Lão phu nhân càng cảm thấy tiểu cô nương này lanh lợi động lòng người. Lão phu nhân lại khen vài câu, đột nhiên tháo ban chỉ ngọc lục bảo mang trên ngón cái, nói: “Chúng ta lần đầu gặp mặt, ta đem ban chỉ này cho người, coi như là kết thiện duyên đi.”

Chu thị hoảng sợ, ban chỉ này tuy rằng nàng không biết lai lịch ra sao, nhưng nàng gả vào Nam An Hầu phủ sắp được bốn mươi năm rồi, Lão phu nhân vẫn luôn đeo trên tay, có thể thấy được mức độ coi trọng đối với ban chỉ này, không ngờ hôm nay lại cứ như vậy cho tiểu cô nương này.

Lục Thanh Lam mặc dù không biết lai lịch cụ thể của ban chỉ này, nhưng nàng thấy bên trên ban chỉ kia khảm ngọc lục bảo khoảng chừng ngón cái, và lại cả viên lục bảo thạch trong suốt, vừa nhìn đã biết đẳng cấp quý giá. Năm đó nàng được sủng ái trong cung, đang bảo bối gì chưa từng thấy, biết đồ tốt như vậy, cho dù là trong cung cũng không thấy nhiều. Vì vậy vội vàng từ chối: “Lão phu nhân, vật này quá mức trân quý, vẫn bối không dám đoạt thứ yêu thích của người.”

Lão phu nhân không nói gì, vẫn cứ đưa cho nàng, “Không phải là vật gì tốt, người cầm lấy chơi đi.” Lục Thanh Lam thật sự từ chối không được, đành phải tạ ơn nhận lấy.

Lão phu nhân vốn định đeo lên ngón cái cho nàng, nhưng ngón tay của nàng nhỏ hơn, đành phải gọi người tìm một cái dây trang sức, lồng ban chỉ vào, mang lên cổ Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam mang theo “thu hoạch” khổng lồ trở lại đứng bên người mẫu thân. Chỉ cảm thấy hiện tại ánh mắt bốn phương tám hướng tập trung trên người của nàng. Lúc trước nàng đã sớm quen với loại cuộc sống vạn chúng chú mục này.

Chỉ là có người trong lòng cũng cực độ khó chịu. Chỉ nghe thấy cách đó không xa truyền tới một tiếng nhỏ, lại có thể làm Lục Thanh Lam nghe thấy: “Tiểu nhân đắc chí.”

Lục Thanh Lam khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy cách đó không xa một cái tiểu cô nương đứng thẳng. Nhìn tuổi cũng là mười một mười hai tuổi, mặc áo nhỏ bạc lẳng hải đường cổ chéo, trên đầu mang trâm cài tóc ngũ thái Lưu Ly (ngũ thái= năm màu), tiểu cô nương tuổi mặc dù không lớn, tuy nhiên lại có nhan sắc mười phần. Chỉ là lúc này ngẩng cao đầu, dáng vẻ dùng lỗ mũi nhìn người khác, hết sức cao ngạo.

Lục Thanh Lam nuốt chút nữa bật cười.

Vũ Nguyệt. Không nghĩ tới ở chỗ này gặp được người quen trong cung kiếp trước.

Vũ Nguyệt là đích nữ của Kỳ quốc công phủ, kiếp trước cùng Lục Thanh Lam kẻ trước người sau gả vào phủ Tứ hoàng tử, cũng đều là người cũ của Tiêu Thiệu Huyền. Về sau nàng làm Thực phi, Vũ Nguyệt làm Hiền Phi, hai người đều hết sức được sủng ái, từ Yên vương phủ một đường đấu đến hoàng cung, suốt mười bốn năm, ai cũng không chịu nhường ai.

Vũ Nguyệt ở sau lưng không biết dùng bao nhiêu âm mưu quỷ kế, Lục Thanh Lam một lần nữa hoài nghi kiếp trước mình không thể sinh con chính là do nàng. Mà Lục Thanh Lam cũng không chịu thua, Vũ Nguyệt liên tiếp hai lần sảy thai, toàn bộ đều là kiệt tác của nàng.

Hai người ở trong cung càng đấu hừng hực khí thế, Trưởng Hưng Hầu phủ và Kỳ quốc công phủ trên đấu trường chính trị cũng đấu đến chết đi sống lại. Chẳng qua về sau Lục Thanh Lam dần dần hiểu về chính trị, mơ hồ cảm thấy giữa nàng và Vũ Nguyệt oán hận lẫn nhau là thật sự, nhưng đấu tranh hừng hực khí thế giữa hai gia tộc lại có ý tứ là biểu diễn cho tân hoàng xem.

Thử nghĩ xem hai vị phi tần địa vị cao như các nàng, phía sau mỗi người đều có một gia tộc thế lực hùng hậu, nếu hai gia tộc này còn quan hệ tốt đẹp thậm chí xưng huynh gọi đệ, như vậy cái vị ngồi ở trên ghế rồng kia đại khái phải khó ăn khó ngủ rồi, cho nên hai nhà nhất định phải tranh giành, không đấu cũng không được.

Kiếp trước nàng chết sớm, cũng có không ít ân oán chưa thanh toán rõ ràng với Vũ Nguyệt, nàng không ngại kiếp này lại tính sổ với nàng ta đâu.

Vũ Nguyệt bị nàng bỗng nhiên cười một tiếng sợ nổi da gà, vốn là có chút ghen tỵ với nàng, việc này lại càng làm ấn tượng với nàng tệ hơn.

Gặp lại vài người như thế, chỉ nghe thấy có một thanh âm hồ lớn nói: “Tôn nhi đã tới chậm.” Vừa dứt lời, liền thấy một cái thiếu niên phong tư tuyệt lệ đi vào cửa.

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi tuổi, mặc áo dài màu tím, trên đầu cắm một cây trâm gỗ đào. Mới nhìn trang phục có chút thô nhả, nhưng nhìn kỹ lại áo dài màu tím kia cũng không biết là dùng vật liệu gì chế ra, dưới ánh mặt trời lại mơ hồ có ánh sáng lưu động, cạnh góc bên trên thêu hoa mai, lại càng tinh xảo phi phàm, tuyệt không phải thủ bút của tú nương bình thường. Bởi vậy một thân xiêm y này mặc dù kiểu dáng đơn giản, nhưng là tuyệt đối là trân quý tột cùng.

Dáng người thiếu niên khá cao, làn da cực kỳ trắng, ngũ quan lại tinh xảo xinh đẹp, tùy tiện đứng liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả nữ hài tử, giống hệt kim đồng từ bên bức tranh đi ra, ngay cả Lục Thanh Lam cũng nhìn không được nữa nhìn hẩn hẩn một cái. Khóe môi hẩn thỉu chung mang theo một nụ cười nghịch ngợm như có như không, tựa hồ vô cùng dễ dàng thân cận, thực tế lại lạnh băng cách người ngoài ngàn dặm. Khí chất đó chẳng những

không làm cho người ta cảm thấy bất mãn với hắn mà ngược lại lại có một phong cách khác người, vô cùng mỉ mỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Lý Ngọc

Lý Ngọc.

Minh Nguyệt công tử đại danh lẫy lừng.

Lý Ngọc, người kinh sư gọi hắn là Minh Nguyệt công tử, vì hắn tướng mạo xuất chúng, như trăng sáng chiếu trên trời.

Phụ thân của Lý Ngọc chính là đích trưởng tử của Nam An hầu, hiện giờ là thế tử Nam An Hầu Lý Hoảng, mẫu thân chính là Chu thị vừa mới nói chuyện với Kỳ thị. Lý Hoảng có ba nhi tử, hắn là đích ấu tử, không có gánh nặng kế thừa gia nghiệp của Hầu phủ, vợ chồng Lý Hoảng nhất là Lão phu nhân đối với hắn trăm điều cung chiều, bởi vậy liền dưỡng thành tác phong ngang ngược can rờ, ngày sau nổi danh kinh sư là kẻ ăn chơi trác táng, xứng đáng là tiểu ma tinh của Nam An Hầu phủ thậm chí là toàn bộ kinh sư.

Hắn sau này sở dĩ đại danh lẫy lừng, nhưng không phải bởi vì thân phận tôn quý của hắn, hay là tài hoa hơn người, thật sự là bởi vì bộ dạng hắn lớn lên giống như Phan An, cộng thêm cá tính lãnh ngạo cổ chấp, mỉ mỉ làm không biết bao nhiêu thiếu nữ say đắm.

Kiếp trước Lục Thanh Lam và hắn dây dưa rất nhiều, bởi vậy không muốn gặp chút nào. Thấy Lý Ngọc đi đến, liền lạng lẽ cúi đầu.

Lúc này ánh mắt của mọi người, nhất là ánh mắt của các nữ hài tử chưa xuất giá đều tụ tập trên người Lý Ngọc, trong nhóm phụ huynh của các nàng có không ít người cũng là mỹ nam tử, nhưng mà cấp bậc loại này như Lý Ngọc, mấy chục năm chưa chắc có thể có một người, bởi vậy đều hận hai mắt không thể dài hơn mới được.

Lý Ngọc bị người khác nhìn cũng đã sớm thành thói quen, vốn tới nơi này phần đông là nữ quyến, hắn tùy tiện đi tới như vậy hơi không thích hợp. Nhưng Lý Ngọc căn bản không xem những lễ pháp ước thúc này là chuyện quan trọng, hắn khác người đã thành thói quen, mà cũng không ai so đo những tiểu tiết này với hắn.

Hắn trực tiếp đi đến trước mặt Lão phu nhân, quỳ xuống dập đầu cho Lão phu nhân nói: “Lão tổ tông, Tôn nhi tới chậm, người chớ nên trách Tôn nhi mới được.”

Lão phu nhân đời này sinh bốn nam ba nữ, đối với các con hết sức công bằng. Hết lần này tới lần khác không làm gì được với đích ấu tôn này, tâm đã sớm lệch đến Thái Bình Dương rồi.

Lúc trước Lý Ngọc gây chuyện, đánh gãy một chân của Tôn nhi Tổng Quốc công Tống Minh. Tổ mẫu của Tống Minh kia cũng không tầm thường, chính là đại trưởng công chúa Hoài Khánh, tỷ tỷ của đương kim hoàng đế, chọc trúng tổ ong vô về. Tống Quốc công mang Tôn nhi đến Nam An Hầu phủ phân xử.

Nam An Lão Hầu gia tức giận đến gợn chân, tuyên bố muốn đánh gãy đôi chân chó của tiểu súc sinh, bởi tội cho Tống Minh. Nhưng chờ hắn lật tung trời cả Nam An Hầu phủ, phát hiện ranh con Lý Ngọc sớm chẳng biết chạy đi nơi nào. Như thế qua hơn ba tháng, Lý Ngọc tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai biết hắn đi đâu.

Lão phu nhân đang lo lắng, quả thực là đêm không thể say giấc, thấy hắn trở về, đương nhiên hết sức vui mừng. Đứng dậy, tự mình đỡ Tôn nhi đứng lên, trong mắt không khỏi hiện lên nước mắt, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi! Nhận sai với tổ phụ và phụ thân ngươi, sau này cũng đừng bướng bỉnh nữa.”

Lý Ngọc ở trước mặt tổ mẫu coi như cũng biết điều, cúi đầu nói một tiếng “Vâng”.

Nắm tay của Tôn nhi nhìn một cái từ trên xuống dưới, thấy Tôn nhi vẻ mặt hưng phấn, bộ dạng không giống như là chịu đau khổ, lúc này mới yên lòng lại.

“Ngươi đi gặp tổ phụ và phụ thân ngươi chưa?”

Lý Ngọc nói: “Tôn nhi vội muốn tới chúc thọ tổ mẫu, vừa về tới Hầu phủ liền đi gặp tổ mẫu, còn chưa gặp tổ phụ và phụ thân.”

Lời này nói làm Lão phu nhân đau lòng cực kỳ. Nhớ tới Tôn nhi phiêu bạt bên ngoài lại khó chịu một trận: “Gần đây ngươi rốt cuộc đi đâu, làm chúng ta tìm trong phủ...” Thấy tôn tử suýt chút nữa quên luôn cả một phòng đều khách nhân, đúng lúc Chu thị ở một bên thấp giọng nhắc nhở: “Lão phu nhân, hiện tại không phải là lúc nói chuyện này.”

Lão phu nhân lúc này mới vỗ trán, “Mẫu thân ngươi nói rất đúng. Ngươi một đường bôn ba mệt nhọc, mau trở về đổi xiêm y. Đi đằng trước gặp tổ phụ và phụ thân ngươi, hôm nay không ít khách nhân tới, ngươi cũng giúp bọn hắn tiếp đón đi.”

“Tôn nhi hiếu.” Lý Ngọc lại khom mình hành lễ, lúc này mới sải bước ra khỏi Trường Khánh đường. Đi đến bên người Lục Thanh Lam, dưới chân hần hơi ngừng, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong lòng Lục Thanh Lam đột nhiên chấn động.

Tính tình Lý Ngọc cao ngạo, người bình thường căn bản là không lọt vào mắt hần. Nhưng một khi bị hần nhìn trúng, vậy cuộc sống sau này sẽ gặp rắc rối rồi. Lục Thanh Lam nghĩ thầm mình đã cúi thấp đầu như vậy rồi, sao vẫn là dẫn tới sự chú ý của hần. Thấy hần nhìn chằm chằm ban chỉ của Nam An Hầu Lão phu nhân cho trên cổ mình, nàng hiểu ngay.

Thầm hô oan nghiệt.

Nàng thật sự là không muốn trêu chọc Lý Ngọc.

Kiếp trước hai người quen biết là ở Trường Hưng hầu phủ. Lý Ngọc được mời qua phủ làm khách, là một ngày trời cao mây mỏng, một nhóm chim nhạn bay qua bầu trời, Lý Ngọc nhất thời cao hứng giương cung lắp tên bắn hạ một con chim nhạn lớn, lại rơi vào trong phạm vi của Nhị phòng, vừa vặn bị con mèo con Lục Thanh Lam nuôi ngâm đi, Lý Ngọc không quan tâm, một mũi tên bắn xuyên mèo con kia.

Lục Thanh Lam cũng là người tính khí không chịu nhường ai, mắng Lý Ngọc một trận. Mấu chốt là tài ăn nói của nàng tốt, mắng chửi người không cần dùng lời thô tục, nếu bàn về bản lĩnh chửi nhau, Lý Ngọc làm sao theo kịp nàng, nàng tức giận nổi trận lôi đình, vừa lúc Lục Văn Đình chạy tới.

Lúc ấy Kỳ thị đã tạ thế, ba hài tử bọn họ bị Tam phòng giày vò, Lục Văn Đình không chịu được nhất là người khác khi dễ muội muội của hần, lúc này liền đánh cho Lý Ngọc một trận. Lý Ngọc ý mình võ công cao cường, nhưng vừa so với Lục Văn Đình, lại chênh lệch rất lớn.

Bị đánh đến kêu cha gọi mẹ. Hai bên cứ như vậy kết thù. Sau lần đó người tới ta đi, song phương qua lại mấy lần. Lý Ngọc mặc dù quần áo lụa là, nhưng là nhân phẩm cũng không tệ, hần kính trọng hạng người võ công cao cường như Lục Văn Đình, thường xuyên qua lại, hai người rốt cuộc trở thành hảo bằng hữu. Từ từ quan hệ với Lục Thanh Lam cũng hòa hoãn hơn.

Về sau quan hệ lại càng dây dưa không rõ.

Lục Thanh Lam cũng không rõ lắm, Lý Ngọc nhìn trúng điểm gì ở mình chứ?

Lý Ngọc là chính là loại nhân vật một khi đã nhận định chín trâu cũng kéo không lại. Vì Lục Thanh Lam, kiếp trước hần hơn ba mươi tuổi cũng chưa cưới vợ, mẫu thân hần Chu thị lấy cái chết bức bách cũng không thể làm cho hần thay đổi quyết định.

Về sau Lục Thanh Lam gả cho Tiêu Thiệu Huyền, vốn cho rằng dựa vào tính tình ngạo mạn của Lý Ngọc, sẽ quên mình.

Không ngờ, sự say đắm của Lý Ngọc đối với nàng vẫn không thay đổi. Ngoài sáng trong tối, giúp nàng không biết bao nhiêu lần. Về sau Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ, Lục gia xảy ra chuyện, Lục Văn Đình bị xử tử, Lục Hần bị Tiêu Thiệu Huyền hạ ngục, cả triều văn võ cảm như hén, bao nhiêu người chịu đại ân của Lục gia cũng không dám kêu oan cho Trường Hưng hầu phủ. Lý Ngọc chẳng những nháy ra, còn đưa cho Thành Khang để Vạn Ngôn Thư, mắng Thành Khang để vong ân phụ nghĩa.

Thành Khang để dưới con nóng giận, nhốt Lý Ngọc vào thiên lao. Lúc Lục Thanh Lam chết, hần còn đang ở trong thiên lao, cũng không biết cuối cùng sống hay chết.

Lục Thanh Lam cao ngạo cả đời, cũng không nguyện chịu ân huệ của người khác, nhưng nàng vẫn cảm thấy mình thực có lỗi với một người chính là Lý Ngọc.

Lục Thanh Lam cảm thấy kiếp trước Lý Ngọc thậm chí như vậy, qua ba mươi tuổi không vợ không con, cuối cùng còn bị Lục gia liên lụy, tiền đồ tốt đẹp cũng hồng mất, toàn bộ là bởi vì hần đã yêu nàng.

Đời này, dù thế nào cũng không thể để cho hần lại nhìn trúng mình. Có lẽ như vậy, Lý Ngọc có thể tìm được một cô nương hần yêu, một đời hạnh phúc mỹ mãn.

Cho nên nàng giả bộ giống như nữ hài bình thường, đón nhận ánh mắt của Lý Ngọc, giả bộ mê trai.

Lý Ngọc vốn nhìn thấy ban chỉ ngọc lục bảo đeo ở trên cổ của nữ hài này, hần hiểu rõ Lão tổ tông nhìn binh dị gần gũi, kỳ thật sẽ không dễ dàng để người khác vào mắt. Nữ hài này có thể có được yêu thích của Lão tổ tông, nhất định có chỗ hơn người. Không ngờ nàng cũng nóng cạn ngu ngốc giống như những nữ hài khác, tâm tư Lý Ngọc thay đổi, thậm chí đại khái là nữ hài này gia thế hơn người, Lão tổ tông không thể không lôi kéo đi, không có hứng thú với Lục Thanh Lam nữa.

Vì vậy không liếc nhìn nàng một cái, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Lục Thanh Lam thầm thở phào nhẹ nhõm. Lý Ngọc quả nhiên vẫn là giống như đúc kiếp trước.

Chỉ là hi vọng ở kiếp này, hần và mình không tiếp tục dính líu nữa.

Lục Thanh Lam ở một bên lại than một tiếng thất vọng. Từ mấy năm trước nàng gặp Lý Ngọc một lần, liên tình nguyện muốn gả cho Lý Ngọc, vừa rồi nàng thấy Lý Ngọc, hưng phấn thiếu chút nữa té xỉu, con người đều sắp phải từ bỏ rồi, đáng tiếc đuôi mắt Lý Ngọc cũng không quét qua nàng một chút.

Lục Thanh Nhân không khỏi vô cùng thất vọng.

Đội Lý Ngọc đi đến lúc không còn trông thấy bóng người, trong phòng mới khôi phục không khí náo nhiệt một lần nữa. Lục Thanh Lam loáng thoáng nghe thấy mọi người thì thầm rí tai nhau: “Đây là Minh Nguyệt công tử, bộ dạng thật là tốt...”

Nàng không khỏi mỉm cười, hiện tại tuổi Lý Ngọc còn nhỏ một chút, còn non lắm, qua mấy năm nữa chờ hấn trưởng thành thành thực, lãnh ngạo giống như thanh phong minh nguyệt, phong độ tuyệt thế vô song, mới xứng được xưng tụng bốn chữ “Minh Nguyệt công tử” này, hiện tại nha, còn kém một chút.

Dân gian có một Minh Nguyệt công tử, trong cung còn có một vị “Minh Châu Hoàng thất” đây này. Lục Thanh Lam vô thức nhớ tới Cửu hoàng tử, cũng không biết hôm nay thọ yến Nam an Hầu Lão phu nhân, hấn có tới hay không.

Nàng bên này suy nghĩ miên man, lại có vài khách nhân tới nữa, càng về sau, thân phận địa vị càng cao, cuối cùng Quảng Ninh Vương Phi mang theo nữ nhi Tiêu Kỳ cũng tới. Tiêu Kỳ mặc một thân lăng áo màu hồng cánh sen, nổi bật lên khuôn mặt như bạch ngọc, mắt như thu thủy. Cái áo kia nhìn một mực, nhưng dùng ngân tuyến rất nhỏ thêu hoa sen ẩn, ánh nắng chiếu lên hiện ra vàng sáng nhàn nhạt, phía dưới là quần màu nguyệt bạch, cả người nổi bật lên giống như Hà Hoa tiên tử nổi trên mặt nước.

Tiểu quân chúa Tiêu Kỳ đi theo Quảng Ninh Vương Phi bái lạy Lão phu nhân xong, chạy đến bên người Lục Thanh Lam, lôi kéo cánh tay của nàng nói: “Nha đầu xấu xa nhà ngươi, sao lâu như vậy cũng không đến gặp ta?”

Lục Thanh Lam cũng thật sự có một đoạn thời gian không gặp Tiêu Kỳ rồi, hôm nay thấy hảo tỷ muội, tâm tình rất tốt, trêu ghẹo: “Nương ta chê ta bướng bỉnh, không cho ta xuất môn đây này. Ngươi ngược lại, nếu đã nhớ ta sao không tới nhà chúng ta a. Có phải là chỉ nói ngoài miệng là nhớ ta, kỳ thật trong lòng căn bản cũng sẽ không có nhớ phải không?”

Tiêu Kỳ điểm trán của nàng: “Vốn là ta chất vấn ngươi, sao lại biến thành ngươi chất vấn ta. Ngươi thật là biết cách phản công.” Nói xong khanh khách cười, hai tiểu tỷ muội lộ ra thân mật khăng khít.

Nàng để sát vào lỗ tai của Lục Thanh Lam nói: “Dạo này Hoàng hậu nương nương tâm tình không tốt, luôn truyền mẫu phi và ta tiến cung, ta làm sao đi tìm ngươi được chứ.”

Lục Thanh Lam bĩu môi, Quảng Ninh vương gia rất được hoàng thượng coi trọng, quyền hành trong tay rất lớn, Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử đều muốn mượn sức hấn đến phe của mình. Tiền Hoàng hậu làm gì thật sự thích Quảng Ninh Vương Phi và Tiêu Kỳ, cũng chỉ là giúp Nhị hoàng tử mượn sức Quảng Ninh Vương Phủ thôi. Nàng từ trước đến giờ rất nhạy cảm với tin tức trong cung, liền giảm thấp thanh âm hỏi: “Hoàng hậu nương nương bên kia đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đối Đầu

Tiêu Kỳ nói: “Còn không phải là Tường Trắc Phi của Nhị hoàng huynh, thật vất vả mới mang thai một hài tử, năm tháng rồi, chẳng hiểu làm sao lại mất. Nhị Hoàng huynh hết sức thương tâm, Hoàng hậu nương nương đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.”

Đương kim hoàng thượng hơn năm mươi tuổi, nhưng đến bây giờ còn chưa lập thái tử. Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử, một người là đích trưởng tử của nguyên hậu Mã hoàng hậu sở sinh, căn chính miếu hồng*, một người là đích thứ tử của kế hậu Tiền Hoàng hậu sở sinh, thế lực to lớn, lại rất được hoàng đế sủng ái.

(*) 根正苗红 – căn chính miếu hồng: có nghĩa là những người có nguồn gốc gia đình tốt, là một câu nói trong cuộc Cách mạng Văn hóa. Một thành ngữ chính trị trong thời đại Mao Trạch Đông, nghĩa là, sự nhấn mạnh đơn phương về nguồn gốc của gia đình “đỏ không phải là màu đỏ” và “vừa phải” trong giai đoạn chính sách cực đoan trái. Cái gọi là “căn chính miếu hồng” là một gia đình tốt, chẳng hạn như công nhân, nông dân nghèo trung bình, và quân đội và con trai, được tin rằng một đứa trẻ sinh ra trong gia đình phải là một cuộc cách mạng tốt. Cái gọi là “Miaozheng” đề cập đến “sinh ra ở Trung Quốc mới, lớn lên dưới màu đỏ”, không bị ảnh hưởng bởi những ý tưởng cũ.

Bởi vậy trong triều chia làm hai đại trận doanh: phái lập Hoàng trưởng tử và phái lập Hoàng thứ tử, công phạt lẫn nhau. Hoàng trưởng tử và Hoàng thứ tử nếu có bất kỳ tật xấu nào cũng đều sẽ bị phóng đại vô hạn. Hết lần này tới lần khác Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là hấn hiện tại đã sắp hai mươi lăm, liên tiếp sinh ba nữ nhi, nhưng lại thùy chung không có nhi tử.

Lần này Tường Trắc Phi mang thai, Tiền Hoàng hậu và Nhị hoàng tử đều ký thác kỳ vọng với bụng của nàng, Nhị hoàng tử phi lại càng hận không thể đem Tường Trắc Phi trở thành tổ tông Bồ Tát mà cung phụng, tất cả chi phí ăn mặc thậm chí vượt qua cả chính phi là nàng, nào biết kết cục là Tường Trắc Phi còn không có cái số tốt kia, hài tử lớn năm tháng vẫn sảy, thiếu chút nữa liên lụy Tường Trắc Phi mất mạng, hơn nữa nghe nói là bị thương thân mình, ngày sau không có khả năng sinh dục nữa.

Nhị hoàng tử đương nhiên là đau lòng vạn phần, hoài nghi chuyện Tường Trắc Phi sảy thai là do Đại hoàng tử gây nên, chỉ tiếc không lấy được chứng cứ,

cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy.

Hai người nói thầm thì, bên kia Nam An Hầu lão phu nhân gặp người tới cũng đại khái, mới nói: “Trong vườn bố trí mấy đoàn hí kịch nhỏ, các người cũng đi nghe diễn giải sâu đi. Các cô nương lại càng đừng trối buộc, cũng đi trong vườn chơi đùa đi.”

Lão thái quân tự đỡ tay Chu thị đi tiền viện, đằng trước có vài vị hoàng tử tới, bảo là muốn tới chúc thọ nàng, nàng không thể không gặp.

Đám người còn lại dưới sự hướng dẫn của bọn nha hoàn Nam An Hầu phủ ra khỏi chính đường, bởi vì vì thời gian còn sớm, chưa vội khai tiệc (mở tiệc), mọi người liền đi dạo ở Trong vườn, cũng có chút tự tại.

Các cô nương tuổi không lớn lắm liền bắt đầu giao tế, ai không có mấy người hảo tỷ muội hảo bằng hữu chứ? Bởi vậy ba người một đoàn năm người một nhóm tụ họp một chỗ hàn huyên. Mấy vị tôn tiêu thư của Nam An Hầu phủ cũng ở trong sân tiếp đón, đứng nhìn Tiêu Kỳ tuổi không lớn lắm, đã sớm lịch luyện ở trong hoàng cung, là người vô cùng chừng mực. Kỳ thị thấy Lục Thanh Lam cùng nàng cùng một chỗ cũng không lo lắng.

Tiêu Kỳ và mấy người tỷ muội Lục gia chào hỏi qua, liền lôi kéo Lục Thanh Lam đến một bên nói thầm thì.

Hai người tựa vào trên lan can bạch ngọc bên cạnh hồ hoa sen, vừa mới nói được mấy câu, liền thấy cách đó không xa một nhóm người đi tới, cầm đầu là một tiểu cô nương bộ dạng mười bốn mười lăm tuổi, mặc bối tử đỏ thẫm thêu mẫu đơn, trên đầu cài một cây trâm lưu ly vàng ròng, trang phục có chút phú quý, dung mạo cũng chỉ trung đẳng. Phía sau đi theo vài nữ hài tử, vây quanh nàng giống như chúng tinh cùng nguyệt (sao vây quanh mặt trăng). Trong đó bao gồm Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Dung, cùng với hai vị cô nương Triệu gia của Bình Lương Hầu phủ, theo thứ tự là Tam cô nương Triệu Từ Huyền và Tứ cô nương Triệu Từ Phù.

Lục Thanh Lam không khỏi nở nụ cười. Há, đây cũng là người quen trong cung.

Tiểu cô nương này chính là chính phi sau này của Yến vương Tiêu Thiệu Huyền, Hàm Sơn huyện chủ Quách Đoan Tú, cũng chính là cấp trên trực tiếp của Lục Thanh Lam kiếp trước.

Quách Đoan Tú này chính là tôn nữ của An Bình hầu Quách Lượng, An Bình Hầu phủ ở kinh thành chưa được tính là hàng đầu, trong phủ cũng không có vị Công chúa Quận chúa nào, cho nên một cái danh phận Hàm Sơn huyện chủ vất vưởng của Quách Đoan Tú, chính là nhờ mẫu thân của nàng là thân muội muội của Hoàng hậu nương nương. Quách gia cũng không phải là nhân tài hết sức xuất sắc, nhưng bởi vì quan hệ đến nhà mẹ đẻ Tiên gia của hoàng hậu, người khác phải kính trọng ba phần, bởi vậy ở kinh thành có chút hồng hách.

Quách Đoan Tú bởi vậy cũng có phần cảm thấy mình là một đại nhân vật. Kiếp trước Tiên Hoàng hậu vì mượn sức Tiêu Thiệu Huyền, liền gả Hàm Sơn huyện chủ cho hắn. Tiêu Thiệu Huyền lúc ấy trên danh nghĩa vẫn là Nhị hoàng tử đáng, đối với Tiên Hoàng hậu và Nhị hoàng tử có thể nói là nói gì nghe nấy, vì vậy không nói hai lời liền cưới Quách Đoan Tú làm chính phi.

Quách Đoan Tú cùng với Tiêu Thiệu Huyền trôi qua sáu năm, sinh cho hắn một nữ nhi. Về sau Tiêu Thiệu Huyền nhất phi trùng thiên (一飞冲天 bay một phát lên trời), trở thành hoàng đế, Quách Đoan Tú cũng thuận lý thành chương trở thành hoàng hậu, nào biết phúc nàng mỏng, từ ngày vào Tử Cấm thành, vẫn ốm đau bệnh tật, làm hoàng hậu chưa đến nửa năm liền đi đời nhà ma rồi.

Sau lần đó Tiêu Thiệu Huyền vẫn không sắc lập hoàng hậu, hậu cung liền do Chính Nhất phẩm Tứ phi thay phiên cầm quyền quản lý.

Kỳ thật Lục Thanh Lam vẫn hoài nghi, Quách Đoan Tú là bị Tiêu Thiệu Huyền độc chết. Tiêu Thiệu Huyền mặc dù sau này trở thành hoàng đế, từ trước đến nay tương kính như tân với Quách Đoan Tú, cho nàng đủ mặt mũi. Nhưng An Bình Hầu phủ lại cũng không vì có một vị hoàng hậu mà được chỗ tốt thực sự gì, bởi vậy có thể thấy được Tiêu Thiệu Huyền cũng không phải là thực sự yêu thích vị hoàng hậu của mình.

Lục Thanh Lam hiểu rõ tính khí của Tiêu Thiệu Huyền, Quách Đoan Tú là Tiên Hoàng hậu cứng rắn đưa cho hắn lúc hắn còn chưa phát lên, bất luận dung mạo hay là tài hoa, đều không xứng với Tiêu Thiệu Huyền, hắn đối với nàng ta có thể nói là không có bất kỳ tình cảm gì. Mấu chốt là khi đó Tiêu Thiệu Huyền không có mẫu tộc để dựa vào, đối với mẫu tử Tiên Hoàng hậu ngôn nghe kế tòng (言听计从 nghe lời, tin tưởng theo kế sách của ai đó), có thể nói là gọi là tới đâu là đi, so với một con chó cũng không khá hơn bao nhiêu. Đối với Tiêu Thiệu Huyền mà nói, Quách Đoan Tú còn sống một ngày, thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn đoạn thời gian đáng si nhục năm đó.

Chỉ không biết đời này kiếp này, Hàm Sơn huyện chủ còn có thể lại gả cho Tứ hoàng tử làm phi hay không.

An Bình Hầu phủ và Bình Lương Hầu phủ từ trước đến giờ lui tới mật thiết, còn có chút quan hệ thân thích. Cho nên tỷ muội Triệu gia và Hàm Sơn huyện chủ đi cùng một chỗ cũng không có gì bất ngờ. Chung quanh đây vừa vặn có một hoa viên, trồng ít hoa cúc danh quý, các nàng thuận tiện ngắm hoa, liền tiếp nhìn sang về phía bên này.

Tiêu Kỳ có chút không vui nói: “Các nàng đang làm cái gì vậy?”

Lục Thanh Lam làm biếng mà nói: “Còn phải nói nữa sao, đích thị là Lục Thanh Nhân đang nói xấu ta, những người này thay nàng bệnh vực kẻ yếu, tới đây nhìn ác nhân ta đây có phải ba đầu sáu tay hay không thôi?”

Tiêu Kỳ “phốc xuy” một tiếng nở nụ cười, “Ngươi ngược lại cũng thật bình thản. Lục Tam phu nhân thiếu chút nữa hại chết mẫu thân ngươi, hiện giờ chẳng qua chỉ là về gia miếu niệm kinh vài năm, các nàng còn bắt nạt gì chứ?”

Lục Thanh Lam khẽ mỉm cười: “Những người này không có ai khiến ta để ý, đương nhiên tùy các nàng muốn nhìn ta thế nào thì nhìn. Huống hồ miệng mọc ở trên người các nàng, ta có thể quản được sao?”

Tiêu Kỳ là thích tình hào phóng cởi mở nhiệt tình của nàng, thấp giọng nói: “Có muốn ta đi xả giận cho ngươi không?” Tiêu Kỳ nhìn ôn nhu hiền hòa, nhưng giống Quảng Ninh Vương Phi, cũng là chủ nhân mạnh mẽ không dễ chọc.

Lục Thanh Lam cười nói: “Không cần, ngươi vẫn là giả bộ thiếu nữ ngoan ngoãn của ngươi đi, đừng bởi vì chuyện ta làm xấu hình tượng của ngươi.”

Tiêu Kỳ sáng giọng: “Sao ngươi suốt ngày luôn ra vẻ người lớn vậy?”

Lục Thanh Lam chế giễu lại: “Ngươi tốt hơn ta chỗ nào chứ?”

Hai người đang nói, liền thấy Hàm Sơn huyện chủ kia vậy mà dẫn theo một nhóm người hùng hổ đi tới.

Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam liếc mắt nhìn nhau, không khỏi buồn cười, vốn không muốn để ý tới các nàng, vậy mà lại tự đưa tới cửa.

Hai người liền đứng thẳng người. Chỗ khác nhóm quý nữ tùm năm tùm ba cũng phát hiện tình hình khác thường bên này, tất cả đều ngừng công việc trong tay, cùng nhau nhìn về phía bên này.

Hàm Sơn huyện chủ thật ra cũng không có ngu vậy. Đầu tiên là mang theo mọi người hành lễ cho Tiêu Kỳ, sau đó khách khí nói: “Quận chúa muội muội, có thể để cho chúng ta nói vài lời với Lục cô nương hay không?”

Theo nàng thấy, Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ căn bản chính là hai cấp độ khác nhau, Lục Thanh Lam bất quá cũng chỉ là dựa hơi Lâm An Quận chúa, thực sự xảy ra chuyện gì, Tiêu Kỳ chưa chắc chịu giúp đỡ Lục Thanh Lam ra mặt. Nào biết chuyện căn bản cũng không phải là như vậy.

Chỉ thấy Tiêu Kỳ cười nhạt: “Muội muội ư? Lời này của Quách cô nương thật thú vị. Ta cũng không biết ta khi nào thì có thêm một vị tỷ tỷ như ngài vậy? Các ngươi có chuyện gì cứ việc nói ngay trước mặt của ta là được, cần gì phải trốn trốn tránh tránh chứ?”

Quách Đoan Tú vừa rồi bị hai tỷ muội Lục gia hai và tỷ muội Triệu gia thổi phồng hai câu, nhất thời có chút lảng lảng, nghe Lục Thanh Nhân và Lục Thanh Dung khóc lóc kể về Lục Thanh Lam khi dễ các nàng như thế nào, Nhị phòng ức hiếp như thế nào, đầu óc nóng lên liền định thay Tam phòng ra mặt, vốn định chỉ dùng lời nói nhục nhã Lục Thanh Lam một phen, cũng không muốn làm gì nàng, tuy nhiên lại không nghĩ đến phân lượng chênh lệch giữa nàng và Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ.

Tuyệt đối không nghĩ tới vừa mở miệng đã bị Tiêu Kỳ đánh trở về.

Trong lòng nàng tức giận, mặt không khỏi căng đến đỏ bừng. Nhưng mà Tiêu Kỳ không giống với nàng, chính là long tử phượng tôn đích thực, cha nàng là Quảng Ninh Vương gia, nàng cũng thường xuyên tiến cung, hoàng thượng đem nàng trở thành khuê nữ thân sinh mà đối đãi, xem như châu ngọc trong lòng bàn tay, hoàng hậu cũng đối đãi với nàng vô cùng tốt. Trong lòng nàng hiểu rõ, để mượn sức Quảng Ninh Vương Phủ, cho dù nháo đến trước mặt hoàng hậu, hoàng hậu cũng chỉ bênh vực Tiêu Kỳ, sẽ không bênh vực nàng.

Bởi vậy mặc dù bị Tiêu Kỳ mĩa mai vài câu mất mặt mũi, nhưng nộ khí không chỗ phát tiết, liền hướng về phía Lục Thanh Lam: “Lục Thanh Lam, ngươi thật to gan, gạt bốn huyện chủ vì sao không hành lễ?”

Lục Thanh Lam không khỏi buồn cười, thật đúng là quả hồng lợm được liền muốn nắn nềm. Kiếp trước Quách Đoan Tú là chính phi, nàng là Trắc Phi, trên thân phận đương nhiên khác biệt, nhưng muốn tóm nàng cũng không có cách gì, huống gì là hiện tại?

Nàng kỳ thật vẫn không thể nào nhìn nổi cô nương này. Muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài hoa không có tài hoa, muốn đầu óc không có đầu óc, mấu chốt nhất chính là không tự biết rõ mình, cũng khó trách Tiêu Thiếu Huyền chướng mắt nàng.

Nàng liền kéo dài thanh âm “Nha” một tiếng, “Xin thứ cho mắt ta vụng về, lại không biết cô nương ngài là Bò Tát trong miếu?”

Tiêu Kỳ thấy lời Lục Thanh Lam nói ác độc như vậy, nhin không được “phốc xuy” một tiếng bật cười.

Đến lúc này, Quách Đoan Tú lại càng tức giận.

Lục Thanh Nhân ở một bên liền mở miệng nói: “Vị này chính là Quách cô nương của An Bình Hầu phủ, chính Nhị phẩm Hàm Sơn huyện chủ do hoàng thượng khâm phong, ngươi gạt Hàm Sơn huyện chủ còn không mau mau hành lễ?”

Lời này nói ngược lại cũng không sai, Quách Đoan Tú là huyện chủ, Lục Thanh Lam chẳng qua chỉ là bạch thân (không có chức tước), Quách Đoan Tú lại lớn hơn Lục Thanh Lam mấy tuổi, Lục Thanh Lam hành lễ cho nàng cũng không phải không ổn.

Thế nhưng nếu Lục Thanh Lam thật sự hành lễ này, lập tức sẽ bị đáng về kiêu ngạo của Quách Đoan Tú đè chết. Nàng làm sao chịu đi hành lễ này?

Lục Thanh Lam liền nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ khẽ mỉm cười, tiếp lời: “Ta còn tưởng là nhân vật giỏi giang gì, nguyên lai là chính Nhị phẩm huyện chủ, ta còn tưởng là loại người ở nơi xó xỉnh nào chạy đến gạt người đầu chứ?” Nha đầu tùy tùng của Tiêu Kỳ tên là Ngẫu Hoa cũng thông minh, lập tức tiếp lời: “Huyện chủ uy phong lớn, Quận chúa chúng ta thân là chất nữ của Thánh thượng, còn chưa yêu cầu Lục cô nương gặp mặt là phải hành lễ vãn an đâu? Một cái huyện chủ như ngươi, lên mặt hơi lớn phải không?”

Hàm Sơn huyện chủ nhất thời cứng họng. Đúng là, nếu bàn về phẩm cấp, Tiêu Kỳ chính là Chính Nhất phẩm, cao hơn nàng một bậc, nếu bàn về thân sơ, nàng càng không thể sánh với Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ chiêu hiền đãi sĩ, nàng một cái huyện chủ dựa vào cái gì ở chỗ này khoe mẽ?

Quách Đoan Tú tức giận không được, hết lần này tới lần khác không biết nói gì mới tốt. Lục Thanh Lam có chút không kiên nhẫn, “Huyện chủ không phải có lời gì muốn nói với ta ư, mời nói đi.”

Quách Đoan Tú vừa rồi liên tiếp bị nhục, miễn cưỡng đè ép hỏa khí nói: “Ta muốn hỏi Lục cô nương, Nhị phòng Trường Hưng Hầu phủ các người buộc Lục tam phu nhân đưa đi từ đường lễ Phật, hiện giờ đã qua bốn năm, bức bách mẫu tử người ta chia lìa, là đạo lý gì, đều là người một nhà, cốt nhục, ác độc như thế, chẳng phải là đánh mất lời dạy của thánh hiền?”

Lục Thanh Lam nghe xong không khỏi cười ha ha.

Quách Đoan Tú lửa giận tăng vọt, thét to: “Người cười cái gì?”

Lục Thanh Lam vừa cười một hồi mới dừng tiếng cười, cười lạnh nói: “Nhân tài như Quách cô nương, không đi làm Phủ doãn Thuận Thiên phủ, lại ở chỗ này làm khó cho một tiểu nữ tử như ta, thật đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi.”

Nghe xong lời này, Tiêu Kỳ suýt chút nữa lại bật cười. Lục Thanh Lam tuy rằng lời nói ác độc, nhưng nói không sai. Tiêu Kỳ chậm rãi nói: “Nếu nói quan thanh liêm khó đoạn việc nhà, Quách cô nương chớ nói chỉ là một cái huyện chủ, cho dù Hoàng hậu nương nương Thái hậu nương nương, dưới tình huống bình thường cũng sẽ không can dự sự tình của nhà người khác, Quách cô nương người dựa vào cái gì can dự vào việc của Trường Hưng Hầu phủ chứ?”

Quách Đoan Tú vốn tưởng rằng bằng thân phận của mình, dựa vào tầng quan hệ của mình và Hoàng hậu nương nương, nuốt chừng Lục Thanh Lam, thật không nghĩ đến thái độ Lục Thanh Lam cứng rắn như thế, còn có một Tiêu Kỳ địa vị cao hơn mình một rất nhiều đứng ở phe nàng, mình ra mặt chẳng những không chiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại còn chịu nhục khắp nơi, ném mặt mũi, thật là biết vậy chẳng làm.

Cố tình muốn phát tác cùng với Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ, cân nhắc suy nghĩ một phen, lại không nắm chắc phần thắng, chỉ đành dậm chân, xoay người rời đi.

Nàng là hiểu rõ, bằng tài ăn nói của nàng, Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ, lấy bất kỳ ai cũng có thể nói cho nàng tìm không thấy nam bắc, huống chi là hai người cùng một chỗ?

Lục Thanh Lam cất cao giọng nói: “Quách cô nương, Phật nói chuyện thế gian đều có nhân quả, cái gọi là loại thiện nhân được thiện quả, loại trồng ác phải được kết cục thảm hại, Tam thâm thâm rớt cuộc là vì sao bị xử trí đưa đến gia miếu, người có thể điều tra một phen, lại đến chất vấn ta cũng không muộn!”

Quách Đoan Tú đi rất gấp, làm sao còn có thể nghe được Lục Thanh Lam nói cái gì nữa. Lục Thanh Nhân đuổi theo, liên tục nói: “Huyện chủ, sao người lại đi như vậy? Huyện chủ không phải là đáp ứng muốn thay tỷ muội chúng ta chủ trì công đạo đấy sao?”

Quách Đoan Tú vừa lúc nín một bụng khí không ai để phát tiết, cuối cùng tìm được nơi trút giận: “Ta ngồi ở đó không đi, người là để cho ta tiếp tục chịu các nàng chế ngạo hay sao? Đều tại các người, nếu không phải là các người xúi giục, ta hôm nay sao lại mất mặt đến vậy.” Nàng thấy phụ cận rất nhiều các tiểu thư quý nữ đều ghé chân ở phía xa ngắm cảnh trong lòng ủy khuất vô cùng, vành mắt không khỏi đỏ lên.

Lục Thanh Nhân không biết nhìn sắc mặt người khác, còn định nói tiếp, bị biểu tỷ của nàng Triệu Từ Huyền lôi kéo tay áo, Lục Thanh Nhân lúc này mới im miệng.

Bên kia sau cây cối rậm rạp, giờ phút này có hai người thiếu niên đang đứng, một người mặc áo dài màu tím, trên mặt lộ ý cười bất cần đời, chính là Lý Ngọc. Một thiếu niên khác, tuổi nhìn có vẻ còn lớn hơn Lý Ngọc, bộ dạng lại chấp lễ quá mức kính cẩn.

Bên này vốn không cho phép ngoại nam tiến vào, nhưng Lý Ngọc chính là chủ nhân, có thể xuất hiện chỗ này cũng không kỳ lạ.

Chỉ nghe thấy người tuổi lớn hơn nói: “Lý huynh người cũng nghe thấy rồi đấy, tiểu nha đầu kia miệng lưỡi sắc bén, căn bản là không để người khác vào mắt, hôm nay toàn bộ nhờ cậy Lý huynh thay biểu muội ta xả cơn tức này rồi.”

Lý Ngọc hừ lạnh một tiếng: “Người cho ta không biết tính toán của các người, không dám động thù mới xúi giục ta ra tay mà thôi, chẳng qua là xem ta là đồ ngốc, lấy làm vũ khí sử dụng mà thôi, thật sự xem ta giống như cái Hàm Sơn huyện chủ ngu ngốc kia à?”

Thiếu niên kia bị Lý Ngọc vạch trần tại chỗ, xấu hổ không biết nói gì cho phải. Người này là công tử của Bình Lương Hầu phủ, tên là Triệu Thanh, thanh mai trúc mã với Lục Thanh Nhân, thiếu niên nam nữ, chính là thời điểm ngưỡng mộ lẫn nhau, có tình cảm với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân cảm thấy ở Hầu phủ bị khi nhục, về nhà cứ khóc lóc kể lể, cũng từng đi tìm được Triệu Thanh, Triệu Thanh vỗ ngực bảo đảm trút giận cho nàng, cho nên hôm nay mới mời Lý Ngọc ra mặt.

Triệu Thanh không dám tự mình động thủ, sợ gặp phải nhiều loạn lớn, Trường Hưng Hầu phủ cũng không phải là dễ chọc. Lý Ngọc là hồn thể ma vương nổi danh kinh sư, không sợ trời không sợ đất, cho nên mới tìm Lý Ngọc nhờ vả, muốn cho Lý Ngọc ra mặt hỗ trợ. Lý Ngọc nhìn quần áo lụa là, động lòng người nhưng lại cực kỳ thông minh, hẳn cũng không giống Hàm Sơn huyện chủ, bị người khác lấy lòng mấy câu liền chạy đi can thiệp.

Lý Ngọc gần đây say mê đấu đá, cuối cùng Triệu Thanh đáp ứng đem con đề mền danh quý mình nuôi đưa cho Lý Ngọc, lúc này hẳn mới đáp ứng ra tay. Lý Ngọc thấy Triệu Thanh chê bai Lục Thanh Lam như vậy, trong lòng thật ra là vô cùng không đồng ý. Trong mắt hắn, làm người nên ân oán dứt khoát, Lục Thanh Lam như vậy không có gì không đúng.

Triệu Thanh lúng túng nói: “Lý huynh, chúng ta không phải là giao dịch khoản này xong rồi sao?”

Lý Ngọc cười lạnh một tiếng nói: “Nói xong cũng có lúc thay đổi. Triệu Thanh Ngươi tính kể Lý Ngọc ta, ta cũng chưa so đo với ngươi, ngươi còn nói với ta những lời này?” Triệu Thanh hoảng sợ, việc không thành, ngược lại còn đắc tội tên sát tinh Lý Ngọc này, vậy được không bù nổi mất.

Nào biết lời Lý Ngọc nói xoay chuyển: “Nếu ngươi muốn ta thay ngươi hà giận cũng không phải không được, trước tiên đem ‘đại Tướng Quân’ của ngươi đến tay bốn công tử, ước định của chúng ta liền giữ lời.”

Triệu Thanh về mặt đau khổ nói: “Lý huynh, không phải là ta không bỏ được cái con đẻ mền kia, chẳng qua là ngươi cũng biết, Bình Lương Hầu phủ và Nam An Hầu phủ cách xa ra sao, chờ ta sai người đem đẻ mền đưa tới, nói không chừng yến hội bên này cũng giải tán, ngươi xem có thể chờ yến tiệc giải tán hay không, ta lập tức phái người đi về nhà lấy...”

Lý Ngọc thân nhiên nói: “Nói đông nói tây không đến tay ta là tuyệt sẽ không xuất thủ. Đưa hay không đưa, chính là chuyện của Triệu huynh ngươi.” Căn bản không muốn nghe hắn dài dòng, xoay người rời đi.

Triệu Thanh nóng nảy, vội vàng nói: “Lý huynh, Lý huynh chờ một chút, ta liền phái người về lấy. Liền phái người về lấy!”

Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ lại nói chuyện một chút, Nam An Hầu lão phu nhân ở phía trước nhận lễ bái thọ của đám người Tứ hoàng tử, Cửu hoàng tử, thập hoàng tử xong, rốt cục trở lại.

Thọ yến rốt cuộc bắt đầu.

Mâm cỗ của các cô nương bày ở nhà thủy tạ trong vườn, tên là Hoa Ổ hiên. Hoa Ổ hiên này diện tích rất lớn, bốn bề tất cả có ba tám cửa sổ lớn, giờ phút này mở rộng toàn bộ, bởi vì bốn bề bị nước bao quanh, gió mát từ từ đập vào mặt, làm người ta tâm thần sáng khoái.

Bởi vì cũng là đều là nữ hài nhi chưa xuất giá, chủ trì yến hội đương nhiên chính là hai vị cô nương của Nam An Hầu phủ, một người gọi là Lý Sính, một người gọi là Lý Đình. Lý Sính là đích tỷ tỷ của Lý Ngọc, Lý Đình thì là thứ nữ của Tam thúc gia của Lý Ngọc.

Hai vị quý nữ này không hổ là xuất thân danh môn, thoai mái hào phóng, cũng không luống cuống chút nào, chiếu cố hiện trường hết sức chu đáo. Lý Sính tới mời Tiêu Kỳ ngồi vào chủ vị, Tiêu Kỳ liên tục chối từ, cuối cùng vẫn ngồi cùng Lục Thanh Lam. Vừa rồi Hàm Sơn huyện chủ chịu nhục chỗ Lục Thanh Lam, tất cả mọi người đều thấy rõ, đương nhiên không ai dám trêu chọc Lục Thanh Lam rồi.

Rất nhanh liền khai tịch, Lý gia tỷ muội tha thiết chiêu đãi, chu đáo nhiệt tình với tất cả mọi người. Lý Đình tuy là thứ nữ, nhưng tự nhiên hào phóng, so với rất nhiều đích nữ cũng chỉ có hơn chứ không kém. Mọi người âm thầm tán thưởng Lý gia thâm hậu, ngay cả thứ nữ cũng xuất sắc như vậy.

Đang ăn uống say sưa, bỗng nhiên có người nói: “Uống rượu như vậy cũng không thú vị, chúng ta chơi hành lệnh đi?” Ngay lãnh đại thọ sáu mươi của Lão phu nhân, cái gọi là vô tửu bất thành yến (không rượu không thành tiệc), trên bàn rượu của các cô nương cũng rượu trái cây, không nặng độ như rượu thường, cũng chỉ là uống chơi thôi.

Người nói chuyện không phải là ai khác, chính là người vừa mới bị Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam liên thủ chế giễu một phen Hàm Sơn huyện chủ. Quách Đoan Tú mới vừa rồi bị chê cười một lần, cảm thấy mặt mặt, liền muốn bù lại trên tiệc rượu, nằng nghe Lục Thanh Nhân nói, Lục Thanh Lam ở trong nhà không thích đọc sách tập viết, cho rằng năng nhất định là trong bụng trống trơn, cho nên mới muốn mượn hành từ lệnh để làm cho Lục Thanh Lam xấu mặt, cũng coi như hòa nhau một vấn.

Lý Sính thân là chủ nhân không tiện cắt đứt hưng trí của khách, giả bộ cảm thấy hứng thú hỏi: “Cũng là ý kiến hay, chỉ xin hỏi huyện chủ, chúng ta nên hành lệnh gì đây?”

Hàm Sơn huyện chủ trong lòng đã có dự tính nói: “Không bằng đánh trống truyền hoa cộng thêm hành lệnh giải đố như thế nào?”

Nhóm quý nữ đang ngồi có mấy người rất thông hiểu thi văn, ai không muốn nở mày nở mặt trong trường hợp như vậy chứ, một khi có thanh danh, ngày sau lúc làm mai mối chính là thêm một phân hạng rất lớn. Bởi vậy nhất thời rất nhiều hứa theo.

Hàm Sơn huyện chủ có chút tự đắc liếc Lục Thanh Lam một cái.

Lục Thanh Lam không khỏi nở nụ cười, nói khê với Tiêu Kỳ: “Hàm Sơn đây là nhắm vào ta đây.” Tiêu Kỳ cũng tỏ vẻ lo lắng với trình độ văn hóa của hảo hữu: “Nếu ngươi không làm được, thì dứt khoát nói rõ không tham gia đi, ngươi tuổi còn nhỏ, cũng không có người chê cười ngươi.”

Lục Thanh Lam giả vờ cả giận nói: “Trong mắt ngươi ta tệ vậy sao?”

Tiêu Kỳ che miệng cười.

Lục Thanh Lam liền nở nụ cười, cố ý nói: “Các tỷ tỷ say mê hành lệnh, ta lại cũng không hiểu, ta thấy ta vẫn là trốn khỏi bàn tiệc thì tốt hơn.”

Hàm Sơn liền nói: “Chậm đã, ta nghe nghe lệnh tôn đại nhân chính là Truyền lư khoa vừa rồi, chính là nhân vật có tài số một trong giới huân quý chúng ta, ngay cả hoàng thượng cũng nhiều lần khen ngợi hần, ngươi thân là nữ nhi của Truyền lư, nếu là ngay cả từ lệnh cũng không dám làm thì có thể làm cái gì,

chẳng phải là làm cho người ta hoài nghi lệnh tôn đại nhân có thực tài thật sự hay không sao, cũng chẳng phải là làm cho lệnh tôn đại nhân hổ thẹn sao?”

Cur nhiên dám chất vấn, không chỉ Lục Thanh Lam, lần này ngay cả người hàm dưỡng tốt hơn nhiều như Lục Thanh Nhân sắc mặt cũng trầm xuống. Hàm Sơn huyện chủ cũng không biết là quá mức kiêu ngạo hay là quá mức ngu xuẩn.

Lần này là chủ nhân, Lý Đình cũng nghe không nổi nữa, không nhịn được mở lời: “Quách tỷ tỷ xin ăn nói cẩn trọng, quốc gia đại sự, nữ hài nhi chúng ta há lại có thể nghị luận.” Hoài nghi tài nghệ của Lục Thần, không phải là hoài nghi ánh mắt hoàng thượng, cái này chẳng khác nào đổi thành mắng hoàng thượng có mắt không trông đỏ sao? Cái này nếu như bị người xuyên tạc truyền tới tai hoàng thượng, ngay cả Nam An Hầu phủ cũng bị liên lụy, cho nên mới không thể không mở miệng ngăn cản.

Lý Sinh vừa nói, Quách Đoan Tú cũng kịp phản ứng, lời nói vừa rồi của mình có chút không đúng, nhưng lúc này muốn thay đổi cũng không còn kịp rồi.

Lục Thanh Lam đã mở miệng nói: “Phụ thân ta có thể làm được truyền lưu, là bằng bản lĩnh thật sự của hắn, từ tú tài, cử nhân, tiến sĩ từng bước thi lên, đương nhiên có các vị đại nhân trên triều đình cùng với đương kim hoàng thượng bình phán, Quách cô nương sợ là không có tư cách thuyết tam đạo tứ (nói này nói nọ). Nếu Quách cô nương muốn để cho ta mất mặt trước mặt các vị tỷ muội như vậy, ta liền thỏa mãn ước nguyện của người được chứ? Chẳng qua Quách cô nương lớn hơn ta bốn tuổi, đọc sách nhiều hơn bốn năm, chúng ta so như vậy tựa hồ hơi không công bằng rồi?”

Nàng càng nói như vậy, Quách Đoan Tú càng cảm thấy nàng là người ít học, sợ bêu xấu, bởi vậy nói: “Người muốn so thế nào, không ngại nói nghe một chút.”

Lục Thanh Lam nói: “Rất đơn giản, nếu ta thua, ta uống một chén rượu, nếu người thua, liền uống hai chén rượu, nếu người đáp ứng, ta liền chơi hành tửu lệnh với người.”

Quách Đoan Tú ngày thường tự cho mình rất cao, cũng đọc chút các loại «Kinh Thi» «Cửu ca», tự cảm thấy mình rất có tài hoa, đương nhiên sẽ không để một kẻ thua bốn tuổi cả ngày ghét học như Lục Thanh Lam ở trong lòng, liền đáp ứng: “Cách này được, liền như thế đi.”

Lục Thanh Nhân ngồi ở bên trái Lục Thanh Lam, nhíu mày nói: “Bảo Nhi không được cậy mạnh.” Cô muội muội này là cái dạng gì, nàng còn không rõ ràng ư, ngày thường nghĩ hết biện pháp trốn học, bản thân hầu như chưa từng thấy nàng đọc sách, chơi đoán câu đố không nói, cho dù đố chữ, nàng đoán được sao?

Tiêu Kỳ cũng nói: “Nhân tỷ tỷ nói đúng, người nếu không làm được, cũng đừng có cậy mạnh, ta vẫn có cách để người trốn khỏi bàn tiệc.”

Lục Thanh Lam thấp giọng cười nói: “Yên tâm đi, một khi ta đã dám ứng chiến, đương nhiên là nắm chắc.”

Bên này nha hoàn lấy một cái trống phủ lụa đỏ, sắp bắt đầu hành lệnh. Lúc này bỗng nhiên có người nói: “Từ từ đã!”

Mọi người thấy, quả nhiên là đích nữ Vũ Nguyệt của Kỳ quốc công phủ. Vừa rồi chúng nữ chúc thọ cho Lão phu nhân, duy chỉ có Lục Thanh Lam được đứng đầu, Vũ Nguyệt đã sớm nhìn nàng không vừa mắt, thấy Hàm Sơn huyện chủ nhằm vào nàng khắp nơi, liền không đành lòng được xen vào.

Lý Sinh nói: “Vũ muội muội còn có đề nghị gì sao?”

Vũ Nguyệt khẽ mỉm cười, trên đầu mang chu sai điểm thúy chạm vào trán nàng, “Nếu hành tửu lệnh, chúng ta dùng rượu trái cây thì có gì thú vị, không bằng làm lớn một chút, miễn cho bọn tỷ muội hành lệnh không chịu lấy ra bản lĩnh thật sự.”

Đây chính là trợn mắt nói dối, ở trường hợp này, ai không muốn nở mày nở mặt, đều hận không thể lấy ra mười phần bản lĩnh, ai lại cam lòng giấu dốt đâu chứ?

Vũ Nguyệt này rõ ràng chính là xem cuộc vui không sợ đài cao, muốn chuyện này nháo lớn.

“Cái này...” Lý Sinh cũng nhìn ra, Vũ Nguyệt này cũng là nhằm vào Lục Thanh Lam. Những nữ hài tử này, nếu bàn về dung mạo, lúc này Lục Thanh Lam, Tiêu Kỳ và Vũ Nguyệt là ba người xuất sắc nhất, Vũ Nguyệt nhằm vào Lục Thanh Lam cũng thuyết phục. Vạn nhất cô nương nào uống quá nhiều bêu xấu... Nàng là làm chủ nhân, tóm lại cũng không tốt.

Lý Sinh đang muốn nhã nhặn từ chối, Hàm Sơn huyện chủ đã vỗ tay bảo hay: “Chủ ý này của Vũ cô nương được lắm. Bọn tỷ muội cảm thấy thế nào?” Nói là nhóm tỷ muội, nhưng ánh mắt nàng nhìn về phía Lục Thanh Lam.

Trong lòng Lục Thanh Lam cười muốn chết rồi, Hàm Sơn huyện chủ đại khái là ngại mình chết không đủ nhanh, biện pháp như vậy cũng dám đáp ứng. Còn có Vũ Nguyệt kia, nếu đã đưa tới cửa, liền cùng đánh cả hai a.

Trong lòng Lục Thanh Lam rất nguyện ý, cổ tình còn muốn giả bộ là rất do dự, nhỏ giọng nói: “Nhưng ta không biết uống rượu, ôi chao...”

Vũ Nguyệt đã nói với Lý Sinh: “Lý tỷ tỷ, ta nghe nói rượu mơ của Nam An Hầu phủ tự cất rất không tầm thường, ta hâm mộ danh tiếng đã lâu. Sao không nhân cơ hội này lấy ra cho chúng ta bình phẩm một phen? Lý tỷ tỷ không phải là không nở chứ?”

Nếu nói về tâm trí mưu kế Vũ Nguyệt này hơn Hàm Sơn huyện chủ không phải chỉ một tấc, cũng khó trách kiếp trước có thể cùng Lục Thanh Lam đấu mười năm chẳng phân thắng bại. Nàng vừa nói như vậy, Lý Sinh cũng đã không tiện lại từ chối, miễn cho mình có vẻ không phóng khoáng, ngay cả vài hũ rượu mơ cũng luyến tiếc.

Vì thế nha hoàn lui tới, rất nhanh liền đổi lại rượu mơ trong chén rượu trước mặt của mọi người. Rượu mơ tuy là dùng quả mơ để cất, nhưng độ rượu quả thực không thấp.

Nhất thời tất cả an bài thỏa đáng. Mọi người đề cử Lý Sinh đánh trống đầu, nài ra một câu đố: “Nhẹ chân nhẹ tay chậm rì rì, lực khỏe nâng tảng đá. Bắt nó liền chạy trong nhà, đi vào trong núi rơi xuống rãnh nước.” Lý Sinh dùng một chút, sau đó nói: “Là một loại động vật.”

Sau đó quay người lại gõ trống. Tiếng trống dừng lại, hoa hồng đang truyền đến trong tay Lâm tiểu thư Đại Lý Tự Thiệu khanh, Lâm tiểu thư vẫn ung dung cười nói: “Câu đố này của Tỷ tỷ, đáp án có phải là ‘con rùa’.”

Lý Sinh cười nói: “Muội muội ham học hỏi, chính là chữ ‘con rùa’”.

Lâm tiểu thư thấy mình đáp đúng, hưng phấn mặt đỏ rần.

Lục Thanh Lam cũng thâm than, Lý Sinh không hổ là tỷ tỷ của Lý Ngọc, đích nữ của Nam An Hầu phủ, trường hợp hôm nay, địa vị này của nàng, tuyệt không phải là chỗ tốt để “khoe bản lĩnh”, không bằng ra đề mục đơn giản, đáp cái thang để cho mọi người ra mặt, người khác cũng có thể nhớ chỗ tốt của nàng.

Huống hồ đáp án của nàng là “con rùa”, “con rùa” tượng trưng cho trường thọ phú quý, cũng là điềm tốt. Làm việc quả nhiên là giọt nước không lọt.

Kế tiếp liền do Lâm tiểu thư đánh trống, như thế liền tiếp qua mấy vòng, chúng vị cô nương tài học cao có thấp có, tâm địa có tốt có xấu, ra đề mục có khó có dễ, cũng làm khó một hai vị tiểu thư, những người này uống rượu, không khí ngược lại càng thêm sôi động.

Rất nhanh trống đến trong tay Vũ Nguyệt. Vũ Nguyệt ra một cái đề mục: “Hai hình nhất thể, bốn chi tám đầu, bốn tám một tám, thác nước ngưỡng chảy, một chữ.”

Câu đố này cũng thật đủ khó, nhất thời các nữ hài tử rối rít nhíu mày. Vũ Nguyệt đắc ý quay đầu đi, đánh trống, mọi người đem hoa hồng truyền thật nhanh, sợ tiếng trống dừng lại, rơi vào trong tay mình.

Lúc này tiếng trống vội vã đột nhiên ngừng, hoa hồng đang dừng ở trên tay của Lục Thanh Lam.

Vũ Nguyệt và Hàm Sơn huyện chủ liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đều có thần sắc cao hứng.

Lục Thanh Lam giả bộ như khó xử: “Vũ tỷ tỷ, câu đố này của người quá khó đi. Đừng nói là ta đoán không ra, sợ rằng mấy người đang ngồi đây cũng không có mấy người có thể đoán được?”

Vũ Nguyệt chậm rãi mà nói: “Lục muội muội, mặc dù tuổi người còn nhỏ, nhưng nguyên đánh cuộc thì phải chịu thua, người đã đáp ứng chơi trò chơi này, đoán không ra cũng phải uống rượu.” Dứt lời chếp miệng, nha hoàn của nàng đi tới bên người Lục Thanh Lam đổ đầy rượu cho nàng.

Trên mặt Lục Thanh Lam lộ ra thần sắc khó xử, Hàm Sơn huyện chủ nhìn có chút hả hê nói: “Lục muội muội vẫn là mau uống đi, nhiều người như vậy còn đang chờ người!”

Lúc này tuyệt đại đa số mọi người đều nhìn ra, Vũ Nguyệt là cố ý ra đề khó như vậy, chính là muốn làm khó Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cảm thấy đùa bốn hai người đủ rồi, lúc này mới chậm rì rì nói: “Hai vị tỷ tỷ chớ vội nha, ta chỉ nói là đề mục của Vũ tỷ tỷ khó, cũng không nói ta không biết đáp án a?”

Vũ Nguyệt biến sắc, không tin: “Người biết ư?”

Giọng nói Lục Thanh Lam thiên chân vô tà (ngây thơ) : “Ta đương nhiên biết, không phải là chữ ‘tĩnh’ (giếng) sao? Vũ tỷ tỷ người nói đúng không?”

Vũ Nguyệt lúc này mới phản ứng, vừa rồi là bị tiểu nha đầu này đùa bốn, nụ cười trên mặt liền cứng lại. Sau một lúc lâu nàng mới cười như không cười nói: “Lục muội muội quả nhiên thông tuệ, ván này người thắng.”

Lục Thanh Lam cười nói: “Ta làm gì thông minh chứ, đều là các tỷ tỷ nhường ta thôi.” Tuy nàng nói như vậy nhưng ánh mắt mọi người nhìn về phía nàng cũng đã bất đồng. Câu đố khó như vậy, những người đang ngồi đây mười người có đến chín người đoán không được, nàng còn nhỏ tuổi lại có thể đoán ra, không hổ là nữ nhi của truyền lưu khoa này.

Lục Thanh Lam lúc này mới nơi nơi lỏng tay, vừa rồi lòng bàn tay của nàng đều là mồ hôi.

Lục Thanh Lam cười híp mắt cảm tạ lên, nói: “Các vị tỷ tỷ, vừa rồi chúng ta cũng nói rồi. Ta ra câu đố, các người đáp không được, là phải phạt hai chén rượu đây!”

Mọi người nhao nhao cười: “Nếu đã nói rồi, không ai lại chơi xấu, Lục muội muội nhanh ra đề mục đi.”

Lục Thanh Lam nói: “Ta ít đọc sách, cũng không ra được câu đố khó gì, câu đố này mọi người nghe cho kỹ, rất đơn giản nha. Khôn cùng rơi gở đầu hui hạ, một chữ.”

Câu đố của Lục Thanh Lam nhìn như đơn giản, mọi người cẩn thận nghĩ, kì thực căn bản không chỗ để bắt đầu. Đã có người nói nhỏ: “Có phải là Lục

muội muội ra sai đề mục không, trong này có thể đoán ra một chữ sao?”

Lục Thanh Lam mặc kệ, quay lưng đi bắt đầu đánh trống. Tiếng trống đông đông đông giống như vang ở chỗ trái tim mình, tiếng trống bỗng nhiên dừng lại. Hoa hồng rơi vào trong tay Hàm Sơn huyền chủ.

Kỳ thật đạo lý rất đơn giản. Lục Thanh Lam quay lưng lại, nhưng Tiêu Kỳ vẫn còn giương mắt nhìn, nàng muốn nhắc nhở Lục Thanh Lam không phải là quá đơn giản, chỉ cần chạm chân của nàng dưới đáy bàn là xong. Lúc trước Vũ Nguyệt cũng làm như vậy tìm được Lục Thanh Lam một cách chuẩn xác.

Hàm Sơn huyền chủ sắc mặt trắng nhợt, lại bỗng nhiên đỏ lên. Lục Thanh Lam xoay người lại, cười hi hi nói: “Quách tỷ tỷ, thật đúng là khéo. Tỷ muội chúng ta hôm nay thật đúng là duyên phận không cạn, xin hỏi Quách tỷ tỷ có đáp án có không?”

Câu đố này, kiếp trước Lục Thanh Lam tìm được từ một quyển sách cổ, dùng điển tích cực kỳ hiếm có, đừng bảo là Quách Đoan Tú, cho dù mang một tú tài hay cử nhân tới cũng chưa chắc giải được. Nàng làm khó Quách Đoan Tú rồi, Quách Đoan Tú có thể giải được câu đố này mới là lạ.

Sắc mặt Quách Đoan Tú đỏ bừng, vắt hết óc cũng không thu hoạch được gì, thật lâu mới nghẹn ra một câu: “Ta đoán không ra.” Nàng bỗng nhiên đứng lên, dùng ngón tay chỉ Lục Thanh Lam: “Những người đang ngồi đây cũng không ai có thể giải được, ngươi căn bản là vô căn cứ, trên đời này vốn không có câu đố như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Xà Họa

Lục Thanh Lam làm ra một bộ hơi sợ: “Quách tỷ tỷ không muốn uống rượu thì thôi, cần gì nói cả vú lấp miệng em như thế?”

Hôm nay Quách Đoan Tú chịu nhục khắp nơi, đã sớm thẹn quá hoá giận: “Ngược lại ngươi thử giải thích cho ta, đáp án đến tốt cùng là cái gì, nếu ngươi giải thích được, rượu này ta uống.”

“Đương nhiên phải giải thích cho Quách tỷ tỷ nghe.” Lục Thanh Lam vẫn ung dung nói: “Câu đố này trước tiên phải từ mấy chữ ‘Tiêu Tiêu hạ’ liên tưởng đến hai đời hoàng đế Ngũ Đại Tề Lương tên ‘Tiêu Đạo Thành’ và ‘Tiêu Diễn’, dưới Tề Lương là Trần Vũ đế (陈武帝), trừ đi một cái ‘Trần’(陳 phồn thể), sau đó ‘Vô biên, lạc mộc’(tức là bộ ‘Phụ 阝’, mất bộ ‘Mộc 木’) thành chữ ‘nhật 日’”. Cho nên chữ này là ‘nhật 日’.”

(*) Nguyên văn câu đố là: Vô biên lạc mộc tiêu tiêu hạ

“Quả nhiên là chữ nhật, nhưng điển cổ này không khỏi quá lệch, câu đố khó quá.” Mọi người nghe Lục Thanh Lam giải thích xong, nhất thời không thể không tin phục.

Lục Thanh Lam lộ ra nụ cười hết sức mê người: “Quách tỷ tỷ, ngươi muốn như thế nào đây?”

Mặt Quách Đoan Tú lúc đỏ lúc trắng, người có thể ra một câu đố như vậy, còn ai dám nói nàng bất học vô thuật, ngực không dính mực? Nàng nhất thời không khỏi âm thầm hối hận, sớm biết như thế, mình sẽ không đề nghị hành tửu lệnh rồi, vốn định làm cho nàng mất mặt, áp chế nhuệ khí của nàng, kết quả là, phản ngược lại mình.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng lại không tiện chơi xấu, đành phải nói: “Ta uống rượu cũng được.” Bưng chén rượu lên, hơi ngửa đầu uống cạn rượu trong chén. Chỉ cảm thấy một luồng khí cay xè theo cổ họng đi xuống, nàng sắc ho khan một trận.

Lục Thanh Lam cũng không biết thương hương tiếc ngọc, theo đuôi không bỏ nói: “Quách tỷ tỷ, còn một chén đấy?”

Quách Đoan Tú ngay cả nụ cười lễ độ cũng không cười nổi nữa rồi, sắc mặt lạnh xuống, lại uống một chén rượu, bởi vì uống quá nhanh, lại ho khan một trận nữa.

Nàng đặt chén rượu trên bàn, trong lòng tức giận, nói: “Đến lượt ta ra câu đố rồi. Có ngựa có thể đi được ngàn dặm, có nước có thể nuôi cá tôm, có người không phải là ta thì là ngươi, có đất có thể trồng hoa màu. Một chữ.”

Nói xong nàng quay lưng đi đánh trống, đợi thời điểm hoa hồng truyền đến trong tay Lục Thanh Lam, tiếng trống của nàng cũng ngừng lại. Nàng quay đầu lại nói: “Ngươi nói xem, là chữ gì? Nói không được, phải phạt rượu.”

“Quách tỷ tỷ muốn cho ta uống rượu như vậy sao?” Nàng cười hi hi, càng như vậy, Quách Đoan Tú càng giận đến sắc mặt xanh mét. Lục Thanh Lam lại nói: “Tỷ tỷ thật đúng là yêu quý muội muội, vậy mà ra một câu đố dễ như thế, cái này không khỏi quá dễ sao, đáp án là một chữ ‘đã’, đúng không?”

Quách Đoan Tú giận đến ngực phập phồng, nàng đã đủ cố gắng rồi, nhưng dù ra câu đố tự nhận là phi thường khó, cũng không làm khó được tiểu cô nương này, trong lòng nàng chậm rãi dâng lên một cổ cảm giác vô lực.

“Lại đến lượt ta. Lục Thanh Lam cầm lấy dùi trống, giọng nói hết sức nhẹ nhàng. Nhưng là hiện trường lại một mảnh tĩnh lặng, ai có thể nghĩ đến, tiểu cô nương này bác văn cường ký-tĩnh thông đủ loại sách như thế, vạn nhất nàng xem ai không vừa mắt, ra một đề khó như vừa rồi cho mình, đây chẳng phải là giống như Hàm Sơn huyện chủ, mất mặt trước bao nhiêu người như vậy?”

Lục Thanh Lam cũng là đánh bậy đánh bạ, một trận thành danh rồi.

Lục Thanh Lam rất nhanh liền ra một đề mục, hơn nữa đề mục lần này còn khó hơn vừa rồi. Nàng quay lưng đi đánh trống, sau đó hoa hồng rơi vào trong tay Vũ Nguyệt.

Vũ Nguyệt không ngờ ngán như là Hàm Sơn huyện chủ, bản lĩnh xem xét thời thế của nàng rất mạnh, tâm cơ lại thâm sâu, một khi nhìn ra bất thường tất nhiên sẽ tìm lý do thoát khỏi bữa tiệc, đến lúc đó lại muốn thu thập nàng cũng không còn dễ như vậy.

Vũ Nguyệt cầm nhánh hoa hồng kia, cho dù là tâm cơ rất sâu, dù sao tuổi còn quá nhỏ, nhìn không được thay đổi sắc mặt. Lục Thanh Lam lại hướng phía nàng cười hết sức ngây thơ sáng lạn.

Vũ Nguyệt hận đến nghiêng răng, chỉ cảm thấy tiểu nha đầu chết tiệt này thực sự quá đáng giận. Nàng cũng là người dứt khoát, trực tiếp nhận thua: “Lục muội muội quả nhiên thật bản lĩnh, đề mục của người sợ là ngay cả tú tài cử nhân lão gia cũng chưa chắc có thể đáp được, người cũng thật coi trọng tỷ muội chúng ta.”

Ý trong lời nói là, ngay cả tú tài cử nhân đều không biết, mặc dù Vũ Nguyệt ta đáp không được, cũng không có cái gì mất mặt, có thể nói như vậy, cũng coi là tài trí nhanh nhẹn rồi.

Vũ Nguyệt cũng không cần người khuyên, thống khoái uống hai chén rượu, sau đó mình tư khổ tưởng nghĩ ra một cái câu đố tự nhận là khó nhất, ném cho Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam lại thoải mái mà trả lời.

Lần một lần hai có thể nói là vận khí tốt, ba lần bốn lượt, chỉ có thể nói rõ ở phương diện này Lục Thanh Lam quả thật thiên phú trác tuyệt. Vũ Nguyệt coi như là hoàn toàn hiểu, hôm nay nàng là đem tảng đá nện vào chân của mình, ngốc ở chỗ này nữa, chỉ sợ Lục Thanh Lam sẽ không bỏ qua cho nàng, đang muốn tìm cách trốn khỏi bữa tiệc, lúc này Lục Thanh Lam lại lấy được dùi trống, nàng suy nghĩ một chút, lần này không lại làm khó dễ nữa.

Làm người phải có lòng khoan dung, dù sao kiếp này hai người này còn chưa kết tử thù, Lục Thanh Lam cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt. Vừa rồi áp chế nhuệ khí của các nàng, cũng làm cho các nàng mất mặt trước mặt trước các vị tiểu thư, vậy là đủ rồi.

Huống chi, nàng cũng là có lòng tự trọng, dựa vào việc sống lâu hơn người khác một kiếp, dùng kiến thức tích lũy hai kiếp này đánh địch, dù sao vẫn khiến nàng cảm thấy có chút giống như thắng kẻ không biết võ.

Lục Thanh Lam liền buông dùi trống xuống. Cười nói: “Các vị tỷ tỷ, ta cũng hơi mệt chút, không bằng dừng ở đây đi.” Lúc này mọi người không có ai dám xem thường nàng, cũng biết đây là nàng muốn nhường, cho nên toàn bộ thở phào nhẹ nhõm.

Lý Sính cũng nói: “Lục muội muội nói đúng, chúng ta uống rượu hành lệnh cũng chỉ là muốn náo nhiệt. Huống chi Lục muội muội tài trí, chúng ta ở đây ai cũng không sánh bằng người, đoán nữa cũng không có gì thú vị.”

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, liền có người không nhìn được tò mò: “Lục muội muội năm nay mới mười một đi, sao đoán câu đố lợi hại như vậy?”

Lập tức ánh mắt của tất cả mọi người cơ hồ đều tập trung ở trên người Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cảm thấy biểu hiện hôm nay có chút hơi quá rồi, vừa vận nhân cơ hội này bù về, liền cười nói: “Các tỷ tỷ chê cười rồi. Hôm nay ta có thể thắng, thật sự là may mắn. Thực không dám đầu điểm, thường ngày ta ở nhà không thích đọc sách, duy chỉ có thích đoán câu đố, phụ thân vì bồi dưỡng hứng thú đọc sách của ta, liền rất tìm nhiều câu đố đến cho ta đoán, hơn nữa nhân cơ hội giảng giải điển cố ngụ ý của câu đố. Hôm nay nếu các vị tỷ tỷ muốn để cho ta làm thơ về tranh, ta nhất định là phải khoe cái xấu.”

“Thì ra là như vậy.” Chúng nữ không khỏi cười lớn lên, bộ dạng Lục Thanh Lam đẹp, vốn là làm cho người ta ghen ghét, vừa rồi lại là siêu quần xuất chúng, đoạt hết danh tiếng, làm cho mấy người đang ngồi đây không thoải mái. Hiện giờ giải thích hợp lý, mọi người cảm thấy nàng chẳng qua vận khí tốt, biết nhiều câu đố hơn một tí mà thôi, nhất thời thoải mái trong lòng, cổ ghen tỵ oán hận cũng tiêu tán toàn bộ.

Càng thêm nàng nói chuyện ngay thẳng hào phóng, ngay cả chuyện “không thích đọc sách” như vậy cũng không giấu diếm chút nào, tất cả mọi người cảm thấy tiểu cô nương này không kiêu căng không ngạo mạn, hết sức đáng yêu, trong lúc nhất thời đều sinh ra không ít hảo cảm với nàng.

Tồn nữ Ngô Thiến của Ngũ quân phủ đô đốc Ngô Đô Đốc nói: “Muội muội thật sự là nói đến tâm khảm của ta đi, ngày thường ta cũng không thích đọc sách đâu.”

Liền có người cười nói: “Ngô tỷ tỷ bình thường chỉ thích vũ đạo lộng thương, cười ngửa bản tên, bắt nàng đọc sách, không phải là muốn mạng của nàng sao?”

Mọi người cười phá lên. Ngô Thiến là nữ nhi võ tướng, bình thường tư thế hiên ngang, tính tình cũng thoải mái, “Nữ tử chúng ta, nhận biết vài chữ, đừng nhận sai tên của mình là được, đọc nhiều sách có ích lợi gì? Chúng ta còn có thể đi thi Trạng nguyên chắc.”

Nhất thời các cô nương lúu rúu nói đến chuyện ở nhà bị cha mẹ bức bách học cầm kỳ thi họa, tài ăn nói của Lục Thanh Lam vô cùng tốt, rất mau liền dung nhập vào giới chúng nữ.

Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ rất nhanh liền kết giao bằng hữu với Ngô Thiên, ba người hẹn ước ngày sau có cơ hội sẽ cùng nhau chơi đùa.

Vút Hàm Sơn huyện chủ và Vũ Nguyệt qua một bên. Trong lòng Hàm Sơn huyện chủ giống như đang rỉ máu, nhưng nàng nhất thời không rõ hư hư thật thật của Lục Thanh Lam, rốt cuộc không dám lại hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lại một lát sau. Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam đứng dậy đi thay quần áo.

Hai người cáo lỗi rồi tiệc, do một tiểu nha hoàn dẫn đi tịnh phòng. Hai người cười cười nói nói đi ra ngoài, ai cũng không chú ý tới con đường tiểu nha hoàn kia dẫn các nàng càng đi càng sai.

“Tâm tư muội muội ngược lại tốt thế, buông tha cho Hàm Sơn Hòa Vũ Nguyệt kia dễ dàng như thế.”

Lục Thanh Lam ra về người lớn nói: “Chẳng qua đều là tiểu hài tử chưa lớn, ta cần gì chấp nhặt cùng các nàng?” Cái này ngược lại là nói lời trong lòng.

Tiêu Kỳ buồn cười nói: “Người còn nhỏ hơn người ta đây, lại còn nói như vậy. Chẳng qua ta thấy hảo tâm của người lần này bị người khác coi như lư can phế 炉 肝 肺. Người tha cho các nàng một lần, ta xem các nàng cũng không có ý cảm kích người. Hàm Sơn huyện chủ tính tình kiêu căng lại có thù tất báo, ngày sau người phải cẩn thận một chút. Vũ Nguyệt kia, tuổi còn nhỏ tâm tư đã thâm trầm, khó đối phó hơn Hàm Sơn huyện chủ.”

Lục Thanh Lam buồn cười: “Ta bình thường lại không xuất môn xã giao, các nàng chẳng lẽ lại còn có thể chạy đến Trường Hưng Hầu phủ tính kế ta, ta sợ cái gì chứ?”

Tiêu Kỳ nói: “Chẳng lẽ người cả đời cũng không ra khỏi cửa xã giao sao?”

Lục Thanh Lam đang muốn trả lời, đột nhiên “ồ” Một tiếng.

Tiêu Kỳ nói: “Làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam nhìn tiểu nha hoàn dẫn đường cái kia: “Sao đi lâu như vậy, còn chưa tới tịnh phòng?” Vừa rồi hai người chỉ lo mài miết theo tiểu nha đầu đi về phía trước, ai cũng không chú ý dưới chân. Tiểu nha đầu dẫn các nàng bầy quật tám rẽ, đã đi tới một cái vườn bên hồ.

Chỗ này hết sức hoang vắng, Hầu phủ an bài tịnh phòng cho nữ quyến thay quần áo, quả quyết sẽ không ở chỗ này.

Lục Thanh Lam này mới phát hiện trang phục của tiểu nha hoàn dẫn đường và tiểu nha hoàn hầu hạ trong bữa tiệc dường như có chút không giống.

Tiểu nha hoàn hầu hạ trong bữa tiệc đều là một thân bối tử màu hồng đào, tiểu nha hoàn này mặc dù cũng là một thân bối tử màu hồng đào, nhưng là trên vạt cổ tay áo lại viền viền bạc, chỉ là vừa rồi bọn Lục Thanh Lam vẫn chưa chú ý tới mà thôi.

Lục Thanh Lam liền mở miệng hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Nha hoàn kia còn chưa mở miệng trả lời, đột nhiên vang lên tiếng sáo du dương từ phía sau hai người.

Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ bỗng xoay người, chỉ thấy phía sau cây nắp một bóng người, mặc một thân trực chuyết màu tím, khóe môi mang nụ cười đậm nhạt như có như không, mỹ nhân tính xảo làm cho người ta nhất thời không dời nổi ánh mắt, không phải là Lý Ngọc thì là ai.

Lý Ngọc một tay cầm sáo, cặp mắt chăm chú vào trên người của Lục Thanh Lam, trên mặt treo nụ cười nhân nhạt nhưng lại cực kỳ mê người: “Thì ra người chính là Lục Thanh Lam.”

Lục Thanh Lam bị hấn nhìn chăm chăm, tóc gáy toàn thân dựng thẳng. Bằng kinh nghiệm của nàng kiếp trước, Lý Ngọc nói chuyện với nàng như vậy, ắt hẳn không có ý tốt, làm cho nàng hơi có chút nghi thần nghi quỷ.

“Lý Ngọc tại sao là người? Là người lại sai nha hoàn đem chúng ta dẫn đến đây sao?” Tiêu Kỳ thấy Lý Ngọc lại càng hoảng sợ, mở miệng trước.

Lý Ngọc khẽ nhe răng cười một tiếng, hiện ra hai hàng răng trắng như tuyết: “Tiểu quận chúa quả nhiên thông minh, chẳng qua ta sai nha hoàn đưa nàng tới, người chỉ là vừa hay gặp dịp mà thôi. Hơn nữa ta khuyên người một câu, ta và Lục cô nương có mấy câu nói muốn nói, ta khuyên người nghĩ cho kỹ, vẫn là mời người rời đi một chút mới tốt.”

Lục Thanh Lam không muốn có liên quan với Lý Ngọc nữa, nhưng không mở miệng ứng phó hẳn không được.” Ta và Lý công tử không quen biết, chẳng biết Lý công tử dẫn ta đến đây, là muốn làm gì?”

Tiêu Kỳ cũng biết tính tình của Lý Ngọc, vì vậy cũng là căng thẳng toàn thân, gia tăng đề phòng.

Lý Ngọc đưa bốn sáo trúc trong tay, cả người tùy ý tựa vào một gốc cây ngân hạnh, nhìn Lục Thanh Lam nói: “Ta cũng là được người nhờ vả, có một câu muốn truyền lời cho người.”

Lục Thanh Lam dâng lên một cốc dự cảm xấu: “Có lời gì ngươi cứ nói đi, ta rửa tai lắng nghe.”

Lý Ngọc nói: “Người nọ để cho ta chuyển cáo cho ngươi, ‘làm người vẫn là bổn phận một chút mới tốt, làm người phải có lòng khoan dung’.”

Nói xong những lời quái lạ này, Lục Thanh Lam lại mơ hồ nghe hiểu. Liền thi lễ nói: “Lý công tử nếu đã chuyển lời xong, vậy chúng ta liền không quấy rầy nữa, Kỳ tỷ tỷ chúng ta đi!”

Lôi kéo Tiêu Kỳ đi về.

Nụ cười khóe môi của Lý Ngọc càng mê người. Thật vất vả tới một chuyển, cứ đi như vậy à?”

Tiêu Kỳ nhướn mày: “Ngươi còn có chuyện gì? Chẳng lẽ lại còn muốn bắt chúng ta ở tại chỗ này?”

Lý Ngọc đột nhiên đề sáo trúc lên môi, thổi ra vài thanh âm dễ nghe, “Muốn đi đương nhiên có thể, chẳng qua phải hỏi qua Tiểu Bạch của ta đáp ứng hay không trước đã.”

Hai người nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm sột soạt, bản năng của nữ nhân khiến hai người sồn hết cả gai ốc, đột nhiên quay người nhìn lại, tiểu nha hoàn mang các nàng đến đây không thấy bóng dáng, thay vào đó là một con bạch xà dài chừng một trượng từ trong bụi cỏ trườn ra.

Con bạch xà này trườn đến cách hai người một trượng mới theo tiếng địch của Lý Ngọc đột nhiên dừng lại, nửa người trên của bạch xà dựng lên giữa không trung, hai con mắt lóe ra quang mang làm cho người ta sợ hãi, lưỡi rắn màu đỏ vào vào ra trong miệng rắn, phát ra thanh âm “tê tê” kinh người.

Nữ nhân trời sinh có bản năng sợ hãi với các loại động vật xà trùng. Dù là Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ đều là những nữ hài rất can đảm, cũng chịu không nổi đồng thời hét lên.

Thanh âm của Tiêu Kỳ cũng thay đổi, tiếng nói run rẩy hô: “Lý Lý Ngọc, ngươi khôn kiếp, ngươi muốn làm gì? Mau cho tên súc sinh này cút xa một chút.”

Lục Thanh Lam cũng lớn tiếng chất vấn: “Lý Ngọc, sao ngươi biết chiêu lấy âm khống chế rắn này?” Kiếp trước nàng cũng không biết Lý Ngọc còn có chiêu này.

Lý Ngọc ồ lên một tiếng, ngừng tiếng sáo: “Nghe khẩu khí này của Lục cô nương tựa hồ đối có chút quen thuộc với Lý Ngọc ta, chỉ là của ta cũng không rõ ta vì sao không thể biết chiêu thức này?”

Lục Thanh Lam nói: “Ta và ngươi kiếp trước không oán kiếp này không thù, ngươi vì sao phải hại ta như vậy?”

Lý Ngọc kỳ thật hơi có vài phần hảo cảm với tiểu cô nương Lục Thanh Lam này, nói: “Ta vừa rồi nói đã với ngươi, ta cũng là nhận ủy thác của người khác. Lý Ngọc ta từ trước đến nay không thích quản nhân sự của người khác, hôm nay ta có câu muốn khuyên ngươi, làm người phải điệu thấp, chớ gây thù chuốc oán bốn phía.”

Nói xong câu đó, Lý Ngọc lại thổi sáo, con rắn kia lại sột soạt trườn về phía trước vài thước. Hai nữ hài cơ hồ có thể nghĩ thấy được mùi tanh phun ra từ trong miệng rắn.

Tiêu Kỳ lại kinh hô một tiếng, thanh âm đề cao tám độ so với lúc đầu, “Lý Ngọc, khôn kiếp, tên khôn kiếp này, ta lấy thân phận Quận chúa ra lệnh cho ngươi, nhanh làm cho Tiểu Bạch chết tiệt của ngươi cút ngay, nếu không, bản Quận chúa nhất định phải trị tội đại bất kính của ngươi.”

Lý Ngọc cười ha ha: “Ngươi mặc dù là Quận chúa, nhưng nơi này không là Quảng Ninh Vương Phủ, ngươi còn không quản được trên đầu Lý Ngọc ta đâu. Người muốn đối phó Lý Ngọc ta, còn chưa thành công bao giờ. Tiểu Bạch lên cho ta!”

“Chậm đã!” Dưới miệng rắn, hai chân Lục Thanh Lam như nhũn ra, hơn nữa nàng biết rõ tính tình của, hần, mặc kệ thân phận địa vị chó má gì, nếu hần nhìn không vừa mắt, đừng nói là Quận chúa, dù là công chúa cũng dám lòi xuống ngựa.

Lý Ngọc có chút không kiên nhẫn: “Ngươi thành thành thật thật để cho Tiểu Bạch của ta cắn một miếng, ta liền thả ngươi đi. Tiểu Bạch của ta nhìn làm người ta sợ hãi, kì thực căn bản không có độc, ngươi không cần sợ.” (ừ bạn nhớ Lý Ngọc bảo không cần sợ đâu, cắn một miếng thôi mà =]]])

Lục Thanh Lam thiếu chút nữa bị những lời này của hần cho tức chết, có thể không sợ sao??

Tâm niệm nàng lại thay đổi thật nhanh, trong miệng nói: “Ta và ngươi không thù không oán, ngươi nếu đã đáp ứng giúp người khác hại ta, đích thị là nhận chỗ tốt của người khác, chỉ cần ngươi thả chúng ta, người khác cho ngươi chỗ tốt gì, ta cho ngươi gấp đôi được không?”

Lý Ngọc cười nói: “Ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng cũng thông minh đấy. Ta quả thật thu chỗ tốt của người khác, nhưng Lý Ngọc ta cũng là người có uy tín, lấy chỗ tốt người ta, nếu đã cảm đồ người ta, coi như làm tốt chuyện người khác ủy thác cho ta. Lý Ngọc ta mặc dù khôn kiếp, nhưng hai chữ thành tín, vẫn có.”

Trong đầu Lục Thanh Lam có vô số ý niệm chuyển qua, vừa vội vừa nhanh nói: “Ta vẫn nghe nói Lý công tử của Nam An Hầu phủ độc lập độc hành thông minh tuyệt đỉnh, hôm nay thấy cũng chỉ thường thôi, chẳng lẽ ngươi không nghĩ, tại sao người nhờ cậy ngươi không tự mình ra tay đối phó ta, ngươi là bị người xem thương đạo sử dụng, ngươi còn không tự giác, còn ở nơi này đắc chí.”

Sắc mặt Lý Ngọc âm trầm, chuyện này xác thực nói đến tâm khảm của hắn. Với sở tác sở vi của Triệu Thanh hắn không phải là không rõ, nhưng Lý Ngọc làm người quan tâm nhất mặt mũi, trước đây hắn và đấu đố với Thành Sơn Hầu thế tử Vương Chân, Vương Chân kia có một con kim sí đại Tướng Quân, Lý Ngọc tìm rất nhiều con để mền lợi hại, nhưng thua ba lần liên tiếp dưới tay hắn. Định ba tháng sau lại đánh cuộc, nhưng thời gian gần đến rồi, hắn lại tìm không được một con con để mền có thể ứng chiến, cần gấp một con để mền đại Tướng Quân có thể xuất chinh thiện chiến, lúc này mới không thể không trái lương tâm đáp ứng thỉnh cầu của Triệu Thanh.

Lý Ngọc cắn răng một cái: “Tiểu nha đầu tuổi không lớn nhưng tài ăn nói được lắm. Hôm nay tâm ý ta đã quyết, cho dù ngươi nói thẳng ra, cũng không thoát khỏi vận mệnh bị Tiểu Bạch của ta cắn một miếng, ngươi cam chịu số phận đi.”

Nói xong không để ý tới Lục Thanh Lam nữa thôi sáo. Bạch xà kia liền xột xoạt trườn về phía trước. Tính tình của Lý Ngọc Lục Thanh Lam hiểu rất rõ, biết chuyện hôm nay sợ là khó may mắn thoát khỏi, Lý Ngọc nếu đã nói bạch xà này không độc, vậy nhất định là không độc, bị cắn một miếng cũng không có gì lớn.

Lục Thanh Lam cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy. Mất thấy con rắn kia càng trườn càng gần, thời khắc mấu chốt, Tiêu Kỳ chột đẩy mạnh Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi ngươi chạy mau, ta là Quận chúa, Lý Ngọc không dám làm gì ta.” Nàng che trước người Lục Thanh Lam, vờn hai tay, lại nhắm mắt, cái gì cũng không quan.

Trong lòng Lục Thanh Lam hiểu, nàng làm như vậy, đổi lại là người khác có lẽ sẽ cổ kị ba phần, nhưng là Lý Ngọc mặc kệ những thứ này, nàng sao có thể để cho hảo hữu thay nàng chịu trận, nàng chột dùng sức lôi Tiêu Kỳ về phía sau mình, lớn tiếng nói với Lý Ngọc: “Lý Ngọc, chuyện này không quan đến Kỳ tỷ tỷ, ngươi không nên thương tổn nàng.”

Lý Ngọc thấy vậy tắc tắc kêu kỳ lạ không thôi. Hắn mặc dù tuổi không lớn, nhưng từng trải lại cũng không ít, thường thấy nữ tử khẩu Phật tâm xà, mặt ngoài nói dễ nghe hơn hát, nhưng trên thực tế, quay người lại, đâm dao ngay phía sau người, tuy không phải quá nhiều.

Hai tiểu cô nương cái này, tuổi không lớn, nhưng có phẩm cách quên mình vì người khác như vậy? Lý Ngọc nhìn người từ trước đến giờ cũng là theo cách ác ý thăm dò người khác, hắn có chút không tin liền định thử một lần.

Thanh âm cây sáo trong miệng hắn lại bắt đầu biến điệu. Bạch xà kia được huấn luyện, trong khoảnh khắc lần đến gần trước người của Lục Thanh Lam, Tiêu Kỳ bị hù dọa thét chói tai lần nữa: “Bảo Nhi mau tránh ra.”

Lục Thanh Lam muốn tránh khỏi, nhưng phía sau chính là Tiêu Kỳ, nàng tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể cắn răng đau khổ chống đỡ. Con rắn kia cũng không mở miệng cắn nàng, mà là dọc theo cánh tay của nàng quần lên, Lục Thanh Lam không kịp sợ hãi, vội vàng nói: “Kỳ tỷ tỷ không cần lo cho ta, ngươi chạy mau.”

Tiêu Kỳ vốn là nữ hài nhi kiên cường, giờ khắc này cũng bị sợ khóc rống lên, vừa khóc vừa mắng to: “Lý Ngọc ngươi tên khốn khiếp này, nếu ngươi dám động một sợi lông của Bảo Nhi, ta nhất định báo phụ vương ta lột da của ngươi ra.”

Nàng tới lui lui, cũng chỉ có hai từ “Khốn khiếp” “Khốn khiếp” này.

Lý Ngọc căn bản là không để uy hiếp của nàng ở trong lòng, dưới sự chỉ huy của hắn, bạch xà kia đã leo lên cánh tay của Lục Thanh Lam, đầu rắn cách Lục Thanh Lam một thước (0,33m), lưỡi rắn cơ hồ quét đến trên mặt của nàng.

Hắn nhìn thấy hai bắp đùi của Lục Thanh Lam run rẩy, nhưng vì bảo vệ Tiêu Kỳ, lại không lùi một bước. Lý Ngọc nhất thời không khỏi cảm thấy kính nể.

Đến lúc này vẫn không rời không bỏ, xem ra tình bạn giữa hai người không phải là giả vờ.

Hào cảm của Lý Ngọc với Lục Thanh Lam không khỏi lại tăng thêm vài phần, đang định cho Lục Thanh Lam thống khoái, trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ với Triệu Thanh, lúc này lại nổi lên dị biến.

Lý Ngọc vì để cho tiện làm việc, sai nha hoàn thiếp thân của mình mang hai người tới vườn hoang vắng này, lân cận vườn này có một cái hồ nhỏ, trong hồ trồng hoa sen, giờ này là đầu thu, là thời điểm cuối mùa sen nở, lá sen xanh bát ngát, cảnh trí có chút không tệ. Hồ sen kia cách Lục Thanh Lam cũng chỉ vài thước, giờ phút này Lục Thanh Lam tiến thoái không được, xuất phát từ bản năng lại chỉ muốn thoát khỏi sự đeo đuổi của bạch xà, quyết định chắc chắn, nghiêng người nhảy mạnh xuống hồ sen.

Nàng phũ phũ một tiếng rơi xuống nước, hồ sen kia mặc dù không lớn, nước lại sâu. Lục Thanh Lam vừa rơi xuống nước, liền phát hiện bạch xà đã thoát khỏi cánh tay của mình rồi, trong lòng nàng buông lỏng, mới đột nhiên giật mình, mình cũng không biết bơi. Một cái ý niệm mới vừa hiện lên trong đầu, người đã chìm xuống dưới nước rồi.

Tiêu Kỳ chột nhào tới, quát to một tiếng: “Bảo Nhi.” Nàng gấp đến độ trên ót cũng đổ mồ hôi, nhưng chỉ lo lắng sông không có biện pháp, nàng cũng không biết bơi.

Thay đổi xảy ra đột ngột, Lý Ngọc cũng không nghĩ tới Lục Thanh Lam cương liệt như thế, nhất thời cảm sáo trúc ngẩn người.

Tiêu Kỳ cả giận nói: “Còn đứng ngây đó làm gì, không mau đi cứu người.”

Lý Ngọc lúc này mới chột hiểu ra, không kịp nghĩ nhiều, ném sáo trúc yêu quý trên mặt đất, y phục cũng không kịp cởi, liền nhảy vào nước.

Chỉ nghe “bùm” “bùm”, thế nhưng phát ra hai tiếng nhảy vào nước, Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy hoa mắt, lúc nào lại có người tới nữa, nàng vậy mà không biết,

chỉ thấy người nọ người mặc cẩm bào màu xanh ngọc, trên đầu cột kim quan, mặt mũi sáng ngời giống như nhật nguyệt, có thể nói đẹp đẽ vô song, so với Lý Ngọc cũng chỉ có hơn chứ không có kém.

Vừa xuất hiện, không nói hai lời liền nhảy vào xuống nước.

“Cứu hoàng huynh?” Tiêu Kỳ dụi dụi con mắt, chẳng lẽ là mình hoa mắt sao. Cứu hoàng huynh thanh lãnh cao ngạo, như sao trên trời, làm cho người ta không cách nào đến gần, vĩnh viễn cự người ngoài ngàn dặm, cũng không giống như nhân vật gặp chuyện bất bình làm việc nghĩa.

Đội nài xác nhận lại một lần, rốt cục khẳng định người đột nhiên xuất hiện cứu người là Cứu hoàng huynh của mình. Tiêu kỳ nhin không được hô một tiếng: “Cứu hoàng huynh, người nhất định phải cứu Bảo Nhi.”

Thời điểm Tiêu Thiểu Giác biết được Lý Ngọc sẽ động thủ với Lục Thanh Lam đã hơi chậm một tí, đuổi tới chỗ này vừa lúc nhìn thấy Lục Thanh Lam giật dừ nhảy vào trong hồ, trong lúc nhất thời hấn chỉ cảm thấy giống như ngũ lôi oanh đỉnh(*).

(*) ngũ lôi oanh đỉnh 五雷轰顶: Ngũ lôi oanh đỉnh: Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu sự đả kích vô cùng lớn.

Thấy Lục Thanh Lam bị khi phụ si nhục, trong lòng vọt lên một cỗ lửa giận. Nếu Lục Thanh Lam chết đuối, hấn cũng đừng nghĩ đến chuyện sống, nghĩ tới đây tâm giết Lý Ngọc cũng có.

Kỹ năng bơi của hấn không tệ, ra sức rẽ nước, mắt thấy Lục Thanh Lam chìm xuống đáy nước, trái tim hấn cũng trầm xuống theo nài.

Đúng lúc Lý Ngọc cũng bơi qua, nhìn thấy là hấn không khỏi sùng sốt, kêu một tiếng: “A Giác.” Hoàng đế và Nam An hầu là quan hệ từ nhỏ lớn lên, cũng đem Lý Ngọc trở thành con cháu của mình mà đối xử, cho nên Lý Ngọc thường xuyên tiến cung, cũng coi như là quen biết các vị hoàng tử, nhưng tật xấu của Lý Ngọc chính là, vô luận người địa vị cao bao nhiêu, một khi không hợp tính tình của ta, ta cũng vậy tuyệt không để ý tới người.

Trong nhiều vị hoàng tử như vậy, người duy nhất có thể hợp với hấn, chỉ có Tiêu Thiểu Giác. Tiêu Thiểu Giác hiện giờ địa vị không hiển lộ, hai người coi như là bằng hữu tốt, cho nên Lý Ngọc mới gọi hấn là “A Giác”.

Tiêu Thiểu Giác đáp lại hấn chính là hung hăng đánh một quyền. Lý Ngọc nhất thời máu mũi chảy dài, một hồi trời đất quay cuồng, hấn bắt được một tảng đá bên hồ, mới không có vì choáng váng đầu óc mà chìm xuống đáy nước.

Lý Ngọc lập tức giật dừ, chửi ầm lên: “Tiêu Thiểu Giác, con mẹ nó người có ý gì?”

Như vậy một lát, Tiêu Thiểu Giác đã lặn xuống nước. Hấn rất nhanh tìm được Lục Thanh Lam, nâng Lục Thanh Lam bơi về phía bờ.

Tiêu Thiểu Giác chửi ầm lên: “Khốn kiếp, còn không qua đây hỗ trợ?”

Lý Ngọc tự dưng bị hảo hữu đánh một quyền, đang lúc đầy bụng tức giận, vốn dựa theo tính tình của hấn Tiêu Thiểu Giác nói gì hấn cũng nên nhảy ra phản đối mới đúng. Nhưng hấn nhìn qua, thấy Lục Thanh Lam hai mắt nhắm chặt, bộ dáng tựa hồ hôn mê, Lý Ngọc không biết tại sao trong lòng tự dưng mềm nhũn, lại cứ như vậy bơi qua, dặt cánh tay của nài, Tiêu Thiểu Giác ôm eo của nài, hai người cùng nhau cứu Lục Thanh Lam lên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cứu Người

Ba người đều ướt như chuột lột lên bờ. Tiêu Thiểu Giác cẩn thận đặt Lục Thanh Lam trên một vạt cỏ khô ráo cạnh bờ.

Lý Ngọc sờ mũi mình, đến giờ vẫn đang chảy máu. Hấn được cung chiều từ nhỏ lớn lên, có Nam An Hầu lão phu nhân che chở, cho dù từ trước đến giờ phụ thân rất nghiêm khắc, cũng chưa động tới một đầu ngón tay của hấn, huống chi là người khác, không khỏi giận dữ, càng thấy vô cùng nhục nhã.

Tính tình hấn nổi giận, cũng mặc kệ đối phương là thân phận gì, cho dù là hoàng đế, cũng lôi xuống ngựa trước rồi hãy nói. Cho nên Lý Ngọc không nói hai lời liền xông tới, đánh một quyền lên bả vai của Tiêu Thiểu Giác.

Tiêu Thiểu Giác đang kiểm tra tình huống của Lục Thanh Lam, làm sao nghĩ đến Lý Ngọc nói động thủ liền động thủ, huống chi, hấn chịu ảnh hưởng của Lục Thanh Lam, đầu thiếu dưỡng khí chóng mặt, cả người hết sức khó chịu. Một quyền này Lý Ngọc đánh không chút lưu tình, làm cho Tiêu Thiểu Giác lão đảo, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất. Lý Ngọc mặc dù ham chơi, nhưng cũng đi theo Nam An hầu Lão Hầu gia đồng luyện tam cử hạ luyện tam phục(*), căn bản võ công cũng là tương đối không tệ, Tiêu Thiểu Giác chỉ cảm thấy bả vai nóng rát vô cùng đau đớn, cả cánh tay cũng chết lạng không nâng lên nổi.

(*)冬练三九夏练三伏 đồng luyện tam cử hạ luyện tam phục: tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cử.

Trong một năm, những ngày lạnh lẽo nhất là ngày “tam cử” trong mùa Đông. Nhà quyền thuật rất coi trọng “Đồng luyện tam cử”, lợi dụng giá lạnh để

rèn luyện ý chí, tăng sức chống rét của cơ thể và thói quen thích ứng với giá lạnh.

Trong năm thời kỳ nóng nực chính là ngày tam phục trong mùa Hạ. Về mùa Hạ, độ nóng cao, tính ngưng trệ của cơ bắp giảm thấp, tính vươn duỗi tăng cao có lợi cho việc huấn luyện triển khai kỹ thuật và phát triển tố chất vận động một cách toàn diện.

“Lý Ngọc người được lắm!” Tiêu Thiệu Giác vốn đang nổi giận trong lòng, “Ta hôm nay phải giáo huấn người một phen.”

Lý Ngọc cười lạnh: “Đang muốn lĩnh giáo võ công của Cửu điện hạ đây.” Hai người đều thuộc phái làm thật, vừa mới nói xong, liền vuốt tay xắn áo đánh tới.

Tiêu Thiệu Giác vốn võ nghệ cao hơn Lý Ngọc, nhưng hấn bị Lục Thanh Lam ảnh hưởng thể chất suy yếu, rơi xuống hạ phong.

Đúng lúc ở hiện trường còn có một Tiêu Kỳ. Nàng mượn cơ hội này vội vàng chạy đến, chỉ thấy sắc mặt Lục Thanh Lam trắng bệch, đôi môi căng ra, đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê. Trên thực tế sau khi Lục Thanh Lam chìm xuống nước đã uống mấy ngụm nước, kiếp trước nàng chính là vịt lên cạn, cho nên gấp gáp, lại sắc thêm nước, hiện tại cảm thấy khó chịu muốn chết.

“Bảo Nhi, Bảo Nhi người mau tỉnh lại!” Tiêu Kỳ sợ hãi, thanh âm mang theo tiếng khóc hô. Vừa lay bả vai của Lục Thanh Lam, khoe miệng Lục Thanh Lam chảy ra một chút nước, suy yếu giật giật miệng, nhưng nói không ra lời.

Tiêu Kỳ nóng nảy, hô lớn: “Cửu hoàng huynh, Lý Ngọc, các người đừng đánh nữa, Bảo Nhi dường như không ổn rồi, hai người các người mau tới cứu nàng.”

Tiêu Thiệu Giác trúng một quyền của Lý Ngọc, cả người ngã ngồi dưới đất.

Lý Ngọc cười lạnh một tiếng: “Đường đường là Cửu hoàng tử vậy mà cũng đùa giỡn như vậy, Lý Ngọc ta coi như nhìn lầm người rồi.” Hấn biết rõ võ công của Tiêu Thiệu Giác, quả quyết hấn chắc chắn sẽ không đánh như vậy.

Lý Ngọc đang muốn nhạo báng hấn hai câu nữa, nghe được lời Tiêu Kỳ nói, quay đầu nhìn sang Lục Thanh Lam bên này. Thấy trạng thái của Lục Thanh Lam hết sức không ổn, trong lòng hấn cả kinh, vội vàng thu tay, bước nhanh đi đến phía Lục Thanh Lam.

Đang định đi kéo cánh tay của Lục Thanh Lam, Tiêu Thiệu Giác chợt hô một tiếng: “Đừng đụng vào nàng.” Hấn lung la lung lay đứng lên, dùng sức lắc đầu, xông mạnh lại đẩy Lý Ngọc ra.

Hấn cúi đầu xuống, thấy đôi môi tiểu cô nương đã biến thành màu tím, đôi lông mi thật dài còn đang run nhẹ, mấy năm nay hấn trông chừng Lục Thanh Lam như bảo bối, không để cho nàng chịu một chút ủy khuất, hôm nay vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng đau thương.

Kỳ thật hiện tại trạng thái của hấn cũng không tốt hơn Lục Thanh Lam bao nhiêu, chẳng qua vẫn miễn cưỡng ngồi xổm người xuống cứu người.

Lý Ngọc lại kéo cánh tay của hấn lại, “Người có biết cách cứu người không?” Ý hấn là muốn sai người tìm đại phu tới cứu trị, lại bị Tiêu Thiệu Giác hất rơi cánh tay của hấn: “Người còn ngại không đủ phiền có phải không? Nếu Lục cô nương có một tam trường lưỡng đoạn(*), ta nhất định phải đem người băm thây vạn đoạn, san bằng toàn bộ Nam An Hầu phủ các người!”

(*) 三长两断 Tam trường lưỡng đoạn: Ba dài, hai ngắn. Chỉ việc xảy ra ngoài ý muốn.

Tiêu Kỳ nghe được cơ hồ ngầy ngẩn cả người. Tiêu Kỳ thường xuyên tiến cung, nghe được trong miệng chúng phi tần không ít chuyện về vị cửu hoàng huynh này, vẫn có chút hiểu biết với hấn. Tiêu Thiệu Giác giống như là minh nguyệt ở chân trời làm cho người ta không dễ dàng tiếp cận, nhưng quan hệ của hấn và Lý Ngọc từ trước đến nay không tệ, tại sao vì Bảo Nhi lại không tiếc trở mặt thành thù với hấn?

Lý Ngọc cười lạnh liên tục: “Vừa vặn ta cũng nhìn không vừa mặt Nam An Hầu phủ này, nếu người có bản lĩnh, giúp ta diệt cái Hầu phủ này, ta sẽ tới cửa tạ ơn.”

Tiêu Thiệu Giác không để ý đến hấn nữa, hấn vẫn có chút hiểu biết với chuyện cứu người, đem Lục Thanh Lam ôm ngang lên, sau đó để cho đầu nàng ở dưới chân ở trên, muốn nhờ tư thế làm cho nước đi ra ngoài.

Lý Ngọc thấy một thiếu nữ tươi tắn giống như hoa biến thành cái bộ dáng hiện giờ, trong lòng kỳ thật cũng hết sức áy náy, nhất thời nhìn xem kinh tâm động phách, không khỏi kêu lên: “Người làm cái gì vậy?”

Tiêu Kỳ thấy Cửu hoàng huynh lâm đầu vào đây, bộ dạng mười phần tin tưởng, biết rõ hấn hấn là có chút nắm chắc, nhất thời liền cả giận nói: “Lý Ngọc người cầm miệng cho ta, không cần thêm phiền!” Thầm nghĩ cho dù Cửu hoàng huynh không đối phó hấn, về nhà nhất định phải van cầu cha huynh, nhất định phải giáo huấn cho Lý Ngọc mới được.

Lý Ngọc hung hăng tròn mắt nhìn nàng một cái, dù sao nam không đấu với nữ, không để ý tới nàng.

Lục Thanh Lam bị đầu trên chân dưới như vậy một lát, lập tức oa một tiếng phun nước ra, thứ nhỏ racòn kèm theo một chút cầy cỏ dưới nước, cộng thêm những thứ ăn trong bữa tiệc, mùi vị đương nhiên dễ ngửi chút nào.

Tiêu Thiệu Giác cảm thấy hô hấp cứng lại, tất cả cảm giác khó chịu của nàng, hấn đều có thể cảm nhận được, may mắn hấn là người Hạ tộc, thể chất dù sao cũng tốt hơn nữ nhi gia nhiều lắm, mới có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

Lý Ngọc vừa thấy phương pháp này hữu hiệu, cũng an tâm đứng ở một bên nhìn, không gây rối nữa. Lục Thanh Lam lại nôn ra vài lần, lại không nôn nữa. Tiêu Thiệu Giác thấy bụng của nàng vẫn hơi phình lên như trống, hiển nhiên bên trong còn có nước.

Tiêu Kỳ vội la lên: “Cửu hoàng huynh, Bảo Nhi có ổn không?”

Lục Thanh Lam ho khan một tiếng, đôi môi giật giật. Ánh mắt lại vẫn chưa mở ra.

Tiêu Thiệu Giác quay đầu nói với Tiêu Kỳ: “Ta ở chỗ này tìm cách cứu người, ngươi nhanh đi tìm người đi mời đại phu.”

Lúc này Tiêu Kỳ mới phản ứng tới, vội vàng muốn tìm đường đi mời đại phu, nhưng là nơi này là Nam An Hầu phủ, nàng làm sao quen, đi ra ngoài nàng và Lục Thanh Lam cũng không mang theo nha hoàn, hoàn toàn luống cuống.

Lại thấy Lý Ngọc ho khan một tiếng, tiểu nha hoàn vừa rồi dẫn đường cho các nàng chẳng biết từ nơi nào xông ra, Lý Ngọc phân phó nàng vài câu, nàng gật đầu, chạy đi.

Tiêu Kỳ do dự một chút, vẫn là ở lại, nếu Lý Ngọc đã phân phó đi mời đại phu, nàng quyết định ở chỗ này trông giữ hảo hữu một chút.

Liền thấy Tiêu Thiệu Giác đã để Lục Thanh Lam xuống, để cho nàng nằm sấp trên mặt đất, hai tay kim ngực bụng của nàng, giúp nàng đem nước trong bụng đẩy đi ra ngoài.

Hắn đây là chuyện gấp phải tòng quyền, nhưng miệng của Tiêu Kỳ lại mở ra thành một chữ ‘O’, nam nữ thụ thụ bất thân, Cửu hoàng tử cứu người như vậy, hảo tâm thì hảo tâm, nhưng chuyện này nếu truyền ra ngoài, sau này Bảo Nhi làm sao lập gia đình?

Nàng có lòng muốn ngăn cản, chẳng qua nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tính mạng của Bảo Nhi quan trọng hơn, lời của Tiêu Kỳ vừa ra đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Lý Ngọc nhìn thấy, cũng cảm thấy trong lòng có vài phần không thoải mái, nhưng tình cảm của hắn chưa đậm chồi, nhất thời cũng không biết mình rốt cuộc không thoải mái ở chỗ nào.

Tiêu Thiệu Giác cứu người phen này quả nhiên có hiệu quả. Lục Thanh Lam lại phun ra mấy ngụm nước, lông mi dài giống như quạt nhỏ khẽ nháy, chậm rãi mở ra.

Lý Ngọc không khỏi mừng rỡ: “Nàng tỉnh rồi.” Trong lòng lại có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Tiêu Thiệu Giác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy mình giống như là một con cá sắp chết, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Kiếp trước nàng từng trải qua cái chết một lần, nàng vừa mới tỉnh lại, đang ở trạng thái thiếu dưỡng khí cực độ, thần trí còn có chút mơ hồ. Bỗng nhiên nhìn thấy trước mắt một nữ nhân tuyệt thế, hồi lâu mới nhận ra: “Cửu điện hạ... Tại sao là ngươi? Là ngươi cứu ta lên sao?”

Tiêu Thiệu Giác nắm chặt tay nàng, trên mặt lộ vẻ mừng như điên sau tai nạn, “Ngươi không sao đâu, có ta ở đây, ta tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương ngươi!”

Sắc mặt hắn cũng trắng bệch, đặt móng ngồi dưới đất, trạng thái hết sức không tốt.

Lục Thanh Lam hơi ngẩn ra, lúc này đầu óc nàng đã thanh tỉnh một nửa, vẫn còn có chút tình huống không rõ. Nàng giãy dụa rút một tay từ trong tay Tiêu Thiệu Giác về. Hai tay lúc nào thì thân quen đến loại trình độ này vậy...

“Là ngươi đã cứu ta phải không? Ân cứu mạng của Cửu điện hạ, Bảo Nhi không cách gì báo...” Nàng khó khăn thở gấp: “Ngươi có thể lấy đầu gối trên bụng của ta ra trước hay không?”

Vừa rồi vì vội lấy nước trong bụng của nàng ra, Tiêu Thiệu Giác dùng cả tay chân, cho nên đầu gối còn đang ở trên bụng của Lục Thanh Lam, chưa kịp lấy xuống. “A a ——” Trong nháy mắt Tiêu Thiệu Giác dời dần, vừa rồi hắn vội vàng cứu người, cũng không cảm thấy gì. Nhưng là nàng vừa rút tay đi, hắn mới cảm nhận được, bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm kia, da thịt trơn nhẵn nõn nà, làm cho hắn không nhịn được sinh ra một loại tình cảm rung động...

Tiêu Thiệu Giác cố gắng gạt bỏ loại cảm xúc quý dị này ra khỏi đầu óc —— hắn cũng suy yếu sắp té xỉu rồi, còn muốn nghĩ đến những cái này hay sao?

Đúng lúc này, nha hoàn bên người Lý Ngọc mang theo hai bà tử mạnh mẽ chạy tới, cũng không biết mang từ đâu tới một cái cáng. Mọi người tới trước mặt, tiểu nha hoàn phúc lễ cho Lý Ngọc nói: “Lục gia, đại phu đã mời xong rồi, người xem có phải là nên đưa Lục cô nương đến một chỗ ổn thỏa trước mới thuận tiện cứu người...” Nói xong nhìn Lý Ngọc, Lý Ngọc lập tức nhìn Tiêu Thiệu Giác.

Tiếng nói của Tiêu Thiệu Giác khàn khàn: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không khiêng người đi.”

Tiểu nha hoàn liền mang theo hai bà tử ba chân bốn cẳng đặt Lục Thanh Lam lên cáng. Mấy năm nay Lục Thanh Lam luôn luôn luyện tập thể thuật, thể cốt tốt hơn lúc vừa trọng sinh trở lại chẳng biết bao nhiêu. Nếu không trận giãy vò vừa rồi, không chết đuối, thì dựa vào thân mình nhỏ nhắn lúc trước của nàng, cũng đã sớm mất nửa cái mạng rồi.

Mọi người mang Lục Thanh Lam vội vàng đi đến tiền viện. Lý Ngọc cũng đi theo.

Thân thể Tiêu Thiệu Giác nhoáng lên một cái, liền ngồi trên mặt đất, Vệ Bân vội vàng tiến lên đỡ hân, lo lắng hỏi: “Cửu điện hạ?”

Tiêu Thiệu Giác thở gấp thở ra một hơi, trầm giọng nói: “Đi theo sau!” Vệ Bân không dám kháng lệnh, đỡ Tiêu Thiệu Giác suy yếu đi theo.

Mới đi vài bước, Tiêu Kỳ bỗng nhiên kịp phản ứng: “Lý Ngọc, người muốn đem Bảo Nhi đi đâu?”

Lý Ngọc nói: “Đương nhiên là phòng của tiểu gia ta. Không đến phòng của ta, làm sao xem bệnh cứu nàng?”

Tiêu Kỳ nói: “Không được, người còn ngại hại Bảo Nhi không đủ có phải hay không? Nam nữ thụ thụ bất thân, vừa rồi Cửu hoàng huynh cứu Bảo Nhi là do vội thân bất do kỷ, nếu Bảo Nhi lại đến phòng của người, đến lúc đó truyền ra người bảo Bảo Nhi làm sao làm người?”

Lý Ngọc cũng không cho tiểu quận chúa Tiêu Kỳ này mặt mũi: “Sao người nói nhảm nhiều thế?” Hân nhướng mày, rót cuộc ngữ khí nói lỏng: “Vậy người nói bây giờ phải làm sao?”

Tiêu Kỳ nói: “Mang Bảo Nhi đến phòng của Sinh tỷ tỷ khám.”

Lý Ngọc hừ một tiếng, không phản đối, dẫn đầu đi về hướng khuê phòng của Lý Sinh.

Mọi người cũng đi theo hướng hân rẽ vào. Tiêu Kỳ lại dặn dò: “Chuyện ngày hôm nay, người nhất định phải ước thúc thủ hạ, chuyện Bảo Nhi rơi xuống nước, không thể truyền đi một lời nửa câu.”

Lý Ngọc cau mày: “Nữ nhân các người thật nhiều chuyện.”

Tiêu Kỳ nói: “Người vô cớ làm hại Bảo Nhi rơi xuống nước, thiếu chút nữa chết đuối, ta còn chưa tìm người tính sổ đâu.”

“Được được được! Tùy người!” Lý Ngọc không kiên nhẫn, hân phân phó tiểu nha hoàn và hai bà tử: “Các người nghe thấy chưa, chuyện ngày hôm nay cũng đừng ai truyền bày bạ lung tung ra ngoài, nếu không tiểu gia ta sẽ lột da các người.” Chân của mấy hạ nhân run lên, kinh sợ đáp ứng.

Lúc này Tiêu Thiệu Giác cũng chạy tới, Lý Ngọc thấy sắc mặt hân tái nhợt, người vô cùng suy yếu, không khỏi giật mình. Tiêu Thiệu Giác nói: “Nếu muốn che giấu chuyện này lại, vẫn phải mời Lý cô nương trở lại dàn xếp mới được.”

Lý Ngọc nghe xong thấy cũng đúng, vội vàng sai tiểu nha hoàn đi mời Lý Sinh.

Đoàn người rất nhanh đã đến khuê phòng của Lý Sinh, chỉ chốc lát sau đại phu liền tiến vào. Có thể làm đại phu của Nam An Hầu phủ, tài nghệ đương nhiên là cực tốt, hân bắt mạch cho Lục Thanh Lam, lại nhìn rêu lưỡi của nàng một chút, nói: “Cứu người kịp thời, không có gì đáng ngại, ta kê đơn uống điều dưỡng thêm mấy ngày, xem tình huống rồi nói sau.”

Bên này đại phu mới vừa đi xuống kê đơn thuốc. Tiêu Thiệu Giác lại bỗng nhiên cảm thấy càng thêm khó chịu, chợt vịn tường nôn ra, nhưng lại không nôn ra cái gì, chỉ có thể vịn tường nôn khan. Tiêu Kỳ đang cẩn thận cho Lục Thanh Lam uống nước, hoảng sợ, buống chén đứng dậy, hỏi một câu: “Cửu hoàng huynh người làm sao vậy?”

Tiêu Thiệu Giác xanh cả mặt, cắn chặt khớp hàm nói một câu: “Ta không sao.” Lúc này Vệ Bân đi tới, hoảng sợ, biết rõ vị này bị bệnh khiết phích (thích sạch sẽ).

Tiêu Thiệu Giác đương nhiên cũng biết nguyên nhân mình phát bệnh, hân ở một bên nhìn thấy Lục Thanh Lam nôn ra mấy thứ bẩn thỉu lúc này mới chịu không nổi nôn theo. Chẳng qua hân có chút kỳ quái, vừa rồi lúc mình cứu Lục Thanh Lam, toàn thân nàng bùn bẩn không nói, mình cạy ra khỏi mũi miệng của nàng không ít bùn cát, nếu đổi lại là ngày thường, mình đã sớm phát bệnh rồi, nhưng không biết tại sao thẳng đến hiện tại bệnh khiết phích này mới phát tác, cái này thật đúng là kỳ quái.

Lý Sinh vừa vận nhận được tin tức chạy tới. Thấy tình hình này nhất thời sợ hãi kêu lên một cái. Cửu hoàng tử là long tử phượng tôn, ở trong cung lại có phần được hoàng đế sủng ái, nếu là xảy ra chuyện gì ở trong phủ, ai có thể gánh nổi trách nhiệm này.

Lập tức vội vàng tiến lên hỏi thăm, Vệ Bân nói: “Điện hạ không có gì, có thể cho điện hạ một gian phòng sạch sẽ, để cho điện hạ đổi xiêm y tắm rửa là được rồi.”

Lý Sinh thân là đích nữ Nam An Hầu phủ, tin tức linh thông, đối với bệnh khiết phích của Tiêu Thiệu Giác cũng từng nghe thấy, vội vàng sai người mang Tiêu Thiệu Giác đến khách phòng.

Xử lý xong Tiêu Thiệu Giác, nàng lại thấy trên tú giường của mình bên này còn có người nằm, tiểu quận chúa Tiêu Kỳ ngồi ở bên giường, đối diện đối diện là Lý Ngọc đang tức giận. Nàng vừa thấy đã hiểu đại khái, liền kéo Lý Ngọc đến một bên hỏi. Lý Ngọc thường ngày là kẻ tính tình bá vương, đối phó hân phải vuốt thuận lòng mới được, vị tỷ tỷ Lý Sinh này hân vẫn còn cho chút mặt mũi, bởi vậy cũng không giấu diếm, chỉ mập mờ nói là Lục Thanh Lam ở trong vườn bị rắn của hân hù dọa, vì vậy không cẩn thận rơi xuống nước.

Lý Ngọc cũng không phải sợ nói ra chân tướng bị phụ thân trừng phạt, mà hân một đại nam nhân bắt nạt hai tiểu cô nương thật sự có chút nói không nên lời.

Sự tình quan trọng, Trường Hưng Hầu phủ gần đây mới có một tân khoa truyền lư, lại có một Đại lão gia Lục Hân con đường làm quan ngày càng đi lên, cho dù là Nam An Hầu phủ, có thể không đắc tội người ta, vẫn là không nên đắc tội thì tốt hơn. Lý Sính không dám tự ý quyết định, vội vàng phái người bẩm báo cho mẫu thân Chu thị.

Chu thị nghe xong như ngũ lôi oanh đỉnh, vội vàng báo cáo Lão phu nhân, không đến một lát, Chu thị và Lão phu nhân liền tìm đến viện của Lý Sính, Lão Hầu gia và thế tử mặc dù không tới, nhưng cũng đều phái người truyền lời báo Lão phu nhân và Chu thị xử lý thích đáng chuyện lần này, không được trở mặt với Trường Hưng Hầu phủ.

Bà tức hai người thương lượng, chuyện này không giấu diếm được, cũng chỉ có thể nói với Trường Hưng Hầu phủ. Liền phái người đi mời Lão thái thái của Trường Hưng Hầu phủ Trương thị cùng Kỷ thị tới đây.

Lúc Kỷ thị đỡ cánh tay của Lão thái thái tiến vào, đầu óc còn hơi chưa hiểu gì.

Nhưng vừa nhìn thấy nữ nhi nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải, đầu tóc còn có chút ẩm ướt, lòng của nàng lập tức thất lại. “Bảo nhi, ngươi làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Chăm Sóc

Kỷ thị ba bước cũng thành hai bước đi đến, bắt lấy tay của Lục Thanh Lam, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của nàng lạnh như băng, không nhận được cực kỳ sợ hãi: “Lão phu nhân, đại phu nhân, chuyện này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Trương thị trầm xuống: “Ngươi làm cái gì vậy, Lão phu nhân và đại phu nhân đều là người có thân phận, đương nhiên sẽ cho ngươi một lời công đạo.” Mặc dù không thích Kỷ thị, nhưng rốt cuộc vẫn là một nhà, cũng nên duy trì thể diện của Trường Hưng Hầu phủ, Trương thị liền giải thích cho nàng: “Tức phụ của Lão Nhị cũng chỉ là sự độc tình thâm(*), Lão phu nhân và đại phu nhân chớ nên trách nàng vô lễ.” Sợ mẹ con Kỷ thị chọc giận Nam An Hầu phủ.

(*) 舐犊情深: Sị là động tác liếm, độc là con bê, con nghé. “Sị độc tình thâm” nguyên là động tác liếm âu yếm của bò mẹ đối với bò con. Sau thường được dùng để chỉ tình yêu thương vô bờ bến của bố mẹ đối với con cái.

Nam An Hầu lão phu nhân khách khí nói: “Đâu có đâu có, thật sự là do tỳ phủ chiêu đãi không chu đáo, làm cho lệnh tôn nữ rơi xuống nước, may mà nàng cát nhân tự có thiên tương(*), không có gì đáng ngại, nếu không lão bà tử ta thật không biết nhấn nhủ với Lão phu nhân và Nhị phu nhân như thế nào.”

(*) Cát nhân thiên tương – 吉人天相 – jí rén tiān xiāng (cát nhân: người thiện lương có phúc khí, thiên tương: được trời giúp đỡ; tương [động từ]: giúp đỡ → người tốt sẽ được trời giúp đỡ).

“Cái gì?” Trương thị lập tức khó xử. Chuyện lớn như vậy, nếu nàng lại khiêm nhượng, không thay Lục Thanh Lam ra mặt, vậy cũng không phải là khiêm tốn, mà sẽ khiến cho người ta cảm thấy Trường Hưng hầu hèn yếu sợ phiền phức. Trương thị hung hăng trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, nghĩ thầm thật là kẻ không biết việc, lại nháo ra chuyện như thế? Lúc này mới lại hỏi: “Xin Lão phu nhân nói rõ, tôn nữ của ta đang êm đẹp, sao lại rơi xuống nước?”

Kỷ thị cũng hỏi theo: “Kính xin Lão phu nhân nói rõ.” Nữ nhi mặc dù bướng bỉnh, lại không phải là người không biết nặng nhẹ, sẽ không vô duyên vô cớ rơi xuống nước, nếu chuyện này có liên quan đến Nam An Hầu phủ, cho dù thế lực Hầu phủ lớn hơn nữa, nàng cũng phải lấy lại công đạo cho nữ nhi.

Lão phu nhân liếc nhìn Chu thị một cái, nói: “Ngươi tới nói đi.”

Chu thị vội vàng nói: “Chuyện này lại nói cũng đều là lỗi khuyên tử... “Chi vào Lý Ngọc nói: “Ngươi còn không tiến đến đây, nhận lỗi với Lão phu nhân và Nhị phu nhân.”

Lý Ngọc hừ một tiếng, bước chân bất động. Tinh tinh hấn ngạo mạn, trong từ điển chưa bao giờ có bốn chữ “giải thích xin lỗi”, ngươi bảo hấn chịu nhận lỗi, chẳng thà dứt khoát một đao đâm chết hấn là được rồi.

Ánh mắt của Trương thị và Kỷ thị nhất thời đều rơi vào trên người Lý Ngọc. Lý Ngọc đang định nói chuyện, Tiêu Kỳ đã cướp lời: “Chuyện này không thể trách Bảo nhi, muốn trách cũng chỉ có thể trách Lý Ngọc. Là hấn dùng tiếng sáo không chế một...”

Tiêu Kỳ cũng không ngu ngốc, để cho người của Nam An Hầu phủ nói, còn không biết bọn họ sẽ sắp đặt cái gì đâu, không tránh khỏi chuyện gọi nước bắn lên người Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam bị lặn tai bay vạ gió này, đã đủ ủy khuất rồi, nàng cũng không thể để cho hảo hữu lại bị thương tổn nữa.

Sắc mặt Lão phu nhân và Chu thị đều biến đổi. Lý Ngọc là cái đức hạnh gì hai người chẳng lẽ không rõ, đại khái cũng có thể đoán được ngọn nguồn câu

chuyện, vốn tưởng rằng có thể tạm thời mập mờ cho qua chuyện này, nhưng không ngờ bên trong chuyện của Lý Ngọc và Lục Thanh Lam còn có một nhân chứng Tiêu Kỳ, mà Tiêu Kỳ thân là quận chúa, địa vị tôn quý, hai người không thể chặn không cho nàng nói chuyện, nhất thời đều có chút sốt ruột.

Đúng vào lúc này, Lục Thanh Lam đột nhiên mở miệng nói: “Kỳ tỷ tỷ, ngại đừng nói nữa.”

Tiêu Kỳ sùng sốt: “Bảo Nhi, thiên đạo công lý luôn ở nhân tâm, ngại không cần sợ, cùng lắm thì ta về báo cho phụ vương, để hắn thay ngại ra mặt.” Lời này nói cực kỳ kiên cường, đúng là đáng điệu không tiếc đắc tội với Nam An Hầu phủ.

Nam An Hầu lão phu nhân và Chu thị đều có chút nhức đầu.

Lục Thanh Lam lại đưa tay néo tay của Tiêu Kỳ, dừng lời Tiêu Kỳ lại.

Sau đó nói với Trương thị và Kỷ thị: “Tổ mẫu, mẫu thân chuyện này không trách Lý công tử, là ta và Kỳ tỷ tỷ không biết đường đi, vô tình đi vào hoa viên thuần phục rấn của Lý công tử, ta lại là người nhất gan, trông thấy con rấn kia liền sợ tới mức không biết làm gì, trong vườn có một cái hồ nhỏ, ta lui về sau một bước lại rơi vào...”

Lý Ngọc nghe đến đó nhú mày, không ngờ đến nha đầu này ôm trách nhiệm về người mình.

“May mắn nhờ có bà tử bên cạnh Lý công tử bôi tốt, cứu được ta lên. Nói đến nói đi, cũng đều là do lá gan của ta quá nhỏ, không trách người khác được.” Lục Thanh Lam cũng không phải sợ Nam An Hầu phủ, thật sự là cảm thấy kiếp trước quá có lỗi với Lý Ngọc, có chút áy náy, có cơ hội như vậy, cũng coi như trả lại hắn một phần nhân tình.

Huống chi kiếp này nàng không muốn lại có liên quan đến Lý Ngọc, nàng biết mình càng hạ mình, lại càng bị Lý Ngọc xem thường, lần này hạ mình, nếu có thể giúp nàng tránh được dây dưa của Lý Ngọc ở kiếp này cũng coi như việc lớn.

Miệng Tiêu Kỳ có thể nhét một quả trứng gà. Tính tình Bảo Nhi nàng rõ nhất, có thù tất báo, không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, hôm nay chịu ủy khuất để cầu toàn như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Nàng vội la lên: “Bảo Nhi, không phải là cái này...” Lục Thanh Lam cướp lời: “Không phải là cái gì, chuyện này không phải ngại cũng nhìn thấy rồi sao?” Liên tục nháy mắt ra hiệu với Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ thấy trong mắt nàng hơi có vẻ cầu khẩn, trong lòng mềm nhũn, rốt cuộc ngậm miệng lại.

Lý Ngọc có chút hồ nghi liếc nhìn Lục Thanh Lam một cái, hắn và Lục Thanh Lam mặc dù tiếp xúc ít, nhưng tính tình của nàng hắn cũng thăm dò một hai, mơ hồ cảm thấy nàng tựa hồ không phải là loại người ủy khuất cầu toàn này.

Trong hồ lô nha đầu này bán thuốc gì? Lý Ngọc nhú mày nhìn lại, thấy tiểu cô nương sau khi rơi xuống nước, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, phong tư lại thêm vài phần yếu đuối, thật sự là làm người ta thấy yêu tiếc, nói thật Lý Ngọc lớn như vậy cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nữ hài tử xinh đẹp như vậy, không tự chủ quay đầu đi chỗ khác, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

Trương thị lại cao hứng nhất, sợ nhất cũng là bởi vì chuyện của Lục Thanh Lam, Trương Hưng và Nam An Hầu phủ trở mặt, liền cười nói: “Nói như thế, ngược lại nên cảm ơn nghĩa bực của Lý công tử tượng nghĩa cứu người.”

Một cho nàng lúc này còn cười được.

Nam An Hầu lão phu nhân và Chu thị cũng thở phào nhẹ nhõm, cuống quýt xin lỗi, chỉ nói Lý Ngọc không tốt hù đến Lục Thanh Lam vân vân.

Kỷ thị biết rõ việc này có nội tình, lúc này cũng không tiện truy cứu nhiều. Nàng nói: “Lão phu nhân và đại phu nhân quá khách khí, chuyện này là Bảo Nhi bướng bỉnh trước. Chúng ta cũng không dám để Hầu phủ bồi thường, chỉ là tuổi Bảo Nhi còn nhỏ, chuyện như vậy nếu truyền ra...”

Chu thị vỗ bộ ngực đảm bảo: “Ta cũng là nương, nỗi khổ tâm của nhị phu nhân, là người cùng cảnh ngộ ta hiểu, chuyện này ngại yên tâm, ta đương nhiên sẽ nghiêm khắc ước thúc người trong phủ, hễ truyền câu nào, ngại cứ đến chỗ ta mà hỏi.”

Kỷ thị nghe nàng cam đoan như vậy, lúc này mới yên lòng lại, trong lòng nàng chung quy khó bình tĩnh được, liền đứng dậy cáo từ: “Xảy ra chuyện như vậy, chúng ta cũng không quấy rầy nữa.” Nói xong quay người nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, chúng ta về nhà thôi.”

Lão phu nhân vội vàng ngăn trở: “Khoan đã, lệnh ái vừa mới rơi xuống nước, thân thể suy yếu, vẫn là nghỉ ngơi mới thỏa đáng, đợi qua một hai ngày, thân thể nàng tốt hơn, chúng ta tất nhiên sẽ đưa nàng trở về hoàn hảo không tổn hao gì, ngại thấy thế nào?”

Kỷ thị tuy một vạn lần không muốn, nhưng nhìn bộ dáng yếu ớt của nữ nhi, cuối cùng cũng có chút dao động. Lão phu nhân lại nói: “Nếu Lục nhị phu nhân không yên lòng, không ngại ở lại đây phụng bồi lệnh ái.”

Lục Thanh Lam hữu khí vô lực nói: “Không cần, có Kỳ tỷ tỷ ở đây giúp ta là được rồi.” Kỷ thị nghĩ, nếu nàng ở lại, bên ngoài còn không biết truyền ra như thế nào đâu, còn không bằng để cho Tiêu Kỳ ở lại, nàng vẫn có chút không yên lòng, cuối cùng lại để Lục Thanh Lam lưu lại Nam An Hầu phủ, lúc này mới lo lắng không yên quay trở về Trương Hưng Hầu phủ.

Lại truyền lời phong phanh, nói là tỷ muội Lý Sinh Lý Đình và tiểu quận chúa Tiêu Kỳ cùng với tỷ muội Lục thị nhất kiến như cố, cho nên được tỷ muội Lý thị mời ở lại Hầu phủ qua đêm.

Loại chuyện này mặc dù không thường gặp, nhưng cũng không phải không có, có vài người thông minh đã cảm thấy lúc ấy Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam đi ra ngoài thay quần áo một đi không trở lại có chút kỳ quái, mặc dù có chút hồ nghi, nhưng rốt cuộc không có bất kỳ chứng cứ gì, cũng chỉ nghị luận vài

câu rồi thôi.

Bên này Kỳ thị vừa đi, Chu thị liền thăm vãn nha hoàn thiếp thân của Lý Ngọc, cũng chính là người dẫn Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam tới trong vườn tên là Cát Nganh.

Cát Nganh không dám giấu diếm, liền đem chân tướng sự tình một năm một mười nói ra. Chu thị nghe xong giận đến ngã ngựa. Lúc sai người đi tìm Lý Ngọc, lại được báo cho biết Lý Ngọc đã xuất phủ rồi.

Lý Ngọc là bị Triệu Thanh hẹn ra ngoài.

Hai người gặp mặt ở Đắc Nguyệt Lâu nổi danh kinh sư, Triệu Thanh khách khí vài câu mới đi vào chính đề: “Không biết chuyện ta nhờ cậy Lý huynh đã làm xong chưa. Ta nghe nói tỷ muội Lục thị bị lưu lại quý phủ, là Lục Thanh Lam bị rấn cấn ư?” Hắn nghe nói tỷ muội Lý thị lưu tỷ muội Lục thị ở lại phủ, trong lòng mơ hồ cảm thấy có thể là Lục Thanh Lam đã xảy ra chuyện, cho nên mới có câu hỏi này.

Lý Ngọc nhớ tới thời khắc mấu chốt Lục Thanh Lam giúp hắn một phen, cũng không nói ra chân tướng sự tình, lạnh lùng nói: “Chuyện này Lý Ngọc không hoàn thành, kính xin Triệu huynh tha thứ. Thật sự hai nha đầu kia lanh lợi thông minh, ta không có cơ hội xuống tay.”

Triệu Thanh vốn đầy cõi lòng hi vọng, vừa nghe như vậy khuôn mặt lập tức tràn đầy thất vọng. Tính tình của Lý Ngọc chưa bao giờ nói dối, hắn nói không được, chính là không được.

Triệu Thanh vẫn chưa từ bỏ ý định, thử thăm dò: “Vậy vì sao quý phủ muốn lưu tiểu quận chúa và tỷ muội Lục thị ở lại phủ, là vì trị thương cho Lục Thanh Lam sao?”

Lý Ngọc hừ một tiếng: “Lục Thanh Lam được tổ mẫu và mẫu thân ta yêu thích, ở lại Hầu phủ chơi một hai ngày mà thôi, sao ngươi nói nhảm nhiều thế!” Dứt lời đứng dậy muốn rời đi.

Triệu Thanh không khỏi cũng có chút tức giận. “Lý huynh nói sai rồi, cái gọi là được người nhờ vả sự tình, nếu ngươi không thay ta hoàn thành chuyện kia, thì trả lại con đẻ mền kia cho ta đi!” Dứt lời đưa tay lên, hắn vốn định khoe khoang trước mặt biểu muội, cho nàng một kính hi, hiện giờ cũng không thể lại tồn binh.

Lý Ngọc không khỏi cười lớn: “Ngươi đi ra ngoài hỏi thăm một chút, đồ vào trong túi tiểu gia ta đã có lúc nào nhỏ ra chưa? Huống hồ chuyện nhỏ này mặc dù gia không hoàn thành, nhưng là vì ngươi bận trước bận sau, nhận một chút phí cực khổ của ngươi thì thế nào?”

Triệu Thanh cũng cá giận nói: “Lý Ngọc, ngươi cũng đường đường là công tử Hầu phủ, tại sao không biết xấu hổ như vậy...”

Lời còn chưa dứt Lý Ngọc cầm lên một cái đĩa thức ăn ném qua, Triệu Thanh không nghĩ tới Lý Ngọc ngang ngược bá đạo như vậy, nói động thủ liền động thủ, bị cái đĩa này nện ở trên mặt một cái, lập tức rau dưa và dầu mỡ dính đầy mặt hắn, tí tách theo cổ của hắn chảy xuống.

Triệu Thanh cá giận nói: “Lý Ngọc ngươi khôn kiếp, ngươi muốn làm gì? Ta cũng là công tử của Bình Lương Hầu phủ, không phải người mặc cho người ta khi nhục.”

Lý Ngọc sai bước đi qua, nện một quyền trên mặt Triệu Thanh, đánh cho hắn mặt mũi nở hoa, Triệu Thanh vốn còn lớn hơn hắn hai tuổi, nhưng nếu luận võ nghệ, còn kém nhiều lắm, căn bản cũng không có sức đánh trả, bị Lý Ngọc đánh gục một cách nhanh gọn.

Gã sai vặt của Triệu Thanh muốn tiến lên cứu hộ chủ tử, cũng bị gã sai vặt của Lý Ngọc chế trụ. Chương quỳ của Đắc Nguyệt Lâu thấy trong này đánh nhau, người gây họa vẫn là Lý Ngọc, hắn cũng không dám đi vào khuyên. Dù sao Lý Ngọc có tiền, mỗi lần đập phá khách điểm của hắn đều bồi cho hắn gấp đôi, hắn cũng không lo lắng.

Lý Ngọc dẫm một cước trên mặt Triệu Thanh, nghiền mấy cái, Triệu Thanh đau kêu lên như giết heo. Trái ngược với việc có khí phách của hắn vừa rồi, liên tục xin tha. “Lý huynh tha mạng, tha mạng, ta không dám nữa!”

Lý Ngọc phui tay: “Ngươi không phải là công tử của Bình Lương Hầu phủ sao? Sao còn cầu xin ta tha thứ? Ta cho ngươi biết, lúc trước tiểu gia ta ngay cả Hoàng tử cũng dám đánh, đừng nói cái loại công tử Hầu phủ rầm chó nhà ngươi. ”

Triệu Thanh gật đầu như bầm tỏi: “Vâng vâng vâng! Là ta có mắt không nhìn thấy Thái Sơn.”

Lý Ngọc kéo dài thanh âm nói: “Con đẻ mền kia...”

“Không cần không cần, đưa cho Lý huynh chơi thôi.”

Lý Ngọc gọi gã sai vặt tìm một tờ giấy trắng đến, nói: “Nói miệng không bằng chứng, ngươi ấn dấu tay ở đây đi.” Triệu Thanh nghĩ thầm một tờ giấy trắng như vậy, ta ấn dấu tay lên rồi, ai biết sau này ngươi sẽ viết những gì lên đó, nhưng tình thế mạnh hơn người, hắn cũng không dám không theo.

Bất đắc dĩ ấn dấu tay lên. Lúc này Lý Ngọc mới thu hồi cái chân dẫm trên mặt hắn. Thân nhiên nói: “Sớm biết như hiện tại hà tất lúc trước lại như thế, nếu ngươi khách khí sớm chút, cần gì phải ăn trận đánh này đâu chứ? Tối đây, bảo chủ quán vào dọn dẹp một chút, chúng ta gọi thức ăn uống rượu.”

Triệu Thanh sắp khóc rồi, hẳn cũng là thiếu gia ăn chơi, nhưng Lý Ngọc là tổ tông trong đám công tử quần áo lụa là, nào dám uống rượu cùng Lý Ngọc, về mặt đưa đám nói: “Lý huynh, ta còn có một số việc, không phụng bồi người được. Cáo từ cáo từ!” Dứt lời xoay người rời đi, giống như sau lưng có một con chó đuổi theo hắn.

“Từ từ đã!” Lý Ngọc chậm rãi mở miệng gọi hắn lại.

Triệu Thanh xoay người lại: “Lý huynh còn có gì phân phó?”

Lý Ngọc nói: “Ta nhắc nhở Triệu huynh hai câu, quy củ trong giới công tử kinh sư chúng ta, Triệu huynh đại khái cũng biết một hai đi. Chuyện của tiểu bối chúng ta, tốt nhất không nên liên lụy đến các trưởng bối. Nếu không, Triệu huynh có thể hỏi thăm thủ đoạn ta ở kinh sư một chút.”

Đám thiếu gia ăn chơi của kinh sư không ít, thường xuyên đánh nhau vì mấy chuyện lông gà vò tòi, một khi nháo đến chỗ các trưởng bối, đám công tử bột này ai cũng chịu gánh nổi, còn khiến hai đại gia tộc lục đục. Bởi vậy đám công tử bột cũng có một quy củ bất thành văn như vậy.

Triệu Thanh vừa rời quả thật là định về nhà cáo trạng, định báo phụ thân thế tử Bình Lương Hầu thay mình ra mặt, Lý Ngọc vừa nói như thế hắn đột nhiên nhớ tới, lúc trước Thừa Ân Hầu công tử Phương Tiến cũng là bởi vì đánh cùng Lý Ngọc một trận, rồi về nhà tìm quân cứu viện, kết quả về sau bị Lý Ngọc đánh gãy chân, trong lòng không khỏi gật mình, không dám khinh suất. Cười lớn nói: “Ta là loại người này sao? Chuyện này đương nhiên sẽ không truyền vào tai gia phụ gia mẫu.”

Lý Ngọc gật đầu: “Cút đi!” Triệu Thanh quay đầu chuồn mất.

Thấy hắn kinh sợ như vậy, trong lòng Lý Ngọc hết sức khinh thường. Hắn mang theo gã sai vặt Mang Xung ra khỏi Đắc Nguyệt Lâu, gã sai vặt vốn cho là hắn muốn về nhà, không nghĩ tới Lý Ngọc bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu: “Người có biết loại thuốc nào có thần hiệu bổ khí ích huyết không?”

Gã sai vặt Mang Xung là một kẻ rất được lòng người khác, đi theo Lý Ngọc thời gian dài cũng có chút vô pháp vô thiên, Lý Ngọc còn thích giọng điệu của hắn. “Gia, người bổ khí huyết gì a...” “Hắn nhớ ra cái gì đó, miệng có thể nhét vừa quả trứng gà. Người không phải là muốn cho Lục cô nương...”

Lý Ngọc gõ đầu của hắn một cái: “Người cầm miệng cho ta, chuyện của gia là chuyện người có thể quản được sao? Người chỉ cần để ý trả lời vấn đề của ta thôi.”

Mang Xung ôm đầu: “Được được được, chủ tử tốt của ta, không dám hỏi nữa.” Hắn suy nghĩ một chút nói: “Ta nghe nói Bảo Hòa đường là hiệu thuốc lớn nhất kinh sư, lang trung đều toàn là nổi danh nhất kinh thành, so với đám thái y của Thái y viện cũng không kém bao nhiêu, sao không đi Bảo Hòa đường hỏi một câu?”

Lý Ngọc gật đầu: “Đi, chúng ta đi Bảo Hòa đường.”

Bảo Hòa đường nằm ở trên đường Chu Tước sầm uất, người đến người đi, làm ăn thịnh vượng. Tiểu hòa kê trong đó đều là người vô cùng có ánh mắt, thấy Lý Ngọc một thân hoa phục, bộ dạng cực kỳ anh tuấn, khí độ lại xuất chúng, cũng biết gia thế hẳn tất nhiên bất phàm, liền dẫn hắn vào phòng khách quý, hỏi: “Không biết công tử đi mua thuốc hay là xem bệnh?”

Lý Ngọc nói: “Không biết trong Bảo Hòa đường các người, vị đại phu nào có y thuật cao nhất?”

Tiểu hòa kê khách khí nói: “Bảo Hòa đường chúng tôi tổng cộng có mười hai vị đại phu, nổi danh nhất là Đường tiên sinh, chẳng qua Đường tiên sinh cũng không ở đây, hẳn được mời đi Dự Vương Phủ, xem bệnh cho lão Vương gia.”

Lý Ngọc nói: “Ngoại trừ Đường tiên sinh, còn có vị đại phu nào y thuật tốt nhất?”

Hòa kê nói: “Còn có một vị Trương tiên sinh, cũng có thể nói là thần y diệu thủ hồi xuân. Chẳng qua... Hiện tại hắn đang tiếp bệnh nhân, không bằng công tử tạm thời chờ một chút.”

Mang Xung không khỏi chau mày, Lý Ngọc cũng không phải là người có kiên nhẫn. Lại không ngờ rằng lần này Lý Ngọc cực kỳ dễ nói chuyện: “Nếu thế, bản công tử ở chỗ này chờ một chút cũng được.”

Hòa kê vội vàng rót trà cho hắn, liền lui xuống đi chiêu đãi khách nhân khác. Lý Ngọc ở trong phòng khách quý đợi khoảng chừng một canh giờ, đổi lại là thường ngày sớm đã không còn tính nhẫn nại, hôm nay lại không biết tại sao vẫn đợi. Cho đến khi Mang Xung nom nớp lo sợ, sợ hắn sốt ruột phát tác, sẽ đập phá tiệm thuốc của người ta, tên tiểu hòa kê lúc đầu đẩy cửa đi vào, “Để công tử đợi lâu, thật sự ngại quá. Trương tiên sinh đã có thời gian rảnh, mời công tử đi với ta gặp hắn.”

Lý Ngọc cũng đúng là có chút không kiên nhẫn được nữa, “Đi trước dẫn đường.” Đi theo hòa kê phòng của Trương đại phu. Trương đại phu là một lão nhân tuổi hơn sáu mươi, đầu tóc đã bạc trắng. Lý Ngọc vừa thấy bộ dạng này của hắn, ngược lại cảm thấy hắn đáng tin cậy.

Hòa kê mang Lý Ngọc đi vào liền lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Trương đại phu là một người hiền lành nói: “Chẳng biết quý tính đại danh của công tử gì?”

“Lý Ngọc!” Lý Ngọc lời ít ý nhiều trả lời.

“Thì ra là Lý công tử, không biết lần này công tử tới cầu y hay là hỏi được?”

Lý Ngọc nói: “Ta tới bốc thuốc.”

Trương đại phu vuốt râu của mình cười nói: “Không biết công tử bốc thuốc cho người nào, bệnh nhân mắc phải bệnh gì, có mạch án (kết luận mạch chứng) không?”

Lý Ngọc không khỏi ngẹn họng trên trời, hần nhất thời cao hứng, muốn chuẩn bị một vị thuốc cho Lục Thanh Lam uống, để cho nàng mau khỏe, làm gì biết mạch án là cái gì?

Hắn suy nghĩ một chút nói: “Là muối muối của ta! Buổi trưa hôm nay nàng sơ ý rơi xuống nước, đại phu xem rồi kê vài loại thuốc cho nàng cũng được.”

Mang Xung tròn trắng mắt, trong lòng buồn nôn Lục cô nương lúc nào thì trở thành muối muối của ngài vậy?

Trương đại phu cười ha hả thương lượng với hắn: “Không có mạch án, lão phu cũng không dám tùy ý kê đơn thuốc. Không bằng công tử dùng xe ngựa đưa lệnh muối tôi, ta bắt mạch cho nàng, mới quyết định tiếp được không?”

Lý Ngọc nghe xong, không khỏi có chút thất vọng, hắn sao có thể đem Lục Thanh Lam tới? Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Trương tiên sinh có thể kê một vị thuốc cho muối muối của ta, nếu không chẳng phải ta đến không một chuyến sao?”

Trương đại phu suy nghĩ một chút nói: “Như vậy cũng được, ngươi cầm một vị thành dược (thuốc pha chế sẵn) trở về đi.” Nói xong liền kêu tiểu hỏa kẻ vừa rồi đi vào. Bảo hắn dẫn Lý Ngọc đi lấy một vị thành dược tên là “Bổ khí đan”.

Bổ khí đan thực tế là một loại thuốc bổ, mặc kệ có bệnh hay không có bệnh đều không có hại với người uống.

Lý Ngọc cầm một bình sứ nhỏ nhỏ, bước chân thoải mái trở về phủ, vừa mới vào phủ, đại nha hoàn bên người Chu thị đi đến: “Lục gia, Lão phu nhân và phu nhân mời ngài hồi phủ liền đi nhà chính một chuyến.”

Lý Ngọc nghe khẩu khí này, liền biết việc của mình bại lộ rồi. Chỉ cảm thấy phiền chán vô cùng, nói với nha hoàn kia: “Ngươi đi trở về bẩm với tổ mẫu và mẫu thân, ta đi đổi xiêm y, lập tức đến.”

Dứt lời xoay người rồi đi, tính tình Lý Ngọc chính là vậy, nha hoàn kia nào dám ngăn trở Lý Ngọc. Nói là trở về đổi xiêm y, đi được nửa đường liền quay trở lại, đi về hướng tiểu viện của Lý Sính. Không biết tại sao, vừa rồi hắn đánh Triệu Thanh một trận, lại cảm giác vô cùng dễ chịu, nghĩ đến người đầu tiên hắn muốn chia sẻ loại sung sướng này đương nhiên là Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam hết sức trọng nghĩa độ lượng, thời khắc mấu chốt cũng không khai Lý Ngọc ra, Lão phu nhân và Chu thị đều cực kỳ thích nàng, Lý Sính liền tặng nhà chính của mình cho Lục Thanh Lam dưỡng bệnh, nàng thì đến khách phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể tới chiếu cố.

Nam An Hầu phủ là thế gia trăm năm, tiểu viện của Lý Sính rất lớn, hiện giờ tỷ muội Lục thị, Tiêu Kỳ, cộng thêm Lý Sính, vẫn là còn rộng hết sức.

Trong ngực Lý Ngọc giấu bình nhỏ tồn một số tiền rất lớn mới mua được ở Bảo Hòa đường, kích động đi đến tiểu viện Tịnh Nguyệt hiền của tỷ tỷ, đến cửa mới nhớ tới, nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi phúc đức này của Lục Thanh Lam hiện giờ đều do hắn ban tặng, hắn có lý do gì đi gặp Lục Thanh Lam đây.

Từ trước đến giờ đầu đá bừa bãi đã quen hắn thậm chí có chút chán chừ.

Lại không biết giờ phút này, Cửu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác đang ở trong phòng Lục Thanh Lam. Tiêu Thiểu Giác vốn không thoải mái, lại tái phát chứng bệnh khiết phích, ở Tịnh Nguyệt hiền nôn rồi tỉnh rồi mê, được dẫn vào khách phòng, tắm rửa, đổi một thân xiêm y sạch sẽ mới miễn cưỡng khá hơn một chút. Hắn bệnh như vậy, Vệ Bản đi tới đâu cũng đều mang bên mình một bộ xiêm y phòng bị chủ tử tùy thời thay đổi.

Tiêu Thiểu Giác nghỉ ngơi vài canh giờ, mắt thấy trời đã sắp tối. Cảm thấy được thân mình thoải mái hơn không ít, lúc này mới đứng dậy mang theo Vệ Bản đi chính phòng.

Khi hắn đi vào, Lục Thanh Lam đang cầm một cái chén lưu ly nhỏ, dùng thìa bạc nhỏ dứt Lục Thanh Lam uống thuốc. Tiêu Kỳ, tỷ muội Lý thị ngồi vây xung.

Mọi người thấy Cửu hoàng tử không thông báo, cứ như vậy ngênh ngang đi vào, nhất thời đều có chút bối rối, nhưng cũng không ai dám trách cứ hắn.

Cùng nhau đứng dậy hành lễ cho hắn: “Bái kiến Cửu điện hạ.”

Sự trong trẻo lạnh lùng của Cửu hoàng tử giống như ánh trăng đảo qua mặt từng người, thân nhiên nói: “Các ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có mấy câu muốn nói với Lục cô nương.” Mọi người chỉ cảm thấy thiếu niên này hoàn mỹ như vậy, nhưng lại làm cho mình xa cách như thế, giống như hai cái thế giới.

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt mọi người đều có chút kỳ quái. Nhưng hắn là hoàng tử, lời của hắn cũng không ai dám không nghe, ứng một tiếng đi xuống.

Đợi tất cả mọi người đi rồi, Tiêu Thiểu Giác đặt mông ngồi ở cái ghế đối diện Lục Thanh Lam. Vẫn dùng loại ánh mắt làm cho người ta lạnh run này nhìn nàng.

Lục Thanh Lam bị hấn nhìn toàn thân sợ hãi. Sau khi nàng rơi xuống nước xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không nhớ rõ, về sau Tiêu kỳ nói cho nàng biết, nàng mới biết được là Cửu hoàng tử cứu mạng nàng.

Trải qua một hồi nghỉ ngơi, thân thể của nàng tốt hơn nhiều, lúc này mới có tinh thần nói chuyện với mọi người.

Lục Thanh Lam thấy hấn không nói lời nào, vẫn nhìn chăm chăm mặt của mình, dường như muốn nhìn ra một đóa hoa trên mặt mình. Nàng không nhịn được duỗi tay sờ lên mặt của mình, không khí có chút lúng túng, nàng không thể làm gì khác hơn đành phải mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Cửu điện hạ cứu ta một mạng, ta còn chưa tạ ơn Cửu điện hạ!”

Tiêu Thiếu Giác nghe câu Cửu điện hạ đã có chút tức giận, chỉ thần nhiên nói: “Ngươi không cần phải khách khí, bất cứ lúc nào, ta cũng tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ người nào thương tổn ngươi, chuyện này ngươi có thể yên tâm.” Lời này hấn nói một cách tự nhiên, lại có vài phần bá đạo.

Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy kỳ quái, từ nhỏ đến lớn, hễ mình có chuyện gì, hấn luôn nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) thay mình ra mặt khắp nơi, lấy tính tình của hấn, đúng là cực kỳ cổ quái, không nhịn được hỏi: “Có chuyện ta không rõ, vì sao ngươi...” Nàng nói còn chưa dứt lời, nhưng người thông minh như hấn, sao lại không đoán ra được.

Tiêu Thiếu Giác không khỏi lại cảm thấy tức giận. Cảm thấy nàng chưa từng xem hấn là người của mình: “Ngươi cho rằng ta muốn như vậy sao? Ta cũng là thân bất do kỷ!”

Lục Thanh Lam lại càng cảm thấy hồ đồ: “Điện hạ, ta nghe không hiểu?”

“Ngươi không cần hiểu. Không phải giống bất luận lý do gì ngươi nghĩ đến, nguyên nhân thực sự vượt quá sức tưởng tượng của ngươi.” Hấn nói xong có chút không kiên nhẫn.

Trong lúc nhất thời không khí trong phòng trở nên lúng túng, Tiêu Thiếu Giác thấy đôi mắt to của nàng ướt sũng, trong mắt tràn đầy mê mang, trong nháy mắt tâm hấn lại mềm nhũn, thanh âm nhẹ nhàng hơn nói: “Ngươi luôn là hảo hữu của Tam muội muội, chúng ta lại quen biết từ nhỏ, ta đương nhiên...”

Lục Thanh Lam được chứng kiến thái độ của hấn với Tam công chúa, lại nói tiếp hấn đối xử với mình còn tốt hơn so với Tam công chúa nhiều, làm sao lại bị lời của hấn lừa gạt. Trong mắt đương nhiên lộ ra thần sắc không tin, Tiêu Thiếu Giác cảm giác được, nhất thời ngừng lại.

Có đôi khi người quá thông minh, thật ra cũng không phải là một chuyện tốt!

Có chút tức giận nhấn mạnh một câu: “Đây là sự thật! Ngươi thích tin hay không thì tùy!”

Khóe miệng Lục Thanh Lam méo xệch, ôn nhu nói: “Ta tin!”

Nàng có thể nói không tin sao?

Tiêu Thiếu Giác biết chính mình căn bản không có cách nào thuyết phục được nàng, trong lòng sinh ra chút cảm giác thất bại, ngữ khí lại lạnh xuống: “Lục cô nương, có chuyện ta phải nhắc nhở ngươi!”

Người này luôn luôn trở mặt như lật sách, Lục Thanh Lam cũng đã quen rồi, “Cửu điện hạ có lời gì, kính xin phân phó.”

Tiêu Thiếu Giác nói: “Ta thấy ngươi là một người thông minh, thật không ngờ ngươi cũng có lúc ngu xuẩn. Ta không biết ngươi vì sao phải gây thù chuốc oán khắp nơi, bỗng trêu chọc nhiều phiền toái như vậy. Chỉ mong ngươi sau này sống điều thấp một chút, bảo trụ cái mạng nhỏ của mình, ít gây phiền toái cho ta, đã biết chưa.”

Hấn nói vô cùng không khách khí, Lục Thanh Lam không thích nghe.

Hai hàng lông mày của nàng khẽ chau, rốt cuộc lại không muốn đắc tội hấn, tạm thời chỉ có thể ần nhẫn.

Tiêu Thiếu Giác lại nói: “Nói thật, một nữ tử như ngươi, trốn ở nhà thêu hoa viết chữ, tính khí ôn nhu văn tĩnh, chẳng phải rất tốt sao, cần gì phải gây chuyện khắp nơi như vậy chứ, lại cái bộ dáng này, sau này còn có ai dám cưới ngươi?”

Lục Thanh Lam vốn nghĩ hấn cứu mình một mạng, trong lòng còn có cảm kích, mặc hấn nói gì mình nghe là được. Nhưng hấn chuẩn bị lái nhái không dứt? Lục Thanh Lam cảm thấy người này thật là đập trên mặt trên mũi người khác, cãi lại. “Điện hạ nói quá lời rồi. Ngài đã cứu mạng của ta không sai, ta đội ơn đội nghĩa, ngày sau có cơ hội đương nhiên báo đáp gấp bội. Chẳng qua dùng ơn nghĩa, ngang ngược can thiệp cuộc sống người khác, tựa hồ có chút không ổn. Cho dù là hoàng thượng, quân trời quân đất, cũng không quản được những thứ này đi? Về phần ta có thể thuận lợi xuất giá hay không, người nên quan tâm chính là cha ta mẹ ta, điện hạ tựa hồ không có tư cách xen vào.”

Miệng lưỡi bén nhọn mĩa mai Tiêu Thiếu Giác một trận.

Hấn giận đến ngả ngửa, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta là vì tốt cho ngươi!”

Lục Thanh Lam thần nhiên nói: “Ý tốt của Điện hạ ta tâm lĩnh, ta mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng nên sống như thế nào, vẫn là hiểu được.”

—— cũng không nhọc ngài(*) đến quan tâm.

(*) Nguyên văn: 您老 năm lão; ý chỉ Tiêu Thiệu Giác già, ông cụ non.

Hai mắt Tiêu Thiệu Giác phát lạnh: “Thật là chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt!”

Lục Thanh Lam cũng không muốn tranh cãi với hắn nữa: “Ta mệt mỏi rồi, điện hạ có thể để cho người bệnh như ta thanh tịnh một lát không, để cho ta nghỉ ngơi nhiều một chút!” Thế nhưng trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Tiêu Thiệu Giác cũng là người tính tình cao ngạo, bỗng chốc đứng dậy. Nhìn thấy chén thuốc đen kịt bày trước mặt nàng, mới uống mấy ngụm, Lục Thanh Lam ngại thuốc đắng, không chịu uống nhiều. Lục Thanh Nhân mới tìm một cái thìa bạc không thể nhỏ hơn nữa đến đút cho nàng uống.

Ánh mắt của Tiêu Thiệu Giác lại rơi vào trên khuôn mặt tái nhợt suy nhược của nàng, ngực không khỏi lại cảm thấy khó chịu, đầu cũng đau theo. Hắn lại ngồi xuống, chỉ chỉ chén thuốc kia nói: “Ta nhìn ngươi uống hết thuốc, sau đó ta mới đi.”

Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy thiếu niên này sinh ra một túi da tốt cũng vô ích, hóa ra lại là một kẻ bị bệnh tâm thần phân liệt, hẳn đầu tiên là cứu mình, sau đó lại nhục nhã mình bằng mọi cách, rồi lại bắt mình uống thuốc, bộ dạng biểu hiện có chút quan tâm đến mình.

Hắn không cảm thấy chính mình tâm thần phân liệt sao?

Lục Thanh Lam cảm thấy quả thực không thể nói lý, quay đầu đi không nhìn Tiêu Thiệu Giác, nói: “Chuyện của ta, ta sẽ tự xử lý, nam nữ thụ thụ bất thân, điện hạ vẫn là mau đi đi.”

Tiêu Thiệu Giác nhướng mày: “Ngươi đây là muốn ép ta cho ngươi uống sao?”

Lục Thanh Lam không khỏi tức giận: “Ta uống hay không uống thuốc, có quan hệ gì đến điện hạ?”

“Quan hệ rất lớn.” Tiêu Thiệu Giác chẳng muốn nhiều lời với nàng, trực tiếp bưng chén thuốc lên, đặt ở bên miệng nàng.

Lục Thanh Lam là lần đầu tiên đến gần hắn như vậy, trên người hắn có một loại hương mai trong trẻo nhàn nhạt vô cùng dễ ngửi. Ở khoảng cách gần nhìn lên, chỉ cảm thấy da của hắn nhẵn nhụi dị thường, ngũ quan lại càng tinh xảo không chút tỳ vết.

Lục Thanh Lam lại không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, chỉ muốn để cho Cửu hoàng tử nhanh nhanh rút đi. Liên tục nói: “Đi mau đi mau, ta không uống.” Người này thật là đủ rồi đấy.

Tiêu Thiệu Giác cũng mặc kệ, đưa tay niết khớp hàm của Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Khẩu Thị Tâm Phi

Lục Thanh Lam lắp bắp kinh hãi, “Ngươi làm cái gì...” Còn chưa nói dứt lời, Tiêu Thiệu Giác đã rót thuốc xuống.

Lục Thanh Lam bị ép uống một hớp lớn, bị sặc, ho khan kịch liệt.

Sắc mặt Tiêu Thiệu Giác tái đi theo, hết sức bất đắc dĩ vỗ sau lưng cho nàng, không kiên nhẫn nói: “Yếu như người rom, thật không biết cha mẹ ngươi dường thế nào mà ngươi thành như vậy?”

Lục Thanh Lam bị sặc đến nước mắt sắp chảy ra. Thấy hắn còn nói lời châm chọc như vậy, không khỏi lại càng tức giận, thật vất vả mới dừng ho, trừng mắt với hắn cả giận nói: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Thiệu Giác nhiu mày nói: “Ta không phải nói với ngươi rồi sao, ta chỉ muốn ngươi uống chén thuốc này. Ngươi uống xong, ta lập tức đi.”

Lục Thanh Lam gặp phải một vị chủ nhân như vậy, thật sự là không có cách gì, “Ngươi đặt chén thuốc ở đó, ta tự mình uống.”

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng nói thật tình, lúc này mới nửa tin nửa ngờ nhét chén thuốc vào trong tay nàng, “Ta nhìn ngươi uống thuốc.”

Lục Thanh Lam vì để nhanh chóng thoát khỏi người bị bệnh thần kinh này, cho dù thuốc đắng nữa cũng có thể chịu khó uống hết.

Tiêu Thiệu Giác nghiêm túc giám sát nàng uống xong thuốc, lộ ra vẻ hết sức cao hứng, nở nụ cười nói: “Thế này mới đúng, thuốc đắng dã tật. Ngươi sau này tốt nhất nên bảo trọng thân thể của mình, bản điện hạ đi trước.”

Nói xong tiêu sái đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà dẫn Vệ Bân ra khỏi chính phòng.

Nghe hắn nói mấy câu cuối cùng, không biết còn tưởng rằng hắn có bao nhiêu quan tâm Lục Thanh Lam đây chứ. Lục Thanh Lam hận gần chết, đặt cái chén không thật mạnh trên khay trên bàn bên cạnh.

Tiêu Thiệu Giác vừa ra cửa phòng, mặt liền trầm xuống. Hắn cũng không biết tại sao lại muốn cùng tiểu nha đầu này thành như vậy, rõ ràng là rất muốn thân cận với nàng..

Vệ Bân cũng nhìn ra tâm tình của chủ tử không tốt, thả nhẹ cước bộ hận không thể dùng ẩn thân thuật, để mình trở nên tàng hình.

Tiêu Thiệu Giác đang ảo não, vừa vận nhìn thấy Lý Ngọc đứng ở ngoài cửa Tịnh Nguyệt hiền, bộ dạng tiến thoái không được.

Tiêu Thiệu Giác sờ lên cái mũi, chậm rãi đi tiến đến. Gọi một tiếng “A Ngọc!”

Lý Ngọc ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Thiệu Giác, cười lạnh một tiếng nói: “Đừng gọi ta là A Ngọc. Ta không có huynh đệ như ngươi, ta không ngờ Cửu điện hạ thanh lãnh như nguyệt, có một ngày sẽ vì một nữ nhân vong quyền về phía huynh đệ.”

Tiêu Thiệu Giác cũng không phải là người chịu cúi đầu, nghiêm mặt nói: “A Ngọc, hôm nay dù ta không đứng, nhưng ta tuyệt không hối hận. Vừa rồi nếu không phải là Lý Ngọc ngươi, đổi lại là người khác ta đã sớm một kiếm chém chết hắn. Lục Thanh Lam, ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào động vào một sợi lông của nàng, huynh đệ chúng ta vẫn là huynh đệ, chuyện này kính xin ngươi nhất định nhớ kỹ.”

Hắn nói chuyện trịnh trọng, Lý Ngọc cũng không thể không động dung.

Lý Ngọc khịt mũi khinh bỉ, “Ngươi cho rằng Lý Ngọc ta ăn no rồi việc, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện khi dễ một tiểu cô nương sao?”

Tiêu Thiệu Giác gật đầu: “Chuyện hôm nay ta coi như chưa từng phát sinh, chẳng qua... tuyệt đối không thể có lần sau.”

Lý Ngọc hừ một tiếng, hai thiếu niên phong tư tuyệt thế chỉ giằng co trong chốc lát. Rốt cuộc thân thể Tiêu Thiệu Giác không được thoải mái, chấp tay muốn đến chỗ Lão phu nhân cáo từ.

Lý Ngọc đột nhiên nói: “A Giác, có phải ngươi thích vị Lục cô nương kia không?”

Tiêu Thiệu Giác nghe vậy toàn thân chấn động, bước chân cũng hơi dừng lại.

Hắn thích Lục Thanh Lam sao? Vấn đề này hắn chưa từng nghĩ tới.

Bắt đầu từ lúc Lục Thanh Lam năm tuổi, hắn vẫn chú ý nàng, qua nhiều năm như vậy, ngoài sáng trong tối, làm bao nhiêu chuyện vì nàng, ngay cả hắn cũng không nhớ rõ. Hắn chưa bao giờ dành nhiều tình lực và kiên nhẫn cho một người như vậy, Lục Thanh Lam coi như là người duy nhất. Hắn vẫn cho rằng đó là đương nhiên, là bởi vì nàng và hắn đồng mệnh tương liên, hắn mới chú ý nàng như vậy, nhưng năm rộng tháng dài, hắn cảm thấy cái loại cảm giác này tựa hồ đã thay đổi, nhưng cụ thể đối với nàng là loại tình cảm gì, ngay cả hắn cũng không rõ.

Trong nháy mắt, ý chí kiên định của hắn cũng có một chút hoang mang.

Ánh mắt Lý Ngọc sáng quắc nhìn bóng lưng anh tuấn của hắn, giống như muốn đốt ra một cái động phía sau lưng hắn.

Hơn nửa ngày Tiêu Thiệu Giác mới phun ra hai chữ: “Không phải!” Lúc này mới sai bước rời đi.

Lý Ngọc bị Tiêu Thiệu Giác quấy rầy, cũng không còn tâm tư đi gặp Lục Thanh Lam.

Trở lại tiểu viện của mình, chỉ lát sau Chu thị đỡ Lão phu nhân đích thân đến.

Lý Ngọc vừa thấy điệu bộ này biết đại khái chuyện Lục Thanh Lam bị lộ rồi. Liền nhận hết mọi chuyện.

Lão phu nhân gỡ quai trượng đầu rồng cả giận nói: “Ngươi tiểu tử ngu ngốc này, sao ngươi không thể bớt việc vậy. Lục cô nương của Lục gia với ngươi không oán không thù, ngươi vậy mà chỉ vì một con dê mền, lấy cái con bạch xà kia của ngươi đi hù dọa người ta, ngươi thật sự là muốn tức chết lão thái bà này sao?”

Lão phu nhân thật sự giận, phân phó: “Người đâu, thu cây sáo của Lục thiếu gia cho ta, đánh chết cái con bạch xà hù dọa người kia nữa.”

Lại lạnh mặt nói với Lý Ngọc: “Ngươi phạm lỗi lớn như thế, ngươi nói ta nên phạt ngươi như thế nào đây?”

Chu thị lo lắng kêu một tiếng “Lão phu nhân!”

Lão phu nhân khoát tay chặn lại: “Chuyện này ngươi đừng quản! Từ mẫu thì bại tử, chuyện này nếu không quản, tiểu tử này sớm muộn có một ngày đâm thủng cả trời, đến lúc đó sợ là Hầu phủ chúng ta cũng sẽ bị hắn liên lụy.”

Chu thị đành phải câm miệng, nghĩ thầm, ta là “từ mẫu” ngại lại càng là “từ tổ”, nếu không phải ngại dung túng thói kiêu căng của hắn, hắn có thể có bộ dáng như hiện tại sao?

Lão phu nhân nói với Lý Ngọc đang quỳ trên mặt đất: “Ngươi bế môn suy nghĩ một tháng cho ta, không, ba tháng, trong thời gian này cũng không được

đi đâu, ngoan ngoãn ở nhà đọc sách cho ta! Có nghe thấy không?”

Lý Ngọc ỉu xiu nói một câu: “Nghe thấy.”

Lão phu nhân lưu lại một ma ma ở trong phòng của Lý Ngọc trông chừng hần, lúc này mới thở hắt hắt cùng Chu thị ra khỏi tiểu viện của Lý Ngọc, Lão phu nhân thở dài một hơi nói: “Đứa nhỏ này, khi nào mới có thể trưởng thành đây?”

Chu thị cũng đau đầu không thôi. Nàng tổng cộng sinh ba nhi tử, hai đứa đầu đều thông minh hiểu chuyện, văn võ song toàn, không cần nàng bận tâm cái gì, lại cứ là đứa nhỏ nhất này, là người thông minh nhất, nhưng cũng khiến cho người ta đau đầu nhất, quả thực là nát tâm với hần.

Chu thị thử thăm dò: “Nương, chuyện này người thấy có nên hỏi bẩm với cha chồng và lão gia hay không?”

Lão phu nhân thâm ý nhìn nàng một cái, cười nói: “Trước mặt ta còn đánh tiếng làm gì?”

Chu thị mím môi nói: “Nương, ta sợ chuyện lúc trước của Ngọc nhi còn chưa bỏ qua, nếu lão gia biết hần lại hồ nháo như vậy, lão gia nhất định sẽ dùng gia pháp với hần như lần trước...” Nam An Hầu thế tử là một người vô cùng ngay thẳng, lần trước Lý Ngọc gây họa, bị cha hần hung hăng đánh hai mươi gậy, thiếu chút nữa đánh phé luôn đôi chân. Chu thị thật sự sợ hãi.

Lão phu nhân không phải là không biết? Nhi tử kia của nàng chính là một lão già cứng nhắc, bộ dạng lúc nào cũng nói đạo lý, hần cũng không phải không nghe lời nương, nhưng cứ nói đạo lý vậy, thường xuyên làm cho Lão phu nhân không đỡ nổi.

Lão phu nhân thở dài một hơi: “Tên tiểu tử thói này! Lão Hầu gia và Lão đại công vụ bề bộn, nếu chuyện này đã qua, cũng đừng lấy loại chuyện vặt vãnh này làm phiền bọn họ.”

Chu thị ngẫm hiểu, “Vâng! Vẫn là nương suy nghĩ chu đáo.” Nói xong đỡ cánh tay của Lão phu nhân.

Lão phu nhân cười vỗ tay nàng, nói một câu: “Ngươi nha... nhi tử ngươi người đầy mưu mô tình quái, tất cả đều là do ngươi thôi...”

Chu thị liền mím môi cười. Lão phu nhân là một người biết lí lẽ, quan hệ giữa bà tức các nàng rất hòa hợp, thường xuyên nói đùa.

Đội Chu thị đưa Lão phu nhân về tiểu viện của mình nghỉ ngơi, trở lại tiểu viện của mình mới ngồi xuống, cho lui hạ nhân, chỉ lưu lại một Vương ma ma tâm phúc. Nàng xoa đầu nói với Vương ma ma: “Ma ma, cảm thấy Ngọc nhi hôm nay có chỗ nào không đúng không?”

Ở trong Nam An Hầu phủ, Lão phu nhân sớm đã giao trọng trách quản gia cho thế tử phu nhân Chu thị. Chu thị có thể quản lý ngay ngắn gọn gàng một cái Hầu phủ lớn như vậy, người người tâm phục khẩu phục, tâm cơ thủ đoạn cũng là nhất đẳng, có thể nói là đầu óc cực khôn khéo.

Vương ma ma suy nghĩ một chút, sắc mặt cũng biến đổi: “Phu nhân vừa nói, lão nô cũng nghĩ tới. Dựa vào tính tình của thiếu gia, nếu là ngày thường, Lão phu nhân phạt hần hần cũng sẽ không phản kháng nhưng duy chỉ không đồng ý xử trí cây sáo và con bạch xà kia của hần, hôm nay tại sao lại nghe lời như vậy?”

Chu thị cũng là nghĩ tới cái này, trái lo phải nghĩ cũng không thể hiểu được, “Trong hồ lô của Ngọc nhi rốt cuộc bán thuốc gì?”

Vương ma ma thử thăm dò nói: “Có phải là Lục gia suy nghĩ thông suốt rồi...”

Chu thị lắc đầu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nào có dễ dàng như vậy.” Suy nghĩ một chút lại nói: “Ngươi phái người theo dõi tiểu viện của hần, nhìn xem gần đây hần có dị động gì không?”

Vương ma ma đáp ứng một tiếng, lại nói: “Phu nhân còn có phân phó gì khác không?”

Chu thị nói: “Ngươi đi chuẩn bị một chút, chúng ta đi xem Lục cô nương một cái, việc này không nháo lớn, đều nhờ người ta lấy đại cục làm trọng, không vạch trần sự thật, chúng ta phải biết cảm tạ.”

Vương ma ma lúc này mới đi xuống chuẩn bị.

Lại nói Vương ma ma sai người trông chừng Lý Ngọc, Lý Ngọc thật sự cũng không có dị động gì. Ngốc ở trong viện của mình cũng không đi ra, bình thường tính tình hần là một khắc cũng không chịu ngồi yên, hiện giờ lại có thời điểm yên tĩnh. Cũng không đi đâu gả đâu chó, nhưng cũng không dựa theo phân phó của Lão phu nhân, mặc dù ở trong phòng đọc sách.

Ăn cơm tối xong, Mang Xung nói: “Gia, ngài có thể đứng đi vòng vèo trước mặt ta hay không? Ta sắp bị ngài làm cho choáng luôn rồi. Ngài có gì không thoải mái nhanh nói ra đi, hoặc là ngài đánh ta một trận hả giận cũng tốt hơn ngài cau có đi loạn như vậy a!” Mang Xung rốt cục không nhịn được kháng nghị.

Lý Ngọc sờ tay lên ngực thấy chính là binh sứ nho nhỏ mà Trương đại phu đưa cho hần, bỗng nhiên hạ quyết tâm: “Đi, chúng ta đi Tịnh Nguyệt tiên xem một chút.”

Mang Xung nhắc nhở: “Ngài còn đang bị cảm tức đấy?”

Lý Ngọc không kiên nhẫn nói: “Chuyện này không cần ngươi quan tâm, chỗ tổ mẫu ta tự có cách ứng phó.” Mang Xung cũng biết Lão phu nhân thương

yêu Lý Ngọc nhất, chỉ cần hấn mềm yếu trước mặt Lão phu nhân, nói hai câu ngon ngọt, chuyện đại sự gì cũng có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Cho nên Mang Xung cũng không lo lắng, đẩy cửa chuẩn bị đi ra ngoài, Lý Ngọc bỗng nhiên nói: “Chờ một chút.”

Mang Xung quay lại, “Gia, người còn có gì phân phó.”

Lý Ngọc suy nghĩ một chút nói: “Vẫn là tối nay đi đi.”

Đợi đến canh hai, Mang Xung phỏng đoán bên kia cũng đã ngủ, đại khái hôm nay Lý Ngọc sẽ không đi nữa. Lý Ngọc lại đột nhiên nói một câu: “Chúng ta hành động!”

Trên đầu Mang Xung nhất thời mọc lên ba cái hắc tuyến. Lúc này là lúc nào rồi?

Hai chủ tớ lặng lẽ ra khỏi tiểu viện, âm thầm chọn chỗ không người để đi, trong lòng Mang Xung thầm ngạc nhiên, lén lén lút lút, đây cũng không phải là tác phong của Lý Ngọc.

Hai người làm như trộm mò tới Tịnh Nguyệt hiên, Lý Ngọc nói: “Người ở chỗ này chờ ta, ta nhảy từ chỗ này vào, đưa đồ cho Lục cô nương, sau đó quay lại.”

Về mặt Mang Xung biểu lộ “Ngài thực sự có tài ta rất bội phục ngài”, nghĩ thầm không phải chỉ là đưa thuốc ư, liền đề nghị: “Gia, chúng ta không thể đường đường chính chính đưa vào sao?”

Lý Ngọc cá giận nói: “Người thì biết cái gì, bảo người chờ người cứ ở chỗ này chờ là được.”

Mang Xung không dám nói thêm cái gì, trơ mắt nhìn Lý Ngọc nhảy vào tường viện cũng không được coi là quá cao, chỉ cảm thấy một màn này vô cùng hoang đường.

Nam An Hầu phủ đề phòng sâm nghiêm, hộ viện trong nhà đều là cao thủ võ lâm nhất đẳng, nhưng là đây hết thảy đều là phòng ngự bên ngoài không phòng bên trong, pháo đài đều là công phá từ bên trong. Lý Ngọc tuổi mặc dù không lớn, nhưng một thân võ công đã không phải chuyện đùa, cho nên đoạn đường này, tránh được mấy nha hoàn bà tử, hết sức trót lọt đi đến chính phòng.

Hắn đề sát vào cửa sổ nghe, bên trong hoàn toàn yên tĩnh. Lục Thanh Lam ứng phó xong Cửu hoàng tử lại ứng phó Chu thị, tinh thần hết sức mệt mỏi, đã sớm buồn ngủ.

Lý Ngọc đẩy cửa thấy cửa đã cài then, không khỏi nhụt chí. Bởi vì là mùa hè, thời tiết rất nóng, cửa sổ mở ra một cái khe nhỏ, Lý Ngọc liền đưa tay vào, lặng yên không một tiếng động mở cửa sổ ra, sau đó tung mình đi vào.

Trong phòng tối như mực, nha hoàn của Lục Thanh Lam, Mặc Hương và Mặc Cúc đều nghỉ ở gian ngoài, cho nên Lý Ngọc vụng trộm đi vào, Lục Thanh Lam cũng không hay biết chút nào.

Lý Ngọc nhờ ánh trăng bên ngoài, nhìn thấy người nằm trên giường, mặc một bộ lăng y tuyết trắng, mặt mũi có chút điểm tĩnh, Lý Ngọc thấy một tay của nàng lộ ra bên ngoài, làn da trắng nõn như tuyết, tinh xảo xinh đẹp nói không nên lời, hấn chưa từng nghĩ tới tay của một nữ hải tử sẽ xinh đẹp đến loại trình độ này.

Nhất thời Lý Ngọc có chút ngây dại.

Hơn nửa ngày mới thẫn mẫn một câu tà môn, lấy bình thuốc ra đặt ở trên ngăn tủ phía tây trong phòng, đang định rời đi, chợt nghe thanh âm mạ sát trên giường, Lục Thanh Lam lúc nào không tỉnh lại tỉnh lại vào đúng lúc này.

Trong朦胧 lung, nàng chỉ thấy một bóng người cao lớn đứng trước mặt mình, sợ tới mức lập tức kêu ra tiếng.

May mắn Lý Ngọc nhanh tay lẹ mắt, bay nhanh đến, bùm miệng nàng lại. ”Đừng lên tiếng, là ta!”

Lục Thanh Lam nhờ ánh trăng, cũng thấy rõ Lý Ngọc. Biểu tình khiếp sợ trên mặt hết sức sống động.

Lý Ngọc thấp giọng nói: “Người đừng lên tiếng, ta liền buông người ra.”

Lục Thanh Lam gật đầu, Lý Ngọc mới từ từ buông nàng ra. Lý Ngọc là hạng người gì, Lục Thanh Lam rõ ràng nhất, lúc đối mặt Lý Ngọc nàng vẫn hết sức buông lỏng, loại cảm xúc sợ hãi vừa rồi cũng liền mất.

Nàng giảm thấp thanh âm xuống hỏi: “Sao người lại tới đây? Người vào bằng cách nào?” Thâu hương thiết ngọc(*) sao? Lý Ngọc không háo sắc, từ trước đến giờ cũng không để mắt đến nữ nhân, Lục Thanh Lam vẫn hết sức tín nhiệm với phẩm hạnh của hấn.

(*)Thâu hương thiết ngọc 偷香窃玉: “thâu” là trộm, “thiết” cũng là trộm. Do đó, nghĩa đen là “trộm ngọc, cướp hương” => hiểu nôm na là chỉ sự gian díu vụng trộm giữa nam nữ.

Tình cảm của Lý Ngọc với nàng kỳ thật cũng hết sức kỳ diệu, cho dù cảm thấy nàng người trượng nghĩa, tính tình lại chiều só với hấn, cho nên rất áy

náy đối với việc làm hại nàng rơi xuống nước, rất muốn bồi thường cho nàng. Hơn nữa vừa mới nhìn thấy Tiêu Thiếu Giác che chở nàng như vậy, trong lòng không hiểu sao cũng không thoải mái.

Hắn cũng không biết mình đây là thế nào.

Lý Ngọc cũng giảm tiếng nói: “Ta tới đưa thuốc cho ngươi.” Vừa nói cầm qua cái bình nhỏ kia từ trên bàn

Lục Thanh Lam mở bình thuốc, cẩn thận ngửi ngửi, chỉ cảm thấy truyền đến một mùi thuốc thấm vào ruột gan, lại nghĩ đến bình nhỏ trong tay ẩm nhuận tinh tế, vậy đúng là một cái bình ngọc, liền biết thuốc này chắc chắn giá trị xa xỉ. Trong lòng nàng âm thầm kỳ quái, hỏi: “Đây là ngươi đặc biệt mua cho ta ư?”

Mặt Lý Ngọc đỏ lên, “Làm gì có chuyện đặc biệt mua cho ngươi, là tiểu gia ta dùng còn dư lại, cảm thấy tựa hồ hữu hiệu với bệnh của ngươi, lúc này mới cầm tới cho ngươi.”

Lục Thanh Lam làm sao lại bị loại cơ sứt sọc này lừa gạt, liền không nhận được vạch trần hắn: “Nếu ngươi dùng rồi, tại sao trong bình này còn đầy ắp vậy?”

Lý Ngọc lập tức cứng họng: “Sao ngươi nói nhảm nhiều thế, nếu đã đưa thuốc đến, tiểu gia ta phải đi đây.” Do dự một chút, lại xoay người lại trở lại nói: “Ngươi thích uống thuốc này không?”

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Mặc Cúc: “Cô nương, ngươi đã tỉnh chưa? Có muốn uống nước không, ta tới rót cho ngươi chén nước đi.”

Hai người đều giật nảy mình, Lục Thanh Lam vội vàng cất giọng: “Mặc Cúc ta không khát, ngươi đừng vào.”

Mặc Cúc có chút kỳ quái, đáp ứng một tiếng, liền ngủ lại ở bên ngoài.

Lục Thanh Lam giống như giết gà cắt cổ đưa mắt ra hiệu cho hắn, thanh âm đề thấp đến không thể thấp hơn nữa: “Ngươi mau đi ra, mau đi ra, nếu như bị người nhìn thấy, ta cho dù có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.” Nam nữ đại phòng không phải nói chơi, nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch (không chung bàn tiệc), Lục Thanh Lam hiện giờ đã mười một tuổi.

Lý Ngọc cũng không muốn để người khác nhìn thấy, hắn không phải sợ nam nữ đại phòng gì, chỉ đơn thuần cảm thấy chuyện hôm nay nếu để người khác biết, thật sự rất mất thể diện.

Hắn lặng yên không một tiếng động đi thẳng, bước được hai bước, sau đó lại xoay người lại, liếc Lục Thanh Lam một cái, hai người trăm miệng một lời: “Chuyện hôm nay, xem như chưa từng phát sinh!”

Nói xong hai người đều sững sờ.

Trong lòng Lý Ngọc cảm giác khác thường. Huynh đệ tỷ muội của hắn đông, riêng muội muội đã có mấy người, nhưng hắn cảm thấy các nàng hoặc là giả bộ hoặc là trời sinh, một đám đều mềm mại yếu ớt, khiến cho người ta nhìn đã cảm thấy hết sức không thú vị, Lục Thanh Lam thì ngược lại, thân thể mặc dù mảnh mai, nhưng ý chí kiên cường, tính tình quật cường lại không chịu khuất phục, mọi thứ đều hợp nhãn duyên của hắn.

Lý Ngọc lại liếc nhìn Lục Thanh Lam một cái, trong mắt hiện lên vẻ kinh thường, sau đó đột nhiên xoay người nhảy qua cửa sổ rồi đi.

Thật sự có chút không ổn rồi đi.

Lục Thanh Lam xuống giường, đóng kỹ cửa sổ, nhớ tới chuyện tối hôm nay, cảm thấy vừa buồn cười lại không thể tưởng tượng nổi. Nàng vuốt bình sứ nhỏ Lý Ngọc đưa cho nàng, trong lòng cũng không biết là từ vị gì. Tính tình như Lý Ngọc, lại có thể biết đưa thuốc cho nàng ư? Nàng lắc đầu.

Ngày mai vẫn nên rời Nam An Hầu phủ, nàng lo lắng nếu tiếp tục như vậy, Lý Ngọc lại nhìn trộm nàng giống như kiếp trước, vậy cũng thật phiền toái. Nàng cũng không muốn hại Lý Ngọc một khiếp nữa.

Ngày hôm sau, Lục Thanh Lam cho người mời Chu thị và Lý Sinh tới, nói phải về nhà tu dưỡng. Mặc cho Chu thị và Lý Sinh khuyên bảo thế nào, Lục Thanh Lam cũng không chịu lưu lại.

Chu thị bất đắc dĩ, đành phải lệnh cho quân sự trong nhà bố trí xe ngựa thoải mái, tự mình dẫn người đưa Lục Thanh Lam về Trường Hưng Hầu phủ.

Lý Ngọc bị Lão phu nhân cấm túc ở trong viện, thẳng đến xế chiều mới nghe được tin tức từ trong miệng của Mang Xung. Hắn không nói hai lời liền chạy ra khỏi tiểu viện, đi tới Tịnh Nguyệt hiên.

Lý Sinh đang ở trong phòng thêu thùa may vá, thấy Lý Ngọc vội vàng vàng đi vào, không khỏi sững sờ: “Lục đệ, cái tính nôn nóng này của ngươi lúc nào có thể sửa hả? Chỗ của ta là chỗ ngươi nói xông vào là có thể xông sao? Ngươi cũng nên báo nha hoàn thông bẩm một tiếng..”

Lý Ngọc đánh gãy lời nàng, mở miệng liền hỏi: “Nha đầu Lục gia kia trở về rồi sao?”

“Nha đầu Lục gia à?” Lý Sinh nói: “A, người nói là Lục gia Lục cô nương sao. Sáng hôm nay nàng xin nương đưa nàng về nhà rồi. Nương nghĩ mọi cách lưu lại, cũng không giữ chân nàng được.”

Sắc mặt Lý Ngọc khẽ biến thành hơi trắng, có chút tức giận: “Nàng sợ ta như vậy ư?”

Lý Sinh nói: “Người ta cũng chỉ là một tiểu cô nương, người dùng rắn hù dọa người ta, người ta có lý nào lại không sợ?”

Lý Ngọc suy nghĩ một chút đêm qua hẳn thừa dịp ban đêm lên vào phòng của Lục Thanh Lam, đôi mắt to của tiểu cô nương sáng ngời trong suốt, có kinh ngạc, có chấn động, nhưng duy chỉ không có sợ hãi.

“Không đúng, trong chuyện này chắc chắn còn có nguyên nhân gì khác?” Lý Ngọc lẩm bẩm nói.

Lý Sinh sợ hết hồn: “Người không phải là lại làm gì người ta chứ? Khó trách đang yên đang lành, mới sáng sớm đã nồn nóng muốn đi!”

Lý Ngọc cứng lại, nói một câu “Không có”, ầm ức ra khỏi Tịnh Nguyệt hiên.

Trong mắt Lý Sinh hiện lên một chút kinh ngạc, nói với thiếp thân nha hoàn của mình: “Các người có cảm thấy... Lục đệ có cái gì đó không đúng phải không?”

Lý Sinh không dám sơ suất, đem chỗ không thích hợp của Lý Ngọc bẩm báo cho Chu thị, Chu thị cũng có chút bất an, liền đến chỗ Lão phu nhân xin chỉ thị, phải chăng nên mang theo Lý Ngọc đi Trường Hưng Hầu phủ một chuyến, tự mình nhận lỗi với Nhị phòng Lục gia.

Lão phu nhân nghe xong cũng cảm thấy đúng, chẳng qua do dự nói: “Biện pháp thì tốt, chỉ sợ Ngọc nhi không đồng ý. Tính tình hắn ngạo mạn, cho tới bây giờ chưa chịu cúi đầu với ai bao giờ. Cái tính tình kia, ta sợ đến lúc đó lộng xảo thành chuyết.”

(*) 弄巧成拙 [lộng xảo thành chuyết]: Đây là thành ngữ chỉ việc khi làm thì nghĩ là thông minh nhưng lúc có kết quả mới biết thực ra là ngu xuẩn.

Chu thị nghe xong cũng để ý cái này, liền nói: “Ta đi khuyên nhủ Ngọc nhi trước, cần phải làm cho hắn đồng ý.” Chu thị đi đến chỗ Lý Ngọc hỏi, thấy Lý Ngọc nằm nghiêng trên giường, bộ dạng uể oải mặt ừ mày chau.

Chu thị không khỏi đau lòng. Lý Ngọc là loại hài tử tính lực dồi dào, cho dù bị giam ở trong phòng, cũng không có thời điểm nhàn rỗi, cái bộ dáng này của hắn, tất nhiên là bị suy sụp vì nhận đã kích nặng nề.

Lý Ngọc uể oải nói: “Nương, người đến rồi.”

Chu thị liền đem đích đến nói một lần. Cuối cùng khuyên nhủ: “Trường Hưng Hầu phủ có Lục Hân và Lục Thần đều ở trong triều, Trường Hưng Lão Hầu gia lại có uy vọng trong quân, hiện giờ lại liên quan chặt chẽ đến Đại hoàng tử, chúng ta vẫn không nên tạo ra một địch nhân như vậy mới thỏa đáng! Chỉ bảo người đi nhận lỗi, cũng không có cái gì quá đáng đâu!”

Lý Ngọc nghe nói muốn đi Trường Hưng Hầu phủ ánh mắt sáng lên, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Hắn đột nhiên ngồi thẳng người, nói: “Ta đi!”

Hắn đáp ứng một cách thống khoái như vậy, Chu thị ngược lại có chút không dám tin “Người chẳng lẽ còn có âm mưu quỷ kế gì?”

Lý Ngọc cười khò, la hét nói: “Nương, ta là thật tâm muốn đi nhận lỗi với Lục cô nương.”

Chu thị nửa tin nửa ngờ, Lý Ngọc liên tục bảo đảm, nàng mới miễn cưỡng tin.

Chu thị trước một ngày phái một bà tử có thể diện dâng bái thiếp cho Trường Hưng Hầu phủ, nói rõ muốn dẫn Lý Ngọc đến quý phủ chịu đòn nhận tội.

Kỷ thị sau nhận được thiếp, cũng không nguyên ý tiếp kiến Chu thị, Kỷ thị cũng không ngu ngốc, nguyên nhân Lục Thanh Lam rơi xuống nước nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng sau khi Lục Thanh Lam trở về, vô luận nàng hỏi như thế nào, Lục Thanh Lam vẫn một mực chắc chắn lý do thoái thác này.

Kỷ thị tức giận, cho đánh cả Mặc Cúc Mặc Hương, lại mời Chu đại phu đến xem bệnh thấy thân thể Lục Thanh Lam đã tốt hơn. Nam An Hầu phủ lại tới gây thêm phiền phức, nàng đối với kẻ khi dễ nữ nhi là Lý Ngọc không có chút hảo cảm nào, ngay cả với Chu thị cũng có chút nhìn không thuận mắt, không muốn gặp nàng.

Lục Thần khuyên nàng: “Hài tử Lý Ngọc kia ta cũng gặp qua rồi, cũng là người tốt, cho dù tính tình hơi ngỗ nghịch, bản chất không phải là hài tử hư hỏng, nếu Bảo Nhi rơi xuống nước chỉ là ngoài ý muốn, người cần gì phải tính toán chi li như vậy. Người xem, như Đình ca nhi của chúng ta, cũng bướng bỉnh như vậy thôi.”

Kỷ thị không thích nghe lời này, “Đình ca nhi của chúng ta mặc dù bướng bỉnh, nhưng là người hiểu đạo lý, biết tiến lùi, sao có thể so với mấy kẻ thiếu gia ăn chơi như Lý Ngọc chứ.”

Lục Thần liền cười: “Ta biết trong lòng người con cái của chúng ta luôn là tốt nhất. Ý của ta là: nếu người ta thành tâm thành ý dâng môn xin lỗi, chúng ta cũng đừng làm khó người ta, ngày mai người chiêu đãi bọn họ cho tốt, nếu thật sự chán ghét người nhà bọn họ, sau này ít lui tới chút cũng được. Trên mặt mũi dù sao vẫn phải vui vẻ.”

Kỷ thị nói: “Ta biết phải làm sao.”

Kỷ thị không nhiệt tình, Lão phu nhân Trương thị lại nhiệt tình tăng vọt. Buổi tối hôm đó liền gọi Kỷ thị qua, thương lượng với nàng chuyện tiếp đãi Chu thị như thế nào.

Kỷ thị thấy nàng không quan tâm sống chết của nữ nhi chút nào, chỉ biết bò lên người quyền quý, trong lòng cực kỳ chán ghét.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Chu thị liền mang theo Lý Ngọc đến cửa. Kỷ thị cho dù không muốn, cũng tự mình đến nhị môn nghênh đón, mọi ý lễ nghi đều làm cho người ta không tìm ra bất kỳ lỗi sai nào. Vì lễ phép, đi Mục Nguyên đường bái kiến Trương thị trước, Trương thị hết sức nhiệt tình tiếp đãi Chu thị.

Lôi kéo tay nàng nói một hồi, thẳng đến qua gần nửa canh giờ, Chu thị mới tìm được cơ hội đứng dậy cáo từ, đoàn người xuyên qua một cái vườn đi tới Thúy Phong uyển.

Vừa lúc trên đường gặp phải Tứ cô nương Lục Thanh Nhân và Ngũ cô nương Lục Thanh Dung đang hái hoa ở trong vườn.

Ngày hôm nay Lý Ngọc mặc một thân nhuyễn đoạn giáp bào màu lam nhạt, buộc kim quan trên đầu, lúc đến Chu thị dạn đi dạn lại, bởi vậy trên mặt thùy chung vẫn lộ nụ cười nhân nhật lễ phép, bộ dạng nho nhã lễ độ. Cặp mắt kia như sao rạng rỡ lấp lánh, làm cho người ta không tự chủ được liền trầm mê trong đó.

Giống như lời Lục Thần, bộ dạng hài tử Lý Ngọc này rất dễ nhìn, Kỷ thị oán hận làm hại nữ nhi rơi xuống nước, nhưng hôm nay Lý Ngọc lễ nghi chu đáo, trong lòng nàng thế nhưng không cách nào sinh ra ác cảm nữa.

Lục Thanh Nhân vẫn yêu đơn phương Lý Ngọc, hôm nay ở trong vườn của mình gặp được hân, quả thực không thể tin được, nhất thời càng nhìn càng ngây người.

Hai người đều thấy Chu thị, đương nhiên phải tiến lên hành lễ. Lục Thanh Dung tiến lên trước một bước, đang định hành lễ, giật mình thấy Lục Thanh Nhân ngăn người ở phía sau, vội vàng lui về, lôi kéo tay áo của nàng, thấp giọng kêu: “Tứ tỷ tỷ!”

Lục Thanh Nhân kịp phản ứng, cùng tiến lên trước nói: “Ra mắt Nhị bá mẫu, ra mắt Đại phu nhân.”

Kỷ thị không có hảo cảm với Tam phòng, nhưng cũng kính thường làm khó hai hài tử, về mặt ôn hoà hỏi các nàng: “Các người đang làm cái gì vậy?”

Lục Thanh Nhân là đích nữ lại là tỷ tỷ, câu hỏi của trưởng bối, nên là nàng trả lời mới phải. Nhưng là nàng mắt liếc tai ngó với lời nói của Kỷ thị, chỉ đưa mắt liếc Lý Ngọc.

Lý Ngọc ngay cả Lục Thanh Nhân là ai cũng không biết, hân thấy có thêm mấy nữ hài nhi, trong lòng cực kỳ chán ghét.

Trong lòng Lục Thanh Dung sôi ruột, nhưng lại không dám trêu chọc vị Tứ tỷ tỷ bá đạo này, đành phải thay nàng nói: “Hồi bẩm Nhị bá mẫu, ta cùng tứ tỷ tỷ tới hái ít phượng tiên hoa, về giặt ra dùng để nhuộm móng tay.”

Kỷ thị ôn hòa nói: “Trời rất nóng, các người chú ý chớ để bị cảm nắng.”

Lục Thanh Dung nói một tiếng “Đa tạ Nhị bá mẫu quan tâm”, lôi kéo tay áo của Lục Thanh Nhân, “Nhị bá mẫu và Đại phu nhân nếu không có phân phó gì khác, chúng ta xin phép về phòng trước.”

Kỷ thị gật đầu. Lục Thanh Dung liền lôi kéo Lục Thanh Nhân đi ra.

Cho đến đi ra rất xa, đã không còn nhìn thấy đám người Chu thị Lý Ngọc, Lục Thanh Nhân mới phản ứng lại, hất cánh tay của Lục Thanh Dung ra, tức giận nói: “Người lôi kéo ta làm gì?”

Bỏ rơi Lục Thanh Dung định đi trở về, Lục Thanh Dung kéo tay nàng lại: “Tứ tỷ tỷ, người còn ngại không đủ mắt mặt sao?”

Lục Thanh Nhân vốn là muốn chào hỏi người nàng ngày nhớ đêm mong – Lý Ngọc, thật sự không biết làm sao cho đúng lễ nghi, đang sôi ruột, đã bị Lục Thanh Dung kéo đi. Nàng tính khí táo bạo, ý vào mình là đích nữ, ngày thường đối với Lục Thanh Dung đều là hô tới quát lui, Lục Thanh Dung cũng luôn nhẫn nhịn, không dám vi phạm ý nguyện của nàng. Hôm nay bị cô muội muội này ngăn trở, cơn giận bùng phát, vung tay cho Lục Thanh Dung một cái tát.

“Ba!” Trên mặt trắng nõn của Lục Thanh Dung lập tức xuất hiện năm dấu ngón tay.

Lục Thanh Dung kinh ngạc lui về sau một bước: “Người đánh ta?”

Lục Thanh Nhân cười lạnh một tiếng: “Cái đồ tiểu phụ nuôi dưỡng như người, ta đánh người thì sao?” Đẩy Lục Thanh Dung ra, vội vàng chạy trở lại.

Lục Thanh Dung thấy ngăn nàng không được, cũng không ngăn cản nữa.

Đội nàng chạy xa rồi, thiếp thân nha hoàn Xuân Bình của Lục Thanh Dung mới dám tiến lên, mang theo âm khóc nói: “Ngũ cô nương, cái này làm sao mới tốt! Cái này làm sao mới tốt!”

Lục Thanh Dung cắn răng nói: “Khóc cái gì? Ta cũng chưa khóc, người khóc cái gì?”

Xuân Bình vội vàng ngậm miệng lại, không dám khóc ra thành tiếng.

Một đứa nha hoàn khác là Xuân Oánh lá gan tương đối lớn, cảm hận nói: “Cô nương, người biết rõ tính khí nàng khó chịu, động một tí là phát tác với ngài. Nàng tự muốn mất mặt, người cứ việc để cho nàng mất mặt đi, cần gì phải ngăn nàng, làm hại mình bị đánh một bạt tai.”

Lục Thanh Dung nói: “Người thì biết cái gì? Ta và nàng đồng huyết nhất mạch (同属一脉 ý là chảy cùng dòng máu), cô nương Tam phòng chúng ta sau này còn có muốn ra mặt gặp người hay không, còn có muốn lập gia đình hay không?” Còn một điểm nàng cũng chưa nói, Chu thị ở trong giới quý phụ kinh sư là nhất đẳng phu nhân, hôm nay mình ở trước mặt nàng biểu hiện một phen, tất nhiên có thể lưu cho nàng một ân tượng tốt, hễ ở bên ngoài nàng có thể thay mình nói một đôi lời hay, cái bạt tai này của mình hôm nay cũng coi như không uống phí.

Lục Thanh Dung sờ lên mặt của mình, nghĩ đến mình bất luận dung mạo thông minh hay tài hoa, mặt nào không cách Lục Thanh Nhân đến mấy con phố, cũng chỉ bởi vì mình thác sinh trong bụng của di nương, mới khiến cho bị người khi nhục khắp nơi, bản thân còn phải cúi đầu, nhẫn nhịn mọi chuyện. Cũng tỷ như ở trong học đường, dù là làm xong bài của tiên sinh, nhưng bởi vì phải chiều cổ tâm tình của Lục Thanh Nhân, còn phải giả vờ dốt hơn nàng một bậc, giả vờ ngây ngô.

Cách một cái bụng mà thôi, trong lòng nàng thật là vạn phần không cam lòng. Thầm nghĩ sớm muộn gì có một ngày làm cho mình gả cho một trượng phu có quyền thế, đến lúc đó nhất định làm cho Lục Thanh Nhân nhục nhã cũng không muộn.

Nàng bụm mặt nhanh chóng trở về Tây Sương phòng của Hằng Phong uyển. Thời điểm Lục Thanh Nhân tám tuổi đã chuyển ra khỏi chính viện, đã có tiểu viện của riêng mình, Lục Thanh Dung năm nay mười ba tuổi rồi, còn ở tại trong sương phòng chính viện. Tam phu nhân là muốn đặt nàng dưới mí mắt chậm rãi dạy dỗ, mà lý do của nàng lại là chủ tử Tam phòng không có thừa tiểu viện cho Lục Thanh Dung ở.

Trên thực tế tiểu viện trống của Tam phòng còn nhiều, đây chỉ là lấy cớ mà thôi.

Bọn nha hoàn cảm thấy gãi chín lặn trên mặt của Lục Thanh Dung, để tiêu trừ máu ứ đọng trên mặt nàng. Lục Thanh Dung nhìn năm đường đầu ngón tay trên khuôn mặt bạch ngọc, hận đến vút gương đồng trên mặt đất.

Xuân Bình vừa đi vào, bị tiếng vang lớn do nàng quăng tấm gương làm sợ hết hồn. “Cô nương..”

Lục Thanh Dung hít sâu một hơi hỏi nàng: “Có chuyện gì không?”

Xuân Bình thấp giọng nói: “Không đi nương tới.”

Lục Thanh Dung không kiên nhẫn nói: “Nàng tới làm gì, không gặp.” Không đi nương này chính là thân mẫu của Lục Thanh Dung, phụ thân mở cửa hiệu tơ lụa, trong nhà cũng có chút của cải, vốn cũng là khuê nữ của người ta. Bởi vì rất xinh đẹp, bị Lục Diệp nhìn trúng, cứng rắn nhét vào Hậu phủ.

Lúc ấy vào phủ, Tam phu nhân đã gả cho Lục Diệp được hơn một năm bụng vẫn không có chút động tĩnh nào, Tam phu nhân không thể không cho nàng vào cửa. Về sau Tam phu nhân sinh hạ Lục Thanh Nhân, nàng cũng sinh ra Lục Thanh Dung. Tam phu nhân có hài tử bên người, đối với nàng lại càng không khách khí, thay đổi biện pháp chèn ép mà Tam lão gia lại là kẻ sợ vợ, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng một cái, về sau mới mê nhiệt tình qua đi, Tam lão gia cũng không đến phòng của nàng nữa.

Đội chuyện Tam phu nhân phạm lỗi, bị đưa đến từ đường tu hành, Tam lão gia mới nhớ tới trong viện còn có mấy người di nương, mới lại bắt đầu đi viện của các nàng. Không đi nương cũng coi như là người có thủ đoạn, thổi gió bên gối nửa năm, Tam lão gia rốt cục đáp ứng trong khoảng thời gian này Tam phu nhân không có ở đây, đem sự vụ của Tam phòng giao cho nàng quản lý.

Xuân Bình không dám vi phạm mệnh lệnh của cô nương, xoay người đi truyền lời. Lục Thanh Dung lại gọi nàng lại phân phó: “Người nói với di nương, thân thể của ta không thoải mái, nói khéo một chút.”

Sắc mặt Xuân Bình dễ nhìn hơn một chút, đáp ứng đi ra ngoài.

Xuân Oánh tiến lên xoa bả vai cho nàng, do dự một chút mới hỏi: “Cô nương, hiện giờ phu nhân không có ở đây, di nương mở mày mở mặt, trông coi nội vụ của Tam phòng chúng ta, vì sao người vẫn không chịu thân cận với nàng?”

Lục Thanh Dung cười lạnh nói: “Cho dù bản lãnh nàng lớn hơn nữa, nhiều lắm cũng vậy thôi? Có thể chọn lựa vị hôn phu cho ta hay là như thế nào? Chúng ta ở chỗ này chịu khổ như vậy là vì cái gì, mong chờ cái gì? Không phải là gả cho một lang quân như ý, thoát khỏi bể khổ này sao? Trong chuyện này, nàng không có quyền lên tiếng, nếu tương lai phu nhân trở lại, hôn sự của ta đương nhiên vẫn nắm trong tay phu nhân, nếu nàng biết ta thân cận với di nương, sẽ cho ta quả ngon gì để ăn sao?”

Dừng một chút lại nói: “Nếu là phu nhân không về được, hôn sự của ta chính là Lão phu nhân làm chủ, di nương có thể nói gì trước mặt Lão phu nhân chứ? Có thời gian thân cận với nàng, còn không bằng ta hầu hạ Lão phu nhân cho tốt!”

Xuân Oánh cuối cùng nghe hiểu lời này, trong lòng không hiểu sao rung cả mình, mấy năm nay tâm tư của Ngũ cô nương càng ngày càng âm trầm, Không đi nương ruốc cuộc cũng là thân mẫu của Ngũ cô nương..

Lục Thanh Dung nói những lời này, hơi mệt chút, liền nói: “Ta ngủ một hồi trước, Lão phu nhân sau khi ăn cơm trưa xong bình thường phải ngủ nửa canh

giờ, người khoảng giữa trưa gọi ta dậy dùng cơm, sau đó đi phụng dưỡng Lão phu nhân.”

Xuân Oánh nói: “Dầu bàn tay trên mặt của Cô nương kia?”

Lục Thanh Dung oán hận nói: “Cứ giữ như vậy đi, để cho Lão phu nhân nhìn thật kỹ xem đích tôn nữ thiên kiều vạn sủng của nàng rốt cuộc là loại hàng gì. Nếu có thể sinh ra một hai tình cảm thương tiếc với ta, cũng coi như ta không uổng phí lần này.”

Dứt lời lên giường quý phi nằm ngủ không đề cập tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bước Ngoặt

Lại nói ở bên trong Thủy Phong uyển, Lục Thanh Lam điều dưỡng mấy ngày, thân thể cuối cùng tốt lên. Kỷ thị sợ nàng chưa khỏe hẳn, không cho phép nàng chạy loạn ra khỏi tiểu viện tử của mình, Lục Thanh Lam một mình ở đó nhàm chán, liền kêu đệ đệ Vinh ca nhi tới, Lục Thanh Nhân cũng ở đây, cùng ba nha hoàn Thạch Lựu Bò Đào và Mặc Hương cùng nhau chơi đùa.

Thân thể nhỏ bé mập mạp của Vinh ca nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm như ngâm nước. Lục Thanh Lam kiếp trước không có con cái, bởi vậy cực kỳ thích vị đệ đệ ngoài ý muốn có được này.

Hai tỷ muội cùng hân hoan trốn tìm, Vinh ca nhi bật mắt, xông loạn khắp nơi trong viện, bàn chân nhỏ béo lùn chắc nịch giẫm lên mặt đất phát thanh âm bịch bịch bịch. Hân ôm cổ một người, hô lớn: “Tam tỷ tỷ ư? Hay là Lục tỷ tỷ?”

Người nọ nhin cười, Vinh ca nhi tựa như chó con ngửi ngửi trên người nàng, đẩy nàng ra, thanh âm non nớt nói: “Người là Mặc Hương tỷ tỷ.”

Tính tình Mặc Hương hoạt bát khanh khách cười: “Cái mũi của Ngũ Thiếu gia thật là thính quá đi.”

Vinh ca nhi là một tiểu cật hóa, cái mũi của cật hóa bình thường đều rất tốt.

“Vinh ca nhi, ở chỗ này, Lục tỷ tỷ ở chỗ này.” Lục Thanh Lam dụ dỗ đệ đệ, Vinh ca nghe thấy thanh âm nhất thời nhào tới, nhưng chờ hân đến, Lục Thanh Lam đã nhanh chóng đổi sang chỗ khác, mím môi cười xấu xa.

Không khí bên trong viện đang tốt, Lục Loan đi đến. Lục Thanh Nhân đứng dậy hỏi, “Lục Loan tỷ tỷ sao lại tới vậy?”

Vinh ca nhi chọt nhào lên, ôm cổ Lục Thanh Nhân, ngửi ngửi mùi trên người nàng, vui vẻ kêu lên: “Tam tỷ tỷ, ta bắt được người rồi.” Nói xong giật miếng vải đen che mắt xuống, đặc ý kêu lên: “Ta bắt được người rồi.”

Lục Thanh Nhân bị đệ đệ mập bở nhào vào phải lui về sau một bước, cười sờ cái đầu đưa nho nhỏ của hân.

Lục Loan thấy thế cũng cười, vén áo thi lễ: “Tam cô nương cũng ở đây, nô tỳ cũng không cần lại đến chỗ Tam cô nương nữa.”

Lục Thanh Nhân nói: “Mẫu thân có phân phó gì?”

Lục Loan nói: “Chu phu nhân của Nam An Hầu phủ đến đây, còn dẫn theo Lục công tử Hầu phủ tới, phu nhân sai nô tỳ mời hai vị cô nương đi ra phía trước gặp.”

Nhưong mảy: “Sao hân lại tới? Lục Loan tỷ tỷ, ta có thể không đi được không?” Nàng thật sự không muốn gặp lại Lý Ngọc.

Lục Loan cười nói: “Lý công tử là đặc biệt tới cửa xin lỗi cô nương, người không đi thì không phải.”

Hai tỷ muội liếc nhau một cái, Lục Thanh Nhân nói: “Đi thôi, nếu người không ra mặt, có vẻ chúng ta quá mức vô lễ, không khỏi thất lễ.”

Lục Thanh Lam có chút nhừ đầu, Lý Ngọc cũng không phải là người tính tình chịu nhận lỗi với người ta a, trong hồ lô người này bán cái gì vậy?

Lục Thanh Lam không tình nguyện đi đến thính đường.

Quả nhiên nhìn thấy Chu thị và Lý Ngọc đều ở đây, Lý Ngọc quy củ ngồi ở chỗ đó, trông thấy nàng tiến vào, Lý Ngọc còn lộ ra một nụ cười sáng lạn về phía nàng.

Lục Thanh Lam không khỏi sờn hết cả gai ốc.

Hai tỷ muội tiến lên ra mắt Chu thị, Chu thị lôi kéo hai tỷ muội khen ngợi một hồi: “Nhị phu nhân thật là có phúc, người xem hai hài tử này, người thì xinh

tươi tựa như hoa, một người đoan trang một người thanh tú, dung mạo này khí độ này, làm tất cả nữ hài nhi trong kinh thành ghen kỵ đỏ mắt a.”

Tài ăn nói của nàng vô cùng tốt, lại nói đúng chỗ, còn biết khen người khác, làm cho người ta toàn thân thư thái, Kỳ thị vốn không muốn tiếp mẹ con bọn họ, nhưng sau lần tiếp xúc vừa rồi, vậy mà cách nhìn về Chu thị và Lý Ngọc thay đổi lớn.

Kỳ thị vội vàng khiêm tốn: “Đâu có đâu có, Lý Sinh cô nương của quý phủ, mới thật sự là đại gia khuê tú.”

Hai người khiêm tốn vài câu, Chu thị liền nói với Lục Thanh Lam: “Lần trước bởi vì Ngọc nhi nghịch ngợm, làm hại người trượt chân rơi xuống nước, còn bị bệnh một trận. Hôm nay ta đặc biệt dẫn hắn tới cửa xin lỗi Lục cô nương.” Xoay người lại nói với Lý Ngọc: “Còn không mau xin lỗi Lục cô nương.”

Lục Thanh Lam lúng túng khoát tay nói: “Không cần, Lý công tử cũng là vô ý, ta thấy sự tình cứ qua như vậy tốt rồi, Lý công tử cũng không cần nói xin lỗi.”

Chu thị trừng mắt nhìn Lý Ngọc một cái: “Ngọc nhi, còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau xin lỗi Lục cô nương”

Lý Ngọc đứng dậy, hít sâu một hơi, gập người, dùng tốc độ cực nhanh nói: “Lục cô nương, là Lý Ngọc ta mạo phạm người, xin người tha thứ cho.”

Lục Thanh Lam quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, Lý Ngọc vậy mà thực sự nói xin lỗi với mình ư?

Chu thị bên này cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đứa nhỏ này da mặt mỏng, còn chưa từng nhận lỗi với ai đâu, xin Nhị phu nhân đừng trách.”

Kỳ thị thấy mặt Lý Ngọc đỏ lên, nhớ tới nhiều lời đồn đãi về Lý Ngọc, cũng cười theo nói: “Lý công tử thật chân tình, ta làm sao lại trách móc chứ?” Chu thị mang theo Lý Ngọc ngồi một hồi, Lục Thanh Lam cũng đành phải ở lại đó. Nàng có chút đứng ngồi không yên, bởi vì ánh mắt của Lý Ngọc vẫn luôn lướt trên người nàng.

Kỳ thị và Chu thị ngược lại trò chuyện với nhau rất vui.

Rốt cục trong lúc Lục Thanh Lam như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, đang nghĩ cách tránh đi, Chu thị đứng dậy cáo từ, Lục Thanh Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thị tiễn Chu thị ra cửa, hai người sóng vai đi phía trước, Lý Ngọc theo sát phía sau, phía sau cùng là Lục Thanh Lam. Lý Ngọc bỗng nhiên quay đầu lại, nói một câu cực kỳ nhanh với Lục Thanh Lam: “Người sợ ta như vậy à?”

Lục Thanh Lam khẽ giật mình, nhưng ngay sau đó cũng hồi đáp thật nhanh: “Đúng đấy! Ta chính là sợ người như vậy, cho nên, xin người sau này cách xa ta một chút!”

Sắc mặt Lý Ngọc xanh mét, trong mắt lại hiện lên một tia âm trầm, chợt quay đầu lại đi tiếp.

Bởi vì động tác của hai người cực nhanh, thanh âm lại nhỏ, Chu thị và Kỳ thị đi ở phía trước nhất thời chưa phát giác.

Một ngày kia, Lục Thanh Lam đang ở trong phòng luyện chữ, Mặc Cúc đi vào bẩm báo Trần phu nhân lại tới nữa. Lục Thanh Lam lâm vào trầm tư. Trong lòng nàng không khỏi có chút nôn nóng, Lục Văn Đình đi lâu như vậy, đến bây giờ vẫn không có một điểm động tĩnh, ngay cả một phong thư cũng không gửi về. Vũ Tiến bá phủ làm gấp như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể Lục Văn Đình còn chưa trở về, Kỳ thị đã hứa gả Lục Thanh Nhân ra ngoài.

Lục Thanh Lam liền đứng dậy, “Đi, chúng ta đi chính viện nhìn một cái.” Mang theo Mặc Cúc đi đến chính viện.

Đến chính viện. Hai đại nha hoàn của Kỳ thị Lục Loan và Lục Ngạc đang đứng ở ngoài cửa, trông thấy Lục Thanh Lam cười tiếp đón: “Lục cô nương.”

Lục Thanh Lam biết rõ còn cố hỏi: “Hai vị tỷ tỷ, ai ở bên trong vậy?”

Lục Loan nói: “Là Đại Lý Tật Trần phu nhân.”

Lục Thanh Lam “À” một tiếng, khoát tay về phía hai người, tiến vào trong phòng, hai người sợ hết hồn, đang định thông bẩm, Lục Thanh Lam lại quay đầu lại xuyt một tiếng, hai người thấy trong mắt nàng có ý cầu khẩn, lòng mềm nhũn, liền tùy nàng.

Lục Thanh Lam vào phòng, đứng bên ngoài, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm của một nữ nhân: “Bá phu nhân nhờ ta tới hỏi một tiếng, với cửa hôn sự này, Nhị phu nhân còn có gì không hài lòng sao? Hoặc là còn có yêu cầu gì khác ư?” Vậy đại khái chính là Trần phu nhân rồi.

Kỳ thị nghe ngóng lâu như vậy, đều nghe được lời hay về Chu Hạo, Vũ Tiến bá phủ bên này thúc dục gấp, nàng cũng không muốn mất cửa hôn sự tốt này, liền nói: “Học vấn và nhân phẩm của Thế tử đều là nhất đẳng, cửa hôn sự này ta rất hài lòng. Chỉ là Nhân nhi là trưởng nữ của ta, nuôi lớn nàng từ nhỏ, trong lòng ta đây thật sự là không nỡ, muốn giữ nàng lại thêm một năm.”

Trần phu nhân thấy nàng chịu mở miệng, cực kỳ vui mừng, nói: “Ta cũng là làm nương, sao lại không biết tâm tư của Nhị phu nhân chứ. Người xem như vậy được không, hai nhà chúng ta trao đổi thiệp canh trước, xác định chuyện này. Ta lại đi thương lượng với bá phủ, chúng ta đẩy hôn kỳ ra phía sau một năm là được.”

Kỷ thị suy nghĩ một chút, rốt cục nói: “Như vậy cũng được, chẳng qua sự thể trọng đại, ta còn phải báo cáo lão gia mới có thể định đoạt.”

Trần phu nhân thấy nàng nói như thế, cũng không ép sát từng bước nữa: “Nên vậy, nên vậy.”

Hai người quyết định xong chuyện này, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, liền đổi đề tài tán gẫu. Lục Thanh Lam thấy không có gì để nghe nữa, cũng lui ra ngoài.

Lục Thanh Lam mang theo Mặc Cúc trở về, vừa đi vừa suy nghĩ chuyện này. Mẫu thân muốn trung cầu ý kiến phụ thân, nhưng là mẫu thân cũng đáp ứng rồi, phụ thân có thể không đáp ứng sao? Nàng không khỏi bối rối.

Đội về tới phòng của mình, Lục Thanh Lam vẫy lui tất cả nha hoàn, sau đó hỏi Mặc Cúc: “Mặc Cúc, ngươi đi theo ta đã bao lâu?”

Mặc Cúc thấy thần sắc nàng nghiêm nghị, không khỏi nhẹ run sợ. Quý xuống nói: “Ta đi theo cô nương bốn năm rồi.”

Lục Thanh Lam nói: “Ngươi là người thông minh. Từ trước đến giờ luôn luôn trung tâm với ta, hiện tại ta muốn ngươi đi làm một chuyện, ngươi có dám không?”

Mặc Cúc trấn định nói: “Xin Tiểu thư phân phó, lên núi đao xuống vực dầu, ta cũng vậy nhất định thay tiểu thư thực hiện.”

Lục Thanh Lam lúc này mới vừa lòng. “Tốt lắm, tốt lắm. Vậy được, hiện tại ta có một việc muốn ngươi đi làm giúp ta, chỉ cần làm xong chuyện này, đời này kiếp này ta tuyệt đối không bạc đãi ngươi.”

Dừng một chút, Lục Thanh Lam lại nói: “Ta cũng không cần ngươi lên núi đao xuống vực dầu, chỉ cần ngươi tung ra ngoài vài câu.” Nàng để cho Mặc Cúc để lộ tai lại gần, ở bên tai của nàng nói mấy câu.

Trong mắt Mặc Cúc hiện lên một tia hoang mang, nhưng nàng là người thông minh, cũng không hỏi nhiều. Dựa theo phân phó của Lục Thanh Lam đi làm. Việc Lục Thanh Lam muốn nàng làm, cũng chỉ là tuyên truyền ra ngoài chuyện Kỷ thị đính hôn cho Lục Thanh Nhân.

Ngày hôm sau Kỷ thị mang theo hai tỷ muội đi vấn an Trương thị. Hành lễ xong, Trương thị bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Tức phụ Lão Nhi, nghe nói ngươi muốn gả nhân tử nhi cho thế tử Vũ Tiến bá phủ chuyện này có thật không?”

Kỷ thị hoảng sợ, thầm nghĩ chuyện này nàng làm sao mà biết được? Trong miệng lại không thể không trả lời: “Vâng, tiếp xúc qua với Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá thế tử Chu Hạo vô luận nhân tài phẩm cách đều là thượng đẳng, là lương xứng của Nhân nhi. Chẳng qua, chuyện này còn phải được lão gia đồng ý mới được.”

Trương thị nghe xong lời này không khỏi hết sức tức giận. “Chuyện lớn như vậy, tại sao ngươi không thương lượng với ta?”

Thân ca ca của Trương thị chính là Ngạc quốc công, hắn có một thân tôn tử, tên là Trương Đào, lớn hơn Lục Thanh Nhân một hai tuổi, hiện giờ cũng đến tuổi thành thân. Trương thị muốn gả Lục Thanh Nhân cho vị cháu trai này.

Trương Đào này tuy nói là đích tử của công phủ, nhưng Ngạc quốc công phủ mặt ngoài nhìn ngăn nắp gọn gàng, thực ra bên trong đã sớm thói rửa, Ngạc quốc công là kẻ háo sắc, trong kinh có một truyền thuyết, hắn và con dâu của mình có một chân, tôn tử của hắn trên thực tế là thân nhi tử của hắn.

Trương Đào này di truyền “Ưu điểm” của tổ phụ, còn tuổi nhỏ đã nuôi một phòng đầy thông phòng. Lục Thần và Kỷ thị đều là người thương yêu nữ nhi, làm sao chịu gả nữ nhi vào dạng gia đình này. Bởi vậy Lão phu nhân liên tiếp ám chỉ nhiều lần, Kỷ thị chỉ giả vờ nghe không hiểu, chưa bao giờ đồng ý.

Cho nên Lão phu nhân nghe nói Lục Thần và Kỷ thị muốn gả Lục Thanh Nhân cho Chu Hạo, cháu trai của nàng không có hôn phối, đương nhiên hết sức tức giận.

Lục Thanh Lam để cho Mặc Cúc truyền tin tức này khắp nơi, chính là để cho Lão phu nhân biết. Hiện giờ thấy Lão phu nhân quả nhiên làm đúng theo suy nghĩ của nàng, ra mặt ngăn cản hôn sự của Chu Hạo và Lục Thanh Nhân, dù là hận chết lão tử bà, nhưng lúc này hận không thể tiến lên hôn nàng một cái.

Trong lòng Kỷ thị hết sức tức giận. Lão phu nhân ngày thường chỉ lo thiên vị mấy hài tử của Tam phòng, chẳng quan tâm Nhân nhi Bảo Nhi của mình, nhưng lại muốn gả Nhân nhi cho cháu trai không ra hồn của nàng như vậy, thật một nàng nói được vậy.

Vốn hôn sự của con cái là “phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn”*, hôn sự của Lục Thanh Nhân, nàng và Lục Thần mới có quyền lên tiếng nhất, nhưng là người ta là tổ tông có quyền định đoạt, cho nên Trương thị muốn nhúng tay, nàng thật sự không có gì lý do đường hoàng để cự tuyệt.

(*) Phụ mẫu chi mệnh, mai chúc chi ngôn (父母之命, 媒妁之言): Mệnh lệnh của cha mẹ, lời giới thiệu của người mai mối.

Kỷ thị vội la lên: “Lão phu nhân, hôn sự với Vũ Tiến bá phủ liên lụy tới hạnh phúc cả đời của Nhân nhi, kính xin Lão phu nhân thành toàn.”

Trương thị nói: “Cũng là bởi vì chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của Nhân tử nhi, ta mới thay ngươi đem kiểm định, dù sao ngươi trẻ tuổi, kinh nghiệm ít. Vạn nhất nhìn sai, không phải là làm chậm trễ cả đời Nhân tử nhi!”

Kỷ thị bất đắc dĩ: “Vâng, con dâu tùy ý Lão phu nhân phân phó.”

Mọi người ra khỏi phòng của Lão phu nhân, Kỷ thị thấy sắc mặt Lục Thanh Nhân thật sự không tốt. Không khỏi càng oán giận Lão phu nhân, Trương thị thực sự quá phân, làm trò trước mặt nữ nhi không kiêng sợ nói lên hôn sự của nàng như vậy, đây đối với nữ nhi mà nói quả thực không khác nào một loại nhục nhã.

Trở lại Thụy Phong uyển, vậy lui hạ nhân, nước mắt Lục Thanh Nhân rốt cục rớt xuống, “Mẫu thân, Lão phu nhân có phải là muốn gả nữ nhi cho cháu trai của nàng, nữ nhi không lấy chồng đâu!”

Trương Đào là cháu trai của Lão phu nhân, dịp lễ tết cũng tới Hầu phủ mấy lần, Lục Thanh Nhân và hắn đã từng gặp qua, mỗi một lần cái loại ánh mắt nhìn chòng chọc của hắn nhìn về phía mình đều chán ghét tới cùng, cho nên nàng vô luận như thế nào cũng không muốn gả vào Ngạc quốc công phủ.

Kỷ thị ôm nữ nhi vào lòng, liên tục trấn an nói: “Hài tử ngoan, người yên tâm, có ta và phụ thân người ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để cho người nhảy vào hồ lửa Ngạc quốc công phủ kia.”

Buổi tối Lục Thanh Nhân từ Hàn Lâm viện trở về, Kỷ thị và hắn thương lượng chuyện này. Kỷ thị buồn rầu nói: “Ban đầu định gặt Lão phu nhân để gạo nấu thành cơm rồi nói sau, đến lúc đó cho dù Lão phu nhân biết, cũng lắm là xả giận với ta. Cũng không biết là người nào để lộ, làm lão phu nhân biết trước. Chuyện này phải làm như thế nào đây?”

Lục Thanh Nhân đối với vị kế mẫu này cũng có vài phần bất đắc dĩ. Đành phải an ủi thế tử: “Xe đến trước núi ắt có đường, người cũng không cần quá mức lo lắng tức giận. Nếu mẫu thân đã biết chuyện này, như vậy chuyện trao đổi thiếp cạnh liền tạm hoãn đi, chúng ta khuyên nhủ mẫu thân, nếu thật sự không được, ta lại đi cầu xin phụ thân, phụ thân là người hiểu lý lẽ, sẽ không mặc cho mẫu thân làm bậy.”

Kỷ thị nói: “Cũng chỉ đành như thế.”

Qua hai ngày, Trần phu nhân lại tới cửa. Hai phụ thân vốn đã quyết định trao đổi thiếp cạnh với Vũ Tiến bá phủ rồi, đành phải nói chậm thêm mấy ngày.

Trần phu nhân liên tục hỏi nguyên nhân, Kỷ thị mới nói Lão phu nhân có chút ý kiến với chuyện này. Trần phu nhân đành phải ầm ức rồi đi.

Không đến hai ngày, Vũ Tiến bá phu nhân mang theo Chu Hạo đến bái kiến. Chuyện này đương nhiên là Lão phu nhân lấy cớ kiểm định thay Kỷ thị, muốn gặp Chu Hạo.

Lão phu nhân vốn nghĩ, chọn vài tật xấu, quấy nhiễu hôn sự này, sau đó sẽ tìm cách gả Lục Thanh Nhân cho Trương Đào.

Nào biết tuổi Chu Hạo mặc dù không tính lớn, nhưng đối nhân xử thế cực kỳ khôn khéo trôi chảy, tiếp xúc một phen, nàng vậy mà vẫn tìm không ra nửa điểm tật xấu của Chu Hạo.

Đợi tiền mẫu từ Chu Hạo xong, Kỷ thị trở lại Mục Nguyên đường hỏi Lão phu nhân: “Lão phu nhân cảm thấy Hạo ca nhi như thế nào?”

Lúc cái này nàng vẫn phải làm công việc của Lão phu nhân, nói về Chu Hạo không ít lời hay, Lão phu nhân cho dù không chịu. Nhưng hôm nay Kỷ thị mời thế tử Trần thị của đường huynh Kỷ Thành đến, trước mặt Trần thị, Lão phu nhân cũng đã không tiện mở miệng nói dối.

Lão phu nhân đành phải nói: “Hài tử này thật ra là hài tử tốt.”

Trần thị đương nhiên là giúp Kỷ thị, liền cười nói: “Lão phu nhân xin thứ cho ta đi quá giới hạn, ta thấy Vũ Tiến bá phủ gia phong thanh chính, hài tử Chu Hạo này chẳng những tướng mạo nhân phẩm xuất chúng, khó nhất chính là khiêm tốn hữu lễ, biết vưng lên, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng*, ta thấy thật ra vô cùng xứng đôi với Nhân tử nhi, người thấy sao?”

(*) 不可限量— Bất khả hạn lượng: Cực kỳ giỏi giang, không thể áng chừng được tiền đồ thành công của người đó.

Lão phu nhân nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, cuối cùng vô lại, ôm đầu kêu lên: “Ai ôi, đầu của ta sao lại đau như vậy!”

Hứa má má vội vàng tiến lên, nói với Kỷ thị và Trần thị: “Lão phu nhân bận rộn cả ngày, phạm vào bệnh nhức đầu, thất lễ với cữu phu nhân rồi...Hôn sự của Tam Cô nương là đại sự, hai vị phu nhân xem có phải nên để hôm khác lại thương lượng với Lão phu nhân không?”

Hai người còn có thể nói cái gì nữa? Chỉ đành phải cáo từ rồi đi.

Ra khỏi Mục Nguyên đường, Kỷ thị giận đến ngực phập phồng: “Đại tẩu, người cũng thấy đấy, nàng một lòng một dạ muốn đẩy Nhân tử nhi của ta vào hồ lửa a.”

Trần thị khuyên nhủ: “Muội muội người đừng vội, bà bà người cho dù thế nào, nàng cũng không thể không giảng đạo lý, chuyện này ta thấy vẫn là phải suy nghĩ kỹ hơn rồi bàn sau, ta trở về báo cáo lão gia, bảo lão gia đến quý phủ, nhắc tới với Lão Hầu gia, Lão Hầu gia là người biết lý lẽ, chuyện này dù sao vẫn có cách giải quyết.”

Kỷ thị áy náy nói: “Năm nay là ba năm kinh sát một lần, huynh trưởng có thể tiến thêm một bước nữa hay không, chính là thời điểm mấu chốt nhất, ta lại lấy loại sự tình này phiền toái huynh trưởng, thật là áy náy.”

Trần thị cười nói: “Người một nhà không nói hai lời, Lão thái gia năm đó có đại ân với lão gia, hắn không có ở kinh sư, lão gia không giúp người ra mặt thì

ai giúp người? Người cứ yên tâm chờ, ta trở về thương lượng chuyện này với lão gia.”

Kỷ thị thiên ân vạn tạ, “VẬY ta sẽ chờ tin tức tốt của tẩu tử.”

Trần thị ra khỏi Trường Hưng Hầu phủ, không khỏi thầm thở dài, thứ tử Kỷ Hải của nàng năm nay mười sáu tuổi, chưa hôn phối. Kỷ Hải từng gặp qua biểu muội Lục Thanh Nhân này mấy lần, vẫn nhớ mãi không quên nàng, Trần thị cũng thích bộ dáng đại gia khuê tú yên tĩnh Lục Thanh Nhân, nàng thật không phải là không muốn cưới Lục Thanh Nhân vào cửa, chỉ hận bản thân dốc thúc không đủ nghiêm khắc, nhi tử lại có chút ham chơi, mười sáu tuổi vẫn chỉ là tú tài.

Nghĩ đến Chu Hạo kia là hạng nhân tài gì, huống chi lại là thế tử của Vũ Tiến bá phủ, tương lai của Vũ Tiến bá, nhi tử có thể thi đậu Cử nhân hay không cũng chưa chắc, có tư cách gì cạnh tranh với Chu Hạo, Trần thị lại cầu hôn Lục Thanh Nhân với Kỷ thị, chỉ một lòng một dạ mà nghĩ như thế nào giúp nàng giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Lại nói Trần thị trở về Kỷ phủ, đợi đến lúc Kỷ Thành rời phủ nha, liền sai nha hoàn mời Kỷ Thành tới trong thư phòng nội viện. Kỷ Thành tới rất nhanh. Kỷ thị Tầm Dương chưa từng có thói quen nạp thiếp, bởi vậy nhân khẩu Kỷ phủ đơn giản, Trần thị sinh cho Kỷ Thành ba nhi tử, tình cảm hai vợ chồng từ trước đến giờ cực kỳ tốt.

Bởi vậy giữa hai người cũng không cần chú ý quá nhiều như vậy, Kỷ Thành trực tiếp hỏi: “Muội muội mời người đi Hầu phủ một chuyến, là xảy ra chuyện gì sao?”

Trần thị thở dài: “Cũng không phải là xảy ra chuyện, là Nhân tỷ nhi, hôn sự của Nhân tỷ nhi có vấn đề.” Đang muốn nói với trượng phu chuyện chứng kiến ở Hầu phủ hôm nay, chợt nghe bên ngoài truyền tới một tiếng cười sang sảng: “Mẫu thân, hôn sự của ai có vấn đề?”

Rèm nhấc lên, một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đi vào. Mặc vấn sĩ bào màu xanh nhạt, đầu đội bạch ngọc quan, trang phục hết sức đơn giản, nhưng bộ dạng mày kiếm mắt sáng, mặc dù không mỹ mạo yêu nghiệt như Tiêu Thiếu Giác hay Lý Ngọc, nhưng cũng tuyệt đối được xem như phong tư xuất chúng, xứng đáng là mỹ thiếu niên.

Đây cũng là thứ tử của thành Kỷ Hải.

Trưởng tử của Kỷ Thành – Kỷ Hồng đã lập gia đình, nhưng tính cách lại khác nhau, Kỷ Thành sinh ra vốn thông tuệ, tuổi còn trẻ đã đậu Tiến sĩ, Kỷ Hồng trên phương diện học hành lại không có quá nhiều thiên phú, hai mươi tuổi mới miễn cưỡng đỗ tú tài, sau lần đó luôn thi rớt. Kỷ Thành thấy hán không hợp đọc sách, cũng dập tắt tâm tư, để cho hán chuyên tâm kinh doanh thứ vụ trong nhà.

Lão nhi Kỷ Hải ngược lại thừa kế ưu điểm của hán, đối nhân xử thế cực kỳ thông minh, mười tuổi đỗ tú tài, chỉ tiếc bởi vì quá ngang bướng, hai lần thi hương đều thi rớt, thẳng đến hiện tại vẫn đang còn là một tú tài.

Kỷ gia và Hầu phủ bất đồng, muốn giữ vững hưng thịnh của gia tộc không suy, nhất định phải đòi đòi đều có người đậu Tiến sĩ làm quan, bởi vậy Kỷ Thành có chút bất mãn với Kỷ Hải, thấy hán mặt liền chìm xuống. “Người không đi đọc sách, mỗi ngày chỉ nghe ngóng những thứ này, tổ phụ người và ta lúc lớn như người, đã sớm trúng cử rồi, người nhìn người xem, người như vậy là cái dạng gì? Kỷ thị ta sao lại sinh ra kẻ bất tài như người vậy?”

Kỷ Hải không ngờ phụ thân cũng ở đây, lập tức trở nên bó tay bó chân, thấp giọng kêu một tiếng: “Phụ thân!”

Trần thị hết sức thiên vị thứ tử hiếu thuận thông minh này, vội vàng bênh vực: “Được rồi lão gia, người xem nhìn người xem, thấy hán một lần mắng hán một lần, làm cho hài tử thấy người liền biến thành rùa rụt đầu.”

Kỷ Thành “Hừ” một tiếng, không mắng nữa. Mặc dù mắng hán hung ác, trên thực tế kỳ vọng rất lớn với nhi tử này.

Trần thị quay đầu nói với Kỷ Hải: “Nơi này không có chuyện của người, người nhanh đi đọc sách đi. Người ở đây lại chộc cho phụ thân người tức giận.”

Kỷ Hải do dự một chút, len lén liếc phụ thân một cái, nổi lên dũng khí nói: “Mẫu thân, các người vừa rồi là không phải nói... Đại biểu muội muốn nghị hôn sao?”

Đại biểu muội chính là Lục Thanh Nhân.

Bởi vì Kỷ thị ở kinh sư chỉ có một vị đường huynh thành, bởi vậy hai nhà lui tới thân mật hơn, Kỷ Hải lúc nhỏ thường xuyên có cơ hội gặp mặt chơi đùa với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân xuất thân cao quý, người vừa xinh đẹp lại ảm áp, là đại gia khuê tú chân chính, có thể nói thỏa mãn tất cả tưởng tượng về hiền thê lương mẫu của Kỷ Hải. Kỷ Hải biết rõ bề ngoài nàng dịu dàng mềm mại, kỳ thật ẩn chứa một lòng kiên cường, điều này làm cho hán càng sinh ra hảo cảm với vị biểu muội này. Chỉ là về sau Lục Thanh Nhân dần dần lớn hơn, hán cũng không có cơ hội ở cùng Lục Thanh Nhân nữa.

Trần thị thở dài một tiếng: “Là thế tử của Vũ Tiến bá phủ Chu Hạo, cô mẫu và trượng mẫu người đã đồng ý, chỉ cần qua cửa ải Lão phu nhân, hai nhà sẽ trao đổi thiếp canh, người vẫn là bỏ cái ý nghĩ đó đi.” Tâm tư của nhi tử nàng làm sao có thể không rõ.

Kỷ Hải nghe đến đó sắc mặt không khỏi tái nhợt, ngập ngừng nói: “Không phải là còn chưa trao đổi thiếp canh đó sao?”

Nói đến cái này Kỷ Thành tức giận, vỗ bàn: “Người còn muốn mặt mũi nữa không? Nếu người sớm đỗ cử nhân một chút, lão tử ta cũng có thể mây dạn mặt dày đi chỗ muội muội cầu xin, nhưng mà người nhìn người hiện giờ xem, một không có công danh hai không có xuất thân, người cũng không thể để cho Nhân tỷ nhi gả tới đây theo người uống gió Tây Bắc chứ!”

Kỷ Hải tranh cãi: “Nếu đại biểu muội chịu gả tới đây, nhi tử sẽ tiến bộ, tương lai tất nhiên thi đậu Tiến sĩ cũng cho nàng mũ phượng khăn quàng vai... Nhi tử có lòng tin, khoa tiếp theo nhất định có thể đỗ!”

Kỷ Thành khịt mũi coi thường, “Khoác lác ai không biết!” Cũng lười tranh cãi với nhi tử, không kiên nhẫn phát tay: “Ta và nương nương thương lượng chính sự, nương đi ra ngoài đi.”

Bước chân Kỷ Hải trầm trọng đi ra khỏi chính viện, trở lại thư phòng cũng không có tâm tư đọc sách. Nằm ở trên giường, đầy đầu đều là thân ảnh yếu điệu của người ấy. Nếu hắn là cử nhân, cử nhân mười sáu tuổi khắp Đại Tề cũng tìm không ra mấy người, con đường làm quan sáng lạn. Nhưng tú tài mười sáu, cũng có rất nhiều, ở kinh thành này nói không đáng một đồng cũng không quá đáng. Huống chi Kỷ Thành cũng không phải là đích chi của Kỷ thị Tầm Dương. Chu Hạo lại thế tử Vũ Tiên bá, hắn sao có thể sánh bằng, nhất thời hận mình vô năng, liên tục thi rớt hai lần thi Hương, trần trọc trở mình khó có thể ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mới biết được phụ thân cùng mẫu thân đi Trường Hưng Hầu phủ. Hắn nhớ tới ngày hôm qua phụ thân cùng mẫu thân nói chuyện với nhau. Phụ thân chiều cổ cô mẫu giống như thân muội tử, lần này đi nhất định là vì giúp cô mẫu nói tốt cho người ta.

Kỷ Hải nhớ tới đại biểu muội sắp phải gả cho người ta làm vợ, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu, mang theo gã sai vặt đi Trường Hưng Hầu phủ.

Người gác cổng biết Kỷ Hải, huống chi nửa canh giờ trước, Kỷ Thành và Trần thị vừa mới vào đại môn Hầu phủ, bởi vậy hết sức nhiệt tình cho qua, một quản sự liền hỏi: “Kỷ thiếu gia muốn đi Mục Nguyên đường hay là Thúy Phong uyển, tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Kỷ Hải vội vàng nói: “Ta đi Thúy Phong uyển vẫn an cô nương cô mẫu, đường bên kia ta quen rồi, không dám phiền toái đại ca.” Làm như vậy nhiều ít có chút không hợp lý, chẳng qua Kỷ Hải là khách quen, người gác cổng khách khí hai câu cũng mặc hắn đi.

Kỷ Hải liền mang theo gã sai vặt đi vào hậu hoa viên Hầu phủ, có một đình nhỏ bên cạnh ngã ba đường, hắn liền ngồi xuống trong đình.

Kỷ Hải xem chừng phụ thân cùng Lão thái gia nói chuyện không thể kết thúc nhanh như vậy, đợi phụ thân nói xong, tất nhiên phải đi Thúy Phong uyển thăm Kỷ thị, Kỷ Thành đương nhiên không tiện đi vào, chỗ Kỷ thị tiếp đãi hắn có khả năng nhất chính là thư phòng của Lục Thần. Mà cứ cữu tới Lục Thanh Nhân không có đạo lý không đến bái kiến, ngã ba đường này chính là chỗ Lục Thanh Nhân phải đi qua.

Kỷ Hải thực sự muốn gặp Lục Thanh Nhân, về phần sau khi gặp Lục Thanh Nhân nói cái gì, hắn căn bản chưa nghĩ ra.

Kỷ Hải ở chỗ này lo lắng chờ đợi, qua gần nửa canh giờ, đã nhìn thấy xa xa đi tới vài người, cầm đầu một cái thiếu nữ mặc một bộ váy hồng từ hải đường màu hồng thêu hoa ngũ mĩ nhân, thoát nhìn hết sức tươi sáng, đầu búi hồi cốt kết*, trong tóc mây cắm một cây trâm như ý ngà voi, da trắng như tuyết, đôi mắt sáng ngời.

Hồi cốt kết

Trong mắt người tình hóa tây thi, Kỷ Hải nhất thời cảm thấy thiếu nữ này quả thực giống như là tiên nữ trong Thiên cung hạ phàm, nhìn nàng si ngốc không nói nên lời.

Lục Thanh Nhân đi tới.

Gã sai vặt của Kỷ Hải đẩy chủ tử một cái, Kỷ Hải lúc này mới bối rối đứng dậy, vội vàng đi tới giữa đường. Lục Thanh Nhân dừng bước chân, thấy là Kỷ Hải, trên mặt lộ ra mỉm cười phát ra từ nội tâm. Nàng thoải mái uốn gối phúc lễ, gọi một tiếng: “Nhị biểu ca, sao nương ở chỗ này, lạc đường sao?”

Ấn tượng của nàng với Kỷ Hải rất tốt, vóc người Kỷ Hải đẹp mắt, lại không cứng nhắc như người đọc sách khác, đôi nhân xù thể rất là hài hước thú vị, hết sức thương yêu che chở nàng và Bảo Nhi, cho nên mỗi lần thấy Kỷ Hải tâm tình nàng đều vui vẻ. Đương nhiên hai người mặc dù là quan hệ cô biểu, nhưng dù sao lớn rồi, nên tị hiềm.

Nàng còn tưởng rằng Kỷ Hải là đi theo cữu mẫu, cho nên mới hỏi hắn có phải lạc đường hay không.

Kỷ Hải nhìn thấy Lục Thanh Nhân chỉ cảm thấy đầu óc giống như một cục bột nhào, cái gì cũng không nói ra được. Tay chân hắn cũng không biết để ở nơi đâu mới tốt, khom lưng chấp tay nói: “Biểu... Biểu muội!” Tựa hồ lại cảm thấy không đúng, nhất thời lúng túng thu tay về.

Lục Thanh Nhân bị bộ dạng ngu ngốc kia chọc cười, Kỷ Hải chỉ cảm thấy nàng cười giống như ngàn vạn đóa hoa xuân cùng nhau nở rộ, chói lọi làm mất hẳn thiếu chút nữa mờ không ra. Nhất thời lại càng luống cuống.

Lục Thanh Nhân nói: “Ta đang định đi bái kiến cữu cữu, biểu ca đi cùng ta đi.” Thực sự cho rằng Kỷ Hải lạc đường.

Kỷ Hải hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn định, rốt cục nói: “Biểu muội, ta không phải lạc đường, ta ở chỗ này là vì chờ nương.”

“À?” Nữ hài nhi nhìn hắn, vẻ nghi hoặc trên mặt có vẻ sống động.

Kỷ Hải càng quyết tâm, nếu hôm nay không thể nói hết tâm sự với nàng, sau này sợ là cũng không có cơ hội nữa rồi. “Biểu muội ta có mấy câu muốn nói với nương. Nương có thể cho nha hoàn của nương tạm lui không?”

Lục Thanh Nhân cũng không ngu ngốc, thấy bộ dáng hần lần này, mơ hồ đã đoán được hần muốn nói điều gì, vốn không muốn nghe những điều kia, nhưng là Nhị phòng và nhà cữu cữu thân như người một nhà, nàng đối đãi với Kỳ Hải giống như thân ca ca, cũng đã không tiện tổn thương hần quá sâu, liền vậy lui người khác, nhưng để lại hai đại nha hoàn Đan Hương, Đan Khẩu, nói: “Hai nha hoàn này, ta cũng không kiêng kị bọn họ chuyện gì, biểu ca có lời gì xin mời nói đi. Chúng ta tuy là cốt nhục chí thân, nam nữ hữu biệt...”

Đây là nhắc nhở hần nói chuyện phải có chừng có mực. Kỳ Hải sợ đảo lâm đầu* cũng không đếm xỉa đến rồi, hần ưỡn ngực ngang nhiên nói: “Ta hôm qua tình cờ nghe mẫu thân nói lên, biểu muội đang nghị hôn cùng Chu Hạo của Vũ Tiến bá phủ, có chuyện này?”

(*) 事到临头[sự đảo lâm đầu]:hiếu là mọi thứ rơi vào đầu, mô tả những gì cấp bách

Lục Thanh Nhân nói: “Hôn nhân là phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn, không có chỗ một nữ hài như ta nhúng tay, nếu cữu mẫu nói vậy, thì chính là vậy.” Trong đương biên thành thừa nhận có chuyện này. Kỳ thật chuyện nghị hôn với Vũ Tiến bá phủ, Lục Thần và Kỳ thị cũng không gạt nằng, ngược lại còn trung cầu qua ý của nàng.

Kỳ Hải nói: “Thế từ Chu Hạo của Vũ Tiến bá ta cũng đã từng gặp, quả là nhất nhân tài nhân trung long phượng, cùng biểu muội là một đôi trời đất tạo nên. Ta không dám có nghĩ gì không an phận, chỉ là muốn biết, nếu ta không phải là tú tài mà là cử nhân, biểu muội có thể cất nhắc ta vào nhân tuyển nghị thân hay không...”

“Biểu ca!” Kỳ Hải còn chưa nói hết, Lục Thanh Nhân liền cắt đứt lời của hần: “Biểu ca xin nói cẩn thận. Ta vẫn đối với biểu ca giống như huynh trưởng thân sinh, nếu không phải như thế, ta đã sớm che tai đi rồi. Cũng xin biểu ca có thể tôn trọng ta, ta là cô nương chưa xuất giá, hôn sự há có thể do ta tự mình làm chủ? Cho dù biểu ca muốn hỏi, cũng nên đến hỏi cha mẹ ta.” Dứt lời vén áo thi lễ, nói: “Cáo từ.”

Kỳ Hải thấy nàng xoay người rồi đi, trong lòng đau xót, lớn tiếng nói: “Ta biết ta mạo phạm biểu muội, nhưng ta chỉ muốn nghe được từ miệng biểu muội một lời thật tâm, chỉ như thế mà thôi.”

Lục Thanh Nhân lại che lỗ tai, nhanh chóng đi xa.

Kỳ Hải đặt mông ngồi trên mặt ghế đá bên cạnh đình nghỉ mát, chỉ cảm thấy vừa khổ sở lại là không cam tâm. Nghĩ thầm biết rõ biểu muội là một đại gia khuê tú tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, hết lần này tới lần khác muốn mạo phạm giai nhân như vậy, không biết nàng ghét mình đến thế nào đây.

Hần đang ăn năn hối hận, bỗng nhiên bên tai truyền tới một thanh âm tinh nghịch: “Nhị biểu ca, ngươi thích tỷ tỷ ta, đúng không?”

Kỳ Hải hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, đứng phía sau hần là một nữ hài tính xảo không giống người thật, mặc bó tử lụa hoa màu nghệ, chải song nha kế, trên cổ tay tuyết trắng buộc một đôi vòng tay ngọc thạch, trên cánh tay mang một cái tí hoàn*, đi đường tới vang lên đình đình đang đang, hết lần này tới lần khác bày trận lớn như vậy nhưng hần sững sờ không biết đối phương xuất hiện là lúc nào.

(*) 臂钏[Tí xuyên]: một loại đồ trang sức đeo tay hình vòng tròn mang trên cánh tay, đặc biệt thích hợp với cánh tay thon dài của phái nữ, có thể biểu hiện cánh tay phái nữ rất tròn đầy đặn. Sau thời Tây Hán, đeo tí hoàn rất thịnh hành, có rất nhiều kiểu dáng tí hoàn, còn có kiểu co giãn, loại tí hoàn này có thể căn cứ độ lớn của cánh tay để điều chỉnh lớn nhỏ.

Tí hoàn

Kỳ Hải thấy người tới là Nhị biểu muội, tiểu quý nương bình Lục Thanh Lam, tâm tình nhất thời tốt hơn nhiều. Đưa tay điểm cái trán của nàng, “Tiểu quý, ngươi đến đây lúc nào, làm ta giật cả mình.”

Lục Thanh Lam quay đầu đi, né tránh ngón tay của hần, bám riết không tha hỏi: “Nhị biểu ca, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đâu.”

Kỳ Hải ừ rừ nói: “Đúng thì thế nào? Có ý nghĩa gì sao? Tỷ tỷ của ngươi sắp thành phu nhân thế tử Vũ Tiến bá rồi.”

Lục Thanh Lam nhìn Kỳ Hải từ trên xuống dưới, trong mắt hiện ra tia sáng kích động nhảy nhót. Kiếp trước nàng cũng không biết Kỳ Hải đã từng thích tỷ tỷ! Mấy ngày nay nàng luôn luôn rầu rĩ, tuổi tỷ tỷ cũng không nhỏ, phá hủy hôn sự của nàng và Chu Hạo, lại nên gả nàng cho người nào?

Thiên tư vạn tượng, không nghĩ tới Kỳ Hải, thật sự là hai nhà thân như một nhà, nàng chưa bao giờ xem Kỳ Hải như ngoại nhân.

Nếu Kỳ Hải có thể làm tỷ phu của mình, vậy không còn gì tốt hơn. Kiếp trước Kỳ Hải chính là tiến sĩ năm Gia Hòa thứ hai mươi hai, nhất giáp đệ tam Thám hoa lang.

Một đậu Tiến sĩ kia, Kỳ Hải vẫn chưa tới hai mươi tuổi. Toàn bộ kinh sư cũng vì thế chấn động, tài tử còn trẻ như vậy, bộ dạng lại đẹp trai, đương nhiên được hoàng đế coi trọng. Hần ở Hàn Lâm viện làm biên tu* vèn vẹn hai năm, liền bị Gia Hòa đế đề bạt làm trung thư xá nhân**.

(*) 編修[biên tu]:dưới đời Minh đời Thanh, chỉ chức quan thuộc Hàn Lâm viện, giữ việc biên chép quốc sử.

(**) 中书舍人[trung thư xá nhân]: Theo quan chế nhà Đường, Tam Tỉnh bao gồm ba cơ quan khác nhau phân chia quyền lực hành chính và tư pháp.

-Thượng thư tỉnh: là cơ quan hành chính tối cao, chương lãnh bá quan trong triều, nắm giữ quyền hành chính cao nhất dưới hoàng đế, thay mặt hoàng đế

thi hành quyền quản lý hành chính, trực tiếp quản lý lực bộ thượng thư.

-Trung thu tỉnh: là cơ quan quyết định chính sách, phụ trách thảo luận, soạn thảo, ban hành chiếu lệnh của Hoàng đế.

-Môn hạ tỉnh: là cơ quan thẩm định, phụ trách thẩm định, xem xét các chính sách của Trung thu tỉnh.

Trong ba tỉnh còn có các cơ quan nội bộ trực thuộc, giúp việc cho Lệnh các Tỉnh. Trung thu tỉnh có Trung thư xá nhân, chịu trách nhiệm soạn thảo chiếu lệnh. Môn hạ tỉnh có Cấp sự trung, Tán kỵ thường thị, Giám nghị đại phu, Khôi cử lang, Thập di, tất cả chuyên lo việc kiểm tra, can gián. Thượng thư tỉnh có tá hữu thừa, phân nhau quản lý lực bộ, đứng đầu các bộ xưng là Thượng thư.

Trung thư xá nhân mặc dù chỉ là lực phẩm, nhưng tương đương với thư ký cá nhân của hoàng thượng, mỗi ngày đều có thể gặp mặt hoàng đế, gặp mặt ba phần tỉnh, có thể không đề bạt nhanh sao? Kỳ Hải từ nay về sau một đường xuôi sẻ, một bước lên mây, đến thời điểm Lục Thanh Lam chết, hắn đã làm quan tới Lễ bộ tả Thị Lang, Lễ bộ thượng thư đã là Các lão, toàn bộ Lễ bộ trên thực tế đều do hắn chủ trì. Khi đó hắn vẫn chưa tới bốn mươi tuổi, chỉ cần không phải một lòng tìm chỗ chết, nhập vào bái tướng hoàn toàn xứng đáng.

Huống chi Kỳ Thành là cữu cữu của Lục Thanh Nhân, tính tình cữu mẩu lại đôn hậu, cữu cữu cữu mẩu không có nữ nhi, và lại từ trước đến giờ luôn thích Lục Thanh Nhân, nếu nàng gả qua, toàn gia có thể xem nàng như bảo bối nâng trong lòng bàn tay, nói không chừng so với thời điểm ở nhà làm cô nương còn thoải mái hơn.

Kỳ Hải về sau cưới tiểu thư của thư hương môn đệ Giang gia ở Hợp Xuyên làm vợ, quan lộ của hắn về sau càng làm càng lớn, nhưng vẫn tuân theo tổ huấn của Kỳ gia, như phụ thân hắn thủy chung không nạp thiếp, hắn cũng hết sức thương yêu săn sóc thể tử của mình, có thể nói Kỳ Hải là một con nhân tuyền tuyền lực không lỗ, hiện tại mặc dù không thể sánh với Chu Hạo, nhưng tương lai Chu Hạo muốn xách gậy cho hắn cũng không xứng.

Lục Thanh Lam càng nghĩ càng đắc ý, thật là thiên tự đệ nhất hào tử phụ. Ánh mắt nhìn Kỳ Hải hết sức nóng bỏng, Kỳ Hải bị nàng nhìn toàn thân sợ hãi.

(*) 天字第一号 [thiên tự đệ nhất hào]: Cao nhất, lớn nhất hoặc mạnh nhất. 天字[thiên tự] là câu đầu tiên trong 《千字文》[Thiên tự văn], Đề cập đến số đầu tiên trong danh mục đầu tiên hoặc đầu tiên.

“Sao ngươi lại nhìn ta như vậy?”

“Nếu ngươi thích tỷ tỷ ta, thì nhất định phải theo đuổi đến cùng, ngàn vạn đừng từ bỏ.” Lục Thanh Lam khích lệ hắn, “Ta ủng hộ ngươi.”

Kỳ Hải nhìn bộ dáng nàng như người lớn, vừa buồn cười lại cảm thấy trong lòng chua xót, “Ngươi mới bao nhiêu tuổi, cái gì cũng không hiểu, ngươi có thể giúp ta cái gì chứ?”

Lục Thanh Lam nghe xong liền không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn bĩu môi lên: “Ngươi xem thường người khác? Ta cho ngươi biết, tỷ tỷ ta tuyệt đối sẽ không gả cho Chu Hạo, ngươi cứ chờ xem đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ngọn Nguồn

Lại nói Lão thái gia tiễn Kỳ Thành xong, lập tức đứng dậy đi Mục Nguyên đường. Trương thị thấy hắn tới hơi có chút giật mình, hiện giờ Lão Hầu gia lớn tuổi rồi, cũng không thường xuyên đến chỗ nàng. Nàng cũng đã sớm tắt tâm tư tranh thủ tình cảm, phải một đi nương già nua hầu hạ Lão Hầu gia ở thư phòng.

Sai người dâng trà, Lão phu thê lại không có lời gì để nói. Lão Hầu gia liền đi thẳng vào vấn đề: “Ta nghe nói ngươi muốn gả Nhân tử nhi cho chất tôn Trương Đào của ngươi, có chuyện này không?”

Ngữ khí của Lão Hầu gia không vui, Trương thị sao lại nghe không hiểu, lúc này cũng có chút không vui. “Là ai kiện cáo ta đến chỗ ngươi vậy? Có phải là Lão Nhị hay là tức phụ Lão Nhị?”

Lão Hầu gia “Hừ” một tiếng: “Ta chỉ hỏi ngươi có chuyện này hay không?”

Trương thị nói: “Đào Nhi là đích tử của Ngạc quốc công phủ ta, thân tôn tử của huynh trưởng ta, thân phận quý trọng, tài mạo đều là đệ nhất, môn đăng hộ đối với Nhân tử nhi, đúng là một đôi trời đất tạo nên, ý của Lão thái gia là làm sao, là đích tử của quốc công phủ chúng ta còn không xứng với một tiểu thư của Hầu phủ sao?”

“Tài mạo đều là đệ nhất ư?” Lão Hầu gia cười lạnh không ngớt: “Ngươi cho là ta không biết tình huống thật sự của Ngạc quốc công phủ các ngươi sao? Hiện giờ ngoại trừ chức Tể tướng Quân phạt quốc hạo huyện của Lão quốc công, mỗi năm bổng lộc mấy trăm lượng bạc, đường đường một cái quốc công phủ vậy mà không có một người nào ra làm quan. Mấy cái nhi tử của Lão công gia, vẫn không thành võ chẳng phải, ngày ngày chỉ biết miệng ăn núi lở, cho dù ngồi trên một núi vàng núi bạc cũng sớm bại hết. Huống hồ chuyện đám Ngạc quốc công phủ bọn họ hư hỏng, kinh thành ai không biết ai

không hiểu, cho là Lục Kháng ta là kẻ điếc người mù phải không? Máy cái chất tử của ngươi, kẻ nào không phải là hạo sắc như mạng, trong nhà nuôi mười mấy phòng tiểu thiếp không đủ, còn treo hoa ghẹo nuôi ngoại thất bên ngoài. Trương Đào năm nay mới mấy tuổi, trong nhà đã có mấy thông phòng rồi, ngươi nói xem?”

Lão phu nhân nhất thời cứng họng: “Hài tử của nhà phú quý người nào không tam thê tứ thiếp, đợi Nhân tử nhi gả đi rồi, quần thúc hấn nhiều hơn, hấn cũng sẽ từ từ biết thu liễm. Lão thái gia cần gì ngạc nhiên?”

“Nữ hài của Hầu phủ chúng ta thiên kiều bách sủng nuôi lớn, cũng không phải gả cho người ta chà đạp. Chuyện này đừng nói là Lão Nhị hay tức phụ Lão Nhị không đồng ý, ta cũng kiên quyết không đồng ý!” Nghiêm khắc mà nói, Lục Thanh Nhân là hài tử đầu tiên trong đám tôn bối của Lão Hầu gia, cộng thêm rất hiểu chuyện, Lão Hầu gia hết sức yêu thương, đương nhiên cũng không muốn nàng chịu khổ.

Lão Hầu gia nổi giận dưng dưng nói: “Vũ Tiến bá phủ kia mặc dù tước vị thấp một chút, nhưng gia phong rất tốt, Chu Hạo thân là thế tử tiền đồ tương lai không tệ, nhân phẩm cũng là tiếng lành đồn xa, là một cộc hôn sự tốt, ngày mai ngươi trả thiếp canh (ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh) của Nhân tử nhi lại cho tức phụ Lão Nhị.”

Sắc mặt Trương thị xanh mét, khoe miệng nàng hiện ra một nụ cười lạnh: “Lão thái gia hôm nay thật là thông suốt, không nhìn trúng quốc công phủ chúng ta, cảm thấy nhà mẹ đẻ ta là kẻ sa cơ thất thế. Nhưng ngươi đã quên lúc trước, nếu không phải cha ta dốc toàn lực tương trợ, tước vị của Trường Hưng Hầu phủ sớm đã bị hoàng thượng thu về.” Đương kim hoàng đế lúc mới đăng cơ, tiến hành loại trừ các thế lực gia tộc trước kia từng phản đối hấn, Trường Hưng Hầu phủ có chút liên quan đến tiền thái tử, suýt chút nữa bị đoạt tước vị, vẫn là lúc đó Lão Ngạc quốc công giúp thu xếp khắp nơi, mới vượt qua cửa ải khó khăn này. Chẳng qua Ngạc quốc công phủ không người nối nghiệp, hiện nay mỗi năm một sa sút.

Lão Hầu gia bị chọc trúng chỗ đau, sắc mặt cũng đỏ lên, “Ngươi nói những thứ này làm cái gì, dù sao chuyện này cứ quyết định như vậy.” Hấn cũng biết lời Trương thị nói rất ác lại hết sức khó chơi, quẳng xuống một câu liền phẩy tay áo đứng dậy đi.

Trương thị tức đến thở hồng hộc, Hứa ma ma bưng một chén trà nóng đi đến, cẩn thận nói: “Lão phu nhân uống chén trà đi, Lão Hầu gia cũng chỉ là mặt đáng tâm ngọt thôi, người cần gì giận tức với hấn chứ, chọc tức thân mình cũng không đáng?”

Lão phu nhân “Hừ” một tiếng, “Mặt đáng tâm ngọt ư? Ngươi cho ta không biết sao, qua nhiều năm như vậy, hấn vẫn nhớ mãi không quên nguyên phối Lạc thị, chẳng quan tâm ta và tam phòng, ta há có thể nuốt trôi con tức này?”

Hứa ma ma không dám nói thêm gì, chỉ có thể vuốt thuận lông, “Lão thái gia vẫn đối xử với Tam Lão gia chúng ta rất tốt.”

“Tốt ư? Tốt thế sao không giúp hấn tìm một công việc, Lão Nhị đã là biên tu Hàn Lâm viện rồi. Hôm trước ta bảo Lão thái gia tìm cho Lão Tam một chức danh, vậy mà hấn nói không thể là làm quan, chỉ chịu giúp hấn tìm được chức ngũ thành bình mã ti còn khuyết thiếu. Ngũ thành bình mã ti chỉ là một tiểu quan lại, dãi nắng dầm mưa, lên chức lại chậm, làm sao so được với hấn làm thanh quý?” (học thì dốt mà cứ mơ làm quan to, một bà này quá -_-)

Hứa ma ma không nói gì, nghĩ thầm Nhị lão gia có thể lên làm hàn lâm, là bằng bản lĩnh của mình, người ta đây gian khổ học tập mười năm mới khảo trúng Tiến sĩ. Tam Lão gia đọc sách không được, thứ vụ kinh doanh lại không biết, dựa vào cái gì muốn ngồi ngang hàng với Nhị lão gia?

Nhưng lời này cũng không dám nói trắng ra như vậy, chỉ nói: “Lão Hầu gia kiến thức rộng rãi, nói như vậy luôn luôn đạo lý của hấn. Và lại nô tỳ nghe nói chức quan của ngũ thành bình mã ti mặc dù không cao, nhưng quyền hạn lại lớn đấy chứ, nghĩ chắc không tệ đâu!”

Trong lúc nhất thời Lão phu nhân cũng tiêu tan không ít tức giận.

Bên kia Ký Thành chỉ ngồi ở nhị phòng một lát rồi trở về Ký phủ. Hai tỷ muội Lục Thanh Lam tiến cử cử cử nẫu ra cửa, trở về Lục Thanh Lam liền theo Lục Thanh Nhân đi Nam Sơn cư của nàng.

Lục Thanh Nhân sai người bưng trà, lại mang dưa hấu ướp lạnh lên, Lục Thanh Lam ăn một miếng, thích ý tựa vào trên gối dựa màu nghệ thêu cảnh xanh đầu giường, nói: “Chỗ này của tỷ tỷ thật là thoải mái, chờ thêm hai năm ngươi xuất giá rồi sẽ không còn người thương ta như vậy nữa.”

Mặt Lục Thanh Nhân đỏ lên, mắng nàng: “Miệng chó không phun nổi gà voi, ngươi mới lớn bao nhiêu tuổi rồi, suốt ngày chỉ biết nói cái này?” Tính tình muội muội tình quái, nhưng lại thông minh trưởng thành sớm, nàng cũng quen bị nói đùa, cũng sẽ không cho là thật.

Lục Thanh Lam cười nói: “Ta chỉ nói là lời nói thật nha, chẳng lẽ ngay cả lời nói thật cũng không để cho ta nói?”

Lục Thanh Nhân không có biện pháp với nàng, nói: “Ngươi còn nói những cái này nữa cẩn thận ta đuổi ngươi ra ngoài!”

Lục Thanh Lam nói: “Được rồi được rồi, ta không nói.” Lần này nàng tới chủ yếu là thử thăm dò thái độ của Lục Thanh Nhân đối với Ký Hải, nói: “Tỷ tỷ, hôm nay Hải biểu ca không báo với cử cử một mình lên chạy đến phủ chúng ta, ta thấy cử cử có vẻ rất tức giận, trở về nhất định sẽ bị cử cử giáo huấn một trận, nói không chừng còn bị đánh gãy gãy gãy?”

Lục Thanh Nhân nghe xong vẻ mặt giật mình, nàng không ngờ, Ký Hải làm trái với lệnh của phụ thân là vì cái gì nàng sao lại không biết, trong lòng không khỏi hơi day dứt.

Lục Thanh Lam thấy nàng khẽ ngần người, trong lòng có chút vui sướng, biết tỷ tỷ cũng không phải là không có chút hảo cảm nào với Ký Hải. Nếu không cũng không lo lắng cho hấn, giống như thực tùy ý nói: “Hải biểu ca thật đúng là đáng thương, ngươi thấy đúng không tỷ tỷ?”

Lục Thanh Nhân thở dài một tiếng nói: “Đúng vậy. Chỉ tiếc chuyện này chúng ta cũng không giúp được gì.”

Lục Thanh Lam đột nhiên giảo hoạt cười một tiếng: “Thì ra tỷ tỷ cũng cảm thấy Hải biểu ca thích một vị cô nương, mà vị cô nương này lại không để hấn ở trong lòng, rất đáng thương a!”

Lục Thanh Nhân nghe xong hiểu ra, thì ra muội muội xảo quyết phá phách chờ nàng nói cái này, hai gò má không khỏi đỏ ửng, thẹn quá hoá giận kêu một tiếng: “Lục Thanh Lam, ngươi nói hươu nói vượn nữa, xem ta có xé miệng của ngươi ra không!”

Nhào tới bắt Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam nhẹ nhàng linh hoạt trốn, tránh đến một bên, lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ không cảm thấy bộ dạng Hải biểu ca tuần tú hơn Chu Hạo kia ư, ta không thích Chu Hạo, không bằng tỷ tỷ gả cho Hải biểu ca đi.”

Lục Thanh Nhân hận không thể che lỗ tai của mình: “Ngươi còn nói, nói nữa sau này ta sẽ vĩnh viễn không để ý tới ngươi.”

Lục Thanh Lam vừa trốn vừa nói: “Chu Hạo kia nhìn ôn tồn lễ độ vậy thôi, nhưng là kẻ luôn âm trầm, ta không thích, làm sao sánh bằng Hải biểu ca biết thấu hiểu. Hấn mặc dù hiện tại mới chỉ là tù tì, nhưng phụ thân luôn khen hấn thông minh, tương lai nhất định có thể đỗ Tiến sĩ, há lại không mạnh hơn nhiều so với Chu Hạo.”

Lục Thanh Nhân đang nháo với nàng, bị nàng nói như vậy không khỏi ngẩn ngơ, có chút bất đắc dĩ nói: “Những chuyện này, ta há lại có thể tự mình làm chủ.” So sánh hai bên, thật ra nàng càng vừa ý Kỳ Hải hơn. Tựa như Lục Thanh Lam nói, Kỳ Hải biết thấu hiểu. Mà Chu Hạo, mặc dù nhìn mọi thứ đều xuất sắc hơn Kỳ Hải, nhưng Lục Thanh Nhân dù sao vẫn có một loại cảm giác không nhìn rõ bên trong hấn, làm cho người ta có chút ngần ngại.

Lão Hầu gia mặc dù phân phó, nhưng Lão phu nhân cũng không sợ hấn. Mấy ngày liên tiếp không chịu nói ra, Lục Thần và Kỳ thị sốt ruột, Lục Thanh Lam lại nhận được lời nhắc của Lục Văn Đình truyền về, nói là hấn đã đến ranh giới Trục Lệ, nội trong vài ngày nữa sẽ trở về.

Đúng lúc Lục Thần và Kỳ thị đau đầu vì Trương thị, một ngày kia Hầu phủ bỗng nhiên có một vị khách quan trọng tới —— tẩu tử Lý thị của nhà mẹ đẻ Tiền Hoàng hậu.

Tiền Hoàng hậu tuy là kế hậu, lại được hoàng thượng yêu thích, thịnh sủng hậu cung mười mấy năm không suy, sinh ra hai vị hoàng tử Hoàng thứ tử Tiêu Thiệu Cảnh và bát Hoàng tử Thiệu Mân, nhà mẹ đẻ của Tiền Hoàng hậu lại càng theo đó mà lên như điều gặp gió lừng lấy tốt cùng. Hai vị huynh trưởng Tiền Thông Tiền Khoan một người được phong làm An Bình hầu, một người là Thành An hầu, một nhà hai hầu, danh hiệu đệ nhất thế gia Đại Tề cũng không quá đáng.

Vị Lý thị này chính là thê tử của An Bình hầu Tiền Thông, lại nói Trương thị và Tiền Hoàng hậu vẫn là quan hệ họ hàng, Lý thị coi như là thân thích, chẳng qua bởi vì Trường Hưng Hầu phủ có một vị Trắc Phi của Hoàng trưởng tử, Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử tranh giành ngôi vị hoàng đế hừng hực khí thế, cho nên An Bình Hầu phủ và Trường Hưng Hầu phủ lui tới cũng không nhiều. Lý thị coi như là khách hiếm tới.

Một vị nhân vật quan trọng như vậy, Trương thị không dám sơ suất, mở rộng phòng chính dùng lễ dành cho khách quý nghênh nàng vào phòng. Hai người đóng cửa phòng ở Mục Nguyên đường nói một canh giờ, lúc ra cửa, khoe miệng hai vị Lão phu nhân đều lộ nụ cười âm áp.

Tiền Lý thị xong, lúc này Trương thị liền cho gọi Lục Thần và Kỳ thị vào phòng của mình, nói với hai người: “Thê tử Vũ Tiến bá Chu Hạo gia thế không tầm thường, nhân phẩm xuất chúng, là lương xứng với Nhân tỷ nhi, các ngươi đã chọn trúng, ta cũng không tiện ngăn trở, Lão Nhị ngươi lập tức viết thiệp canh, đưa đi Vũ Tiến bá phủ, xác định cửa hôn sự này đây đi.”

Lục Thần và Kỳ thị nhìn nhau, trong mắt đều có chút ngạc nhiên nghi ngờ. Ai có thể ngờ Lý thị là vì tác hợp Chu Hạo và Lục Thanh Nhân mà tới.

Trương thị thấy hai người sững sờ ở đó, ngữ khí hòa hoãn nói: “Lúc trước ta cũng không phải là vì gây khó dễ cho các ngươi, thật sự là tuổi các ngươi còn ít, ta sợ các ngươi nhìn người không chính xác, làm chung thân của Nhân tỷ nhi. Hiện giờ ta sai người cẩn thận tra hỏi nhân phẩm tài học của Chu Hạo này, quả nhiên là nhân trung long phượng, ta đương nhiên cũng sẽ không ngăn cản các ngươi.” Nói không hề một giọt nước.

Lục Thần vội vàng nói: “Tâm ý thành khẩn của Lão phu nhân với Nhân tỷ nhi, phụ phụ chúng ta xin tiếp nhận. Lão phu nhân là tổ mẫu của Nhân tỷ nhi, hôn sự của Nhân tỷ nhi nên được Lão phu nhân gật đầu mới đúng, có ngài thay chúng ta kiểm định, chúng ta càng có thể yên tâm.” Lại biểu thị lòng cảm kích với Lão phu nhân một phen.

Lão phu nhân nghe xong hết sức hài lòng, công đạo vài câu như là “Nhân tỷ nhi là đích nữ Hầu phủ, chuyện đính hôn không được qua loa” “Có chuyện gì không rõ có thể đến Mục Nguyên đường thỉnh giáo”..., phu thê hai người lúc này mới cáo từ đi ra ngoài.

Trở lại Thúy Phong uyển, Kỳ thị rốt cục không nhịn được nói: “Chẳng lẽ An Bình Hầu phu nhân là thuyết khách do Vũ Tiến bá phủ mời tới?”

Lục Thần nói: “Xem ra là như thế.”

Kỳ thị thở ra một hơi: “Vũ Tiến bá phủ ngược lại bản lĩnh không nhỏ, có thể mời được An Bình Hầu phu nhân đến. Cho dù trong lòng Lão phu nhân không nguyên ý đi nữa, dựa vào mặt mũi của Tiền Hoàng hậu, Lão phu nhân cũng không dám không đáp ứng.” Chuyện này có thể thuận lợi giải quyết cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thị nói với Lục Thần: “Lão gia nhanh viết thiệp canh đưa đi Vũ Tiến bá phủ, tránh cho Mục Nguyên đường bên kia lại có gì bất trắc.”

Lục Thần lại ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích. Kỳ thị không nhịn được đẩy hấn cái cái: “Lão gia đang suy nghĩ gì đấy?”

Lục Thần thờ dài một tiếng: “Không biết tại sao, chung quy có chút không ổn.”

“Lão gia nói lời này là có ý gì?” Chuyện chung thân đại sự của Lục Thanh Nhân, Kỳ thị không thể không cẩn thận.

Lục Thần nói: “A Hành người có điều không biết, hiện giờ triều chính nhìn vững vàng, kì thực bên trong sóng ngầm mãnh liệt. Hoàng trưởng tử năm nay hai mươi chín tuổi, nhị hoàng tử cũng đã hai mươi lăm rồi, nhưng đến nay hoàng thượng chưa có ý tứ lập thái tử. Hiện giờ trong triều từ trên xuống dưới xoay quanh chuyện lập thái tử, sớm đã phân thành hai phái đánh nhau.”

Kỳ thị cũng là người thông minh: “Ta sợ Vũ Tiến phủ cuốn vào trong đó, vạn nhất có việc gì, dính líu đến Nhân tử nhi của chúng ta, cũng không nghe nói Vũ Tiến bá phủ là Nhị hoàng đảng từ a.”

Lục Thần nói: “Người đừng vội, ta lại đi hỏi thăm một chút.”

Lục Thanh Lam trốn ở gian ngoài nghe hai người thương lượng cái này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu lúc này Lục Thần viết thiệp canh đưa đi Vũ Tiến bá phủ, năng thật không có cách ngăn cản, cuối cùng là tạm thời thoát được tình huống lửa sém lông mày.

Trở lại tiểu viện của mình, nàng kêu Mặc Cúc tới: “Ta hiện tại cho người nửa ngày nghỉ, người đi về nhà báo cha người tìm cách đưa tin cho ca ca ta, bảo hấn ra roi thúc ngựa trở về gấp, càng nhanh càng tốt.”

Mặc Cúc đáp ứng rồi đi.

Lục Thanh Lam lo lắng đi đi lại lại ở trong phòng, trong lòng chỉ ngóng trông Lục Văn Đình mau trở lại.

Bên này động tác của Lục Thần cũng rất nhanh, chỉ mới một ngày đã nghe ngóng ra Vũ Tiến bá phủ và An Bình hầu cũng không có giao tình gì, bình thường cũng không vãng lai, đây là nói rõ Vũ Tiến bá phủ cũng không phải là Nhị hoàng tử đảng, Lục Thần thở phào nhẹ nhõm.

Lục Hân là người đáng tin của Đại hoàng tử đảng, nếu Vũ Tiến bá là Nhị hoàng tử đảng, như vậy cho dù Chu Hạo ưu tú thế nào, cửa hôn sự này cũng chỉ có thể miễn mà thôi, hấn không thể vì vậy mà xa cách với huynh trưởng.

Lục Thần tìm hiểu rõ, lại thương lượng với Kỳ thị, để tránh Lão phu nhân lật lọng, liền nhanh chóng viết thiệp canh của Lục Thanh Nhân, Kỳ thị phái Tổng mã ma bên người đi đưa thiệp canh.

Tổng mã ma cầm thiệp không dám chậm trễ, nhanh chóng xuất môn, vừa vặn gặp một nam tử tuổi chừng ba mươi mặc trang phục của quân sự, bên cạnh có phu xe đội nặng ở cửa ra vào.

Nam tử kia Tổng mã ma nhận ra, là trợ thủ của Trương tẩu tử, tên là Khâu Khánh. Từ lần trước Trương tẩu tử lập công lớn trong sự kiện Triệu Huệ Lan kia, toàn gia đều được đưa đến nhị phòng làm đương sai. Trương tẩu tử làm ma ma quân sự ở phòng trà nước, Mặc Cúc hầu hạ bên người Lục Thanh Lam, trợ thủ Khâu Khánh của nàng thì được điều đến tư phòng. Tư phòng là chỗ quản tiền bạc ra vào của Hầu phủ, người có thể đặt chân vào chỗ đó không phải là đơn giản, bởi vậy Tổng mã ma thấy Khâu Khánh hết sức khách khí.

“Khâu quân sự, sao người lại ở đây?”

Khâu Khánh cười nói: “Ta phụng mệnh Nhị lão gia, đưa ma ma đi, mời ma ma lên xe đi.” Cũng không nói đưa nàng đi đâu, Tổng mã ma tưởng rằng muốn đưa nàng đi Vũ Tiến bá phủ.

Tổng mã ma biết toàn gia Khâu Khánh hiện giờ đều là người trong tay của Lục cô nương, cũng không nghĩ quá nhiều, nói với Khâu Khánh: “Sao dám làm phiền Khâu quân sự tự mình đi một chuyến chứ?”

Khâu Khánh nói: “Ma ma quá khách khí rồi, đây cũng là chuyện Khâu mỗ nên làm. Chúng ta cũng biết sự tình lần này quan trọng, người cũng đừng quá mức khiêm nhượng miễn làm lỡ đại sự của Lão gia phu nhân.”

Tổng mã ma nghe thấy có lý, cũng là không từ chối nữa, vén rèm lên xe. Khâu Khánh phân phó một tiếng, phu xe giờ roi đánh ngựa rồi đi, hướng về phía bắc của thành. Tổng mã ma cảm thấy phương hướng đúng, cũng không hoài nghi.

Khâu Khánh lập tức cười ngựa đi theo phía sau phu xe.

Dọc theo đường đi, Tổng mã ma ở trên xe mệt mỏi muốn ngủ. Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên tỉnh lại, tính toán thời gian hỏi: “Khâu quân sự chúng ta sắp đến chưa?”

Khâu Khánh nói: “Ma ma đừng vội, sắp rồi!”

Tổng mã ma không nghi ngờ gì, tiếp tục nhắm mắt lại chợp mắt, lại qua một khắc đồng hồ, Tổng mã ma lại hỏi: “Khâu quân sự, còn chưa tới sao?”

Khâu Khánh nói: “Ma ma đừng nóng vội, hôm trước kinh sư mưa to, cây cầu đằng trước bị nước lũ làm vỡ tung, chúng ta phải đường vòng, qua một chút là tới ngay rồi.” Tổng mã ma lúc này mới sáng tỏ a một tiếng, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi trong xe ngựa. Qua nửa canh giờ, Tổng mã ma càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, chột vén rèm lên một chút, mới phát hiện xe ngựa đã chạy ra khỏi cửa thành, đi tới vùng ngoại thành.

Tổng ma ma giật mình, lập tức thanh tỉnh: “Khâu quân sự, ngươi đây là ý gì? Sao dám tự mình làm chủ đem bắt ta đến đây? Làm nhờ đại sự của Lão gia phu nhân, ngươi gánh nổi trách nhiệm này sao?”

Khâu Khánh cười híp mắt nói: “Tổng ma ma nói quá lời, lần này ta xuất môn chính là phụng mệnh Lão gia và phu nhân tới đón Tam gia trở về phủ, ngài không phải là cũng tới đón Tam gia sao?”

Tổng ma ma vỗ đùi: “Khâu quân sự, ngươi hại ta rồi. Ta sao lại tới đón Tam gia, ta hoàn toàn không biết Tam gia hồi phủ a, ta là phụng lệnh của phu nhân, đưa thiếp canh đến Vũ Tiến bá phủ. Kết quả ngồi nhầm xe ngựa của ngươi, hiện tại làm sao mới tốt?”

Khâu Khánh “Nha” một tiếng thật dài, chấp tay nói: “Chuyện này thật đúng là có lỗi, không ngờ xảy ra hiểu lầm lớn như vậy, làm chậm trễ việc của ma ma.”

Tổng ma ma nói: “Sao ngươi không nói sớm là ngươi tới đón Tam gia? Khâu quân sự có thể thuận đường, bảo phu xe của ngươi đi một chuyến, đưa ta về trong thành trước được không?”

Khâu Khánh nói: “Chuyện này thật sự không được, ta đem phu xe đến, là muốn giúp Tam gia chờ một chút đồ, Tam gia sắp đến rồi, không có xe ngựa ta biết khai báo sao. Nếu ma ma gấp quá cũng đành xin ma ma xuống xe đi bộ trở về. Hoặc là đợi lát nữa đón được Tam gia, ma ma lại ngồi xe theo đường cũ trở về, dù sao đưa thiếp canh thôi, muộn một ngày cũng không quan trọng.” Trong lời nói của Khâu Khánh có phần thâm ý.

Mặt Tổng ma ma tái xanh rồi, nơi này cách kinh sư sợ cũng gần hai mươi dặm đường, dựa vào cặp chân của nàng, cho dù đi tới trời tối cũng không đi về được a. Tổng ma ma trái lo phải nghĩ, cũng chỉ có thể đợi đón Lục Văn Đình xong, đi theo hắn về thành thôi.

Khâu Khánh làm lần này, dĩ nhiên không phải là đánh bậy đánh bạ, mà là phụng mệnh của Lục Thanh Lam. Chiều này cũng là Lục Thanh Lam dạy cho hắn. Trong khoảng thời gian này Khâu Khánh giúp đỡ Lục Thanh Lam làm nhiều chuyện, thu mua đi một ít sản nghiệp, cũng chiêu dụ tuần phục một số người. Đối với bố trí bên ngoài của nàng cũng biết đại khái, chỉ cảm thấy tuổi nàng tuy nhỏ, nhưng là tâm tư kín đáo, sắp đặt sâu sắc, mỗi một bước đi đều ẩn hàm thâm ý, làm cho Khâu Khánh càng thêm kính sợ nàng, càng thêm một lòng một dạ vì nàng làm việc, đem tương lai của toàn gia ký thác vào trên người nàng.

Tổng ma ma lo lắng cùng đợi, qua đại khái gần nửa canh giờ, liền thấy trên quan đạo bụi cuốn cuộn, hơn mười con ngựa chạy như bay tới. Cầm đầu là một thiếu niên tuổi không lớn lắm, cười một đại mã cao lớn màu tảo hoàng, áo choàng màu lục tung bay phấp phật trong gió, bộ dạng hần mảy kiếm tinh mục, hết sức tuấn lãng, chính là người đi ra ngoài đã lâu Lục Văn Đình.

Khâu Khánh vội vàng giục ngựa tiến lên: “Tam gia!”

Lục Văn Đình nhìn hắn một cái, nhủ mảy: “Khâu quân sự, sao ngươi lại tới đây?”

Khâu Khánh vội vàng giải thích: “Ta phụng mệnh Lục cô nương tới đón Tam gia phủ.”

Lục Văn Đình ừ một tiếng, nói: “Như vậy cũng tốt.” Không biết tại sao nghe nói là người của muội muội phái tới, tâm của hắn kiên định hơn nhiều. “Tình hình ở nhà như thế nào?” Vừa nói nhưng không có ý dừng lại chút nào.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn tinh thông, Khâu Khánh miễn cưỡng đánh ngựa đuổi theo, nói: “Hôn sự của Tam cô nương và Vũ Tiến bá thế tử còn chưa xác định, chẳng qua cũng sắp rồi, cái vị Tổng ma ma trên xe ngựa hiện giờ đang cầm thiếp canh của Tam cô nương, là Lục cô nương bảo ta lừa nàng đến đây.”

Lục Văn Đình nghe nói tỷ tỷ còn chưa đính hôn cùng kẻ nguy quân tử kia, thở phào nhẹ nhõm: “Bảo Nhi cũng thật là có tiến bộ, an bài chuyện không lọt giọt nước.” Lại nói: “Cũng không thể để cho Tổng ma ma đi Vũ Tiến bá phủ, ngươi hộ tống nàng trở về phủ đi, dạng người như Vũ Tiến bá phủ chúng ta tốt nhất vẫn là kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi).”

Dứt lời hắn giật cương ngựa, phóng ngựa mau chóng đuổi theo. Khâu Khánh chỉ cảm thấy thiếu niên này mặc dù còn nhỏ tuổi, đã có một khí độ chỉ huy làm người ta tin phục, làm cho người ta không thể tự chủ cam tâm thần phục làm việc cho hắn. Thăm nghĩ đôi huynh muội Lục Văn Đình cùng Lục Thanh Lam này tương lai tất cũng là người phi thường.

Chuyện Khâu Khánh liền quay đầu ngựa, trở về hộ tống phu xe mang Tổng ma ma trực tiếp trở về phủ không đề cập tới nữa.

Bên này Lục Văn Đình ra roi thúc ngựa không ngừng, một canh giờ sau liền trở lại Trường Hưng Hầu phủ. Lục Thần cùng Kỳ thị nghe nói nhi tử trở về cũng vừa mừng vừa sợ, hai người ở đại môn, thấy nhi tử mặc dù phong trần mệt mỏi, nhưng là hai mắt sáng như sao, nhưng ẩn hàm tia sáng nhậm nhậm làm người ta sợ hãi.

Kỳ thị tiến lên ôm lấy Lục Văn Đình, nước mắt rơi xuống: “Đình ca nhi của ta, khổ ngươi rồi!”

Lục Văn Đình có chút xấu hổ, “Nương, ta cũng lớn rồi, ngươi còn xem ta là tiểu hài tử.”

Lục Văn Đình nhìn thấy muội muội Lục Thanh Lam đứng ở bên cạnh tỷ tỷ nháy mắt ra hiệu, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Thật lâu sau Kỳ thị mới buông hắn ra, nhìn từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng tổng kết: “Đình ca nhi gầy rồi!”

Lục Thần cười nói: “Nam nhi chỉ ở bốn phương, ta thấy Đình ca nhi lần này xuất môn lịch luyện càng thêm trầm ổn, thế này mới tốt, cuối cùng cũng không

cô phụ nổi khổ tâm của tổ phụ đối với người.”

Hắn cũng nhớ nhitừ, lại không thể tới vừa kéo vừa ôm giống như Kỷ thị như vậy. Hai tỷ muội Lục Thanh Nhân cũng tiến lên gặp Lục Văn Đình, Lục Thanh Lam nháy mắt ra hiệu về phía ca ca, thấy Lục Văn Đình khẽ gật đầu, cũng biết hắn làm xong chuyện rồi, lúc này mới yên lòng.

Mọi người náo loạn một phen, chúng tinh cùng nguyệt vây quanh Lục Văn Đình đi đại sảnh chính phòng.

Toàn gia ngồi cùng một chỗ, Lục Văn Đình có chút ngưng ngưng nói: “Lễ vật của ta cho nương còn có bọn tỷ muội đều ở phía sau. Ta mua không ít quà quê đặc sản ở Hạ Châu, sắp xếp hết hai xe ngựa, đều sau để cho quân sự trông giữ ở phía sau, qua một hai ngày mới có thể trở về.”

Kỷ thị nghe nói nhitừ xuất môn còn mua lễ vật cho mình, hết sức cao hứng. Lục Thần lại nói: “Người không cùng các quân sự trở lại, chỉ mang theo mấy gã sai vặt thư đồng trở về, vạn nhất trên đường xảy ra chuyện gì thì sao?”

Lục Văn Đình nói: “Ta ra roi thúc ngựa ngày đêm thần tốc trở về từ Đình Xuyên, thuật cưỡi ngựa của các quân sự trong phủ không được tốt, đương nhiên không theo kịp ta.”

Kỷ thị nghe mấy chữ “Ngày đêm thần tốc”, lại thấy hắn toàn thân đầy bụi, ngay cả đầu tóc cũng lộn xộn, hiển nhiên không có thời gian để ý, không khỏi hết sức đau lòng, oán giận nói: “Người đưa nhỏ này, sao không biết yêu quý thân thể như thế, người cũng thật không hiểu chuyện.”

Thần sắc Lục Văn Đình nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Ta đi Đình Xuyên một chuyến, phát hiện một ít chuyện, liên quan tới hôn sự của tỷ tỷ, đương nhiên không dám chậm trễ.”

Lục Thần và Kỷ thị đều là sừng sốt, Lục Thần hỏi: “Người vừa mới nói gì, người đi Đình Xuyên ư?”

Thời điểm Lục Văn Đình đi ra ngoài, lấy cớ phải đi Hạ Châu. Vì vậy hắn nói: “Đình Xuyên giáp giới với Hạ Châu, ta liền nhân cơ hội đi một chuyến, kết quả ta phát hiện không ít bí mật của Vũ Tiến bá phủ. Toàn gia Vũ Tiến bá phủ đều là ngụy quân tử, tỷ tỷ vạn lần không thể gả vào dạng nhà như vậy.”

Kỷ thị sợ hết hồn: “Đình ca nhi, lời như thế cũng không thể nói lung tung.”

Lục Thanh Nhân thấy bọn họ nói không được mấy câu, liền kéo đến hôn sự của mình, vốn định tránh đi, nhưng nghe đến đó rốt cuộc không nhịn được lòng tò mò, không đứng dậy.

Lục Thanh Lam đứng lúc nói: “Ca ca nói mau, rốt cuộc phát hiện cái gì?”

Lục Văn Đình nói: “Đình Xuyên chính là quê quán của Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá phủ ở kinh thành theo nề nếp cũ, thích làm việc thiện, nhưng Chu gia ở Đình Xuyên lại một tay che trời, ức hiếp dân chúng hiếp đáp đồng hương, bóc lột thậm tệ dân chúng của huyện Đình Xuyên, làm người ta căm phẫn.”

Lục Thần hoảng sợ: “Thật có chuyện này ư?” Kinh thành lại không có một chút tiếng gió nào.

Lục Văn Đình nói: “Nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, làm sao lại tùy tiện vu tội cho Chu gia bọn họ.” Hắn giận dữ đứng lên nói: “Chu gia ở Đình Xuyên một tay che trời, theo ta điều tra, đất đai của huyện Đình Xuyên hiện giờ, mười phần trong có bảy phần đã rơi vào trong tay Chu gia. Mà người Chu gia cực kỳ hà khắc với tá điền, thu tô rất nặng, lương thực của tá điền cực khổ một năm có được, tám phần rơi vào túi của người Chu gia, rất nhiều tá điền cơ hồ rơi vào tình cảnh đến cơm cũng không có mà ăn.”

Kỷ thị nói: “Điều này sao có thể? Chẳng lẽ tá điền của Chu gia không biết để cho quan phủ địa phương làm chủ cho bọn hắn sao?”

Triều đình để duy trì địa phương yên ổn, ra lệnh địa chủ phải khoan dung với tá điền, quy định giảm lược tỷ lệ thu tô, nếu địa chủ thu quá tàn nhẫn, tá điền có quyền kiện lên huyện nha, nha môn cũng phải thụ lý làm chỗ dựa tá điền.

Lục Văn Đình nói: “Huyện Đình Xuyên chính là quê quán của Vũ Tiến bá phủ, trải qua mấy đời kinh doanh, đã sớm mua được Huyện lệnh, thậm chí Huyện lệnh chính là người có quan hệ thân thích với bọn Chu gia, bọn họ cấu kết với nhau, cho dù tá điền đi huyện nha kêu oan thì có hữu dụng gì đâu, Huyện lệnh lão gia chắc chắn sẽ không làm chủ cho bọn họ, thậm chí còn có thể có đắc tội Huyện lệnh bị nhốt vào đại lao.”

Kỷ thị là người tâm địa mềm yếu: “Thật là vô pháp vô thiên.”

Lục Văn Đình nói: “Đây vẫn chỉ là một góc của núi băng thôi. Chu gia chẳng những khống chế phần lớn lương điền của Đình Xuyên, thậm chí còn lũng đoạn tuyệt đại đa số ngành nghề của Đình Xuyên. Bọn họ ở huyện Đình Xuyên mở sòng bạc, kỹ viện, ép lương dân thành kỹ nữ, đem nhiều nữ tử của người ta bán vào kỹ viện, nếu có người không tuân, liền vận dụng hình phạt riêng, mấy nữ hài tử đang sống đem đánh chết. Theo điều tra của ta, trong tay người Chu gia có ít nhất hơn mười cáo trạng mạng người, chẳng qua là trời cao hoàng đế xa, cũng không ai tra những án tử này. Ở Đình Xuyên, dân chúng nhắc tới Chu gia, không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lột da róc xương!”

Lục Thần thông suốt đứng lên: “Người nói thật sự ư?”

Lục Văn Đình nghiêm mặt nói: “Nhitừ cũng biết chuyện này trọng đại, không dám xem thường, tất cả tình báo cũng đều trải qua xác nhận liên tiếp, không dám có nửa chữ nói ngoa.”

Kỷ thị tin tưởng nhitừ, nói với trượng phu: “Đình ca nhi tính tình mặc dù có chút tùy tiện, nhưng đại sự chưa bao giờ qua loa, hắn nói ta tin.” Nàng nhìn thoáng qua Lục Thần, sắc mặt ngưng trọng nói: “Lão gia, người nói những chuyện này, Vũ Tiến bá Chu Quang Vinh rốt cuộc có biết hay không?”

Không đợi Lục Thần nói chuyện, Lục Văn Đình đã cướp lời: “Người Chu gia nếu không phải là có Chu Quang Vinh ở sau lưng làm chỗ dựa, sao dám làm càn không kiêng sợ như thế? Chu Quang Vinh cũng chỉ là bá tước của vùng, trong nhà lại là núi vàng biển bạc, nếu không phải dựa vào Đình Xuyên liên tục truyền máu không ngừng, hẳn làm sao có thể sống phú quý tiêu sái như thế?”

Lục Thần suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận nhi tử nói rất có đạo lý. “Dựa theo như lời Đình ca nhi, người Chu gia ở Đình Xuyên có thể một tay che trời, lưng đoạn tuyệt đại đa số ngành nghề của Đình Xuyên, nhất định kinh doanh nhiều năm, Chu Quang Vinh cho dù là nhất thời không biết, làm sao có thể vĩnh viễn cũng không biết.”

Kỷ thị run giọng nói: “Vây vì sao chuyện Đình Xuyên, cả kinh sư vậy mà không có một tiếng gió truyền đến?”

Lục Văn Đình nói: “Nhi tử nghe nói, người Chu gia ở Đình Xuyên đặc biệt nuôi một nhóm người, hề có người muốn lên phủ thành tỉnh thành thậm chí là kinh thành kiện cáo, cũng bị bọn họ vừa đâm vừa xoa chặn lại, Chu gia sở dĩ luôn có danh tiếng tốt ở kinh thành, đại khái là vì vậy.”

Lục Thanh Lam vỗ bàn: “Uổng công cái lão tặc Chu Quang Vinh kia ra vẻ cương trực trước mặt một đám huân quý ở kinh thành a, bộ dạng rất có khí phách, hóa ra lại là ngụy quân tử. Chuyện này khẳng định chính là lão tặc này một tay sai sử, không cho dân chúng huyện Đình Xuyên vào kinh cáo trạng với hoàng đế, chính là vì bảo vệ bộ mặt ngụy quân tử của hắn. Lão tử như thế, Chu Hạo kia cũng không khá hơn chút nào, tỷ tỷ quyết không thể gả cho người như vậy!”

Lục Văn Đình nói: “Bảo Nhi nói rất có đạo lý.”

“Phụ thân! Mẫu thân!” Lục Thanh Nhân nghe đến đó chợt đứng lên.

Kỷ thị cùng Lục Thần liếc nhau một cái, cũng sinh ra ý nghĩ kinh nhi viễn chi đối với Chu gia. Kỷ thị tiến lên bắt lấy tay của Lục Thanh Nhân nói: “Nhân Nhi yên tâm, nếu ngươi không nguyện ý, nương sẽ đem cửa hôn sự này...” vừa định nói chối từ cửa hôn sự này, chợt nhớ tới mình đã bảo Tống ma ma đem thiếp canh của Lục Thanh Nhân đưa qua.

Không khỏi bối rối: “Không ổn, ta đã để Tống ma ma đem thiếp canh của Nhân tỷ nhi đưa qua. Làm sao đây?” Dựa vào biểu hiện sứt ruột của Chu gia đối với việc hôn sự này, lấy được thiếp canh của Lục Thanh Nhân, tất nhiên không dễ dàng chịu trả lại, đến lúc đó cho dù ép bọn hắn giao thiếp canh, chỉ sợ danh tiếng của Lục Thanh Nhân cũng sẽ bị hủy.

Mặt của Lục Thanh Nhân xoát một cái trắng bệch.

Lục Thần cũng biết chuyện này, vội vàng đứng dậy nói: “Ta kêu người đuổi theo Tống ma ma.”

Sắc mặt Lục Văn Đình cổ quái nhìn thoáng qua Lục Thanh Lam, đứng dậy ngăn cản Lục Thần: “Cha, nương! Các ngươi không cần lo lắng, Tống ma ma cũng không đưa thiếp canh qua, nửa đường ta đã ngăn cản nàng.”

Kỷ thị nghe xong cao hứng trở lại: “Thật ư?”

Lục Văn Đình nói: “Ta còn có thể lừa gạt nương sao!”

Kỷ thị hai tay chắp thành chữ thập, liên tục nói: “Thật là Bồ Tát phù hộ.” Kỷ thị vẫn có chút không yên lòng, sai người kêu Tống ma ma vào, để cho Tống ma ma trả thiếp canh của Lục Thanh Nhân trở về.

Tống ma ma không hiểu ra sao bị Lục Văn Đình mang về phủ, nàng muốn khiếu nại, tuy nhiên ngay cả mặt Lục Văn Đình cũng không thấy, đang không hiểu ra sao cả, nghe nói phu nhân muốn gặp nàng, sợ mình làm hỏng việc khiến phu nhân nổi giận. Lại thấy phu nhân cũng không hỏi mình làm xong chưa, chỉ bảo mình giao thiếp canh của Tam cô nương, rồi hết sức cao hứng bảo mình đi. Thấy phu nhân cao hứng, Tống ma ma cũng yên lòng.

Từ đầu đến cuối nàng cũng không biết người khởi xướng chuyện này, chính là Lục cô nương Lục Thanh Lam đang ở một bên cười híp mắt nhìn mình.

Kỷ thị cầm lại thiếp canh, lòng cuối cùng thả lại trong bụng. Nói với Lục Thần: “Cửa hôn sự này ta thấy không được rồi. Ai, thật là bận rộn, trừ Vũ Tiến bá thể từ Chu Hạo, ta thật không biết còn có hậu sinh nào có thể xứng đôi với Nhân tỷ nhi của chúng ta.”

Lục Thần cũng nghĩ đến cái này: “Hôn sự của Nhân tỷ nhi...” lại nhìn ba đứa con, Lục Thanh Nhân tiến lui không được hết sức khó xử, hai đứa khác, đều là về mặt bát quái bộ dạng cảm thấy vạn phần hứng thú. Hắn coi như hiểu, hai hài tử này cũng là loại không để lễ giáo ở trong lòng, thật đúng là làm cho người đau đầu.

Từ trước đến giờ hắn rất nghiêm khắc với bọn nhỏ, ho khan một tiếng nói: “Ta và mẫu thân các ngươi có việc thương lượng, các ngươi về phòng trước đi.” Rồi nói với Lục Văn Đình: “Ngươi về tắm rửa trước, chỉnh lý một phen, lại cùng ta đi bái kiến Lão thái gia.”

Ba hài tử không dám vi phạm mệnh lệnh của phụ thân, rồi rít đứng dậy cáo từ. Lục Thanh Lam đi theo ca ca tỷ tỷ ra cửa, Lục Văn Đình đưa mắt liếc nàng, Lục Thanh Lam lại nói: “Ngươi chờ một chút, ta nói với tỷ tỷ hai câu, lại nói chuyện với ngươi.” Liền đuổi theo.

Lục Thanh Lam lôi kéo tay của tỷ tỷ nói: “Tỷ tỷ, muốn xúc tiến một mối hôn sự thiên nan vạn nan, muốn phá hư một mối hôn sự lại rất dễ dàng. Nếu cha mẹ nhận rõ chân diện mục của người Chu gia, nhất định sẽ để cho tỷ tỷ vừa ý.”

Lục Thanh Nhân nghe lời của muội muội quả nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó nàng phản ứng: “Cái gì gọi là để cho ta vừa ý?”

Lục Thanh Lam cười hì hì: “Ta thấy rõ ràng, tỷ tỷ nghe nói không cần gả cho Chu Hạo kia bộ dạng như trút được gánh nặng, tỷ tỷ đích thị là cảm thấy Chu Hạo còn không bằng Hải biểu ca biết thấu hiểu có phải không?”

Lục Thanh Nhân vừa rồi quả thật giống như muối muối nói, nghe nói không cần gả cho Chu Hạo tâm tình rất tốt, rất là thả lỏng. Nhưng nghe thấy muối muối chế nhạo nàng như vậy, nàng không khỏi thẹn hoá giận, “Bảo Nhi hư hỏng, người lại nói hư nói vượn, hôm nay ta nhất định phải thay cha mẹ giáo huấn người! Xem người sau này còn dám đùa giỡn tỷ tỷ của người hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ngọn Nguồn (Tiếp)

Lục Thanh Nhân đưa tay bắt nàng, Lục Thanh Lam khanh khách cười, lập tức rúc vào sau lưng Lục Văn Đình. “Ca ca cứu ta!”

Lục Văn Đình nín lấy cổ áo của nàng ôm nàng ra ngoài, tứ chi của Lục Thanh Lam cách mặt đất, hai tay hai chân đạp loạn một hồi trong miệng hô lớn: “Ca ca người xấu xa!”

Lục Văn Đình cười ha ha, Lục Thanh Nhân cũng nở nụ cười theo. Nàng cũng không phải thật sự muốn thu thập Lục Thanh Lam, liền đưa tay điểm cái mũi của nàng nói: “Sau này nếu người còn dám nói hươu nói vượn, xem ta thu thập người như thế nào!”

Lục Thanh Lam liên tục xin tha: “Ta sai rồi! Ta không dám nữa.”

Lúc này Lục Thanh Nhân mới đề đề thả nàng xuống. Hai chân Lục Thanh Lam vừa chạm đất, con người đảo một vòng nói: “Nhưng mà tỷ tỷ, ta thật sự cảm thấy Hải biểu ca không tệ ôi chào!”

Lục Thanh Nhân giận đến tròn mắt, dậm chân: “Người còn nói!” Lục Thanh Lam “Oạch” một cái chạy tới sau lưng Mặc Cúc, lần này cũng không dám trốn đến chỗ Lục Văn Đình.

Lục Văn Đình nhìn cười xin tha cho nàng: “Tỷ tỷ tha cho Bảo Nhi đi, trở về ta thu thập nàng trút giận cho người.”

Lục Thanh Nhân gật đầu, có chút ngượng ngùng nói với đệ đệ: “Tam đệ... Lần này may mắn mà có người. Nếu không nhờ người đi Đình Xuyên, ta...”

Lục Văn Đình cười sang sảng: “Đều là người một nhà, tỷ tỷ nói cái này làm gì.” Hắn tiến lên trước một bước, giảm thấp thanh âm nói: “Lại nói, chuyện này người tỷ tỷ chân chính nên tạ ơn vẫn là Bảo Nhi, là nàng giữ gìn ta đi Đình Xuyên tra gốc gác của Vũ Tiến bá phủ, Bảo Nhi tùy hứng, chính là vì không thích Chu Hạo, cảm thấy Chu gia không phải là người tốt. Ta mới mượn cơ khảo sát địa hình sông núi của Hạ Châu, cố ý đi Đình Xuyên.”

Lục Thanh Nhân tròn mắt há hốc mồm, không ngờ tới người khởi xướng chuyện này lại là Lục Thanh Lam, nàng rất kinh ngạc. Lại nói, tuổi muối muối mặc dù nhỏ, nhưng khi nhìn người hay tiên đoán cũng cực chuẩn, nhớ tới lúc trước nàng tiên đoán phụ thân muốn nạp thiếp, hơn nữa sự kiện Chu Hạo lần này, nàng không thể không thay đổi cách nhìn về tiểu bắt điểm này.

Nàng thích Kỷ Hải như vậy, có phải là nói rõ Kỷ Hải cũng là người có thể phó thác chung thân không?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Lục Văn Đình lại nói: “Giữa tỷ đệ chúng ta không cần phải nói chữ tạ ơn. Ngày sau tỷ tỷ xuất giá, hễ tỷ phu dám khi dễ người, người cũng không cần nói cho cha mẹ, chỉ cần trộm nói cho ta biết, ta thay người ra mặt, giúp người hung hăng trừng trị hắn một trận, xem ai dám khi dễ người.” Nói xong bẻ tay vang lên răng rắc.

Sắc mặt Lục Thanh Nhân đỏ lên, “Người cũng giống Bảo Nhi, lại nói hươu nói vượn.”

Hai người đang nói, chẳng biết lúc nào bỗng nhiên một cái đầu nhỏ nhảy vào: “Hải biểu ca chắc là sẽ không khi dễ tỷ tỷ đâu!”

Lục Văn Đình bị nàng chọc cười lên ha ha.

Lục Thanh Nhân dậm chân, “Ta không nói với hai người các người.” Mang theo nha hoàn đi như chạy trốn. Đi ra rất xa quay đầu nhìn lại, trông thấy Lục Thanh Lam chạy chậm đuổi theo ca ca, miệng hô to gọi nhỏ: “Đợi ta một chút! Ca ca chờ ta một chút!”

Lục Văn Đình lại càng chạy càng nhanh, thỉnh thoảng quay đầu lại trêu nàng: “Bảo Nhi nhanh lên chút!”

Lục Thanh Nhân nhìn cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ ảm áp. Mặc kệ đệ đệ muối muối nghịch ngợm như thế nào, bọn họ đều là thật lòng quan tâm nàng, hi vọng nàng hạnh phúc, điểm này nàng cảm nhận được rõ ràng.

Lục Thanh Lam thật vất vả đuổi theo Lục Văn Đình, bắt được vạt áo của hắn không chịu buông tay. Hai người đầu võ miệng một lát, Lục Văn Đình cảm thấy tinh thần sảng khoái, lúc làm việc tại bên ngoài, cuộc sống hết sức đầy đủ, chính là không có muối muối chọc cười hắn, hắn cảm thấy rất tĩnh mịch.

Lục Văn Đình liền hỏi nàng: “Hải biểu ca là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cứ cứ cứ mãi đến đề thân?”

Lục Thanh Lam lắc đầu, nói chuyện Kỷ Hải tự mình chạy đến Hầu phủ thổ lộ với Lục Thanh Nhân. Lục Văn Đình nghe được cười: “Biểu ca lại có dũng khí như vậy, cũng coi như đáng quý.”

Hắn suy nghĩ một chút nghiêm mặt nói: “Tướng mạo nhân phẩm của biểu ca cũng không tệ, đáng tiếc gia sản hơi ít một chút, tỷ tỷ gả đi sợ là phải chịu khổ. Và lại biểu ca vẫn chỉ là tú tài, không khỏi có chút quá mức ủy khuất tỷ tỷ.” Hắn và Kỷ Hải cũng thường xuyên cùng chơi đùa, Lục Văn Đình là người tập võ, thích nam tử ngay thẳng phóng khoáng, hắn cảm thấy người đọc sách khó có thể ở chung. Khó có được chính là Kỷ Hải bác văn cường ký-tính thông đủ loại sách, tính tình hải hước rộng lượng, Lục Văn Đình và hắn ở chung hết sức thoải mái, bởi vậy ấn tượng đối với vị biểu ca này không tệ.

Nhưng dù cho ấn tượng tốt hơn nữa, cũng không quan trọng bằng hạnh phúc cả đời của tỷ tỷ.

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Người thì biết cái gì, biểu ca không bao lâu nữa là có thể đậu Cử nhân, chẳng những có thể đậu Cử nhân, còn có thể đậu Tiến sĩ, làm một cái phu nhân Tiến sĩ cũng không kém thế tử phu nhân bao nhiêu. Còn nữa của cải sản nghiệp trong nhà cứ cứ quả thật cũng không tính là nhiều, đề cha mẹ chuẩn bị cho tỷ tỷ nhiều đồ cưới chút là được. Đến lúc đó Hải biểu ca ăn của tỷ tỷ uống của tỷ tỷ, nào dám không tốt với tỷ tỷ, đâu dám nói nữa chứ không!”

Lục Văn Đình im lặng, “Người thật là nắm được cả tâm của nương rồi, cái gì cũng thay tỷ tỷ suy nghĩ kỹ!”

Lục Thanh Lam nói: “Đương nhiên! Ta cũng không thể nhìn một tỷ phu tốt cứ thoát khỏi tay như vậy.”

Đúng như lời Lục Thanh Lam, muốn kết một hôn ước khó càng thêm khó, muốn phá huỷ một hôn ước lại hết sức đơn giản. Lại nói Vũ Tiến bá phủ mời An Bình Hầu phu nhân Lý thị ra mặt, giải quyết Lão thái thái Trương thị, liền chờ Lục gia đem thiếp canh của Lục Thanh Nhân tới, xác định chuyện hai nhà trao đổi thiếp canh.

Nào biết người của Chu gia trái đợi, phải đợi cũng không thấy tới.

Vũ Tiến bá Chu Quang Vinh và phu nhân thương lượng, đều cảm thấy chuyện này kỳ lạ, lại mời Trần thị tới cửa bàn bạc một lần nữa. Trần thị là thường khách của Trương Hưng Hầu phủ, trực tiếp đường nhập thất tiên vào nhị phòng, vẫn là Kỷ thị tự mình ra mặt tiếp đãi, vẫn lễ nghi chu toàn khách khách khí như vậy, nhưng Trần thị lại nhạy phát hiện được một điều khác biệt.

Lúc trước Kỷ thị trong nhiệt tình lộ ra thân cận, bởi vì nếu sau này Hầu phủ và Bá phủ trở thành thông gia, Kỷ thị và Trần thị cũng thành thân thích. Nhưng lần này Kỷ thị lễ nghi chu đáo thì chu đáo đấy, nhưng là trong khách khí lại mang theo một phần xa cách.

Hai người nói vài câu nhân thoại, lúc này Trần thị mới uyển chuyển nói ra mục đích đến. “Ngẩng đầu gả nữ cúi đầu thú phụ, phẩm mạo Nhân tử nhi đều tốt như vậy, trong kinh không biết có bao nhiêu nhà nhìn chăm chăm đâu...” Đầu tiên là khen ngợi Lục Thanh Nhân vài câu, lời nói xoay chuyển: “Không bằng ta bảo Bá phu nhân mời An Bình Hầu phu nhân tới một chuyến nữa...”

Kỷ thị liên tục nói: “Không cần không cần. Trần phu nhân, không phải Hầu phủ chúng ta tự cao tự đại, chuyện này thật ra là có nguyên nhân. Trần phu nhân cũng biết, chuyện hôm qua Lý đạo trưởng của Thiên Sư đạo ghé vào phủ ta chứ.” Thì ra Lục Thần nghe chuyện Vũ Tiến bá phủ ở địa phương một tay che trời rất là căm phẫn, chẳng những không có ý định kết thành thân gia với bọn họ, thậm chí còn nghĩ dâng thư vạch tội hắn, liền đi tìm Lục Hân thương lượng.

Lại nói tiếp Lục Thần vẫn còn non, hơi có chút khí phách thư sinh. Lục Hân trong giới quan trường lại càng già càng lão luyện, lúc này mới ngăn trở Lục Thần, hơn nữa nói với hắn mình vẫn luôn hoài nghi Vũ Tiến bá phủ âm thầm lui tới cùng với Nhị hoàng tử, là cùng một đảng với Nhị hoàng tử. Mặt sau liên lụy đến Nhị hoàng tử, Lục thần đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lục Hân lại nói thà đắc tội quân tử chứ đắc tội với tiểu nhân, Chu gia giả nhân giả nghĩa như vậy, nhất định phải nghĩ biện pháp chu toàn huỷ hôn mới được, lúc này mới dựa vào quan hệ giao thiệp của hắn mời Lý Dịch An là quan môn đệ tử của Trương Thiên Sư đến quý phủ.

Trần phu nhân đương nhiên không biết nội tình trong đó, gạt đầu, “Ta biết, chẳng lẽ Lý đạo trưởng nói không được ư.”

Kỷ thị nói: “Còn không phải sao! Lý đạo trưởng nhìn tướng mạo của Nhân tử nhi, nói nàng mệnh hỏa, năm nay không nên thành thân cũng không thích hợp đính hôn.” Trên mặt nàng hiện lên lúng túng: “Ngài cũng biết, Trương Thiên Sư chính là hộ quốc sư của Đại Tề chúng ta, Lý đạo trưởng này chính là đệ tử đắc ý của Trương Thiên Sư, lời hắn nói ta làm sao dám không nghe! Cho nên chuyện đính hôn này, tạm thời vẫn là hoãn một chút đi, kính xin Trần phu nhân thay ta xin lỗi với bá gia và bá phu nhân!” Nói xong liên tục xin lỗi.

Sắc mặt Trần thị cứng đờ, bất đắc dĩ nói: “Nhị thái thái cũng là lo lắng cho ái nữ, ta cũng làm nương, cũng có thể hiểu được. Nếu Lý đạo trưởng đã nói năm nay không thể đính hôn, vậy chúng ta không ngại ước định sang năm lại đính hôn được không?”

Kỷ thị lại nhẹ nhàng từ chối: “Nếu đợi đến sang năm, chuyện này vẫn phải thương lượng với Lão Hầu gia, Lão thái thái cùng với lão gia... Chỉ sợ làm chậm trễ Chu thế tử...”

Trần thị làm sao còn nghe không ra ý từ chối, nhưng vẫn còn chút không cam lòng, lại khuyên bảo mấy câu, muốn moi ra từ trong miệng Kỷ thị, lý do tại

sao đang tốt đẹp lại bỗng nhiên không muốn gả nữ nhi nữa? Nhưng Kỷ thị tích thủy bất lộ, nàng cũng không thể tìm hiểu được gì, đành phải âm ức trở về Vũ Tiến bá phủ.

Nói với vợ chồng Vũ Tiến bá về thái độ của Kỷ thị, vợ chồng Vũ Tiến bá đều kinh hãi, tiền Trần phu nhân xong, chỉ còn lại hai vợ chồng, lúc này Vũ Tiến bá phu nhân mất hứng: “Nói xong xuôi như thế rồi, chúng ta cũng mời An Bình Hầu phu nhân ra mặt thuyết phục Lão thái thái nhà bọn họ, mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ lại đổi ý, đó là có ý gì? xem bá phủ chúng ta như khi mà đùa giỡn sao?”

Ánh mắt Vũ Tiến bá lóe lên, ngồi ở đó không nói tiếng nào.

Vũ Tiến bá phu nhân lo lắng nói: “Bá gia người nói đi chứ?”

Vũ Tiến bá mới nói: “Chẳng lẽ có liên quan đến sự kiện kia?”

Vũ Tiến bá phu nhân có chút kỳ quái nói: “Rốt cuộc là sự kiện nào, bá gia nói nhanh lên a.”

Vũ Tiến bá nói: “Trước đó vài ngày, đường đệ Chu Miện ở quê Đình Xuyên phái người đến đưa tin, hoài nghi có người đến Đình Xuyên điều tra chúng ta, bảo ta ở trong kinh làm việc cẩn thận. Chẳng lẽ là Lục Thần phái người đi điều tra gốc gác của chúng ta?”

Vũ Tiến bá phu nhân hoảng sợ: “Miện đệ không phải nói Đình Xuyên bị hấn quản lý giống như thùng sắt, nước gội không vào đấy sao? Làm sao ngay cả người nào tìm tới tận cửa cũng không biết?”

Chu Quang Vinh nói: “Năng lực của Miện đệ ta biết, trong thư hấn nói cho ta biết, người tới hết sức lão luyện xảo trá, làm việc lại cực kỳ cẩn thận, hấn cũng là về sau căn cứ vào các loại dấu vết đoán được. Chính là thủ hạ của Lục Thần tuyệt không có người tài giỏi như vậy, chẳng lẽ là Lục Hấn xuất thủ?” Hấn nghi thần nghi quỷ, nhưng cũng không biết người làm việc lão luyện xảo trá trong miệng bọn họ cũng chỉ là một hải tử hơn mười tuổi Lục Văn Đình mà thôi.

Chu Quang Vinh càng nghĩ càng có chút ngồi không yên, “Không được, ta phải đi An Bình Hầu phủ một chuyến.”

Vũ Tiến bá phu nhân hoảng sợ: “Hầu gia không phải bảo người không phải là vạn bất đắc dĩ, không nên đi gặp hấn sao?”

Vũ Tiến bá nói: “Hiện tại đã đến thời điểm vạn bất đắc dĩ rồi.” Vũ Tiến bá trên thực tế quả nhiên là quân cờ ẩn của Nhị hoàng tử, ở mặt ngoài nhìn có vẻ Vũ Tiến bá phủ trung lập đối với việc tranh giành trữ vị, trên thực tế hấn đã sớm đảo hướng về phía Nhị hoàng tử, hơn nữa mưu đồ đại sự vì Nhị hoàng tử.

Sở dĩ ở địa phương Chu gia có thể một tay che trời, không riêng bởi vì cấu kết với quan địa phương, mà trọng yếu hơn là trên triều đình có Nhị hoàng tử che chở hấn. Nếu Lục Văn Đình tiếp tục điều tra, hấn sẽ phát hiện, Đình Xuyên sản xuất rất nhiều quặng sắt, mà tất cả quặng sắt của Đình Xuyên đều đã rơi vào tay Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá phủ lợi dụng những quặng sắt này bí mật sản xuất trang bị vũ khí, mà những vũ khí lại không cánh mà bay.

Nhị hoàng tử đã sớm tính đến trường hợp xấu nhất, một khi đoạt đích thất bại, sẽ lợi dụng những đội ngũ binh khí này tạo phản bức vua thoái vị. Cũng là bởi vì như lần này, Đình Xuyên mới bị người Chu gia quản lý giống như thùng sắt, ai cũng chen tay không lọt.

Nếu chuyện này lộ ra, chẳng những cả nhà Chu gia bị tịch thu tài sản giết chết, ngay cả Nhị hoàng tử cũng xong đời theo, tính chất chuyện này đã nghiêm trọng vượt xa tưởng tượng. Cho nên Chu Quang Vinh mới sốt ruột tức giận như vậy.

Vũ Tiến bá phu nhân thấy cảnh tượng Chu Quang Vinh vội vàng, vội hỏi: “Vây cửa hôn sự với Trường Hưng Hầu phủ làm sao bây giờ?”

Chu Quang Vinh tức giận nói: “Nếu người ta không muốn gả nữ nhi tới đây, thì thôi, còn có thể làm sao?” Nói xong cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi, Vũ Tiến bá phu nhân giận đến quăng khăn trên bàn: “Trường Hưng Hầu phủ thật là khinh người quá đáng!”

Không đến mấy ngày, Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị liền tới cửa thăm hỏi. Kỷ thị nghiêng nàng vào nội thất, Quảng Ninh Vương Phi đi thẳng vào vấn đề: “Hiện tại bên ngoài có rất nhiều lời đồn, đều là nhắm vào Nhân tỷ nhi, tỷ tỷ có biết hay không?”

Thời điểm Quảng Ninh Vương Phi và Kỷ thị thương lượng, Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam cũng tụ họp ở trong tiểu viện của Lục Thanh Lam thương lượng chuyện này.

“Người nói đều là thật ư? Thật sự có người tung lời đồn bôi nhọ tỷ tỷ ta ở bên ngoài ư?” Lục Thanh Lam bỗng nhiên đứng lên, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ.

“Đương nhiên là thật, lần này ta và mẫu phi tới, chính là muốn nói cho các người biết tin tức này. Phải nhanh nghĩ cách, nếu không thanh danh của nhân tỷ tỷ sẽ bị hủy hết.”

Lục Thanh Lam oán hận nói: “Bọn Vũ Tiến bá phủ khôn kiếp, chuyện này nhất định là bọn họ làm.”

Tiêu Kỳ nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhà các người trước đó không phải là đang nghị thân với Vũ Tiến bá phủ đấy sao?”

“Nhà ai lại gả nữ nhi cho kẻ đạo đức giả như vậy.” Lục Thanh Lam nói tiền căn hậu quả cho Tiêu Kỳ một lần.

Tiêu Kỳ thất kinh: “Nhà bọn họ mặt ngoài nhìn có vẻ nề nếp, vậy mà sau lưng làm ra nhiều chuyện xấu như vậy? Thật là tri nhân tri diện bất tri tâm!”

Lục Thanh Lam nói: “Đối với một nữ tử mà nói, quan trọng nhất chính là thanh danh, nhất định phải nghĩ cách để khôi phục danh dự cho tỷ tỷ mới được.”

Tiêu Kỳ nói: “Chuyện này chúng ta có thể có cái cách gì, hãy để cho phụ vương ta và cha ngoại ra mặt đi...”

Lục Thanh Lam lại nói: “Mời đại bá phụ ta hoặc là phụ vương ngoại ra mặt, đề lời đồn xuống cũng không khó, nhưng là sau này tỷ tỷ ta còn muốn nghị thân cũng khó. Loại sự tình này tất cả mọi người thà tin rằng là có còn hơn là không.”

Tiêu Kỳ gật đầu, “Vậy ngoại nói phải làm sao bây giờ?”

Lục Thanh Lam đi tới đi lui trong phòng, vừa khăn trương suy tư.

Tiêu Kỳ oán giận nói: “Ngoại có thể đứng đi vòng quanh hay không, nhiều đầu ta choáng luôn rồi.”

Lục Thanh Lam chợt đứng lại, nói: “Có rồi, ta có biện pháp rồi.”

Tiêu Kỳ nói: “Ngoại có biện pháp ư?” Nàng có chút không tin, một tiểu nha đầu như nàng có thể nghĩ ra biện pháp gì: “Ngoại có thể có cách gì?”

Lục Thanh Lam tràn đầy tin tưởng nói: “Trương Thiên Sư không phải sắp sẽ tới kinh sư cầu mưa sao?” Xuân Hạ năm nay cực kỳ khô ráo, toàn bộ kinh sư ba tháng không rơi một giọt mưa, chứ đừng nói là dẫn nước tưới đồng ruộng xung quanh, chính là rất nhiều dân chúng của kinh sư cũng không có nước để ăn rồi, Gia Hòa đế cũng hết sức nôn nóng, liền sai người đi Long Hồ sơn mời Trương Thiên Sư tới, để cho Trương Thiên Sư thiết đàn cầu mưa. Lý Dịch An cũng vì vậy mới đi theo Trương Thiên Sư vào kinh.

Tiêu Kỳ hồ đồ rồi, “Cái đó với việc khôi phục danh dự của nhân tỷ tỷ có quan hệ gì?”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nghe nói mỗi lần Trương Thiên Sư cầu mưa đều phải tìm đồng nam đồng nữ khiêu vũ thần huyền ca cầu phúc trừ tai, nếu ta tỷ tỷ có thể được chọn trúng, vậy đương nhiên nói rõ nàng là người cát tường có phúc, những lời đồn kia cũng chưa đánh đã tan.”

Tiêu Kỳ lấp bắp kinh hãi: “Có chuyện này ư?” Lần trước Trương Thiên Sư cầu mưa vẫn là mười năm trước, cho nên Tiêu Kỳ không biết cũng không kỳ quái.

Tiêu Thiếu Huyền tin đạo, Lục Thanh Lam ở Thành Khang triều cũng thường xuyên giao thiệp với đám người của Thiên Sư đạo, cho nên đối với những quá trình này hết sức quen thuộc.

Tiêu Kỳ hưng phấn: “Vậy chuyện này cần phải lên kế hoạch.”

Mười ngày sau, Trương Thiên Sư vào kinh sư. Bởi vì nạn hạn hán trong kinh nghiêm trọng, sau khi gặp Gia Hòa đế liền bắt đầu thiết đàn cầu mưa. Giống Lục Thanh Lam dự liệu, Trương Thiên Sư yêu cầu hoàng đế lựa chọn mười đồng nam đồng nữ phúc trạch thâm hậu ở kinh thành, ngày mưa phải nhảy điệu múa tế tự lớn, tên gọi là «Thần huyền ca».

Làm Lục Thanh Lam không ngờ tới chính là, người tuyển đồng nam chính là Quảng Ninh vương gia, mà người tuyển đồng nữ lại chính là đường mẫu Trinh Phi của Cừu hoàng tử Tiêu Thiếu Giác.

Tin tức truyền tới, toàn bộ kinh sư đều sôi trào. Nhóm nhà Công hầu đầu có người nào là kẻ ngu, tất cả đều nhìn ra đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, ai có thể vào pháp nhãn của Trương Thiên Sư, có tư cách đi nhảy điệu cầu phúc này, cũng sẽ nở mày nở mặt, giá trị con người lập tức tăng vọt, tương lai lúc nghị thân gia tăng không ít phân lượng.

Bởi vậy Ngọc Minh cung của Trinh Phi rất náo nhiệt, người đến tặng lễ, nói giúp, lập quan hệ, lôi kéo làm quen, làm cho Trinh Phi ứng phó mệt mỏi. Chẳng qua điều kiện tuyển mười đồng nữ, điều đầu tiên là tuổi phải mười hai trở lên, mười lăm tuổi trở xuống; điều thứ hai phải là xử nữ; điều thứ ba nhất định phải nhảy tốt; điều thứ tư phải là người phúc duyên thâm hậu.

Ngoại trừ điều thứ tư không nắm chắc, còn lại đều là điều kiện cứng nhắc, bởi vậy phù hợp những điều kiện này thật không có quá nhiều người như trong tưởng tượng. Trinh Phi phụ trách tuyển ra hai mươi đồng nữ giao cho Trương Thiên Sư định đoạt, Trương Thiên Sư lại loại bỏ một nửa.

Riêng danh sách hai mươi cũng tranh đến đầu rơi máu chảy, thậm chí so với tuyển tú ba năm một lần còn kịch liệt hơn.

Nếu là bình thường, Lục Thần và Kỳ thị tuyệt sẽ không đem nữ nhi ra đầu gió này, nhưng tình huống lần này khác biệt, Lục Thần cũng ý thức được đây là một cơ hội tốt để tẩy sạch ô danh của nữ nhi. Vì vậy không chút do dự ghi danh cho nữ nhi.

Vốn toàn bộ những người có thể phù hợp với những điều kiện này cũng không nhiều, mà cũng bởi vì thời gian quá gấp, ba ngày sau người báo danh sẽ phải đến Ngọc Minh cung tiếp nhận chọn lựa của Trinh Phi. Những người không biết khiêu vũ hoặc là khiêu vũ không tốt, cho dù muốn nước tới chân mới nhảy, mời người tới dạy cũng không kịp.

Lục Thanh Nhân lại không cần băn khoăn những thứ này. Đầu tiên tuổi của nàng phù hợp, điều thứ hai thì không cần nói, riêng vũ đạo, từ nhỏ nàng đã vô cùng có thiên phú khiêu vũ, Tồn đại nương ở trong học đường Hầu phủ được mời tới dạy các tiểu thư luyện vũ, chính là Lão Hầu gia tốn một số tiền lớn

mời về, Lục Thanh Nhân theo nàng học vài năm, mặc dù rất ít hiển lộ trước mặt người khác, Lục Thanh Lam lại biết vũ kỹ của tỷ tỷ không tầm thường, trùng cử là nhất định không thành vấn đề.

Nhưng mà nàng còn muốn cho tỷ tỷ nhiều chắc chắn hơn, thương lượng cùng với Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ thân là Quận chúa, thường xuyên đi lại trong cung, đối với tình hình trong cung hết sức hiểu rõ.

Lục Thanh Lam mặc dù thường đi Ngọc Minh cung, nhưng biết rất ít về Trinh Phi. Nàng nhũm mày nói: “Cũng không biết Trinh Phi thích gì? Có cần tặng chút đồ trang sức lấy lòng nàng không, để nàng chiều cổ tỷ tỷ nhiều hơn một chút.”

Tiêu Kỳ cười nói: “Tính tình Trinh Phi nương nương đoan hậu, cũng không phải rất thích đồ trang sức trân bảo gì đó. Huống chi trong cung thiếu gì đồ trang sức, dù cho người tặng đồ có thể vượt được tay nghề của đám thợ thủ công trong cung ư?”

Lục Thanh Lam nói: “Vậy làm sao đây?”

Tiêu Kỳ cau mày suy nghĩ một chút: “Người muốn lấy lòng Trinh Phi, biện pháp tốt nhất chính là xuống tay từ trên người Cửu hoàng huynh ta, nếu không chúng ta trực tiếp đi cầu xin Cửu hoàng huynh?”

Lục Thanh Lam nhớ tới vẻ mặt âm tình bất định của Tiêu Thiếu Giác cũng có chút sợ hãi, “Quan hệ của chúng ta và Cửu hoàng tử còn chưa thân cận đến như vậy a? Vạn nhất bị hấn cự tuyệt, chẳng phải là ngay cả đường cứu vãn cũng không có?” Đại sự của tỷ tỷ, nàng không dám chủ quan khinh thường.

Tiêu Kỳ nhũm mày nói: “Ta thấy lần trước Cửu hoàng huynh nhảy xuống nước cứu người, lại đừng cảm quên mình đấy chứ, người tính tình như hấn, bằng lòng cứu người một mạng, ắt hẳn là rất có hảo cảm với người.”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Ta lại cảm thấy từ trước đến giờ hấn luôn luôn xem ta không vừa mắt đấy?” Nàng suy nghĩ, cân nhắc trên dưới, “Quên đi, vẫn là nghĩ cách khác đi.”

Tiêu Kỳ cũng không miễn cưỡng, một hồi lâu sau, đột nhiên nói: “Trinh Phi nương nương xem Cửu hoàng huynh ta giống con người trong mắt. Cửu hoàng huynh ta có một tật xấu, chính là cực kỳ kén ăn, Trinh Phi nương nương vì chuyện này quả thực đau não.”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nói: “Vậy chúng ta liền từ xuống tay từ đồ ăn được không?”

Tiêu Kỳ không đồng ý nói: “Không được, người không biết vị Cửu hoàng huynh kia của ta khó chiều bao nhiêu đâu, không nên lộng xảo thành chuyện.”

Lục Thanh Lam tràn đầy tin tưởng, hưng phấn nói: “Người cứ việc canh chừng là được rồi, ta bảo đảm chuyện này nhất định không có vấn đề.” Tiêu Kỳ thật sự nhắc nhở nàng, nàng sợ đi dám nói như vậy là có nguyên nhân.

Từ sau khi nàng khi trọng sinh trở về, tính tình thay đổi không ít, rất nhiều thứ nàng quan tâm kiếp trước giờ lại không thể nào lọt vào mắt. Ngoại trừ thay đổi vận mệnh của cha mẹ huynh tỷ, thì hai nguyện vọng nàng —— một tiêu tiền không hết, một chính là ăn hết mỹ thực thiên hạ.

Nàng cũng không thích đọc sách viết chữ, rảnh rỗi liền suy nghĩ làm gì để ăn ngon. Cứ ba ngày năm bận lại chạy đến phòng bếp nhỏ để cho đám đầu bếp làm các loại đồ ăn ngon cho nàng.

Kiếp trước nàng là Thục phi của Thành Khang đế, trong cung có cái gì ngon chưa từng ăn, bởi vậy đã cảm thấy tài nghệ của đầu bếp Trường Hưng Hầu quá bình thường, làm tới tới lui lui chỉ mấy thứ đồ ăn như vậy. Về sau nàng này sinh một ý nghĩ, có thể mang đại trù kiếp trước trong cung tới Hầu phủ để hầu hạ nàng hay không. Không cần cảm thấy đây là si tâm vọng tưởng, trước khi những đại trù này chưa tiến cung, mỗi người chưa hẳn đều đã có danh tiếng như vậy.

Vì vậy Lục Thanh Lam bảo Khâu Khánh đề tâm điều tra nghe ngóng, thật đúng là tìm được một vị. Người này họ Nhiễm tên Ninh, là người Dương Châu, vốn là đại trù của một đại tể tướng ở Dương Châu, bởi vì liên lụy đến một án mạng mà trốn đến kinh thành. Người này làm món ăn Hoài Dương cực kỳ ngon, kiếp trước tại năm Gia Hòa thứ hai mươi hai, cũng chính là hai năm sau khi nàng nhập cung liền trở thành ngự trù, về sau trở thành đầu bếp chuyên trách của Cửu hoàng tử Tiêu Thiếu Giác.

Trong lúc vô tình Lục Thanh Lam nhận được tin tức của hấn, liền ra lệnh Khâu Khánh chiêu dụ, Nhiễm Ninh vốn cùng đường, có Hầu phủ nương nấu đương nhiên cầu không được. Hết sức thống khoái đi tới, kết quả người Nhị phòng rất nhanh bị món ăn Hoài Dương của hấn chinh phục, Lục Thanh Lam thấy hấn danh bất hư truyền, còn giúp hấn giải quyết chuyện án tử ở quê nhà, Nhiễm Ninh đội ơn đội nghĩa, từ đó toàn tâm toàn ý hầu hạ mấy vị chủ tử Nhị phòng.

Vị Nhiễm Ninh này kiếp trước là đầu bếp chuyên trách của Tiêu Thiếu Giác, về sau Tiêu Thiếu Giác được phong làm Khánh Vương, thời điểm được phiên đi Hải Châu chỉ dẫn theo một người, chính là vị Nhiễm Ninh này, có thể thấy được sự yêu thích của Tiêu Thiếu Giác với hấn. Có Nhiễm Ninh ở đây, Lục Thanh Lam đương nhiên không sợ vuột mất ngọc nư bị trất.

Tiêu Kỳ với tư cách tỷ muội tốt của nàng, nàng có chủ ý gì Tiêu Kỳ đương nhiên sẽ toàn lực phối hợp. Vì vậy ngày hôm sau Tiêu Kỳ liền tiến cung đi Ngọc Minh điện.

Trinh Phi nghe nói nàng tới, vội vàng sai người mời đem nàng vào. Vừa vặn có mấy người mệnh phụ vì chuyện đồng nữ với Trương Thiên Sư ở chỗ này phiên nàng, nàng liền nhân cơ hội đuổi các nàng đi.

Tiêu Kỳ ăn mặc chỉnh tề vào Ngọc Minh điện, thấy Trinh Phi mặc cung trang màu xanh lá, vẻ mặt ôn hoà ngồi ở trên bảo tọa, bộ dạng hòa ái dễ gần.

Tiêu Kỳ vội vàng hành lễ cho Trình Phi: “Kỳ nhi bái kiến trình nương nương, nương nương đại an.” Tiêu Kỳ trên danh phận chỉ là một Quận chúa, nhưng nhờ được phụ Vương cấp lực. Phụ thân của nàng Quảng Ninh vương gia rất được thánh sủng, hoàng đế đối đãi với hắn như nhi tử, cũng giao cho hắn rất nhiều đại sự, quyền hành nắm giữ trong tay vô cùng lớn, lại nói cho dù Hoàng trưởng tử hay Nhị hoàng tử gặp vị hoàng thúc này cũng phải cung kính.

Cộng thêm Tiêu Kỳ rất xinh đẹp, miệng lại ngọt, tuổi còn nhỏ đã là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, vô cùng được hoàng thượng yêu thích, công chúa cũng không bì kịp. Hoàng thượng coi trọng nàng như vậy, trong cung ai dám không liếc nhìn nàng một cái, hoàng hậu đối với nàng cũng như thân nữ nhi.

Từng có tin tức truyền ra, nói là hoàng thượng muốn tấn phong nàng làm Tây Hoa công chúa, lại bị Quảng Ninh Vương kiên quyết từ chối. Trình Phi không sinh con, đối với hải tử lớn như Tiêu Kỳ từ trước đến giờ luôn rất ưa thích, cộng thêm bản thân Tiêu Kỳ cũng đúng là khiến người ta thương yêu, đương nhiên là vô cùng có lợi đối với nàng.

Vì vậy Trình Phi tự mình đến đỡ nàng, cười nói: “Kỳ nhi sao rảnh rồi đến chỗ này của Bôn cung vậy?”

Tiêu Kỳ sáng giọng: “Trình nương nương đây là đang trách Kỳ nhi không thường đến Ngọc Minh điện thỉnh an ngài đấy ư.”

Chọc cho Trình Phi cười ha ha, nói với đại cung nữ của mình: “Người xem cái miệng nhỏ nhắn của nàng này, lợi hại lắm, trong cung ai dám trêu vào nàng.”

Tất cả đều cười theo nàng.

Tiêu Kỳ cười theo một trận mới đi vào chính đề: “Mẫu phi hai ngày nay cảm nhiễm phong hàn, sợ đem bệnh vào trong cung, liền mệnh ta tiến cung vấn an Hoàng hậu nương nương cùng các vị nương nương.”

“Bệnh của Mẫu phi người còn chưa chuyển biến tốt ư? Chỗ này của ta có thái y làm thuốc viên rất tốt, có chút hiệu quả với trị liệu phong hàn, người lúc đi cầm một ít trở về cho mẫu phi người, xem có hữu hiệu hay không.”

Tiêu Kỳ vội vàng đứng dậy thay mẫu phi tạ ơn Trình Phi ban thuốc. Sớm có cung nữ cơ trí đi lấy một bình sứ ngọc dương chi nhỏ nhỏ tới đây, Tiêu Kỳ đưa hai tay cẩn thận nhận lấy, đưa cho cho nha hoàn của mình cầm, lại tạ ơn Trình Phi.

Trình Phi nói: “Chỗ Hoàng hậu nương nương người đã đến chưa?”

“Đến rồi, chỗ của Tôn Hiền Phi và Quách Ninh phi ta cũng qua rồi, chỉ có chỗ ngài là nao nhiệt nhất thôi.” Tôn Hiền Phi và Quách Ninh phi một người là dưỡng mẫu của Tứ Hoàng tử Tiêu Thiếu Huyền, một người là mẫu phi của Lục Hoàng tử Tiêu Thiếu Quyết, phân vị đều đứng trước Trình Phi.

Trình Phi cười có chút bất đắc dĩ: “Thánh thượng cho ta một việc tốt thế này, mỗi ngày có bao nhiêu người đến đây nói giúp, ta lại không có kiến thức, sớm bị các nàng làm cho đầu óc choáng váng rồi.”

Người khác chẳng biết tại sao một việc tốt như vậy lại rơi vào tay Trình Phi, Trình Phi cũng là mơ hồ đoán được tâm tư của hoàng thượng.

Hoàng thượng ngoài mặt không thiên vị Tiêu Thiếu Giác nhiều, trên thực tế lại hết sức thiên vị nhi tử này. Tiêu Thiếu Giác năm nay mười bốn tuổi, không coi là quá lớn, nhưng tuyên phi cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, hoàng thượng là muốn mượn chuyện lần này, để cho Trình Phi quen thuộc các nữ hài đến tuổi trong kinh, nghĩ cũng biết, có thể được Trương Thiên Sư chọn trúng cuối cùng nhất định cũng là siêu quần bạt tụy, mấu chốt nhất là “Có phúc duyên”, tương lai hẳn sẽ là mệnh vươngong phu. Vậy cũng coi như là một lần diễn thử tuyên phi cho Tiêu Thiếu Giác.

Dĩ nhiên những cái này Trình Phi chắc chắn không nói cho bất luận kẻ nào.

Tiêu Kỳ tuổi không lớn lắm, nhưng tài ăn nói vô cùng tốt, Trình Phi không thể xuất cung, nàng lại kể chút phong tục tập quán hương dã ngoài cung, những chuyện lý thú mắt thấy tai nghe, Trình Phi nghe hết sức vui vẻ.

Nói một hồi, Tiêu Kỳ vỗ đầu một cái nói: “Ai ôi, nhìn cái đầu ta này, suýt chút nữa thì quên chính sự rồi.”

Trình Phi kỳ quái nói: “Kỳ nhi còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Kỳ gọi nha hoàn đang chờ bên ngoài ôm vào một hộp đựng thức ăn.”Ta nghe nói Cửu hoàng huynh gần đây mệt mỏi không có khẩu vị, vừa lúc Vương trong phủ mới tới rồi một vị đầu bếp ở phía nam, làm món ăn Hoài Dương rất ngon, ta liền bảo hắn làm một ít điểm tâm, để cho trình nương nương còn có Cửu hoàng huynh cùng nếm thử.”

Trình Phi vui vẻ nói: “Kỳ nhi thật là tri kỷ.”

Tiêu Kỳ vỗ tay, liền có một tỳ nữ thanh tú người mặc bị giáp anh đào đi đến, trong ngực ôm một hộp đựng thức ăn thật to. Tỳ nữ kia dựa theo ý của Tiêu Kỳ mở hộp đựng thức ăn ra, một mùi thơm xông vào mũi, trong hộp com đặt ba tầng điểm tâm, có táo mao đậu, quế hoa mễ ngẫu, du tô diện đoàn, mễ phần diện đoàn, dương châu thang bao*, các loại... có chừng mười loại, sắc hương vị đều đủ, vừa nhìn đã khiến người ta muốn ăn.

(*) Do không tìm được tên tiếng việt nên mình sẽ để nguyên phiên âm hán việt

糟毛豆 đậu nành dầm

糟毛豆 – tao mao đậu

桂花米藕ngó sen nhồi bột hoa quế : món ăn truyền thống trong một khu vực phía Nam độc đáo Món trắng miệng của Trung Quốc được biết đến với hương thơm ngọt ngào, thơm ngon, thơm và ngọt ngào.

桂花米藕 – quế hoa mễ ngẫu

油酥面团bánh ngọt : Du tô diện đoàn là tên gọi chung của sản phẩm bánh ngọt sử dụng bột mì. Nó chia làm hai tầng bột bánh và bột trộn. Nếu nói tô diện đoàn là chỉ từ bột mì dùng nước trộn thành, bột trộn lại làm từ dầu (dùng dầu nhào bột chế thành bột). Đại biểu của Du tô diện đoàn là: Long Nhân tô, hoa cúc tô, thủy tinh tô v.v...

Thủy tinh tô

米粉面团bánh bột mì

扬州汤包Thang bao (giản thể: 汤包; phồn thể: 湯包; bính âm: tāngbao): một loại bánh bao lớn, có xúp từ Dương Châu, chứa xúp trong nhân khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ.

汤包 Thang bao

Tiêu Kỳ nói: “Kính mời Trình nương nương ném thử tay nghề đầu bếp này xem sao.”

Trình Phi cười nói: “Ta hôm nay nhờ phúc của Tiểu Kỳ Nhi, có lộc ăn rồi.” Dưới sự hầu hạ của đại cung nữ ăn một khối hoa quế thướt ngẫu và một cái dương châu thang bao. Tiêu Kỳ mặc dù hảo tâm, nhưng Trình Phi thật sự cũng không có bao nhiêu hi vọng, yêu cầu của Tiêu Thiếu Giác về phương diện ăn mặc, không có ai hiểu rõ hơn người làm nương như nàng.

Đại trù của Minh Ngọc điện nàng cũng không biết đôi mấy người rồi, không có một người nào có thể làm cho Tiêu Thiếu Giác hài lòng. Trong đó cũng có hai đầu bếp là làm đồ ăn Hoài Dương. Chẳng qua nàng ăn hai phần điểm tâm Tiêu Kỳ đưa tới, Trình Phi chấn động, chỉ cảm thấy công lực nấu ăn của đầu bếp này rất cao minh, vài món điểm tâm đơn giản cũng có thể làm ngon như vậy. Trình Phi ở trong cung cũng đã hơn hai mươi năm, thâm nghĩ quả nhiên là cao thủ dân gian, cho dù ngự trù hầu hạ Hoàng thượng, sợ là cũng không làm điểm tâm ngon như vị này.

Trình Phi không nhịn được ăn thêm mấy khối.

Tiêu Kỳ cười híp mắt nhìn, lúc nàng lần đầu tiên ăn được điểm tâm của Nhiễm Ninh, biểu hiện cũng không kém Trình Phi bao nhiêu, thật không biết Bảo Nhi từ đâu tìm được một đại trù lợi hại như thế.

Tiêu Kỳ thấy Trình Phi hài lòng, chỉ ngồi thêm chốc lát liền cáo từ rời đi.

Lúc chạng vạng tối, Tiêu Thiếu Giác học xong, từ thượng thư phòng trở lại, tới Minh Ngọc điện gặp Trình Phi trước.

Trình Phi thấy mặt hần đỏ đầy mồ hôi, biết hần nhất định là theo chân nhóm đại nội thị vệ học cưỡi ngựa bắn cung, hết sức đau lòng, vội vàng nói: “Không cần hành lễ cho ta, mau trở lại phòng tắm rửa đi.” Bệnh kiệt sức của hần rất khinh khủng, hiện tại không biết có bao nhiêu khó chịu đây.

Tiêu Thiếu Giác vẫn theo quy củ hành lễ xong mới mới về phòng mình tắm rửa thống khoái một cái. Thay đi một thân xiêm y dính dính nhon nhót, hần mới thở phào nhẹ nhõm, cái loại cảm giác vừa rồi thực sự quá khó chịu, quả thực làm cho người ta hít thở không thông.

Đội hần thu thập xong xuôi rồi, Vệ Bân bưng tới một mâm điểm tâm nói: “Điện hạ buổi trưa cũng chưa ăn được gì, xế chiều lại trên lưng ngựa, đây đều là nương nương phân phó phòng bếp nhỏ đặc biệt chuẩn bị cho ngài, vẫn còn nóng, ngài lót dạ trước.”

Tiêu Thiếu Giác còn chưa tiêu tán cảm giác khó chịu vừa rồi, làm sao nuốt trôi, chỉ nhìn thoáng qua liền nói: “Ta không có khẩu vị, bụng xuống đi.”

Vệ Bân bắt đắc dĩ, đành phải sai người bưng điểm tâm xuống.

Tiêu Thiếu Giác lại tới chính điện của Ngọc Minh điện, hành lễ cho Trình Phi một lần nữa. Vệ Bân đã sai người truyền tin tới, Trình Phi biết buổi trưa Tiêu Thiếu Giác ở thượng thư phòng dùng cơm, nhiều hoàng tử Hoàng tôn đều ở thượng thư phòng dùng cơm như vậy, đương nhiên không thể chỉ chiếu cố một mình Tiêu Thiếu Giác, lấy sự soi mói của Tiêu Thiếu Giác, chắc chắn không chịu ăn no, xế chiều lại cưỡi ngựa bắn cung, rất tiêu hao thể lực, nhưng Tiêu Thiếu Giác ăn không vô, lại không thể ép buộc hần ăn.

Trình Phi liền nhớ đến điểm tâm Tiêu Kỳ đưa tới, cho nên hỏi vài câu hôm nay ở thượng thư phòng học cái gì, liền sai người đem điểm tâm lên.”Đây là Kỳ nhi đưa vào, nói là một đầu bếp Hoài Dương mới tới nhà nàng làm, hương vị tốt lắm, người cũng ném thử chút đi.”

Nói thật bây giờ Tiêu Thiếu Giác thực sự không đói bụng, nhưng Trình Phi bảo hần ăn, hần lại không thể không nể mặt, liền bắt đầu dĩ cảm một khối điểm tâm, cắn một miếng nhỏ, vốn định qua loa cho xong chuyện, tỏ vẻ thuận theo Trình Phi là được rồi. Nào biết điểm tâm kia vừa vào miệng, đã hương vị ngọt ngào tan ra, cực kỳ hợp khẩu vị của hần.

Bây giờ là thời điểm thân thể hắn đang phát triển, vận động cả buổi, nói không đói bụng là giả, cảm thấy điểm tâm này ăn ngon, liền không nhịn được ăn nhiều thêm vài miếng. Nhiệm Ninh làm điểm tâm nào cũng đều có bí quyết, một chút đồ điểm tâm rất nhanh liền vào hết trong bụng của hắn.

Tiêu Thiệu Giác nhịn không được, lại ăn một thêm khối điểm tâm. Hắn luôn là người rất có tự chủ, cho dù rất thích đồ gì đó, cũng không thể hiện ra ngoài. Vì vậy mặc dù rất đói bụng, nhưng vẫn cứng rắn nhịn xuống, không đưa tay cầm khối điểm tâm thứ ba.

Chẳng qua những phản ứng này của hắn cũng không tránh được ánh mắt của Trình phi. Chờ hắn trở về phòng mình, Trình phi liền sai người đem tất cả điểm tâm Tiêu Kỳ mang tới đưa qua cho hắn.

Tiêu Thiệu Giác có một thói quen, sau khi trở về từ thượng thư phòng, còn phải ở trong tiểu thư phòng của Ngọc Minh điện luyện đại tự một canh giờ.

Vệ Bân cũng nhìn ra những này điểm tâm hợp khẩu vị của Tiêu Thiệu Giác, hắn đi theo Tiêu Thiệu Giác nhiều năm, đối với tâm tính thói quen của hắn vô cùng hiểu rõ, bởi vậy cũng không nói nhiều, đưa điểm tâm Trình phi đưa tới đặt ở một cái bàn bên cạnh thư án của Tiêu Thiệu Giác liền lui xuống.

Tiêu Thiệu Giác cảm thấy hôm nay không có cách nào an tâm viết chữ, mùi thơm của điểm tâm luôn không tự chủ tiến vào mũi của hắn. Cho nên hắn viết vài nét bút liền ngừng lại, cầm lấy một khối điểm tâm đặt vào miệng, sau đó lại viết vài mấy chữ, lại ăn một khối điểm tâm nữa.

Chờ hắn làm xong bài tập của hôm nay, quay đầu lại nhìn, thể nhưng bất tri bất giác đã ăn hết toàn bộ điểm tâm rồi. Ngay cả hắn cũng không khỏi sùng sốt, hắn là người cực kỳ khắc chế, đối với yêu cầu mình cũng cực kỳ nghiêm khắc, không cho phép mình có một tý vết nào. Vì vậy liền âm thầm cảnh báo mình, sau này không thể tham ăn như vậy.

Tiêu Thiệu Giác cảm thấy có mấy phần hối hận không nói, Trình Phi rất nhanh nghe nói chuyện này, không khỏi vô cùng vui sướng. Làm sao có thể để cho Tiêu Thiệu Giác ăn nhiều hơn, là chuyện Trình Phi vắt hết óc cũng muốn làm được.

Ngày hôm sau nàng mời Tiêu Kỳ vào Ngọc Minh điện. Tiêu Kỳ thấy bộ dạng nàng muốn nói lại thôi, không nhịn được nói: “Trình nương nương bảo Kỳ nhi tới đây có phải là có chuyện gì muốn phân phó hay không?”

Trình Phi nói: “Đúng là có chuyện. Nếu nói quân tử không đoạt thứ người yêu thích, Bồn cung nhất thời thật đúng là có chút khó có thể mở miệng.”

Tiêu Kỳ nói: “Trình nương nương đừng ngại nói, phạm là việc Kỳ nhi có thể làm được, tuyệt không chối từ.”

Trình Phi mới lên tiếng: “Lại nói, vẫn là lòng hiếu thảo của người lần trước, tiến một ít điểm tâm cho Bồn cung và Cửu hoàng huynh người, không ngờ tới một người khó chiều như Giác Nhi, vậy mà lại cực kỳ thích điểm tâm của đầu bếp kia. Ta còn là lần đầu tiên thấy hắn một hơi ăn hết nhiều điểm tâm như vậy. Sở dĩ ta nghĩ, người có thể bỏ thứ yêu thích, đem đầu bếp kia cho ta được hay không? Ta tự có cách khác bồi thường lại cho người!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Lấy Lòng

Tiêu Kỳ nhún mày nói: “Lại nói, Trình nương nương nếu đã mở miệng, chớ nói một cái đầu bếp, cho dù đồ quý giá hơn nữa ta cũng hai tay dâng tặng. Chẳng qua đầu bếp này, quả thật có chút đặc biệt, hẳn thật ra cũng không phải người của quý phủ chúng ta, là ta mượn về.”

Trình Phi ngạc nhiên nói: “Mượn về?”

“Vâng!” Tiêu Kỳ nói, “Thật ra tên đầu bếp này là của Trường Hưng Hầu phủ, Trình nương nương cũng biết Kỳ nhi giao hảo với tỷ muội Lục thị của Trường Hưng Hầu phủ, bởi vì ở Trường Hưng Hầu phủ ăn được thức ăn đầu bếp kia làm, cảm thấy hết sức mỹ vị, mới mượn về Vương Phủ dùng vài lần, hơn nữa còn mượn hoa hiến phật mang cho ngài và Cửu hoàng huynh nếm thử.”

“Thì ra là như vậy!” Trình Phi nghe đến đó khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nếu không phải là Tiêu Thiệu Giác quả thật khẩu vị không tốt, Trình Phi yêu con trai sớt ruột, cảm thấy được hắn ăn quá ít, thế cốt cũng không khoẻ mạnh, Nếu đổi lại là nàng thích, nàng tuyệt sẽ không mở miệng với Tiêu Kỳ muốn người, tránh làm cho người ta cảm thấy nàng quá mức huênh hoang, hậu cung ba quý vẫn quyết, đương nhiên là càng cúi thấp đầu càng tốt.

Hiện tại nếu biết đầu bếp chính là của Trường Hưng Hầu phủ, nàng tự mình hướng Trường Hưng Hầu phủ muốn người động tình không khỏi quá lớn, liền có chút do dự.

Tiêu Kỳ tùy mặt gửi lời, biết tâm ý của Trình Phi. Cho nên nói: “Trình nương nương người xem như vậy được ko, Kỳ nhi lập tức đi Trường Hưng hầu phủ, báo việc này cho Lục bá mẫu. Người Lục gia thấu tình đạt lý, từ trước đến giờ rộng lượng, nhất định nguyện ý dâng tặng đầu bếp kia.”

Trình Phi vốn không muốn như thế, nhưng rốt cuộc yêu con nóng lòng, nói: “Nếu Lục gia nguyện ý bỏ thứ yêu thích, Bồn cung có thể cho nhiều bồi thường.”

Tiêu Kỳ nói: “Bồi thường thì không cần, nương ta và bá mẫu Lục gia tình như tỷ muội, bá mẫu Lục gia nhất định sẽ đáp ứng.”

Ngày đó Tiêu Kỳ xuất cung không vội trở về Quảng Ninh Vương Phủ, trực tiếp đi Trường Hưng Hầu phủ, thấy Lục Thanh Lam nói: “Ngươi thật sự đoái đúng, Cửu hoàng huynh quả nhiên thích tay nghề của Nhiễm sư phụ, Trình nương nương đã mở miệng với ta, ngươi nhanh đưa người qua đi.”

Lục Thanh Lam hi hi ha ha nói: “May mắn mà có ngươi ở giữa xe chỉ luân kim, nếu không một cái vi thần chỉ nữ như ta, làm sao có thể nói đến trước mặt Trình nương nương.”

Tiêu Kỳ đánh nạng một cái: “Ngươi cũng đừng nói với ta những thứ này, lúc bình thường ngươi trên cột ta còn ít sao? Sao không thấy ngươi tôn kính ta là quận chúa?”

Lục Thanh Lam báo cho Kỳ thị, lại kêu Nhiễm Ninh đến dặn dò một phen, Nhiễm Ninh nghe nói phải vào cung hầu hạ quý nhân, đây là một bước lên trời, nào có chuyện không muốn. Lục Thanh Lam không tránh khỏi phải dặn dò hần các loại như cẩn thận hầu hạ, cúi đầu làm người,... Buổi tối hôm đó liền lặng lẽ đưa Nhiễm Ninh vào cung.

Trong cung quy củ nghiêm, ngày thứ hai buổi sáng giờ mao Tiêu Thiếu Giác liền rời giường. Rửa mặt xong xuôi dựa theo lệ cũ tới chính điện của Trình Phi cùng dùng bữa sáng. Trình Phi vẫn cảm thấy bữa sáng là bữa cơm quan trọng nhất trong ngày, mọi ngày lúc này Trình Phi sẽ cho mang lên vài cái bàn trong phòng để ăn bữa sáng, để cho hần chọn thức ăn mình thích.

Hôm nay Tiêu Thiếu Giác thường ngày tiến vào thiện phòng của Tây Thiên điện, chỉ thấy mấy thiện án bình thường đã đưa xuống, chỉ lưu lại một bàn nhỏ kiểu tứ phòng 四房型的小桌, trên bàn bày các loại cháo như cháo trắng (bạch mễ chúc 白米粥), cháo kê (nhị mễ chúc 二米粥), cháo táo tàu (kim ti táo chúc 金丝枣粥), một đĩa sủi cảo tôm thủy tinh (水晶虾饺), một đĩa thang bao gạch cua (蟹黄汤包), cùng với mười mấy cái khay thức ăn hết sức tinh xảo.

thang bao gạch cua (蟹黄汤包)

Trình Phi cười gọi hần ngồi xuống. Tiêu Thiếu Giác nói: “Mẫu phi, nhi tử nói đã mấy lần, nhi tử thức dậy sớm là vạn bất đắc dĩ, người cũng đừng có chịu tội cùng nhi tử, nếu Hoàng hậu nương nương cũng nói giờ Thìn lại đi thỉnh an, sao người không ngủ thêm chút nữa?”

Trình Phi vừa cười vừa bới thêm cho hần một chén kim ti táo chúc nữa, cười nói: “Hiếu tâm của Hoàng nhi ta biết. Chẳng qua ta ở trong cung mấy chục năm rồi, cũng đã quen dậy sớm, không cảm thấy cực khổ. Ngươi ném thử cháo hôm nay đầu bếp nấu xem, đặc mà không ngấy, vào miệng thơm nức, xem có hợp khẩu vị của ngươi không?”

Tiêu Thiếu Giác ngồi xuống đối diện Trình Phi. Nói thật hôm nay vừa nhìn thấy cách bài biện món ăn này, hần đã cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cung kính nhận lấy nửa chén kim ti táo chúc của Trình phi, thấy cháo kia quả như lời Trình Phi nấu rất đặc, trong cháo mang theo màu đỏ nhạt của táo, có hương thơm của gạo xông vào mũi thấm vào ruột gan, Tiêu Thiếu Giác lập tức cảm thấy muốn ăn nhiều hơn.

Thật ra bình thường Trình Phi bố trí một bàn cơm canh lớn, thật sự cũng là bởi vì Tiêu Thiếu Giác quá mức khó chiều, có lời gì cũng không chịu nói ra miệng, không ai biết hần thích ăn cái gì, Trình Phi biết nhi tử này khó chiều, lại buồn bực gì cũng để ở trong bụng, vì vậy cũng không hỏi hần, cho nên cái gì cũng chuẩn bị một chút.

Mẫu tử hai người cũng không nói nhiều, cứ như vậy bắt đầu ăn. Bình thường hễ thức ăn Trình Phi đưa cho hần, cho dù hần không thích, hần cũng cắn răng ăn những thứ kia. Chẳng qua Trình Phi cũng là người vô cùng khôn khéo, có thể nhìn ra được hần thích hay không thích. Cho nên về sau, Trình Phi cũng không dám đưa đồ ăn thịnh soạn cho hần.

Hôm nay lại thấy hần ăn thức ăn trên bàn, rất nhanh uống hết nửa bát cháo, nói thật kim ti táo chúc này hết sức bình thường, cũng không thật sự thần kỳ gì, nhưng mỗi đầu bếp làm ra, vị đều có khác biệt rất nhỏ, có đôi khi ăn cơm giống như là vợ chồng hai người sống với nhau, cũng phải coi trọng duyên phận, có người cùng giường chung gối mấy chục năm vẫn không cùng một thể, có người nhất kiến như cố, lập tức thân mật giống như một người. Thủ nghệ của Nhiễm Ninh quả thật rất tốt, nhưng lại phải nói lần át ngự trừ thiên chuy bách luyện (qua muôn ngàn thử thách) trong cung, cũng chưa chắc có được, nói toạc ra cho dù đối mặt với khẩu vị của Tiêu Thiếu Giác, Tiêu Thiếu Giác vẫn nhận thức ăn hần làm, cho nên kiếp trước mặc dù bị phiền đi cũng muốn mang theo hần.

Trình Phi vẫn chú ý đến Tiêu Thiếu Giác, thấy hần rất nhanh liền uống xong kim ti đại táo chúc kia, vô cùng vui sướng, cho Vệ Bản hầu hạ một bên một ánh mắt, Vệ Bản lại xới cho Tiêu Thiếu Giác nửa chén nhị mễ chúc, gấp cho hần một cái thang bao gạch cua, Tiêu Thiếu Giác không ăn thịt nhưng hần vẫn ăn hải sản.

Tiêu Thiếu Giác cũng uống nhị mễ chúc. Như vậy mỗi dạng cháo cũng thử nửa chén, Tiêu Thiếu Giác lại không cự tuyệt. Mặc dù mỗi dạng ăn không nhiều lắm, nhưng chung lại số lượng cũng có chút khả quan rồi, so với bình thường ăn nhiều hơn một phần tư. Tiêu Thiếu Giác cũng ngừng đùa, nói thật đây là bữa ăn sáng đầu tiên hần có thể ăn sáng khoái như vậy trong mấy năm này.

Tiêu Thiếu Giác nhận lấy chén trà Vệ Bản đưa tới súc miệng, đứng dậy nói với Trình Phi: “Mẫu phi, nhi tử ăn xong rồi.”

Trình Phi nhìn thấy trong mắt cao hứng dị thường, cười nói: “Vậy ngươi nhanh đến thượng thư phòng đi, ta không tiễn ngươi.” đợi Tiêu Thiếu Giác cáo từ rời khỏi Ngọc Minh điện, Trình Phi có chút hưng phấn ngồi xuống, nói với thiếp thân Đại cung nữ: “Cầm mười lượng bạc, khen thưởng đầu bếp kia, nói hần hầu hạ tốt, Bốn cung tuyệt sẽ không bạc đãi hần.”

Cứ như vậy liên tiếp mấy ngày Tiêu Thiếu Giác ở chỗ Trình Phi ăn cơm, cũng hết sức ngon miệng. Cái này ngay cả Tiêu Thiếu Giác cũng tự cảm thấy được, ngày hôm đó Tiêu Thiếu Giác ở Ngọc Minh cung dùng cơm, liền hỏi Trình Phi: “Chỗ Mẫu phi có đầu bếp mới tới sao?”

Trình Phi cười ha ha không ngừng: “Quả thật là có một đầu bếp mới tới. Hầu hạ chuyện ăn uống thường ngày của người, là trách nhiệm của mẫu phi, người không cần quan nhiều, chỉ cần để ý đọc sách cho tốt là được.”

Tiêu Thiệu Giác cũng không hỏi nhiều. Đợi trở về Tây Thiên điện của mình, hắn gọi Vệ Bân tới, hỏi thẳng: “Là chuyện gì xảy ra?”

Vệ Bân làm thiếp thân thái giám của hắn, cũng không phải chỉ đơn giản là hầu hạ hắn như vậy, giúp hắn dò thăm tin tức, tai mắt cực kỳ linh thông. Hắn là người cơ trí, sớm biết Tiêu Thiệu Giác sớm muộn sẽ hỏi, vì vậy đã sớm nghe ngóng rõ ràng, nói rõ chân tướng một lần.

“Hóa ra là nha đầu kia đưa vào?” Tiêu Thiệu Giác có chút kinh ngạc.

”Tại sao nàng muốn đưa đầu bếp đến cho ta?”

Lông mày tuấn tú của Tiêu Thiệu Giác khẽ vặn lên, thân nhiên hỏi.

Lục Thanh Lam và Trường Hưng Hầu phủ là đối tượng chú ý trọng điểm của bí doanh, đối với chuyện xảy ra ở Trường Hưng Hầu phủ có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Vệ Bân liền nói: “Đại khái là bởi vì chuyện của Lục Tam cô nương, Lục Tam cô nương bởi vì không kết thành hôn sự với Vũ Tiến bá phủ Chu gia...”

Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng: “Một tiểu cô nương như nàng, không học mấy quyển «Nữ giới» «Nữ Tắc» cho tốt, nhúng tay vào hôn sự của tỷ tỷ thì ra thể thống gì?”

Vệ Bân cũng không dám trả lời, hắn vẫn luôn không hiểu tại sao Tiêu Thiệu Giác lại chú ý Lục Thanh Lam như vậy, rõ ràng hắn dường như rất có phê bình kín đáo đối với Lục tiểu thư Lục gia.

Tiêu Thiệu Giác trầm ngâm một hồi lâu, lại hỏi: “Gốc gác của Nhiễm Ninh này người đã thăm dò rõ ràng chưa?”

“Năm rồi rồi ạ, hắn là người phủ Hàng Châu Chiết Giang, lúc trước làm đại tru cho một tửu lâu ở Hàng Châu, bởi vì đắc tội người ta, bị người hãm hại, quán vào một vụ án giết người, về sau ngẫu nhiên được Lục cô nương cứu giúp, liền vào Hầu phủ. Nô tài cẩn thận tra xét, cũng không có bất kỳ dính dáng gì tới mấy vị kia, cho nên có thể yên tâm sử dụng.”

Vệ Bân thấy hắn không nói lời nào, thử thăm dò: “Nếu điện hạ không thích, nô tài nghĩ cách đưa hắn trở về cũng được. Tiêu Thiệu Giác có một tật xấu, đồ người khác dùng qua, bình thường hắn sẽ không dùng lại, cho dù là người cũng giống như vậy.”

Nào biết Tiêu Thiệu Giác liếm môi nói: “Nếu người không có vấn đề, liền tạm giữ lại đi.” Hắn cảm thấy tiểu nha đầu kia thu lưu Nhiễm Ninh là sớm có dự mưu, nhưng vì sao nàng lại chắc chắn món ăn Nhiễm Ninh làm nhất định hợp khẩu vị của mình? Cẩn thận ngẫm lại, xung quanh tiểu nha đầu này thủy chung luôn có một tầng sương mù vây quanh, làm mình không thể hiểu rõ.

Vệ Bân phát hiện hôm nay tâm tình của chủ tử tựa hồ không tốt lắm, thấy chủ tử không có phân phó gì khác, liền lặng lẽ lui ra khỏi phòng. Ngón tay thon dài của Tiêu Thiệu Giác gõ mấy cái trên bàn, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, thầm nghĩ: “Nha đầu chết tiết kia có yêu cầu gì sao không trực tiếp tìm ta nói, cần gì phải làm những thứ vô dụng quanh co lòng vòng này.”

Đêm đó, Trình Phi ở trong tẩm cung đọc kinh phật. Gia Hòa để lớn tuổi, càng thêm thích thân thể trẻ tuổi xinh đẹp, không thể nào đến tẩm cung của những lão cung phi, đêm dài không lòng dạ nào vào giấc, mỗi ngày trước ngủ nàng luôn phải đọc kinh phật một canh giờ.

Đúng vào lúc này, một lão ma đi vào hồi bẩm: “Nương nương, Cửu hoàng tử tới?”

Trình Phi lấy làm kinh hãi, “Lúc này ư?” Lúc này hoàng nhi cầu kiến, đích thị là có chuyện quan trọng.

Trình Phi vội vàng khép lại kinh Phật, “Mau mời vào.”

Một lát sau Tiêu Thiệu Giác một thân cẩm bào màu xanh phong độ nhanh nhẹn đi đến. Sau khi hành lễ hắn áy náy nói: “Quấy rầy mẫu phi nghỉ ngơi, là nhi tử bất hiếu.”

Trình Phi cười nói: “Nói gì vậy, ta đây đang rồi rãnh phát hoảng, hoàng nhi tới vừa lúc, trò chuyện cùng ta.” Thấy Tiêu Thiệu Giác có chút muốn nói lại thôi, nàng ôn hòa nói: “Hoàng nhi có lời gì, không ngại nói.”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Quả thật có chuyện muốn nhờ cậy mẫu phi.”

Trình Phi nhún lông mày: “Nói nghe một chút.”

“Ngày mai chính là kỳ hạn tuyển chọn đồng nữ, hài nhi muốn nhờ mẫu thân chiếu cố một người.”

“Người nào?”

“Tam cô nương Lục Thanh Nhân của Trường Hưng Hầu phủ.”

Trình Phi giật mình, cười nói: “Là nha đầu Lục Thanh Lam kia van xin người sao?”

Tiêu Thiếu Giác do dự một chút, quý thần xui khiến nói: “Vâng!”

Trình Phi có thể đặt chân trong hoàng cung cũng là người vô cùng khôn khéo, liền cười nói: “Ta nói nha đầu này làm lại thông qua tiểu quận chúa tặng đầu bếp tới lấy lòng chúng ta, nguyên lai là có mưu đồ a. Thôi, nếu ngay cả người cũng mở miệng, ngày mai Lục Thanh Nhân nếu là không tệ lắm, Bôn cung sẽ cho nàng vượt qua kiểm tra.”

Tiêu Thiếu Giác thờ phào nhẹ nhõm: “Đa tạ mẫu phi thành toàn.”

Trình Phi thở dài một hơi: “Nha đầu này, nhẹ không được nặng không xong, cũng thật là làm cho người ta đau đầu.” Nàng biết ý nghĩa chân chính của Lục Thanh Lam đối với Tiêu Thiếu Giác. Những năm này chúng ta hao tốn bao nhiêu tâm tư trên người nàng, mới để cho nàng bình an lớn lên. Nàng năm nay cũng mười một đi, đợi qua hai năm nữa mẫu phi xin phụ hoàng người hạ chỉ, ban nàng cho người làm Trắc Phi.”

Tiêu Thiếu Giác không khỏi sửng sốt: “Mẫu phi muốn nàng làm Trắc Phi cho ta sao?” hắn chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Trình Phi gật đầu: “Nha đầu này có quan hệ với người như vậy, không thể để rơi vào tay người khác. Phụ thân nàng hiện giờ đang là lục phẩm, để nàng làm chính phi của người thân phận hơi thấp, làm Trắc Phi thì vừa vặn.” Nàng có chút kỳ quái nhìn Tiêu Thiếu Giác: “Hoàng nhi người không muốn sao?”

Tiêu Thiếu Giác bị hỏi đến có chút phát mộng: “Nhi tử... Nhi tử toàn bộ nghe mẫu phi.”

Tiêu Thiếu Giác u mê ra khỏi tấm điện của Trình Phi, trong lòng mê mang, lại nói hắn thật đúng là chưa từng thật tình nghĩ tới sẽ an trí Lục Thanh Lam như thế nào.

Ngày thứ hai, chính là thời gian Trình Phi tuyển chọn vũ giả.

Ở bên trong Thủy Phong uyển của Nhị phòng Trường Hưng Hầu phủ, toàn gia đang tụ họp trong chính sảnh lo lắng cùng nhau đợi tin tức. Lục Thần xin Lão Hầu gia và Lục Hân cùng nhau ra tay, cộng thêm Quảng Ninh Vương ra mặt, rốt cục đè xuống lời đồn về Lục Thanh Nhân trên phố.

Nhưng những lời đồn này tổn hại thanh danh của Lục Thanh Nhân cũng không phải một chút có thể trừ bỏ. Nếu lần này Lục Thanh Nhân có thể trúng cử nghi thức cầu mưa, được cùng Trương Thiên Sư cầu mưa, như vậy tự nhiên lời đồn của Lục Thanh Nhân sẽ tự sụp đổ. Cho nên cả nhà đều hết sức coi trọng lần tuyển chọn này.

Làm nương đều cảm thấy hài tử của mình là tốt nhất, Kỳ thị cũng là như thế. Chẳng qua trước kỳ tuyển đồng nữ, toàn bộ kinh thành đều xôn xao, nghe nói hoàng hậu và những phi tần cấp cao trong cung đều đến tìm Trình Phi, danh sách tổng cộng chỉ có mười người, nhiều quý nữ giương mắt mong đợi như vậy, cho nên Kỳ thị mặc dù tràn đầy tin tưởng với Lục Thanh Nhân, nhưng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng.

Kỳ thị nhìn đồng hồ tây dương bằng vàng trong sảnh đường, cây kim đã chỉ năm giờ, không khỏi có chút nôn nóng nói: “Đến giờ, sao vẫn chưa trở về?”

Lục Thanh Lam thật ra cũng có chút khản trương, biện pháp ứng đối với khản trương của nàng chính là “Ăn”, trước mặt nàng để một đĩa điểm tâm hoa quả khô, miệng nàng thì nhai hoa quả khô phình lên như một con sóc con, phát âm không rõ khuyên nhủ: “Mẫu thân, người đừng lo lắng, tỷ tỷ nhất định có thể trúng cử.”

Kỳ thị thấy bộ dáng nàng tức cười, không khỏi bật cười. “Người có thể ăn hết đồ ăn lại nói hay không, bao nhiêu bao tuổi rồi, còn không hiểu quy củ như vậy.”

Lục Thanh Lam cũng không sợ nàng, cười hi hi ha ha. Vinh ca nhi cũng ở đây, đang mặc tiểu bào màu đỏ ngồi ở trên giường gạch, loay hoay đùa nghịch một cái trống bỏi, trông thấy mẫu thân cùng Lục tỷ cười, vật nhỏ cũng ngây ngô cười theo, lộ ra răng nhỏ trắng như tuyết.

“Tỷ tỷ, ta muốn ta muốn!” Chỉ vào điểm tâm trong tay Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam vội vàng giấu đồ ăn sau lưng, “Người mập như vậy rồi, không được ăn nữa.”

Vinh ca nhi có chút bất mãn: “Vinh ca nhi không mập, Vinh ca nhi muốn ăn ngon.”

“Ha ha ăn! Người chỉ có biết ăn thôi, mập như vậy rồi còn muốn ăn, chờ người trưởng thành, nếu còn mập như vậy, xem ai dám gả cho người?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Vinh ca nhi lộ ra vẻ hơi sợ, nhìn về phía Kỳ thị ủy khuất nói: “Mẫu thân?” Thật sự có chút sợ tương lai lớn lên không lấy được vợ.

Kỳ thị bị vẻ mặt dễ thương của nhi tử chọc cho cười.

Đúng lúc này, Cảnh ma ma đẩy cửa đi vào: “Phu nhân, Lục cô nương, Lão gia, Tam gia còn có Tam cô nương đã trở về.”

“Đi, chúng ta mau đi xem một chút!” Vừa mới đứng dậy, Lục Thanh Lam đã nhanh như chớp chạy ra ngoài. Con người đen sẫm của Vinh ca nhi đảo một

vòng, cũng chạy theo đằng sau Lục Thanh.

Thấy tỷ muội các nàng tình thâm nàng cũng cảm thấy vui mừng.

Ba người ở nhĩ môn đón đám người Lục Thanh Nhân, buổi sáng đưa Lục Thanh Nhân vào cung vốn là Lục Văn Đình, Lục Thần xong việc ở sở nha không yên lòng, liền tới trước cung hội họp với nhĩ tử, cùng nhau chờ Lục Thanh Nhân, đợi nàng được người trong cung đưa ra, lúc này mới cùng nhau về nhà.

Kỷ thị tiến lên một bước cầm tay của Lục Thanh Nhân, có chút sốt ruột nói: “Sao rồi, Nhân tỷ nhỉ?”

Lục Thanh Nhân còn chưa nói, Lục Thanh Lam liền nói: “Mẫu thân, người nhìn về mặt của phụ thân và ca ca còn không biết sao?”

Kỷ thị vừa nhìn, miệng của trượng phu và nhĩ tử đều sắp toét đến mang tai rồi, trong lòng nhất thời bình tĩnh, vẫn còn có chút không xác định, “Người được chọn trúng ư?”

Lục Thanh Nhân ngược lại có chút bình tĩnh, gật đầu nói: “Trình Phi nương nương là người hết sức hiền hoà.”

Kỷ thị nghe lời này, quả tim lo lắng cả ngày rốt cuộc rơi xuống lồng ngực, “Nhu vậy thì tốt! Nhu vậy thì tốt! Ta an tâm rồi.”

“Nương, các người có phải là có chuyện gạt ta hay không?”

Lục Thanh Nhân có chút kỳ quái. Vốn dựa theo tính tình của nàng, nàng nhất định không muốn danh tiếng kiêu này. Bên ngoài đủ loại lời đồn về nàng, Lục Thần và Kỷ thị sợ nàng biết chuyện thương tâm, cũng không nói cho nàng biết.

Kỷ thị đang không biết nên trả lời như thế nào, Lục Thanh Lam đã tiến lên giải vây cho nàng, nàng kéo cánh tay của Lục Thanh Nhân: “Tỷ tỷ, mau kể cho ta chuyện hôm nay đi, có thấy Tam công chúa không?”

“Thấy...” Lục Thanh Nhân thành công bị nàng hấp dẫn lực chú ý, liền ném vấn đề này đến tận sau óc, đáp trả vấn đề cổ quái của Lục Thanh Lam.

Người một nhà trở lại chính sảnh, Lục Thanh Nhân đem chuyện trải qua hôm nay nói một lần, mọi người mới biết, thì ra là lần này Trình Phi tổng cộng tuyển chọn hai mươi nữ hài, chờ đến ngày cầu mưa, để cho Trương Thiên Sư tự mình chọn lựa mười người.

Mà trong hai mươi nữ hài bao gồm rồi Tam công chúa, cùng với ba vị Quận chúa, ba vị huyện chủ, một vị là nữ nhi của trưởng công chúa, hai vị cháu gái của vị đại Trưởng công chúa. Huyết mạch hoàng gia chiếm hơn bảy phần. Khẩu trừ ra, có thể thấy được Lục Thanh Nhân có thể quá ngu quan, trăm lức tướng (qua năm cửa ải, chém sáu tướng) là khó khăn cỡ nào.

Kỷ thị không khỏi rất tự hào. Là vàng thì luôn sáng. Dù Vũ Tiến bá phủ chửi bới nữ nhi của mình thế nào, luôn vẫn có tuệ nhãn biết châu (người có mắt nhìn người).

Rất nhanh ngay cả Lão thái gia cũng biết chuyện này, gọi Lục Thanh Nhân vào thư phòng công đạo mấy câu, không có gì hơn là đại sự của quốc gia xã tắc, bảo nàng nhất định phải đánh tinh hoàn toàn tinh thần, theo vũ nương trong cung luyện tập...

Lúc này Lục Thanh Nhân ở phòng của mình đánh vỡ một bình hoa trị giá trăm lượng vàng, “Tại sao Lục Thanh Nhân có thể được chọn, ta lại bị đánh rớt.” Miệng nàng thở hốt hên, hết sức không cam lòng. Trên thực tế Lão thái thái cũng đưa nàng đi Ngọc Minh điện. Nhưng nàng bị khí thể uy nghiêm trong cung làm cho sợ hãi, nơm nớp lo sợ nói chuyện không mạch lạc, cộng thêm Trình Phi cảm thấy nàng lỗ mãng, đương nhiên đánh rớt nàng.

Ngũ cô nương Lục Thanh Dung ở một bên quạt gió thổi lửa nói: “Đích thị là Trình nương nương nhìn vào phân lượng truyền lưu của phụ thân nàng, cộng thêm quan hệ tốt của Lục Thanh Lam với Tam công chúa, nhĩ phòng lại giao hảo với Quảng Ninh Vương Phủ, cho nên mới tuyển nàng. Người vốn nên trúng cử chính là Tứ tỷ tỷ người mới đúng.” Nàng là xem cuộc vui không sợ dài cao, hận không thể để cho Lục Thanh Nhân và hai tỷ muội Nhị phòng đánh nhau người chết ta sống mới tốt, khi đó cũng làm cho Lão thái thái xem một chút ai mới là người hiểu chuyện nhân tình nhất trong nhà này.

Cơ hội nở mày nở mặt tốt như vậy, Lục Thanh Dung dĩ nhiên cũng muốn đi, nhưng nàng thân là thứ nữ, căn bản ngay cả cơ hội vào cung cũng không có. Nàng vẫn tự cho mình rất giỏi, cảm thấy mình ngoại trừ xuất thân không bằng đích nữ, về ngoài thông minh tài hoa cái nào cũng đủ bóp chết các nàng, thấy Lục Thanh Nhân phong phong quang quang trở lại, trong lòng cực kỳ ghen ghét. Lại càng ra sức khích bác ly gián.

Cách ngày cầu mưa chỉ còn lại có mười ngày, Trình Phi không dám chậm trễ, trong cung mỗi ngày cũng phái xe ngựa tới đón Lục Thanh Nhân vào Ngọc Minh điện, theo vũ nương học 《Thần huyền ca》, vóc người Lục Thanh Nhân cao gầy, vốn rất thích hợp khiêu vũ, cộng thêm căn bản tốt, luyện tập lại hết sức khắc khổ, vì vậy nhanh chóng học xong vũ đạo kia.

Chẳng qua nàng cũng không ngốc, hai mươi nữ hài này người nào cũng bồi cánh thâm hậu, súng bắn chim đầu đàn, nếu nàng quá mức xuất chúng, khó tranh khỏi sẽ bị mọi người liên hiệp chen ép, lúc luyện tập Lục Thanh Nhân liền tận lực thu liễm tài năng, biểu hiện trên trung đẳng là được.

Để tăng nhanh tiến độ, các cô nương mỗi người đều kết hợp với một vũ nương, vì vậy tiến độ của nàng Trình Phi đều rõ như lòng bàn tay. Nàng cũng là người từng trải, sau khi nhìn nàng luyện mấy lần, cũng hiểu tâm tư của Lục Thanh Nhân, chỉ cảm thấy nữ hài này bộ dáng tốt, gia giáo tốt, tâm tư cũng tinh tế tỉ mỉ. Chỉ nhìn nàng khiêu vũ một cách đơn thuần, trong uyển chuyển hàm súc lộ ra một tia mạnh mẽ, có thể thấy được là một người trong nhu có cương, không phải là người chỉ biết khúm núm.

Lại nhìn cách nàng đối nhân xử thế, ở chung với hơn mười nữ hài đều vô cùng tốt, đối mặt với công chúa Quận chúa cũng thoả đáng, Trình Phi càng nhìn càng yêu. Nói với đại cung nữ của mình: “Cũng không biết nhi lang nhà ai có thể có vận khí, cưới được nữ tử như vậy làm vợ.”

Mười ngày trôi qua trong chớp mắt. Đến ngày cầu mưa, sáng sớm mọi người đi tới đàn cầu mưa ở ngoại ô kinh thành, nơi này đã sớm người tập nập, một mặt là chịu đủ tình hình hạn hán khổ nhiều, có nhà thậm chí ngay cả nước uống cũng sắp không đủ dùng rồi, đương nhiên hi vọng Trương Thiên Sư cầu mưa thành công, trời cao sớm ban mưa.

Một mặt khác, dân gian truyền rằng Trương Thiên Sư giống như thần nhân, mọi người tới cũng có ý chiêm ngưỡng phong thái của Trương Thiên Sư. Còn một phần còn lại là nghe nói lần này chọn ra đồng nam đồng nữ, nam minh tú, nữ vũ mị, đều là con gái của nhà quan lại đứng đầu, cũng không ít người muốn trộm nhìn.

Đầu giờ trưa, đồng hành với Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du, Trương Thiên Sư chậm rãi đi vào đạo đàn.

Ngày quan trọng như vậy, phu phụ Lục Thần đương nhiên cũng tới, bọn họ vốn không muốn mang Lục Thanh Lam ra cửa, nhưng không chịu nổi nữ nhi làm nũng ăn vạ, không thể làm gì khác hơn là đem nàng cùng đến.

Lục Thanh Lam đã nhiều năm không thấy Hoàng trưởng tử. Kiếp trước nàng cũng là sau khi gả cho Tiêu Thiệu Huyền, mới gặp qua mấy lần trong cung, về sau Hoàng trưởng tử đoạt đích thất bại, cuối cùng chết dưới tay Nhị hoàng tử.

Tiêu Thiệu Du hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, kế thừa những cái tốt của hoàng thất, bộ dáng mày kiếm mắt sáng môi hồng răng trắng, cực kỳ tuấn lãng, khó được chính là vẻ ung dung hoa quý, trên người còn có một cỗ nhơ nhĩ mà chỉ sĩ tử văn nhân mới có, tính tình hắn ôn hòa, vô cùng tôn trọng văn nhân, cho nên được đám văn nhân sĩ tử kính yêu. Mà Lục Thanh Lam lại biết hắn đoạt đích thất bại, cũng là vì thua ở mấy chữ “Tâm địa quá mềm yếu” này.

Trương Thiên Sư trong truyền thuyết mặc một thân đạo bào trắng như tuyết, tiên phong đạo cốt, mặt mũi nghiêm túc không giận tự uy. Nhất là đôi mắt lớn, trong lúc khép mở ánh mắt như điện, phảng phất có thể nhìn thấu lòng người. Kiếp trước Lục Thanh Lam cũng giao tế với vị Trương Thiên Sư này mấy lần, biết hắn thật sự có chút thần thông, không phải là bọn giang hồ bịp bợm bình thường. Vì vậy không dám nhìn hắn, sợ hắn khám phá bí ẩn mình trọng sinh.

Tiêu Thiệu Du dẫn Trương Thiên Sư ngồi xuống chỗ ngồi đã trải sẵn, hai người vừa mới nói mấy câu, liền thấy một đội Ngự Lâm quân cò quạt pháp phối hùng dũng oai vệ, có thái giám cao giọng hô: “Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng thượng cùng hoàng hậu và mấy vị phi tần đồng hành xuống Long liễn, đi vào sân cầu mưa. Mọi người quỳ đầy đất, cao giọng hô: “Ngô hoàng vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Gia Hòa đế chừng năm mươi tuổi, mặc triều phục mà triều hội mới có thể mặc, long bào tầng tầng lớp lớp cùng mũ miện làm nổi bật vẻ cực kỳ uy nghiêm. Hắn có một khuôn mặt dài, da rất trắng, nhìn ra được lúc tuổi còn trẻ là một mỹ nam tử, chẳng qua hiện tại lớn tuổi, sa vào an nhàn hưởng lạc, ngày thường lại không vận động, vì vậy vóc người có chút biến dạng, bụng cũng khá lớn rồi, cỡi long bào xuống cũng chỉ là lão đầu tử bình thường mà thôi.

Lúc còn trẻ hắn cũng là người có chút tàn nhẫn, nếu không đã không đoạt được đại vị, sau khi lên đài cũng làm một trận thanh tẩy gió tanh mưa máu, xoá tên đoạt tước không ít Công Hầu Bá phủ, về sau lớn tuổi, chính sách từ từ thay đổi, hết thấy đều lấy ổn định làm chủ, đối xử với các đại thần cũng hết sức rộng rãi, trừ phi phạm sai lầm lớn động vào nguyên tắc, hoặc là thật sự chọc giận hắn, nếu không bình thường sẽ không dễ dàng xử trí đại thần, đối với việc tranh giành đoạt đích của hai nhi tử cũng có ý mặc kệ ở bên trong.

Bất kể nói thế nào, hắn cũng không phải là một hôn quân.

Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh đi theo phía sau hoàng đế. Hắn cao hơn Tiêu Thiệu Du nửa cái đầu, coi như là người vóc dáng cao trong mấy huynh đệ. Một thân phục sức của hoàng tử màu xanh ngọc hoa văn quý long* nổi bật lên sự uy phong của hắn, lại vừa vặn ngược lại, lão đại văn tốt, hắn thì được ảnh hưởng của hai vị cữu cữu, yêu thích cung mã võ nghệ, ngầm ngầm khai quốc. Vì vậy hơi được đám võ tướng ủng hộ.

(*) 夔龙[quỳ long] Quỳ long là một loại động vật trong truyền thuyết cổ, nó giống như một con rồng và chỉ có một chân.

《son hải kinh · đại hoàng đồng kinh》miêu tả quỳ là: “Hình dáng như trâu, thân xanh biếc mà không có sừng, một chân, ra vào nước thì tất có mưa gió, kỳ quang như nhật nguyệt, kỳ thanh như sấm, kỳ danh viết quỳ”.

Nhưng trong nhiều sách cổ thì nói quỳ là quái vật hình rắn.

“Quỳ, thần mị dã, như long nhất túc.” (《thuyết văn giải tự》)

“Quỳ, một chân, nhảy mà đi.” (《lục thiết》)

Quỳ long vẫn là một dạng trang trí truyền thống, thường được tìm thấy trên các hiện vật cổ xưa của phương Đông, và chủ yếu phổ biến trong gốm sứ nhà Minh và nhà Thanh.

夔龙[quỳ long]

Tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất, chỉ có Trương Thiên Sư gần như khom mình hành lễ với hoàng thượng, có thể thấy được địa vị của Trương Thiên Sư. Gia Hòa đế vẫy tay, thái giám the the hô: “Bình thân.”

Mọi người lúc này mới hỗn loạn đứng dậy, Gia Hòa để nói với Trương Thiên Sư: “Thời gian không còn sớm, mời thiên sư bắt đầu đi.”

Trương Thiên Sư lần nữa khẽ khom người nói một câu: “Trời cao phù hộ Đại Tề ta.”

Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử một trái một phải đỡ Gia Hòa để ngồi xuống trên bảo tọa tôn quý nhất, Tứ Hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền cũng tới, đi theo phía sau Trương Thiên Sư. Trương Thiên Sư vẫy tay, Quảng Ninh vương gia cùng Trình Phi mang theo hai mươi đồng nam đồng nữ đi vào trong sân.

Còn phải qua một lần tuyển chọn cuối cùng của Trương Thiên Sư, trong đó hai mươi người may mắn mới có thể đi theo Trương Thiên Sư cùng nhau cầu mưa.

Nhóm đồng nam đồng nữ mặc đạo bào xanh nhạt, không vật phẩm trang sức, mọi người đều giống nhau. Chẳng qua vàng thì ở đâu cũng sáng, bốn mươi đồng nam đồng nữ này vừa ra sân, một thiếu niên trong đó liền hấp dẫn cơ hồ mọi ánh mắt.

Giống như minh châu trong hộp, ánh sáng rực rỡ. Ngay cả Lục Thanh Lam thất thần trong nháy mắt. Nhất thời tiếng nghị luận ồn ào vang lên: “Người này là ai vậy?” “Người cũng không nhận ra hử?”

...

Kỷ thị cũng không nhịn được nói: “Thiếu niên nhà ai vậy, bộ dạng đẹp mắt như vậy?”

Lục Thần sau khi vào Hàn Lâm viện, nhãn giới mở mang rất nhiều, nói khẽ với thê tử: “Vị này là Cửu điện hạ! Các thiếu niên cầu mưa hôm nay tất nhiên do Cửu hai vị Cửu, Thập điện hạ dẫn đầu.”

Kỷ thị không nhịn được lại nhìn bộ dạng còn xinh đẹp hơn nữ tử máy phần của Tiêu Thiểu Giác, “Ta lúc trước có gặp qua Cửu điện hạ, sao mấy năm không gặp, càng trở mã tuần tú rồi?”

Lục Thanh Lam không nhịn được nói thầm “Chỉ là bộ dạng đẹp mắt thì có ích lợi gì, tính tình thì cổ quái!”

Lục Thần quay đầu lại nói: “Bảo Nhi nói gì vậy?”

Lục Thanh Lam vội vàng ha ha: “Không có gì, Trương Thiên Sư sắp chọn người, phụ thân mau nhìn.”

Động tác của Trương Thiên Sư rất nhanh, chưa đến một lát liền chọn xong mười đồng nam, hai vị Cửu, Thập hoàng tử cũng ở trong đó. Đồng nữ bên này, hần lần đầu tiên nhìn sang, ánh mắt liền dán trên người của Lục Thanh Nhân, không nhịn được “ồ” một tiếng. Lục Thanh Nhân mặt nhon, mắt to, vón là tướng bạc phúc, cũng không biết đã bị ảnh hưởng của vị quý nhân nào, vậy mà sửa lại mệnh cách, xuất hiện tướng đại phú đại quý.

Lượng cao nhân tàng giấu ở dân gian này cũng không ít, Trương Thiên Sư âm thầm ghi nhớ việc này, đưa tay chỉ Lục Thanh Nhân, đây cũng là ý lưu lại. Kỷ thị nhìn thấy từ xa, lúc này mới yên lòng.

Trương Thiên Sư chọn xong hai mươi vị đồng nam đồng nữ, đi lên đàn cầu mưa, dùng mộc kiếm cầu mưa, Tiêu Thiểu Giác và Lục Thanh Nhân thì ở dưới tế đàn nhảy «Thần huyền ca» trang nghiêm túc mục.

Cầu mưa cũng không phải là một chuyện đơn giản, Trương Thiên Sư ở trên tế đàn làm suốt hai canh giờ. Lúc bắt đầu vẫn là mặt trời rực rỡ, đến lúc, có người mắt sắc bén bỗng nhiên nói: “Mây tới rồi.” Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vô số mây đen từ bốn phương tám hướng bay tới, trong giây lát ngày không mây đã đen như mực.

Mọi người bảy mồm tám lưỡi thảo luận.

“Trương Thiên Sư quả nhiên là thần tiên chuyển thế a!”

“Trương thần tiên!”

“Thần tiên!”

Đối mặt với dị tượng đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều tràn đầy kinh sợ. Ngay sau đó một đạo sét đánh rung trời, “Ầm ầm” chấn động mặt đất, một tia chớp xé rách bầu trời, giống như kim xà loạn vũ, lúc này ngay cả Gia Hòa để cũng nhịn không được đứng lên.

Lúc này Trương Thiên Sư dùng kiếm gỗ đào nhắm vào không trung, hô to một tiếng: “Quát!” Sau một tiếng này, bầu trời giống như bị xé mở một cái lỗ hồng, mưa lớn như trút nước gội xuống. Thái giám tổng quản bên cạnh Gia Hòa để lập tức căng ra một cây hoàng la tán khổng lồ che gió tránh mưa cho hoàng đế.

Tuyệt đại đa số dân chúng thì không có mệnh tốt như vậy hoàng đế, bọn họ thậm chí không mang ô, trong nháy mắt mọi người liền biến thành ướt như chuột lột, thế nhưng hạn hán lâu gặp mưa rào, người người đều vui mừng. Gia Hòa để thấy mưa rơi không nhỏ, mưa lập tức thấm đất, đại hạn của kinh thành cũng có thể giải quyết hơn phân nửa, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng. Quay đầu nói Hoàng trưởng tử tùy thị ở bên: “Tốt tốt tốt! Trận mưa này rơi xuống, trăm cũng có thể ngủ ngon giấc rồi. Trương Thiên Sư danh bất hư truyền, lần này người lập công lớn, quay về trăm sẽ có thưởng cho người.”

Trương Thiên Sư là Hoàng trưởng tử tự mình đến Long Hồ sơn mời ra, cho nên Gia Hòa đế mới có nói vậy. Tiêu Thiệu Du che dấu sắc mặt vui mừng trên mặt, khiêm tốn cung kính nói: “Nhị tử thân là trưởng tử, nên thay phụ Hoàng phân ưu, không dám mong đợi ban thưởng của phụ hoàng.”

Trên mặt Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh chợt lóe thần sắc mĩa mai rồi biến mất, hần liếc mắt với cửu cửu An Bình hầu Tiền Thông, chỉ thấy Tiền Thông khẽ gật đầu.

Đúng vào lúc này, trong đám người xem náo nhiệt bỗng nhiên có mấy người quỳ xuống, la lớn: “Trương Thiên Sư cứu lê dân bá tánh trong nước sôi lửa bỏng, là Thần tiên đích thực. Xin nhận cúi đầu của chúng ta.”

Mọi người đều có tính quần chúng, bị không khí ở hiện trường tác động, nhất thời có không ít người liền quỳ xuống. Kêu loạn “Trương Thiên Sư” “Trương thần tiên”, so với bài kiến Gia Hòa đế vừa rồi còn thành kính hơn không ít, sắc mặt Gia Hòa đế khẽ biến. Hần thân là hoàng đế, làm sao có thể chịu được người khác có đãi ngộ giống mình?

Sắc mặt của Trương Thiên Sư đang ở trên đàn cầu mưa cũng thay đổi.

Nhưng vào lúc này, Gia Hòa đế loáng thoáng nghe thấy trong đám người thậm chí có người hô: “Trương Thiên Sư vạn tuế!” Khuôn mặt của Gia Hòa đế liền triệt để trầm xuống.

Tay chân Tiêu Thiệu Du không khỏi lạnh lẽo, nếu tình hình vẫn phát triển như vậy, đại công hôm nay liền biến thành lỗi lầm trầm trọng, đến lúc đó đừng bảo là phần thưởng gì, hoàng thượng không trừng phạt hần cũng là không tệ rồi.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là phản ứng của Lục Hân nhanh nhất. Hần mạo hiểm mưa lớn đi vào quần chúng, quỳ gối phía hướng về ngự tọa trên đài cao, la lớn: “Lần này cầu mưa thành công, ngoại trừ pháp lực cao cường của Trương Thiên Sư, càng nhờ nhân nghĩa ân huệ của Ngô Hoàng tỏa khắp chúng sinh, lòng nhân ái của Ngô Hoàng cảm động trời xanh, thiên nhân giao cảm, mới có Cam Lâm (nắng hạn gặp mưa rào) rơi xuống. Trời cao phù hộ Đại Tề ta! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Quan viên triều đình có thể tới đều tới, thấy tình hình này, không thể để cho Lục Hân vô mộng ngựa một mình, rồi rít bắt chước Lục Hân, cùng nhau quỳ xuống la lớn: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Quan viên thượng cấp hô như vậy, dân chúng hạ cấp cũng có người hô theo: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thanh âm tung hô vạn tuế trong nhảy mắt trở thành nước lũ cuộn cuộn, đem thanh âm hô to Trương Thiên Sư đè ép xuống. Đôi mắt Gia Hòa đế vênh lên, trên mặt lộ ra nụ cười âm áp.

Lục Thanh Lam cũng theo đám người quỳ xuống, nhưng trong lòng của nàng lại mê mang, đạo pháp của Trương Thiên Sư cao thâm như thế, trên thế giới này thật tồn tại quỷ thần sao? Nàng trọng sinh ở kiếp này, rốt cuộc là trời cao thương xót nàng hay là có thâm ý khác?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Phủ An Bình Hầu

Cuối cùng nghi thức cầu mưa mất hai canh giờ mới kết thúc. Tiêu Thiệu Du đội mưa đưa hoàng đế về cung, sau đó mới trở về Vũ Vương Phủ. Năm năm trước hần cùng Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh cùng được sắc phong làm vương, hần là Vũ Vương, Tiêu Thiệu Cảnh là Lỗ vương, Hoàng trưởng tử phủ ấn theo quy định phải xây rộng hơn Vũ Vương Phủ, dù hôm nay đã là Vương gia, Vương Phủ của hần lại xây rất quy củ, không dám vượt quá, hần biết không biết có bao nhiêu ánh mắt âm thầm thời thời khắc khắc ngó chừng nhất cử nhất động của hần, hần không thể có bất kỳ sai lầm nào, để cho người khác bắt được nhược điểm.

Hần trở lại thư phòng Vương Phủ, dưới sự hầu hạ của thái giám vội vã đổi lại một thân xiêm y, vừa mới ngồi xuống, liền lập tức hỏi: “Lục đại nhân bọn họ có đến không?” Lục đại nhân hiển nhiên chính là phụ thân của Lục Trắc Phi, cha vợ Lục Hân của hần.

Thái giám vội vàng đi thiên điện tuyên Lục Hân vào, cùng đi còn có Định Quốc công Hàn Bản, Vũ An bá Mạnh Bác Ngạn, hộ bộ tả thị lang Bạc Nguyên Châu, Quốc tử giám tế tửu Loan Văn Tuyên cùng với Đô sát viện phó đô Ngự sử Hình An, mấy người này đều là tâm phúc của hần, là chỗ dựa lớn nhất để hần tranh đoạt vị trí thái tử.

Trong đó tôn nữ của Định Quốc công Hàn Bản – Hàn Ký Nhu chính là chính phi của Tiêu Thiệu Du, nữ nhi của Vũ An bá Mạnh Bác Ngạn giống Lục Thanh Oánh, là Trắc Phi của Tiêu Thiệu Du.

Mọi người ríu rít tiến lên, hành lễ nói: “Bái kiến trừ vương điện hạ!”

Tiêu Thiệu Du đối đãi bọn họ hết sức khách khí, nói: “Các vị đại nhân không cần đa lễ, mạo hiểm mưa lớn như thế, mời các vị đại nhân tới, là có chuyện quan trọng thương lượng cùng các người.” Bây giờ không phải là thời điểm khách sáo, cho nên hần liền đi thẳng vào vấn đề.

Đang lúc nói chuyện liền có mấy thái giám đem ghế đi vào, mời mọi người ngồi xuống, vừa dâng lên trà nóng. Tiêu Thiệu Du bưng chén trà, cũng không uống, nói: “Hôm nay thật đúng là tình hình nguy hiểm, nếu không phải Lục đại nhân phản ứng cơ bản, đại công hôm nay sẽ phải biến thành đại sai rồi.” Hắn chìm đắm trong quyền lực đấu tranh nhiều năm tâm tư cũng không thể đơn giản, trên đường trở lại suy nghĩ một chút liền hiểu ra then chốt trong đó.

Vũ An bá Mạnh Bác Ngạn là một người tính tình nóng nảy, hừ một tiếng nói: “Chuyện này nếu không phải Lỗ vương ở trong đó lửa cháy thêm dầu, dùng ám chiêu ngáng chân, lão Mạnh ta vất đầu xuống làm bóng đá.”

Mọi người ríu rít gật đầu, những kẻ ở trong đám người quạt gió thổi lửa tất không phải là dân chúng bình thường, là Tiêu Thiệu Cảnh sắp đặt vào, cái này mọi người đều nghĩ đến.

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, Tiêu Thiệu Du có chút thương cảm nói: “Bất kể nói thế nào, chuyện cầu mưa chúng ta cuối cùng đã làm xong rồi, cũng coi như tạm thời đề được khí điểm của đảng lão Nhị bọn họ. Không phải là ta đây làm ca ca muốn làm khó huynh đệ, thật sự là lão Nhị hắn từng bước ép sát, Bồn vương buộc phải ứng chiến. Các vị nói kế tiếp, chúng ta nên làm cái gì mới tốt?”

Quốc Tử Giám tế tửu Loan Văn Tuyên khuyên như: “Vương gia, tranh giành thái tử không được phép lòng dạ đàn bà. Vương gia là đích trưởng tử nguyên hậu sơ sinh, lý nên được lập làm thái tử. Huống chi Vương gia trạch tâm nhân hậu, lòng mang lễ dân thiên hạ, nếu như ngài làm chủ thiên hạ, nhất định quốc thái dân an mưa thuận gió hòa, là phúc của vạn dân thiên hạ. Trái lại với Lỗ vương, làm người tâm tính tàn nhẫn hiếu sát, nếu tương lai hắn trèo lên đại vị, sẽ cực kỳ hiếu chiến, không là phúc của quốc gia. Điện hạ thân mang vạn dân xã tắc, tuyệt đối không được lui.”

Tiêu Thiệu Du dĩ nhiên hiểu được nếu bắt đầu tranh giành cùng Tiêu Thiệu Cảnh, liền đã không có đường có thể lui, giữa hai người phải có một người bị đánh ngã triệt để thậm chí bị giết chết, chuyện này mới có thể kết thúc. Gật đầu: “Bồn vương hiểu được.”

Mọi người vừa an ủi Tiêu Thiệu Du mấy câu, lúc này mới đi vào chính đề. Lục Hân không khỏi âm thầm lắc đầu, Tiêu Thiệu Du làm người nhân hậu hiền hoà, nếu lên ngôi sẽ là một hoàng đế hiền từ, nhưng lòng hắn quá mềm yếu, thiếu sự kiên cường tàn nhẫn và quả cảm, việc này sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất trên con đường đoạt đích của hắn trong tương lai. Chẳng qua nữ nhi của hắn trở thành Trắc Phi của Tiêu Thiệu Du, hắn đã bị trói buộc chặt chẽ lên chiếc chiến thuyền Hoàng trưởng tử này rồi, muốn xuống là xuống không nổi, chỉ có thể đem hết toàn lực chu toàn mọi thứ thôi.

Hộ bộ tả thị lang Bạc Nguyên Châu liền lấy ra từ tay áo một quyển tấu chương: “Vương gia, hạ quan đã viết xong tấu chương, một khi Trương Thiên Sư cầu mưa thành công, liền lập tức xin hoàng thượng phong hắn là quốc sư, trông coi đạo giáo thiên hạ. Trương Thiên Sư luôn luôn giao hảo với ngài lại là do chúng ta mời tới, đến lúc đó chúng ta nhiều hơn một cái đại ô dù trong triều. Chẳng qua tấu chương này, tốt nhất nên lấy danh nghĩa của điện hạ trình lên mới thỏa đáng.” Tiêu Thiệu Du dùng địa vị Vương gia hoàn thành chuyện lần này, Trương Thiên Sư nhất định sẽ đội ơn đội nghĩa hắn.

Mọi người ríu rít trầm trồ khen ngợi, “Chúng ta cần thúc đẩy chuyện này mới phải.”

Lục Hân nghe lại như ong mầy: “Chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn mới được!”

Tiêu Thiệu Du vốn cũng có một chút động tâm: “Đây là vì sao?”

Lục Hân nói: “Nếu các vị đại nhân muốn mời Trương Thiên Sư làm quốc sư của bản triều, xin hỏi các vị đại nhân, vị quốc sư này là quan mấy phẩm, hàng năm có bao nhiêu bổng lộc, có quốc sư phù hay không, chức trách cụ thể là cái gì? Các vị đại nhân đã cân nhắc nghĩ tới hay chưa?”

Mọi người không suy nghĩ cân nhắc được giống như Lục Hân, nhất thời có chút nghẹn lời.

Lục Hân lại nói: “Điện hạ, các vị đại nhân, các người có biết tại sao hôm nay hoàng thượng thấy bách tính quỳ lạy Trương Thiên Sư lại mất hứng không?”

Tiêu Thiệu Du suy nghĩ một chút: “Có phải là Phụ hoàng bởi vì Trương Thiên Sư nhận được đai ngọc ngang hàng mà sinh lòng bất mãn hay không?”

Mọi người ríu rít gật đầu. Lục Hân nói: “Điện hạ, các vị đại nhân, từ xưa tới nay thân là đế vương, kiêng kỵ nhất chính là hư danh, Trương Thiên Sư vốn uy vọng đã rất cao ở dân gian, hiện giờ bởi vì cầu mưa thành công, uy vọng đạt đến cực hạn. Một khi chúng ta xin phong quốc sư cho hắn, chương quần đạo giáo thiên hạ, chính thuộc về hoàng thượng, giáo thuộc về Trương Thiên Sư, đây chẳng phải là tương đương với dựng lên một ngôi vị khác ngoài hoàng thượng, đến lúc đó Thánh thượng sẽ nghĩ như thế nào, nghĩ tại sao Vương gia dốc hết sức thúc đẩy chuyện này?” Bạc Nguyên Châu nói: “Quốc sư chỉ đề ý sự vụ đạo giáo, không tham dự chính sách quốc gia, không có bất kỳ uy hiếp nào với Thánh thượng, Lục đại nhân quá lo lắng thôi.” Lục Hân nói: “Không phải vậy. Lục đại nhân có biết, Đại Tề chúng ta có bao nhiêu người tin đạo, lại có bao nhiêu nhà công hầu huân quý tin đạo?” Bạc Nguyên Châu nói: “Cái này lão phu không biết.” Tiêu Thiệu Du nói: “Đại Tề Chúng ta tôn trọng đạo giáo, trong bách quan người tin đạo số lượng cũng không ít.”

Lục Hân nói: “Chẳng những số lượng cũng không ít mà trong bách quan thờ phụng đạo giáo cũng không ít, cộng thêm nhà thế đại trăm anh, lại có hậu cung phi tần, cùng với gia quyến của văn võ bá quan, đến lúc đó tất cả đều coi Trương Thiên Sư là thần minh, cái này là một lực lượng chính trị đáng sợ cỡ nào, đừng nói là Thánh thượng sẽ nghi ngờ, nếu thật sự có một vị quốc sư như vậy, ngay cả hạ quan cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm.”

Mọi người nghe tất cả đều biến sắc. Lục Hân nói rất có lý, nếu Gia Hòa để nghĩ sâu giống như Lục Hân, vậy hắn tuyệt sẽ không đồng ý cho phép tồn tại một vị quốc sư như vậy.

Huống chi còn có một việc mọi người ai cũng không dám trắng trợn nói ra, Gia Hòa để lớn tuổi, lòng nghi ngờ càng ngày càng nặng, nếu Tiêu Thiệu Du tùy tiện dâng lên một quyển tấu như vậy, trong lòng hoàng đế không chừng sẽ hiểu lầm hắn, cái được tuyệt đối sẽ không bù đủ cái mất. Tiêu Thiệu Du chậm chậm gật đầu: “Lục đại nhân nói có lý. Chẳng qua Trương Thiên Sư lập một đại công như vậy, nếu chúng ta không thỉnh phong, chẳng phải là đắc tội hắn. Có công không thưởng, tương lai ai còn chịu làm việc cho chúng ta?” Lục Hân tài hoa, kiến thức cao xa, là người nhiều mưu trí trong đoàn tham mưu của hắn, nếu không phải tuổi tác và tư lịch có hạn, Tiêu Thiệu Du đã sớm tìm cách đem hắn đến vị trí trọng yếu rồi.

Lục Hân nói: “Chuyện này cũng dễ xử lý. Chúng ta không phong Trương Thiên Sư làm quốc sư, nhưng có thể xin hoàng thượng phong Thiên Sư đạo của hân làm quốc giáo, lại xin thánh thượng ban cho hân tôn hiệu, để cho hân không cần ngốc ở kinh thành, nhưng có thể khai đàn truyền đạo khắp nơi, xin quan phủ các nơi phối hợp. Cứ như vậy, Trương Thiên Sư tất nhiên cũng cao hứng.” Trương Thiên Sư chưa hẳn đã muốn làm quan, nhưng đối với phát dương quang đại Thiên Sư đạo của hân, tất nhiên là rất hứng thú. Vậy cũng là tất cả đều toàn vẹn.

Loan Văn Tuyên nói: “Hay, chúng ta còn có thể ở trên đường Trương Thiên Sư truyền đạo, lôi kéo quan viên địa phương cho chúng ta. Như vậy vừa có thể loại bỏ giới tâm của hoàng thượng, chúng ta cũng có thể thu hoạch sự ủng hộ của các địa phương, có thể nói nhất cử lưỡng tiện.”

Tiêu Thiệu Du nghe xong vô cùng vui sướng: “Đúng là ý kiến hay. Chúng ta nghiên cứu tỉ mỉ một chút.”

Ngày hôm sau, Trữ vương Tiêu Thiệu Du tự mình dâng thư, xin ban thưởng cho Trương Thiên Sư vì cầu mưa thành công. Hoàng thượng dựa theo yêu cầu của Trữ vương, phong cho Trương Thiên Sư tôn hiệu Chí Thánh tiên sư, lại đem Thiên Sư đạo định làm quốc giáo, Trương Thiên Sư có quyền hạn truyền đạo bất kỳ châu phủ huyện nào trong cảnh nội Đại Tề, quan phủ phải bật đèn xanh, tích cực phối hợp.

Trương Thiên Sư sau khi lĩnh chỉ tạ ơn, lưu lại một vị đệ tử hoạt động ở kinh thành, tự mình phiêu bạt.

Gia Hòa để thấy hân rời khỏi kinh thành, trái tim cũng thả xuống.

Tiêu Thiệu Cảnh vốn chuẩn bị một loạt hậu chiêu, lại bị một chiêu bất thành linh của Lục Hân đánh cho trở tay không kịp, tất cả bố trí đều trở nên vô dụng.

Ngoại trừ Trương Thiên Sư, tất cả những người tham gia cầu mưa lần này đều được phong thưởng. Trong cung đặc biệt phái thái giám đến Lục gia, thưởng cho Lục Thanh Nhân bốn cuộn văn gấm, bốn cuộn gấm Tứ Xuyên, một bộ đồ trang sức và một trăm lượng bạc.

Kỷ thị cười đến không ngậm miệng được, đối với trăm anh thế gia mà nói, chút ban thưởng này không coi là cái gì, mấu chốt là phần vinh quang, phần thể diện kia. Lục Thanh Nhân được Trương Thiên Sư chấp thuận, lại có tác dụng nhất định trong quá trình cầu mưa, những lời đồn đãi về nàng, tự nhiên cũng không còn nữa.

Bất luận truyền bá cái gì, từ đó trừ khử hầu như không còn. Người người đều biết Tam cô nương Trường Hưng Hầu phủ phúc duyên thâm hậu, trong lúc nhất thời người tới cửa cầu hôn suýt tý nữa đập bằng ngưỡng cửa của Lục gia.

Kỷ thị cũng đem chuyện không vui của Vũ Tiến bá phủ tạm thời ném đến tận sau óc, chuyên tâm xem xét nữ tử.

Kỷ phủ.

Kỷ Hải quý gối trước mặt Kỷ Thành và Trần thị, “Cha, nương, hài nhi lần này rất nghiêm túc. Hài nhi đã suy xét kỹ, là thật tâm thích biểu muội, nguyện cùng nàng bạc đầu giai lão, sinh con dưỡng cái. Xin hai vị lão nhân gia chấp thuận hài nhi lần này, đi đến nhà cô mẫu cầu hôn. Sau này Nhi tử nhất định nỗ lực đọc sách, tương lai nhất định thi đậu Tiến sĩ làm rạng rỡ cửa nhà...”

Ngày cầu mưa của Trương Thiên Sư, Kỷ Hải cũng đi. Trong mắt hân, cho dù là “Diễm áp quần phương” toàn bộ kinh sư truyền Cừu hoàng tử, trong mắt của hân, cũng chỉ còn lại có Lục Thanh Nhân. Người trong lòng xinh đẹp trước mặt, dáng múa nhanh nhẹn khắc sâu trong đầu của hân, làm cho hân không cách nào tự kiềm chế.

Sau khi về đến nhà, hân nhắm mắt lại chính là cảnh tượng Lục Thanh Nhân khiêu vũ, mắt ngủ liên tiếp mấy ngày, lúc này mới mạo hiểm chịu một trận đòn của phụ thân khổ sở cầu xin phụ mẫu tới cửa cầu hôn cho hân.

Nhưng lần này Kỷ Thành không phát giận với hân, cũng không mắng hân, mà là nói với hân: “Con a, không phải là lão tử ngươi không muốn giúp người, trước đây hôn sự của Nhân tỷ nhi và Chu Hạo thất bại, ta cũng động tâm, định không biết xấu hổ một lần, cho dù là bị người ta nói là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, coi như van xin cũng phải đem Nhân tỷ nhi cầu trở về làm vợ cho người...” Khi đó bởi vì Vũ Tiến phủ bên ngoài tung ra lời đồn, thanh danh Lục Thanh Nhân bị hao tổn, Kỷ Thành cảm thấy mình đi cầu thân, vẫn có vài phần hi vọng.

“Nhưng mà...” Kỷ Thành lắc đầu, “Nhân tỷ nhi hài tử này cũng thật sự là không chịu thua kém, thật sự được vào mắt của Trình Phi nương nương và Trương Thiên Sư, được chọn trúng hộ tống Trương Thiên Sư cùng nhau cầu mưa. Ngươi xem một chút lúc ấy ở dưới đài cầu mưa nhảy «Thần huyền vũ» là ai, ngoại trừ Công chúa Quận chúa chính là hoàng thất, trải qua lần này, giá trị của Nhân tỷ nhi lập tức tăng cao, không bao giờ còn là một cái tú tài nhỏ nhỏ như ngươi có thể hy vọng xa vời được nữa rồi.”

Kỷ Hải nghe xong lòng trầm xuống: “Nhi tử hiện tại chỉ có một chút hy vọng xa vời này, xin phụ thân vô luận như thế nào cũng hãy giúp nhi tử nói tốt trước mặt cô phụ cô mẫu.” Dứt lời cuống quýt đập đầu.

Trong lòng Kỷ Thành cũng không chịu nổi: “Con a, bây giờ nói những thứ này đã chậm. Ngươi vẫn là đọc sách cho tốt, chờ ngươi trúng cử nhân khoa tiếp theo, ta nhất định chọn cho ngươi một cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa làm vợ.”

Kỷ Hải quật cường nói: “Nhi tử ngoại trừ Nhân biểu muội ai cũng không cần!”

Kỷ Thành không khỏi giận dữ: “Ngươi cái đồ hỗn trướng này, ngươi có biết nói hươu nói vượn như vậy, chính là bại hoại thanh danh của Nhân tỷ nhi trước tiên hay không. Ngươi rút trở về thư phòng đi, đọc sách cho tốt, nếu ta lại thấy ngươi cả lơ phật phơ như vậy, xem ta có đánh gãy chân ngươi

không.”Cứng rắn kêu đầy tớ đi vào, lời Kỷ Hải đi ra ngoài. Đợi Kỷ Hải đi rồi, Trần thị mới mặt ủ mày ê mở miệng nói: “Lão gia, nhiều năm qua cô nãi nãi bên kia chúng ta tận tâm tận lực như vậy, lại giúp không ít việc, nếu là ngài mở miệng nói giúp Hải nhi, cô nãi nãi cũng nhất định không làm ngài mất mặt, chắc chắn sẽ đáp ứng, ngài cần gì phải làm cho Hải nhi thương tâm chứ!”

Kỷ Thành thở dài một hơi: “Chính là bởi vì ta biết muội muội không tiện cự tuyệt ta mới không thể mở miệng. Chúng ta đều là người đọc sách biết lý lẽ, làm mai coi trọng chính là môn đăng hộ đối, lấy tài năng của Nhân tử nhi, hiện tại Hải nhi có thể với cao hay sao? Biết rõ cửa hôn sự này không xứng còn gắng đi nói, đây là hiệp ân báo đáp (dùng ơn ép bắt phải báo đáp), ta sao có thể làm chuyện nhục gia phong Kỷ gia như vậy.”

Trần thị thở dài: “Thật sự là đáng tiếc, ta thực rất thích hải tử Nhân tử nhi kia. Hải ca nhi hán cũng thật đáng thương.”

Kỷ Thành nói: “Ngươi là làm nương, ngươi khuyên nhủ hán a. Nam tử hán đại trượng phu lo gì không vợ, ngày sau chúng ta thu xếp cho hán một cửa hôn sự khác thì tốt rồi.”

Kỷ Thành và Trần thị ở nhà đau đầu vì hôn sự của nhi tử, Lục Thần và Kỷ thị cũng ở đây sầu muộn vì hôn sự của Lục Thanh Nhân. Có đôi khi lựa chọn quá nhiều cũng không là một chuyện tốt, Kỷ thị lúc trước đề thân chọn trái chọn phải, luôn chọn không được người đặc biệt hài lòng, nhất là lần trước thiếu chút nữa bị Vũ Tiến bá phủ lừa gạt, hai vợ chồng lần này càng thêm chú ý cẩn thận, quả thực đến mức chim sợ cành cong rồi.

Hai mươi Tháng chín, là ngày thành thân của ấu tử Tiền Tường của An Bình hầu. Trường Hưng Hầu phủ và An Bình Hầu phủ, một thuộc về phe Hoàng trưởng tử, một thuộc phe Nhị hoàng tử, không nói nước giếng không phạm nước sông, cũng rất ít lui tới. Lần này An Bình Hầu phủ lại cố ý phát thiệp cho Trường Hưng Hầu phủ, bởi vì Lục Thanh Nhân ở trong quá trình cầu mưa lộ mặt rất lớn, bởi vậy trên thiệp chẳng những có tên Trương thị và Kỷ thị, còn có tên của Lục Thanh Nhân.

Người Lục gia thương lượng, nếu nói đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười, nếu An Bình Hầu phủ dám mời, Trường Hưng Hầu phủ liền dám đi. Ngày hôm sau, Trương thị, Phùng thị, Kỷ thị mang theo Lục Thanh Linh, Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Dung và Lục Thanh Lam cùng nhau đi An Bình Hầu phủ.

Trước khi chuẩn bị đi, Trương thị cố ý kêu lên mọi người đến dặn dò một phen, bởi vì Trường Hưng Hầu phủ và An Bình Hầu phủ coi như là quan hệ đối địch, bảo các nàng ở Hầu phủ tuyệt đối cẩn thận không thể gây chuyện.

Chẳng những các nữ quyền phải đi, các nam nhân Lục gia tất cả đều xuất phát đi An Bình Hầu phủ.

Phụ thân của Tiền Hoàng hậu Tiền Lập vốn là tiểu quan, vận khí tốt sinh ra một nữ nhi tướng mạo đẹp như hoa. Một năm kia Gia Hòa đế vừa mới chiến thắng trong cuộc đấu tranh giành quyền lực, vinh danh bảo tọa, nguyên hậu Mã hoàng hậu là một người phúc bạc, Gia Hòa đế vừa mới thượng vị hai tháng, liền trọng bệnh qua đời, trong cung không thể để trống, lúc ấy hậu cung còn có mấy người phi tần địa vị cao, những phi tần này căn cơ thâm hậu, gia tộc bên ngoài thế lực khổng lồ, triều thần lại chia làm mấy phái ủng hộ một cái phi tần địa vị cao, định mượn lần này mưu cầu lợi ích chính trị.

Tiền Hoàng hậu lúc ấy cũng chỉ là một tần vị nhỏ, mặc dù được sủng ái, vốn không có cơ hội nhúng chân bảo tọa hoàng hậu, nhưng trong vòng một năm Gia Hòa đế lại đem nàng thăng lên mấy cấp, đem nàng từ tần vị một đường thăng lên chức phi, Quý Phi, Hoàng Quý Phi, cuối cùng thành Hoàng hậu.

Tất cả mọi người nói Tiền Hoàng hậu có thể thượng vị, nhờ tình cảm của Gia Hòa đế đối với nàng, kiếp trước Tiêu Thiệu Huyền lại đã từng nói qua với Lục Thanh Lam: Tiền thị sở dĩ có thể lên làm hoàng hậu, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là vận khí. Lúc ấy Gia Hòa đế mới đăng đại bảo, căn cơ bất ổn, nếu để cho mấy vị phi tần địa vị cao bối cảnh thâm sâu, thế lực gia tộc khổng lồ trở thành hoàng hậu, rất có thể hoàng quyền sẽ bị kim hãm, dẫn đến hư danh, cho nên hán mới nâng đỡ một hoàng hậu hết sức nghe lời lại không có bối cảnh gì lên đài, và lại lại dụng tâm nâng đỡ thế lực nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, để cân bằng thế lực của mấy vị phi tần khác.

Cho nên Gia Hòa đế đối với sự bành trướng thế lực của Tiền gia chẳng những không hạn chế chút nào, thậm chí có thể nói là mở rộng cửa, Tiền gia mới có thể trong thời gian hơn mười năm ngắn ngủi xuất hiện một nhà hai hầu, cục diện một người đắc đạo (gà chó thắng thiên).

Toà nhà An Bình hầu phủ này là do Hoàng thượng ban cho, vốn là phủ đệ của một vị thân vương tiền triều, Tiền Thông sau khi có được căn nhà này, dụng tâm tu sửa kiến tạo. Toà nhà này vốn lớn, lại được Tiền Thông làm thêm xa hoa quý phái, có thể sánh với hầu phủ trăm năm như Nam An hầu phủ, kim bích huy hoàng còn hơn An Bình hầu phủ, nhưng lại ít nội tình hơn các thế gia trăm năm, một đường Lục Thanh Lam vừa đi vừa lắc đầu.

Trọng sinh một kiếp nâng hiểu rõ rất nhiều điều, nàng cũng nhìn ra, Gia Hoà đế nhìn thực ra có vẻ cực kỳ nhân từ hiền lành, trên thực tế rất miễn cảm với quyền lực, lúc trước nâng đỡ Tiền gia là vì Tiền gia còn quá nhỏ yếu, nay Tiền gia đã có một vị Hoàng hậu, người có thể nâng đỡ Nhị hoàng tử, cùng với hai vị hầu tước và rất nhiều các vị quan viên trong quân giới cũng như chính giới, thế lực chính trị đã không còn là lớn bình thường, nếu còn đề cao lên nữa, tuyệt đối là đường chết, kiếp trước Tiêu Thiệu Huyền cũng chính là lợi dụng tính cách đa nghi của Gia Hoà đế để thiết kế độc kế liên hoàn trừ khử Nhị hoàng tử và Bát hoàng tử.

Một đám nữ quyền vào bên trong cổng, được Nhị phu nhân Tiền gia Phàn thị tự mình đón vào đại đường. Vị Phàn thị này chính là con dâu thứ hai của An Bình Hầu phu nhân Lý thị, Lý thị lớn tuổi, hiện tại quyền quân gia của An Bình Hầu phủ rơi vào trong tay con dâu trưởng Đậu Thị, Phàn thị tuy là con dâu thứ hai của Hầu phủ, nhưng là vợ của con vợ kế, địa vị ở Hầu phủ không cao, Lý thị phái một người như thế ra mặt nghênh đón toàn gia Trường Hưng Hầu phủ, cũng là hết sức chậm trễ.

Cũng đủ để thấy sự kiêu ngạo bề thế của An Bình Hầu phủ.

Mặt của Lão phu nhân Trương thị cũng có chút khó coi. Nhớ lúc trước Lý thị từng tới cửa giúp Vũ Tiến bá thế tử Chu Hạo cầu hôn, từng hứa cho mình không ít chỗ tốt, nhưng sau chẳng biết tại sao Lục Thần và Kỳ thị đột nhiên thay đổi, không chịu gả Lục Thanh Nhân cho Chu Hạo, nghĩ đến Lý thị bởi vì chuyện này giận chó đánh mèo mình, nên mới phải một vợ của con vợ kế tới đón tiếp, Trương thị không khỏi giận lây sang mẹ con Kỳ thị, chẳng qua lúc này cũng không tiện phát tác trên địa bàn của người ta, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn các nàng.

Phản thị mặc dù ở trong phủ không được chào đón, nhưng là người mồm miệng khôn khéo, dọc đường đi giới thiệu cảnh trí trong phủ cho đám người Lão phu nhân, lão phu nhân đương nhiên là chẳng muốn đáp lại vị vợ con vợ kế này, Phùng thị và Kỳ thị cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, vừa nói vừa cười với Phản thị, ngược lại cũng không đến mức nhạt nhẽo.

Hôm nay thành thân chính là tiểu thúc Tiền Bổng của Phản thị, Tiền Bổng này chính là ấu tử của Tiền Thông và Lý thị, Tiền Thông tổng cộng bốn nhi tử, Tiền Bổng là nhỏ nhất, cũng là người được cưng chiều nhất. Tiền Thông vốn lập đích trưởng tử làm thế tử, nhưng bởi vì Lý thị thiên vị tiểu nhi tử, vẫn xúi giục Tiền Thông đem thế tử vị truyền cho Tiền Bổng.

Cho nên mặc dù hôm nay chỉ là một ấu tử thành thân, tràng diện náo nhiệt cũng phô trương không kém An Bình Hầu thế tử thành thân.

An Bình Hầu phu nhân Lý thị đang ở trong đại đường chiêu đãi khách quý đến dự lễ, thì nha hoàn tới báo nói: “Khởi bẩm Lão phu nhân, Trường Hưng Hầu lão phu nhân đã tới.”

Trước đó không lâu ở hiện trường cầu mưa của Trương Thiên Sur, Lục Hân phản ứng cơ mẫn, phá giải độc kế của Nhị hoàng tử đáng trợ giúp Hoàng trưởng tử thuận lợi vượt qua cửa ải, ở chuyện cầu mưa Hoàng trưởng tử đạt được nhất trí khen ngợi của triều dã, Nhị hoàng tử nổi lời đĩnh, An Bình hầu Tiền Thông về đến nhà cũng nể nang chửi Lục Hân một trận, thời điểm Lý thị vạch ra danh sách khách mời, căn bản cũng không liệt Trường Hưng Hầu phủ vào trong đó, vậy sao người của Trường Hưng hầu lại tới?

Lý thị cùng Trương thị giống nhau, đều là kẻ thất. Trường tử Tiền Tường không phải là nàng sinh, nàng một lòng muốn để cho nhi tử của mình làm thế tử, đương nhiên nhìn không vừa mắt Đậu Thị. Thay vào đó Đậu Thị hết sức thông minh lanh lợi, nhà mẹ đẻ mạnh, lại là vợ do Tiền Hoàng hậu tự mình chọn cho chất nhi, vì vậy Lý thị mặc dù là bà bà, nhưng cũng không có biện pháp gì tóm được Đậu Thị.

Đậu Thị cũng cảm thấy kỳ quái, danh sách khách mời thành thân của tiểu thúc, nàng cũng đã từng thẩm tra đối chiếu nhiều lần, làm sao lại xảy ra lỗi chứ, mà người của Trường Hưng Hầu phủ không nhận được thiệp tuyệt đối cũng sẽ không mặt mày dày tới uống rượu mừng.

Thái độ nàng kính cẩn, giọng nói bình thản, đúng mực thoả đáng nói với Lý thị: “Mẫu thân, hôm nay là lễ lớn của Tử thúc, người tới là khách, ta thấy vẫn nên nghênh các nàng đi vào, không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa. Nhiệm ma ma, Ngài nói đúng không?” Nhiệm ma ma này chính là Tiền Hoàng hậu phải tới dự lễ.

Đậu Thị là Tiền Hoàng hậu chọn, nhiệm ma ma đương nhiên là giúp đỡ Đậu Thị, liền nói: “Đại phu nhân nói rất đúng.”

Lý thị giận đến một Phật xuất thế hai Phật thăng thiên, hết lần này tới lần khác người của hoàng hậu nàng không dám động đến được cũng không dám động. Đậu Thị thấy nàng không nói lời nào, liền cười mỉm đi nghênh đón nữ quyền của Trường Hưng Hầu phủ. Lý thị một lòng muốn hại nàng cùng trượng phu của nàng, nàng đương nhiên sẽ không khách khí với Lý thị.

Không tới một lát, Trương thị liền dẫn nữ quyền toàn gia theo Đậu Thị tiến vào. Mọi người khách khí làm lễ ra mắt trước, Lý thị vừa mới bị con dâu làm tức giận, vừa lúc vung ra với Trường Hưng Hầu phủ bọn họ, thái độ hết sức lãnh đạm.

Sắc mặt Trương thị không khỏi trở nên xanh mét. Vẫn là Đậu Thị tiến lên hòa giải, đưa tay dịu dàng tay của Trương thị lên nói: “Hôm nay ngài, có thể tới, thật đúng là về vang cho trên dưới Hầu phủ chúng ta, đi mẫu ở trong cung thường xuyên nói đến lão nhân gia ngài ta, nói ngài nhân từ hòa ái, trị gia có cách, hôm nay nhìn thấy ngài thật đúng là danh bất hư truyền.”

Di mẫu trong miệng của Đậu Thị cũng chính là Tiền Hoàng hậu, Trương thị liên tục khiêm nhường, “Quá khen, không dám nhận khích lệ như thế của Hoàng hậu nương nương.” Có những lời này của Đậu Thị, hôm nay tới cũng không uống phí.

Lý thị là một người minh mẫn, Đậu Thị cũng là muốn mượn mấy câu nói đó thức tỉnh nàng, nhiều người đang nhìn như vậy, người bắt kính với Trương thị đồng dạng đều là Hầu phu nhân, người thật sự mất thể diện chính là người.

Lý thị lúc này mới có chút phản ứng, chẳng qua để cho nàng nhượng bộ là không thể nào. Nàng bỗng chỉ vào Lục Thanh Nhân nói: “Người chính là Tam cô nương sao?”

Lục Thanh Nhân đi lên trước một bước khom người nói: “Hồi bẩm Lão phu nhân, vẫn bối chính là Thanh Nhân.”

Lý thị nhìn nàng vài mắt, chỉ nhân nhật nói một câu: “Người rất tốt! Rất tốt!” Cũng không gọi nàng đứng dậy, Lục Thanh Nhân vẫn duy trì tư thế gập người. Kỳ thị nhớ tới nàng từng tự mình quang lâm Hầu phủ mật đàm với Trương thị, sau khi xong Trương thị liền lập tức đáp ứng chuyện cưới xin của Chu Hạo, có thể thấy Lý thị cũng là đứng ở phe Vũ Tiến bá phủ, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Đang thời điểm giằng co, bên ngoài bỗng nhiên có người la một tiếng: “Kiệu hoa của tân nương tử đến.” Đám người trong nhà nhất thời xôn xao, tuôn ra phía trước chính đường lay Thiên Địa đi xem náo nhiệt, Lý thị cũng đã quên làm khó Lục Thanh Nhân, liên tục phân phó nha hoàn một bên: “Nhanh đi phía trước nhìn một xem.”

Đậu Thị thừa dịp trong nhà loạn, tiến lên nhẹ nhàng đỡ cánh tay của Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân lúc này mới đứng thẳng, hướng nàng lễ phép cười, Đậu Thị cũng mỉm cười đáp lại.

Mọi người đi tiền đường, xem xong bãi đường của Tiền Bàng cùng tân nương tử, Đậu Thị an bài đám đông đến Phúc Thuận đường dùng cơm, Trương thị cảm thấy bị lạnh nhạt, có chút hối hận, lúc này lại cũng không tiện đi tiếp.

Phúc Thuận đường vô cùng lớn, bốn bề bị nước bao quanh, lúc này khí trời đã chuyển lạnh, bốn bề cửa sổ mở một nửa đóng một nửa, đoàn kịch hát nhỏ Tiền gia mời đang ở trên nước ca diễn, y y nha nha, bay vào Phúc Thuận đường, có mấy phần thú vị.

Trong Phúc Thuận đường ở giữa dùng bình phong ngăn cách, tách ra đám nữ hài tử chưa thành thân và đám Lão phu nhân phu nhân ra, miễn cho các nàng bị câu thúc trong bữa tiệc, lại để cho đám phu nhân Lão phu nhân có thể nghe được thanh âm của các nàng, không sợ các nàng rời khỏi người lớn nghịch ngợm, bố trí mất một phen công phu.

Mọi người tìm được vị trí của mình nhất nhất ngồi xuống. Các cô nương bên kia, Lục Thanh Nhân bởi vì chuyện cầu mưa, rất nhanh trở thành tiêu điểm. Tất cả mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ nàng, Lục Thanh Lam ngồi nghiêm chỉnh, xử sự thần nhiên.

Chỗ ngồi của các cô nương bên này, chủ vị vẫn trống không, thẳng đến lúc sắp khai tiệc, mới có một thiếu nữ mặc bối tử màu đỏ trang hoa mười ba mười bốn tuổi khoan thai bước chậm đến, cũng không biết là nóng hay thế nào, sắc mặt của nàng đỏ bừng. Lục Thanh Lam kéo kéo tay áo của tiểu đồng bạn quen biết lần trước ở Nam An Hầu phủ —— tôn nữ của hộ bộ tả thị lang Bạc Nguyên Châu Bạc Thiên Như, thấp giọng hỏi: “Người này là ai?”

Không có cách nào, người thường ngày cùng nàng Tiêu bất ly Mạnh, Mạnh bất ly Tiêu tiểu quận chúa Tiêu Kỳ hôm nay chưa tới.

Bạc Thiên Như ngày thường cũng là người hoạt bát, hơi được Lục Thanh Lam thích, hai người chơi đùa cũng không tệ lắm. Nàng nói khê với Lục Thanh Lam: “Nàng mà người cũng không nhận ra ư? Nàng chính là đích thân muội tử của tân lang Tiền Bàng hôm nay, Tam cô nương của An Bình Hầu phủ Tiền Song.” Bạc Thiên Như càng giảm thấp thanh âm xuống nói: “Nàng ở kinh thành cũng có thể coi là nhân vật phong vân, ý vào thân cô mẫu của mình là hoàng hậu, ngang ngược kiêu ngạo, thường xuyên gây khó dễ cho các cô nương khác, vì vậy An Bình Hầu phủ nhìn cho nàng mấy mối hôn sự cũng không thành.” Lấy vợ cưới hiền, ai nguyện ý cưới một cái tổ tông về nhà cung phụ a. Vị này đại khái là ở kinh thành “Danh tiếng bên ngoài” rồi, tất cả nhà huân quý đều tránh không kịp.

Lục Thanh Lam như có điều suy nghĩ gật đầu, cảm thấy Tiền Song này có chỗ nào không đúng, nhưng là nhất thời lại không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kỳ Lạ

Tiền Song ngồi xuống chủ vị, nói một câu: “Ta tới muộn.” Ánh mắt dạo qua trên người nhóm nữ hài một vòng, cuối cùng dừng ở trên người Lục Thanh Nhân, nói: “Người cũng tới rồi sao?”

Những lời này hỏi cực kỳ không khách khí, dùng một loại ngữ khí trên cao nhìn xuống, mỗi người ở đây cơ hồ đều cảm nhận được địch ý của nàng đối với Lục Thanh Nhân. Lục Thanh Lam để ý tới nàng ta có dùng chữ “cũng”.

Lục Thanh Nhân sững sờ, lúc trước nàng và Tiền Song từng gặp qua, đều nhận biết lẫn nhau. Nàng ta cũng là một trong hai mươi đồng nữ Trình phi nương nương lựa chọn. Nàng ta là thân chất nữ của Hoàng hậu, có Hoàng hậu nói đỡ, nàng ta đương nhiên vượt quan trọng tướng, nhưng Trương Thiên Sư không để ý đến phía sau nàng có bao nhiêu cường ngạnh, thời điểm hai mươi chọn mười, Trương Thiên Sư không chút khách khí loại nàng ta.

Tiền Song luôn tự cho mình là rất cao, xem chuyện này là chuyện vô cùng nhục nhã, hận hết toàn bộ mười người được chọn kia, cho nên đối với Lục Thanh Nhân vừa ra khỏi miệng đã đầy mùi thuốc súng.

Hàm đường của Lục Thanh Nhân vô cùng tốt, cũng không để ý ngữ khí của nàng ta, nàng chỉ cười ôn hoà nói: “Tiền cô nương.”

Cấp bậc lễ nghĩa của nàng chu đáo, nhưng Tiền Song cũng không cảm kích, hừ một tiếng: “Lục cô nương là người Trương Thiên Sư nhìn trúng, ta nào dám nhận lễ của người?” Ngữ khí chua loét.

Lục Thanh Lam có chút kỳ lạ, trên bàn tiệc này, lọt vào pháp nhãn của Trương Thiên Sư cũng không chỉ có mình Lục Thanh Nhân, Tiền Song vì sao chỉ đơn giản nhắm vào Lục Thanh Nhân mà thôi?

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Lục Thanh Lam muốn nói thay tỷ tỷ, Lục Thanh Nhân lại đề tay nàng lại. Đúng lúc này, xa xa truyền đến thanh âm thông báo: “Tam công chúa đến!”

Tiền Song tới trễ, có người lại tới trễ hơn cả nàng ta. Chỉ thấy một nữ hài mặc tiểu áo thạch lựu đỏ thêu hoa thạch lựu, váy trắng ngà voi bạch mãn thêu hồ điệp kim tuyến hai màu đỏ tay cung nữ đi đến. Nữ hài kia trên đầu vẫn đội mã kè* tinh xảo, ở giữa gắn trăm cái trăn châu vàng ròng, đi đường trăm cái chạm nhẹ vào trán nàng, dung mạo không thể coi là khuyh quốc khuyh thành, lại có cảm giác ung dung hoa quý trang trọng khác.

(*) 堕马髻 [đọa mã kè] kiểu dáng búi tóc của phụ nữ cổ đại. Bởi vì đem búi tóc đặt lệch xuống sang một bên, hình dạng như rớt xuống như không. Là

kiểu tóc của phụ nữ thời Ngụy Tấn. Đọa mã kế được tương truyền là phát minh của thê tử Tôn Thọ của Lương Ký quyền thần thời Đông Hán.

堕马髻 [đọa mã kế]

Đúng là Tam công chúa.

Mọi người đều đứng dậy hành lễ với Tam công chúa. Tam công chúa thấy Lục Thanh Lam vui vẻ mặt mày cong cong, cũng không để ý đến mọi người, chỉ chạy đến trước mặt Lục Thanh Lam, cầm lấy tay nàng, hô to: “Bảo nhi ngươi tới rồi, làm bản cung nhớ chết mất.”

Sắc mặt Tiền Song xanh mét, Tam công chúa căn bản không để ý tới chủ nhân là nàng, lại nhiệt tình với nữ nhi của một quan thất phẩm như vậy, khiến nàng không thể nào xuống đài được. Nhưng cho dù nàng kiêu ngạo đi nữa, người ta cũng là công chúa, trước mặt công chúng nàng cũng không thể làm gì được công chúa.

Lúc trước trong mười đồng nữ được Trương Thiên Sư chọn, đứng đầu chính là Tam công chúa, lúc luyện vũ ở Ngọc Minh cung, Lục Thanh Nhân lập quan hệ tốt với nhóm quý nữ, Tam công chúa yêu ai yêu cả đường đi, cũng đối xử rất tốt với Lục Thanh Nhân.

Tam công chúa cũng cười chào hỏi với Lục Thanh Nhân, một khúc gián đoạn của nàng này, màn gây khó dễ vừa rồi của Tiền Song với Lục Thanh Nhân cũng đương nhiên bị hóa giải.

Tiền Song cố nén tức giận mời Tam công chúa ngồi ghế trên, Tam công chúa cũng không chịu, chen đến giữa tỷ muội Lục Thanh Nhân Lục Thanh Lam, cùng Lục Thanh Lam trò chuyện rất vui sướng.

Tiền Song cũng không kiên trì để cho Tam công chúa ngồi ở chủ vị.

Nhất thời khai tịch, Tiền Song thân là chủ nhân, cũng không chào hỏi khách khứa, có chút không hợp, trong bữa tiệc lại liên tiếp quay đầu lại, bộ dạng tựa hồ đang đợi người nào đó.

Qua đại khái một khắc đồng hồ, Lục Thanh Lam nhìn thấy ở cửa có bóng người chột lóe lên, Tiền Song đứng dậy. Mọi người sững sờ, toàn bộ ánh mắt đều rơi vào trên người nàng.

Tiền Song lúc này mới giật mình, cười có chút xấu hổ: “Hôm nay thật là nóng, mới một lát như vậy đã ra một thân mồ hôi, ta trở về đổi lại xiêm y, mọi người chậm dùng.” Vừa nói xong liền đứng dậy rời khỏi bữa tiệc. Tam công chúa bĩu môi, thấp giọng nói: “Có phải nàng ta có tật xấu gì không?” Đến lúc nào rồi, đã sớm không thể mặc áo mùa hè, nàng còn ở chỗ này kêu nóng. Tam công chúa không thích Tiền Song, đương nhiên trong lời nói sẽ không khách khí với nàng ta.

Lục Thanh Lam như có điều suy nghĩ.

Nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, thân ảnh ngoài cửa kia tựa hồ có chút quen mắt, người kia là ai đây? Nàng nghĩ một lát, một đạo ánh sáng nhanh chóng lướt qua trong đầu nàng: “Là nàng! Nhất định là nàng!”

Lục Thanh Lam có chút ngồi không yên, nàng đột nhiên nghĩ tới, thiếu nữ mặc bối tử màu vàng nghệ xuất hiện ở cửa vậy mà lại là thiếp thân nha đầu của Vũ Tiên bá thê tử Chu Hạo. Tiền Song vì sao lại thấy nha đầu của Chu Hạo liền đứng dậy đi ra, giữa bọn họ có bí mật gì chăng?

Lục Thanh Lam liền đứng lên, Lục Thanh Nhân thấy liền hỏi một tiếng: “Ngươi muốn làm gì vậy?”

Lục Thanh Lam nói: “Vừa rồi uống nước nhiều quá, ta đi tịnh phòng một chuyến.”

Tam công chúa lập tức: “Có muốn ta đi cùng ngươi không?”

“Không cần không cần!” Lục Thanh Lam ẩn bả vai của nàng đem nàng ẩn trở lại trên ghế, “Ta đi một chút sẽ trở lại, ngươi giúp ta chiếu cố tỷ tỷ của ta.” Nói xong đóng giả mặt quỷ đứng dậy rời đi.

Lục Thanh Lam ra khỏi Phúc Thuận đường, Mặc Cúc lập tức đi theo. Lục Thanh Lam trực tiếp hỏi: “Ngươi có nhìn thấy Tiền Song đi đâu không?”

Mặc Cúc quả thật nhìn thấy, nói với Lục Thanh Lam: “Tiền cô nương đi theo một nha hoàn mặc bối tử màu vàng nghệ đi về phía hậu hoa viên bên kia.”

Tinh thần Lục Thanh Lam chấn động: “Ngươi đi trước dẫn đường, chúng ta cùng tới xem một chút.”

Mặc Cúc do dự một chút, rốt cuộc không dám vi phạm mệnh lệnh của Lục Thanh Lam, mang theo Lục Thanh Lam đi về phía hậu hoa viên. Hai người tăng nhanh cước bộ, cơ hồ chạy chậm cả đoạn đường, đuổi theo một chút quả nhiên nhìn thấy Tiền Song cùng nha hoàn của Chu Hạo ở ở phía trước trên một cái đường nhỏ bộ dáng đi rất gấp gáp.

Chủ tớ hai người càng bước nhanh hơn, kết quả đuổi kịp đến đường nhỏ kia, hai người Tiền Song giống như là biến mất không thấy bóng dáng. Lục Thanh Lam không khỏi ngăn ra, cảm thấy có chút khó tin. Đi qua đường nhỏ này, phía trước là một đường nhỏ trải đá cuội dọc bên hồ, con đường kia cũng khá dài, hai người không thể nào đi đến cuối đường rồi quẹo sang con đường khác được, mà ngoại trừ cái đó ra, còn có một con đường thông về hướng ngoại viện, ngoài cái này nữa là ngã ba rồi, Tiền Song các nàng đi đâu? Lục Thanh Lam và Mặc Cúc liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy trong chuyện này nhất định có bí mật hai người không biết.

Hai người đi dọc đường nhỏ trái đá cuội một đoạn, Mặc Cúc mắt tỉnh, bỗng nhiên chỉ vào một núi già ý bảo Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam cẩn thận nhìn, chỉ thấy núi già kia núi non trùng điệp, hết sức cao lớn, hơn nửa dãy leo bò đầy, chỗ dãy leo che lấp, thế nhưng lộ ra một góc quần áo màu vàng nghệ.

Lục Thanh Lam thất kinh, lập tức kịp phản ứng, trong lòng núi già kia hẳn là khoảng trống, mà Tiền Song giờ phút này đang trong son động, nàng ta được nha hoàn của Chu Hạo dẫn tới, vậy Chu Hạo nhất định đã ở trong son động kia.

Không nghĩ tới Chu Hạo thế nhưng hẹn ước riêng tư với Tiền Song, ở dưới tình hình như thế hai người lại dám riêng tư gặp gỡ, lá gan thật là quá lớn rồi!

Lục Thanh Lam rốt cục hiểu được vì sao Tiền Song có địch ý lớn với tỷ tỷ như vậy rồi, trước đây tỷ tỷ và Chu Hạo nghị hôn, không phải là tình địch của nàng ta hay sao?

“Cô... Cô nương!” Mặc Cúc cũng không ngu, mặc dù không biết nam nhân ước hội với Tiền Song là người nào, nhưng nhiều ít cũng có thể nghĩ đến mấu chốt trong chuyện này, chuyện như vậy không phải là chuyện tốt gì, tốt nhất là rời đi càng xa càng tốt, nàng liền giảm thấp thanh âm khuyên nhủ: “Cô nương chúng ta nhanh đi thôi!”

Chu Hạo và Tiền Song, một kẻ nguy quân tử, một kẻ chanh chua, ngược lại là một đôi trời đất tạo nên, vốn hai người ở chỗ này vụng trộm, Lục Thanh Lam cũng lười quản, chẳng qua nàng cảm thấy chuyện hôm nay có chút kỳ lạ, Chu Hạo không phải là nam tử bình thường, hẳn lòng dạ thâm sâu, muốn ước hội với Tiền Song, lúc nào không được, hết lần này tới lần khác lại muốn vào lúc này, vạn nhất để cho người khác phát hiện, thế diện của An Bình Hầu phủ và Vũ Tiến bá phủ sẽ mất hết.

Chuyện này không phù hợp với tính cách của Chu Hạo. Sẽ không phải là có âm mưu gì chứ? Lục Thanh Lam càng nghĩ càng cảm thấy có thể, Kỳ thị vừa mới cự tuyệt hôn sự của Chu Hạo và Lục Thanh Nhân, Chu Hạo sẽ không phải là muốn nhắm vào Lục Thanh Nhân chứ?

Nghĩ tới đây, Lục Thanh Lam quyết định mạo hiểm đi vào nghe xem hai người đang nói cái gì. Liền nói với Mặc Cúc: “Người nghe theo lời ta, đi dẫn nha hoàn canh chừng kia rồi đi.” Lại nói ở bên tai Mặc Cúc mấy câu.

Mặc Cúc nghe xong khuôn mặt nhỏ nhắn liền sụp xuống, khuyên nhủ: “Cô nương, chuyện như vậy chúng ta vẫn là đừng nên xen vào.”

Lục Thanh Lam trầm mặt xuống nói: “Người không nghe lời của ta phải không, nhanh đi đi!”

Mặc Cúc không dám trái lệnh, vội vàng đi. Lục Thanh Lam núp ở một chỗ lồi ra phía sau một tảng đá lớn, Mặc Cúc đi qua cửa động của núi già kia bắt đầu cao tiếng hô: “Tiểu thư, tiểu thư! Tiểu thư người ở đâu?”

Thanh âm lớn như vậy, tiểu nha hoàn canh gác bên trong làm sao không nghe được, vội vàng đi ra, nhìn thấy Mặc Cúc đang nhìn chung quanh đường nhỏ, tiểu nha hoàn vội vàng đuổi theo, hỏi: “Người tìm ai?”

Mặc Cúc làm bộ sợ hết hồn: “Người từ đâu đi ra vậy?”

Tiểu nha hoàn cũng trấn định: “Ta từ một con đường khác tới. Người đang ở đây tìm người sao?”

Mặc Cúc nói: “Ta theo tiểu thư của chúng ta đi ra, vốn định đi ra ngoài hóng mát một chút, tiểu thư của chúng ta nhìn thấy một con hồ điệp hết sức mỹ lệ, đuổi theo tới đây muốn bắt hồ điệp, những chạy quá nhanh ta rồi cuộc mất dấu rồi. Nếu như bị phu nhân biết, ta nhất định sẽ bị phạt, tỷ tỷ người có nhìn thấy tiểu thư nhà ta không?” Bộ dáng biểu hiện hết sức gấp gáp.

Con người nha hoàn của Chu Hạo đảo một vòng, nói dối: “Ta mới vừa nhìn thấy một nữ tử quần áo hoa lệ đi qua, không phải là tiểu thư nhà các người sao.”

Mặc Cúc nói: “Nhất định đúng nhất định đúng! Chỗ này không có người! Nàng chạy đi đâu rồi?”

“Nàng chạy dọc theo đường nhỏ lát đá cuội này đi về phía trước rồi, nhất định là quẹo qua chỗ rẽ đằng trước. Người mau đi xem một chút đi.”

“Được được!” Mặc Cúc liên tục nói cảm ơn: “Đa tạ tỷ tỷ!” Nói xong chạy nhanh như chớp.

Nha hoàn của Chu Hạo thấy Mặc Cúc chạy xa rồi, cười đắc ý, nghĩ thầm tiểu nha hoàn này tuổi quá nhỏ, cũng không hỏi xem tiểu thư nhà mình mặc xiêm y màu sắc gì, mình nói cái gì nàng liền tin cái đó.

Nhưng nàng ta không biết Lục Thanh Lam đã sớm thừa dịp trong khoảng thời gian Mặc Cúc hấp dẫn lực chú ý của nàng ta chạy vào trong thạch động. Trước lúc tiến vào son động, Lục Thanh Lam liền cẩn thận quan sát qua, cảm thấy không gian nơi đó tất nhiên rất lớn, hẳn là có đầy đủ không gian để cho mình ẩn giấu ở bên trong, nếu không nàng cũng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Đội nàng vào son động phát hiện quả thật như thế. Cái son động này rất lớn, hơn nữa ánh sáng rất u ám, đúng lúc không biết ánh nắng từ chỗ nào chiếu vào, không đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón. Lục Thanh Lam thích ứng một chút, cẩn thận từng bước đi vào trong, nàng tận lực thả nhẹ cước bộ, sợ kinh động đến hai người đang hẹn ước bên trong, dần dần nghe thấy bên trong có tiếng nói, trong nội tâm nàng vui mừng, đang định tăng nhanh cước bộ, không biết từ nơi nào vurun ra một cánh tay, kéo nàng vào trong ngực của một người, ngay lập tức che lên miệng nàng.

Đầu óc Lục Thanh Lam ông một tiếng, cảm giác đầu tiên chính là: “Nguy rồi, bị người phát hiện rồi.”

Nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, tâm niệm thay đổi thật nhanh, nghĩ đôi sách, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp, “Đừng nói chuyện, là ta.” Thanh âm của nam tử trầm thấp và tràn đầy từ tính, xung quanh tràn đầy mát lạnh còn có hơi thở của nam tử mang theo mùi trúc nhàn nhạt đánh úp lại, toàn thân Lục Thanh Lam không khỏi căng thẳng.

Thanh âm này quá quen thuộc, hẳn là Cửu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác.

Lục Thanh Lam ngẩng đầu thấy quả nhiên là Tiêu Thiểu Giác, liền gật đầu. Vậy mà Tiêu Thiểu Giác mặc dù buông lỏng cánh tay che miệng nàng lại, vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn buông nàng ra, trên thực tế không chỉ không buông ra, hai tay cũng nhốt lại nàng thật chặt.

Lục Thanh Lam đè nén cảm giác khác thường ở đáy lòng, cũng học Tiêu Thiểu Giác đem thanh âm tận lực đè thấp: “Người buông ra đi, ta sẽ không kêu loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Kỳ Lạ (3)

Lục Thanh Nhân rung rung nước mắt lôi kéo tay của Kỳ Hải, trên tay Kỳ Hải có mấy cái lỗ nhỏ, đỏ máu chảy ra, Lục Thanh Nhân đang cầm lấy khăn của mình cẩn thận băng bó cho hắn. Về mặt Kỳ Hải hạnh phúc không ngăn được, trên mặt đều là nụ cười ngu ngơ.

Lục Thanh Nhân cúi đầu khóc nức nở nói: “Biểu ca việc gì người phải chịu tội như vậy?”

“Thế này là thế nào...?” Lục Thanh Lam nhìn thấy mấy con bò cạp nát bét bị ném trên tủ treo quần áo, dù nàng không động não đi nữa cũng hiểu được vừa rồi bên trong rốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra Kỳ Hải đi vào phòng, nhìn thấy ba con bò cạp đang bò về phía nữ thân trong lòng hắn, mà Lục Thanh Nhân và Đan Hương núp ở một góc run rẩy.

Không thể được! Kỳ Hải nhất thời tức sùi bọt mép, không hề nghĩ ngợi liền vọt tới, hắn chỉ có một suy nghĩ, chính là cho dù mình bị bò cạp cắn độc chết, cũng quyết không thể để cho Lục Thanh Nhân chịu một chút thương tổn. Trong tay hắn cũng không có công cụ thuận tiện, liền lấy tay trực tiếp bắt lấy bò cạp hung hăng quăng lên trên tủ quần áo gỗ lê hoa.

Bò cạp bị ném như vậy, hiển nhiên là nát bét rồi, nhưng hắn cũng không ổn lắm, bị bò cạp chích liên tiếp mấy cái. Lục Thanh Nhân thấy hắn vì bảo vệ mình mà ngay cả mạng cũng không cần, rất cảm động, vội vàng lấy khăn tay ra băng bó vết thương cho hắn.

Kỳ Hải chỉ cảm thấy động tác đôi tay nhỏ bé của người trong lòng ấm áp nói không nên lời, hai người trong lúc lơ đãng đụng chạm da thịt quả thực làm cho hắn như rơi vào tiên cảnh.

Lục Thanh Nhân thì ngược lại, thấy muội muội tới thất kinh: “Bảo Nhi, sao người lại tới đây?”

Lục Thanh Lam thông minh bậc nào, vừa nhìn bộ dáng này, liền đoán được tám, chín phần. Ý niệm trong đầu nàng thay đổi, không đáp lời Lục Thanh Nhân, câu đầu tiên liền nói: “Vừa rồi tiếng kêu của các người nói không chừng đã kinh động đến người khác, nhanh rời đi thôi.”

Lục Thanh Nhân nghe xong lời này sắc mặt cũng trắng, váy nàng hiện tại còn ẩm ướt chưa đổi lại, bị nhìn thấy có nói cũng nói không rõ ràng, nhưng là... Nàng dù sao cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa: “Nhưng biểu ca bị bò cạp chích, nếu bò cạp có độc, huyết mạch gia tăng lưu động trúng độc càng nặng thì làm sao?”

Kỳ Hải cũng hiểu điểm mấu chốt ở đây, vội nói: “Ta không sao, chúng ta vẫn là đi mau, khuê dự của Nhân biểu muội quan trọng hơn.” Lục Thanh Nhân thấy lúc này hắn còn xem trọng khuê dự của mình, lại càng thêm cảm động.

Lục Thanh Lam gật đầu, nàng muốn cho Lục Thanh Nhân gả cho Kỳ Hải, nhưng là muốn mang đại kiện tám người khiêng nỏ mảy nỏ mặt ngẩng cao đầu đi qua, quyết không thể để cho tỷ ty gánh tội tư hội tình lang, nhân phẩm có danh tiếng. Huống chi còn có Chu Hạo ở một bên nhìn chăm chăm, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây.

Lúc này Lục Thanh Lam phân phó: “Đan Hương, Đan Khẩu! Mau đỡ biểu ca lên trước.”

Hai nha hoàn nghe lệnh tiến lên, Lục Thanh Nhân do dự một chút nói: “Đề ta đi.” Cùng Đan Khẩu đỡ Kỳ Hải, mọi người vội vã ra khỏi phòng, từ xa truyền đến tiếng bước chân, nghĩ là động tĩnh vừa rồi quá lớn, kinh động đến người trong phủ, Lục Thanh Lam lúc này mới an bài: “Biểu ca người đi ra ngoài từ cửa nhỏ, Đan Khẩu người đi theo hầu hạ, Mặc Cúc người cũng đi cùng, đi tìm Tam gia, bảo Tam gia tìm cách đưa biểu ca đi y quán trị liệu. Tỷ ty, chúng ta trở về!”

Để giữ được khuê dự của Lục Thanh Nhân, chuyện Kỳ Hải bị thương tuyệt đối không thể truyền ra bên ngoài.

Thấy Lục Thanh Nhân lôi kéo cánh tay của Kỳ Hải không tha, bộ dạng không yên lòng, Lục Thanh Lam vội la lên: “Tỷ ty chúng ta mau trở về, có thời

gian lại đến thăm biểu ca.”

Kỷ Hải cũng nói: “Nhân biểu muội người mau trở về đi thôi, ta không sao.”

Lúc này Lục Thanh Nhân mới nói: “Biểu ca người bảo trọng, ta có thời gian nhất định đi thăm người.” Kỷ Hải có được cam đoan của nàng, cao hứng cả người đều sắp bay lên trời.

Lục Thanh Lam phát tay một cái để cho bọn họ nhanh đi ra ngoài từ cửa nhỏ, còn bảo Đan Hương đóng cửa lại, khóa trái từ bên trong, bởi vì nàng nghe thấy ngoại viện bên kia cũng truyền đến động tĩnh, lúc này mới lôi kéo Lục Thanh Nhân trở lại phòng thay y phục. Để có thể nói cho kín kẽ, nàng bảo Đan Hương cầm một cái mâm trà lưu ly ở trong phòng, để Đan Hương chịu đựng buồn nôn đập lên trên thân bò cạp hai cái.

Chỉ qua một lát, người của An Bình Hầu phủ liền tới. Cầm đầu không ai khác, chính là đại phu nhân Đậu Thị, phía sau còn không ít phu nhân theo tới xem náo nhiệt, trong đó cũng bao gồm Kỷ thị.

Mọi người vừa vào phòng nhìn, liền thấy ba nữ tử lui ở một chỗ run rẩy thấp giọng khóc nức nở. Trên mặt đất có ba đồng huyết nhục dính dính, cũng không rõ là cái gì.

Đây là tình huống gì, mọi người đều tròn tròn mắt.

Kỷ thị nhìn thấy hai nữ nhi bộ dạng kinh sợ quá độ, nhất thời đau lòng vạn phần, vội la lên: “Nhân tỷ nhi, Bảo Nhi, các người không có chuyện chứ?” Vừa xoay người lại nói với Đậu Thị: “Đại phu nhân, đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì?”

Đến lúc xem diễn rồi. Lục Thanh Lam vốn đang thấp giọng khóc nức nở, nghe được thanh âm Kỷ thị “Oa” một tiếng liền khóc lớn lên, lao vào trong ngực của Kỷ thị nói: “Mẫu thân, bò cạp, có bò cạp, bò cạp thật đáng sợ!” Nước mắt ào ào chảy xuống, tựa như mưa rơi.

Lục Thanh Nhân dở khóc dở cười, diễn thật giỏi a? Rõ ràng vừa rồi còn tỉnh táo hơn bất cứ ai, hiện tại lại làm bộ bị dọa cho bề mặt gần chết. Nàng theo dặn dò của Lục Thanh Lam vừa rồi, cũng cúi đầu lau nước mắt.

Mọi người nhất thời nổ tung, “Bò cạp, tại sao có thể có bò cạp?” Lại nhìn ba đồng huyết nhục mơ hồ trên mặt đất, dùng não liên tưởng ra một chút, nhất thời liền có kết luận. Có mấy người phu nhân đức cao vọng trọng liền hỏi: “Đại phu nhân, đang yên lành sao lại có bò cạp trong phòng?” Trong giọng nói đã có ý chất vấn, phải biết rằng những người này hôm nay cũng đều dẫn theo nữ nhi hoặc là con dâu tới tham gia hôn lễ, vạn nhất kinh sợ đến thân nhân của các nàng, các nàng sao có thể nguyên ý?

Nào Đậu Thị nhào như bột, riêng chuyện xảy ra hôm nay, công lao lúc trước nàng tận tâm khổ khổ chuẩn bị hôn yến liền bị xoá bỏ toàn bộ rồi, chuyện này nếu truyền đi, nàng làm sao có thể quản lý cái nhà này, nào có đạo đãi khách như vậy, ngoại nhân còn nhìn đại phu nhân nàng quản gia như thế nào, sau này nàng làm sao còn có thể đặt chân trong giới phu nhân kinh thành?

Trên đầu Đậu Thị cũng toát ra mồ hôi lạnh.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tam cô nương Lục cô nương, sao các người lại đến nơi này?”

Lục Thanh Nhân cũng đã nhìn ra, cái bữa hôm nay là An Bình hầu thiết kế cố ý muốn hại nàng. Nàng cũng không phải là bánh bao, bị thua thiệt chỉ biết nuốt xuống bụng, liền lau nước mắt nói: “Hồi bẩm đại phu nhân, vừa rồi ở trên yến tịch, lúc nha hoàn của quý phủ châm trà không biết sao lại làm đổ lên váy của ta, nha hoàn kia tự đứng ra muốn mang ta đi thay y phục, ta đi theo nàng đến nơi này, còn chưa kịp thay y phục, liền thấy ba con bò cạp bò ra khỏi tủ quần áo, ta kinh hãi gần chết, nhờ có nha hoàn của ta mạo hiểm bị bò cạp chích độc cầm mâm trà đánh chết bò cạp. Ta cũng không biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Đan Hương đứng lúc giờ khay trà lưu ly trong tay lên.

Ngữ khí Lục Thanh Nhân dịu dàng, không có một câu chỉ trích An Bình Hầu phủ, chỉ trích Đậu Thị. Lục Thanh Lam lại đang trong ngực của Kỷ thị vận vẹo uốn éo, đề cao giọng nói: “Bò cạp! Bò cạp thật đáng sợ!” Mọi người nghe xong lại càng đồng tình với tiểu tỷ muội, liền có người mở miệng nói: “Thật là đáng thương, đều là thiên kiều bách sủng nuôi lớn, ai từng thấy qua cái này đâu chứ? Vạn nhất bị sợ hãi thì làm sao.”

Mọi người bấy mồm tám lưỡi mà thảo luận phụ họa, mặc dù không muốn mở miệng trách cứ Đậu Thị miễn cho đắc tội An Bình Hầu phủ, nhưng nói chuyện bên vực bên nào vừa xem liền hiểu ngay.

Kỷ thị cũng đã hiểu, không nhịn được lạnh lùng nói: “Nơi này sợ không phải chỗ thay y phục đi? Đại phu nhân, người nên quần áo nha hoàn trong phủ cho tốt!”

Đã có người lên tiếng phụ họa nói: “Đúng a! Đúng a! Nơi này vắng vẻ như vậy, đại phu nhân sẽ không thiết kế phòng thay quần áo ở chỗ này a?”

Lại có có người nói: “Nói nửa ngày sao lại không thấy tiểu nha hoàn dẫn đường?”

Đại phu nhân giận sôi gan, vốn hôm nay tất cả khách nhân đều chiêu đãi hết sức hoàn mỹ, mọi người nói lý ra đều khen nàng khôn khéo tài giỏi, quản lý Hầu phủ gọn gàng ngăn nắp, mình vừa mới cao hứng không được một lát đã có người làm cho nàng như xe bị tuột xích rồi.

Nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, nàng chìm đắm trong hậu trạch nhiều năm, cũng là một nhân vật cực kỳ khôn khéo, lập tức kịp phản ứng, chuyện này nhìn sao cũng lộ ra hương vị của âm mưu! Huân quý thế gia kiêng kỵ nhất là đem những * này bại lộ trước mặt mọi người.

Nàng liền phân phó ma ma quản sự phía sau: “Đi tìm tiểu nha hoàn dẫn đường kia cho ta, lập tức nhốt vào phòng chứa củi, đợi chuyện hôm nay xong rồi, ta nhất định phải hỏi nàng một chút, chuyện xui xẻo này là thế nào.” Chỉ nói là tiểu nha hoàn vô tích sự làm không tốt, không hề đề cập tới cái khác.

Ma ma kia lĩnh mệnh đi. Đậu Thị hướng về phía Kỳ thị thì lễ thật sâu, “Hôm nay là ta tiếp đón không chu, thất lễ với Nhị phu nhân, làm cho hai vị cô nương kinh sợ, ta ở chỗ này bồi lễ trước cho Nhị phu nhân. Hôm nay là lỗi của An Bình Hầu phủ, ta tuyệt đối không đùn đẩy, ta đây sẽ nhanh chòn mời thái y tới xem cho hai vị cô nương! Quay về ta nhất định chỉnh đốn bên trong, sửa trị nha hoàn chênh mảng kia một phen, mấy ngày nữa ta nhất định dâng môn tạ lỗi, cho ngài cho Trường Hưng Hầu phủ một cái công đạo, người xem như vậy được không?” Nàng thật đúng là sợ Kỳ thị không thuận theo không buông tha, bắt nàng đem tiểu nha hoàn kêu đến đối chất, khi đó chuyện có thể không áp chế nổi nữa. May mà kỳ thị cũng không ngu ngốc, nàng hiểu được nữ nhi bị cuốn vào âm mưu, cho dù nữ nhi chiếm lý, chuyện này truyền đi cũng không dễ nghe. Liền gật đầu nói: “Mời thái y thì không cần, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tiệc rượu chúng ta không thể ăn nữa rồi, đến đây xin cáo từ, kính xin đại phu nhân thay chuyển cáo một tiếng với Lão phu nhân, chúng ta cũng không đi chỗ đó cáo từ nàng nữa. Ta ở nhà pha trà đợi đại phu nhân quang lâm!” Ý là chờ Đậu Thị cho một cái công đạo. Dù sao Trường Hưng Hầu phủ cũng không phải là dễ bắt nạt như vậy.

Đậu Thị nghe lời này thở phào nhẹ nhõm, nói mấy câu lễ phép giữ lại, Kỳ thị đương nhiên không chịu ở chỗ này nữa. Lúc này Trương thị cũng nghe tiếng chạy tới, thấy tỷ muội nhị phòng ra chuyện này, trong lòng thầm mắng nhà các người nhiều chuyện, làm mặt của mọi người rồi lại phải ra về cùng thù cầm thù giặc, vừa gọi xe, vừa báo cho đám người Lục Kháng đang ăn uống tiệc rượu phía trước.

Đậu Thị liên tục nói xin lỗi, đưa người Lục gia cửa đại môn, lúc này mới quay lại. Tiền viện Lục Thần nghe nói chúng nữ nhi gặp chuyện này, lòng nóng như đốt, làm sao còn có tâm tư ăn cơm, chờ ở cửa từ sớm. Thấy hai nữ nhi hoàn hảo, lúc này hẳn mới yên tâm.

Lục Kháng, Lục Hân tất cả cũng đứng dậy cáo từ, Lục Diệp đang uống đến cao hứng, vốn không muốn đi, nhưng Trường Hưng Hầu phủ chỉ còn lại một mình hẳn cũng không ra thể thống gì, đành phải cùng đứng dậy đi theo lão gia tử.

Mắt Lục Thanh Lam nhìn xung quanh không thấy cả Lục Văn Đình, lúc này Mặc Cúc đi tới, Lục Thanh Lam kéo nàng đến một bên thấp giọng hỏi: “Sao? Biểu ca bên kia thế nào?”

Mặc Cúc thấp giọng nói: “Tam gia đã tiến biểu thiếu gia về, hẳn bảo ta chuyển cáo với hai vị cô nương không cần lo lắng thương thế của biểu thiếu gia, bò cạp kia độc tính không mạnh, biểu thiếu gia chắc chắn không có chuyện gì.” Lục Văn Đình không giới hạn ở một mức độ nhỏ giống nữ hài tử các nàng, hẳn kiến thức rộng rãi, cố gắng vẫn có thể phân biệt được bò cạp có độc hay không! Cộng thêm nghĩ đến tiền nhân Chu Hạo kia còn muốn tỷ tỷ vào cửa, chắc có lẽ sẽ không để bò cạp kịch độc ở trong tủ quần áo, nghĩ đến đây yên tâm hơn không ít.

Nàng thấy tỷ tỷ vẫn đứng thẳng lối tại ở một bên nghe hai chủ tớ nói chuyện với nhau, cười ranh mãnh nói khẽ với tỷ tỷ: “Tam ca nói biểu ca tốt của tỷ không có chuyện gì rồi, tỷ tỷ đừng lo lắng.”

Lục Thanh Nhân đỏ mặt, mắng: “Biểu ca của ta cái gì, không phải cũng là biểu ca của người sao?” Lục Thanh Lam chỉ cười hi hi, cười đến Lục Thanh Nhân mặt càng đỏ hơn.

Kỳ thị mới vừa đem chuyện xảy ra thông báo đơn giản với Lão Hầu gia Lão phu nhân, quay người lại lại nhìn thấy vẻ mặt trưởng nữ then thùng, không khỏi sùng sột.

Lúc này xe đã chuẩn bị xong, nàng mang theo hai nữ nhi lên xe, Lục Thanh Lam quần lên người Kỳ thị, còn liên miên căn nhắc: “Mẫu thân, bò cạp thật đáng sợ!”

Kỳ thị giờ tay đánh nhẹ một cái lên đầu của nàng: “Được rồi, người cũng đừng mồm mép bịp người trước mặt nương người nữa.” Nhiều năm như vậy rồi, tính tình của Lục Thanh Lam nàng đã sớm nhìn thấu, biết vừa rồi nàng gào khóc chỉ là làm bộ nhất định là đang diễn trò. Nữ hài khác sợ côn trùng nàng còn tin tưởng, Lục Thanh Lam ư, nàng đã tự mình thấy “Tư thế oai hùng” cầm sâu lông hù dọa tỷ tỷ của nó rồi.

Lục Thanh Lam ai u một tiếng, ôm đầu nói: “Tại sao mẫu thân lại đánh đầu của ta, đánh ta ngốc thì làm sao bây giờ?”

Lục Thanh Nhân vừa nghe nói biểu ca bình yên vô sự tâm tình rất tốt. Lại thấy muội muội nói chọc cười, không nhịn được phì một tiếng bật cười.

Trưởng nữ cũng không có chuyện gì, Kỳ thị thấy tình hình này trái tim liền triệt để rơi xuống bụng. Làm nương rốt cuộc vẫn không yên lòng, liền hỏi: “Nhân nhi không sao chứ?”

Lục Thanh Nhân nói: “Mẫu thân ta không sao.”

Lục Thanh Lam lập tức ăn vạ: “Mẫu thân, người thật thiên vị, chỉ hỏi tỷ tỷ có sao không, sao người không hỏi ta.”

Kỳ thị dùng ngón tay điểm đầu của nàng: “Thấy người nghịch ngợm, ta biết ngay là người không có chuyện gì!”

Lục Thanh Lam giả hoạt cười một tiếng nói: “Mẫu thân ta quả thật không có chuyện gì, nhưng tỷ tỷ có việc đấy!”

Lục Thanh Nhân khó hiểu nói: “Ta có chuyện gì?”

“Vừa rồi lúc tỷ thay y phục, Hải biểu ca chạy vào đánh chết bò cạp cứu tỷ, tỷ nói xem tỷ có sao không?”

“Cái gì?” Kỳ thị thất kinh, giọng nói nghiêm túc: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nàng không ngờ trong chuyện này còn có nhiều ngọn nguồn như vậy.

Thật ra lúc Kỷ Hải xông vào, xiêm y Lục Thanh Nhân vẫn rất chỉnh tề, cho dù chuyện này truyền ra cũng không coi là du lễ (vượt quá lễ nghi). Chẳng qua lời này Lục Thanh Lam nói hết sức hàm hồ, làm cho người ta liên tưởng rất nhiều. Kỷ thị không nhịn được nghĩ nhiều.

Lục Thanh Lam cũng là muốn tác hợp đôi thiếu niên thiếu nữ này, lúc nàng nói lời này còn giữ lại một lỗ hổng, nếu Lục Thanh Nhân nguyện ý phản bác, nàng cũng có thể nói ra thực tế lúc đó.

Lục Thanh Nhân há miệng định phản bác, nhớ tới Kỷ Hải mấy lần liên tiếp tỏ vẻ một tú tài như hắn không xứng với một đích tiểu thư Hầu phủ, mà cứ cừ cừ cừ mẩu biết rõ Kỷ Hải có tình ý với mình, nhưng thủy chung không chịu tới cửa cầu hôn, hiển nhiên cũng là bởi vì bọn họ cũng cảm thấy Kỷ Hải không xứng với mình, cừ cừ cừ mẩu cũng là người ngạo cốt, bọn họ làm như vậy nàng hoàn toàn có thể lý giải. Nhưng thật ra bọn họ không biết, Lục Thanh Nhân nàng cũng không phải là người thích trèo lên quyền quý, Kỷ Hải nhân phẩm đoan chính, đối với nàng lại tốt, nàng cũng không cảm thấy gả cho Kỷ Hải có gì ừ ừ.

Nhớ tới biểu hiện anh dũng của Kỷ Hải hôm nay, còn lấy tay trực tiếp đi bắt bò cạp, ngu ngốc nhưng lại cực kỳ đáng yêu. Lục Thanh Nhân nghĩ tới đây, mặt không khỏi đỏ lên, lời giải thích đến khoe miệng cũng không nói ra.

Lục Thanh Lam thấy tư thái tiểu nhi nữ xấu hổ của tỷ tỷ, trong lòng quả thực vui mừng nở hoa. Làm sao còn không rõ tâm tư của tỷ tỷ, lập tức đánh rần tuyền côn, “Mẫu thân, xảy ra chuyện như vậy, ta thấy cũng không có biện pháp khác, người nhanh ám hiệu cho cừ cừ cừ mẩu tới cửa cầu hôn đi.” Trong xe này chỉ có mẫu nữ ba người, cũng không sợ truyền ra làm hồng khuê dự của Lục Thanh Nhân.

Kỷ thị còn đang trong tình trạng khiếp sợ khi biết được chuyện này còn chưa hồi phục lại đâu. Thật lâu mới mở miệng hỏi: “Hắn thật sự lúc người đang thay quần áo thì...”

Lục Thanh Nhân cúi thấp đầu không nói lời nào, Kỷ thị thở dài một tiếng, do dự một lát mới nói: “Hải ca nhi là ta nhìn lớn lên, đứa nhỏ này tâm tính tốt cũng thông minh. Kỳ thật lúc trước ta cũng không phải là không nghĩ tới chuyện gả người đến nhà cừ cừ cừ người, cừ cừ cừ mẩu người cũng đều là người nhà mình, biết gốc biết ngọn, đối đãi người cũng vô cùng tốt. Nhưng Hải ca nhi dù sao cũng chỉ là một tú tài, tổ phụ và phụ thân người nhất định sẽ không đồng ý. Việc đã đến nước này, thôi thôi! Quay về ta sẽ nói chuyện với cừ cừ cừ cừ mẩu người.”

Thân thể Lục Thanh Nhân run rẩy, trong lòng dâng lên một cỗ vui sướng ngọt ngào dị thường.

Kỷ thị thấy Lục Thanh Nhân cúi đầu không nói lời nào, liền quay người lại nghiêm túc hỏi Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người nói một lần từ đầu tới cuối cho ta.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, Vũ Tiến bá phủ liên tục bày âm mưu quỷ kế với Nhị phòng, để cho mẫu thân và tỷ tỷ biết chân tướng cũng giúp các nàng đề phòng âm mưu, cho nên nàng liền đem mọi chuyện mình nghe lén âm mưu của Chu Hạo và Tiền Song như thế nào, trở về tìm tỷ tỷ như thế nào nói một lần, chỉ là lược qua phần Cừ hoàng tử Tiêu Thiệu Giác.

Hai mẹ con nghe được đều lòng đầy căm phẫn. Kỷ thị nhỏ ra một ngụm nói: “Vũ Tiến bá phủ thật là khinh người quá đáng, bọn họ giả bộ nhân nghĩa đường đức, chúng ta cũng chỉ từ hôn là xong việc, cũng không tuyên dương bọn họ làm nhiều việc ác ở gia hương. Bọn họ trước lừa gạt chúng ta, lại còn dám báo thù như thế, thật là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Nhất là Chu Hạo kia nhìn nho nhã lễ độ, thật không ngờ lại ngầm hạ lưu. May mà lúc trước không đáp ứng hôn sự với Vũ Tiến bá phủ!”

Lục Thanh Nhân cũng cảm thấy may mắn, nếu mình nhất thời vô ý gả vào Vũ Tiến bá phủ, sống chung một nhà với một kẻ quỷ quân tử như Chu Hạo mười mấy năm, thử nghĩ thôi đã làm cho người hồng mắt.

Lục Thanh Lam dặn dò: “Cho nên chúng ta sau này nhất định phải ngàn vạn cẩn thận với Vũ Tiến bá phủ.”

Trở lại Hầu phủ, Lục Thần và Kỷ thị không yên lòng, vẫn mời Chu tiên sinh vội tới bắt mạch cho hai nữ nhi, Chu tiên sinh kê cho các nàng thuốc áp kinh (trấn áp kinh hãi), hai người lúc này mới yên tâm.

Toàn gia ở chính đường nói chuyện, Lục Thanh Lam đem chuyện ở trên xe ngựa nói lại với Lục Thần một lần, sắc mặt Lục Thần cũng rất khó coi, cắn răng nói: “Vũ Tiến bá phủ thật là khinh người quá đáng!” Lại nói: “Hải ca nhi là một hải tử tốt.”

Lục Thanh Nhân nghe lời này, chợt quỳ xuống, nói: “Việc đã đến nước này, kính xin phụ thân thành toàn cho hôn sự của ta và biểu ca.”

Lục Thần sợ hết hồn, không nghĩ tới trường nữ luôn luôn hiểu chuyện khiến cho người ta bớt lo lại không thuận hôn sự như vậy, hắn luôn luôn thương yêu con cái, vội nói Lục Thanh Nhân: “Nhân nhi mau đứng dậy đi, người làm cái gì vậy.” Thấy bộ dáng nữ nhi như vậy, trong lòng hắn cũng hết sức khó chịu.” Chuyện này ta sẽ thương lượng với cừ cừ cừ mẩu người, nhất định sẽ xử lý thích đáng, không để cho thanh danh của người bị hao tổn, tùy theo tình hình, chuyện này chẳng trách người!”

Quan hệ của hắn và cậu cả Kỷ Thành không tệ, nhưng không có nghĩa hắn nguyện ý ừ ừ gả nữ nhi cho một cái tú tài nhỏ nho. Hắn cũng là từ tú tài từng bước đi lên, cũng không phải là xem thường hắn là tú tài, thật sự là từ tú tài đến Tiến sĩ mặc dù chỉ kém hai cấp, nhưng khó như lên trời, không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Đến đây Lục Thanh Nhân cũng nghe ra phụ thân vẫn không muốn để cho nàng gả cho Kỷ Hải, nhất thời nóng nảy, “Chuyện đã xảy ra, ta sao có thể xem như chưa phát sinh chuyện gì, phụ thân luôn dạy chúng ta làm người phải thành thực, để nữ nhi quên chuyện này, nữ nhi thật sự làm không được.

Nữ nhi luân lạc tới một bước này, cũng chỉ có một con đường gả cho biểu ca, nếu phụ thân không chịu đáp ứng, nữ nhi không thể làm gì khác ngoài

chuyện tìm dây treo cổ!”

Lục Thần nghe lời này không khỏi sợ hết hồn: “Ngươi chớ nói nhảm.” Kỳ thị vẫn tương đối coi trọng người nhà mẹ đẻ mình, lúc này cũng khuyên: “Ta thấy Hải ca nhi không tệ, đã như vậy, không bằng dứt khoát thành toàn bọn nhỏ.”

Lục Thần có chút nôn nóng: “Cho dù ta đáp ứng, phụ thân lão nhân gia cũng nhất định sẽ không đồng ý.” Lục Kháng rất coi trọng hôn sự của tôn nữ này.

Lục Thanh Lam vừa nghe có cửa, nói: “Vậy có nghĩa là cha đáp ứng ư?”

Lục Thần cười khò nói: “Mẫu nữ các ngươi liên hiệp thông đồng, đều có ý tưởng đen tối, ta còn có gì để không đáp ứng?”

Lục Thanh Nhân vui vẻ nói: “Tạ ơn phụ thân thành toàn.” Lúc này mới để muối muối đỡ dậy.

Đến đây không riêng Lục Thần, ngay cả Kỳ thị cũng nhìn ra nữ nhi là thật tâm thích Kỳ Hải. Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy có chút vui vẻ an ủi, bọn họ cũng không phải người bá đạo, hôn sự của các con quan trọng nhất chính là bọn họ tự mình thích, lúc trước không phải là không hỏi ý tứ của Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân lại chỉ nói toàn bộ nghe an bài của cha mẹ, hiện giờ nếu nàng đã có thái độ, thì như thế này là tốt nhất.

Đang nói thì có nha hoàn đi vào bẩm báo: “Tam gia đã trở lại.”

Vừa dứt lời, Lục Văn Đình mặc một thân giáp bào màu thạch thanh anh khí bùng bùng đi nhanh vào. Hắn hành lễ cho phụ thân mẫu thân, đặt mông ngồi xuống ghế thái sư.

Mắt Lục Thanh Nhân mong đợi nhìn hắn, nhưng có chút xấu hổ hỏi hắn tình huống Kỳ Hải. Vẫn là Kỳ thị mở miệng trước: “Tình hình của Hải ca nhi hiện tại như thế nào?”

Lục Văn Đình đầu tiên là cầm lấy một chén trà uống ừng ục một hơi, lúc này mới lấy mu bàn tay lau miệng, nói: “Khát chết ta.” Sau đó mới trả lời vấn đề của Kỳ thị: “Mẫu thân yên tâm đi, biểu ca không có chuyện gì đâu. Ta đưa biểu ca về quý phủ, lại tìm đại phu xem cho hắn, đại phu nói mặc dù biểu ca bị bò cạp chích vài cái, may mắn bò cạp kia không độc lắm đợi vết thương trên tay khỏi thì không có gì đáng ngại.”

Lục Thanh Nhân nghe đến đó thờ phào nhẹ nhõm.

Lục Văn Đình lại nói: “Ta cho đại phu kia một số bạc lớn bảo hắn không được nói lung tung ra ngoài, cha nương tỷ tỷ các ngươi yên tâm đi.” Đừng nhìn Lục Văn Đình là kẻ tập võ, kỳ thật tâm tư cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, làm việc giọt nước không lọt, nếu không ngày sau cũng sẽ không tới bốn mươi tuổi liền lần lộn đến chức vị cao như Tổng binh.

Kỳ thị khen nhi tử hai câu. Lục Văn Đình nhú nhú mày nói: “Chẳng qua ta có chút hoài nghi, có phải đầu óc của biểu ca bị thương rồi hay không.”

Lục Thanh Nhân nghe xong liền nóng nảy: “Lời này là sao?”

Lục Văn Đình nói: “Trên đường hắn nắm chặt một khối khăn tay cười ngây ngô, ta hỏi hắn hắn cũng trả lời lộn xộn, không cơ trí như bình thường. Các ngươi nói biểu ca làm sao lại dần như vậy, một đại nam nhân, gặp phải bò cạp dùng cái gì không được, lại lấy tay đi bắt, đây không phải là chờ bị chích sao? Thật là...”

Lục Thanh Lam nghe xong liền nở nụ cười khanh khách. Mặt Lục Thanh Nhân lại đỏ rần, “Ngươi chớ nói lung tung...”

Lục Văn Đình mới phản ứng lại: “Vậy khối khăn tay kia là của đại tỷ sao? Khó trách!” Kỳ Hải có tình ý với Lục Thanh Nhân hắn cũng không phải là không biết.

Lục Thanh Nhân thật sự nghe không nổi nữa, bùm mặt chạy vào trong. Lục Văn Đình có chút khó hiểu nói: “Đại tỷ thế này là thế nào?”

Lục Thanh Lam cao hứng nói với hắn: “Ca ca, nhà chúng ta sắp có chuyện vui rồi.”

Đầu óc Lục Văn Đình linh hoạt, một chút liền hiểu: “Cha nương muốn gả đại tỷ cho nhị biểu ca ư? Thật tốt quá!”

Lục Thần gật đầu, dặn dò hắn nói: “Chuyện này ta và nương ngươi cũng là vừa mới quyết định, các ngươi đừng nói lung tung ra ngoài, miễn rước lấy phiền toái không cần.”

Lục Văn Đình gật đầu.

Lục Thần lại nói: “Ngươi cũng tán thành ta gả đại tỷ ngươi cho Hải ca nhi à?”

Lục Văn Đình nói: “Hải biểu ca là người vui tính, lại vừa thông minh, tương lai nhất định sẽ đậu Tiến sĩ. Huống hồ lòng hắn thuần lương, đối với tỷ tỷ tình thâm, nhà bọn họ lại ít người, cừu cừu cừu mẫu đều là người khoan hậu, không có nữ nhi, đối với tỷ tỷ lại tệ được sao? Cho dù gia sản của cừu cừu cừu mẫu mỏng, chúng ta cho chút của hồi môn sản nghiệp đi qua là được.” Cuối cùng hắn tổng kết: “Nói tóm lại, Hải biểu ca so với Chu Hạo kia, còn mạnh hơn nhiều lắm.”

Lục Thần nghe nhi tử nói xong sùng sốt, “Tiểu tử ngươi xem ra cũng có chút kiến thức.” Nói thật hắn cũng không có nghĩ chu toàn được như nhi tử.

Lục Văn Đình cười hi hi không ngừng. Toàn gia lại thương lượng vài câu, quyết định ngày mai cả nhà xuất động đi xem thăm Kỳ Hải, lúc này mới đều tự giải tán.

Lục Văn Đình trực tiếp đi đến iều viện của Lục Thanh Lam, đi thẳng vào vấn đề nói: “Bảo Nhi, chuyện đại tỷ hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lục Thanh Lam hết sức tín nhiệm ca ca, liền đem chuyện ngày hôm nay một năm một mười nói toàn bộ.

Lục Văn Đình nghe xong mặt đen giống như đáy nồi, “Được lắm Chu Hạo, lúc trước làm tổn hại thanh danh của Tam tỷ tỷ ta còn chưa thu thập hẳn đâu, lại dám liên tiếp ra tay đối phó với Tam tỷ tỷ, làm như Trường Hưng Hầu phủ ta dễ bắt nạt phải không? Xem ta có đánh gãy chân chó của hắn không!”

Lục Thanh Lam hoảng sợ: “Ca ca ngươi muốn làm gì, ngươi đừng làm loạn!”

Lục Văn Đình sờ lên đầu của nàng, cười ha ha nói: “Yên tâm đi, ca ca ngươi là người không có đầu óc như vậy sao?”

Ngày hôm sau, toàn gia ngồi lên xe ngựa chậm rãi đi thăm Kỳ Hải.

Cửu cửu Kỳ Thành và cửu mẫu Trần thị tự mình tới cửa nghênh đón. Kỳ thị áy náy nói: “Vi chuyện của Nhân tỷ nhi, khiến cho Hải ca nhi bị thương, chúng ta thật là áy náy.”

Kỳ Hải cũng theo cha mẹ đi ra, ngoại trừ miếng vải trắng bao lấy hai cánh tay, thì thấy tinh thần tốt vô cùng. Hắn vừa nhìn thấy Lục Thanh Nhân ánh mắt cũng không rời nổi. Lục Thanh Nhân bị ánh mắt nóng rất kia nhìn đến ngượng ngùng, sắc mặt đỏ bừng cúi đầu.

Lục Thần và Kỳ thị liếc nhìn nhau một cái, nhìn ra được, Kỳ Hải là mối tình thâm thiết với nữ nhi, hai người an tâm.

Mọi người hàn huyên mấy câu tiến vào chính sảnh. Lục Thần và Kỳ thị đầu tiên là lời kéo tay của Kỳ Hải hỏi lung tung này kia, Kỳ Hải vỗ ngực cam đoan thân thể của mình vô cùng tốt, không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này Lục Thần mới xoay chuyển, hỏi chuyện tình học vấn hắn, hơn nữa hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, từ «Luận Ngữ» đến «Mạnh Tử», càng hỏi càng là kỹ càng. Kỳ Hải không dám ngang bướng, đối đáp trôi chảy, nói chậm rãi. Hỏi đến mức Lục Văn Đình, Lục Thanh Lam tất cả đều cảm thấy nhàm chán. Kỳ Thành và Trần thị cũng kinh ngạc không thôi.

Hỏi đến gần nửa canh giờ, Lục Thần lúc này mới vỗ đầu một cái, “Nhìn ta xem, nhất thời cao hứng, hỏi không ngừng, để cửu huynh và tẩu tử chế giễu.”

Con người Kỳ Thành đảo một vòng, cười nói: “Không sao không sao. Tiểu tử này từ trước đến giờ ham chơi, ta đang đốc thúc hắn, sang năm thi Hương nếu không trúng cử, ta liền đánh gãy hai đùi của hắn.”

Lục Thần cười nói: “Học vấn của Hải ca nhi vô cùng tốt, so với ta năm đó còn phải giỏi hơn nhiều. Ngay cả ta như vậy cũng có thể thi đậu Tiến sĩ, cửu huynh còn lo lắng gì chứ?”

Kỳ Thành nói: “Ngươi đừng dát vàng lên mặt hắn.”

Hai người cùng nhau nở nụ cười, Lục Thần lại nói: “Lý học đại sư Lương Di Nhượng tiên sinh đang thu đồ đệ bên ngoài, sao cửu huynh không để cho Hải ca nhi đi thử.” Lương Di Nhượng tinh thông lý học, chính là người đứng đầu danh dự của kim văn đàn, được hưởng ụy vọng cao quý của Đại Tề, nếu Kỳ Hải có thể theo hắn đọc sách, lập tức có thể tăng giá trị, đến lúc đó cầu hôn Lục Thanh Nhân cũng có phần nắm chắc hơn.

Lục Thần tự biết Lục Kháng tuyệt sẽ không đáp ứng cửa hôn sự này, có thể nói dụng tâm lương khổ.

Kỳ Thành nói: “Chuyện này ta cũng hiểu biết, ta cũng nhờ tiểu thúc nói đến chỗ Lương tiên sinh, nhưng ngươi cũng không phải là không biết Lương tiên sinh, lấy danh hiệu thu đồ đệ nghiêm khắc lưu hậu thế, hắn lấy có đã thu đủ đồ đệ rồi.” Lương Di Nhượng rất ít thu đồ đệ, mỗi đồ đệ cũng đều là người thông minh phẩm hạnh tốt, cho nên Kỳ Thành vấp phải trắc trở có thể nói là hết sức bình thường.

Lục Thần có chút đắc ý nói: “Ta và Lương tiên sinh có mấy phần giao tình, để ta tới tiến cử một phen, có thể thành hay không, chỉ có thể xem vận khí của Hải ca nhi.”

Kỳ Thành kinh hãi. “Từ Hòa cư nhiên lại có giao tình với Lương tiên sinh ư?” Lương Di Nhượng học vấn cao, tư thái cũng lớn, cho dù vương công khanh cũng không bán chút mặt mũi nào, không nghĩ tới Lục Thần có thể có giao tình với hắn.

Lục Thần cười nói: “Vận khí, vận khí thôi.” Nếu nói Lục Thần là có một tuyệt chiêu đặc biệt, đó chính là chế nghiên mực, hắn từ nhỏ thích cái này, lại học qua vài năm với đại sư chế nghiên mực Mạnh quang trước khi thành danh. Tuyệt chiêu chế nghiên mực này, đến Hàn Lâm viện không lâu liền bị mọi người biết được.

Mà Lương Di Nhượng lại nổi danh ưa thích thu thập nghiên mực. Một ngày có một lão nhân tìm tới cửa, xin hắn hỗ trợ bắt chước chế tác vài khối nghiên mực cổ thất truyền, Lục Thần ngay từ đầu không biết đó chính là Lương Di Nhượng đại danh lấy lừng, hắn thấy lão nhân gia khí độ bất phàm, hắn lại là người hòa khí, liền thông khoái đáp ứng.

Thường xuyên qua lại, lão nhân này tìm hắn làm nghiên mực mấy lần, hai người từ từ quen thuộc mới biết được hắn chính là Lương Di Nhượng, bắt người

tay ngắn, Lương Di Nhượng thiếu nhân tình của hắn, hắn đương nhiên có thể mặt mũi trước mặt hắn.

Kỷ Thành nghe xong ngọn nguồn, lúc này đầy nhừ từ: “Còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau cảm ơn cô nương người.”

Lục Thần tự mình đưa tay dịu hắn, trong lời có lời nói: “Hải tử tốt, khoa thi Hương tiếp theo người dù thế nào nhất định phải trúng cử mới được.”

Kỷ Hải kính cẩn trả lời: “Chất nhứt nhất định cố gắng gấp bội, không cô phụ kỳ vọng của cô nương và cô mẫu.”

Nói tới đây cũng không xê xích gì nhiều, trước đây Lục Thần và chất nhứt này tiếp xúc không nhiều lắm, hôm nay nói chuyện lần này làm cho hắn đổi cái nhìn không ít với Kỷ Hải, cuối cùng nói với hắn vẫn là thật hải lòng.

Lục Thần liền nói: “Mấy hải tử các người đều đi ra ngoài chơi đi, người lớn chúng ta nói chút chính sự.”

Bọn nhỏ đáp ứng một tiếng đi ra ngoài.

Tòa nhà Kỷ gia không tính là lớn, hoàn toàn không cách nào so sánh được với Trường Hưng Hầu phủ, vừa khéo phía sau còn có một vườn nhỏ, dựng lên vài giàn nho, rất thú vị, Kỷ Hải liền dẫn mọi người chạy tới đây giải nhiệt.

Lục Văn Đình và Lục Thanh Lam là một đôi quý tình nghịch, hai người đi ở xa xa phía sau, dáng điệu xem cuộc vui không sợ đài cao. Lục Thanh Nhân đương nhiên biết rõ hai người này xấu xa không yên lòng, nhưng năng quả thật có không ít lời muốn nói rõ với với biểu ca, liền chỉ làm như không nhìn thấy ánh mắt trêu tức của hai người kia.

Kỷ Hải có Lục Thanh Nhân ở bên người nên cái gì cũng đều mặc kệ, khoe miệng quả thực đều sắp liệt rồi.

Đi một hồi, Lục Thanh Nhân xấu hổ hỏi hắn: “Biểu ca, tay người còn đau không?”

“Không đau không đau!” Kỷ Hải liên tục nói, “Một chút cũng không đau, không tin người xem đi!” Nói xong muốn nắm chặt nắm tay để cho Lục Thanh Nhân kiểm tra.

Lục Thanh Nhân hoảng sợ, vội vàng nói: “Mau buông tay, vạn nhất xé rách vết thương làm sao bây giờ?”

Kỷ Hải sờ lên cái ót, cười ngây ngô.

Lục Thanh Nhân còn nói: “Lần sau gặp loại chuyện như vậy, biểu ca không nên liều mạng như vậy, cũng nên thương tiếc thân thể của mình.”

Kỷ Hải nói: “Ta nhìn thấy những con bò cạp kia muốn thương tổn biểu muội, nhất thời văng đầu, chỉ muốn bảo vệ biểu muội chu toàn, cái gì cũng chưa nghĩ. Ta... Làm biểu muội sợ sao.” Hắn có chút ảo não.

Lục Thanh Nhân cúi thấp đầu nói: “Không phải, biểu ca đối với ta thật rất tốt, ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.”

Cho dù Kỷ Hải có ngốc cũng nghe ra được ý trong lời nói của nàng, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy hạnh phúc không lồ trong lòng lan tràn ra, hắn áp úng nửa ngày mới nói ra một câu: “Có những lời này của biểu muội, cho dù lập tức chết, ta cũng cam tâm tình nguyện!”

Lục Thanh Nhân mắng nói: “Chớ nói nhảm! Ta muốn người sống tốt, vẫn...” Rốt cuộc là đại gia khuê tú, mấy chữ “vẫn ở cùng ta”

Cuối cùng vẫn không nói ra, Lục Thanh Nhân che mặt chạy xa.

Kỷ Hải còn có chút không hiểu ra sao cả, Lục Thanh Lam đã đi tiến lên lời kéo tay áo của hắn, Kỷ Hải có chút mờ mịt nhìn nàng, Lục Thanh Lam cười nói: “Người đồ ngu ngốc này, còn không cho người đến chỗ cha nương ta cầu hôn!”

Kỷ Hải quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, “Nhân biểu muội... Ý là?”

Lục Văn Đình đi tiến lên, đánh một quyền lên bả vai hắn, “Không phải là ý này, thì còn là ý gì? “Hắn một tay ôm bả vai của Kỷ Hải, một tay nắm đầm quơ quơ trước mắt của hắn: “Sau này người chính là tỷ phu của ta, ta nhưng ta cảnh cáo người, nếu người dám khi dễ tỷ tử ta, quả đầm của ta cũng không tha cho người đâu.”

Kỷ Hải mừng như điên, liên tục nói: “Sẽ không! Sẽ không! Nếu ta làm Nhân biểu muội chịu một chút ủy khuất, người cứ một quyền đánh chết ta!”

Bên trong nhà chính, Lục Thần bưng chén trà trầm tư một lát nói: “Cửu huynh, tẩu tử, chúng ta người một nhà không nói hai lời, có lời gì ta cũng nói thẳng. Hai nhà chúng ta kết thân gia được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Kỳ Lạ (4)

“Cái gì?” Mặc dù Kỳ Thành sớm có dự cảm, nhưng nghe Lục Thần thật sự nói ra những lời này vẫn vừa mừng vừa sợ. Dù sao dựa trên điều kiện của Kỳ Hải là không xứng với Lục Thanh Nhân.

Trần thị nói: “Cái này... Có phải là quá ỳ khuất Nhân tỳ nhi rồi không?”

Lục Thần nói: “Lời này nói thật ta vốn cũng không quá tán thành chuyện này, chẳng qua sự kiện An Bình Hầu phủ kia xảy ra chúng ta cũng không thể làm bộ như cũng không có chuyện gì phát sinh.”

Trần thị nói: “An Bình Hầu phủ không phải là chưa có...” Sau khi Kỳ Hải trở về, phu thê hai người đã hỏi cận kề Kỳ Hải, biết chuyện giữa hai hài tử cũng không có người nào nhìn thấy.

Kỳ Thành vội vàng lôi kéo tay áo của thê tử, cho dù hấn một người thành thật đi nữa, cũng hi vọng nhi tử có một quy túc tốt, tức phụ như Lục Thanh Nhân đốt đèn lồng cũng tìm không được, cho dù phải giấu lương tâm một lần, cũng nhất định phải cưới nàng vào cửa, huống chi lần này là Lục gia chủ động đề nghị kết thân, nếu hấn không đáp ứng nữa chính là cái chày gỗ.

Trần thị cũng phản ứng lại: “Đứa nhỏ Nhân tỳ nhi này, hai phu thê chúng ta rất thích, nếu thật sự có thể gả tới đây, chúng ta nhất định sẽ đối đãi như con gái của mình sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm ỳ khuất.” Nghĩ đến nhi tử kể từ khi biết được không thể kết hôn sự cùng Lục Thanh Nhân, cả người cũng héo rũ không phấn chấn, ngay cả sách cũng học không vào, thế này thì tốt rồi, Trần thị thật sự vui mừng cho nhi tử.

Kỳ Thành nói: “Bọn nhỏ cũng cũng không còn nhỏ, quay về chúng ta sẽ thỉnh người tới cửa cầu hôn.” Vẫn phải roi vào túi mới an lòng a.

Lục Thần lắc đầu: “Cữu huynh, chuyện này không gấp được.”

Trần thị liền vội hỏi: “Vì sao?”

Kỳ thị thờ dài một tiếng nói: “Chúng ta là lo lắng Lão Hầu gia không đồng ý. Đợi chúng ta về thuyết phục Lão Hầu gia trước, ca ca tẩu tử lại tới cửa cầu hôn đi.”

Cửa này hôn sự mặc dù không lập tức định ra, Kỳ Thành cùng Trần thị vẫn cao hứng dị thường, bốn người lại thương lượng cận kề một phen, cả nhà Nhi phòng lúc này mới cáo từ rời đi.

Lục Thần lường trước không sai, Lão thái gia quả nhiên không đồng ý cửa hôn sự này. Cho dù Lục Thần nói ra chuyện Kỳ Hải cứu Lục Thanh Nhân ở An Bình Hầu phủ, có chút du lễ, Lão thái gia cũng không đáp ứng. Lão thái gia cũng không phải là người cổ hủ, cái loại đồ chơi lễ giáo kia sao có thể làm hấn sớ động, hấn cũng không câu nệ chút chuyện này. Chỉ nói: “Thân gia lão gia phu nhân cũng không phải là người giữ lễ tiết, huống chi chuyện này xử lý vô cùng tốt, không truyền ra chút nào, chúng ta hoàn toàn không cần phải đem Nhân tỳ nhi gả đi, bồi thường lại thân gia lão gia ở những phương diện khác là được.”

Lão Hầu gia còn đặc biệt mời Kỳ Thành cùng Trần thị đi qua, muốn bọn họ giữ bí mật chuyện này, lại uyển chuyển tỏ vẻ mình không đồng ý hôn sự của Kỳ Hải cùng Lục Thanh Nhân.

Lục Thần thấy thái độ phụ thân kiên quyết, không khỏi có chút rầu rĩ. Đúng lúc chuyện Kỳ Hải bá sự có kết quả, dưới sự tiến cử của Lục Thần, Lương Di Nhượng phá lệ gặp mặt Kỳ Hải một lần, sau khi kiểm tra tâm tính nhân phẩm và tư chất của Kỳ Hải một phen. Liền thu Kỳ Hải làm đồ đệ.

Kỳ Hải có thân phận này, giá trị lập tức tăng vọt, Lục Thần lại đi thương lượng với Lão hầu gia. Lão hầu gia vẫn không đồng ý, dù sao đồ đệ của một danh nho đương thời cũng không hoàn toàn sánh bằng một cái Tiến sĩ.

Kỳ Thành lo lắng, chẳng lẽ cứ nhìn cộc hôn sự tốt cứ như vậy thất bại? Kỳ Thành càng nghĩ, cuối cùng đành phải mặt dày viết thư cho tộc trưởng Kỳ gia, xin hấn hỗ trợ nói tốt đôi lời.

Tộc trưởng Kỳ gia tên là Kỳ Nhân, là thân bá phụ của Kỳ thị, năm đó lúc Trường Hưng hầu phủ gặp chuyện không may, Kỳ gia từng hỗ trợ khai thông quan hệ nhiều nơi, Lão hầu gia còn thiếu Kỳ lão gia một phần nhân tình đây.

Kỳ lão gia năm nay bảy mươi lăm tuổi, ở Giang Nam xa xôi, không chịu được tàu xe mệt nhọc, quả quyết không tới được kinh sư, hấn liền viết một bức thư cho Lão hầu gia.

Lão hầu gia sau khi nhận được thư, hết sức khó xử. Nói thật, hấn không đồng ý cửa hôn sự với Kỳ Hải là vì hấn ta chưa có viên chức, thứ hai là cảm thấy Kỳ Thành không phải là chi chính của Kỳ gia, gia sản lại ít, nhìn thế nào cũng thấy không xứng với tôn nữ nhà mình, chẳng qua lại không thể không cho Kỳ lão gia mặt mũi, trái lo phải nghĩ, đành phải lùi một bước, liền kêu phu thê Kỳ Thành và phu thê Lục Thần đến, hai nhà nghị định, nếu kỳ thi hương năm nay Kỳ Hải có thể trúng cử, Lão hầu gia sẽ đồng ý gả tôn nữ qua, còn nếu không thể trúng, vậy thật xin lỗi, cửa hôn sự này đành phải thôi.

Cho dù việc hôn nhân không thành, Lục Thanh Nhân mười lăm tuổi, tuy hơi lớn, nhưng dựa vào nhân phẩm và tài hoa của nàng, tìm một mối hôn nhân cũng không thành vấn đề.

Như này đã là nhượng bộ rất lớn của Lão hầu gia, Kỳ Thành đành phải đáp ứng. Sau khi về nhà, Kỳ Thành quyết định nói với Kỳ Hải, Kỳ Hải giống như gà đánh huyết, mỗi ngày đều treo cổ dùi đâm liều mạng đọc sách.

Mấy ngày sau, Kỷ Hải nhờ Lục Văn Đình nhắn lại với Lục Thanh Nhân một câu, đại ý là muội ở nhà ngoan ngoãn theo đồ cưới chờ ta, ta nhất định quế bằng để danh mang đại kiện tám người khiêng đến cưới muội.

Lục Thanh Lam sau khi nghe nói, ôm bụng cười cả buổi chiều.

Đối với tương lai của Kỷ Hải không ai tin tưởng hơn nàng.

Trong khoảng thời gian này, cả nhà bận việc hôn nhân của Lục Thanh Nhân, lại có một chuyện phát sinh khiến toàn gia tức giận.

Không hiểu tại sao Lục Văn Đình lại kết giao bằng hữu với Chu Hạo.

Tuổi Lục Văn Đình không lớn, nhưng vòng giao tế cũng không nhỏ. Hắn dung mạo tuấn dật tiêu sái, tài năng trác tuyệt, là người hào sảng hiệp nghĩa, có tiền lại hào phóng, ai lại không thích, nhiều thiếu gia công hầu bá phủ đều coi hắn là chủ, sai đâu đánh đó. Ngay cả Thập hoàng tử trong cung cũng đối xử với hắn rất tốt. Đối với việc giao tế này của hắn, Lão hầu gia và Lục Thần rất ủng hộ. Tương lai Lục Văn Đình sẽ xuất sĩ, hảo hữu hiện giờ tương lai sẽ là nhân mạch trên quan trường.

Chu Hạo cũng là người trong giới này, có một lần xuất môn đi săn, hai người đều bắt được nhiều con mồi nhất, sau khi đi săn, mọi người lại tập trung uống rượu, tửu lượng của Lục Văn Đình vô cùng tốt, Chu Hạo cũng không kém, hai người bất phân thắng bại. Cảm tình giữa các nam nhân, chính là đơn giản như vậy, hai người đều hợp nhau, từ đây kết thành hảo hữu.

Về sau hai người hoặc là luận bàn võ nghệ, hoặc là cùng đi săn, đi lại rất gần gũi. Khắp kinh thành không ai không biết quan hệ thân thiết của hai người này.

Kỷ thị sau khi nghe nói về việc này cực kỳ không vui, kêu Lục Văn Đình đến mắng một trận.

Ngày đó ở An Bình hầu phủ Lục Thanh Nhân thiếu chút nữa hồng hết thanh danh, sau khi Đậu thị điều tra ở hầu phủ một phen, vậy mà tra ra chuyện này có liên quan đến tiểu cô Tiền Song, chẳng qua Tiền Song có Lý thị che chở, nàng cũng không thể làm gì vị tiểu cô này được, chỉ có thể dùng lý do mơ hồ qua loa, đem tất cả sai lầm đổ lên đầu nha hoàn dẫn đường, dùng vài giây đánh chết nha hoàn kia cho qua chuyện.

Đối với kiểu “công đạo” này Trường Hưng hầu phủ đương nhiên cực kỳ không vừa lòng. Lục Thần chẳng phải là bánh bao, thấy Vũ Tiến bá phủ luôn ám hại chi thứ hai mãi, cũng thật sự tức giận, liền nổi lên ý niệm trả thù, chuẩn bị sưu tầm một ít tài liệu đen, rõ ràng đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, phải lật đổ Vũ Tiến bá phủ mới thôi.

Không ngờ Lục Hân ra mặt ngăn lại. Thi ra là từ lần trước Lục Văn Đình tra ra sở tác sở vi của Vũ Tiến bá phủ ở quê nhà Đình Xuyên, Lục Hân liền phá lệ chú ý đến Vũ Tiến bá phủ, sau này hắn phái người điều tra phát hiện, dù loại dấu vết cho thấy, phía sau Vũ Tiến bá phủ nhất định có nhân vật quan trọng làm chỗ dựa.

Vì vậy Lục Hân khuyên Lục Thần bình tĩnh, tạm thời không nên hạ thủ với Vũ Tiến bá phủ. Cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, sau này còn có cơ hội.

Lục Thần nghe theo ý kiến huynh trưởng, liền áp chế chuyện này xuống.

Có chuyện này xảy ra trước, cả nhà cực kỳ bất mãn với chuyện Lục Văn Đình “nhận tặc làm bạn”, Lục Thần nói với nhi tử: “Người chính là cái chày gỗ, Chu Hạo kia là cố ý gần gũi, mục đích của hắn không có gì hơn là muốn đánh chủ ý lên tỷ tỷ của ngươi, ngươi ngay cả cái này cũng không nhìn ra sao?”

Lục Văn Đình cười hi hi không ngừng: “Nhi tử biết mình đang làm cái gì.”

Biết sai lầm, nhưng vẫn không thay đổi. Vẫn cứ dăm ba ngày lại uống rượu đi săn cùng Chu Hạo, quan hệ với hắn cũng càng ngày càng thân thiết.

Kỷ thị càng lo lắng, nhi tử đừng để bị bán còn giúp người đem tiền a.

Toàn gia chỉ có Lục Thanh Lam ủng hộ ca ca. Nàng nói với Lục Văn Đình: “Ta ủng hộ ngươi. Chẳng qua ngươi cẩn thận chút, đừng để lộ chân tướng.”

Lục Văn Đình điểm cái trán của muội muội, “Vẫn là muội muội hiểu ta nhất!” Lục Thanh Lam thừa dịp hắn không chú ý cười hi hi tháo một khối ngọc bội bên hông của hắn xuống.

Lục Văn Đình đi ra khỏi cửa phòng mới phát hiện, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài: “Sao lại để ta có một cái muội muội tham tiền như vậy a!”

Đào mất đến mừng chín tháng tám, trải qua chỉ điểm của Lương Di Nhượng, Kỷ Hải tràn đầy tự tin tiến vào trường thi. Không riêng gì Kỷ phủ lo lắng chuyện này, ngay cả Nhị phòng cũng tìm thấp thỏm theo, ngay cả Lễ Trung thu cũng không trôi qua vui vẻ.

Ngược lại Kỷ Hải rất buông lỏng, sau khi thi xong đem đáp án của mình ở trong trường thi lặng lẽ đưa ra ngoài, cho Kỷ Thành cùng Lục Thần xem. Hai người xuất thân Tiến sĩ, sau khi xem xong nhất trí cho rằng, Kỷ Hải trúng cử khoa này hẳn là không thành vấn đề.

Nghe được tin tức kia, viên tâm này của Lục Thanh Nhân mới coi như đặt xuống.

Thi Hương cuối tháng tám yết bảng, gãi sai vật sáng sớm đã đi Trường Hưng Hầu phủ báo tin mừng. Kỳ Hải chẳng những thi đậu, hơn nữa còn là đệ nhất danh của Bắc Trục Lệ —— giải Nguyên.

Lục Thần cùng Kỳ thị vui mừng quá đỗi, trọng thưởng gãi sai vật báo tin, lại phái người đưa hạ lễ thật dày.

Người bình tĩnh nhất có thể coi là Lục Thanh Lam. Kiếp trước Kỳ Hải mặc dù trúng cử vào năm Gia Hòa thứ hai mươi này, nhưng không khảo trúng giải Nguyên, hình như là đệ tam danh hay là đệ ngũ danh của bắc Trục Lệ.

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút cảm thấy buồn cười, đây rốt cuộc là công lao của Lương tiên sinh, hay là ma lực của ái tình đây?

Sau Kỳ Hải trúng giải Nguyên, giá trị con người lập tức tăng vọt. Mười sáu tuổi giải Nguyên mặc dù không phải là vô tiền khoáng hậu, nhưng trong lịch sử Đại Tề cũng không đếm ra được quá năm đầu ngón tay. Thi hội sang năm nếu lại trúng nữa, tương lai vô cùng có hi vọng nhập các bái tướng. Vô số huân quý thế gia lập tức định làm con rể tương lai, nhất thời người làm mối đập hũ cà cửa.

Dĩ nhiên những người này chỉ có thể cao hứng mà đến mất hứng mà quay về, bởi vì Kỳ gia cùng Trường Hưng Hầu phủ đã hoá tốc định ra hôn sự. Ngày thứ hai Kỳ Hải sau khi trúng cử, Kỳ Thành liền mời chương viện học sĩ Hàn Lâm viện Xương Chính Dương đến Trường Hưng Hầu phủ cầu hôn. Lục Thần báo cáo Lão Hầu gia, bởi vì có hẹn định năm trước, Lão Hầu gia không nói hai lời, liền đáp ứng.

Nếu Kỳ Hải chỉ là một Cử nhân bình thường, có lẽ Lão Hầu gia còn có thể ra vẻ, nhưng giải Nguyên mười sáu tuổi đại biểu cái gì, Lão Hầu gia chìm nổi quan trường nhiều năm, làm sao lại có thể không biết, một con rể tốt như vậy, nếu để người khác cướp đi rồi, chẳng phải thiệt thòi lớn.

Nửa tháng sau, hai nhà trao đổi thiệp canh, cuối cùng đem cửa hôn sự này định xuống.

Bất luận là Trường Hưng Hầu phủ hay là Kỳ gia, cũng đều yên tâm. Hai nhà cùng thương lượng, dù sao cũng đã đính hôn rồi, cũng không nóng nảy thành thân. Huống chi tháng hai sang năm, chính là kỳ thi hội, nếu Kỳ Hải kiên trì nỗ lực, cũng đạt được Tiến sĩ, Tiến sĩ mười bảy tuổi và Cử nhân mười sáu tuổi bất đồng, hai nhà ăn nhịp với nhau, định hôn sự tại mùa hè năm sau.

Tính toán thời gian còn có hơn nửa năm, nhưng là hôn lễ quá trình phức tạp rườm rà không phải đơn giản nói đám ba câu là có thể nói rõ ràng. Nhất là đồ cưới của Lục Thanh Nhân, thậm chí liên quan đến mặt mũi của Lục Thanh Nhân và Trường Hưng Hầu phủ, Kỳ thị mặc dù bắt đầu chuẩn bị ngay từ mấy năm trước, nhưng sự đảo lộn đầu vẫn không dám có chút khinh thường.

Lục Thanh Nhân thì trốn nhà, yên lặng theo giá y*.

(*)嫁衣 [giá y] váy cưới cổ đại

Một ngày kia, Kỳ Thành mang theo Kỳ Hải đi tới Trường Hưng Hầu phủ. Kỳ Hải mặc một bộ áo choàng màu xanh ngọc thêu hoa văn ẩn, người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, thêm nữa trúng cử làm cho lòng tin của hân tằng nhiều, thoát nhìn càng phong lưu phóng khoáng, tuần tú bất phàm.

Kỳ thị ngồi ở trên nhìn nữ tử, nhạc mẫu nhìn nữ tử, càng xem càng hài lòng.

Mọi người nói vài câu nhàn thoải, Kỳ Hải tìm cơ hội nói rõ ý đồ đến. Kỳ Hải nói: “Cô nương, cô mẫu, lần này Hải nhi đến, là muốn chào từ biệt hai vị trưởng bối.”

Vợ chồng hai người liếc nhau một cái, đều có chút kinh ngạc, “Hải ca nhi muốn đi đâu?” Mắt thấy qua năm chính là kỳ thi mùa xuân rồi, hân không ở nhà đọc sách chuẩn bị thi, còn muốn đi đâu?

Lúc này Kỳ Thành mở miệng nói: “Sử Tiết Đoàn của Đại Tề chúng ta muốn đi nước tìm hiểu Chu quốc, Lương tiên sinh định mang Hải ca nhi đi theo gặp gỡ cảnh đời, ta cũng đồng ý rồi.”

Năm đó Tề, Chu, Ninh ba nhà phân ra, Đại Tề được mười hai châu, diện tích lãnh thổ bát ngát, là nước có diện tích lớn nhất trong ba nước, nhân khẩu nhiều nhất, quốc gia quân sự phát triển nhất. Chu quốc được tám châu, thổ địa cùng nhân khẩu cũng nhỏ hơn so với Tề quốc, Ninh quốc ở phía nam được sáu châu, là nước nhỏ yếu nhất.

Ban đầu hai nước cũng muốn thôn tóm những nước khác, đánh đánh hòa hòa lẫn nhau, đối kháng rất nhiều năm, cho đến hoàng đế thứ ba của Chu quốc Vĩnh Bình để chăm lo việc nước, tích cực phổ biến duy tân cải cách chính trị, cải cách chế độ thu thuế và chế độ quân đội, trải qua mấy thập niên phát triển, thực lực của Chu quốc ngày càng cường thịnh, nhân khẩu đã vượt qua Tề quốc, uy hiếp đối với Tề quốc cũng càng lúc càng lớn.

Vĩnh Bình để khỏi xướng mưu cầu sống chung hòa bình cùng Đại Tề, liên tiếp phái đặc phái viên tiến hành ngoại giao, trải qua một vòng lại một vòng đàm phán, hai đế quốc kết hiệp ước, duy trì hiện trạng độc lập của Yên quốc, hoà hoãn xung đột giữa hai nước. Song phương làm huynh đệ bang quốc lâu dài, không xâm phạm lẫn nhau, đồng thời tích cực phát triển mậu dịch cùng giao lưu văn hóa của hai nước.

Cứ như thế hai nước đã không động binh đao đã được hơn mười năm. Hàng năm hai nước cũng sẽ phái Sử Tiết Đoàn đi sứ, loại trao đổi này ban đầu là của phía quan viên, dần dần, dân gian trao đổi cũng mua bán cũng càng thường xuyên, Đại Chu văn hóa thịnh vượng, quốc gia đã hơi dần dần từ bỏ nho giáo, dần dần phát triển đa nguyên văn hóa, những năm gần đây địa vị trung tâm văn hóa của Tề quốc đã tràn ngập nguy cơ, cho nên những người có học vấn ở Đại Tề cũng thích đi Đại Chu du lịch, tăng rộng kiến thức.

Lương Di Nhượng thuộc loại ví dụ này.

Lương Di Nhượng rất là hài lòng với tiêu đề đệ Kỳ Hải, cho nên cũng không giấu giếm hẳn, đem một thân sở học dốc túi ra chỉ dạy. Sau khi Kỳ Hải trúng giải Nguyên, hẳn càng thêm coi trọng Kỳ Hải. Cơ hội xuất quốc du lịch như vậy có thể ngộ nhưng không thể cầu, huống chi còn có quân đội phía quan phương Đại Tề bảo vệ, Lương Di Nhượng liền tính toán mang theo Kỳ Hải cùng đi, làm người đọc sách, Kỳ Hải cũng hết sức ngưỡng mộ văn hóa của Chu quốc, sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, liền đáp ứng.

Lục Thần cùng Kỳ thị liếc mắt nhìn nhau, có chút kinh ngạc.

Kỳ thị nói: “Hải ca nhi đi Chu quốc lần này, thời gian bao lâu?”

Kỳ Hải suy nghĩ một chút nói: “Cộng thêm lộ trình quay về, đại khái phải bốn năm tháng đi.”

Kỳ thị nói: “Vậy chẳng phải trở lại sẽ phải thi kỳ thi mùa xuân rồi?” Vậy cũng có chút trễ nãi việc thi tiến sĩ.

Lục Thần cũng ủng hộ Kỳ Hải, hẳn cười ha ha: “Học vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, Đại Chu những năm gần đây ngày càng văn minh thịnh vượng, ngay cả ta cũng muốn đi xem, Hải ca nhi có hùng tâm này, đi xem một chút cũng tốt. Ta là toàn lực ủng hộ.”

Kỳ Hải nói: “Cô mẫu, chắc hẳn sẽ mang theo toàn bộ tứ thư ngũ kinh, sẽ không làm trễ nãi công khóa.”

Kỳ Thành cũng ở một bên giải thích: “Cơ hội đi sứ lần này khó được, so với, sang năm có thể đỗ Tiến sĩ hay không, ngược lại có vẻ cũng không quan trọng như vậy. Huống chi Hải ca nhi tuổi quá nhỏ, kim băng đề danh quá sớm, chưa chắc là một chuyện tốt đối với hẳn.”

Kỳ thị xuất thân từ Kỳ thị Tầm Dương, chính là thư hương thế gia số một của Đại Tề, kiến thức đương nhiên không giống người thường, suy nghĩ một chút cảm thấy lời nói trọng phu cùng ca ca đều có lý, liền nói: “Như thế cũng tốt, chẳng qua đoạn đường này vạn dặm xa xôi, Hải ca nhi phải mang nhiều hạ nhân một chút, đem tất cả đồ ăn, mặc, dược liệu đều chuẩn bị đầy đủ hết, ngàn vạn phải chiếu cố tốt thân thể của mình.”

Kỳ Hải vốn cho rằng thuyết phục được nhạc phụ nhạc mẫu phải phí chút công phu, không ngờ hai người thông tình đạt lý như vậy, hết sức cao hứng. “Hải nhi hiểu được, đa tạ cô mẫu.”

Bên này Lục Thần nói: “Nghe nói trong biên giới Chu quốc mở một chính sách tự do tôn giáo, cho phép dương giáo đồ của châu Âu truyền giáo bên trong lãnh thổ, Hải ca nhi lần này đi tìm hiểu một chút...” Nhóm sĩ phu lấy quan tâm thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, đối với chút chuyện này hết sức chú ý.

Các nam nhân liền nói đến văn hóa của Chu quốc.

Một lát sau, Kỳ Hải có chút xấu hổ nói: “Cô trọng, cô mẫu, Hải nhi có một yêu cầu quá đáng, kính xin hai vị lão nhân gia đồng ý.”

Lục Thần cùng Kỳ thị liếc mắt nhìn nhau, cũng đoán được thỉnh cầu của hẳn là cái gì.

Kỳ thị cười nói: “Người là muốn gặp Nhân tử nhi có phải không?”

Mặt Kỳ Hải càng đỏ hơn, gật đầu như bầm tỏi.

Kỳ Hải cùng Lục Thanh Nhân đã đính hôn, dưới tình huống này gặp mặt cũng không làm trái với lễ giáo, huống chi hẳn đi nửa năm, hai hài tử không có cơ hội gặp mặt, Lục Thần và Kỳ thị như thế nào lại phản đối?

Kỳ thị liền phân phó Cảnh ma an bài.

Một khắc đồng hồ sau, Kỳ Hải ở một cái đình của Hầu phủ gặp được Lục Thanh Nhân. Gặp mặt trong hoàn cảnh như vậy, cũng không sợ người khác nói lời ong tiếng ve.

Kỳ Hải thấy Lục Thanh Nhân mặc một bộ bồi tử màu hồng đỏ thêu hoa mẫu đơn, ngọc diện hàm xuân, trang điểm phấn mông, trong mắt người tình hóa Tây Thi, Kỳ Hải cảm thấy đúng, tức phụ so với tiên nữ trên trời còn xinh đẹp hơn.

Hắn xoa xoa tay, nhất thời ngốc nghếch không biết nói cái gì cho phải.

Đây vẫn là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau khi đính hôn. Lục Thanh Nhân lúc trước đã nghe nha hoàn nói đến, biết Kỳ Hải sắp phải đi theo Sứ Tiết Đoàn của Đại Tề đi sứ Đại Chu, trong lòng hết sức không nỡ, vì vậy mặc dù ngưng ngừng, rốt cuộc vẫn có lấy dừng khi kêu một tiếng: “... Biểu ca.”

Cách đó không xa trong bụi cây, Lục Văn Đình cùng Lục Thanh Lam lộ ra đầu nhỏ mong đợi nhìn về phía trong đình.

Lục Thanh Lam bất mãn oán giận nói: “Hải biểu ca ngày thường nhìn linh hoạt cỡ nào, sao thấy tỷ tỷ liền trở nên đần độn như vậy?”

Lục Văn Đình tràn đầy đồng cảm, ha ha nói: “Cái này đại khái gọi là cận hương tình khiếp* đi.”

(*) 近乡情怯 [cận hương tình khiếp] mô tả tâm tình phức tạp của người xa quê khi gần về đến nhà, ở đây ý chỉ Kỳ Hải cảm thấy bồi hồi khi đứng cạnh người trong lòng.

Bên này hai huynh muội sốt ruột thay cho Kỳ Hải, bên kia Kỳ Hải lấp bắp hồi lâu, mới đánh bạo nói: “Biểu muội... Muội, muội hôm nay thật đẹp.”

Nghe được câu này Lục Thanh Lam “phụt” cười ra tiếng, Lục Văn Đình vội vàng che cái miệng nhỏ của muội muội, thấp giọng nói: “Cẩn thận chút, đừng dễ bị phát hiện.”

Lục Thanh Nhân bị những lời này của hần nói đến mặt đỏ bừng, nhăn nhó nói: “Biểu ca... Đang nói lung tung gì vậy?”

Kỳ Hải liên tục khoát tay, vội vàng nói: “Là ta nói sai nói rồi... Biểu muội người đừng giận ta.”

Lục Thanh Nhân thấy bộ dáng của hần khấn trương, cũng cũng “phụt” cười một tiếng, “Ta không có tức giận, biểu ca nói như vậy, ta, ta... Ta nghe xong cũng rất vui vẻ.” Đầu thấp sắp chạm đến cổ luôn rồi.

“Thật ư?” Kỳ Hải vui vẻ giống như hài tử, miệng cười toe toét.

Lục Thanh Nhân thấy hần lại ngớ ngẩn rồi, phì một tiếng bật cười.

Lục Văn Đình thấy vậy liên tục lắc đầu. Đầu óc thế này... Làm sao lại khảo trúng giải Nguyên bác Trục Lê được vậy?

Kỳ Hải cười ngây ngô một hồi, Lục Thanh Nhân nói: “Ta nghe nói biểu ca muốn theo Sứ Tiết Đoàn của Đại Tề, đi sứ Chu quốc, việc này có thật không?”

Kỳ Hải gật đầu, “Đúng. Lần này tới đây, ta là đặc biệt đến nói lời từ biệt với muội.”

Lục Thanh Nhân nghe nói hần thật muốn đi, trong lòng khó tránh khỏi buồn bã. Ân cần nói: “Chuyến đi này vạn dặm xa xôi, biểu ca nhất định phải chiếu cố thân thể của mình, ngàn vạn không nên ngã bệnh... Biết không?”

Kỳ Hải nghe cảm động vạn phần, vỗ vỗ ngực của mình, bảo đảm nói: “Biểu muội người yên tâm đi, thân thể của ta rất tốt, tuyệt đối sẽ không sinh bệnh. Biểu muội quan tâm ta như vậy, ta thật sự rất vui. Vừa nói chuyện, hần cảm hai tay của Lục Thanh Nhân lên.

Hai huynh muội Lục Văn Đình, Lục Thanh Lam liếc mắt nhìn nhau một cái, thế này còn tạm được.

Lục Thanh Nhân là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một người nam tử, xấu hổ đến tai cũng đỏ, tránh ra, Kỳ Hải nắm chặt không chịu buông tay liền cũng mặc cho Kỳ Hải cảm như vậy.

Kỳ Hải thâm tình chân thành nói: “Ta đi chuyến này, quan ải vạn dặm, không yên lòng nhất chính là biểu muội, ta, ta nhất định sẽ mỗi ngày lúc nào cũng nghĩ tới biểu muội... Biểu muội, muội có thể cũng nhớ ta không?”

Lục Thanh Nhân do dự một chút, nói: “Có... Biết rồi.”

Hai người đang ngọt ngào, nơi xa truyền đến một trận tiếng bước chân, hai người giống như bị chạm điện tách ra, Kỳ Hải đang định chạy trốn chết, Lục Thanh Nhân nói: “Biểu ca, huynh chờ một chút.”

Hóa ra là thiếp thân nha đầu Đan Hương của Lục Thanh Nhân tới.

Kỳ Hải dừng chân lại, ánh mắt bị vấn sĩ bảo màu thiên thanh trong tay của Đan Hương hấp dẫn. Lục Thanh Nhân cầm áo bào từ trong tay Đan Hương qua, thẹn thùng giao vào tay Kỳ Hải, “Nhân nhi mong biểu ca một đường thuận buồm xuôi gió.”

Kỳ Hải nhận lấy áo choàng, “Đây là xiêm y muội làm cho ta ư?”

Lục Thanh Nhân gật đầu. “Huynh... Huynh thích không?” Lúc Lục Thanh Nhân may đồ cưới thuận tiện cũng may cho vị hôn phu tương lai vài món xiêm y, vốn định sau khi thành thân mới đưa cho hần, bởi vì tình huống lần này đặc thù, Lục Thanh Nhân liền đem xiêm y này làm tốt trước lấy ra.

Kỳ Hải nói: “Thích... cực kỳ thích.” Giống như trong tay nâng một cái bảo bối, “Ta nhất định trân trọng xiêm y này.” Thấy đường may trên áo choàng kia tinh tế tỉ mỉ, hình dáng hoa văn thêu rất sống động, Kỳ Hải càng thêm quý trọng.

Đan Hương ở một bên nhắc nhở: “Cô nương... Thời điểm không còn sớm, phu nhân bảo ngài cùng biểu gia đi nhà giữa dùng cơm trưa đâu.”

Thiếu nam thiếu nữ lưỡng tình tương duyệt, thời gian trôi qua quả thực nhanh như bay.

Lục Thanh Nhân hết sức không nỡ, nhưng rút cuộc da mặt mỏng, nhanh chóng nói một câu: “Biểu ca một đường thuận buồm xuôi gió, ta đi trước.” Xách làn váy chạy thật nhanh.

Kỳ Hải ở phía sau la lớn: “Biểu muội, chờ ta từ Chu quốc trở về, chúng ta liền thành hôn.”

Thân thể Lục Thanh Nhân chấn động một cái, chạy trốn càng nhanh hơn.

Kỳ Hải ôm áo choàng người trong lòng may cho hần, trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn.

Lục Văn Đình Núp trong bóng tối nhìn lên thờ phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Đi thôi, chúng ta cũng đi ăn cơm đi.” Vừa quay đầu lại phát hiện Lục Thanh Lam có chút hoảng hốt, liền xòe bàn tay ra ở quơ quơ trước mắt nàng: “Sao vậy Bảo Nhi?”

Tiểu cô nương lắc lắc đầu: “Không có gì, chúng ta đi thôi.” Kiếp này tỷ tỷ tìm được hạnh phúc của nàng rồi, sau này ở chung cùng Kỳ Hải nhất định sẽ rất hạnh phúc, nhưng một nửa khác của nàng, bây giờ đang ở nơi nào?

Năm ngày sau, Sứ Tiết Đoàn đi sứ Đại Chu của Tề quốc rời kinh sư. Hai cha con Lục Thần tiễn Kỳ Hải ra khỏi thành.

Nửa tháng sau, là sinh nhật mười bốn tuổi của Tam công chúa.

Lục Thanh Lam chuẩn bị xong thọ lễ cho nàng, sáng sớm sau khi rửa mặt thay trang phục dẫn theo hai nha đầu Mặc Cúc, Mặc Lan tiến cung. Đến Đông Hoa môn, chưa vội đi vào, mà đứng đó đợi một lát.

Thì ra là sinh nhật của Tam công chúa, đương nhiên là phải mời Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ, hai tiểu tỷ muội sớm thương lượng sẽ cùng tiến cung, vì vậy Lục Thanh Lam liền chờ ở đây.

Không đến một lát, xe ngựa của Quảng Ninh Vương Phủ đã tới rồi. Bên cạnh xe ngựa còn có một vị thiếu niên mặc cẩm bào màu xanh nhạt ngồi trên lưng ngựa, chính là ca ca long phượng thai của Tiêu Kỳ, Tiêu Thiếu Hủ.

Lục Thanh Lam bước lên phía trước, Tiêu Kỳ cũng xuống xe ngựa, mọi người chào hỏi lẫn nhau.

“Bảo Nhi, ngươi tới bao lâu rồi?” Tiêu Kỳ kéo cánh tay của nàng hỏi.

“Vừa tới không bao lâu, chúng ta mau vào đi thôi, đừng để cho Tam công chúa chờ lâu.” Lục Thanh Lam nói.

“Ừ.” Tiêu Kỳ gật đầu, nàng cũng biết Tam công chúa là một người tính nôn nóng.

Ba thiếu nam thiếu nữ đang định vào cửa, một trận tiếng vó ngựa truyền đến, một con tuấn mã chạy như bay đến, trên ngựa một vị thiếu niên tướng mạo thấp phên xuất chúng đang ngồi, gã sai vặt của Tiêu Thiếu Hủ nói: “Hình như là đại vương tử của Yên quốc Tương Tín Hồng.”

Tiêu Thiếu Hủ và Tương Tín Hồng là bằng hữu vô cùng tốt, liền nói với Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ: “Chúng ta chờ Tương huynh một chút đi.”

Hai tiểu cô nương nương đương nhiên không có có dị nghị.

Qua một lát, Tương Tín Hồng đã đến, xuống ngựa tiến lên hành lễ: “Thế tử, Quận chúa, Lục cô nương, thật là khéo, lại gặp ở chỗ này rồi.”

Tiêu Thiếu Hủ nở nụ cười: “Không ngờ Tam muội muội mời được ngươi. “Tính tình của Tam công chúa, không phải là người nàng thích, địa vị tôn quý đi nữa cũng tuyệt đối không phát thiệp mời mời người đó tới làm mình ngọt ngọt.”

Tương Tín Hồng cười ưu nhã, nho nhã lễ độ nói: “Nếu gặp ở chỗ này, liền cùng nhau tiến cung đi.”

Nụ cười của hắn hàm chứa ám áp chào hỏi với Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ, ánh mắt cũng ngừng trong nháy mắt trên người của Tiêu Kỳ, sau đó nhanh chóng dời đi. Hắn che giấu vô cùng tốt, nhưng vẫn bị Lục Thanh Lam bắt được.

Lục Thanh Lam gạt mình, kiếp trước Tiêu Kỳ gả cho hắn. Năm nay Tiêu Kỳ mười ba tuổi, cùng tuổi với ca ca, chẳng lẽ lúc này hắn đã động tâm với Tiêu Kỳ. Phẩm chất tính tình của Tương Tín Hồng cũng không tệ, vóc người lại tốt, lại tài hoa xuất chúng, vốn là nhân tuyển trượng phu không tệ, nhưng kiếp trước hắn tranh đoạt vương vị Yên quốc không được, sớm chết, Lục Thanh Lam cũng không muốn hảo hữu gả cho một quý đoàn mệnh như vậy.

Huống chi nàng còn muốn tác hợp Tiêu Kỳ với ca ca đây. Nàng tính toán trong lòng.

Mọi người đương nhiên là cùng nhau tiến cung.

Quảng Ninh Vương Phủ rất được thánh sủng, thế tử và Quận chúa đều có quyền hạn ngồi xe cưỡi ngựa, chẳng qua hai huynh muội Tiêu Thiếu Hủ cúi thấp đầu hết sức, đợi Tương Tín Hồng, cùng đi bộ về phía Trường Hi cung.

Tiêu Thiếu Hủ và Tương Tín Hồng đi ở phía trước, hai người đều là mỹ nam tử nhất đẳng, đứng ở một chỗ chi lan ngọc thụ, hết sức đẹp mắt.

Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ theo ở phía sau.

Lục Thanh Lam lặng lẽ lôi kéo tay áo của Tiêu Kỳ, thấp giọng hỏi dò: “Kỳ tỷ tỷ, ngươi và đại vương tử rất thân quen sao?”

Tiêu Kỳ không nghĩ quá nhiều, giải thích: “Tương đại ca là hảo bằng hữu của ca ca ta, thường xuyên tới quý phủ làm khách, thật ra cũng gặp qua vài lần, cũng không thể nói là quá quen thuộc.” Lại kỳ quái nói: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Lục Thanh Lam thấy nàng nói đến Tương Tín Hồng thẳng thắn vô tư, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, nói qua loa: “Không có gì không có gì! Ta chỉ là có

chút tò mò chuyện tình của Yến quốc...”

Tiêu Kỳ vừa nghe là cái này, nói: “Cái này thì dễ, đợi ngày nào đó ta bảo ca ca ta hẹn Tường đại ca đến quý phủ, người hỏi thẳng hẳn là được.”

Trong lòng Lục Thanh Lam khẽ động: “Ta có thể mang ca ca của ta đi cùng không. Hẳn cũng rất cảm thấy rất hứng thú với phong thổ của Yến quốc.”

Tiêu Kỳ gật đầu: “Đương nhiên là có thể.” Nàng giảm thấp thanh âm “Không phải người nói muốn để ca ca người dạy chúng ta cưỡi ngựa ư, rốt cuộc lúc nào?”

Hai tiểu cô nương đều thích cưỡi ngựa, nhưng phu thê Quảng Ninh Vương cũng vậy, phu thê Lục Thần cũng thế, tất cả đều xem nữ nhi như bảo bối, không đồng ý cho phép hai tiểu cô nương mạo hiểm, Lục Thanh Lam liền âm thầm tác động với ca ca, định để cho hắn làm giáo luyện, dạy các nàng cưỡi ngựa.

Lục Thanh Lam nói: “Tổ phụ ta gần đây an bài rất nhiều công khóa cho ca ca của ta, hẳn nhất thời bận không đến được, sợ là phải tới mùa xuân sang năm mới có thể học thuật cưỡi ngựa rồi.”

Tiêu Kỳ có chút tiếc nuối “à” một tiếng.

Mọi người một đường cười cười nói nói, lúc sắp đến Trường Hi cung, gặp phải Tử hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền cùng Bát hoàng tử Tiêu Thiệu Mân.

Tiêu Thiệu Huyền năm nay đã mười chín tuổi, mặc một bộ áo bào màu xanh đen thêu ám văn, đầu đội bạch ngọc quan*, thân hình cao lớn khôi ngô, anh khí tràn trề, ung dung túc mục. Bát hoàng tử Tiêu Thiệu Mân mười sáu tuổi, mặc một bộ măng bào ngắn (lễ phục của quan lại) đồ thẫm, kẻ thừa huyết thống ưu việt của hoàng tộc Tiêu thị, bộ dạng coi như là anh tuấn, chỉ tiếc đôi mắt vô cùng linh hoạt, làm cho người ta cảm thấy có chút khinh bạc, phá hư khí chất của hắn.

Hai người bọn họ là ca ca của Tam công chúa, đương nhiên cũng là đi Trường Hi cung chúc thọ Tam công chúa.

Hai nhóm người gặp nhau lại chào hỏi một hồi.

Ánh mắt của Tiêu Thiệu Huyền dừng ở trên người Lục Thanh Lam. Lại nói, hắn đã lâu không trông thấy tiểu cô nương, thấy nàng mặc một bộ sam áo hơi cũ màu hồng thạch lựu, phía dưới là váy màu vàng nghệ, bởi vì tuổi còn nhỏ, chưa trở mã hoàn toàn, cho nên thân thể xinh xắn lạnh lợi, trước ngực cũng bình thường, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn bộ dạng đã hết sức yêu nghiệt, nhất là đôi mắt đen như bảo thạch, linh động vạn phần, vẻ rỗng rãi mắt làm náo nức hơn không ít.

Người tâm tư thâm trầm ý chí kiên định như Tiêu Thiệu Huyền, dung mạo như vậy mà vẫn làm cho hắn có loại cảm giác hô hấp dừng lại, không khỏi nhìn nàng nhiều hơn hai mắt. Tiêu Thiệu Mân thì càng không phải nói, lúc hắn mười bốn tuổi liền được Đại ma ma dạy sơ sơ hiểu được nhân sự, từ nay về sau, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp hắn liền bất động không bước nổi chân.

Cấp bậc mỹ nhân như của Lục Thanh Lam, cho dù hắn là hoàng tử, cũng chưa bao giờ gặp. Cho nên ánh mắt của hắn giống như là dãi ra một cái móc, vẫn luôn dính trên người của Lục Thanh Lam.

“Vị này là...” mấy năm trước hắn khi dễ Lục Thanh Lam và Tam công chúa, thiếu chút nữa bị Cửu hoàng tử làm chết đuối, những năm này không dám đi Trường Hi cung nữa, cho nên cũng không nhận ra Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam thấy điệu bộ này của hắn, ác tâm muốn giết chết hắn, sắc mặt cũng âm trầm xuống. Không riêng gì hắn, mọi người ở đây, người nào không phải là nhân trung long phượng siêu quần bạt tụy, ai mà không nhe nhả lễ độ, ngay cả Tiêu Thiệu Huyền trong lòng cũng có chút không thoải mái, giống như là lão Bát đang mơ ước đồ của mình, cố ý che Bát hoàng tử nói: “Lão Bát, người không phải nói chưa chuẩn bị lễ cho Tam muội muội ư, ta cùng với đại vương tử cùng đường đệ hãy đi Trường Hi cung trước, cũng không đi cùng người Vĩnh trử cung.”

Còn muốn đẩy Tiêu Thiệu Mân đi.

Tiêu Thiệu Mân thấy nữ nhân xinh đẹp liền bất động không chịu bước, làm sao chịu đi, quay đầu phân phó thiếp thân thái giám nói: “Người thay ta trở về một chuyến, đem kháng bình lưu ly* trong gia khó lấy ra đưa cho Tam muội muội.” Đứng ý tại chỗ không chịu đi.

(*)琉璃炕屏 [kháng bình lưu ly]

Lục Thanh Lam thấy ánh mắt của hắn vẫn vô tình hay cố ý đặt trên người mình, trong lòng không khỏi rất tức giận. Nhưng Bát hoàng tử chính là đích tử của Tiền Hoàng hậu, ở trong cung luôn ngang ngược kiêu ngạo, nàng cũng không có biện pháp làm gì hắn.

Đúng lúc có Tiêu Kỳ ở đây, chắn phía trước Lục Thanh Lam, vô tình hay cố ý chặn lại ánh mắt của Tiêu Thiệu Mân. Tiêu Thiệu Mân mặc dù háo sắc, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cũng không tiện quá phận, mặc dù hết sức bất mãn với Tiêu Kỳ, cũng không tiện nói thêm cái gì.

Nhất thời cuối cùng cũng đến.

Tam công chúa đã sớm được thông báo, tự mình nghênh đón ở cửa. Nàng hôm nay mặc một thân bối tử mẫu đơn đồ thẫm vui mừng thêu kim tuyến, xiêm y này là hơn hai mươi vị tú nương trong cung tốn thời gian hai tháng mới thêu xong, chẳng những sắc hoa tươi đẹp rất đặc biệt, được ánh nắng chiếu vào,

kim tuyến ẩn trong bối tử liền lóng lánh hàn quang, hết sức nổi bật.

Tam công chúa sơ loa kế* phức tạp, đầu đầy châu ngọc, hiển nhiên là dụng tâm ăn mặc.

ứng ở cửa thấy mọi người tới, không khỏi cao hứng nói: “Các người cũng tới rồi, mấy vị ngũ, lục, thất, cửu, thập hoàng huynh đã sớm đến.” Nhìn thấy Tường Tín Hồng, nàng càng lộ vẻ cao hứng, thiếu chút nữa liền thốt ra một câu “Tuồng đại ca cũng tới rồi”, may mà còn có chút lý trí, cứng rắn nuốt trở về trong bụng.

Lục Thanh Lam cùng Tiêu Kỳ đi tiến lên, lời kéo cánh tay của Tam công chúa. Tiêu Kỳ nói: “Hoàng tỷ hôm nay người thật là xinh đẹp.” Tam công chúa luôn không quá thích Tiêu Kỳ, nàng là người bụng dạ thẳng thắn, Tiêu Kỳ lại khôn khéo linh hoạt, Tam công chúa không thích nàng lắm.

Chẳng qua hôm nay là sinh nhật nàng hết sức cao hứng, cũng hết sức thân mật với Tiêu Kỳ. Liền lời kéo tay của Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ vào phòng. Quả nhiên như tam công chúa nói, các hoàng tử cũng đã đến đông đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tình Thâm

Gia Hòa đế cùng tất cả mười một vị hoàng tử, Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử khai phủ Phong vương chưa tới, Tam hoàng tử trời sinh là kẻ ngốc cũng không tới, các hoàng tử còn lại đều ở trong cung, tất cả đều tới đông đủ. Cộng thêm Tiêu Thiệu Hù, Tường Tín Hồng, tụ tập trong một phòng, một phòng thiếu niên tuần mỹ, quả thật là lâm lang mãn mục (琳琅满目 nghĩa là rất nhiều thứ đẹp đẽ), xem không hết.

Tiêu Thiệu Giác hôm nay mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, nhàn nhã yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, mặt mũi trong trẻo như trăng, vẻ mặt lãnh đạm xa cách, cho dù không nói không động, cũng là một phong cảnh tuyệt mỹ, nam tử trong phòng tuần mỹ hơn nữa, cũng không có người có thể cướp được phong diện kia.

Vốn là người có vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng đạm mạc, nhìn thấy Tam công chúa dắt một tiểu cô nương mặc sam áo màu hồng đỏ đi đến, vẻ mặt ko khỏi nhu hòa xuống, thậm chí khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười.

Lục Thanh Lam từ xa xa chống lại con người phát sáng như sao. Nhớ tới đoạn thời gian lần trước ở An Bình Hầu phủ hai người ở trong sơn động kia, Lục Thanh Lam hết sức bất mãn với hắn, con người khề rũ xuống, tránh được ánh mắt của hắn.

Nhất thời mọi người đến đông đủ, trước lúc khai yến, mọi người đem lễ vật mình chuẩn bị tặng cho Tam công chúa. Lục Thanh Lam biết nàng là kẻ sành ăn, đặc biệt mang tới cho nàng mấy loại điểm tâm nho nhỏ, lễ vật tuy nhỏ, nhưng hợp tâm ý của Tam công chúa, quả nhiên nàng cực kỳ thích.

Nhóm hoàng huynh tặng lễ vật cũng rất quý giá, Tường Tín Hồng tặng Tam công chúa lại là một hộp bát âm nhập từ Tây Dương. Tề quốc thừa kế chế độ cấm hải của tiền triều, vì hướng tới phòng ngự, luôn thi hành chính sách cấm hải, nhưng mua bán ở biển lợi nhuận kinh người, vẫn có không ít người làm liều từ chuyện này. Tỷ như Lục Văn Đình và thế tử Định Quốc công Hàn Mậu, bọn họ cho làm một cái thuyền ra biển mua bán viễn dương.

Tường Tín Hồng ôn tồn lễ độ nói: “Hộp bát âm này nghe nói là đồ chơi từ Đông Di truyền vào, không phải là vật gì trân quý, kính xin tam công chúa đừng chê lễ vật thô kệch của ta.”

Hộp bát âm này toàn thân là đồng tinh khiết chế ra, hình vương miện, chế luyện hết sức hoàn mỹ. Trên cái cái đế có dây cốt, sau khi lên dây cốt, sẽ diễn tấu âm nhạc. Cho dù là Tam công chúa kiến thức rộng rãi, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy đồ hiện đại như vậy.

Lập tức tươi cười nói: “Cảm ơn đại vương tử, Bồn cung rất thích.”

Nhất thời khai tiệc, mọi người nâng ly cạn chén, Tam công chúa kêu bọn cung tỷ tới biểu diễn đánh đàn khiêu vũ, hôm nay nàng tâm tình tốt, uống không ít rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đội nhóm cung nữ dừng múa, Ngũ hoàng tử Tiêu Thiệu Dẫn đột nhiên nói: “Hôm nay là ngày vui của Tam muội muội, thường ngày chúng ta xem ca múa trong cung đều đã hơi chán rồi, ta nghe nói tiêu nghệ của đại vương tử rất tinh xảo, sao không nhân cơ hội này biểu diễn cho chúng ta một phen, coi như là chúc thọ Tam muội muội...”

Ngũ hoàng tử Tiêu Thiệu Dẫn là một người tính tình không tranh quyền thế, không có chút quyền lực nào, ở trong đám hoàng tử là người tính tình hoà thuận nhất, duy chỉ si mê với âm luật, thích nhất chính là những chuyện nhân nhả đánh đàn thổi sáo này.

Tường Tín Hồng vội vàng khiêm nhường: “Ngũ điện hạ quá khen, chút tài mọn, không dám làm dơ bẩn tai của các vị hoàng tử công chúa.”

Ngũ hoàng tử cười nói: “Bồn cung nghe nói, Tiêu kỹ của nhạc sư Yến quốc chịu ảnh hưởng của Chu quốc, có chút bất đồng với Đại Tề chúng ta, khó có được cơ hội, đại vương tử cũng đừng từ chối nữa.”

Tam công chúa nghe xong ánh mắt cũng sáng lên, trực tiếp phân phó cung nữ bên người nói: “Người đem ngọc tiêu của Bồn cung mang tới.” Cung nữ kia xoay người đi, không đến một lát đã mang một cây ngọc tiêu chế tác tuyệt đẹp tới.

Tam công chúa sai cung nữ đem ngọc tiêu cho Tường Tín Hồng, cười má lúm đồng tiền như hoa nói: “Đại vương tử, ngài cho chúng ta thưởng thức một chút tài nghệ của Yên quốc đi.”

Lúc này Tiêu Thiệu Hù cũng khuyên nhủ: “Nếu tất cả mọi người đều muốn nghe tiêu âm của Tường huynh một chút, Tường huynh cũng không nên từ chối.”

Tường Tín Hồng lúc này mới nhận lấy ngọc tiêu, nói: “Ta thôi một mình không khỏi quá đơn điệu, lúc trước ta ở Quảng Ninh Vương Phủ nghe thấy tiêu quận chúa dùng cổ tranh gảy một bản 《Cao sơn lưu thủy》, xuất thần nhập hóa, không bằng hai chúng ta hợp tấu một khúc, Quận chúa nghĩ như thế nào.”

Dứt lời ánh mắt mỉm cười nhìn Tiêu Kỳ.

Ngũ hoàng tử nhìn về phía Tiêu Kỳ nói: “Đã sớm nghe nói Kỳ muội muội tài nghệ trác tuyệt, hôm nay có thể được thưởng cùng nhau, hay lắm hay lắm.”

Các vị hoàng tử cùng ồn ào theo, tính tình của Tiêu Kỳ sáng sủa hào phóng, thấy từ chối không được, liền thoải mái nói: “Ta cũng không có tiểu kỹ gì, không dám phô ra, chẳng qua là làm nền cho đại vương tử diện hạ mà thôi.”

Thấy Tiêu Kỳ đáp ứng, con người của Tường Tín Hồng sáng lên, Tam công chúa lại nhủ mảy.

Lúc này sớm có cung tỳ lấy đàn tranh tới, Tiêu Kỳ sau ngời thẳng, Tiêu Kỳ thử tiếng đàn một chút, sau đó năm ngón tay mảnh khảnh chậm rãi gảy dây đàn, giữa tiếng đàn tranh êm tai cuộn cuộn tuôn ra, uyển chuyển ngâm nga, thanh thoát như cao sơn lưu thủy, thanh thoát lại tựa như hoàng oanh thấp kêu.

Ánh mắt của Tường Tín Hồng rơi vào trên người của Tiêu Kỳ, nhìn mười ngón tay thon dài của nàng thuần thực khuấy động dây đàn, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng và vui vẻ. Hắn vẫn không động, cho đến khi đàn tranh lên cao âm thứ nhất, lúc này mới để ngọc tiêu ngang môi, thổi lên.

Kỹ xảo thổi tiêu của Yên quốc và Tề quốc quả nhiên bất đồng lớn, nhưng phạm là nhạc khí, âm thanh luôn phải từ thấp đến cao, Tường Tín Hồng trực tiếp đi vào cao âm rất cao, nhưng phối hợp lại với đàn tranh, lại hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh, không có chút không hài hòa nào, có thể thấy được tài nghệ của hắn.

Mọi người tĩnh tâm lắng nghe, chỉ cảm thấy hai loại nhạc khí hòa vào nhau, âm sắc bổ sung cho nhau đạt đến một cảnh giới mới, hai loại thanh âm uyển chuyển ngâm nga, phảng phất tan ra làm một thể, làm cho người ta như gặp tiên cảnh, vui mừng mà quên lo.

Ngũ hoàng tử nghe cực kỳ say mê, nhắm mắt lắng nghe, rung đùi đắc ý thích thú.

Kết thúc một khúc, tất cả mọi người say mê ở bên trong âm nhạc tốt đẹp, phảng phất âm nhạc tuyệt đẹp còn đang quanh quẩn bên tai. Ngũ hoàng tử không nhận được khen: “Triều văn đạo tịch tử khả hĩ*, hôm nay có thể nghe được nhã tấu như thế, cho dù chết cũng đáng.”

(*)朝闻道夕死可矣[Triều văn đạo tịch tử khả hĩ] thông qua mặt chữ ý tứ sở hiểu của “Buổi sáng nghe được (hoặc hiểu) một cái đạo lý (hoặc chân lý), buổi tối chết cũng đáng (hoặc được).”

Tường Tín Hồng một tay nắm lấy ngọc tiêu, ánh mắt có chút si mê rơi vào trên mặt Tiêu Kỳ, thanh âm ôn nhu nói: “Đa tạ kỳ Quận chúa!” Nếu nói vui mừng bởi tâm sinh, từ trước hẳn chỉ là có chút thưởng thức Tiêu Kỳ thôi. Hắn cũng là người cực kỳ si mê âm nhạc, hôm nay hợp tấu một phen, rốt cuộc phát hiện nàng và mình quá độ hợp ý ở phương diện âm nhạc, nhất thời trong lòng sinh ra cảm giác khác thường nhẹ nhàng.

Tiêu Kỳ khách khí đáp lễ lại, sớm biết Tường Tín Hồng tài nghệ khéo léo, ngược lại không có cảm giác đặc biệt gì.

Mọi người tâng bốc khen ngợi, duy chỉ có Tam công chúa nhìn thấy ánh mắt của Tường Tín Hồng nhìn về phía Tiêu Kỳ, nụ cười trên mặt từng chút từng chút rút đi.

Nàng lạnh lùng phân phó cung nữ một bên nói: “Còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau khiêng đàn tranh kia xuống đi.”

Mọi người không khỏi hơi sững sờ, vừa rồi lúc Ngũ hoàng tử đề nghị mời Tường Tín Hồng thổi tiêu, nàng còn hết sức hăng hái tỏ vẻ đồng ý, sao trong nháy mắt như vậy, lại trở nên không vui.

Lục Thanh Lam ở một bên thấy rõ ràng, trong lòng không khỏi khe khẽ thở dài.

Kế tiếp yến hội trở nên có chút nặng nề, nụ cười của Tam công chúa ít đi, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Kỳ cũng có chút không tốt. Tiêu Kỳ cũng phát hiện, nàng mặc dù thông minh, nhưng trong lúc nhất thời cũng không đoán được nguyên nhân tức giận của Tam công chúa. Còn tưởng rằng là mình làm không tốt đắc tội nàng, liền bụng một chén rượu tiến lên phía trước nói: “Hôm nay là ngày vui của Tam Hoàng muội, Kỳ nhi chỉ muốn lấy chén này kính chúc Tam Hoàng muội niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triều (年年有今日, 岁岁有今朝) Chúc mỗi ngày đều vui như ngày này và năm nào cũng hạnh phúc như năm nay.”

Ánh mắt Tam công chúa lạnh như băng nhìn nàng, thấy nàng mặc áo nhỏ thêu hoa thạch lựu ả, phía dưới váy ngà voi thêu hồ điệp kim tuyến hai màu, nổi bật lên gương mặt kiều diễm như hoa. Trên đầu sơ thủy thiêu kế* tinh xảo, ở giữa cắm trâm cài tóc vàng ròng trần châu, hết sức vũ mị diễm lệ.

Nàng càng xem càng không thích, liền nghiêng đầu đi nói chuyện cùng Lục Thanh Lam, cũng không để ý tới Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ bị gạt ở một bên hết sức khó xử.

Thấy tình hình này, trên mặt Tiêu Thiểu Hủ cũng có chút khó coi.

Bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, Tam công chúa và Tiêu Kỳ đều là khuê mật tốt của nàng, nàng không muốn hai người vì một người nam nhân mà thành thê nước lửa, liền đẩy cánh tay của Tam công chúa, Tam công chúa thấy trong mắt nàng có thần sắc cầu khẩn, trong lòng mềm nhũn, lúc này mới quay đầu lại, đụng chén một cái với Tiêu Kỳ, lại chỉ nhấp mảy từa trong chén một cái.

Tiêu Kỳ thoáng nhìn Lục Thanh Lam tỏ vẻ cảm kích.

Sau một lúc lâu, Lục Thanh Lam cùng Tam công chúa nói một tiếng, đứng dậy đi tịnh phòng. Bát hoàng tử kể từ khi thấy được tiểu nữ hài xinh đẹp này, trong lòng vẫn ngứa hết sức khó chịu, nhưng hắn cực sợ Tiêu Thiểu Giác, lúc nhỏ Tiêu Thiểu Giác cảnh cáo hắn cách Lục Thanh Lam xa một chút, hắn đến bây giờ còn chưa quên, vì vậy trong yến hội hắn cũng chỉ dám thỉnh thoảng len lén nhìn trộm một cái, cũng không dám nhìn nhiều.

Lúc này thấy tiểu cô nương là lướt bước đi, từ phía sau nhìn vòng eo mảnh mai dịu dàng quả thực có thể nắm bằng bàn tay, hắn càng khó có thể ngăn lại, liền thừa dịp lúc mọi người kính rượu uống rượu, lặng lẽ đứng dậy đi theo ra ngoài.

Hắn cho rằng kế của mình đã thành, thật ra mỗi một động tác của mỗi người trong này Tiêu Thiểu Giác đều nắm trong bàn tay, lông mày đen nhánh của hắn vặn lên, để chén rượu xuống, cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Từ hoàng tử vốn uống đến mơ màng sắp say, nhưng thấy ba người một trước một sau đi ra ngoài, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Tiêu Thiểu Giác, một tia dữ tợn nhàn nhạt chợt lóe lên trong mắt.

Bát hoàng tử giống như kẻ trộm, vội vàng ra khỏi Trường Hi điện, xa xa nhìn thấy một thân ảnh yếu điệu đáng đi nhẹ nhàng, trong lòng nhất thời vui mừng, bước nhanh đi theo, ngăn cản thân ảnh của Lục Thanh Lam, cười hi hi nói: “Lục cô nương, chúng ta lại gặp mặt.”

Lục Thanh Lam thấy bộ dạng hắn híp híp mắt, ánh mắt chăm chú vào một đoạn cổ tay bạch ngọc lộ ở bên ngoài của mình, nhất thời buồn nôn muốn chết.

Bát hoàng tử kiếp trước chính là một tên khốn kiếp, hắn và Nhị hoàng tử không giống nhau, Nhị hoàng tử đã tâm bưng bưng, có năng lực, hắn lại một lòng theo đuổi tủy sinh mệnh tử*, không quan tâm chút nào đến chính trị, mà cũng không có năng lực kia. Cho nên tuy là thân đệ đệ của Nhị hoàng tử, nhưng cho tới bây giờ chỉ có làm trò ngại chứ không giúp được gì, cũng chính là bởi vì như thế, kiếp trước sau khi Tiêu Thiểu Huyền lên ngôi cũng không thanh tẩy vị Bát đệ không có chút uy hiếp nào với mình, ngược lại còn phong cho hắn một chức vị Vương gia nhân tản, để cho hắn ngồi ăn rồi chờ chết.

(*) 醉生梦死[túy sinh mệnh tử] là một thành ngữ Trung Quốc. Ý là giống như uống rượu say và nằm mơ, đầu óc không tỉnh táo, sống mơ hồ.

Lục Thanh Lam thi lễ một cái có lệ, nói: “Bát điện hạ, ta muốn đi tịnh phòng, phiền ngài nhường đường một chút.”

Tiêu Thiểu Mân thật vất vả mới bắt được cơ hội nói chuyện với nàng một mình, làm sao để đuổi như vậy. Trơ mặt ra nói: “Lục cô nương, Bôn cung ở Vinh Trữ quốc, Vinh Trữ cung cách nơi này không xa, Bôn cung và Lục cô nương nhất kiến như cô, ta vừa mới có được một đôi vòng tay ngọc bích, tới từ Ninh quốc ở phía nam, cũng chỉ có dung mạo bậc này của cô nương mới xứng đeo lên, ta đưa cho cô nương được ko?”

Vừa nói xong lấy ra từ trong lòng ngực một đôi vòng tay bích lục, vòng tay kia chất ngọc vô cùng tốt, bích lục giống như một dòng suối mát trong, bên trên khắc mấy khối hồng lục bảo thạch to bằng ngón út, vừa nhìn liền biết là giá trị phi phàm, một hán có thể xuất vốn như vậy.

Đây quả thực là yêu cầu buồn cười.

Lục Thanh Lam đang định cự tuyệt, liền thấy Cửu hoàng tử một thân áo bào màu xanh nhạt vẻ mặt âm trầm đi tới. Trong mắt Bát hoàng tử chỉ có mỹ nhân, cũng không nhìn thấy, đang định được vui đùa tiên nắm tay của Lục Thanh Lam đeo vòng tay lên cho nàng.

Bỗng nhiên một bàn tay tuyết trắng đi đến, bắt được cổ tay của hắn. Cái tay kia bộ dạng vô cùng tinh xảo, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, nhưng lực tay cũng thật lớn, giống như là một cái kim kẹp lấy cổ tay của hắn, Tiêu Thiểu Mân lập tức kêu đau.

Ngẩng đầu chống lại cặp ánh mắt muốn giết người của Tiêu Thiểu Giác, Tiêu Thiểu Mân chỉ cảm thấy bắp chân cũng sắp chuột rút. Hắn cũng không biết tại sao, trong tất cả huynh đệ, lại sợ nhất chính là Cửu đệ này, rõ ràng hắn còn nhỏ hơn mình.

Hắn lộ ra một nụ cười lấy lòng: “Cửu đệ, ngài đừng hiểu lầm, ta, ta chỉ là vừa khéo gặp phải Lục cô nương ở chỗ này.”

“Trùng hợp gặp phải...” Tiêu Thiểu Giác sắc mặt âm trầm lặp lại một câu, “Bát ca thật là có ‘trùng hợp’ nha!” Mặc dù hắn nhỏ hơn Tiêu Thiểu Mân một tuổi, người lại cao hơn hắn nửa cái đầu, hiện giờ bắt được một cái cánh tay của hắn, giống như là một người lớn trừng trị một hài tử.

Tay của hắn tăng thêm lực đạo, dùng sức vặn một cái, người Tiêu Thiểu Mân cũng phải nửa quỵ xuống, đau đến toát mồ hôi trán. Hắn cũng không quan tâm mặt mũi nữa cầu khẩn nói: “Cửu đệ... Cửu đệ tha mạng!”

Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng, buông lỏng tay của hắn ra. Túm lấy đôi vòng tay ngọc bích, nhàn nhạt nhìn lướt qua, nói: “Thật đúng là đồ tốt...” Lời còn chưa dứt, nhẹ buông tay, đôi vòng tay kia liền rơi xuống mặt đất, mặt đất của hoàng cung trải gạch xanh ngay ngắn, vòng tay rơi xuống lập tức nát bấy.

Tiêu Thiệu Giác thản nhiên nói: “Thật là ngại quá, tay Bồn cung trơn, làm nát vòng tay của Bát ca, Bát ca sẽ không trách ta chứ.”

Tiêu Thiệu Mân nào dám nói chữ không, lắc lắc hai tay: “Không trách, không trách, không có chuyện gì không có chuyện gì!” Tiêu Thiệu Giác thấy hắn bị hù dọa thành như vậy, trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, “Không có chuyện gì, Bát ca có thể đi rồi.”

Tiêu Thiệu Mân như được hoàng ân đại xá, quay đầu đi ngay, mới vừa đi ra được hai bước, Tiêu Thiệu Giác lại nhàn nhạt nói một câu: “Trở lại.”

Tiêu Thiệu Mân sắc mặt trắng nhợt, xoay người trở lại. Tươi cười nói: “Cửu đệ còn có chuyện gì?”

Tiêu Thiệu Giác ôm bả vai, miễn cưỡng nói: “Có chuyện Bát ca chắc là đã quên, ta nhắc lại cho ngươi.”

Tiêu Thiệu Mân bất an xoa xoa đôi bàn tay: “Chuyện gì?”

“Hơn năm năm trước, ta từng nói với Bát ca, Lục cô nương...” Hắn chỉ một ngón tay vào Lục Thanh Lam, “Là bằng hữu của ta và Tam muội muội, người tốt nhất là cách năng xa một chút, những lời này... Hiện tại vẫn hữu hiệu. Bát ca hiểu chứ?”

Tiêu Thiệu Mân nghe xong, gật đầu lia lịa: “Cửu đệ yên tâm, ta... ta sau này gặp phải Lục cô nương, nhất định sẽ đường vòng đi.” Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng gật đầu, “Vậy, Bát ca xin mời.”

Bát hoàng tử lúc này mới chạy trời chết.

Lục Thanh Lam thấy hắn thu thập kẻ háo sắc Bát hoàng tử thuần thực, trong lòng cũng hết sức thống khoái, khoe miệng không khỏi khẽ gợn lên. Chẳng qua kinh nghiệm ở sự kiện trong sơn động, nàng cũng thật sự không có cảm tình gì với Tiêu Thiệu Giác, phúc thân xong liền lách đi qua bên cạnh hắn, định tiếp tục đi tịnh phòng.

Bên này Tiêu Thiệu Giác lại cất bước, ngăn chặn trước mặt nàng.

Lục Thanh Lam nhíu nhíu mày: “Cửu điện hạ làm cái gì vậy?”

Tiêu Thiệu Giác sờ lên cằm, đôi môi hơi mím thành một đường, khoe miệng hơi nhếch lên, sau đó nói: “Ngươi không cảm thấy ngươi thiếu một câu cảm ơn sao?” Nói xong lại bổ sung một câu: “Lần trước ở An Bình Hầu phủ cũng vậy.”

Không đề cập tới An Bình Hầu phủ còn tốt, vừa nhắc tới, trong lòng nàng càng thêm không thoải mái buột miệng nói: “Vừa rồi ta không có van xin ngươi giúp ta...”

Nghe xong lời này, sắc mặt Tiêu Thiệu Giác biến hóa, lạnh lùng nói: “Xem ra Bồn cung xen vào việc của người khác rồi.”

Người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, Lục Thanh Lam ghét nhất hắn bày ra vẻ mặt cau có, dứt khoát uy hiếp: “Ngươi có tránh ra không, không tránh ta sẽ thổ nước miếng đấy.” Dứt lời làm bộ muốn nhổ.

Tiêu Thiệu Giác có bệnh khiết phích nghiêm trọng, chiều này quả nhiên có hiệu quả, Tiêu Thiệu Giác vội vàng dời từng bước, Lục Thanh Lam nhìn hắn một cái, tinh thần đáng cao theo cung nữ đi tịnh phòng.

Tiêu Thiệu Giác chỉ nghe thấy bên tai truyền đến một thanh âm cười đắc ý như chuông bạc, hắn sờ lên cái mũi, rốt cuộc không thể nào tức giận. Hắn lắc đầu, cảm thấy bản thân thật sự khoan dung đến quá phận với tiểu nha đầu này rồi.

Hắn mang theo Vệ Bân trở lại Trường Hi điện.

Tiêu Thiệu Huyền thấy hắn trở lại, bưng một chén rượu đi tới, “Cửu đệ, ca ca mời ngươi một chén.”

Hai người đụng chén một cái, muốn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Tiêu Thiệu Huyền cười hỏi: “Bát đệ sao không cùng ngươi trở lại.” Trong lời nói có ý dò xét.

Tiêu Thiệu Giác lười biếng nói: “Chân mọc ở trên người của hắn, ta làm sao biết hắn đi đâu?” Từ nhỏ hắn đã không thích Tiêu Thiệu Huyền, hắn là người Hạ tộc, trời sinh tính mẫn cảm, có thể cảm nhận được vị ca ca này nhìn rộng lượng, kì thực đã âm thầm độc ác, người mặt ngoài biểu hiện như vậy nhưng sau lưng lại khác, hắn đương nhiên không thích.

Hắn quen nói như thế, Tứ hoàng tử cũng không giận hắn, hắn chuyển bình rượu trong tay, bỗng nhiên nói: “Cửu đệ tựa hồ... Rất hảo cảm với Lục cô nương? Từ nhỏ ngươi đã đối với đãi với nàng không giống người thường.”

Tiêu Thiệu Giác nghe vậy chân động, ánh mắt sắc bén nhìn lại. “Tứ hoàng huynh đây là có ý gì?”

Tiêu Thiệu Huyền không cho rằng hắn ngang ngược, tiếp tục tiến lên hỏi han: “Cửu đệ chẳng lẽ là muốn cưới tiểu cô nương này về làm Vương phi?”

Mặt của Tiêu Thiểu Giác âm trầm xuống: “Hôn sự của Bồn cung, đều có Hoàng hậu nương nương và mẫu phi thay bản cung làm chủ, Tứ hoàng huynh có phải là quá rộng hay không? Nếu Tứ hoàng huynh có thời gian nhàn rỗi, vẫn nên quan tâm hôn sự của mình đi thì hơn.”

Tiêu Thiểu Huyền nghe đến đó, sắc mặt không khỏi tái đi. Hắn biết rõ, hoàng hậu và Tôn Hiền phi đang lo liệu hôn sự cho hắn.

Cũng không biết tại sao, Tiêu Thiểu Huyền năm nay mười chín tuổi rồi, hoàng đế tựa hồ còn không có ý định để cho hắn khai phủ thành thân. Chẳng những làm hắn kinh nghi bất định, ngay cả Tôn Hiền phi cũng thấp thỏm bất an.

Không ai đoán ra tâm tư của hoàng đế rốt cuộc là cái gì.

Tôn Hiền phi vẫn được che chở dưới cánh hoàng hậu, lại xin hoàng hậu hỗ trợ thám thính ý tứ của hoàng đế.

Hôm đó hoàng hậu triệu mấy phi tần địa vị cao đến Kiến Thủy điện thưởng thức ca múa. Tiễn Hoàng hậu nhân tiện nói: “Huyền nhi năm nay cũng mười chín tuổi rồi, lúc hoàng thượng bằng tuổi hắn, cũng đã có mấy hài tử rồi, bệ hạ người xem có phải là... Nên chọn một phi tử cho hắn rồi hay không. Hắn làm ca ca nếu không thành thân, phía dưới lão Ngũ, lão Lục, lão Thất, lão Bát, lão Cửu bọn họ cũng không thể thành thân...”

Gia Hòa đế di chuyển ban chỉ trên ngón cái, cười ha hả nói: “Đúng là nên tuyển tức phụ cho hắn rồi. Hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung, chuyện này giao cho người tới xử lý, cần phải tuyển một tức phụ cho lão tứ hài lòng.” Rồi nói với Hiền Phi: “Huyền nhi là người nuôi lớn, người phải đánh động hoàng hậu, giúp đỡ Huyền nhi tuyển cho kỹ!”

Hoàng đế miệng vàng răng ngọc, chuyện này cứ như vậy quyết định.

Trong cung truyền tới tin tức một khi chính phi của hắn chọn xong, Gia Hòa đế sẽ phong hắn làm vương, để cho hắn xuất cung xây phủ thuận tiện thành thân.

Những chuyện này, Tiêu Thiểu Giác đương nhiên là biết. Hắn nói xong câu đó, lại không để ý tới Tứ hoàng tử nữa, đứng dậy đi tìm Thập hoàng tử uống rượu.

Tiêu Thiểu Huyền nhìn vị Cửu đệ này của hắn, ánh mắt âm trầm, nhớ tới chuyện tuyển phi, không hiểu tại sao trước mắt liền hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt diệu của Lục Thanh Lam.

Đội đến khách và chủ tần hoan, tửu yến mới giải tán, mọi người rời rít cáo từ rồi khỏi Trường Hi điện, Lục Thanh Lam lại không đi theo mọi người. Bởi vì Tam công chúa uống rượu say. Lục Thanh Lam và một vị thiếp thân cung tỳ của Tam công chúa cùng nhau đỡ nàng trở về tẩm cung, đỡ nàng lên giường xong, Lục Thanh Lam phân phó cung tỳ kia chuẩn bị canh giải rượu. Không nhịn được oán giận: “Không biết uống thì đừng uống nhiều như vậy chứ!”

Tam công chúa đầu đau như muốn vỡ tung, lớn đến bây giờ, vẫn là đầu uống nhiều rượu như vậy, nàng gầy dựa đứng dậy, trong dạ dày một trận phiên giăng đảo hải (*dời sông lấp biển), Lục Thanh Lam vội vàng cầm một cái chậu đồng đi tới, Tam công chúa nắm lấy chậu đồng ói ra một hồi lâu, nhưng cũng không nôn ra cái gì, Lục Thanh Lam lại bưng nước trà tới cho nàng súc miệng.

Thật vất vả mới thu xếp xong tổ tông này, Tam công chúa lại lôi kéo cánh tay của Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi, mau, mau giúp ta tiễn đại vương tử, không được để cho hắn và Tiêu Kỳ đi cùng nhau. Mau!”

Lục Thanh Lam giận đến thậm chí muốn đánh nàng. Hừ lạnh một tiếng nói: “Người ta đã sớm xuất cung rồi, người con quan tâm làm gì. Bát tự cũng còn chưa xem đâu, mà đã nhớ thương người ta như vậy, nhìn chút điểm tiền đồ này của người xem, nói sao người cũng là công chúa của Đại Tề, kiêu ngạo của người đâu rồi, tôn nghiêm của người đâu rồi?” Toàn bộ Đại Tề người dám nói chuyện với Tam công chúa như vậy không nhiều hơn năm người, Lục Thanh Lam chính là một trong số đó.

Tam công chúa dùng sức đẩy cánh tay của nàng, “Oa” khóc lớn lên. Vừa khóc vừa lớn tiếng la hét nói: “Ta biết các người, các người đều thiên vị nhà đầu Tiêu Kỳ kia, ta không xinh đẹp như nàng, cũng không hiểu chuyện như nàng, các người đều bên vực nàng, đều giúp đỡ nàng, không có ai thương yêu ta! Hai nhà các người là thông gia hảo hữu, các người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người cũng bên vực nàng, người cũng giống như vậy!”

Lục Thanh Lam phát hỏa, giận dữ nói: “Nếu người còn nói như vậy, sau này chuyện của người ta không bao giờ quan tâm nữa.” Lại nói, Tiêu Kỳ và Tam công chúa đều là khuê nữ của nàng, kiếp trước thật sự nàng và Tiêu Kỳ gắn gũi hơn một chút, nhưng ở kiếp này thì khác, nàng và Tam công chúa ở chung thời gian dài, mà trong quá trình hai người kết giao, tâm trí hoàn toàn bất bình đẳng, nàng là xem Tam công chúa như nữ nhi.

Nàng biết rõ Tam công chúa mặc dù địa vị tôn quý, nhưng lại là tiểu cô nương vô cùng cô độc, từ tâm thái đồng tình kẻ yếu, lòng của nàng có chút thiên hướng về Tam công chúa, bởi vậy nghe nàng nói chuyện như vậy, không khỏi rất là tức giận.

Lục Thanh Lam cất bước bước đi ra thiên điện của Tam công chúa. Mới vừa ra đến cửa, Đại cung nữ bên cạnh Tam công chúa Uyển Thanh liền quỳ xuống ôm chân của nàng: “Lục cô nương, tính tình của công chúa chúng ta ngài còn không biết sao, nàng cho tới bây giờ đều là nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hũ, nàng chỉ có một vị hảo tỷ muội là ngài như vậy, ngài cũng không thể vứt bỏ mặc kệ nàng như vậy a.”

Lục Thanh Lam cũng không biết tại sao cơn tức của mình lại lớn như vậy, lúc này nghe thấy Tam công chúa ở phòng gọi tên của nàng: “Bảo Nhi, ta sai rồi, ta không bao giờ nói người nữa.” Bộ dáng khóc lóc hết sức đáng thương.

Lòng nàng mềm nhũn, lại xoay người trở về nhà. Một cung nữ đỡ nàng, Tam công chúa đã nửa ngồi dậy. Lục Thanh Lam thở dài một hơi, cầm khăn trong tay cung nữ cẩn thận lau đi nước mắt nước mũi cho nàng, vừa nói: “Được rồi được rồi, đừng khóc, ta không phải là quay lại rồi sao?”

Tam công chúa bắt lấy tay của nàng nói: “Ta biết ngươi là thật tâm đối đãi tốt với ta, ngươi đừng giận ta nha?”

Lục Thanh Lam hừ lạnh một tiếng: “Ta cho dù có chủ tâm giận ngươi, thì sớm đã bị ngươi tức chết. Nhưng là Tường Tín Hồng kia, vô luận như thế nào ngươi cũng không thể gả cho hắn.”

Miệng Tam công chúa xẹp xuống, ừy khuất nói: “Ngươi vẫn đứng phía Tiêu Kỳ.”

“Ngươi luôn nói như vậy cảm thấy thú vị sao?” Lục Thanh Lam không khỏi nhủ mảy, nàng dứt khoát giải thích cho nàng, “Ca ca của ta cũng thích Tiêu Kỳ, ngươi nói ta hi vọng nàng gả cho ca ca của ta, hay là hi vọng nàng gả cho đại vương tử Yên quốc đây?”

Tam công chúa nghe xong lời này, ánh mắt sáng lên: “Thật sự ư? Ca ca ngươi thật sự thích nàng sao? Thật tốt quá, thật tốt quá, ngươi nhất định phải tìm cách để cho ca ca ngươi cưới nàng.”

Kiếp trước Lục Văn Đình đúng là thích Tiêu Kỳ, ở kiếp này nha, Lục Thanh Lam còn thật sự không biết ca ca có động tâm với tiểu quận chúa hay không. Chẳng qua vì đề an ủi Tam công chúa cũng đành phải nói như vậy. “Chuyện này đến bây giờ còn chưa ai biết, ngươi nhất định phải giữ bí mật, ngàn vạn lần không thể truyền lung tung biết không?”

Tam công chúa hàm chứa nước mắt nhẹ gật đầu, đáng thương mong đợi.

“Ngươi đã muốn cho Tiêu Kỳ gả cho ca ca ngươi, tại sao ngươi lại phản đối ta với hắn...”

Lục Thanh Lam bắt đầu tẩy não cho nàng: “Ngươi cũng không nghĩ xem, hắn ngoài mặt là đại vương tử của Yên quốc, nhưng trên thực tế thì sao, hắn chẳng qua cũng chỉ là con tin mà Yên quốc đưa tới, nếu ở Yên quốc có địa vị, nếu Yên vương thích hắn, làm sao chịu để hắn tới đây? Một khi hai nước Tề Yên trở mặt, nói không chừng phụ Hoàng ngươi sẽ lập tức giết hắn. Cái đầu trên cổ hắn cũng không bền chắc đâu, ngươi còn muốn gả cho hắn ư? Ngươi đã suy nghĩ kỹ rồi sao?”

“Nhưng, Yên quốc không phải là thuộc quốc của Đại Tề chúng ta ư, sao lại trở mặt với chúng ta?” Tam công chúa phản bác.

Lục Thanh Lam nói: “Ngươi là thật sự không biết hay là giả vờ không biết, Yên quốc chân đạp hai thuyền, hướng về phía hai nước Tề Chu, hai mặt lấy lòng, hai mặt cống nạp, hôm nay còn có khả năng đảo hướng về phía Chu quốc, Thánh thượng hận Yên vương thấu xương, trong triều lại có đại thần nhiều lần nói phải xuất binh tấn công Yên quốc.”

Tam công chúa yếu ớt nói: “Những quốc gia đại sự này, ta làm sao biết?”

Lục Thanh Lam nói: “Không tin ta, ngươi liền đi hỏi Cửu hoàng huynh của ngươi đi, hắn nhất định biết những thứ này. Nói tóm lại, Tường Tín Hồng này ắt đường tới tam, ta thấy chính là một quỷ đoàn mệnh. Ngươi nghe ta, nếu không muốn làm quỷ đoàn mệnh, ngươi hãy quên hắn hoàn toàn đi, Đại Tề chúng ta nhiều nhân tài, dạng thanh niên tài tuấn gì không có, tùy tiện lấy ra một người cũng mạnh gấp tám gấp mười lần cái họ Tường kia.”

Tam công chúa “A” một tiếng, thật lâu không nói gì.

Lục Thanh Lam cho rằng nàng nghe lọt, vậy mà một lát sau, Tam công chúa bỗng nhiên nói: “Bảo Nhi, ngươi dạy ta gảy tỳ bà đi.” Nàng và Lục Thanh Lam tương giao nhiều năm, đương nhiên biết nàng cũng có sở trường về nhạc khí, hơn nữa không chỉ một loại.

Lục Thanh Lam nói: “Không phải là ngươi không thích nhạc khí ư, lúc trước hoàng thượng tìm mấy nhạc sư đứng đầu cho ngươi, cũng bị ngươi đuổi đi nha.”

Tam công chúa ngập ngừng một chút nói: “Không phải là do Tường công tử thích âm nhạc sao?”

Lục Thanh Lam im lặng, “Không ngờ ta nói một hồi lâu như vậy, cũng bị ngươi coi như gió thoảng bên tai thôi?”

Ngồi ở trên xe ngựa về nhà Lục Thanh Lam còn đang nhừn nhừn, Tam công chúa chính là cái tính tình này, một khi đã nhận định chuyện gì, chín đầu trâu cũng kéo không lại. Lục Thanh Lam buồn a, biết rất rõ trước mắt là hố lửa, nhưng Tam công chúa còn găng nhảy xuống, chuyện này phải làm sao mới được đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Trở Về

Đến Trường Hưng Hầu phủ, Lục Thanh Lam nhìn thấy mấy cỗ xe ngựa sơn đen bình thường dừng trước cửa, mấy bà tử đang bề bộn khuôn đồ xuống.

Lục Thanh Lam có chút khó hiểu hỏi một câu: “Xe ngựa của ai vậy?”

Trên xe ngựa lớn nhất cũng là xa hoa nhất nhếch rèm lên, một vị phụ nhân bước xuống.

Đồng tử Lục Thanh Lam không khỏi khẽ co lại.

Phụ nhân kia mặc một thân áo màu vàng nghệ, phía dưới là váy ngắn màu xanh lá, thể nhưng là Tam phu nhân Triệu thị bị giáng từ đường hơn bốn năm. Triệu thị già đi rất nhiều so với lúc trước, cho dù nhiều son dày phấn đi nữa, cũng không che hết nếp nhăn nơi khóe mắt.

Ánh mắt của Lục Thanh Lam dạo qua một vòng trên bụng to ra của nàng, liền thu liễm cảm xúc, tiến lên hành lễ: “Tam thẩm thẩm đã trở lại rồi.” giọng nói bình thản nhàn nhạt.

Triệu thị dùng ánh mắt xem kỹ nhìn nàng một cái, ban đầu cũng không nhận ra Lục Thanh Lam. Bốn năm trước lúc nàng rời đi nàng còn là một đứa nhỏ mập mạp, nhưng trong nháy mắt, nàng đã xinh đẹp thành một đại cô nương phong tư tuyệt thế rồi.

Vẫn là thiếp thân Hồ ma ma của Triệu thị nhắc nhở nàng một câu, nàng mới phản ứng lại, ánh mắt không thể che hết kinh ngạc, “Thì ra là Lục nha đầu” Thanh âm nàng lãnh đạm, tràn đầy khổ độc, “Không ngờ Tam thẩm thẩm còn có ngày có thể trở về cái nhà này phải không?”

Nàng hận thấu Nhị phòng. Ở trong miếu chuyện nàng làm mỗi ngày chính là nguyên rửa tất cả người của Nhị phòng chết sớm, hôm nay thật sự nhìn thấy cô nương của Nhị phòng, chỉ hận không thể nhào tới cắn nàng một ngụm.

Lục Thanh Lam lại lễ phép mỉm cười đúng mực: “Sao Tam thẩm thẩm lại nói vậy, Tam thẩm thẩm có thể về nhà, ta làm văn bối đương nhiên là vui mừng cũng không kịp.”

Đang nói, sau lưng có người lớn tiếng kêu một tiếng “Nương”, Triệu thị chợt quay đầu lại, nhìn thấy Lục Thanh Nhân mặc một thân bối tử dài màu hồng đào đứng ở phía sau, Triệu thị nhất thời không để ý Lục Thanh Lam nữa, run giọng gọi một tiếng “Nhân nhi, Nhân nhi đáng thương của ta”.

Lục Thanh Nhân tiến lên nhào vào trong ngực của Triệu thị khóc lớn, “Nương, rốt cuộc người có thể trở về rồi, người không đi nữa chứ?”

Triệu thị mặc dù ác độc, nhưng vẫn vô cùng tốt với nữ nhi, nàng vỗ về tóc của nữ nhi, ôn nhu nói: “Nương không đi, không đi nữa.”

Hồ ma ma ở một bên vội vàng khuyên: “Phụ nhân, ngài bây giờ là phụ nữ có thai, cũng không thể khóc như vậy, nếu động thai khí thì làm sao.” Rồi nói với Lục Thanh Nhân: “Từ cô nương, ngài cẩn thận một chút, bụng của phụ nhân hiện giờ rất quý giá.”

Lục Thanh Nhân nghe xong lời này vội vàng thoát ra khỏi ngực của Triệu thị, nàng vươn một cái tay ra nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng cao cao của Triệu thị, giọng nói có mấy phần hưng phấn: “Nương, ngài mang thai tiểu đệ đệ sao? Thật tốt quá, ta cũng muốn có đệ đệ.”

Từ thiếu gia Lục Văn Tuyên phía sau Lục Thanh Nhân lúng túng một hồi, thật giống như hắn không phải là đệ đệ của Lục Thanh Nhân.

Sắc mặt Triệu thị rốt cục tốt hơn nhiều: “Nương cho mấy bà đỡ có kinh nghiệm sờ, thai này nhất định là nam.” Trong giọng nói của nàng tràn đầy kiêu ngạo và kích động, nàng mong hài tử này, mong đã gần mười năm rồi.

Bên này Từ thiếu gia Lục Văn Tuyên và Ngũ cô nương Lục Thanh Dung vẫn không nói gì, lúc này mới có cơ hội tiến lên bái kiến Triệu thị. Mà Lục Thanh Lam đã sớm thừa dịp cơ hội này trở về Thúy Phong uyển, nàng cũng không có thừa thời gian xem bọn họ biểu diễn mẫu tử từ hiếu.

Lúc Lục Thanh Lam trở lại Thúy Phong uyển, mọi người đã trở lại sau khi Tam phu nhân cho truyền, tâm tình Kỷ thị cũng có chút không tốt, những năm này, Trường hưng Hầu phủ thiếu kẻ chuyên thù dật chuyện như Triệu thị, đại phu nhân Phùng thị sống cúi đầu cẩn thận, ở chung với nàng hòa thuận, cuộc sống trôi qua tạm ổn, không biết thoải mái bao nhiêu, hiện giờ vị phiến toái này lại trở về, hơn nữa kết thù với Nhị phòng sâu như vậy, thử nghĩ thôi cũng khiến nàng cảm thấy nhức đầu.

Không đến một lát, Lục Văn Đình và Lục Thanh Nhân cũng nghe nói đi tới, Lục Văn Đình không hỏi Kỷ thị ngược lại hỏi Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Ta làm sao biết, ta chỉ biết Tam thẩm thẩm trở về, hơn nữa còn mang thai.”

Đội Lục Thần hạ nha (làm việc ở nha môn xong), người bên Mục Nguyên đường lại đến gọi, bảo cả nhà bọn họ đến chỗ Lão phu nhân dùng cơm.

Lục Thần cùng Kỷ thị mang theo bốn hài tử đến Mục Nguyên đường, còn chưa vào phòng, đã nghe thấy bên trong truyền ra một trận tiếng khóc, đội nha hoàn vén rèm lên, mọi người vào phòng, đã nhìn thấy Triệu thị gục ở trong ngực của Lão phu nhân, vừa kéo vừa khóc kịch liệt.

Trong mắt Lão phu nhân cũng rung rung, nói: “Hài tử ngoan, mấy năm này khổ cho ngươi rồi, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Bà tức (mẹ chồng nàng dâu) hai người an ủi lẫn nhau, gạt người của Nhị phòng sang một bên. Vinh ca nhi mặc tiểu áo bào màu xanh nhạt, mập ục ục thấp lè tè, bộ dạng hết sức đáng yêu. Giương mắt to tò mò nhìn, thấy Triệu thị trong ngực của Lão phu nhân, thấp giọng hỏi Lục Thanh Lam: “Lục tỷ tỷ, kia chính là Tam thẩm thẩm ư, tại sao nàng lại khóc?”

Lục Thanh Lam từ ái sờ cái đầu nhỏ của hắn, nói: “Tam thẩm thẩm đại khái là quá lâu không gặp tổ mẫu thôi.”

Vinh ca nhi cái hiểu cái không gạt đầu.

Tối đây một hồi, Lục Hân hạ nha, người của Đại phòng cũng đến, Nhị cô nương Lục Thanh Linh hai năm trước đã xuất giá, Đại thiếu gia Lục Văn Khải một năm trước cũng cưới chất nữ của Quốc Tử Giám tể tử Loạn Văn Tuyên, Loạn Hiểu làm vợ. Loạn Hiểu năm nay mười bảy tuổi, bộ dạng trắng trẻo, dung mạo mặc dù không coi là đứng đầu, nhưng tri thức đạt lý (có tri thức hiểu lễ nghĩa), đối xử với hai tỷ muội Nhị phòng cũng vô cùng tốt.

Loạn Hiểu thành thân một năm rồi, bụng còn chưa có động tĩnh gì, may mà Phùng thị là một người phúc hậu, không thúc giục, cũng không buộc nàng cho nạp thiếp cho Lục Văn Khải. Loạn Hiểu nhìn cái bụng cao cao của Tam phu nhân cũng có chút hâm mộ.

Lại qua một chút Lão thái gia rốt cục cũng tới.

Triệu thị mới đứng dậy từ trong ngực của Trương thị, quỳ gối hành lễ cho Lão thái gia.

Lão thái gia cau mày: “Người là phụ nữ có thai, sao còn khóc suốt mướt như vậy, thật không hiểu chuyện!” Triệu thị bị đưa đi từ đường, vui vẻ nhất không ai qua được Lục Diệp. Lúc trước Triệu thị còn ở đây, quản hần cực nghiêm, cho dù hần muốn đi ra ngoài bữa bãi, trong tay cũng không có bạc, Triệu thị vừa đi, hần liền được “giải phóng”, làm cái gì cũng không ai quơ tay múa chân, hần đương nhiên là cực kỳ vui vẻ.

Chút tình cảm của hần và Triệu thị đã sớm bị những việc cãi nhau ồn ào vụn vặt trong những năm này làm tiêu mòn sạch sẽ, cho nên hoàn toàn không muốn đi từ đường thăm Triệu thị. Vẫn là Trương thị liên tục thúc giục, mới đi vài lần, không ngờ Triệu thị vậy mà cũng mang thai.

Trong bụng Triệu thị có đứa bé, có một con át chủ bài như vậy, Bình Lương Hầu gia tự mình ra mặt nói chuyện thay Triệu thị, Lục Kháng coi trọng nhất là con nối dõi, mà Triệu thị đã ở điền trang chịu khổ bốn năm, lúc này mới đáp ứng đón Triệu thị trở về Hầu phủ.

Thấy Lão Hầu gia trở lại, Lão phu nhân liền phân phó nhóm bà tử nha hoàn mang thức ăn lên, gọi người cả ba phòng ngồi xuống. Hầu phủ nhiều người, ba phòng cộng lại có hai ba chục miệng người, ngày thường trừ phi đến ngày lễ lớn, bình thường cũng đều ở viện của mình ăn cơm.

Rượu quá ba tuần, trong bữa tiệc Lão Hầu gia nói với Lục Thần và Kỳ thị: “Tức phụ Lão Tam có bầu, hiện giờ đã sáu tháng rồi, nàng ở trong miếu chịu không ít khổ, đủ đền bù chuyện trước đây, cũng đã tỉnh ngộ, ta định chuyển nàng ra khỏi từ đường. Người cảm thấy thế nào?”

Lúc trước sự kiện “Triệu Huệ Lan”, Nhị phòng là người bị hại, Lục Kháng muốn cho Triệu thị trở về phủ, đương nhiên nên hỏi qua ý kiến Nhị phòng. Mặc dù đến hiện tại, Lục Thần vẫn còn canh cánh trong lòng về sự kiện lúc trước, hướng chỉ ánh mắt Triệu thị nhìn về phía Nhị phòng tràn đầy cừ hận, có thể thấy được nếu nói “đã tỉnh ngộ” căn bản chỉ là giả dối hư ảo, Lục Thần định mở miệng phản đối.

Lại bị Kỳ thị kéo tay áo. Triệu thị đã êm đẹp ngồi ở chỗ này rồi, thái độ của Lão Hầu gia đã rất rõ ràng, nàng không muốn để trọng phụ vì một chuyện trước đây mà lại phát sinh xung đột với Lão Hầu gia.

Thật ra Lục Thần cũng hiểu được đạo lý này, chẳng qua là người ngày sau phải ứng phó Triệu thị là Kỳ thị, dù sao hần cũng phải tranh thủ thay thế từ một phen mới đứng với lương tâm của mình.

Thấy thế từ lúc đầu với mình, đành phải bắt đắc dĩ nói: “Toàn bộ do phụ thân làm chủ.”

Triệu thị trở lại, cao hứng nhất không ai qua được Từ cô nương Lục Thanh Nhân, mà Lục Diệp ngồi ở bên cạnh Triệu thị thì cúi đầu buồn bực uống rượu, không có chút cảm giác hưng phấn nào. Lần này Triệu thị về, hần sẽ bị nhốt vào lồng, đối với Lục Diệp phong lưu khoái hoạt bốn năm nay đã quen, quả thực không cách nào chịu được.

Triệu thị nhìn phụ Lục Thần ngồi ở bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy Lục Thần chọn một khối thịt cá ngon đặt vào trong chén của Kỳ thị. Kỳ thị nhìn hần một cái, trong mắt tràn ngập nụ cười.

Triệu thị nhìn đến hai mắt có chút đau nhói, nhìn lại Kỳ thị mặc một thân bối tử đỏ thắm hoa văn như ý, vắn đọa mã kế công phu, phía trên mang trâm cài tóc vàng ròng điểm thụy, đôi khuyên tai hoa thạch lựu mạ vàng rơi xuống vành tai, đã qua hơn bốn năm, nàng chẳng những không già đi chút nào, ngược lại còn giống như trẻ hơn trước.

Nàng vốn còn nhỏ hơn Kỳ thị hai tuổi, nhưng hiện giờ hai người ở ở một chỗ mà so sánh, chỉ nhìn bề ngoài một cách đơn thuần, nàng lại lớn hơn Kỳ thị không chỉ mười tuổi. Lòng oán độc của Triệu thị liên ngăn không nổi nữa.

Đội bữa tiệc giải tán, toàn gia Nhị phòng trở lại Thụy Phong uyển. Lục Thần đi tịnh phòng tắm rửa sạch sẽ trước, đổi một thân tâm y (quần áo ngủ), lên giường, thấy Kỳ thị đã sớm đổi xong xiêm y, hần kéo Kỳ thị ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy thế từ dù hơn ba mươi tuổi, làn da tinh tế trơn nhẵn vẫn giống như thiếu nữ, không khối yếu thích không rời tay bắt đầu vuốt ve.

Kỳ thị đẩy hần một cái: “Đừng nháo.” Tình huống hiện tại như vậy, nàng làm gì có tâm tư gì với Lục Thần?

Lục Thần thở dài một hơi, càng ôm nàng chặt hơn một chút, không động thủ động cước nữa, chỉ nói: “Cũng ủy khuất người rồi.”

Trong lòng Kỳ thị cũng không thoải mái, “Ta chịu chút ủy khuất cũng không có gì, nhưng hôm nay cái loại ánh mắt kia của Tam thẩm thẩm, thật sự làm cho người ta kinh hãi khiếp đảm, sợ là sợ nàng đem oán hận phát tiết lên trên người mấy đứa nhỏ.”

Lục Thần nhẹ gạt đầu: “Bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn, chúng ta cẩn thận một chút là được. Sáng mai người cần dặn mấy đứa cho cẩn thận, bảo bọn nó gần nhất ít đi ra ngoài, ít đi bên phía Tam phòng. Nhất là Bảo Nhi, đứa nhỏ này từ nhỏ ghét ác như cừu, tính khí lại ác liệt...”

Kỳ thị nói: “Ta hiểu.” Nàng lo lắng nhất cũng chính là thứ nữ Lục Thanh Lam.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Thần và Kỳ thị liền gọi bốn huynh đệ tỷ muội vào dặn dò một phen.

Lục Thanh Lam kiếp trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiểu Huyền, tranh đấu như com bữa, chiêu số gì chưa thấy qua. Đương nhiên không quá để những tiểu kỹ kia của Triệu thị vào mắt.

Lần này Triệu thị về, không khí của Hầu phủ lập tức trở nên không giống với lúc trước. Nàng ý vào cái thai trọng bụng mình, cả ngày cầm cái này lấy cái kia trong khổ phòng, muốn đẻ đầu Nhị phòng khắp nơi.

Lục Thanh Lam cũng không để ý tới mấy cái này, trong vòng nửa tháng nàng tiến cung ba lượt, chính là vì khuyên bảo Tam công chúa buông tha cho “Ánh trăng”* Tường Tín Hồng, kết quả hoàn toàn vô dụng. Tam công chúa là một gốc cây, đã nhận định một chuyện chín đầu trâu cũng kéo không nổi.

“白月光” [Bạch minh quang] ánh trăng màu trắng, ẩn dụ nói về nữ thứ nhìn thấy được mà không với tới được.

Nàng van xin Gia Hòa để ban cho nàng một cảm sư, đi theo cảm sư học gây tỷ bà.

Lục Thanh Lam hơi có cảm giác bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ở Chung

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã vào tháng chạp, các cô nương đổi lại quần áo mùa đông, bắt đầu chuẩn bị bước sang năm mới.

Ngày 30 tết này, Lục Thanh Lam thức dậy sớm, thỉnh an cho Lão phu nhân xong, Kỳ thị đi đăng trước bận rộn chuyện lễ mừng năm mới tề tở, Lục Thanh Nhân bởi vì sang năm sẽ phải xuất giá, liền bị Kỳ thị mang theo cùng.

Lục Thanh Lam bôi vì tới hôm qua ngủ không ngon, mệt mỏi, trở về phòng mình. Nằm ở trên giường, đang buồn ngủ, nha đầu bên người Vinh ca nhi Y Thúy vội vã chạy vào, quỳ trên mặt đất nói: “Lục cô nương, người mau đi xem một chút đi, Ngũ gia hấn... hấn...”

Lục Thanh Lam bật một cái từ trên giường ngồi dậy: “Vinh ca nhi xảy ra chuyện gì rồi?”

Y Thúy khóc nói: “Chó con của Vinh ca nhi đụng phải Tam phu nhân, bị Hồ ma ma bên người Tam phu nhân bắt lại.”

Lục Thanh Lam không nói hai lời mang giày liền chạy ra khỏi phòng.

Tức giận trong lòng nàng giống như núi lửa bạo phát, Triệu thị vậy mà xuống tay về phía đứa nhỏ bốn tuổi, thật sự là quá mức đề tiện rồi.

May mà nàng còn không có của hoàn toàn mất đi lý trí, vừa chạy vừa hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, không phải bảo các người trông coi Vinh ca nhi cẩn thận, không được đi tam phòng bên kia đấy sao?” giọng nói của nàng hết sức nghiêm nghị.

Y Thúy vừa lau nước mắt vừa nói: “Chúng ta cũng dựa theo phân phó của phu nhân phụng bồi Ngũ gia ở trong viện. Ngũ gia 0 chó con đang chơi vui vẻ, chó con kia bỗng nhảy căng chạy ra ngoài, Ngũ gia đuổi theo, chúng ta nào biết Tam phu nhân lại đến chỗ này, cũng không kịp nhìn thấy ra sao, chỉ nhìn thấy Tam phu nhân ở đó ôm bụng, Hồ ma ma nói Ngũ gia đụng phải Tam phu nhân rồi, đem Ngũ gia mang về Hằng Phong uyển.”

Triệu thị sắp sinh, hiện giờ không khí toàn bộ Hầu phủ đều hết sức bị đè nén, nhị phòng bên này lại càng cẩn thận không chút phân tâm, nào biết còn xảy ra loại chuyện này.

Trong lòng Lục Thanh Lam hiểu ra, đây là Triệu thị lợi dụng lúc Lục Thần và Kỳ thị đều không ở nhà tìm đến phiền toái nhị phòng.

Lục Thanh Lam kiểm chế lo lắng trong lòng, mang theo hai nha hoàn 0 bốn bà tử có vũ lực đi tới Hằng Phong uyển, nàng đã tính đến tình huống xấu nhất, nếu thật sự không được, liền động võ cướp người.

Lúc Lục Thanh Lam đến, vừa vặn nhìn thấy Hồ ma ma chỉ huy hai bà tử dùng một cây gậy lớn đánh giết con chó của Vinh ca nhi rồi, Vinh ca nhi khóc thiên thương địa* muốn nhào tới cứu con chó của hấn, lại bị một bà tử ngăn lại. Mà một đại nha hoàn khác bên người của Vinh ca nhi Y Hồng, cũng bị một bà tử chế trụ.

(*)哭天抢地 [Khóc thiên thương địa] là một thành ngữ, âm đọc là [kū tiān qiǎng dì], chỉ miệng miệng hô hướng lên trời, đầu đụng xuống đất lớn tiếng kêu khóc. Hình dung thương tâm cực độ.

Vinh ca nhi gọi con chó kia là “Tuyệt Đoàn” (团 đoàn hình tròn, viên tròn), chính là đại biểu tỷ Tân Tinh Nhu tặng cho hấn, nói là sản phẩm mới tới phía nam, bộ dạng con chó kia không quá lớn, nhưng tựa như nắm tuyết hết sức đáng yêu. Không riêng Vinh ca nhi thích, mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ cũng

đều hết sức ưa thích.

Lục Thanh Lam thấy Hồ ma ma lại làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy trước mặt Vinh ca nhi, đánh chết con chó mà Vinh ca nhi thích nhất, đây đã kích nghiêm trọng cỡ nào đối với tâm linh đứa nhỏ, Lục Thanh Lam quả thực nổi giận như điên, hét lớn một tiếng: “Dừng tay.”

Hồ ma ma nhìn thấy Lục Thanh Lam, cười nhạt nói: “Lục cô nương tới rồi.” Bộ dạng không hề sợ hãi.

Lục Thanh Lam không để ý tới nàng, mà bước nhanh đi tới lôi kéo bà tử bên cạnh Vinh ca nhi, bà tử kia bị ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn không khỏi tự chủ co cổ lại. Bình thường tính tình Lục Thanh Lam hiền hoà, có đôi khi cũng đùa hi hi ha ha với mấy thiếp thân nha hoàn một chút, nhưng là thật sự tức giận, khí thế hết sức dọa người. Dù sao kiếp trước nàng cũng là người từng làm Thực phi nắm giữ ở quyền sinh sát trong tay, có thể không có khí thế sao?

Lục Thanh Lam không nói hai lời, đôi bàn tay cho bà tử kia một bạt tai.

Bà tử kia bị đánh đến mắt nổ đom đóm, tay của Lục Thanh Lam cũng đau dữ dội, đây vẫn là từ hai đời cho tới nay, nàng lần đầu tiên tự thân động thủ đánh người.

“Lớn mật, kẻ nào cho ngươi lá gan động thủ với Ngũ gia, còn không nhanh thả người.” Bà tử bị đánh một bạt tai, lại bị nàng tức giận làm sợ, vội vàng buông Vinh ca nhi ra.

Vinh ca nhi chân ngán nện bước, chạy bình bịch tới, ôm cổ Lục Thanh Lam, “Oa oa” khóc lớn: “Lục tỷ tỷ, Lục tỷ tỷ, Tuyết Đoàn nhi chết rồi, các nàng đánh chết Tuyết Đoàn nhi. Ô ô ô ——”

Tiểu tử kia cuối cùng cũng tìm được người đáng tin cậy, khóc đến thương tâm. Lục Thanh Lam ngòai xỏm người xuống nhẹ vỗ về phía sau lưng, trấn an cảm xúc của hắn, kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, thấy trên người hắn không có thương tổn gì, lúc này mới thoáng yên lòng.

Lục Thanh Lam trấn an: “Vinh ca nhi đừng khóc, chúng ta về nhà, tỷ tỷ sẽ giúp ngươi báo thù cho Tuyết Đoàn.” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn Hồ ma ma một cái, dặt tay đệ đệ đi ra ngoài.

Hồ ma ma bị ánh mắt âm lãnh của nàng nhìn toàn thân phát lạnh, nhưng nghĩ đến phân phó của Triệu thị, cũng đành phải bất chấp khó khăn dẫn người ngăn cản Lục Thanh Lam.

Hồ ma ma nói: “Lục cô nương cứ như vậy mà đi sao?”

Lục Thanh Lam cười nhẹ: “Thế nào, một bà tử như ngươi, dám ngăn đường của bốn cô nương ư? Kẻ nào cho ngươi lá gan ấy?” Hồ ma ma là ma ma hồi môn của Triệu thị, là người đắc lực nhất, ở tam phòng nói một không hai, nhưng cho dù quyền hạn của nàng lớn hơn nữa, cũng chỉ là hạ nhân.

Hồ ma ma cũng nghiêm mặt nói: “Lục cô nương, nơi này là tam phòng không phải là nhị phòng các ngươi. Con chó của Ngũ gia đụng phải phu nhân chúng ta, vừa rồi ngươi gọi đánh kêu giết, lại làm phu nhân chúng ta sợ càng thêm sợ, vạn nhất phu nhân chúng ta xảy ra điều gì, ai gánh nổi trách nhiệm này, Lục cô nương vẫn là tạm thời ở lại chờ Lão phu nhân trở về định đoạt tiếp đi.”

Lục Thanh Lam còn thật sự không sợ tiếp bọn họ đến cùng, nhưng nàng không thể để cho Vinh ca nhi vẫn thương tâm khổ sở, nàng cũng không yên lòng để cho Vinh ca nhi đứng ở tam phòng. Nàng thân nhiên nói: “Ta là tiểu thư của Hầu phủ, hiện tại ta lệnh cho ngươi tránh ra!”

Hồ ma ma đỡ áp lực cực lớn, không chịu nhường bước. Lục Thanh Lam thấy tình cảnh này, biết hôm nay không thể lương thiện rồi, liền đưa mắt về phía mấy bà tử cường tráng, bốn bà tử kia liền mở rộng bước chân, cứng rắn đẩy nha hoàn bà tử của Hồ ma ma mang đến qua một bên.

Lục Thanh Lam nắm tay Vinh ca nhi đang định đi ra, chợt nghe một âm thanh lạnh lẽo nói: “Ai làm ồn ở chỗ này vậy, thật lớn mật.”

Lục Thanh Lam xoay người, khoe miệng hàm chứa một tia cười lạnh nhàn nhạt, chính chủ rốt cục đi ra rồi.

Tam phu nhân đang đỡ lấy bụng cao, được một đứa nha hoàn dìu chậm rãi đi ra. Khuôn mặt nàng ta âm lãnh nhìn Lục Thanh Lam và Vinh ca nhi, nói: “Lục nha đầu, ngươi mang theo đệ đệ ngươi ồn ào ở chỗ này, rốt cuộc chứa tâm tư gì?”

Lục Thanh Lam buồn cười: “Ta cũng không có lòng hại người, mặt trời chứng giám. Nhưng thật ra tam thâm thâm, lại để cho Hồ ma ma bắt một hài tử bốn tuổi, rốt cuộc là chứa tâm tư gì?”

Triệu thị cầm hận nói: “Ngươi quả là nhanh mồm nhanh miệng, nhị phòng các ngươi mưu toan dùng con chó hại ta sẩy thai, làm như ta không biết sao, các ngươi hại ta không thành, muốn nghênh ngang bước đi như vậy ư, nào có chuyện tốt như vậy?” Mấy chữ cuối cùng, âm điệu của nàng đề cao, quả thực giống như là hét lên.

Quả thực chính là chứng vọng tưởng bị hại nha.

Lục Thanh Lam mặc kệ nàng, tiếp tục để cho bốn bà tử kia mở đường, chuẩn bị mang theo đệ đệ về nhị phòng trước, quay lại sẽ lý luận với tam phòng.

Triệu thị hét lên một tiếng: “Ta xem ai dám thả các ngươi đi?”

Một bên muốn chạy, một bên không cho đi, người hai phe xô đẩy lẫn nhau, bỗng nhiên loạn cả lên, Triệu thị vốn cách xa đám người, nàng đỡ tay của nha hoàn đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên kinh hô một tiếng, dưới chân trượt, động tác hết sức khoa trương ngã về phía sau.

Trong lòng Lục Thanh Lam lộp bộp một chút, sắp đặt của Triệu thị hôm nay, nàng đã hiểu ra, đại khái chính là vì cú ngã này đi?

Triệu thị quả thật nắm giữ nhược điểm của nàng, chính là quan tâm Vinh ca nhi, cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, rốt cuộc làm cho nàng ta nắm được cơ hội hãm hại mình. Chẳng qua Lục Thanh Lam cũng không phải quá lo lắng, trừ phi Triệu thị đủ nhẫn tâm, làm sảy thai hài tử của mình, nói vậy nói không chừng Lão phu nhân thật sự sẽ hung hăng trách phạt nàng, hiện tại nha, chỉ cần hài tử của Triệu thị không có chuyện gì, Lão phu nhân có thể làm gì nàng?

Bên này mắt thấy Triệu thị trượt chân, nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ nàng, Triệu thị ôm bụng kêu lên ai ôi!!! Ai ôi!!!, âm thanh có chút thê lương, Vinh ca nhi dù sao cũng là tiểu hài tử, lúc này bị làm cho sợ tới mức bụng kín lỗ tai.

Lục Thanh Lam nhìn thấy rất rõ ràng, Triệu thị căn bản cũng chưa từng ngã xuống, chẳng qua nàng kêu thê thảm như vậy ngược lại không giống như là già, chẳng lẽ là sắp sinh?

Lục Thanh Lam không khỏi thầm hô xui xẻo, chẳng qua chết sống của Triệu thị nàng cũng mặc kệ, người của tam phòng bên này đại loạn một trận, vội vàng chiếu cố Triệu thị, Lục Thanh Lam thân nhiên mang đệ đệ trở lại nhị phòng.

Trở lại Thúy Phong uyển, Lục Thanh Lam an ủi đệ đệ một phen, thật vất vả mới dụ Vinh ca nhi ngủ. Lại phái Mặc Hương đi thám thính tin tức.

Mặc Hương rất mau trở lại bẩm báo với nàng, “Tam phu nhân hình như là thật sự sắp sinh.”

Ngày sinh theo dự tính của nàng vốn là mấy ngày này, lúc này sinh thật ra cũng không gì kỳ quái.

Lục Thanh Lam lại biết chuyện này sợ là không dễ dàng như vậy.

Tin tức Triệu thị sắp sinh truyền đến tiền viện, Trương thị và Kỷ thị thả công việc trong tay ra, vội vã trở về. Lão phu nhân đến tam phòng, nghe thấy tiếng la khóc tê tâm liệt phế của Tam phu nhân, trong lòng nín chặt, lại thấy y bà đều đã chuẩn bị sắp xếp đúng lúc, lúc này mới thoáng yên tâm.

Lão phu nhân đang định hỏi Triệu thị phát động lúc nào, Hồ ma ma tiến lên trước tiên đem chuyện tình Lục Thanh Lam đại náo Hằng Phong uyển thêm năm thêm mười nói một lần, cuối cùng nói là Lục Thanh Lam quấy nhiễu Triệu thị, Triệu thị tức giận, cho nên mới phát động.

Trương thị vốn là không thích Lục Thanh Lam, lập tức giận dữ, phân phó Hứa ma ma: “Hứa ma ma ngươi mang theo hai người, trước tiên nhốt nghiệt súc kia vào từ đường cho ta. Không có phân phó của ta, cũng không cho ai đi gặp nàng, cũng không cho cho nàng ăn.”

Lúc này, Lục Thần và Kỷ thị cũng đã trở lại. Nghe Lục Thanh Lam nói tiền căn hậu quả một lần, Kỷ thị thấy nhi tử trong giấc mộng còn nói mớ “Tuyệt Đoàn” “Tuyệt Đoàn”, trong lòng đau thương.

Lục Thanh Lam nói: “Ta rước lấy họa cho phụ thân mẫu thân rồi.”

Lục Thần sờ lên đầu của nàng, nói: “Ngươi bảo vệ đệ đệ, không làm gì sai cả.”

Đang nói, Hứa ma ma dẫn theo hai bà tử tới, Hứa ma ma mặt trầm như nước, đi thẳng vào vấn đề: “Lục cô nương đừng phải Tam phu nhân, dẫn đến Tam phu nhân sinh non, hiện giờ tình huống nguy hiểm, nô tỳ phụng lệnh của Lão phu nhân, mang Lục cô nương đi từ đường quý phạt.”

Lục Văn Đình cũng ở đây, nghe xong lời này không khỏi nhảy dựng lên, “Lão phu nhân hỏi cũng không hỏi một câu, liền giam Lục muội muội lại, nào có chuyện như vậy chứ?”

Hứa ma ma mặt không chút thay đổi nói: “Lão nô cũng là phụng lệnh của Lão phu nhân làm việc, kính xin Tam thiếu gia thông cảm.”

Lục Thanh Lam lại đứng lên, lôi kéo tay áo của ca ca nói: “Ca ca đừng nói nữa, ta đi ma qua.”

Kỷ thị cường chế phần uất trong lòng, nói: “Ma ma có thể chờ chút không, thời tiết lạnh như thế, để cho bọn nha hoàn cầm xiêm y lông cho Bảo Nhi tránh rét.” Từ đường cũng không đốt địa long* giống như ở nhà, nơi đó thật sự rất lạnh.

(*)地龙 [Địa Long] là phương thức sưởi ấm cổ đại, tại phía dưới của rất nhiều cung điện có hỏa đạo, hỏa đạo trên mặt đất có cửa động, ở bên ngoài đốt lửa, nhiệt khí thông qua hỏa đạo truyền tới trong phòng, gọi là Địa Long.

Hứa ma ma lẫn lộn cho tới địa vị bây giờ, dĩ nhiên hiểu được đạo lý “làm người lưu lại một đường, ngày sau tiện gặp mặt”, liền gật đầu, bên kia Mặc Cúc vội vã cầm áo da sóc cho Lục Thanh Lam, cùng một cái áo choàng da, Lục Thanh Lam cười cười không sao, bắt chuyện với cha mẹ liền đi từ đường cùng Hứa ma ma.

Lại nói Hứa ma ma nhốt Lục Thanh Lam vào từ đường xong. Lập tức là 30 tết, Kỷ thị làm sao chịu để cho nữ nhi ở trong từ đường lạnh căm căm, vội vàng mang người đi tam phòng, cầu tình với Lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe nàng nói rõ ý đồ đến, chẳng những không đáp ứng, ngược lại khiển trách Kỷ thị một trận. “Nếu không phải các ngươi cung chiều như vậy, không dạy nàng đối nhân xử thế, đạo lý tôn kính trưởng bối, nàng sao có thể làm việc phản nghịch. Ngươi lại còn dám đến cầu xin ta ư? Tức phụ Lão Tam thuận lợi sinh con thì thôi, hễ nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha cho nghiệt chủng này!”

Kỷ thị khẩn cầu không có kết quả, Lục Thần lại đi cầu Lục Kháng.

Lục Kháng và Trương thị bất đồng, hần từ trước đến giờ luôn khoan dung với bọn nhỏ, Lục Thanh Lam hoạt bát nghịch ngợm hẳn rất thích tôn nữ này, nhưng đối với tôn nữ mà nói, tôn tử hiển nhiên là càng thêm quan trọng hơn, con nối dõi của tam phòng không thịnh, chỉ có một thứ tử, vẫn luôn là tâm bệnh của Lục Kháng.

Suy tính hiện giờ Triệu thị đang sinh con, hẳn cân nhắc một phen, cuối cùng sợ ảnh hưởng đến việc sinh con của Triệu thị bèn nói với Lục Thần: “Bảo Nhi thật sự quá mức buồn bình, nhốt nàng một đêm, mai nữa tính tình của nàng, cũng là có chỗ tốt với nàng.”

Hai vợ chồng đều không có cách nào khác, chỉ có thể chờ Triệu thị sinh hài tử xong, thừa dịp Lão Hầu gia cao hứng, lại cầu tình thay Lục Thanh Lam.

Đêm Trừ tịch (giao thừa) vốn nên là vạn gia đoàn viên, nhưng Trường Hưng Hầu phủ lại rung chuyển, cả nhà không yên. Triệu thị vốn đã sinh một đứa, vốn tưởng rằng lần sinh này sẽ dễ dàng hơn chút, không ngờ vùng vẫy trong phòng sinh liên tục mấy canh giờ, hài tử vẫn không chịu ra.

Lúc canh hai, trên trời bỗng nhiên bao trùm mây đen dày đặc, từng mảnh bông tuyết cực lớn nhẹ nhàng rơi xuống. Từ đường lớn như thế vắng lặng hết sức trống trải, giống như là hầm băng, Lục Thanh Lam bọc áo khoác da sọc dày đặc, bên ngoài phủ thêm xiêm y bằng da, vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Kỷ thị phái người đưa đồ ăn cho Lục Thanh Lam vài lần, đều bị bà tử trông coi ngăn cản ở bên ngoài. Triệu thị sinh hài tử chưa được, Lão phu nhân đem toàn bộ tức giận phát tiết đến trên người Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam vừa lạnh vừa đói, đi lẩn quẩn trong phòng trống, bởi vì như thế, nàng mới có thể có thêm một chút độ ấm. Suy nghĩ một chút không khỏi cũng có một chút buồn cười. Mấy năm nay nàng nuôi dưỡng một đám thủ hạ, khi đó Triệu thị đang ở trong miếu, nàng đã từng nghĩ tới chuyện có nên dứt khoát diệt trừ nàng luôn hay không, nhưng dù sao tâm địa vẫn chưa ác độc đến như vậy, nên cũng không thực hiện ý nghĩ này.

Ngược lại rước lấy phiền toái nhiều như vậy cho bản thân.

Đúng lúc này chẳng biết một con chim anh vũ từ nơi nào bay tới vỗ cánh bình bịch, bay trên không trung một vòng cuối cùng dừng ở trên cánh tay của Lục Thanh Lam, nghe nguyền lông mày to lớn nhẹ nhàng mở một chút trên tay của Lục Thanh Lam, kêu lên: “Bảo Nhi! Bảo Nhi!”

Chim anh vũ cái này nàng nuôi đã hơn bốn năm, đã học được rất nhiều lời nói. Lục Thanh Lam vui vẻ nói: “Người từ chỗ nào bay vào vậy?”

Chim anh vũ dù thông minh cũng không thể trả lời nàng vấn đề như vậy.

Lục Thanh Lam lại nói: “A Cửu, xem ra buổi tối hôm nay, đêm giao thừa chỉ có hai người chúng ta qua...” Nàng là ưa thích náo nhiệt, nói đến nơi đây khó tránh khỏi cảm thấy có chút tịch mịch.

Lần trước Tiêu Thiếu Giác buộc nàng đổi tên cho chim anh vũ, nàng liền đổi “Tiểu Cửu” thành “A Cửu”. Dù sao Tiêu Thiếu Giác chỉ bảo nàng đổi tên, lại không nói rõ nàng phải đổi thành cái gì.

Đúng lúc ấy thì, A Cửu bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn phía sau Lục Thanh Lam, trong miệng bỗng nhiên tuôn ra một câu: “Người xấu! Đến rồi! Người xấu đến rồi!”

Lục Thanh Lam cười hi hi, sờ sờ cái mào xinh đẹp của nó, cười nói: “Người xấu hay không người xấu cái gì? Không phải đã dạy ngươi, chỉ có thể gọi Cửu điện hạ là người xấu sao?” Nói xong, nàng chợt cảm thấy lạnh lẽo, chợt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thân ảnh cao cao đứng ở dưới cửa từ đường, bóng kéo dài trên mặt đất, đang từng bước từng bước đi về phía nàng.

Kiếp trước Lục Thanh Lam là người không tin quỷ thần, nhưng là trải qua chuyện trọng sinh này, tam quan của nàng đã hoàn toàn thay đổi. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh băng, nơi này chính là từ đường... Chẳng lẽ là vị tổ tông nào hoàn hồn?

Thân ảnh cao lớn từng bước từng bước đi tới, thấy vẻ mặt kinh hãi gần chết của nàng, tựa hồ hết sức yêu thích, cười nhẹ nói: “Không phải là lá gan của ngươi rất lớn đấy sao?”

Lục Thanh Lam nghe thanh âm này xong hơi ngẩn ra, mượn ánh sáng yếu ớt nhìn kỹ nam tử kia một chút, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm: “Thì ra là là ngươi!”

Không phải Cửu hoàng tử nàng mới vừa nhắc tới còn là ai?

Lục Thanh Lam cảm thấy suy nghĩ một lần nữa trở lại trong não, có chút kỳ quái nhìn qua nam nhân ở trước mắt nói: “Điện hạ sao lại tới đây? Ngươi làm sao mà vào được?” Hôm nay là 30 tết, không ở trong cung phụng bồi hoàng đế đón giao thừa, tranh thủ tình cảm, sao lại chạy đến nơi đây?

Đang nói chuyện chim anh vũ kia bay quanh Cửu hoàng tử một vòng, vừa bay vừa kêu: “Điện hạ! Người xấu!”

Lục Thanh Lam bị hù dọa sắc mặt biến hóa, sợ Cửu hoàng tử tức giận gây bất lợi với A Cửu.

Tiêu Thiếu Giác nhíu nhíu mày: “Ồn ào!” Vung tay áo đuổi chim anh vũ đi.

Cửu hoàng tử hừ một tiếng, “Ta bảo ngươi đổi tên cho con súc sinh lấm lông này, ngươi liền đổi thành cái này hả?”

Lục Thanh Lam cười hi hi, “Không phải gọi theo thói quen ư, nhất thời làm sao sửa được nhanh như vậy?” Người này thật là hẹp hòi, mấy vấn đề mình

hỏi hần hần không trả lời, nhưng lại lựa chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà nói.

Tiêu Thiếu Giác giận đến ngã ngựa, đòi cái tên còn phải tam phiên lưỡng thứ hay sao?

Nha đầu này là gan vừa lớn vừa hết sức bướng bỉnh, ngay cả hần cũng cảm thấy không có biện pháp làm gì nàng.

Nam nhân không để ý nàng nữa, cỡi mũi trườn đầu xuống, sau đó đặt mông ngồi xuống một cái bồ đoàn. Nhìn thấy nàng đang đứng ngốc ở chỗ này, hừ nói: “Đứng ngốc ở chỗ này làm cái gì, còn không ngồi xuống?”

Lục Thanh Lam lắc đầu, hết sức thành thật mà nói: “Ta lạnh.” Cho rằng nàng không muốn ngồi ư, trong từ đường quá lạnh, nếu nàng ngồi dưới đất giống như hần, thế nào cũng sẽ đông thành gậy băng.

Tiêu Thiếu Giác liếc nàng một cái, tay vuron vào trong ngực, thế nhưng lấy ra một cái lò sưởi tay trắng men, chế tác hết sức tinh xảo, Lục Thanh Lam không khỏi ngạc nhiên.

Tiêu Thiếu Giác cao ngử điệu nói, “Không cần sao?”

Không cần chính là chàỳ gỗ.

Lục Thanh Lam túm lấy lò sưởi tay, ôm vào trong ngực. Đầu ngón tay lạnh như băng cảm nhận được ấm áp của lò sưởi tay truyền đến, chỉ chốc lát sau, đã cảm thấy thân thể nóng lên.

Lục Thanh Lam cảm thấy bản thân cuối cùng cũng sống lại.

Tiêu Thiếu Giác thấy mặt nàng bộ dạng thỏa mãn say mê, khoe môi không tự chủ được nhếch lên, vẻ mặt thanh lãnh như nguyệt cũng hòa hoãn không ít.

Trong từ đường không có ghế dựa, chỉ có bồ đoàn dùng để quỳ. Lục Thanh Lam cũng tìm một cái bồ đoàn, ngồi xuống cách hần xa xa.

Tiêu Thiếu Giác thấy nàng cách mình xa như vậy, tựa như sợ mình làm gì nàng, lòng này không khỏi nhú lại. Nói: “Ngươi tới gần đây một chút?”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Ta ở chỗ này rất tốt.”

—— nói nhảm, ta không tốt!

Trong lòng Tiêu Thiếu Giác tức giận a.

Lục Thanh Lam ôm lò sưởi tay lại hỏi: “Điện hạ sao lại chạy đến đây?”

Tiêu Thiếu Giác nói lão: “Ta làm việc ở gần đây, nên đến gặp ngươi.”

Lục Thanh Lam bĩu môi, lừa ai đó? 30 tết, có chuyện gì mà phải xử lý, lại nói cho dù đi làm việc cũng không đến mức đi vào thời điểm này.

Thật ra là người với bí doanh được Tiêu Thiếu Giác an bài ở Trường Hưng Hầu phủ truyền tới tin tức Lục Thanh Lam bị giam ở từ đường. Hần vốn muốn trực tiếp tìm Lão thái gia Lão phu nhân can thiệp, lại có chút bận tâm nàng một mình sẽ sợ, lúc này mới tự mình tới đây trước nhìn một cái.

Tiêu Thiếu Giác cũng không tự mình có ý thức đến, nội tâm của hần kỳ thật rất hướng tới nàng, bởi nàng trải qua một đêm trừ tịch khắc sâu trong trí nhớ, đây mới là nguyên nhân hần trực tiếp tới đây.

Lục Thanh Lam biết hỏi cũng hỏi không ra cái gì, dứt khoát cũng là không hỏi nữa. Đêm giao thừa này, có người phụng bồi dù sao vẫn hơn một mình cô đơn.

Nàng ôm lò sưởi tay thân thể chậm rãi ấm lên, nàng buổi trưa chỉ ăn non nửa chén cháo, thẳng đến hiện tại đến gần giờ tỵ rồi, không có hạt cơm nào vào bụng, tích thủy vị triêm 滴水未沾, chỉ cảm thấy ngực dán ra sau lưng, bụng đói không chịu nổi

Liền nói: “Điện hạ, ngươi có... mang đồ ăn không?”

Lục Thanh Lam vốn chỉ là tùy tiện hỏi như vậy, bởi vì thấy hần dẫn theo lò sưởi tay tới, liền được một tác lại muốn tiến một thước nghĩ, nếu hần cũng mang theo đồ ăn thì tốt quá.

Nàng vốn không ôm bao nhiêu kỳ vọng, không ngờ hần ngẩng đầu liếc nàng một cái, nói một câu “Có”, một câu này nghe vào tai của Lục Thanh Lam quả thực giống như Phật chỉ luân âm* 佛旨纶音. Sau đó Tiêu Thiếu Giác lấy ra từ trong hà bao một cái bao giấy dầu, Lục Thanh Lam vừa thấy hình dạng của bao giấy dầu kia, đã biết chính là điểm tâm. Không khỏi mừng rỡ, vội vàng đứng dậy đón lấy, nào biết tay của nàng đưa tới, Tiêu Thiếu Giác lại rút tay trở về.

Hần nhú đôi lông mày vô cùng tốt xinh đẹp, thân nhiên ra lệnh: “Ngồi lại đây.”

Lục Thanh Lam muốn ăn, liền tục do dự lựa chọn vị trí ngồi giữa hai người, cuối cùng vẫn là bụng đói chiếm thượng phong, đặt mông ngồi xuống bồ đoàn bên cạnh Tiêu Thiếu Giác.

Bên ngoài có tuyết rơi, nhiệt độ cực thấp, lẽ ra hần hần là không thể ngửi thấy hương vị gì mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác hần lại cảm nhận được trên người nữ hài bên cạnh phát ra một loại mùi thanh nhã tựa như lan lại không phải lan, tựa như xạ lại không phải xạ, lỗ mũi Tiêu Thiểu Giác vô cùng nhạy bén, bệnh khiết phích nghiêm trọng kia gắn liền với một cái mũi bén nhạy hần, hần vốn tuyệt đối không dễ dàng chấp nhận mùi cơ thể của người khác, hần cảm thấy cái mùi đó ghê tởm cực độ. Thế nhưng mà loại vị khí trên người tiểu cô nương này, lại khiến hần tâm thần sáng khoái, trong lúc ngắn ngủi, bao trong tay bị đoạt đi cũng không biết.

Lục Thanh Lam thật sự là rất đói bụng, mở bao giấy dầu liền cầm một khối hoa quế cao bắt đầu ăn như lang thôn hồ yết.

Tướng ăn của Tiêu cô nương kỳ thật hơi chướng mắt, nhưng bộ dạng của nàng rất tốt, bất kể làm ra động tác gì, cũng đều có vẻ ưu nhã đẹp mắt như vậy. Lục Thanh Lam ăn quá nhanh, điểm tâm đều là khô, nhất thời có chút nghẹn, lớn tiếng ho khan.

Tiêu Thiểu Giác vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ nhẹ trên lưng của nàng mấy cái: “Chậm một chút, chậm một chút! Chỗ này của ta cũng không có nước trà đâu!”

Mặt Lục Thanh Lam đỏ lên, tướng ăn của mình thật sự là quá khó nhìn. Nàng lau miệng, vui vẻ nói: “Đây là thủ bút của Nhiễm Ninh – Nhiễm đại trù ư?”

Nhiễm Ninh làm điểm tâm là tuyệt nhất, kể từ khi Lục Thanh Lam đưa hần cho Tiêu Thiểu Giác, đã lâu chưa ăn được điểm tâm hần làm rồi. Nói thật nàng đúng là có chút nhớ loại hương vị này.

Tiêu Thiểu Giác cười khẽ một tiếng: “Đầu lưỡi của ngươi xem ra đúng là linh lẫn.”

Điểm tâm Tiêu Thiểu Giác mang đến có bốn năm dạng, tất cả đều là Nhiễm Ninh đặc biệt làm để chúc mừng xuân tiết, lấy niềm vui chủ tử, Lục Thanh Lam lâu chưa ăn được điểm tâm ngon như vậy, thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi.

Tiêu Thiểu Giác nhìn nàng ăn, khoe miệng vừa hơi nhếch lên, ánh mắt cũng cong thành một cái trăng khuyết, chỉ cảm thấy hết sức đáng yêu. Nghĩ thầm tiểu nha đầu này ắt là kẻ tham ăn, chút đồ ăn đã khiến cho nàng cao hứng như vậy rồi.

Hần đi từ Ngọc Minh trong cung ra, chẳng qua vội vàng để lại cho Trinh Phi lời nhắn, buổi tối cũng là bụng đói vẫn chưa ăn gì, thấy Lục Thanh Lam ăn hương vị ngọt ngào như vậy, hần cũng cảm thấy bụng trống trơn, đói bụng rồi.

Thế nhưng điểm tâm đều bị tiểu không có lương tâm đoạt đi, dựa vào tính tình của hần, làm sao chịu há miệng đòi hỏi, chỉ có thể giương mắt mong đợi nhìn như vậy.

Lục Thanh Lam ăn đang ngon lành, đột nhiên thấy ánh mắt của nam nhân nhìn thẳng vào điểm tâm trong bao giấy dầu, yểu hầu còn đang di chuyển lúc lên lúc xuống.

Lục Thanh Lam liền hỏi hần một câu: “Điện hạ buổi tối cũng chưa ăn gì ư?”

Tiêu Thiểu Giác “Ừ” một tiếng.

Lục Thanh Lam hết sức hào phóng mà đem bao giấy dầu đẩy qua, “Điện hạ ăn của ta đi.”

Gân xanh trên trán Tiêu Thiểu Giác nhảy dựng lên.

Của ngươi? Rõ ràng là ta mang tới, thật khoe khoang.

Tiêu Thiểu Giác cảm một khối hạnh nhân tô đậm rãi nhấm nháp, lượng ăn của Lục Thanh Lam không lớn, vừa rồi đã ăn lưng dạ, hết sức xinh đẹp đuổi eo, trong miệng lâu bầu nói: “Gần sang năm mới, nếu có chút thịt chút cá thì tốt rồi.” Rốt cuộc cũng là com tất niên a, ăn mấy khối điểm tâm, thật sự quá buồn bực.

Tiêu Thiểu Giác nhìn nàng một cái, nhíu mày. Hần kén ăn, thịt hần không ăn, cá cũng chỉ ăn không quá vài loại.

Thói quen của hần Lục Thanh Lam biết rõ, cho nên nàng cũng chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi.

Nào biết nam nhân ăn xong điểm tâm trong tay, đặt bao giấy dầu vào trong tay Lục Thanh Lam, bỗng nhiên đứng dậy.

Lục Thanh Lam sợ hết hồn, “Ngươi đi đâu vậy?”

Tiêu Thiểu Giác không đáp, đi đến dưới một cái cửa sổ, đột nhiên đưa tay đẩy cửa sổ ra. Gió lạnh xen lẫn hạt tuyết thổi vào, Lục Thanh Lam không nhịn được run rẩy một trận.

“Ngươi... Ngươi muốn đi sao?” Thời điểm vừa rồi không có hần ở đây còn không sao, hiện giờ hần ở chỗ này bởi mình cả buổi, giờ muốn đi, Lục Thanh Lam lập tức cảm thấy quý khí trong từ đường này dày đặc, quả thực không có cách nào ở chỗ này một mình nữa.

Tiêu Thiểu Giác quay đầu lại nhìn nàng một cái, nói một câu: “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Lục Thanh Lam nghe hần nói như vậy, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy ngươi nhanh trở lại một chút.”

Hắn nghe được lời như vậy, khỏe miệng nhếch lên, giống như đại điều xuyên cửa sổ mà ra, biến mất ở trong bóng đêm. Lục Thanh Lam chạy bước nhanh đến bên cửa sổ, làm sao còn có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Gió càng lúc càng mạnh lên. Lục Thanh Lam muốn đóng cửa sổ, lại sợ hắn trở về sẽ không vào được, liền bỏ ý nghĩ này đi.

Qua khoảng hai khắc, nam nhân rốt cục xuất hiện, linh hoạt xuyên cửa sổ tiến vào, xoay người lại đóng cửa sổ. 30 tết đều bận rộn đón năm mới, thủ vệ lơ lửng, đương nhiên không có ai phát hiện hắn.

Lục Thanh Lam oán trách một câu: “Cuối cùng ngươi cũng trở lại.” Sau đó nhìn thấy Tiêu Thiểu Giác cầm trong tay một cái hộp trắng men rất lớn, dùng một tờ giấy che rất kín cũng không biết bên trong là vật gì. Nàng không khỏi có chút tò mò Tiêu Thiểu Giác cúi người đặt hộp kia ở trên bàn thờ.

Lục Thanh Lam bỏ giấy ra, nhìn thấy một cái hộp nhỏ, nhờ sắc trời, miễn cưỡng có thể nhìn thấy bên trong có thịt hạt hải sâm 洩海参, tôm nõn thủy tinh 水晶虾仁, gan vịt hấp cách thủy 盐水鸭肝, ruột già xào lăn 溜肥肠... Bày tám dạng món ăn, bởi vì bị hắn dùng giấy che, còn bốc lên hơi nóng hơi hổi.

Lục Thanh Lam không nhịn được hoan hô một tiếng, có những thứ này, cơm tất niên của nàng cũng không coi là quá ngọt ngào.

Không những thế, bên trong còn đặt một cái ấm trà, hai cái chén.

Người này nghĩ cũng rất chu đáo.

Vừa rồi ăn không ít điểm tâm, Lục Thanh Lam vừa vận cảm thấy có chút ngẹn hoảng, liền không chút khách khí cầm lấy ấm trà, rót một chén nước, uống ừng ực.

Uống xong chén trà nóng này, nàng cảm thấy cả người từ trong ra ngoài cũng đều nóng hằm hập.

Nàng cầm lấy chiếc đũa, gấp một miếng ruột già ăn vào trong miệng ngay thường cũng không thấy có bao nhiêu mỹ vị, hôm nay ăn lại đặc biệt ngon ngọt.

Tiêu Thiểu Giác thấy miệng nàng ăn vui sướng, không tự chủ nhíu nhíu mày, hắn là người mắc bệnh khiết phích nặng, giống như đồ ăn nước uống đừng nói là ăn, cho dù nhìn thấy cũng cảm thấy ghê tởm, thật không hiểu tiêu cô nương bằng thanh ngọc khiết trước mắt này làm sao nuốt trôi.

Lục Thanh Lam lại ăn vài miếng món ăn khác, nhìn thấy mắt nam nhân mong đợi nhìn mình, ngạc nhiên nói: “Sao ngươi không ăn?” Không phải vừa rồi vẫn là bộ dạng rất đói bụng sao?

Nam nhân ừ một tiếng, mang điểm tâm từ trong bao ra, chậm rãi ăn, đối với “món thị” ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

Lục Thanh Lam thấy hắn ăn, cũng cảm thấy hơi khô, dùng một cái chén khác rót một chén nước giao cho hắn: “Này, uống nước.”

Nam nhân nhìn nàng một cái, bụng chén lên nhìn hồi lâu, xác định chén trà kia thật sự sạch sẽ, mới uống một ngụm. Trong lòng Lục Thanh Lam nắc nứn một câu “Quy mao”*, không nhịn được hỏi hắn: “Chút đồ này lấy được là từ đâu?”

(*)“龟毛”[Quy mao]: phương ngôn Đài Loan, phát âm của “Quy mao” “Gũ mō 古摸”; ý là: rất dài dòng! Không dứt khoát, ý tứ người này rất phiền toái.

Nam nhân thân nhiên nói: “Đương nhiên là trộm từ phòng bếp nhà các ngươi ra.”

Lục Thanh Lam nhìn hắn một cái, ánh sáng trong từ đường lơ lửng, loáng thoáng có thể nhìn thấy lông mi dày đen của nam nhân kia bao trùm trên mắt, ở phía dưới là cái mũi thẳng tắp tinh xảo, không biết tại sao, nàng cảm thấy hôm nay sắc mặt Tiêu Thiểu Giác nhu hòa hơn ngày thường không ít. Bình thường hắn luôn là bộ dáng lạnh băng người lạ chớ gần.

Mặc kệ từ góc độ nào nhìn lại, Lục Thanh Lam cũng đều không thể không thừa nhận nam nhân này thật sự là vô cùng —— xinh đẹp.

Trong lòng nàng rất là khó hiểu, lại có chút không được tự nhiên. Chủ yếu là Tiêu Thiểu Giác đối với nàng quá tốt làm cho nàng có chút bất an, vừa rồi cũng chỉ nói một câu muốn ăn thịt, người này vậy mà mạo hiểm gió tuyết, liều mạng chạy đến phòng bếp trộm đồ ăn cho nàng.

Kỳ thật ngay cả bản thân Tiêu Thiểu Giác cũng chưa cảm nhận được điểm này, hắn là người tự trọng thân phận, vốn dựa theo tính tình của hắn thì vô luận như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không làm ra loại chuyện trộm đồ ăn như vậy.

Lục Thanh Lam thấy hắn ăn không ít điểm tâm, khó hiểu nói: “Ngươi ở trong cung, chưa ăn gì đã đi ra ngoài ư?”

”Ừ.” Tiêu Thiểu Giác lại thân nhiên đáp một tiếng.

Lục Thanh Lam vẫn là lần đầu tiên ở chung một chỗ với mình hắn thời gian dài như vậy, nhất thời không tìm được chủ đề.

Nam nhân an tĩnh lại, thậm chí có loại mỹ cảm sâu sắc, phảng phất thời gian đều có chút đọng lại. Cái loại cảm giác không được tự nhiên này lại nữa rồi, Lục Thanh Lam quyết định đánh vỡ loại cảm giác khó chịu này, liền dùng chiếc đũa chọn lấy một miếng hải sâm, bởi vì biết hắn không ăn thịt, liền cẩn thận loại bỏ sạch sẽ thịt bên trên hải sâm, đưa tới trước mặt của hắn, nói: “Chỉ ăn điểm tâm sao được, ăn miếng hải sâm đi, hôm nay chính là giao thừa đấy.”

Com tất niên chính là một bữa com là quan trọng nhất trong cả năm.

Nam nhân ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt soi mói nhìn nàng, Lục Thanh Lam giải thích một câu: “Ta đã lấy sạch thịt phía trên rồi.” Ai bảo quy mao kia, cái này không ăn kia cũng không ăn, đồ ăn hán tự cảm về vốn không phù hợp với khẩu vị của hán.

Lông mày của nam nhân nhú lại.

Lục Thanh Lam cả kinh mới nhớ tới, chẳng lẽ là hán ghét bỏ chiếc đũa đang kẹp hải sâm là của mình đã dùng qua. Ngược lại là mình suy nghĩ không chu toàn rồi, người này quá khó hầu hạ, nàng cũng có chút lùi bước, muốn thu hồi chiếc đũa.

Tiêu Thiệu Giác tựa hồ nhìn hiểu ý của nàng. Hán bình thường cũng ăn hải sâm, thế nhưng lúc nấu một khi bỏ thịt vào, hán cũng sẽ không ăn nữa, huống chi, chiếc đũa kia còn dính nước miếng của nàng đây, hán sao có thể hạ miệng được.

Thế nhưng thấy nàng muốn rút lui, ma xui quỷ khiến hán lại há miệng ra, sau đó dùng ngón tay chỉ miệng của mình.

Người này còn muốn mình dứt cho hán ăn ư? Lục Thanh Lam chán nản, đây không phải còn có một đôi đũa chưa dùng qua à.

Nhưng nghĩ đến cùng lò sưởi tay hán là đưa tới cho mình, lại mạo hiểm gió tuyết trộm đồ ăn tới, coi như là có ân với mình, nàng mềm lòng, liền đem hải sâm kia dứt qua.

Tiêu Thiệu Giác ăn vào trong miệng, vậy mà cũng không cảm thấy có bất kỳ cái gì không thoải mái. Ăn hết một miếng hải sâm, cảm thấy cũng không tệ lắm.

Sau đó hán cứ tiếp tục ăn điểm tâm của hán. Một lát sau nhìn lại Lục Thanh Lam thấy cũng không ăn gì, đang ở đó tức giận. Vừa rồi Lục Thanh Lam mềm lòng liền dứt hải sâm cho hán ăn, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy thực sự quá du lễ, huống chi mình lại không phải tôi tớ của hán, dựa vào cái gì mà phải dứt cho hán ăn nha.

Kỳ thật từ nhỏ đến lớn, Tiêu Thiệu Giác vẫn đối với nàng rất đặc biệt, trợ giúp nàng cũng không phải là một lần hai lần, Lục Thanh Lam ân oán rõ ràng, không phải là lũ sói con không biết đội ơn, nhưng Tiêu Thiệu Giác hi nộ vô thường, thường xuyên ác ngôn với nàng, âm tình bất định như vậy, cho nên liền dần dần sinh ra tâm tình chống đối đối với hán.

Tiêu Thiệu Giác là người thông minh cỡ nào, vừa thấy bộ dáng tức giận của tiểu cô nương, liền đoán được tâm tư của nàng. Hán ngược lại nói lòng, không khí giữa hai người vừa rồi có chút cảm giác “Tương kính như tân”, loại hình thức ở chung này Tiêu Thiệu Giác cảm thấy có chút không quen.

Hình thức như bây giờ mới đúng, cho tới nay sự ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại giữa hai người chính là hình thức này, dưới hình thức này, hán liền hơi có cảm giác thuận buồm xuôi gió.

Hai người ngồi sòng đôi một chỗ, Tiêu Thiệu Giác liền dùng đầu ngón tay chọc chọc cánh tay của nàng, Lục Thanh Lam bĩu môi nhìn hán một cái, kéo dài thanh âm hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Tiêu Thiệu Giác cũng không nói chuyện, dùng ngón tay chỉ thịt hải sâm trong hộp, ý là bảo nàng chọn một miếng hải sâm nữa cho hán ăn.

Lần này Lục Thanh Lam cũng không làm: “Người có tay có chân, sao không tự mình làm mà ăn sao?” Thật đúng là xem nàng trở thành nha hoàn rồi à?

Tiêu Thiệu Giác hận đến ngứa răng, kẻ vong ân phụ nghĩa này!

Phản kích của hán hết sức quyết liệt, trực tiếp đứng lên, đi về phía cửa sổ.

Lục Thanh Lam hoảng sợ, giống như phản xạ có điều kiện hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Tiêu Thiệu Giác quay đầu lại nhìn nàng một cái, miễn cưỡng phun ra hai chữ: “Hồi cung!” (Chết, giận thật rồi =]])

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sinh Con

“Đừng, người đừng đi!” Nàng có chút luống cuống, sau khi có người bồi nàng một hồi, nàng càng không muốn một mình ở từ đường u ám này nữa.

Tiêu Thiệu Giác dừng bước, dùng ngón tay chỉ đồ ăn. Lục Thanh Lam hiểu hán đây là uy hiếp trần trụi, nhưng mà lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh*, nàng dậm chân, nhận mệnh nói: “Người trở lại đi. Ta cho người ăn hải sâm còn không được sao?”

(*)两害相权取其轻 [tương quyền thủ kỳ khinh] Là hai loại ích lợi đồng thời đề trước mặt, phải lựa chọn ích lợi quan trọng hơn.

Khóe miệng Tiêu Thiệu Giác khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra một tia tự đắc đặt vì được mưu gian, thân nhiên nói: “Sớm như vậy chẳng phải tốt hơn sao.” Thân nhiên thẳng bước trở lại, ngồi xuống bên người Lục Thanh Lam một lần nữa.

Trong lòng Lục Thanh Lam hết sức khó chịu, nhưng mà nàng lại không muốn một mình ở chỗ này, đành phải ủy khuất chọn một miếng hải sâm, tức giận nhét vào miệng của nam nhân. Người này thật là được voi đòi tiên, lúc này nàng đút cho hắn ăn một lần, hắn lại vênh mặt hất hàm sai khiến bắt nàng cho ăn hắn.

Nàng càng tức giận như vậy, Tiêu Thiệu Giác lại càng thấy thú vị, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lên.

Lục Thanh Lam ăn không bao nhiêu thức ăn, sớm đã no rồi. Tiêu Thiệu Giác vừa rồi ăn không ít điểm tâm, lại ăn mấy miếng hải sâm, cũng cảm thấy no bụng.

Tâm tình của hắn hết sức vui sướng, từ nhỏ đến lớn, cũng đã qua mười mấy năm, đây là bữa cơm tất niên đầu tiên không phải là sơn trân hải vị trân tu giai hảo? Cơm tất niên năm nay mặc dù đơn giản thô kệch một chút, nhưng hắn lại cảm thấy ăn ngon hơn những năm trước nhiều.

Lục Thanh Lam liền động thủ thu thập những cái khay chén kia xong, bỏ qua một bên.

Nàng lấy ra đồng hồ bỏ túi nhìn một chút, còn gần một canh giờ nữa mới đến nửa đêm, trong lòng nàng hiểu người nam nhân này không thể nào ở chỗ này cùng nàng, nhưng rốt cuộc làm sao bây giờ?

Lục Thanh Lam tìm lời nói: “Có muốn đánh cờ không?”

Tiêu Thiệu Giác nhíu mày, “Nơi này có quân cờ ư?”

Lục Thanh Lam nói: “Trong phòng ngoài kia có.” Từ đường của Hầu phủ rất lớn, trong ngoài hơn mấy gian, ở bên trong chính là nơi thờ phụng bài vị tổ tông, gian phòng bên ngoài có một bàn đá, trên bàn đá bày bàn cờ vây và quân cờ, nghe nói Hầu phủ có một vị lão tổ tông thích đánh cờ, cũng không biết chuyện này có phải thật vậy hay không.

Tiêu Thiệu Giác suy nghĩ một chút, nói: “Được.”

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên, đánh cờ cũng không phải là nhất thì bán hội (chỉ thời gian ngắn) là có thể xong xuôi, lần này đánh cờ, hắn chẳng phải là sẽ ở cùng nàng một hồi. Nàng vừa rồi còn lo lắng Tiêu Thiệu Giác không muốn chơi cùng một tiểu cô nương như nàng.

Vì thế tiểu cô nương dẫn Tiêu Thiệu Giác đến phòng kế bên, trong phòng rất tối, nàng lại tìm một cây nến đốt lên, đúng lúc ở bên trong từ đường có rất nhiều nến.

Hai người ngồi đối diện bên cạnh cái bàn đá. Lục Thanh Lam xoa xoa đôi bàn tay, có chút hưng phấn.

Tiêu Thiệu Huyền thích cờ vây, kiếp trước vì lấy lòng vị hoàng đế bụng dạ hẹp hòi này, Lục Thanh Lam rất chịu khó đi theo quốc thủ đương thời học cờ vây, tài nghệ hết sức cao siêu. Mấy năm trước nàng ở Quảng Ninh Vương Phủ xem qua Tiêu Thiệu Giác và Tường Tín Hồng đánh cờ một lần, nếu dựa theo kỹ nghệ của Tiêu Thiệu Giác khi đó mà nói, hắn không thể nào là đối thủ của mình.

Lục Thanh Lam mới vừa rồi bị Tiêu Thiệu Giác “khi dễ”, vừa vặn thừa dịp cơ hội này bù trở về. Nàng quyết định hành hạ bạo ngược người nam nhân này.

Vì thế nàng nắm lên một quân đen, nói: “Tài đánh cờ của ta cũng tạm được, ngươi là nam tử, tuổi lại lớn hơn ta, nếu không ngươi nhường ta năm quân đi?”

Tiêu Thiệu Giác từ trước đến giờ cực kỳ tự tin với trí lực của mình, hắn hơi có chút chủ nghĩa đại nam tử, không quá coi trọng nữ nhân, hắn cảm thấy một tiểu cô nương như Lục Thanh Lam có thể có kỹ nghệ cao bao nhiêu, vốn nghĩ một lời đáp ứng, thế nhưng hắn thấy trong con ngươi xinh đẹp giống như ngọc 1 Lục Thanh Lam hiện lên vẻ giao hoạt trong lòng không khỏi rung mình.

Vì bảo đảm an toàn của tiểu cô nương, hắn an bài bên cạnh Lục Thanh Lam mật thám cực kỳ tinh anh, mọi cử động của tiểu cô nương đều nằm trong bàn tay của hắn, hắn có thể nói là vô cùng hiểu Lục Thanh Lam, biết nàng am hiểu nhất chính là giả heo ăn thịt hổ, xuất phát từ cẩn thận, hắn lắc đầu: “Không nhường!”

Lục Thanh Lam thấy hắn cự tuyệt hết sức dứt khoát, vươn ra ba ngón tay: “Nếu không ngươi nhường ta ba quân?”

Tiêu Thiệu Giác lắc đầu.

“Vậy, một quân?” Nàng vươn ra một ngón tay trắng như tuyết, quơ quơ trước mắt hắn.

Tiêu Thiệu Giác vẫn là lắc đầu. “Mau hạ cờ đi, nếu không ta liền hồi cung.” Tiêu Thiệu Giác uy hiếp nói.

Lâu lâu một câu “Quý hẹp hòi”, sau đó cầm một quân đen trực tiếp đặt lên bàn cờ, Tiêu Thiệu Giác lại nhíu mày, phun ra hai chữ, “Chơi đoán*!”

(*) 猜枚[cāiméi] chơi đoán (một trò chơi, thường dùng làm từu lệnh, lấy hạt dưa, hạt sen hoặc các con cờ đen trắng nắm trong lòng bàn tay, để người

khác đoán lẫn lộn, số lượng hoặc màu sắc, người đoán trúng thì thắng)

Lục Thanh Lam chán nản, người nam nhân này thật là keo kiệt đến vắt chày ra nước a.

Lục Thanh Lam đành phải nắm một nhúm quân cờ, để cho Tiêu Thiệu Giác đoán. Cuối cùng vẫn là hần thua, Lục Thanh Lam chấp đen đi trước. Tiêu Thiệu Giác thật cẩn thận đánh cờ 2 nạng, một lát sau liền phát hiện kỳ nghệ của nàng tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng là đường cờ mềm mại vô lực, Tiêu Thiệu Giác thăm thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm là mình quá mức cẩn thận, đối phương dù thông minh thế nào, cũng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi mà thôi.

Thanh tĩnh lại, mới phát hiện tiểu cô nương ngồi ở đối diện hần cầm lấy một quân cờ màu đen, một đen một trắng một đen một trắng, càng thêm nổi bật lên cái tay kia 1 nạng phảng phất giống như trong suốt. Tiêu Thiệu Giác nhìn thất thần trong nháy mắt, hần không khỏi đánh giá tiểu cô nương trước mặt.

Nhưng thấy tiểu cô nương ngũ quan tinh xảo, khe chau lông mày, một đôi mắt đen như bảo thạch chiếu sáng rạng rỡ. Lúc nhỏ bộ dạng mập mạp còn là ký ức hãy còn mới mẻ đây, khi nào thì đã trở mã xinh đẹp xuất chúng như vậy rồi?

Có câu dưới đèn xem mỹ nhân, càng xem càng tinh thần, Tiêu Thiệu Giác trong lúc nhất thời có chút không yên lòng. Đợi đến lúc Lục Thanh Lam nắm lấy cơ hội ăn hần liền tiếp mấy quân trắng, hần mới giật mình tỉnh lại.

Trong lòng Tiêu Thiệu Giác thầm run sợ, này mới lên tinh thần một lần nữa, lấy ra hoàn bộ bản lãnh nàng 2 đánh cờ. Ván cờ lâm vào giằng co, đến thời điểm đoán binh tương tiếp*, quân cờ 1 Lục Thanh Lam biến đổi, trong khoảnh khắc trở nên đại khai đại hợp hết sức sắc bén, vừa rồi cảm giác mềm nhũn kia, căn bản là dùng để làm Tiêu Thiệu Giác mất cảm giác.

(*) 短兵相接 [đoán binh tương tiếp] thành ngữ Hán ngữ, ý là trực xe chạm vào nhau, đao kiếm đụng nhau. Chỉ lúc tác chiến khoảng cách gần chém giết. Sau lại cũng tỷ dụ song phương mặt đối mặt đấu tranh kịch liệt. Xuất xứ từ《 Cửu ca · quốc thương 》.

Tiêu Thiệu Giác giận đến ngã ngửa, ngàn cẩn thận vạn cẩn thận, vẫn rơi vào bẫy của nàng.

Sau khi hai người trải qua một phen kịch liệt chém giết, cuối cùng Lục Thanh Lam thắng nửa mục. Lục Thanh Lam cười hi hi nói một câu: “Đa tạ!”

Tiêu Thiệu Giác giận đến xanh mặt, bại bởi một tiểu cô nương, vẫn là tiểu cô nương nhỏ hơn mình ba tuổi, quả thực là một loại vô cùng nhục nhã.

Hần cảm thấy không cách nào tha thứ cho chính mình.

Nhìn lại Lục Thanh Lam, đôi môi tiểu cô nương mơn mởn thành một đường, khóe miệng hơi nhếch lên, một đôi mắt phát sáng óng ánh, hiển nhiên là hết sức đắc ý.

Tiêu Thiệu Giác càng tức giận. Hần cảm thấy vừa rồi hần bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc, mới mất tiên thủ, nhưng lý do này lại không tiện nói ra, chỉ cảm thấy trong lòng biệt khuất dị thường.

Hần mặt âm trầm nói một câu: “Lại!”

Lục Thanh Lam đương nhiên nguyện ý đánh cờ cho hết thời gian, lần này đoán một lần nữa, là Tiêu Thiệu Giác chấp đen đi trước. Lục Thanh Lam lần này cũng không giấu diếm thực lực nữa, hai người triển khai trận thế đường đường chính chính đối trận, đều là tiên công, Tiêu Thiệu Giác thích kiểm tấu thiên phong* (Thuật ngữ Hán ngữ, dự ý có là không đi con đường thường quy, tìm một con đường mới, bất đồng phương pháp xử lý cũ để giải quyết vấn đề), Lục Thanh Lam lại là đại đảm đột tiến* (ý chỉ gan lớn). Tiêu Thiệu Giác lấy ra toàn bộ tinh thần, Lục Thanh Lam nhất thời cảm giác được áp lực.

Toàn trận mất đến nửa canh giờ, cuối cùng Lục Thanh Lam vẫn không thể trụ 3 trước thế công hung mãnh của Tiêu Thiệu Giác, bại trận. Toàn trận xong xuôi, hai người đều cảm giác đối phương là một đối thủ đáng tôn kính, nhất thời sinh ra cảm giác tình tình tương tích (người thông minh hợp nhau).

Tiêu Thiệu Giác cũng là lần đầu tiên gặp phải một đối thủ kỳ phong sắc bén và trí tưởng tượng như vậy, hơn nữa đối phương vẫn là một tiểu nữ hài.

Trong tay Lục Thanh Lam nắm mấy quân cờ, vừa xoa huyết thái dương của mình. Nàng đang suy nghĩ vừa rồi tại sao mình 4 thua, rất nhanh nàng liền hiểu, Tiêu Thiệu Giác suy nghĩ vô cùng nhanh nhẹn, tốc độ hạ cờ cực kỳ quái, mình bị hần kéo theo, hạ cờ theo hần càng lúc càng nhanh, cuối cùng liền thua trong u mê.

Mấu chốt là không thể để cho hần không chế tiết tấu.

Hai người mới vừa rồi đánh thành ti số một một, coi như là chưa phân thắng bại, mà hai người đều là hạng người tâm cao khí ngạo, đều tràn đầy lòng tin với bản thân, vì vậy ván thứ ba này hai người hết sức ăn ý bắt đầu, không có ai dè dặt dây dưa.

Lục Thanh Lam lần này thay đổi sách lược, Tiêu Thiệu Giác cũng cảm thấy áp lực cực lớn. Hần bắt đầu bỏ xuống thành kiến, xem nàng là một đối thủ chân chính.

Hai người cứ như vậy đánh cờ một chút, thời gian lặng lẽ chạy qua kẽ ngón tay, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng pháo bùm bùm đùng đùng, Lục Thanh Lam nghe thấy có tiếng hoan hô của tiểu hài tử. Nàng nhìn thoáng ra ngoài, cao hứng hô: “Đã giờ Tý á!”

Một năm mới bắt đầu.

Năm nay nàng mười hai tuổi.

Lục Thanh Lam vội vã chạy đến cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Tiêu Thiệu Giác thì đi tới bên cạnh nàng, tiện tay mở cửa sổ ra, một trận gió lạnh thổi vào, mang theo ẩm ướt nhẹ nhẹ, tuyết đã ngừng, trời đất một mảnh màu trắng.

Lục Thanh Lam run run một chút, càng thêm ôm chặt lò sưởi tay trong ngực. Tiêu Thiệu Giác lại duỗi cái lưng mệt mỏi, chỉ cảm thấy gió mặc dù có chút lạnh, nhưng tâm của hắn lại an bình kiên định dị thường.

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhìn hắn một chút, hắn cũng quay đầu cười cười với nàng. Nụ cười kia khiến mắt của nàng choáng váng rồi, Lục Thanh Lam không thể không thừa nhận hắn cười lên thật sự quá đẹp.

Hai người đứng phía trước cửa sổ hứng một trận gió, Lục Thanh Lam thật sự có chút chịu không nổi, Tiêu Thiệu Giác liền đóng cửa sổ lại, hai người trở lại ngồi xuống bên cạnh bàn đá một lần nữa, tiếp tục đánh cờ.

Lúc này Tiêu Thiệu Giác không thể để thua nữa, hắn thật sự gánh không nổi người kia. Hắn nhìn chăm chăm bàn cờ, mưu kế bố cục, tự định đối sách. Kết quả hắn đợi hồi lâu, tiểu cô nương đối diện lại không hề có động tĩnh gì, lúc này hắn mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Lục Thanh Lam thế nhưng gục ở trên bàn đá ngủ gật.

Từ lúc trọng sinh tới nay, nàng hết sức chú trọng bảo dưỡng thân thể, ngoại trừ mỗi ngày luyện tập thể thuật của Cù Ngọc Tuyền, ngủ sớm dậy sớm đã thành thói quen, cộng thêm mới vừa rồi cùng Tiêu Thiệu Giác đánh cờ, hao phí không ít tinh thần 0 thể lực, lúc này cũng duy trì không được nữa, thế nhưng đã ngủ.

Tiêu Thiệu Giác rón rén để quân cờ trở lại trong hộp. Sau đó không tự chủ nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp của nàng. Tiểu cô nương gồi lên một cánh tay của mình, ngủ tựa hồ hết sức ngọt ngào, cái mũi nhỏ thẳng tắp, cực kỳ khả ái.

Trong lòng Tiêu Thiệu Giác dâng lên một cổ xúc động, quý thần xui khiến dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Chạm tay vào làn da mềm mại trắng muốt, còn mang theo lạnh lẽo nhẹ nhẹ, cảm giác kia giống như là có một luồng điện từ đầu ngón tay chạy tới trái tim của hắn.

Tiểu cô nương bỗng nhiên xê dịch đầu, đổi một cánh tay gối lên. Tiêu Thiệu Giác giống như là trộm bị bắt tại chỗ, trái tim cũng bắt đầu nhảy bùm bụp. Kết quả tiểu cô nương chẳng qua chỉ là phát ra mấy tiếng lẩm bầm vô nghĩa từ cánh mũi, liền ngủ lại.

Tiêu Thiệu Giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại có chút khinh bỉ chính mình.

Chột dạ cái gì chứ?

Hắn đứng lên đi vài bước ở trong phòng, cảm thấy trong phòng vẫn có chút lạnh. Lại nhìn tiểu nữ hài đang ngủ trên bàn đá, suy nghĩ một chút, hắn đem áo choàng lông màu đỏ của mình cởi ra, che ở trên người của Lục Thanh Lam.

Làm xong đây hết thảy, hắn lại kiêu ngạo nghĩ: ta sao phải đối với nàng như vậy? Chột liền tìm được lý do cho mình, không thể để cho nàng sinh bệnh, nếu không mình cũng phải ngã bệnh theo. Cho nên hắn cũng thoải mái yên tâm.

Lúc trời tờ mờ sáng, Lục Thanh Lam bị một trận tiếng bước chân thức tỉnh.

“Cô nương, cô nương, 9 mau tỉnh lại. Đừng ngủ ở chỗ này, sẽ bị nhiễm phong hàn.” Lục Thanh Lam mở mắt mê mang, nhìn thấy Mặc Cúc 0 Mặc Hương đứng ở bên cạnh mình, vẻ mặt 1 nha hoàn hết sức áy náy lo lắng.

Phản ứng đầu tiên 1 Lục Thanh Lam chính là —— Tiêu Thiệu Giác đi đâu rồi? Nàng mở hai mắt mê mang ra, ngẩng đầu nhìn chung quanh, làm sao còn có bóng dáng của nam nhân.

Lục Thanh Lam đứng dậy, cái áo choàng màu đỏ tươi 1 nam nhân kia che ở trên người nàng trượt rơi xuống đất. Lục Thanh Lam ngẩn ra, Mặc Cúc đưa tay nhặt được, khó hiểu nói: ” Cô nương, áo choàng này 9 tìm được từ đâu vậy?”

Đây rõ ràng chính là một cái áo choàng của nam tử nha.

Lục Thanh Lam thanh tỉnh lại, phản phô nói: “Cất đi, đừng để cho người khác nhìn thấy.”

Mặc Cúc là một 9 linh hoạt, cũng không hỏi nhiều, cất kỹ áo choàng đó. Mặc Cúc nói: “Cô nương, chúng ta mau đi ra đi, lão gia phu nhân bọn họ ở bên ngoài chờ đấy.”

Thì ra một canh giờ trước, cái thai 1 Triệu thị rốt cục sinh ra rồi, là một nam thai. Bởi vì Lục Thanh Lam bị giam vào từ đường, lo ngại nàng vừa lạnh vừa đói, Lục Thần và Kỷ thị cả đêm cũng không ngủ, thừa dịp Triệu thị vừa mới sinh hạ nhi tử, Lục Kháng và Trương thị cao hứng, Lục Thần lại đi cầu một lần, Lão thái gia vừa có thêm tôn tử, hết sức cao hứng, quả nhiên đáp ứng thả nàng ra. Có thể là sợ những chuyện này gây xui xẻo cho tiểu tôn tử, lão phu nhân cũng không còn phản đối.

Lục Thanh Lam bị giam vào từ đường, hai nha hoàn không 3 đi theo nàng, cho nên vẫn canh giữ ở bên ngoài, sau được tin tức liền đi vào đón Lục Thanh Lam ra ngoài.

Lục Thanh Lam duỗi lưng một cái, tại cái chỗ lạnh như vậy ngủ hồi lâu, thế nhưng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, nàng cũng không khỏi âm thầm

kỳ lạ.

Nàng ngay cả mình ngủ lúc nào cũng đã quên.

Cứ như vậy đi theo nha hoàn ra khỏi đại môn của từ đường, trời vừa mới tờ mờ sáng, Lục Thần, Kỳ thị, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình cũng ở bên ngoài chờ.

Kỳ thị vừa thấy nữ nhi liền lỗ mũi chua xót, bắt lấy cánh tay của Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi, ngươi không sao chứ?”

Hốc mắt Lục Thanh Lam hơi chua, những thân nhân này, nhiều năm cũng không quá tốt, đây cũng là máu mủ tình thâm a. Vợ vàng nói: “Mẫu thân, ngươi đừng lo lắng, ta rất khỏe!”

Lục Thần cũng đánh giá nữ nhi từ trên xuống dưới một lần, thấy nữ nhi quả nhiên trạng thái tốt, trong bụng khẽ yên tâm, nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi về trước.”

Lục Thanh Lam bị mọi người chứng kiến cùng nguyệt đi trở về, Kỳ thị đã sớm phân phó, vừa về tới trong nhà, đầu tiên là bưng lên một chén canh gừng đường đỏ để cho Lục Thanh Lam uống, ngay sau đó lại bưng một cái bàn nhỏ lên, bên trên đều là một bàn đồ ăn ngon nóng hổi.

Kỳ thị đau lòng nói: “Bảo Nhi ngươi ngày hôm qua cả đêm cũng không ăn gì, khẳng định là đói bụng lắm.”

Chén canh gừng đường đỏ kia Lục Thanh Lam uống xong, nhưng nàng sờ sờ cái bụng tròn căng, tối ngày hôm qua Tiêu Thiểu Giác mang cho nàng điểm tâm Nhiễm Ninh làm, lại trộm một hộp đồ ăn, nàng mới ăn xong không bao lâu, làm gì còn bụng ăn nữa đâu. Nhưng những này nàng lại không tiện nói cho cha mẹ, lòng này nàng chau 4, nói với Kỳ thị: “Nương, ta hiện tại không đói bụng, ngươi để các nàng lui những này xuống trước đi.”

Kỳ thị nói: “Ngươi chịu khó ăn chút lót bụng, đợi lát nữa ngủ mới an tâm thoải mái hơn.”

Lục Thanh Lam lại nhú mày, Lục Thần giải vây: “Thời điểm này, Bảo Nhi đại khái không đói bụng ăn làm gì chứ, ngươi cũng đừng ép đứa nhỏ nữa.”

Kỳ thị lúc này mới gọi người đem đồ lui đi. Lại để cho Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình trở về đi ngủ, Lục Thanh Lam cũng nói: “Tỷ tỷ ca ca các ngươi nhanh đi ngủ đi, trở về ta vẫn chờ đại hồng bao 1 các ngươi cho ta đấy!”

Hai người thấy nàng nói chuyện như vậy, cũng biết nàng không có chuyện gì, chào hỏi xong lúc này mới mang theo hạ nhân trở về viện của mình.

Đội hai người đi rồi, Lục Thanh Lam hỏi về Vinh ca nhi, “Mẫu thân, Vinh ca nhi ổn chứ?”

Kỳ thị nói: “Vinh ca nhi rất tốt, ngươi đừng lo lắng. Ngươi cũng mệt rồi, trước ngủ một lát đi, ở sau vách ngăn của nương.”

Lục Thanh Lam “Ừ” một tiếng, cũng không khách khí 2 Kỳ thị, ở sau vách ngăn ngả đầu nằm ngủ.

Đội nàng tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng, Lục Thanh Lam sau khi rửa mặt tẩy trang phục đi xem Vinh ca nhi trước.

Kỳ thị đang mặc quần áo cho Vinh ca nhi. Hắn nhìn thấy Lục Thanh Lam tới, ôm cánh tay của Lục Thanh Lam, ủy ủy khuất khuất khóc lên: “Lục tỷ tỷ, Tuyết Đoàn của ta bị bọn họ đánh chết rồi.”

Lục Thanh Lam nhìn thấy Vinh ca nhi mặt mũi không có tinh thần như thường ngày, nhớ tới Hồ ma ma sai người đánh chết con chó hắc nuôi đã lâu trước mặt Vinh ca nhi, đây đối với một hải tử hồn nhiên ngày thơ mà nói, có bao nhiêu thương tổn tâm linh? Nàng nghĩ tới cũng dâng lên một cổ lửa giận.

Nàng an ủi Vinh ca nhi hồi lâu, thấy Vinh ca nhi còn là bộ dạng mặt mũi không có tinh thần. Kỳ thị ở một bên cũng có chút bất đắc dĩ, Vinh ca nhi là thịt trên người nàng rơi xuống, nàng có thể không đau lòng sao?

Lục Thanh Lam ngồi xổm người xuống xoa xoa nước mắt cho Vinh ca nhi, nói: “Vinh ca nhi không khóc, Lục tỷ tỷ nhất định sẽ đi tìm một con chó giống Tuyết Đoàn cho ngươi.”

Vinh ca nhi nghe lời này hai mắt sáng lên, “Thật ư?”

Lục Thanh Lam thấy hắn cao hứng như vậy, “Lục tỷ tỷ đã lúc nào đã lừa gạt Vinh ca nhi 1 chúng ta chưa? Coi như là quà tặng năm mới 1 Lục tỷ tỷ đưa cho Vinh ca nhi đi.”

Vinh ca nhi lúc này mới nín khóc mỉm cười: “Lục tỷ tỷ tốt nhất.”

Lục Thanh Lam cưng chiều sờ đầu của đệ đệ.

Lục Thanh Lam là phái thực hành, lúc này liền đi tiểu thư phòng, viết một phong thư cho biểu tỷ Tân Tĩnh Nhu, để nàng tìm một con chó giống Tuyết Đoàn.

Lục Thanh Lam làm khô nét mực, để Mặc Hương mang phong thư này đi Ninh Hải Hầu phủ đưa tin. Vốn là mừng một đầu năm mới không nên phiền toái biểu tỷ, nhưng vì tâm lý khỏe mạnh của Vinh ca nhi, nàng cũng bất chấp nhiều như vậy.

Đội Lục Thanh Lam xong việc, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình cũng tới.

Bởi vì là mừng một đầu năm, bốn huynh đệ tỷ muội quỳ lạy đại lễ cho Lục Thần cùng Kỳ thị. Kỳ thị cho mỗi người một cái hồng bao thật dày, Vinh ca nhi được hứa hẹn của Lục Thanh Lam, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Toàn gia ở chung một chỗ náo nhiệt ăn điểm tâm. Trong bữa tiệc mọi người hỏi Lục Thanh Lam tình hình ngày hôm qua ở trong tử đường, Lục Thanh Lam mập mờ cho qua, mọi người cũng không nổi lên lòng nghi ngờ.

Đang ăn cơm, Mục Nguyên đường bên kia phái bà tử tới đây nói là để cho người của nhị phòng tối nay lại đi chúc tết. Thì ra là hôm qua Lão Hầu gia Lão thái thái chờ Triệu thị sinh con, vẫn đợi đến trời sáng Triệu thị mới thuận lợi sinh con ra, hai người tuổi cũng lớn, không thức đêm được, đương nhiên phải ngủ bù.

Vẫn đợi đến buổi trưa, toàn gia mới đi Mục Nguyên đường chúc tết cho Lục Kháng cùng Trương thị.

Người của Đại phòng đã ở đó.

Lão thái thái có được tôn nhi, về mặt hưng phần, nếp nhăn cũng nhạt đi không ít.

Kỳ thị nói: “Chúc mừng Lão thái thái mừng được kim tôn.”

Lão thái thái quả thật cao hứng, thậm chí cũng đã quên làm khó Lục Thanh Lam, nàng cười nói với Kỳ thị cùng Phùng thị: “Các người còn chưa xem qua tôn nhi nhà ta sao? Tức phụ Lão Tam nghỉ ngơi chắc cũng nên dậy rồi, các người đi nhìn một cái đi. Tôn nhi kia của ta thật sự là khiến người ta yêu thích.”

Hai vị phu nhân được Lão thái thái phân phó, từ Mục Nguyên đường đi ra, phải đi Hằng Phong uyển.

Lục Thanh Lam, Lục Thanh Nhân còn có tức phụ trưởng tử của đại phòng Loan Hiểu cùng đi theo.

Tam phòng hân hoan vui sướng, thiếp thân ma ma Hồ ma ma tự mình ra đón tiếp. Triệu thị mong nhi tử này gần mười năm rồi, hôm nay rốt cục tâm nguyện được đền bù, ngay cả Hồ ma ma cũng cảm thấy lưng mình cứng rần hơn không ít, đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực. Nàng nói: “Hai vị phu nhân là tới xem phu nhân cùng tiểu thiếu gia nhà ta a, mau mời vào.”

Lục Thanh Lam liếc nhìn nàng một cái, nàng cười cười nhạt, trong mắt tràn đầy khinh thường, Lục Thanh Lam tuy là tiểu thư, cũng là 9 1 nhị phòng, có thể nhìn nàng ta sao? Nàng thật đúng là không để Lục Thanh Lam vào mắt.

Vốn hôm qua nàng đối đãi 2 Vinh ca nhi như vậy đã phá vỡ điểm mấu chốt của Lục Thanh Lam, thấy nàng ngạo mạn như thế, Lục Thanh Lam lại càng giận dữ.

Mọi người đi theo Hồ ma ma vào phòng sinh, liền thấy Triệu thị đang tựa vào giường, một bà đỡ hầu hạ nàng uống cháo gạo đường đỏ. Lúc Triệu thị mang thai đứa bé này, trong lòng nàng tràn đầy ghen ghét 0 hận thù với nhị phòng, có chút ảnh hưởng đến phát dục của thai nhi, cộng thêm nàng cũng coi như qua tuổi sản phụ rồi, ngày hôm qua lúc sinh hạ hài tử vẫn có nẩy phần nguy hiểm. Nàng mệt mỏi không nhẹ, sau khi ngủ một giấc vừa mới tỉnh lại.

Giờ phút này nàng tuy là mặt mày tiêu tụy, nhưng khoe mắt đuôi lông mày lại tràn đầy vui sướng sau được con trai. Thấy Phùng thị cùng Kỳ thị tới, liền đẩy tay của bà đỡ ra, kêu một tiếng: “Đại tẩu, Nhị tẩu, các người đã tới.”

Mặc dù nàng hận thấu nhị phòng, nhưng mặt ngoài vẫn phải làm vẻ, huống chi nàng mừng vì 3 Lân nhi, hôm nay đang rất cao hứng, cừu hận cũng nhạt đi không ít.

Phùng thị cùng Kỳ thị liền hỏi chút tình huống sinh đẻ, Phùng thị cuối cùng nói: “Hài tử đã lấy tên chưa?”

Triệu thị nghe vậy tự mãn nói: “Hôm qua hài tử vừa sinh ra, công công liền ban tên cho hần là Lễ ca nhi.”

Phùng thị nói: “Lễ ca nhi, cái tên này rất tốt.” Lục Hân học phú ngữ xa, nhưng nàng không có bao nhiêu học vấn, cũng không nói 3 tốt chỗ nào.

Loan Hiểu không nhịn được liền nói: “Tam thẩm thẩm mau đem đứa nhỏ ôm ra chúng ta nhìn một cái đi.” Nàng đến Hầu phủ hơn một năm, đến nay vẫn không mang thai, hăm mộ nhất chính là những 9 mang thai.

Triệu thị kêu người đem con ôm ra. Không đến một lát, bà vú của Lễ ca nhi liền ôm một cái tã lót đỏ thắm đi ra.

Lục Thanh Lam cũng tò mò vây quanh nhìn. Kiếp trước, Kỳ thị đi sớm, Vinh ca nhi không ra đời. Lục Văn Lễ là Ngũ công tử của Trường Hưng Hầu phủ, cũng xuất thế sớm bốn năm so với kiếp này, hần tử nhỏ bị Trương thị Triệu thị nâng trong lòng bàn tay lớn lên, giống Tam lão gia, trêu mèo chọc chó, là một thiếu gia ăn chơi điển hình, Lục Thanh Lam cực độ ghét cay ghét đắng hần.

Chẳng qua kiếp này, tiểu tử này thể cốt cũng không tệ lắm, nhưng hôm nay...

Lục Thanh Lam thấy hần giờ phút này giống như là con khỉ da hồng, khóc đến hửu khí vô lực, giống như là một con mèo con, đứa nhỏ này rõ ràng là bộ dạng tiên thiên bất túc*, nhớ tới Ngũ đường đệ kiếp trước tay dài chân lớn, trong lòng cảm thấy có chút quái dị. Càng cẩn thận đi xem.

(*) 先天不足 [tiên thiên bất túc] Trong Y học cổ thì danh từ “Tiên thiên” là khí huyết của cha mẹ khi con người mới được thụ thai chưa hình thành, còn

danh từ “Hậu thiên” là khi con người đã hình thành được nuôi dưỡng. Vì vậy khi nói đứa trẻ “Tiên thiên bất túc” là nói đứa bé khi sinh ra ốm yếu do khí huyết của cha mẹ không đủ. Còn nói “Hậu thiên bất túc” nghĩa là đứa trẻ ốm yếu do nuôi dưỡng không tốt.

Hồ ma ma ở một bên cũng khăn trương cao độ, đầy mặt đề phòng ngó chừng nàng.

Trong lòng Lục Thanh Lam thầm mỉm cười, dù nàng tệ thế nào, cũng sẽ không hạ thủ với một hài tử mới sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.